Este o lume a gheții
Este o lume a sângelui
Este o lume fără zei

Nașterea iernii

LUMEA FĂRĂ ZEI
CARTEA ÎNTÂI

BRIAN RUCKLEY

Brian Ruckley

NAŞTEREA IERNII

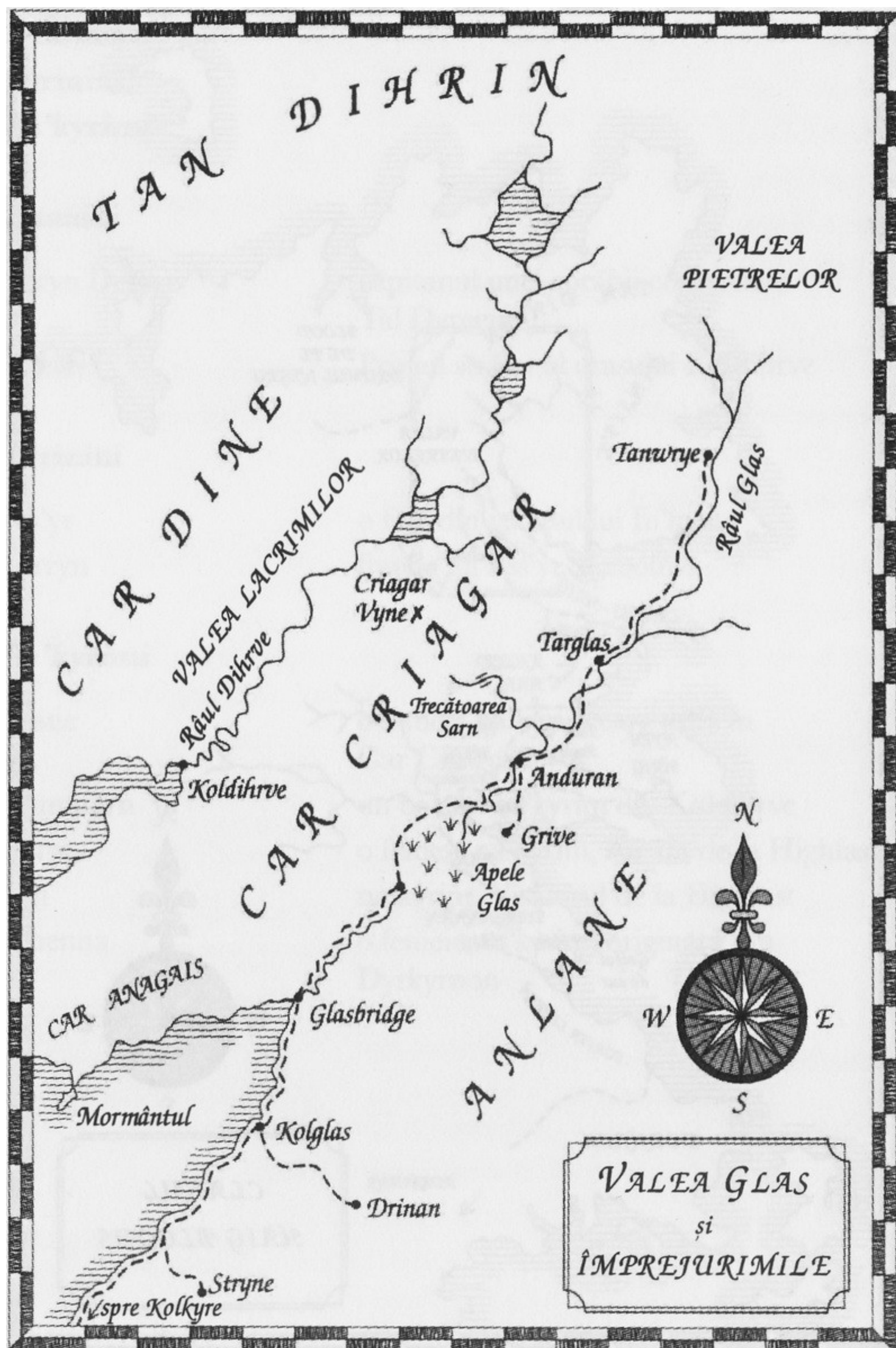
LUMEA FĂRĂ ZEI CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză: Graal Soft

The Godless World Book 1: ***Winterbirth*** 2006

RAO 2013

TAN DIHRIN
DINSIVE
BLOOD
DE PE
DRUMUL NEGRU
VALEA
PIETRELOR
Anduran
ANLANE
LANNIS-HAIG
Kolkyre
KILKRY-
HAIG
Dun
Augll
TARAL-
HAIG
AYTH-
HAIG
Drandar
Vaymouth
HAIG
DARGANNAN-
HAIG
Hoke
Golful
de aur
TAL DYRE
COASTA LIBERĂ
DORNACH
ADRAVANE
N
W
E
S
CLANUL
HAIG BLOODS

TAN DIHRIN
VALEA PIETRELOR
CAR DINE
VALEA LACRIMILOR
Tanwrye
Râul Glas
CAR CRIAGAR
Criagar Vyne
Râul Dihrve
Targlas
Trecătoarea Sarn
Koldihrve
Anduran
Grive
N
Apele Glas
ANLANE
CAR ANAGAIS
Glasbridge
W
E
Mormântul
S
Kolglas
Drinan
Stryne
spre Kolkyre
VALEA GLAS
și
ÎMPREJURIMILE

PREFAŢĂ

Se spune că lumea nu mai e ce-a fost odată.

La început a fost o singură rasă. Dar i-a dezamăgit pe zeii care o făcuseră şi aceştia, deşi cu inimile strânse, au distrus-o. În locul ei, au creat alte cinci, rasele celui de-al Doilea Ev: Whreinină şi Saolină, Huanină şi Kyrinină şi Anaină.

Cerurile s-au schimbat de mii şi mii de ori şi, sub privirea zeilor, copiii lor au prosperat.

Oraşe, imperii au înflorit şi s-au prăbuşit. Dar, în cele din urmă, Huaninii şi Kyrininii s-au săturat de cruzimile celor asemenea lupilor, Whreininii. În ciuda zeilor, au declarat război acestei rase şi au distrus-o cu totul, alungând-o în afara timpului şi a istoriei. Pentru această faptă a lor, Huaninii şi Kyrininii au fost numiţi Rase Viciate. Şi prin această faptă au fost zădărnicite speranţele zeilor, căci au văzut cum cei plămădiţi de ei nu erau fără de cusur, ci, dincolo de orice putinţă de îndreptare, întinaţi de un nesecat filon de vrajbă şi trufie nemăsurate.

Zeii au ţinut sfat pe cele mai înalte piscuri ale Tan Dihrinului, unde rotaţia firmamentului aruncă scântei din vârful munţilor, şi au hotărât să uite că visurile le-au eşuat şi să nu mai sufere rebeliunile copiilor lor.

Ei au plecat din lume, către locurile de dincolo de gândurile sau închipuirile propriilor copii, şi au luat cu ei tot ce aveau mai bun rasele pe care le-au abandonat.

Aşa s-a încheiat Al Doilea Ev şi a început Al Treilea. Aşa a ajuns să fie o lume fără zei.

Aşa se spune.

PROLOG

I. Al Treilea Ev: Anul 942

Singurătatea caprelor sălbatice care îşi făcuseră sălaş pe stâncile de deasupra Văii Pietrelor era rareori tulburată. Valea ar fi putut fi o trecătoare către semeţul Tan Dihrin, dar nu era decât un drum care nu ducea nicăieri: malurile sumbre şi îngheţate din nord nu le erau sălaş decât triburilor sălbatice. Nimic de acolo nu-i atrăgea pe negustorii sau pe cuceritorii de pe pământurile neamurilor Kilkry Blood, din sud.

De aceea, când un şuvoi de oameni începu să se reverse în susul şi în josul Văii Pietrelor, aceasta tulbură cirezile de capre de pe înălţimile abrupte. Cerbii începură să bată din copite; căprioarele îşi chemară puii. În curând, stâncile se goliră şi numai piatra mută rămase martoră la scenele extraordinare din Vale, pe măsură ce zece mii de suflete porneau în recele surghiun.

Uriaşa coloană avea în frunte peste o sută de războinici călări.

Mulţi erau răniţi, după abia pierduta luptă de pe câmpurile de la Kan Avor. Cu toţii purtau în ochii roşii şi pe pielea palidă semnele epuizării. În spatele lor venea mulţimea: femei, copii şi bărbaţi, deşi prea puţini dintre cei din urmă. Mii de femei deveniseră văduve în acel an.

Era un exod istovitor. Drumul le era pavat cu bolovani tari şi cu pietre ascuţite care taie picioarele şi scrântesc gleznele. Nu puteau să facă nicio pauză. Cine cădea era luat de către cei care veneau din urmă, ridicat în poziţie verticală, cu strigăte de încurajare, ca şi cum zgomotul singur l-ar fi putut pune înapoi pe picioare.

Dacă nu se putea ridica, acolo rămânea. Deja zeci de vulturi şi de corbi survolau leneş coloana. Unii i-au urmat tot drumul, până în valea râului Glas, de la sud, alţii îşi aveau sălaşurile în înaltul munţilor, de unde erau ademeniţi acum de promisiunea de hoit.

Doar câţiva dintre cei care se refugiau prin Valea Pietrei fuseseră bogaţi: negustorii şi proprietarii de terenuri din Kan Avor sau din Glasbridge. În panica fugii, reuşiseră să-şi salveze prea puţin din averea, care acum le aluneca printre degete. Catârii se poticneau şi se prăbuşeau sub panerele supraîncărcate, doborâţi de bicele disperate ale celor care-i conduceau sau de greutatea poverilor; roţile şi osiile căruţelor se zdrobeau de bolovani, încărcăturile se vărsau. Slujitorii amăgiţi sau ameninţaţi ca să ducă bunurile stăpânilor lor le aruncau acum, căci epuizarea copleşise frica. Averi adunate într-o viaţă zăceau împrăştiate şi abandonate de-a lungul văii, precum bucăţile de piele jupuite de pe corpul celor din mulţime de către pereţii de stâncă ai trecătorii.

Avann oc Gyre, conte de Gyre Blood şi autoproclamatul protector al cultului de la Drumul Negru, călărea printre oamenii de rând. Scutierii lui, care juraseră să-l păzească zi şi noapte, renunţaseră de mult să-i mai ţină departe de stăpânul lor. Contele însuşi ignora masele care se înghesuiau cu totul în el. Capul îi atârna şi nu făcea niciun efort de a-şi struni calul. Se lăsa dus de mulţime. Pe obrazul lui era o crustă de sânge. Fusese în focul luptei de lângă Kan Avor, oraşul său iubit, şi supravieţuise doar pentru că scutierii îi încălcaseră poruncile şi îl târâseră de pe câmpul de luptă. Dar rana de pe obraz era doar ceva mai mult decât o zgârietură. Alte leziuni, ascunse sub haine şi sub bandaje grele, îl sleiau de puteri.

Lancea călăreţului Kilkry îl străpunsese pe conte din faţă, rupându-se, şi ieşise prin spate, lăsând în urmă aşchii de lemn peste tot prin carnea lui. Avea tămăduitori buni şi, dacă ar fi avut timp să stea în cortul lui, să se odihnească şi să-şi oblojească rănile, aceştia chiar i-ar fi putut salva viaţa. Avann interzisese însă orice întârziere şi refuzase să-şi lase calul pentru o targă.

Ce mai rămăsese din oştile contelui venea în urmă. Cu doi ani in urmă, luptătorii Gyre constituiau una dintre cele mai bune trupe de luptători din ţinuturile neamurilor Blood Kilkry, dar de atunci măcelul neîncetat le consumase puterea la fel cum un foc dezlănţuit ar fi mistuit o pădure lovită de secetă. În cele din urmă, practic fiecare bărbat apt de muncă – şi multe dintre

femei – de la Drumul Negru luă calea Kan Avorului, atras nu doar de Gyre, ci şi de ceilalţi Blood: şi tot avuseseră de înfruntat un duşman de trei ori mai numeros. Acum mai rămăseseră doar vreo 1 500 de oameni, o ariergardă amărâtă pentru fuga Drumului Negru spre nord.

Omul care călărea alături de conte era la fel de bătucit şi de obosit ca toţi ceilalţi. Coiful îi era stricat, zalele de pe piept erau pătate de sânge, scutul său rotund era crestat şi despicat în jumătate de un topor care găsise un unghi norocos. Cu toate acestea, omul se ţinea bine şi ochii lui păstrau o licărire de vigoare. Îşi înghionti calul să treacă prin mulţime şi se plecă aproape de Avann.

— Domnule, zise el moale. E Tegric.

Avann se foi, dar fără să ridice capul sau să deschidă ochii.

— S-au întors iscoadele mele, domnule, continuă războinicul. Inamicul se apropie. Călăreţii Kilkry sunt la mai puţin de o oră sau două de noi. În spatele lor sunt lăncieri Haig-Kilkry. Ne vor sili să ne confruntăm cu ei înainte de a părăsi valea.

Contele Gyre scuipă sânge.

— Orice ne aşteaptă a fost stabilit cu mult timp în urmă, murmură el.

Vocea lui era subţire şi slabă.

— N-avem cum să ne temem de ce e scris în cartea Ultimului Zeu.

Unul dintre scutierii contelui li se alătură şi îl fixă pe Tegric cu o privire dezaprobatoare.

— Lasă-l în pace pe conte, zise el. Trebuie să-şi cruţe forţele.

Atunci Avann îşi ridică, în sfârşit, capul. Se crispă de durere în timp ce deschidea ochii.

— Moartea mea va veni când va fi momentul. Până atunci sunt conte, nu o babă bolnavă care trebuie ţinută la căldură şi hrănită cu supă de pui. Tegric încă mă tratează ca pe un conte. Cu atât mai mult ar trebui s-o facă propriii mei scutieri.

Scutierul dădu din cap, acceptând mustrarea, dar rămase prin apropiere.

— Lăsaţi-mă să aştept aici, domnule, spuse Tegric încet. Daţi-mi doar o sută de bărbaţi. Vom apăra valea până când trec oamenii noştri.

Contele îl privi pe Tegric.

— Avem nevoie de fiecare om în nord. Triburile nu se vor bucura de sosirea noastră.

— Nu va fi nicio sosire dacă duşmanii noştri vin peste noi, aici, în vale. Permiteţi-mi să rămân aici şi vă promit o jumătate de zi, poate chiar mai mult. În faţă sunt stânci şi există o veche barieră. Pot să păzesc drumul de călăreţi; voi vărsa destul sânge cât să-i fac să-şi aştepte grosul oştirii înainte de a încerca trecerea a doua oară.

— Şi atunci o să fiţi o sută împotriva a cinci mii? Şase mii? mormăi Avann.

— Cel puţin, zâmbi Tegric.

Un bătrân căzu în mijlocul mulţimii care îi înconjura. Ţipă când o piatră îi tăie genunchiul. O femeie cu părul sur – probabil soţia lui – se grăbi să-l ajute să se ridice în picioare, murmurând:

— Ridică-te, ridică-te…

Vreo douăzeci de persoane, printre care şi contele, şi Tegric, trecură pe lângă ei, înainte ca ea să reuşească să-l ridice. Începu să plângă în tăcere, căci bărbatul începuse să şchiopăteze.

— Deja au murit mulţi oameni în apărarea credinţei noastre, zise Avann oc Gyre, lăsându-şi din nou capul să atârne şi închizând ochii.

Părea să se micşoreze cum stătea aşa, cocoşat în şa.

— Dacă ne daţi o jumătate de zi şi dacă asta a fost scris în cartea Ultimului Zeu, Domnia Voastră şi cele câteva sute de oameni ale Domniei Voastre veţi fi amintiţi. Când teritoriile care ne-au fost luate vor fi din nou ale noastre, veţi fi considerat primul şi cel mai nobil dintre morţi. Şi, când vom pleca din această lume amară şi vom redobândi iubirea zeilor, mă voi uita după Domnia Voastră, pentru a vă prezenta onorul aşa cum meritaţi.

Tegric dădu din cap.

— Ne revedem în lumea renăscută, conte.

Îşi întoarse calul şi-l înghionti să meargă împotriva curentului mulţimii.

***

Tegric se odihnea pe un bolovan mare. Îşi scosese tunica şi îi cosea metodic o îmbinare de cusătură. Cămaşa de zale era întinsă cu grijă pe o stâncă, scutul şi sabia în teacă erau alături, iar coiful i se odihnea la picioare. Doar atât îi mai rămăsese, era tot ce avea nevoie. Îi dăduse calul lui unei schiloade, care se lupta să ţină pasul cu coloana principală. Mica sa pungă cu monede ajunsese la un copil, un băiat amuţit de şoc sau de răni.

Sus pe cer, vulturii aşteptau, coborând în cercuri din ce în ce mai strânse spre cadavrele aflate în apropiere, chiar dacă nu se vedeau. Prezenţa lui, ca şi a sutei sale de oameni, păru să descurajeze pentru o vreme necrofagii, dar el nu le pizmuia hrana. Cei care sălăşluiseră cândva în aceste corpuri nu mai aveau nevoie de ele: când zeii se vor întoarce – cum o vor face când toate rasele lumii vor învăţa umilinţa celor de la Drumul Negru –, vor avea corpuri noi, într-o lume nouă.

De unde stătea, Tegric putea vedea curbura lungă, înclinată a Văii Pietrelor. Îşi ridica des ochii de pe cusătură, ca să arunce o privire spre drumul pe care veniseră. Departe în acea direcţie era Grive, unde el îşi trăise cea mai mare parte a vieţii: un loc cu câmpuri de un verde crud, cu vite bine hrănite, atât de diferit de această blestemată Vale a Pietrelor, ca şi de orice alt loc. Amintirea aceasta nu stârni în el o emoţie aparte. Restul familiei sale nu văzuse adevărul crezului, ca el. Când Avann oc Gyre, contele lor, se convertise la Drumul Negru, aceştia fugiseră din Grive, dispărând din viaţa lui Tegric. În fiecare Blood, chiar şi în Kilkry, înflorirea Drumului Negru despărţise nenumărate familii, rupsese legăturile şi obligaţiile care le ţineau strâns împreună de generaţii. Pentru Tegric nu era motiv nici de regret, nici de surpriză. Un adevăr atât de profund precum cel al Drumului Negru nu putea să nu aibă urmări.

***

Un bătrân îmbrăcat cu o haină cafenie zdrenţăroasă şi sprijinit într-un baston şchiopătă până în vale. Era, probabil, ultimul venit din cele câteva mii de fugari. Deşi erau aproape de cel mai înalt punct al trecătorii, soarele, care ardea pe cerul senin, încă avea putere. Pe fruntea omului erau broboane de sudoare. El se opri înaintea lui Tegric, sprijinindu-şi toată greutatea în baston şi

gâfâind puternic. Războinicul se uită în sus la el, uşor cruciş în bătaia soarelui.

— Am rămas cu mult în urmă? întrebă omul între două respiraţii grele.

Tegric îi remarcă picioarele bandajate, mâinile tremurânde.

— Într-un fel, spuse el moale.

Omul dădu din cap, deloc surprins şi aparent imperturbabil. Îşi şterse fruntea cu poala hainei; materialul se murdări de transpiraţie.

— Aşteptaţi aici? îl întrebă pe Tegric, care aprobă din cap.

Omul se uită împrejur, trecându-i în revistă pe războinicii împrăştiaţi printre bolovanii mari din jurul lui.

— Câţi sunteţi?

— O sută, îl informă Tegric.

Bătrânul chicoti, dar într-un fel rece şi lipsit de umor.

— Atunci aţi ajuns la sfârşitul Drumului voi, cei o sută. Mai bine mă grăbesc să descopăr unde mi se termină soarta.

— Aşa să faci, spuse Tegric şters.

Se uită cum omul îşi urmează drumul şovăielnic pe cărarea deja bătătorită de alte multe mii.

În accentul lui blând nu era niciun semn de sânge Gyre sau din valea râului Glas, unde guvernase Avann.

— De unde eşti, moşnege? strigă Tegric după el.

— Kilvale, din ţinuturile Kilkry, răspunse omul.

— Atunci o ştii pe Femeia pescar? întrebă Tegric, incapabil să-şi ascundă mirarea din voce.

Bătrânul se opri şi se întoarse cu grijă să privească înapoi spre războinic.

— Am auzit-o vorbind. Am cunoscut-o un pic, înainte s-o omoare.

— Va veni o zi, ştii, când Drumul Negru va mărşălui din nou prin acest defileu, spuse Tegric. Dar atunci va fi un marş dinspre nord, nu spre nord. Şi vom mărşălui până la Kilvale şi dincolo de acesta.

Din nou, omul râse cu râsul lui aspru.

— Ai dreptate. Ne-au alungat din casele noastre, iar pe contele vostru chiar din castel, dar cultul supravieţuieşte. Noi doi nu suntem sortiţi să-l vedem, prietene, dar Drumul Negru va

ajunge în inimile tuturor într-o zi şi totul se va sfârşi. E un război care nu se va termina până ce lumea nu se va sfârşi.

Tegric îl privi un timp cum pleacă. Apoi se întoarse la cusutul său.

***

Ceva mai târziu, mâna i se opri din mişcarea ritmică, suspendată cu acul în aer. Ceva se mişca printre stânci, dinspre sudul trecătorii. Lăsă cu atenţie tunica şi se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un genunchi.

— Kilkry, îl auzi pe unul dintre războinici mormăind în stânga sa.

Umbra care se contopea cu stânca şi cu lumina strălucitoare arăta că era, într-adevăr, un călăreţ. Şi nu era singur. Cel puţin douăzeci de călăreţi treceau prin Valea Pietrelor.

Tegric puse mâna instinctiv pe metalul rece al zalelor cămăşii. Putea simţi sub degete sângele uscat, rămas amintire după o săptămână de lupte aproape neîntrerupte. Nu se temea de moarte. Era o teamă de care Drumul Negru îi scăpase pe toţi. Dacă se temea de ceva, asta era că ar putea eşua în hotărârea de a înfrunta, de bunăvoie şi cu umilinţă, orice ar mai putea veni.

— Pregătiţi-vă, zise el, doar cât să nu-l audă decât cei mai apropiaţi.

Trecură vorba de la unul la altul. Tegric rupse aţa şi îşi îmbrăcă tunica. Ridică deasupra capului cămaşa de zale şi îi lăsă pe umeri familiara greutate.

Ca un fum care se ridică dintr-un foc nou aprins, linia de călăreţi se lungea, făcea bucle şi se curba în drumul său.

Călăreţii Kilkry erau cei mai buni războinici călări din toate neamurile Blood, dar priceperea lor avea să conteze prea puţin în locul în care alesese Tegric să-i aştepte. O cădere titanică de stânci aproape ar fi înecat valea în moloz. Călăreţii ar fi fost tare stingheriţi, poate chiar forţaţi să descalce. Spadasinii şi arcaşii lui Tegric ar fi fost avantajaţi aici. Mai târziu, când corpul principal al armatei din urmă ar fi venit, i-ar fi copleşit, dar n-ar mai fi contat.

Se uită la soare, o sferă mistuitor de luminoasă pe un cer perfect albastru. Putea auzi vulturii şi corbii, le putea vedea

formele întunecate alunecând în spirale lipsite de efort. Nu părea un loc rău, o zi rea să moară. Nu i-ar fi displăcut dacă, atunci când s-ar fi trezit în noua lume promisă de Drumul Negru, aceasta ar fi fost ultima amintire din prima lui viaţă, din această lume căzută.

Tegric Wyn dar Gyre se ridică şi puse hotărât mâna pe sabia de la cingătoare.

II. Al Treilea Ev: Anul 1087

Negura învăluia satul, astfel că apa, pământul şi aerul se amestecaseră. Colibele cu forme rotunjite erau umbre neclare, umflate ici-colo în vaporii dimineţii ca nişte movile funerare.

Roua se aşternea grea pe bucăţile de gazon care le acopereau. Un pescar singuratic îşi scoase cu uşurinţă barca într-unul dintre canalele care şerpuiau prin stuful din jurul satului. Nu se vedea niciun alt semn de viaţă în afară de firele subţiri de fum care ieşeau pe coşurile a vreo două colibe. Nicio adiere de vânt nu le deranja ascensiunea, astfel că fumul se ridica în aer înainte de a se pierde el însuşi în cenuşiul dimprejur.

O colibă ceva mai mare se afla mai într-o parte, pe un teren înălţat. O siluetă apăru din ceaţă, îndreptându-se către aceasta: un tânăr de nu mai mult de 15 sau 16 ani. Paşii lui lăsau urme adânci in iarba cu muşchi. Se opri în faţa colibei şi se adună. Stătea drept, şi un moment privi în jur. Inspiră şi expiră aerul umed, ca şi când s-ar fi curăţat. Odată pielea de căprioară care atârna în uşă căzută la loc în spatele lui, interiorul îi provocă o profundă tristeţe. Numai o luminiţă se scurgea prin mica gaură din centrul acoperişului; turba pentru foc se umezise până la jar. Tânărul putea distinge formele neclare ale unei duzini sau mai mult de persoane stând nemişcate într-un semicerc. Unele dintre feţe erau luminate de lumina jarului, care le atingea un pic obrajii. Îi cunoştea, dar asta era irelevant aici şi acum. În acea dimineaţă, erau una, erau voinţa locului, a Dyrkyrnonului. Pe fundal, un sunet jos îi ajunse la urechi; un ritm dureros era scandat. Nu mai auzise sunetul înainte, dar ştia ce era: un

cântec adevăr, un obicei împrumutat de la Kyrininii Heron. Ei căutau înţelepciune.

— Stai jos, zise cineva.

Se aşeză şi el pe pământ şi îşi încrucişă picioarele. Îşi fixă privirea asupra vetrei.

— Am stat toată noaptea să ne gândim la asta, spuse altcineva. Să iei asta în considerare.

Tânărul dădu din cap şi îşi strânse buzele subţiri.

— E o sarcină grea, continuă al doilea vorbitor, şi o sarcină tristă ca noi să fim invitaţi să facem astfel de judecăţi. Dyrkyrnon este locul unui sanctuar deschis tuturor celor care, asemenea nouă, nu-şi pot găsi nici pacea, nici securitatea în lumea exterioară. Cu toate astea, ne-am adunat pentru a hotărî dacă ar trebui să fii respins, Aeglyss, şi trimis departe de aici.

Aeglyss nu spuse nimic. Faţa lui rămase impasibilă, privirea lui fermă.

— Ai fost primit şi ţi s-a oferit alinare. Ai fi murit lângă mama ta, dacă n-ai fi fost găsit şi adus aici. Cu toate astea, ai semănat zâzanie. Prietenia şi încrederea care ţi-au fost oferite au fost răsplătite cu cruzime. Dyrkyrnon suferă acum din cauza ta. Aeglyss, vei părăsi acest loc şi nu vei mai discuta cu niciunul dintre cei care îşi au casa aici. Vei fi aruncat afară.

O licărire de răspuns apăru atunci pe faţa tânărului: un tremur în maxilarul strâns, un fior în colţul gurii. Închise ochii. Fumul de turbă era gros. Îi pătrundea până în fundul gâtului şi în nas.

— Eşti tânăr, Aeglyss, zise vocea de dincolo de focul mocnit, un pic mai blând acum. Poate că vârsta te va învăţa ce n-am reuşit noi. Dacă aşa se va întâmpla, vei fi bine-venit înapoi.

Se uită la feţele luminate pe jumătate din faţa lui cu o furie rece în privire.

— Ai venit la noi dintr-o furtună, spuse o femeie, şi duci furtuna cu tine. E peste puterile noastre să te îmblânzim. E prea adânc înrădăcinată în tine. Când va pleca sau o vei stăpâni, întoarce-te la noi. Hotărârea poate fi revocată. Locul tău e aici.

El râse auzind asta, un sunet aspru şi brusc în atmosfera liniştită. Lacrimi îi izvorau din ochi. Îi alunecau pe obraji, dar nu ajunseră şi în glasul lui.

— Locul meu nu-i nicăieri, spuse el şi se ridică în picioare. Nici aici, nici altundeva. Vă e frică de mine, vouă, care mai mult decât oricine trebuia să înţelegeţi. Vorbiţi de alinare şi de încredere, dar tot ce văd pe feţele din jurul meu sunt îndoială şi teamă. Mirosul fricii voastre mă îmbolnăveşte.

Scuipă în jăratic. Un nor de cenuşă zbură în aer.

Aeglyss cercetă, încercând să găsească pe cineva în întunericul ce învăluia coliba.

— K’rina. Eşti aici. Simt asta. Te-ai lepădat şi tu de mine?

— Fii tare, K’rina, spuse cineva.

— Da, să fie tare, mârâi Aeglyss. Fă ce-ţi spun ei. Aşa e moda aici: păşeşte uşor, întotdeauna uşor. Niciun deranj. Ai promis să mă iubeşti, K’rina, în locul mamei mele moarte. Asta e dragostea ta?

Nimeni nu-i răspunse.

— Te-am iubit, K’rina. Te-am iubit!

Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost otravă pe limba lui. Nu mai putea vedea de lacrimi.

— Am vrut doar…

Cuvintele îi muriră în gât. Îşi trase respiraţia.

— Nu e corect. Ce-am făcut? Nimic din ceea ce altul n-ar face. Nimic.

Siluetele din umbră nu răspunseră. Încăpăţânarea lor stătea ca un zid între el şi ei. Cu un blestem care aproape îl sufocă, Aeglyss se întoarse şi ieşi cu paşi mari.

După ce el plecă, se aşternu o lungă perioadă de linişte. Aproape imperceptibil la început, apoi mai tare, de undeva din umbră se auziră suspine înăbuşite.

— Cruţă-ţi durerea, K’rina. E nevrednic de ea.

— E pupilul meu, îngăimă femeia.

— Nu mai e. E mai bine aşa. Are în el prea multă sălbăticie şi cruzime. Nu l-am putut elibera de ele, oricât am încercat.

K’rina tăcu, înăbuşindu-şi durerea.

— Are dreptate într-o privinţă, spuse altcineva. Ne temem de el.

— Nu e nicio ruşine în asta. E mai puternic în Comună decât oricine altcineva am văzut noi în ultimii ani, chiar dacă nu are ştiinţa de a utiliza această putere cum ar putea. Cât timp doar

juca jocuri crude, răspândea zvonuri şi făcea trucuri copilăreşti, am putut trece totul cu vederea. Dar acum… fata încă strigă în noapte. Dacă ar rămâne printre noi, durerea ar fi cu atât mai mare până la urmă.

— Oriunde se va duce în lumea asta, durerea va fi mare, spuse un om cu spirale sălbatice, întunecate, gravate pe faţă. Ar fi fost mai bine să isprăvim cu el. Sângele îi va umple urmele. Oriunde s-ar duce.

CAPITOLUL 1

Naşterea iernii

Al Treilea Ev: Anul 1102

Există rituri şi ritualuri atât de adânc încastrate în esenţa unei rase, încât rădăcinile lor au fost de mult uitate. În teritoriile nordice, unde ciclul înfiorător al a nul impurilor stăpâneşte viaţa tuturor cu un pumn îngheţat, Huaninii au marcat sosirea iernii încă înainte de a exista mijloacele de a înregistra asta în scris. De-a lungul nenumăratelor secole, ceremoniile s-au schimbat, reinventându-se în funcţie de temperamentul popoarelor care le practicau, iar firul care le lega de cele ale predecesorilor a fost dat uitării. Dar tema ancestrală trăieşte în ele.

Înainte de a deveni regate, triburile crude ale Tan Dihrin practicau rituri sângeroase, ca să câştige protecţia zeilor împotriva gheţii şi furtunii. Când au apărut regatele în Dun Aygll, au păstrat vechile obiceiuri în castelele lor din nord, deşi uitaseră ce reprezintă acestea şi niciun zeu nu mai era martor la ritualurile lor. Regatul s-a prăbuşit, ca toate cele clădite de muritori, dar, cu tot haosul care a urmat naşterii turbulente a neamurilor Blood, anotimpurile s-au schimbat ca de obicei şi oamenii din nord şi-au amintit că schimbarea trebuie să fie marcată.

Astfel, pentru neamurile Blood Kilkry şi Lanis, precum şi pentru neamurile Blood de la Drumul Negru din nordul îndepărtat există o noapte spre sfârşitul anului când, mai mult ca oricând, e marcată trecerea timpului. În acea noapte, lumea trece spre frig şi întuneric până la trezirea din primăvara următoare. E o noapte de doliu, dar şi o sărbătoare, căci în adormirea lumii, care este iarna, se află promisiunea revenirii la lumină şi viaţă.

Din Şederea lui Hallantyr

I

Un corn sună limpede şi ascuţit în văzduhul albastru de toamnă. Lătratul câinilor se încolăcea în jurul acestuia ca iedera pe un copac. Orisian nan Lannis-Haig întoarse capul încolo şi încoace, încercând să stabilească sursa chemării. Vărul său, Naradin, îi stătea înainte.

— Într-acolo, spuse Naradin, răsucindu-se în şa şi arătând spre est. Au găsit ei ceva.

— E ceva distanţă până acolo, spuse Orisian.

Calul lui Naradin fremăta sub el, păşind în lateral şi întinzând gâtul. Ştia ce înseamnă sunetul acela. Era învăţat cu vânătoarea, şi cornul la aşa ceva se folosea. Naradin trânti suliţa pentru mistreţi, din cauza frustrării.

— Unde sunt blestemaţii de câini după care trebuie să ne ţinem? întrebă el. Fiarele astea inutile nu ne-au condus nicăieri.

— Au luat ei vreo urmă de ne-au adus aici, spuse Rothe placid.

Doar cel mai vârstnic dintre cei doi scutieri ai lui Orisian ţinuse pasul cu el şi cu vărul său pe ultima milă şi ceva.

Pădurea Anlane era deschisă în aceste părţi – un bun domeniu de vânătoare –, însă tot împrăştia o ceată odată ce începea goana.

De-ar fi rămas laolaltă câinii, ar fi fost altceva, reflectă Orisian. Dar s-au împrăştiat. Fusese un ghinion că el şi Naradin nu urmaseră câinii potriviţi. Orisian nu părea să regrete prea mult. Totuşi, ştia că vărul lui simte altceva. Cu patru zile în urmă, Naradin devenise tată şi tradiţia spunea că trebuie să pună pe masa primei sărbători de Naştere a iernii a copilului său carne de animal ucis cu propria mână. Pentru un fermier sau un păstor, asta ar fi însemnat sacrificarea unuia din gospodăria lui. Naradin, moştenitorul contelui de Lannis-Haig Blood, era chemat să facă ceva mai mult.

— Păi, hai să răspundem chemării, spuse Naradin, strângând hăţurile calului. S-ar putea să păstreze prada pentru mine, dacă ajungem acolo repede.

Orisian întoarse calul, luptându-se cu suliţa uriaşă care-i fusese dată pentru vânătoare.

Suliţa pentru mistreţi a unui Lannis era o armă pentru oameni mari şi, deşi el făcuse 16 ani, încă nu avea destulă putere s-o mânuiască la fel de abil ca Rothe sau ca vărul lui.

— Un moment, spuse Rothe.

Naradin privi aproape cu iritare către mai vârstnicul războinic.

— Nu trebuie să zăbovim, insistă el.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, Domnia Voastră, zise scutierul.

Moştenitorul Blood nu părea dispus să-l asculte, dar, înainte de a putea răspunde, dinspre sud veni un schelălăit distinct de câine. Era un sunet de reperare, nu unul care să sugereze că ar fi prins vreo urmă.

— E mai aproape decât ceilalţi, observă Orisian.

Naradin se uită la el o clipă, luptându-se să-şi controleze calul. Apoi înclină capul scurt şi dădu pinteni animalului. Orisian şi Rothe se luară după el.

Gazonul sărea sub ei. Covorul de frunze tremura. Păsări zburară din copaci: ciori croncănind răguşit spre cer. Orisian avea încredere în calul său că va găsi drumul prin labirintul de copaci. Era un vânător adevărat, instruit în grajdurile unchiului său, contele, şi ştia despre asta mai multe decât ştia el. Printre trosniturile produse de înaintarea lor puteau auzi copoii, dar de-acum nu doar unul, ci mai mulţi.

Găsiră câinii într-un desiş de aluni şi stejari. Animalele se adunaseră în tufişuri unde vegetaţia crescuse deasă, înghesuindu-se şi muşcând cu un entuziasm febril. Înconjuraseră locul, adulmecând uneori spre tufişuri, fără a se aventura prea aproape. Naradin dădu un chiot de bucurie.

— Au găsit ceva, asta e sigur, strigă el.

— Sunaţi din corn, îi ceru Rothe. Avem nevoie de mai mulţi lăncieri.

— Au răspuns celuilalt apel. Dacă aşteptăm, am putea pierde ce e aici.

Rothe se scărpină în barba întunecată şi-i aruncă o privire lui Orisian, care, la rândul lui, simţi un fior de nelinişte.

Entuziasmul îi putea umbri uneori judecata lui Naradin. Nu existau mistreţi mici şi blânzi la Anlane.

— Tu aţine-te aici, spuse Naradin. Dă-mi două minute să cercetez împrejurimile şi apoi asmute câinii. Dacă iese ceva, nu-l ucide. E al meu azi!

Îşi îndemnă calul înainte, fără să aştepte răspuns.

Mistreţul trecu printre câini ca un şoim printr-un stol de porumbei. Îi împrăştie, unii sărind şi răsucindu-se în calea lui, alţii dându-se brusc într-o parte. Fiara era imensă, cu partea anterioară formată din plăci uriaşe de muşchi, cu colţi îngălbeniţi de lungimea mâinii unui om. Se repezi la unul dintre copoi, în timp ce alţii îl muşcau de coapse.

Naradin îşi înghionti calul.

— Al meu e! strigă el.

Vârful suliţei pivotă spre mistreţul care se scuturase de câini şi venea spre el. Era o bătrână şi înţeleaptă fiară a pădurii şi se răsuci în ultimul minut, îndreptându-se spre burta calului. Lama suliţei îi străpunse umărul, alunecând până la os. Calul lui Naradin sări peste capul mistreţului.

Aproape încheiase saltul. Un colţ îi zgârie însă piciorul şi-l făcu să se clatine pe pământul moale. Se ţinu pe picioare, dar îl zgâlţâi pe Naradin. El îşi pierdu scara stângă şi fu azvârlit pe grumazul calului. Se agăţă de hăţuri, puternica lui armă fiind singura care-l împiedica să cadă. Cu toată greutatea sa, răsuci capul calului, şi acesta începu să se clatine într-o parte. Ajunse la pământ într-o clipă. Mistreţul se apropie din nou. Câinii veniră şi ei, furioşi şi însetaţi de sânge, dar prea târziu.

Orisian şi Rothe se năpustiră într-un suflet. Fu imposibil de spus care din suliţele lor lovi prima, a lui Orisian, în şoldul fiarei, sau a lui Rothe, între spete. Impactul fu neplăcut pentru suliţa neexperimentată a lui Orisian. Rothe era mai bine pregătit. După ce respiră de câteva ori, îşi trase lancea, cu grimase de efort, şi se trezi că rămase cu mânerul în mână.

Naradin alunecă din şa. Trase un cuţit lung de la cingătoare.

— Repede, zise Rothe printre dinţi.

Moştenitorul Blood nu ezită. Mistreţul se întinse spre el. Fălci mari, aproape disperate, erau aproape să-i prindă braţul când îşi duse cuţitul spre pieptul lui. Căută şi găsi inima.

***

Mai apoi, cum şedea pe pământ lângă hoitul imens, cu copoii sărind în jurul lor, Naradin râse. Orisian putea vedea bucuria din ochii vărului său şi asta îl făcu şi pe el să râdă.

— Asta-i de ţinut minte, spuse Naradin. Ia uite ce colţi are! E un senior vechi. Un rege al pădurii.

— Pentru o clipă, am crezut că am dat de bucluc, spuse Orisian.

— Aş fi dat eu, dacă n-aţi fi fost aici voi doi.

Naradin bău din ploscă puţină apă, apoi îşi vărsă un strop şi pe mâini, ca să se spele de sângele mistreţului. Îi întinse plosca şi lui Orisian. Apa era rece şi proaspătă, luată de la un izvor din pădure cu doar o oră sau două în urmă. Avea în ea toată limpezimea rece a zilei de toamnă.

— Norocul a fost cu noi toţi astăzi, spuse Rothe.

Orisian îşi ştia destul de bine scutierul – erau împreună de şase ani – ca să audă şi cuvintele pe care Rothe nu le rostea. Ştia că războinicul n-o să-i spună moştenitorului Blood că el credea că nu te iei după un mistreţ bătrân cu doar câţiva câini şi numai trei suliţe.

— Ar trebui să-i chemăm şi pe ceilalţi, spuse Orisian. Vor vrea să vadă asta.

— Într-o clipă, într-o clipă, zise Naradin ridicându-se în picioare. Câinii se gudurară pe lângă el. Ajunse în dreptul mistreţului şi îngenunche. Îi puse, aproape cu respect, o mână pe şold. Atunci ceva îi atrase privirea.

— Ia uite aici! Mai e o rană. N-a făcut-o niciunul dintre noi, nu?

Rothe şi Orisian îngenunchează lângă el. Era o plagă înţepată în partea din spate a umărului mistreţului.

Sângele se prinsese pe firele de păr rigide din jur. Rothe dădu câteva deoparte cu degetele.

— E veche de o zi sau două, aş spune.

— Mi se părea mie că e ciudat să stea şi să lupte în felul ăsta, medită Naradin.

Orisian se aplecă mai aproape. Putea vedea ceva înfipt acolo, în carne. Vârî un cuţit în rană şi răsuci, simţind rezistenţa a ceva mai dur decât muşchii. O altă răsucire de cuţit aduse aproape de suprafaţă ceva pe care el îl putu trage afară şi îl puse în palmă: un vârf de săgeată, plat şi elegant.

— Era înfipt adânc, spuse el.

— Pot să văd? întrebă Rothe şi, când Orisian aprobă din cap, luă bucăţica de metal şi o ridică, încruntându-se în timp ce o răsucea pe toate părţile. Liniile de pe dosul mâinii scutierului erau un prim indiciu al vârstei lui înaintate, dar el ţinea capul de săgeată cu precizie, delicat.

Naradin arăta uşor dezamăgit.

— Nu e chiar acelaşi lucru, dacă ştii că deja avea asta în el, zise el.

Rothe i-o dădu înapoi lui Orisian.

— Asta, spuse el, e făcută de Kyrinin. E o săgeată de om al pădurii.

— Oamenii pădurii!? exclamă Naradin. La vânătoare aici?

Rothe aprobă numai din cap. Privi în jur copacii tăcuţi, încă lăstari. Starea lui de spirit se schimbă. Se ridică în picioare.

— Bufniţele Albe au tot creat probleme în ultimul an, nu? îl întrebă Orisian pe vărul lui.

— Da, dar suntem la nicio zi de mers de Anduran. N-ar îndrăzni să vină atât de aproape.

Examină el însuşi vârful de săgeată.

— Are dreptate, totuşi. E de Bufniţă Albă.

Orisian n-avea nicio îndoială în această privinţă. Rothe se luptase cu Kyrininii în Anlane suficient de des pentru a le cunoaşte armele.

Se uită la scutierul lui. Uriaşul era cuprins de o tensiune nefirească.

— Cred că e timpul pentru corn, spuse Rothe, fără a-şi lua ochii de la pădure.

— N-ar trebui să stăm aici mai mult decât trebuie.

Naradin nu ezită. Puse cornul la buze şi trimise un apel lung, o chemare joasă, invitându-i pe vânători la pradă.

***

În dimineaţa următoare, Orisian privea fix dintre crenelurile castelului Anduran norii cenuşii care se adunau în jurul Car Criagar, în nord-vest. Creasta marelui munte se contura dincolo de valea râului Glas. Deşi nu erau decât dealuri până la vastele ţinuturi înalte, acestea rămâneau invizibile dincolo de ele. Erau

rămăşiţe ale unor oraşe antice până acolo, de mult abandonate de uitaţii lor locuitori.

Acum nimeni nu mai trăia printre stânci şi nori.

Era aici, la castelul unchiului său, de două săptămâni, iar vremea se schimbase vizibil chiar şi în acest scurt timp. Cerul devenise mai greu. Pământul, câmpurile şi pădurile se întunecaseră sub acesta. Pământul şi cerul ştiau ce avea să vină şi se pregăteau pentru asta, împărtăşind sentimente blânde de toamnă.

În câteva săptămâni va ninge, chiar şi aici sus. Sărbătoarea de Naşterea iernii era aproape. Nu era momentul de cel mai bun augur pentru o naştere, dar asta nu diminuase sărbătoarea venirii pe lume a primului nepot al contelui. Durase zile, culminând cu vânătoarea la care Naradin îşi găsise mistreţul. Acum, că totul se încheiase, un aer de epuizare mulţumită se lăsase peste castel şi peste oraşul din vecinătate. Era o perioadă de acalmie între furtuni, până la iminentele delectări ale zilei de Naşterea iernii, comparabile ca intensitate şi chiar ca durată cu cele care tocmai trecuseră.

Odată cu apropierea festivalului, venise timpul pentru Orisian să plece acasă, la Kolglas, la castelul de pe apă. Un stol de gâşte trecură în zbor, ţipând una la alta ca şi când i-ar fi trasat drumul spre valea dinspre mare, precedându-l pe Orisian în călătoria lui. Pentru un timp, le urmări cu privirea. Se urcase aici pentru o ultimă privire asupra amplei întinderi, cu valea unchiului său desfăşurându-i-se sub ochi. Kolglas avea orizonturi mult mai limitate, din mai multe privinţe.

Un sunet de paşi îi atrase atenţia. Rothe ieşi din scara îngustă de lângă el.

— Caii sunt gata, spuse scutierul cu o voce mereu morocănoasă.

Asta îl făcea întotdeauna pe Orisian să-şi imagineze că avea pietre pe undeva pe gât.

— Unchiul Domniei Voastre e în curte, ca să-şi ia la revedere.

— Atunci e timpul de plecare, spuse Orisian. Va fi o plimbare friguroasă până la Kolglas.

Rothe zâmbi.

— La fel de bine, focul şi merindele ne aşteaptă pe drum.

Coborâră scările în spirală şi ajunseră într-o curte largă, pietruită. De partea cealaltă a porţii, rândaşii ţineau trei cai, care slobozeau nori de abur de respiraţie în aerul dimineţii.

Kylane, cel de-al doilea scutier al lui Orisian, verifică meticulos copitele cailor, încercând să descopere orice neregulă în munca rândaşilor. Unchiul lui Orisian, contele Croesan oc Lannis-Haig, stătea în apropiere.

Croesan îi luă mâna în Orisian. Era cu mai bine de un cap mai înalt decât tânărul şi îi zâmbi privind în jos la el.

— Două săptămâni e prea puţin pentru o vizită, Orisian.

— Aş mai rămâne bucuros, dar trebuie să fiu înapoi la Kolglas pentru Naşterea iernii. Probabil că tatăl meu va coborî în curând de pe patul lui de suferinţă.

Zâmbetul lui Croesan se stinse o clipă şi el dădu din cap.

— Întunecata soartă şi amarul sunt adânc înrădăcinate în măruntaiele fratelui meu. Totuşi, sărbătoarea de Naşterea iernii îi poate ridica moralul. În orice caz, nu lăsa bolile lui Kennet să-ţi umbrească festivalul, Orisian!

— Nu le voi lăsa, spuse Orisian, ştiind că era o promisiune pe care nu putea s-o ţină.

Croesan îl bătu pe spate.

— Bine. Şi spune-i să ne viziteze cât de curând. S-ar putea să-i placă văzând cum s-au schimbat lucrurile aici.

— Am să-i spun. Unde-i Naradin?

Întrebarea îi readuse într-o clipă un zâmbet larg pe faţă lui Croesan, iar marele şi gravul conte Blood deveni deodată un mândru tată şi bunic.

— Vine într-o clipă. Mi-a spus să te ţin aici până ajunge, ca să fie sigur că nepotul meu are şansa de a-ţi spune la revedere.

— Ei bine, mă bucur că i-am găsit mistreţul, zâmbi Orisian. Sper că bebeluşul apreciază asta.

— Într-adevăr. Sunt sigur că Naradin îl va plictisi pe băiat cu poveşti de la uciderea acestuia când va fi destul de mare pentru a înţelege. Va creşte gândindu-se la tine şi la Naradin ca la nişte mari eroi, cei mai buni vânători din valea râului Glas care s-au văzut vreodată.

Gândul îl făcu pe Orisian să râdă.

— Va fi dezamăgit apoi, dacă mă va vedea vreodată vânând.

Croesan ridică din umeri.

— Nu fi atât de sigur. Când va fi destul de mare ca să facă diferenţa, vei fi o provocare pentru cei mai mulţi dintre vânătorii mei. Oricum, te întorci pentru Numirea copilului, din moment ce ai fost, aici la naştere, nu?

— Dacă pot, spuse Orisian.

Şi era sincer.

Numirea unui copil sortit să fie conte într-o zi fusese un eveniment care putea întruchipa întreaga istorie, toate legăturile care îi făcuseră pe Lannis Blood ceea ce erau.

Nimic nu putea avea o semnificaţie mai puternică decât o istorie lungă şi un viitor plin de speranţă, iar, după prăpădul provocat de Febra Inimii şi suferinţele tatălui său, Orisian le învăţase valoarea amândurora.

Naradin şi soţia lui, Eilan, se iviră din castel. Moştenitorul Blood îşi purta fiul în braţe şi mergea cu o grijă şi o precizie aproape comice. Nu învăţase încă să se relaxeze în preajma acelei vieţi care părea atât de fragilă.

Croesan se aplecă spre Orisian şi murmură conspirativ:

— Poţi să crezi că m-au făcut bunic, Orisian? Bunic!

— Eu abia pot să cred că Naradin e tată, ce să mai vorbim de bunic, zâmbi Orisian. Asta, reflectă el, e doar pe jumătate adevărat, deşi într-un fel nevinovat. Naradin a fost, de când îl ştia, gata şi dornic să devină tată. Nimic neobişnuit pentru unul care purta pe umeri viitorul celor din neamul Blood.

Eilan îl îmbrăţişă pe Orisian. Era o femeie frumoasă, dar de iubit o iubea pentru felul ei blând şi generos de a fi şi pentru că aceste calităţi îi aminteau de mama lui.

— Să ai o călătorie plăcută, Orisian, îi murmură ea la ureche. Transmite-i dragostea mea surorii tale.

Naradin înclină copilul spre Orisian.

— Acum, cel mic, spuse moştenitorul Blood. Spune-i la revedere lui Orisian.

Feţişoara se uită în gol din cuibul de pături groase, cu buze băloase şi fără să scoată vreun sunet. O limbă roz ieşi vag spre Orisian.

— Aşa, zise Naradin cu satisfacţie. Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

— Cred că nu, căzu de acord Orisian. Ai grijă de el şi pune la saramură o parte din mistreţul lui şi pentru mine. Ne vedem la Numire.

Orisian sări în şa, mângâind gâtul musculos al calului în semn de salut. Rothe şi Kylane îl flancară în timp ce treceau prin poarta masivă. Când Orisian se uită înapoi peste umăr, Croesan, Naradin şi Eilan încă stăteau împreună, fiecare având ridicată o mână în semn de rămas-bun. Cu un ultimul gest, Orisian şi scutierii săi o luară spre sud, pe străzile aglomerate din Anduran, către drumul care îi ducea în vale şi la Kolglas, apoi acasă.

***

În timpul cât cei trei călăreţi au ajuns dincolo de marginea oraşului, aproape nevăzuţi din cauza distanţei, Croesan oc Lannis-Haig i-a privit de la una dintre cele mai mari ferestre ale donjonului castelului Anduran. Cum i se întâmpla adesea, simţea un junghi de tristeţe când se gândea la Orisian, şi asta aducea un amestec de sentimente familiare pentru tatăl băiatului, Kennet: o dragoste fraternă, umbrită însă de frustrare şi durere.

Tristeţea din inima lui Kennet părea să se fi adâncit şi să fi devenit din ce în ce mai neagră în cei cinci ani de la cumplitele morţi ale lui Lairis şi Fariel, soţia şi fiul lui mai mare. Kolglas şi toţi cei care locuiau acolo trăiau sub povara acestor pierderi. Croesan îşi pierduse soţia cu mulţi ani în urmă, astfel că ştia ce simte Kennet, dar el renunţase la orice speranţă că fratele lui va uita durerea şi suferea că trecutul îi apasă atât de greu pe cei pe care îi iubea. Orisian şi sora lui, Anyara, pierduseră, la urma urmelor, la fel de mult ca şi Kennet şi găsiseră puterea să suporte pierderea pe umerii mult mai tineri şi mai puţin robuşti decât ai stăpânului castelului Kolglas. Contele oftă şi lăsă gândurile deoparte când se întoarse de la fereastră.

Un servitor aştepta în uşă. Croesan se uită la el.

— Găseşte-l pe ambasador, spuse el, incapabil să-şi ascundă oboseala din glas. Spune-i să vină aici.

Servitorul dădu din cap şi ieşi din încăpere. Croesan îşi trecu mâna prin părul gros. Se uită prin cameră. O masă uriaşă, făcută de una dintre cele mai bune tâmplării din Anduran cu cincizeci de ani în urmă, la ordinul străunchiului său Gahan, se

întindea pe aproape toată lungimea acesteia. Pe pereţi erau trei tapiserii uriaşe. Trecerea timpului şi lumina soarelui le decoloraseră oarecum, dar încă erau delicate la atingere, aşa cum le făcuseră meşteşugarii de la Kolkyre. Fuseseră comandate de însuşi Sirian cel Mare, primul conte Lannis, şi înfăţişau scene din lupta care pusese bazele neamului Blood. Croesan privi imaginile o vreme.

Poate că nu erau potrivite ca fundal pentru discuţia pe care era pe cale s-o poarte.

Zorindu-se în urma servitorului care încerca să-i anunţe sosirea, ambasadorul intră în încăpere: Behomun Tole dar Haig, emisar al Contelui Conţilor pe moşiile lui Croesan. Făcu reverenţa cuvenită, iar Croesan arătă spre un scaun, concediindu-l în acelaşi timp pe servitor cu un gest al capului.

Trăsăturile aspre şi inteligente şi aroganţa prost ascunsă ale lui Behomun nu încetau să-l exaspereze pe Croesan. Omul avea aerul mulţumit al unuia care ştia lucruri pe care alţii nu le ştiau. Un surâs dispreţuitor îi atârna în colţul gurii, aşteptând cu nerăbdare orice şansă de a se strecura afară din ascunzătoare şi a i se lăfăi pe buze. Era însă ochii şi urechile Marelui Conte Gryvan oc Haig, căruia Croesan îi jurase credinţă şi, ca atare, trebuia să-l trateze cu o anumită grijă. Era pentru Croesan ca o mâncărime la care putea ajunge, dar nu i se permitea s-o scarpine.

— Observ că tânărul Orisian a plecat, spuse Behomun pe un ton preocupat. A fost distant cu mine. Am vrut să-l întreb de sănătatea tatălui său. Aţi aflat cum îi merge fratelui Domniei Voastre?

— Am primit ieri veşti din sud, spuse Croesan calm. Mi s-a spus că luptele nu merg bine pentru Igryn, că Dargannan Blood va fi supus în curând.

— Şi eu am primit aceleaşi veşti, continuă Behomun, fără a fi deranjat că Croesan nu-i răspunsese la întrebare. Se pare că rebelii vor fi înfrânţi înainte de a se intra prea mult în iarnă şi că neamurile Haig-Blood vor fi unite din nou.

— Mi s-a spus şi că oamenii Lannis s-au purtat onorabil în aceste bătălii, continuă Croesan. Atât de onorabil încât doar câţiva se vor mai întoarce acasă.

— Neamul Blood a produs întotdeauna războinici viteji, Domnia Voastră!

Croesan ridică o sprânceană şi se uită lung la trimisul lui Gryvan oc Haig.

— Onoarea şi vitejia nu îi vor hrăni pe orfanii de la Anduran sau Glasbridge în iarna care vine. Nu-mi vor păzi terenurile de oamenii pădurii sau de neamurile Blood Gyre. Aproape o şesime dintre oamenii mei au murit de Febra Inimii cu doar cinci ani în urmă şi cel mai bun sfert din forţele mele de luptă le-am lăsat să meargă spre sud, sub comanda Marelui Conte, să moară vitejeşte.

Ultima dată când am trimis atât de mulţi oameni în sud, în câteva săptămâni armatele Horin-Gyre mărşăluiau la frontiera noastră. Am câştigat atunci. Cine spune ce se va întâmpla dacă Drumul Negru vine din nou peste Valea Pietrelor? Ştii la fel de bine ca şi mine, Behomun, că în aceste ultime câteva săptămâni au fost mai mult lupte în Vale decât în mai bine de un an. Şi fiul meu a ucis un mistreţ cu o săgeată de om al pădurii în el la nicio zi de mers de acest castel. Când s-au mai abătut Bufniţele Albe atât de departe în teritoriile mele?

— Oamenii pădurii nu pot ameninţa serios un Blood atât de versat în arta războiului cum sunteţi Domnia Voastră. Arcurile şi suliţele Kyrininilor nu sunt pe măsura săbiilor unui Lannis-Haig. Cât despre neamurile Blood de la Drumul Negru, sunt sigur că, dacă vă vor ataca, îi veţi sili să se întoarcă de unde au venit, aşa cum aţi făcut mereu, conte.

— O, scuteşte-mă de linguşeală, ambasadorule, spuse Croesan cu exasperare. Aici nu e Vaymouth. Păstrează-ţi vorbele mieroase pentru Gryvan. N-aş vrea să le iroseşti pe mine.

Manierele lui Behomun se schimbară. Abia îşi ţinea în frâu un surâs dispreţuitor.

— Cum doriţi. Poate că veţi primi mai bine un alt răspuns: că nu vă veţi putea lăsa problemele la uşa lui Gryvan oc Haig. Bufniţa Albă Kyrinin vă vânează tăietorii de lemne şi păstorii, pentru că v-aţi pus oamenii să cureţe pădurile de la Anlane. Trebuia să fi ştiut că veţi stârni necazuri zgândărind acel cuib de viespi.

Şi, dacă graniţele de nord nu sunt prea bine păzite împotriva celor de la Drumul Negru pe cum v-aţi dori, ar fi trebuit să-i acordaţi Marelui Conte terenuri pentru veteranii lui. O armată de războinici adevăraţi ar fi umplut acum fermele golite de febră, dacă aţi fi găsit un loc pentru ei. În orice caz, dacă aţi considerat că există o ameninţare serioasă, cu siguranţă n-ar fi trebuit să le permiteţi deloc lui Taim Narran şi altora să meargă în sud. Nu-i prima oară când sfidaţi un ordin de-al Marelui Conte.

— Războinicii pe care voia Gryvan să-i aşeze aici nu mi-ar fi jurat mie credinţă. Nici clanului meu, se repezi Croesan.

Ambasadorul pufni şi flutură din mână.

— Cu toţii îi sunt deja loiali neamului Haig-Blood, deja îi sunt juruiţi lui Gryvan oc Haig însuşi. Şi Domnia Voastră sunteţi Blood, în caz că aţi uitat. De ce i-aţi pune să treacă prin vechile ritualuri?

Croesan făcu o pauză, îşi luă o clipă privirea de la faţa ambasadorului, ridicând-o spre tapiseria de pe peretele din spatele acestuia. Sirius era acolo, gonind trupele celor din neamul Blood Gyre. Croesan se simţi bătrân, aproape prea obosit ca să se mai certe fără rost cu acest om căruia nu-i păsa de trecut. Când fusese făcută tapiseria, cu ceva mai mult de un secol în urmă, nimeni n-ar fi pus la îndoială valoarea jurămintelor. Nimeni nu le-ar fi considerat simple ritualuri. Dar Kilkry erau în acele zile cei mai măreţi dintre Adevăraţii Blood şi multe lucruri erau diferite. Acum Lheanor, conte de Kilkry, i se închina lui Gryvan oc Haig, la fel ca toţi ceilalţi.

— Dacă aş fi ştiut că Gryvan îmi va pedepsi refuzul luând vieţile oamenilor mei, m-aş fi gândit poate mai mult, rosti Croesan în cele din urmă.

Behomun dădu să protesteze, agitându-şi mâinile pentru a nega ceea ce Croesan spusese. Contele i-o luă înainte.

— Dar răspunsul meu nu s-ar fi schimbat. Oricine vrea să fie războinic pentru Lannis Blood trebuie să jure credinţă. Nu e chiar atât de mult de când aceeaşi lege era respectată şi în ţinuturile Haig, deşi stăpânul tău pare să fi uitat asta, Behomun.

— Vremurile se schimbă.

Croesan oftă.

— Aşa e, deşi doar câteva lucruri sunt cu adevărat noi în lume. Aveam regi şi înainte. Şobolanii şi câinii le-au moştenit palatele din Dun Aygll. Mi s-a spus că noile conace din Vaymouth rivalizează în glorie cu ele.

— Marele Conte n-are nicio dorinţă să se facă rege.

— Cum zici. Dar acum nu mai contează. Voi trimite vorbă în sud, lui Taim Narran, să se întoarcă acasă cu oamenii mei care mai trăiesc, imediat ce Igryn oc Dargannan-Haig este capturat. Doar asta am vrut să-ţi spun. N-aş vrea ca grăbirea plecării să fie luată în nume de rău.

Ambasadorul dădu din cap.

— Narran este la comanda Domniei Voastre, desigur. Sunt sigur că Marele Conte nu va dori să-i întârzie întoarcerea.

— Sper că nu va dori şi nici nu o va face, replică scurt Croesan.

Behomun zâmbi.

***

Drumul sudic din Anduran era unul circulat. Orisian, Rothe şi Kylane depăşiră vitele păstorilor şi pe agricultori, precum şi căruţele cu lână, blănuri şi mobilier sculptat în tâmplăriile din Anduran, care erau duse în portul Glasbridge. Mai târziu în acea dimineaţă, depăşiră şi o jumătate de duzină de căruţe cu lemne, trase de cai de povară gigantici duşi de căpăstru de pădurarii Lannis.

Nu mult după plecarea din Anduran, traversară râul Glas, iar drumul urma de-acum malul nordic, protejat de un mic dig. Deşi râul avea un nivel ridicat, alimentat de ploile de la munte, de dincolo de frontierele Lannis-Haig, mai avea mult până să se reverse peste dig şi să ameninţe drumul. Câmpurile deschise spre sud nu aveau o astfel de protecţie şi erau presărate cu băltoace care vesteau inundaţiile de iarnă.

După un timp, drumul făcu o curbă la nord de râul Glas. Uriaşa deltă a râului ascundea un hăţiş de iazuri, canale şi smârcuri. Într-o lună sau două, nu avea să mai fie acolo decât o oglindă neîntreruptă de apă, care să acopere valea cât vedeai cu ochii. Călărind de-a lungul acestui loc sălbatic, Orisian putea vedea, cu inima strânsă, turnurile distruse ale vechiului Kan Avor. Turnuleţele şi turnurile avariate ale oraşului înecat se

ridicau deasupra apelor, precum o corabie fantomatică la orizontul mării.

Imaginea îi stârnea, ca întotdeauna, o oarecare nelinişte. Copil fiind, se dusese odată acolo, cu fratele lui, Fariel. Era în toiul verii, o secetă nemaipomenită, iar apele erau suficient de scăzute ca ei să se plimbe pe străzile pustii ale oraşului. Ruinele pline de cruste de noroi şi de buruieni se ridicau împrejurul lor, ascunzând soarele. Orisian se gândise că e un loc bântuit, urât şi nu s-ar mai fi întors acolo, cu toate că Fariel îl tachina pe tema fricii lui.

Fariel nu pusese niciodată prea mult preţ pe frică.

— Ar trebui să-l dărâme, zise Kylane, văzând încotro se uita Orisian. Nu e bine să ai acolo un aşa loc scârbos, plin de putreziciune. Şi se scufundă şi terenurile agricole împreună cu el.

— Oamenii au nevoie să-şi amintească, murmură Rothe. Drumul Negru e încă acolo, în nord. Fără ruinele astea, care să le reamintească, uită cât de curând. Mulţi deja au făcut-o.

Kylane ridică din umeri.

— Nu-i poţi învinovăţi pe oameni că se bucură de pace. De mai bine de treizeci de ani nu s-a mai dat nicio bătălie. Poţi să-i învinovăţeşti dacă încep să creadă că pacea va dura o veşnicie. În fiecare zi, cei de dincolo de Valea Pietrelor se trezesc gândindu-se că zeii se vor întoarce doar dacă ne conving pe toţi să ne supunem preţiosului lor cult. Doar nu-ţi imaginezi că nu vor mai dori înapoi aceste teritorii doar pentru că n-au mai încercat să le ia în ultimii treizeci de ani, nu?

Aici, aproape de la malurile râului Glas, drumul fusese reparat prost şi adâncile făgaşuri noroioase le blocară de mai multe ori înaintarea. Luptându-se cu un astfel de obstacol, Kylane scoase un strigăt de surpriză şi se aplecă riscant în şa. Gând îşi trase piciorul, flutură un trofeu: un os de maxilar uman.

— Una dintre comorile râului Glas, rânji el către Orisian. Ştiţi că unii fermieri spun că e semn de mare noroc să descoperi unul?

Orisian se strâmbă.

— Am auzit, recunoscu el. Totuşi, nu cred că avem atât de mare nevoie de noroc în momentul ăsta.

Osul vechi era îngropat şi murdar de pământ. Kylane îl examină cu o curiozitate batjocoritoare.

— Erou sau mişel, ce credeţi? întrebă el.

Înceţoşat şi ursuz, râul Glas curgea peste mormintele a mii de oameni care muriseră pe câmpia Kan Avor, în bătălia finală a războiului care-i făcuse pe adepţii Drumului Negru – conduşi de Gyre Blood, a cărui cetate era Kan Avor în acele zile – să plece spre nord, dincolo de Valea Pietrei. Incendiile pârjoliseră după aceea zi şi noapte acest pământ, dar nu îndeajuns pentru a mistui toate cadavrele.

După exilarea neamului Gyre, Kan Avor, neîngrijit, a intrat treptat în declin, dar ruina sa finală a venit mai târziu, când au apărut cei din Lannis Blood şi şi-au impus dominaţia peste valea râului Glas. Una dintre primele comenzi ale lui Sirian, noul conte, a fost ca oraşul să fie ars şi inundat. Dezintegrarea lentă a Kan Avorului sub acţiunea apei constituia o permanentă aducere-aminte a hotărârii lui de a-şi lăsa amprenta asupra noului său domeniu.

— Mişel, aş spune, decise Kylane să-şi răspundă singur la întrebare. Asta e Drum Negru sută la sută.

Aruncă osul departe, cu o simplă mişcare a încheieturii mâinii.

— Nu e un tovarăş de călătorie potrivit pentru nepotul contelui Lannis.

Lumina zilei începuse să slăbească atunci când ajunseră la capătul de sud al râului Glas. Un grup de case scunde se iviră prin burniţa subţire care începuse să cadă.

— Vom petrece noaptea la Stăvilarul lui Sirian? întrebă Kylane.

— De ce nu? încuviinţă Orisian. Mâine vom ajunge repede la Glasbridge. Încercaţi totuşi să nu vă lipsiţi prea mult de somn din cauza băuturii şi a zarurilor.

Kylane îşi duse o mână la piept.

— Vai, Orisian, dar ştii că eu nu sunt dintre cei care cedează la astfel de ispite!

Rothe le-o luă un pic înainte, pufnind a batjocură, dar nu spuse nimic.

Stăvilarul lui Sirian i se păruse dintotdeauna lui Orisian un sat sumbru.

Treizeci sau patruzeci de cocioabe mici, grupate laolaltă, înconjurate de rânduri umede şi reci de copaci lungi şi subţiri. Singura clădire mai răsărită era casa de odihnă.

Luminile de la ferestrele sale promiteau cel puţin căldură şi hrană. Dependinţele – grajdurile, fierăria şi atelierul rotarului – erau la fel de apropiate de case ca nişte copii care caută protecţie lângă fusta doicii. Totul era dominat de linia mare şi aspră a stăvilarului lui Sirian în sine. Digul masiv de lemn, piatră şi pământ, mai înalt decât un stat de om, se întindea începând de la marginea satului şi se pierdea în amurg. Aici erau mijloacele prin care Sirian înecase Kan Avorul.

În toţi anii care trecuseră de la construirea acestuia, cea mai mare parte a locuitorilor satului lucrase cu simbrie la conţii neamului Lannis, ca să nu lase acest bastion în voia râului şi să păstreze Kan Avorul legat în lanţurile apoase ale acestuia.

Cu caii aranjaţi pentru noapte, Orisian, Rothe şi Kylane intrară în han. Proprietarul apăru lângă ei, înainte chiar să-şi fi găsit masă. Făcu o plecăciune în faţa lui Orisian.

— Fiţi bine-venit, fiţi bine-venit! Suntem onoraţi să vă avem ca oaspete, domnule!

Hanul era pe jumătate plin cu un amestec de săteni şi turişti. În timp ce Orisian şi scutierii lui se aşezară la o masă, în cameră se aşternu tăcerea, dar nu dură mult: rubedeniile contelui nu erau o privelişte rară în aceste locuri.

Orisian se prăbuşi în scaunul său, savurând aerul cald pe piele şi mirosul bogat de mâncare. Îşi trase cizmele şi îşi îndoi picioarele, încercă, fără succes, să-şi aducă aminte ce mâncase ultima dată când trăsese la acest han – fusese ceva bun şi acum îi era foame –, când o slujnică veni şi se ploconi în faţa lui. Îi dărui un zâmbet la fel de cald ca un pat cald. Îi zâmbi şi el şi aşteptă să fie întrebat ce doreşte. Ea nu spuse nimic, iar cei doi se priviră aşa pentru câteva secunde. Doar zâmbetul ei deveni mai expansiv, iar ochii mai umezi, aşa cum stătea acolo. Kylane râse.

— Bere şi mâncare, spuse Rothe ferm. Orice-ar fi, numai să fie bun.

Fata se uită la el cam nedumerită de ce spusese şi zâmbetul îi îngheţă o fracţiune de secundă, fără să-i dispară de pe buze.

— Da, Domnia Voastră, spuse ea şi plecă, înclinând din nou capul către Orisian.

— Şi vin, şi apă, rogu-te, strigă el după ea şi primi încă un zâmbet aruncat peste umăr.

Kylane continua să chicotească.

— Teribil efect aveţi asupra femeilor, observă scutierul.

Rothe se încruntă la mai tânărul lui camarad de arme. Dezaprobarea se irosi în van, căci Kylane deja îşi rotea privirile prin han, căutând un joc sau poate o tovarăşă potrivită pentru el.

Orisian îl bătu amabil pe Kylane peste fluierul piciorului.

— Nu-i vorba de mine, ci de cel care mi-e unchi, zise el.

— Vă subestimaţi, spuse Kylane distrat. Nicio fată de tavernă nu v-ar socoti urât, chiar dacă aţi fi nepot de păstor de capre.

Orisian zâmbi, în timp ce şi fruntea lui Rothe se brăzda de riduri. Bărbatul mai în vârstă dădea de multe ori impresia că e exasperai de frivolitatea lui Kylane, dar Orisian ştia că între cei doi era adânc înrădăcinat respectul reciproc. Rothe îi era scutier de când împlinise zece ani. Kylane preluase sarcina doar de vara trecută – semn rău, suspecta Orisian, care credea că Rothe, îmbătrânind, se îngrijea să aibă un succesor –, dar chiar şi aşa el se purta cu o familiaritate cum nu mulţi ar fi îndrăznit să facă. Să fii scutierul unui nepot de conte nu era acelaşi lucru cu a-l păzi pe Croesan însuşi, dar nici nu era un simplu rol de paradă. Kylane făcuse o promisiune, la fel ca Rothe, înaintea lui, prin care punea viaţa lui Orisian mai presus de a lui.

Băură şi mâncară bine, iar hangiul acceptă plata de la Rothe numai după ce se făcu că nu vrea să primească. Li se dădură cele mai bune camere. Orisian suspectă vinovat că foştii rezidenţi fuseseră evacuaţi din scurt. În timp ce gândurile sale cochetau cu somnul, Orisian le surprinse, spre vaga lui uimire, deviind spre Kolglas. Cu ochii minţii, vedea castelul din mare şi îşi dădea seama că era mai fericit să se întoarcă acasă decât se aştepta. Somnul veni repede şi nu putu zăbovi asupra constatării.

***

Lekan Tirane dar Lannis-Haig fugea mai iute decât fugise el vreodată. Groaza îi mişca picioarele grele. Zbura prin pădure de

parcă l-ar fi urmărit o haită de lupi. Sărea pe terenul denivelat, clătinându-se, dar fără să-şi piardă echilibrul. Se avânta prin tufişuri, unde spinii i se agăţau de haine, rupându-i-le. Unele animale de talie mare, surprinse de apariţia lui, se traseră deoparte. El abia dacă băgă de seamă.

Frica de ceea ce era în spatele lui îl lovea în spate ca un ciocan.

Lumina pălea. Curând, întunericul avea să înghită pădurea şi atunci se va termina cu el, căci cei care îl urmăreau nu aveau nevoie de atâta lumină precum el. Totuşi, exista o rază de speranţă. Nu ştia sigur unde era sau cât de departe ajunsese, dar drumul care lega Kolglasul de Drinan nu putea fi prea departe.

Dacă ar fi ajuns la drumul ăsta, poate ar fi găsit călători să-l ajute. Dacă nu, ar fi avut măcar şansa de a ajunge teafăr la Kolglas, urmând o cale uşoară şi cunoscută. Oraşul n-avea cum să fie la mai mult de câteva mile spre nord. Şi asta era, în felul ei, o parte din groaza lui: că urmăritorii săi ar fi putut fi atât de dornici de sânge uman, încât ar veni până aproape de garnizoana de la Kolglas. Oamenii pădurii nu fuseseră atât de curajoşi sau de imprudenţi de mulţi ani.

Lui Lekan nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, când, cu o zi înainte, hotărâse să plece în căutare de carne de vânat pentru sărbătoarea familiei sale de Naşterea iernii, că s-ar putea să dea peste ceva mai periculos decât mistreţi sau urşi. De pe vremea tatălui său, în ţinuturile din jurul Kolglasului nu mai fusese văzut niciun Kyrinin şi, deşi se ştia că Bufniţele Albe făceau raiduri în forţă prin pădurea de la Anlane dinspre est, nu fusese nicio problemă acolo, cu excepţia câtorva cai furaţi din cătunele de lângă Drinan.

Se oprise sub un frasin mare, fără să respire şi să facă vreun zgomot, în timp ce se uita după o urmă de-a cerbului pe care îl urmărise o jumătate de milă prin tufărişuri şi crânguri. Un semn pe pământ, probabil cea mai slabă urmă de copită de căprioară, îi atrase privirea şi se aplecă să se uite mai atent. Sunetul fu atât de brusc şi de neaşteptat, că la început nu-i putu identifica sursa, iar când văzu săgeata vibrând înfiptă în trunchiul copacului, mintea lui neîncrezătoare îi negă instinctiv

semnificaţia. Şi totuşi, era, fără nicio îndoială, o săgeată kyrinină.

Şi apoi o luă la goană, lăsând arcul şi tolba deoparte şi aruncându-şi desaga cât colo, pentru a avea mai mult spor.

Nu mai fusese niciun alt semn, în afară de săgeata în sine, niciun sunet, ci doar şuieratul şi pocnetul ascuţit în lemn. Totuşi, el ştia că erau în spatele lui, aproape, şi că singura speranţă de salvare stătea în vigoarea picioarelor sale.

Trecu pe lângă un copac, un stejar mare, noduros, care-i părea familiar. Nu mai fusese pe-aici de mult, dar era – ştia asta sigur – un copac în care se urcase pe când era copil. Dacă avea dreptate, cărarea, calea care îl putea duce la adăpost era la numai două sau trei sute de paşi distanţă. Gândul aduse o nouă viaţă în muşchii lui obosiţi şi sări în faţă cu şi mai mare avânt. Speranţa ardea mai puternic.

Nu-l durea nimic, simţise doar o lovitură dură în mijlocul spatelui, ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o piatră. Nicio durere, dar picioarele parcă nu mai erau ale sale şi el stătea întins cu faţa în jos în aşternutul de frunze umede. Se mobiliză, luptându-se să se ridice. Picioarele nu-l ascultară. Ajunse să atingă coada săgeţii înfipte în spinarea lui. Simţi cum îi creşte ceva în gât.

Apoi simţi o strângere puternică de braţ şi se întoarse. Săgeata se rupse şi trimise prin el un val de durere ascuţită, care-i străbătu sternul şi coloana vertebrală. Ţipă şi strânse ochii trăgând de ea. Când îi deschise din nou, clipind prin ceaţa lacrimilor, avu o ultimă surpriză. Nu se uita la faţa palidă a unui Kyrinin, aşa cum s-ar fi aşteptat. În schimb, întâlni privirea uneia de-a lui: o femeie cu părul negru, îmbrăcată în piele neagră, cu o sabie atârnată de-a curmezişul spatelui.

— Oamenii pădurii te-au doborât, dar potrivit ar fi ca lovitura mortală să vină de la adevăratul inamic, spuse ea cu un accent aspru, brut, pe care Lekan nu-l recunoscu.

Mai erau şi alte siluete adunate în spatele ei. Lekan nu le putea vedea clar. Femeia războinic îşi trase cu încetineală sabia peste umăr. Ea văzu confuzia din ochii lui Lekan.

— Ar trebui să ştii de ce mori, spuse ea, aşa că află următoarele: Copiii Sutei au venit după voi, după toţi. Neamurile Blood de la Drumul Negru vor lua înapoi ceea ce este al nostru

şi unde te duci tu acum te vor urma toţi cei din familia Lannis-Haig.

Gura lui Lekan se mişcă. Nu se auzi niciun sunet. Lovitura căzu, iar el se cufundă în Întunericul Adormit.

II

Drumul de-a doua zi fu uşor, iar Orisian şi scutierii lui avură o călătorie plăcută. De la Stăvilar până la Glasbridge drumul era bine întreţinut. Malul plat al râului era numai bun pentru agricultură şi aici fuseseră încropite nenumărate ferme mici. O ploaie răcoroasă, care căzuse cea mai mare parte a zilei, făcea ca pe drum să fie totuşi puţini oameni. Două sau trei bărci pluteau în derivă. Orisian şi ceilalţi ar fi putut găsi cu uşurinţă o barcă pentru a-i duce la Glasbridge, dar puţini cai ar fi îndurat liniştiţi o astfel de călătorie şi oricum Orisian prefera să rămână în şa.

Pe la mijlocul după-amiezii, se apropiară de poarta de nord a Glasbridge-ului, al doilea oraş al familiei Lannis-Haig. Era un port plin de viaţă, iar mirosul de mare şi ţipetele de pescăruşi umplură aerul pe când coborau spre chei. Era plin de oameni. Kylane începu să se agite la vederea celei mai mari din duzina de vase ancorate de-a lungul cheiurilor: o corabie cu pânze lungă şi groasă care călărea apa.

— Uitaţi, spuse el, atingând braţul lui Orisian. E o corabie comercială din Tal Dyre.

Tânărul scutier îi spusese lui Orisian odată, când se îmbătase, că visase în copilărie să se facă mus pe o corabie din Tal Dyre. Auzise poveşti fantastice despre faptele căpitanilor de pe acea mare şi despre averile neguţătorilor. Orisian privea acum cu reticenţă astfel de poveşti, dar cu trei sau patru ani în urmă acestea stârniseră şi în el aceleaşi aspiraţii ca în Kylane.

Erau momente când ar fi dat orice ca să scape dintre zidurile castelului Kolglas şi amintirile pe care acestea le trezeau în el. Şi-atunci îşi închipuia, privind marea întindere a estuarului, de sus, din dormitorul său, cum călăreşte valurile asemenea lui Tal Dyre. Părea o perspectivă ispititoare să lase totul în urmă.

— Căpitanul portului ne face cu mâna, spuse Rothe, cu o uşoară deznădejde.

Orisian privi spre biroul mai degrabă ostentativ al căpitanului de port, aflat aproape, pe malul mării. Într-adevăr, Renairan Tair dar Lannis-Haig se apleca – oarecum neglijent, având în vedere circumferinţa lui – peste marginea unui balcon, fluturând energic din mâini şi salutându-i. Trecând prin Glasbridge în drumul său spre Anduran, cu două săptămâni înainte, Orisian îi promisese căpitanului de port să-l viziteze la întoarcere. El ar fi preferat să-şi petreacă noaptea liniştit, în casa pe care Croesan o avea aici, dar comandantul portului era un om greu de refuzat. În orice clipă, veselia lui nestăvilită se putea transforma în cea mai cutremurătoare tristeţe.

— Orisian! strigă Renairan. Aici, aici!

— Cred că nu putem pretinde că nu l-am auzit, murmură Rothe, în timp ce zeci de capete din mulţime se întoarseră spre comandantul portului.

— Va fi o seară lungă, spuse Kylane încet.

***

Spusele lui Kylane se adeveriră, dar nu şi pentru el şi Rothe. Orisian fu prezentat respectuos oaspeţilor pe care Renairan îi invitase la masă, ca un trofeu al unei vânători politicoase.

Comandantul portului nu mai avea nevoie să-şi dovedească importanţa – familia lui avusese mult timp o mare influenţă în Glasbridge –, dar prezenţa unui membru al familiei contelui în casa lui era o prea mare tentaţie pentru a-i rezista. Cei doi scutieri ai lui Orisian, mai mult spre uşurarea lor, nu fuseseră invitaţi. Era o urmă de vanitate în Renairan, care îi excludea pe simplii luptători de la o astfel de adunare, chiar dacă aceştia erau protectorii nepotului contelui. Rothe protestă, dar nici chiar el nu putea pretinde serios că Orisian ar fi putut fi în pericol în mijlocul marelui şi liniştitului Glasbridge.

Sala de festivităţi fusese împodobită cu stejar, ienupăr şi ramuri c le pin, decoraţiuni tradiţionale pentru aşteptata sărbătoare a Naşterii iernii.

În şemineul de la un capăt al sălii ardeau buşteni de pin, umplând aerul cu mirosul lor ascuţit. Mirosul îi readuse în memorie lui Orisian una dintre primele sale amintiri şi aruncă o

umbră peste starea lui de spirit. Unele dintre amintirile sale cele mai clare despre mama lui, Lairis, erau legate de prezenţa ei strălucitoare la sărbătoarea de Naşterea iernii la castelul Kolglas. În mintea lui, acele imagini erau învăluite în miros amar de pin. Ea fusese sufletul acelor festivaluri, muzica lor cea mai dulce.

Orisian făcu cât putu de bine pe oaspetele de onoare. El povesti despre festivităţile legate de naşterea nepotului contelui şi despre cum Naradin ucisese mistreţul. Odată curiozitatea satisfăcută, conversaţia devie spre problemele care îi preocupau pe cei din Glasbridge: capturile din ultima săptămână ale pescarilor, furtunile care ameninţau să vină odată cu schimbarea anotimpului, precum şi preţurile obţinute de ultimul negustor care navigase la sud, spre Kolkyre. În mare parte, erau aspecte despre care Orisian nu ştia mai nimic. El fu silit să se concentreze ca să prindă momentele când era nevoie să zâmbească, să încline capul sau să aprobe ceva. Nu după mult timp, îşi dori să fi fost cu Rothe şi Kylane, ascunşi în bucătărie sau oriunde în altă parte.

Pe măsură ce seara avansa, Orisian se convinse că soţia lui Renairan, Carienna, şi tânăra ei fiică vorbeau despre el. Din ce în ce mai des, observă cum Carienna se uită la el printre urcioare de vin, carne şi pâine, cu o privire îndrăzneaţă, pătrunzătoare. Nici el nu ştia de ce îl deranja asta, aşa că încercă să se uite în altă parte.

Unul dintre oaspeţii care îi captă interesul lui Orisian era căpitanul navei comerciale din Tal Dyre, Edryn Delyne. Îi întâlnise pe cei din Tal Dyre şi înainte, când se opriseră la Kolglas şi îi făcuseră o vizită de curtoazie tatălui lui, dar acest om era cel mai impresionant din tagma lui pe care el îl văzuse vreodată. Era înalt şi blond, cu o barbă scurtă, care, cel puţin în poveşti, era marca oricărui aventurier din Tal Dyre.

Delyne încântă adunarea cu poveşti de luptă de departe, din sud. Mulţi bărbaţi din clanul Lannis fuseseră acolo, luptând sub comanda lui Gryvan oc Haig împotriva rebelilor Dargannan Blood, şi interesul în jurul mesei era ridicat. Delyne asigură audienţa că lupta se va încheia curând şi că recalcitrantul conte Igryn va fi omorât sau luat prizonier. Renairan şi invitaţii săi,

printre care şi Orisian, primiră vestea doar cu un entuziasm mut. Clanurile Lannis Blood şi Haig nu se îndrăgeau prea tare. Orisian auzise adesea că cei peste două mii de bărbaţi ai lui Taim Narran care se duseseră spre sud, răspunzând convocării Marelui Conte, ar fi făcut o treabă mai bună dacă ar fi mărşăluit spre palatul lui Gryvan din Vaymouth, mai degrabă decât spre forturile montane ale lui Igryn oc Dargannan-Haig.

Cu cât înainta seara cu atât Orisian îşi ţinea mai greu ochii deschişi. Deşi îşi îndoise atent vinul cu apă, căldura focului şi milosul greu din aer îl îmbiau la somn.

Vocea expansivă a lui Renairan îl luă pe nepregătite. Încercă să pară treaz. Hohotele de râs ale comandatului portului îi dădură de înţeles că strădaniile sale fuseseră zadarnice.

— Prea multă mâncare bună şi vin pentru tânărul nostru oaspete, cred, spuse Renairan.

Orisian zâmbi a scuză.

— Iartă-mă, zise el. Cele două zile călare îşi spun cuvântul.

— Desigur, desigur, strigă Renairan. Trebuie să vă retrageţi, Orisian. Mâine veţi petrece o altă zi în şa.

— Vă mulţumesc pentru masa bună, spuse Orisian în timp ce se ridica.

Oaspeţii se ridicară şi ei, însoţindu-i plecarea cu mici reverenţe au înclinări ale capului. Soţia şi fiica lui Renairan se apropiară de el, în timp ce se îndrepta spre uşă, şi el trebui să reziste tentaţiei puternice de a o lua la fugă şi de a da năvală în dormitorul lui. Masa fu reluată zgomotos în spatele lor, pe când Orisian fu fixat vesel, dar cumva insistent cu privirea de către Carienna.

— Ce păcat că n-am avut şansa să stăm de vorbă, spuse ea. Dar trebuie să schimbaţi vreo două vorbe cu Lynna, fiica mea, înainte de a vă retrage.

O împinse în faţă pe tânără.

— Lynna! rosti Carienna şi, oarecum stânjenită, fata îşi drese glasul.

— A fost o plăcere foarte mare să vă cunosc, stăpâne Orisian, spuse ea zâmbindu-i delicat şi făcând o reverenţă.

— A! zise Orisian.

— Lynna are aproape 15 ani, spuse Carienna cu o voce în care pusese un întreg fagure de miere.

— Aha, zise Orisian, eu am…

Realiză că uitase ce vârstă are el.

— 16, cred, spuse Carienna veselă.

Lui Orisian îi luă un timp să găsească o formulă de rămas-bun. Rothe îl aştepta la uşa camerei. Scutierul zâmbi înţelegător când Orisian îi spuse ce se întâmplase.

— 16 ani e o vârstă periculoasă pentru un bărbat singur din familia contelui.

***

Kylane fu tăcut în dimineaţa următoare, oblojindu-şi mahmureala şi urmările a ceea ce fusese în mod limpede o costisitoare sesiune de jocuri de noroc cu oamenii comandantului portului. Rothe, bucuros de perspectiva de a fi înapoi la Kolglas la căderea nopţii şi, probabil, de nenorocirea tovarăşului său, era vioi. El şi Orisian vorbiră bucuroşi despre vânătoare, despre Croesan şi despre grandoarea în creştere a Anduranului, în timp ce treceau pe străzile din Glasbridge, peste râul larg care curgea prin inima acestuia şi ieşea pe poarta de vest a oraşului.

Urmară drumul pietruit apărut de-a lungul ţărmului sudic al estuarului râului Glas. Aceasta era o întindere intens populată, cu mai multe ferme şi cătune de-a lungul drumului. Mici mori de apă, cu roţile scârţâind în timp ce se învârteau, se înşirau pe cursul apei care se îndrepta spre mare. Ici-colo, mici bărci de pescuit erau trase pe stânci. Se opriră la o casă de pe marginea drumului să cumpere nişte plăcinte de ovăz şi brânză de capră, şi le mâncară în timp ce mergeau mai departe. Starea de spirit a lui Kylane se îmbunătăţi un pic, în mare parte datorită mâncării. El le spuse poveştile culese în noaptea dinainte la zaruri, despre indecenţele care aveau loc în casa comandantului portului.

După-amiaza târziu, ocoliră un mic promontoriu şi ajunseră să vadă Kolglasul. Oraşul se întindea pe îndepărtatul mal al unui golf de mică adâncime împânzit cu insule stâncoase şi mărginit de pădure. Castelul Kolglas se înălţa semeţ pe insula sa cu o adâncime de o sută de yarzi: un bastion de piatră bătut de vreme, atât de vechi că părea a face parte din peisajul natural,

la fel ca stâncile lovite de valurile de sub zidurile sale. Mareea se retrăsese, aşa că digul îngust dintre oraş şi castel rămăsese expus. De-a lungul acestuia putea fi văzută o cotigă care ducea lemn de foc pentru vetrele castelului. Un zâmbet larg se înfiripă pe faţa lui Orisian.

— Întrecere! strigă el şi îşi îndemnă calul să pornească în galop.

Auzi strigătul exasperat al lui Rothe, apoi un zgomot de copite, semn că cei doi scutieri veneau în grabă după el. Nu le luă mult să ocolească malul, dar caii începură să gâfâie în timp ce încetineau apropiindu-se de Kolglas.

Strada principală, precum şi străduţele mai mici care se revărsau din ambele părţi erau aglomerate. Ca de obicei, în preajma sărbătorii Naşterii iernii, Kolglas îi atrăgea pe oameni, aşa cum o barcă plină de peşte atrage pescăruşii. La tarabele aşezate de jur împrejurul pieţei se vindea cu succes absolut orice, de la lumânări la bărci, iar faptul că atât de mulţi bani treceau din mână-n mână făcea ca ca aerul să fie încărcat de bună dispoziţie. Unii dintre deţinătorii de prăvălii strigară şi fluturară din mâini când trecu Orisian.

Prin contrast, zona cairnului din inima pieţei era aproape goală şi doar o ceată gălăgioasă de copii se alerga în jurul micii movile de pietre.

Monumentul comemora Bătălia de la Kolglas. Sirian era pe-atunci doar stăpân al Kolglasului, deţinându-l în numele contelui Kilkry într-un moment când surghiunul neamului Gyre Blood şi al adepţilor acestora abia începuse, iar dorinţa lor de a reveni era prioritară şi urgentă. Lui Sirian îi revenise misiunea de a respinge armatele Drumului Negru când acestea se revărsaseră din sudul Văii Pietrelor şi de pe valea râului Glas. Răsplata lui pentru victorie: dreptul de a întemeia propriul neam Blood, care să stăpânească peste valea pe care o apărase şi să o ferească în permanenţă de atacurile surghiuniţilor din nord.

Cairnul stătea aici de mai bine de un secol, cu copii jucându-se în jurul lui şi cu călători odihnindu-se alături. În ciuda faptului că era atât de familiar, păstra o puternică semnificaţie simbolică pentru întregul neam Lannis Blood.

Niciunul dintre cei care plecau din Kolglas nu putea spune că s-a întors cu adevărat până nu ajungea lângă el. Mai întâi Orisian, apoi Rothe şi Kylane se aplecară să pună o mână pe bătrâna piatră rotundă din vârful cairnului. Se netezise de la atingerea atâtor degete.

— Spre castel, atunci? întrebă Rothe, iar Orisian aprobă din cap.

O luară spre mare. Cum mergeau călare pe drumul pietruit, norii se sparseră pentru prima dată în acea zi, iar soarele aflat la scăpătat, aruncă cea mai slabă dintre umbre peste apa liniştită. Zidurile curate ale castelului arătau aproape calde în lumină. Poarta se deschise şi, cum trecură dincolo, în curte, Orisian se surprinse zâmbind din nou. La urma urmelor, era bine să fii acasă.

Era puţină lume în jur: un mic grup care stivuia lemnele de foc la grajduri şi o mână de războinici care îşi ascuţeau săbiile pe o piatră abrazivă în afara barăcilor. Jumătate dintre luptătorii castelului şi ai oraşului plecaseră cu aproape un an în urmă spre sud, să se alăture războiului împotriva neamului Dargannan-Haig. De-atunci, locul era liniştit.

Orisian şi scutierii lui trecură spre clădirea de grajduri şi descălecară. Bair, cel mai tânăr dintre grăjdari, alergă să le ia caii.

— Ai grijă de ei, Bair, spuse Orisian. Au fost blânzi cu noi.

Unii dintre cei molipsiţi cu Febra Inimii supravieţuiseră molimei, iar sora lui Orisian, Anyara, era una dintre ei. Fusese norocoasă şi nu rămăsese cu sechele după boală. Alţi supravieţuitori, cum era Bair, nu scăpaseră la fel de uşor. Băiatul era mut. Cu toate acestea, el avea una dintre cele mai pline de viaţă şi expresive feţe pe care le văzuse Orisian vreodată şi o fire mereu veselă, ca a nimănui altcuiva.

Cu un zâmbet, Bair luă hăţurile şi duse caii spre grajduri.

— Înapoi la viaţa liniştită acum, spuse Rothe, prefăcându-se dezamăgit.

— Numai pentru o zi-două, spuse Orisian. Sărbătoarea Naşterii iernii ar trebui să aducă toată agitaţia pe care ti-ai putea-o dori.

Cei doi scutieri îşi luară rămas-bun, îşi puseră bagajele pe umeri şi se îndreptară către clădirea străjilor.

Orisian privi către castel. Ferestrele erau întunecate şi goale, iar clădirea avea un aer lipsit de viaţă.

Cu o mişcare uşoară, lentă a corpului, îşi luă bagajul de călătorie şi se îndreptă spre scara principală.

***

Din pădurea din susul drumului, ochi care nu erau umani îi urmăriseră pe cei trei călăreţi care galopau pe ultima linie dreaptă spre marginea oraşului. Lumina avea să dispară în curând. Vederea iscoditorului era puternică, dar, odată noaptea instalată, nici chiar el n-ar fi fost în stare să distingă vreo mişcare pe drum de la această distanţă.

Deşi Huaninii din casele şi fermele împrăştiate de-a lungul coastei erau aproape orbi în întuneric, ar fi existat totuşi o mică şansă să-l descopere, dacă s-ar fi apropiat mai mult, ieşind din îmbrăţişarea drăgăstoasă a pădurii. Nu ar fi câştigat prea mare lucru dacă risca astfel. Era clar că duşmanii nu bănuiau ce li se pregătea. Îşi vedeau de vieţile lor brute, dure, cum făceau de fiecare dată.

Iscoditorul se ridică. Se chircise şi rămăsese aşa, nemişcat, o jumătate de zi, însă mădularele-i suple nu înţepeniseră deloc. Îşi ajustă poziţia arcului şi a tolbei de pe spate şi ridică suliţa. Pentru o clipă, îşi puse degetele lungi, conice în vârful acesteia. I-ar fi plăcut să-l scalde în sânge de Huanin. Îşi simţi sufletul înălţându-i-se la acest gând.

Se îndepărtă de colierul firav de lumini care ţâşneau din cocioabele aflate de-a lungul ţărmului, şi umbrele pădurii îl îmbrăţişară.

***

În dormitorul lui Orisian era frig, dar confortul acestuia consta în familiaritatea lui.

Imediat ce apucă să se schimbe, în uşă se auzi o bătaie, anunţând sosirea celei mai bătrâne cameriste din castel, Ilain.

— Nu ştiam sigur când vă întoarceţi ca să vă aşteptăm cu mâncarea pregătită.

Căldura şi severitatea se împleteau în vocea ei. Trebăluia în timp ce vorbea, adunând hainele de călărie aruncate de el şi strângându-le la piept.

— Îmi pare rău, Ilain. Dar în niciun caz nu mi-e foame. Am mâncat pe drum.

— Bine, spuse ea. E la fel de sigur că stomacul o să vă dea de furcă, aşa cum e că peştii sunt uzi. Nu contează. Doriţi să vă odihniţi?

— Nu. Serios, sunt bine.

Camerista se încruntă.

— Măcar focul să vi-l fac.

— Da, te rog, răspunse prompt Orisian, cunoscând-o prea bine cât să n-o refuze din nou.

Ea se întoarse, cu hainele lui încă în braţe, să meargă şi să aducă o lumânare.

— Unde e toată lumea, Ilain? întrebă Orisian.

— Cred ca Anyara este cu tatăl Domniei Voastre. Încă se simte rău.

— Şi Inurian?

Ilain ridică ochii spre cer şi Orisian simţi instinctiv un junghi de vinovăţie la nemulţumirea ei. Încă nu se scuturase de amintirea mustrărilor lui Ilain din copilărie. De cele mai multe ori, Anyara sau Fariel fuseseră la originea accidentelor care atrăseseră mânia cameristei; cu toate acestea, ea avea obiceiul de a-l pune pe Orisian să suporte consecinţele, chiar dacă nu participase, fiindcă ceilalţi doi ştiau când e momentul ideal să dispară.

Acum era prea mare ca să-l mai certe, dar când Ilain dezaproba ceva, nu se obosea s-o ascundă.

Inurian era sfetnicul tatălui lui Orisian şi persoana cel mai aproape de a-i fi prieten lui Kennet nan Lannis-Haig. Asta nu era suficient pentru ca toată lumea să-i aprecieze prezenţa la castel.

— E în odăile lui, fără îndoială, spuse Ilain şi ieşi.

Orisian ezită. Ştia că ar trebui să-şi viziteze tatăl, dar simţea o dorinţă puternică de a amâna asta cât mai mult. Mult mai uşor îi venea să meargă la Inurian. Cu el cel puţin ar fi fost o întâlnire fără complicaţii sentimentale.

Uşa de la apartamentul lui Inurian, de la etajul cel mai de sus al castelului, era închisă ca întotdeauna. Orisian ascultă un moment. Niciun sunet nu se auzea înăuntru. Bătu.

— Intră, Orisian!

De cum intră, remarcă parfumul unic ce-l întâmpina întotdeauna aici: un amestec îmbietor şi bogat de pergament, piele şi ierburi. Camera era mică şi aglomerată. Rafturi ticsite cu cărţi acopereau un perete; rafturi cu borcane şi oale pline cu ierburi, condimente, pulberi, chiar şi cu pământ, un altul. Pe o masă veche, sculptată erau documente şi hărţi împrăştiate şi o colecţie de ciuperci uscate frumos aranjată. Într-o parte, o perdea ascundea dormitorul mic în care dormea Inurian. Prin fereastra îngustă se vedea Idrin, o cioară care se fâţâia în sus şi-n jos pe creanga sa.

O mână de figurine sculptate din lemn şi o grămadă mică de manuscrise acopereau biroul. Inurian însuşi era aşezat în spatele acesteia, sprijinindu-se pe spate cu braţele încrucişate pe piept. Era un bărbat scund, de vârstă mijlocie, cu un păr ciufulit, castaniu-deschis, presărat ici-colo cu smocuri gri, ca firele de argint.

Primul aspect pe care oricine îl întâlnea pentru prima dată îl observa era însă că era na'kyrim: copilul a două rase. În el, Huaninii şi Kyrininii se amestecau. Tatăl lui Kyrinin îi dăduse ochii de un cenuşiu penetrant, pietros, pur şi trăsăturile fine şi buzele subţiri, aproape incolore, ale rasei lui neumane.

Când ieşi din spatele biroului şi ajunse să-l salute pe Orisian, degetele lui slabe, lungi şi unghiile întunecate îi trădară, de asemenea, originea amestecată.

Mai erau şi alte semne invizibile. Inurian n-avea să aibă copii, căci un na'kyrim nu putea să aibă. Şi mai era şi Comuna, acel tărâm misterios, intangibil, situat sub suprafaţa existenţei. Era dincolo de atingerea şi înţelegerea celor de rasă pură Huanin şi Kyrinin, cu toate că amestecul de sânge între cele două rase îi dăduse uneori unui copil na'kyrim acces la secretele şi la puterile acesteia. Cei care dezvoltau aceste relaţii cu Comuna erau numiţi veghetori. Inurian era unul dintre ei.

Orisian nu-şi putea aminti vremurile în care Inurian nu fusese aici, în odăile sale mici din vârful castelului. Venise la Kolglas

înainte de naşterea lui Orisian, găsind în Kennet nan Lannis-Haig ceva rar în acele zile: un om care îşi oferea prietenia unui na'kyrim. Nu era un sentiment împărtăşit în tot castelul. Războiul Viciaţilor pusese capăt pentru totdeauna zilelor când Huanin şi Kyrinin merseseră alături. Nu exista niciun pic de bunăvoinţă pentru odraslele vreunei uniuni care să nu ţină cont de povara acelei istorii şi chiar mai puţină pentru aceşti veghetori din Comună. Totuşi, Inurian îi era loial castelanului din Kolglas de ani buni. Şi, de la moartea lui Lairis şi a lui Fariel şi declinul lui Kennet, devenise din ce în ce mai important şi pentru Orisian.

— Cum a fost călătoria? întrebă Inurian cu vocea lui moale şi caldă.

— Friguroasă. Un pic umedă.

Idrin croncăni în fereastră şi Inurian chicoti.

— Păi, în orice caz, suntem amândoi bucuroşi să te revedem. Croesan e bine? Şi copilul lui Naradin s-a născut în condiţii de siguranţă?

Orisian se aplecă peste masă, cercetă ciupercile de acolo şi împunse una cu degetul.

— Răspunsul e da, la ambele întrebări. Croesan are un nepot cât se poate de sănătos. Astea pentru ce sunt, Inurian?

Na'kyrimul flutură o mână a desconsiderare.

— Curiosule. Unele facilitează naşterea viţeilor, altele calmează durerile de articulaţii şi aşa mai departe. Nimic prea important.

— Înseamnă că ai fost în pădure din nou.

— E-adevărat. Coastele Car Anagais ascund multe secrete pentru cei care ştiu unde să caute.

— Când pot să vin şi eu cu tine? întrebă Orisian.

Inurian ridică din umeri.

— Mai vedem, spuse el.

— Cât de curând, probabil.

Asa zicea mereu.

Orisian se duse s-o bată pe Idrin pe pieptul lucios. Cioara clipi şi îşi înclină capul în speranţa că acesta o va mângâia pe ceafa.

— Mă agăţ de speranţa subţire că, dacă o să caut mult şi din greu, voi putea găsi un leac pentru neascultare, bun pentru ciori, murmură Inurian.

— Dar o Idrin ascultătoare n-ar fi Idrin, zise Orisian.

— Adevărat.

Orisian se aşeză pe un colţ de birou.

— Tata? întrebă el liniştit.

Inurian se întoarse la locul lui cu un oftat.

— Mă tem că pentru el nu am niciun leac. Nu că i l-aş putea administra, chiar dacă l-aş avea, cât timp nu vrea să vadă pe nimeni altcineva decât pe sora ta. Nu s-a dezlipit de el de când ai plecat la Anduran. Durerea lui trebuie să-şi urmeze cursul, Orisian. Îşi va veni în fire în curând.

— Va veni la sărbătoare?

— Sunt sigur că vine. Ştii că stările astea sunt trecătoare.

— Ştiu… Totuşi, se pare că-i ia din ce în ce mai mult de fiecare dată. Mă tem că va veni ziua în care nu-l vor mai lăsa.

Inurian îl privi pe tânăr un moment, cu tristeţea citindu-i-se la colţurile gurii.

— Mergem la vânătoare în prima zi de iarnă? întrebă el.

Orisian se lumină un pic la această sugestie.

— Ar trebui. Mi-au lipsit şoimii cât timp am fost la Anduran. Unchiul Croesan preferă vânătoarea prin pădure, cu haite de copoi. A trebuit să merg cu el, dar nu e chiar genul meu de vânătoare.

— Un fapt de viaţă: Conţii trebuie să facă mai multă zarvă pe marginea treburilor lor decât oamenii de rând, indiferent despre ce fel de treburi vorbim.

— Ce e planificat pentru sărbătoarea de Naşterea iernii? întrebă Orisian.

— O, nu sunt eu persoana potrivită pe care s-o întrebi, spuse Inurian. Ştii că jumătate din ce se întâmplă aici e un mister pentru mine.

— Da’ de unde!

— Păi, în orice caz, nu am acordat prea mare atenţie pregătirilor. Va fi toată lăcomia obişnuită, desigur. Am auzit ceva şi despre nişte animatori. O trupă de acrobaţi sau aşa ceva, venită în oraş. Oameni liberi.

Orisian ridică sprâncenele a surpriză. Oamenii liberi, cei care nu datorau supunere niciunui Blood, nu erau o privelişte necunoscută în aceste părţi, dar cei mai mulţi dintre ei erau negustori singuratici sau vânători de pe dealurile şi munţi din nord. Veneau pe moşiile Lannis-Haig doar pentru a-şi prezenta marfa la Glasbridge sau Anduran. El nu-şi amintea să fi auzit ca mai mult de doi sau trei să călătorească împreună.

— Îmi imaginez că voi fi chemat şi eu, continuă Inurian, din moment ce va fi respectat, probabil, obiceiul acordării de daruri.

— Fără îndoială, spuse Orisian.

Nu înţelegea prea multe dintre talentele ciudate, chiar imprevizibile, cu care un na’kyrimul era înzestrat – Comuna era ceva despre care Inurian nu vorbea –, dar ştia că lui Inurian nu-i plăcea să şi le afişeze ostentativ. Iar asta ar trebui să fie pe primul plan la acordarea darurilor.

— Tatălui tău îi place, spuse Inurian. Sau cel puţin îi plăcea. S-ar putea… să-l înveselească un pic.

Orisian aprobă din cap.

— Ar cam trebui să mă duc la el.

— Ar trebui, fu de acord Inurian. Va fi bucuros să te vadă. Nu uita că el te iubeşte, Orisian. Uneori se poate să uite şi el, dar adevăratul Kennet te iubeşte foarte mult. Tu ştii că eu, mai mult ca oricine, nu se poate să mă înşel în această privinţă.

Orisian ştia şi el atâta lucru. Nu există secrete faţă de un na’kyrim înzestrat cu darul de a vedea ce e înlăuntru. Inurian ştia întotdeauna ce ai în suflet.

— Ştiu că ai dreptate, spuse Orisian. Însă uneori e greu să ne amintim.

— Vino la mine când ai nevoie să-ţi reaminteşti, zâmbi uşor Inurian.

— Nu aşa fac mereu?

— Vrei să vin cu tine? îl întrebă Inurian.

O clipă, Orisian fu tentat. Clătină din cap cu hotărâre. Indiferent de povară, el şi tatăl său o vor purta. Nu se putea aştepta ca alţii a pună umărul pentru el, nici chiar Inurian, care ştia că ar fi făcut-o de bunăvoie.

Se opri în faţa camerei tatălui său. Această uşă, spre deosebire de cea care îi păzea secretele lui Inurian, era veche şi

mare, cu modele de iederă care curgeau pe panourile sale sculptate. Torţele aliniate pe scara în spirală coloraseră de-a lungul anilor lemnul în aşa fel că lui Orisian i se părea de fiecare dată că e proiectată acolo o prezenţă ameninţătoare. Întinse mâna spre uşă, simţindu-i asperităţile cu vârful degetelor. Lemnul era rece.

O rafală de aer rece îl întâmpină de la intrare. O fereastră era larg deschisă. Camera era sumbră şi singurul sunet care se auzea era mişcarea mării de afară. Tatăl său zăcea în patul mare de lângă peretele cel mai îndepărtat. Părul sur al lui Kennet se odihnea pe perne; braţele erau pe cuvertură. Ţinea ochii închişi. Avea riduri adânci pe faţă, ca şi cum pielea i s-ar fi pliat singură, sub greutatea durerii, şi umbre grele i se ascundeau sub ochi. Pe chip i se adunase cel puţin încă un deceniu în ultimii câţiva ani.

Anyara, sora mai mare a lui Orisian, stătea aşezată pe pat şi îşi ridică privirea când îl auzi intrând. Se vedea că era ostenită, iar pletele ei lungi şi roşcate erau lipsite de viaţă. Ea duse un deget la buze şi murmură:

— Doarme.

Orisian ezită, la jumătatea drumului dintre uşă şi pat. Ar fi putut pleca, degrevat de o parte din responsabilitate de somnul tatălui său. În schimb, se duse şi închise fereastra. Kennet reacţionă la sunetul paşilor lui.

— Las-o!

— Mi s-a părut că e frig, spuse Orisian.

Ochii tatălui său erau roşii şi goi.

— Aşa îmi place.

Orisian se aşeză lângă Anyara.

— Te-ai întors, zise Kennet.

— De vreo oră.

Kennet mormăi. Vorbitul părea un chin pentru el. Pleoapele îi fluturară şi se închiseră. Anyara puse uşor mâna pe braţul lui Orisian şi se uită la el. Strânse uşor.

— Croesan îţi transmite urări de bine, spuse Orisian. Vrea să-l vizitezi. Cred că ar vrea să-ţi arate cum creşte Anduranul.

— A, zise Kennet fără să deschidă ochii.

— Vei fi mai bine de sărbătoarea Naşterii iernii? întrebă Orisian, iar întrebarea sună pripită şi dură chiar şi în propriile urechi. Nu ştia ce ar mai putea spune ca tatăl pe care şi-l amintea şi-l iubea să-l audă.

Tatăl său întoarse capul pe pernă să se uite la el.

— Când e asta? întrebă el.

— Tată, doar am vorbit despre asta în această după-amiază, spuse Anyara. E poimâine. Îţi aminteşti? Vor fi acrobaţi şi cântece, şi poveşti. Îţi aminteşti?

Privirea lui Kennet rătăci, ca şi când el n-ar mai fi căutat aici şi acum, ci în amintiri mai reale pentru el decât prezentul.

— Inurian mi-a spus că acrobaţii sunt Oamenii liberi, zise Orisian, căruia îi spunea inima că amintirea trecutelor sărbători de Naşterea iernii ar putea aduce tot atâta durere câtă căldură. Aşa se întâmpla de obicei între ei: conversaţiile alunecau spre un tărâm primejdios. La fel de multe lucruri nespuse câte erau spuse.

Cunoaşterea modelului nu îl făcea mai uşor de contracarat.

Kennet oftă, ceea ce produse o tuse superficială, uscată, care îl zgudui.

— Poimâine, spuse el după ce tuşea se potoli. Păi, mi se pare că trebuie să fiu acolo.

— Desigur, spuse Anyara. Te vei face bine.

Kennet îi zâmbi fiicei sale şi vederea acelei expresii slăbite fu cât pe ce să-l facă pe Orisian să se întoarcă.

— Du-te cu Orisian, ii spuse el fetei. N-ar trebui să fii tot timpul la capul patului meu. Deşi trebuie să aprindă cineva câteva lumânări aici. Nu vreau întuneric. Nu încă.

***

— Nu e mai bine, zise Orisian în timp ce cobora scările împreuna cu Anyara. Speram să fie de-acum.

— Nu mult mai bine, fu de acord Anyara. Totuşi, va fi acolo pentru sărbătoarea Naşterii iernii. E ceva. I-a fost dor de tine, să ştii. E bine pentru el că te-ai întors.

Orisian îşi dorea ca asta să fie adevărat. Boala tatălui său atingea puncte dureroase în el. În lunile după ce Febra îi luase mama şi fratele, lipsa acestora lăsase un pustiu dureros şi de netrecut în viaţa lui Orisian. O rană care nu se vindecase, dar

cel puţin devenise suportabilă. La fel se întâmplase şi în cazul tatălui său în primul an: tristeţe profundă şi nemişcare, însă şi o împăcare cu gândul că viaţa trebuie să meargă înainte. Schimbarea venise la prima comemorare a morţii celor doi. După aceea, stările întunecate începuseră să apară din ce în ce mai des, izolându-l pe Kennet de tot ce era în jurul lui.

Orisian era profund îndurerat pentru tatăl lui şi se simţea vinovat pentru incapacitatea sa de a-i uşura durerea. Dar mai simţea şi alt tip de vinovăţie, mai puţin blândă. Uneori trebuia să se lupte împotriva exploziei de resentimente faţă de puternicul ataşament care îl lega pe tatăl său de cei morţi. Era un ataşament atât de puternic, încât îl secătuise pe Kennet de orice energie care îl ţinea legat de viaţă şi care părea că-i pune în umbră – până la respingere – durerea şi pierderea ce îi fuseseră astfel trecute lui Orisian.

Deseori, când tatăl său se uita la el, Orisian avea senzaţia că nu-l vede sau că poate îl vede pe Fariel, fratele lui mort. Iar Fariel fusese atât de puternic, de inteligent, atât de iute de mână şi de ochi, că Orisian n-ar fi putut concura niciodată cu bărbatul care ar fi putut fi acum acesta. Ieşi în curte împreună cu sora lui. Noaptea se apropia rapid, iar temperatura scăzuse.

Norii de mai devreme se risipiseră, dezvăluind un cer pe care deja sclipeau nenumărate stele. În curând, luna se va transforma şi iarna se va naşte. Fratele şi sora stăteau în mijlocul curţii, uitându-se în sus. Anyara îşi pierdu repede interesul.

— Deci, cum a fost în Anduran? întrebă ea, frecându-şi braţele să se încălzească.

— Prosper, spuse Orisian. Unchiul Croesan e plin de planuri.

— Ca întotdeauna.

— A construit un palat mare în piaţă şi şoproane noi lângă castel. Toate pădurile din sud au fost curăţate şi amenajate ca ferme şi terenuri de păşunat. Toată lumea e ocupată.

— Păi, era şi timpul. Febra a plecat de mult, spuse Anyara pe un ton de parcă pe ea n-ar fi afectat-o niciodată aşa ceva.

Orisian nu putea uita cum se simţise când sora lui era pe moarte, gândindu-se că el ar fi putut-o pierde şi pe ea. Poate că

a fost mai uşor, într-un fel, că a petrecut acele zile lungi şi cumplite în delir decât să-l fi privit din afară.

Anyara strănută.

— E frig aici. Ţi-e foame?

— Un pic.

Anyara îl luă de braţ.

— Să mergem la bucătărie, să vedem ce au gătit.

— Anyara, protestă Orisian, vom avea numai probleme.

— Babo! rânji sora lui.

Bucătăriile ocupau cea mai mare parte a parterului. Ca întotdeauna la acest moment al serii, slujitorii roiau acolo ca într-un stup. Băieţi tineri cărau oale şi tigăi de la masă la cuptor şi înapoi, în timp ce bucătarii tocau şi amestecau, pisau şi trăncăneau într-o frenezie de haos organizat. Un şir de potârnichi grase fuseseră atârnate în cârlige de o grindă. Pe una dintre mese se răcea o duzină de pâini, umplând aerul cu aroma lor delicioasă. La început, nimeni nu păru să-i observe pe Orisian şi Anyara. O clipă mai târziu, Etha, bucătăreasa-şefă porni să şontâcăie, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Era o femeie mărunţică, în vârstă, cu articulaţii bolnave, care o făceau să meargă strâmb. Starea de spirit nu-i era însă afectată de asta. Ea îl bătu pe Orisian pe braţ cu o mână strâmbă.

— În sfârşit înapoi acasă, spuse ea.

— Şi la timp. Va fi o sărbătoare frumoasă anul ăsta. Nu se făcea s-o rataţi.

— N-aş fi vrut, spuse el serios, arătând spre păsările cu pene negre de deasupra capetelor lor.

— Se pare ca vom mânca bine.

— Da, da. Şi sunt mai multe decât astea.

Fu întreruptă de un strigăt furios din spatele ei. Anyara jongla cu o pâine încă fierbinte. Unul dintre bucătari o urma cu un polonic de supă, împrăştiind picături groase de bulion în toate direcţiile.

— Of, fata asta, murmură Etha. Tot ca un copil se poartă.

Se întoarse spre Orisian şi-i înfipse un deget ţeapăn în piept.

— Şi Domnia Voastră, tinere. Cu un an sau doi mai mic ca ea, dar n-aveţi vreo scuză mai bună. N-a trecut o zi de când v-aţi întors şi deja aţi început să vă purtaţi ca o pereche de hoţi!

Orisian se retrase, încercând să pară ruşinat. O descoperi pe Anyara stând afară, chicotind şi rupând din pâine. I se alătură şi înfulecară în tăcere o jumătate din pâine. Era caldă şi liniştitoare şi avea un gust minunat. Trăncăniră o vreme, aproape tremurând în aerul rece al nopţii. Redeveniseră copii, se tachinau unul pe altul şi şuşoteau în timp ce respiraţia lor forma între ei norişori de ceaţă. Apoi unul dintre băieţii de la bucătărie ieşi în curte, lovind o oală mare de cupru cu o lingură, pentru a semnala că masa de seară era gala, şi ei intrară în sala comună, alături de soldaţi şi grăjdari, menajere şi slujitori.

Dincolo de ziduri, se apropia mareea. Valurile, tivite cu lumina lunii, acoperiseră drumul pietruit, iar castelul era singur pe insula sa de stâncă.

III

Gryvan oc Haig, Mare conte Haig-Blood, fu trezit dintr-un somn tulburat de vocea valetului. Se deşteptă şi îşi protejă ochii de lumina lămpii purtată de acesta.

— Un mesager de la Fort, domnule, spuse valetul.

Gryvan îşi apăsă arătătorul şi degetul mare pe ochi.

— Ce oră e? întrebă el.

— Trei dimineaţa, domnule.

Contele Conţilor mormăi şi se săltă în şezut. Îşi umezi buzele, descoperindu-şi gura uscată şi stătută de la vinul băut în noaptea dinainte.

— Adu-mi nişte apă, spuse el.

Servitorul se întoarse şi ieşi din cortul cel mare. Lumina plecă împreună cu el. Gryvan rămase o clipă cu ochii închişi, ascultând mişcarea grea a pânzei în briza nopţii. Simţi cum alunecă înapoi spre somn. În întuneric, dădu cearşaful la o parte şi se ridică, un pic nesigur, de jos. Era în picioare când valetul se întoarse, părând ceva mai agitat decât înainte. Ştia, poate, că ar fi făcut mai bine să lase lampa. Aducea o cană cu apă.

Gryvan o goli.

— Dă-mi mantia, zise el.

Valetul se grăbi să-i aducă pelerina de blană groasă, de pe salteaua Marelui Conte, unde era întinsă. Erau în munţi, pe

moşiile Dargannan-Haig, iar altitudinea făcea ca nopţile de toamnă să fie reci chiar şi atât de departe spre sud. Gryvan îşi aranjă mantia pe umeri. Îi luă marginile aurite şi îşi trecu braţele prin ele. Un fior scurt, involuntar, îl străbătu şi el pufni.

Simţindu-se stângaci, îşi trase cizmele. Pielea lor era rece şi rigidă.

— Deci, unde e mesagerul?

— Aşteaptă lângă cortul consiliului.

— Atunci, luminează-mi drumul.

Hann încuviinţă din cap, iar Gryvan îl urmă la deal.

Marele Conte tremura din nou, de parcă voia să se scuture de greutatea somnului. Când era tânăr, se trezea uşor din somn. În cel de-al şaselea deceniu de viaţă însă, acesta părea să i se fixeze tot mai adânc în oase. Nopţile reci petrecute departe de confortul propriei locuinţe îşi spuneau cuvântul.

Pe pantele stâncoase din jur erau presărate mici focuri ale armatei sale. Din loc în loc, se auzeau voci slabe din corturi. Se uită în sus, la conturul întunecat al fortului asediat An Caman. Erau câteva lumini acolo.

La intrarea de la cortul consiliului se aflau două torţe înfipte în suporturi metalice înalte, iar flăcările lor pâlpâiau încoace şi-ncolo în vânt. Gărzile stăteau lângă acestea, în picioare şi în stare de alertă, deşi erau la ceas târziu. Kale, Căpetenia Scutierilor Marelui Conte, era şi el acolo, iar un bărbat înalt, brunet părea a fi mesagerul.

Gryvan îi ignoră, intrând. Se aşeză pe un scaun de lemn, cu spătar înalt.

— Pofteşte-i înăuntru, îi zise el valetului.

Kale intră primul, arătând slab în lumina pâlpâitoare. Trăsăturile sale păreau tăiate în dealurile de granit ale Ayth-Haig. În spatele lui venea mesagerul: un bărbat tânăr, observă Gryvan, probabil de nu mai mult de 25 de ani. Stema roşie de pe piept – o sabie şi o suliţă încrucişate – arăta că omul era un mercenar din regatul Dornach.

Gryvan se scărpină în barbă şi căscă. Mesagerul stătea în faţa lui, cu o anumită nesiguranţă în mişcarea rapidă a ochilor. Kale, ca întotdeauna, era un monument de tăcere, încă în faza de observaţie.

— Deci, zise Gryvan. M-ai sculat din pat, când bătrânele mele mădulare tânjesc după odihnă. Graba trebuie să fie mare, iar importanţa mesajului de-a dreptul copleşitoare. Să-l aud!

Mercenarul plecă scurt capul.

— Sunt Jain T'erin, căpitan peste o sută de oameni de la Dornach. Vorbesc doar în numele lor şi sunt aici fără ştirea oştenilor Dargannan din fort.

— Dargannan-Haig, îl corectă Gryvan moale. Îmi datorează supunere în continuare, chiar dacă ei au uitat asta.

— Aşa cum aţi spus. Ei luptă pentru motivele lor, oamenii mei şi cu mine, pentru ale noastre. Am apărat fortul împotriva Domniei Voastre timp de trei săptămâni şi am mai putea face asta pentru alte trei, dar pare o luptă inutilă. Armatele voastre din sud îl caută pe Contele Dargannan-Haig şi, deşi e ţinut departe de coastă pentru moment, ar putea trece oricând apa. Fără îndoială, aţi prefera ca oamenii pe care i-aţi campat aici să se alăture vânătorii.

E posibil să ajungem la o înţelegere, astfel ca interesele amândurora să fie servite?

Gryvan ridică din sprâncene.

— Deci, ce vreţi? O întoarcere în siguranţă acasă? Sau să schimbaţi aurul Dargannan-Haig pe aurul meu?

Jain T'erin zâmbi uşor. Nervozitatea îi dispăruse cu totul.

— Dacă îmi daţi cuvântul că oamenii mei vor fi în siguranţă în ceea ce va urma, vă predau fortul. După aceea ne puteţi angaja dacă doriţi. Sau ne putem întoarce în ţara noastră.

— Igryn a judecat mereu greşit. Se pare că nici măcar nu poate cumpăra loialitatea oamenilor.

Gryvan îl privi o clipă pe mesager.

— Eşti cam tânăr ca să conduci o trupă de războinici. Destul de copt totuşi pentru a vedea cum trebuie să decurgă lupta asta şi destul de copt pentru a încerca să-ţi pui oamenii în siguranţă. Cred că ţi-a trebuit un oarecare curaj să rişti să vii în faţa mea.

Marele Conte închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise, îl fixă pe T'erin cu strălucirea rece de pe faţa lui devenită severă.

— Am să-ţi dau un răspuns, zise Gryvan. Ai luat bani de la duşmanul meu şi oamenii tăi stau alături de ai lui pe zidurile pe care am jurat să le cuceresc. Igryn oc Dargannan-Haig însuşi a

greşit când a renegat jurământul faţă de mine şi a încercat să anuleze obligaţiile pe care neamul lui le avea faţă de neamul meu. A păstrat pentru sine biururile care sunt de drept ale mele, şi asta doar din lăcomie. Îi adăposteşte pe piraţii şi tâlharii care îi pradă pe negustorii din Vaymouth şi Tal Dyre, iar bunurile pe care aceştia le fură îşi găsesc loc în vistieria lui. Şi când îi cer recompensă, îmi ia ambasadorul prizonier şi-mi neagă autoritatea. Aurul cu care Igryn v-a cumpărat pe tine şi pe războinicii tăi e al meu, curvă de soldat ce eşti!

În orice peşteră sau colibă s-ar ascunde, armatele mele îl vor găsi în curând şi va afla preţul trădării. Ca toţi cei care vor sta împotriva mea. Nicio piatră nu va mai rămâne din fortul de mai sus. Niciunul dintre cei de pe zidurile sale nu vor mai vedea zorile după ce le voi cuceri, şi tu vei fi adus în fata mea cu mâinile tăiate şi cu ochii scoşi.

Îţi voi scoate chiar eu maţele şi îţi voi trimite capul regişorului tău din Dornach.

— Dar… bâigui T’erin. Vă dau An Caman. Nu va mai fi nevoie să vărsaţi sângele oamenilor după asta…

Gryvan râse aspru.

— Crezi că Marele Conte e atât de slab, de fricos sau de moale, ca să-l preocupe vederea sângelui? A uitat Dornach atât de uşor curajul Adevăraţilor Blood? Dacă ar fi să înot prin sângele vărsat de oamenii mei ca să fac asta, voi vedea fiecare făptură dintre aceste ziduri moartă la picioarele mele. Du-te înapoi şi spune-le oamenilor tăi să nu aştepte de la mine nimic altceva decât o călătorie rapidă spre întunericul Adormit.

Mercenarul îşi întinse mâinile şi dădu să vorbească. Înainte de a face asta, Kale îi prinse braţele şi îl împinse afară din cort. Marele Conte oftă şi se aşeză mai confortabil în scaunul lui, în timp ce garda lui de corp se întorcea. Îl concedie pe valet cu o simplă mişcare a încheieturii mâinii.

Gryvan îi făcu semn lui Kale să se apropie, iar războinicul veni, înclinând capul ca să audă şoaptele contelui.

— Prietenul nostru din Dornach e ghinionist să se prindă într-o plasă mai deasă decât îşi putea imagina. În alte vremuri, oferta lui ar fi fost bine-venită, dar Dargannan nu e singurul Blood care

are o lecţie de învăţat. N-am terminat nici cu Kilkry şi Lannis. Le voi vedea puterea desfăşurată şi zdrobită pe aceste coaste.

— Puterea asta a dispărut, domnule, spuse Kale. Au trimis câte două mii de oameni pentru a lupta alături de Domnia Voastră. Au mai rămas mai puţin de jumătate dintre ei, care să poată participa acum la luptă.

— Totuşi, sunt mai mulţi decât le voi trimite înapoi. Chiar dacă se prefac mai bine decât Igryn şi ei au răzvrătirea în sânge.

Contele îşi apăsă palmele pe ochi.

— Of, Kale, spuse el, oasele mele sunt prea bătrâne pentru comploturi în miez de noapte. Abia aştept să mă întorc la Vaymouth. A trecut prea mult de data asta.

— Oasele Domniei Voastre nu sunt chiar atât de bătrâne, zise garda de corp fără să zâmbească. Şi să comploteze este soarta contelui tuturor neamurilor Blood. Igryn e aproape terminat. Nu se poate ascunde toată viaţa. Am putea fi înapoi în Vaymouth într-o lună, cred.

Gryvan căscă, punând o clipă mâna pe umărul lui Kale.

— Fără îndoială, spuse el. Păi, acum, că m-am trezit, nu mă mai culc la loc. Somnul e un tovarăş din ce în ce mai nesigur odată cu trecerea anilor: irezistibil când eşti în braţele lui, apoi greu de împăcat dacă te desparţi de el o vreme. Trimite după căpitanii noştri fideli din nord şi să-mi aducă cineva haine mai potrivite pentru a-i întâmpina!

Kale se înclină uşor – în timp ce mergea cu spatele –, apoi se întoarse şi ieşi în noapte.

***

Taim Narran dar Lannis-Haig, căpitan al castelului Anduran, fu condus de Kale în cortul consiliului. Cei doi schimbară o privire lipsită de iubire. Imediat în spatele lui venea Roaric nan Kilkry-Haig, fiul cel mic al lui Lheanor, contele de Kilkry Blood. Gryvan îi aştepta pe tronul lui de lemn, purtând acum o frumoasă pelerină ceremonială şi o sabie în teacă pe genunchi. De fiecare parte a lui erau paznicii scutieri, strălucitori, în ţinută oficială, privind înainte.

— O noapte rece, pentru a face planuri, spuse Gryvan. Dar războiul ne cere sacrificii dure tuturor.

Taim nu zise nimic. Roaric se foi incomodat lângă el.

— Prea frig pentru amabilităţi, văd. Deci, continuă Marele Conte, când se va face lumină, vom încerca din nou tăria zidurilor. Companiile voastre vor conduce asaltul.

Taim îşi coborî privirea, îşi încleştă dinţii şi degetele sale albe arătau că strângea mânerul sabiei. Pe faţa lui se produse o contractură mică auzindu-l pe Roaric trăgându-şi respiraţia lângă el. Taim ştia prea bine cât de repede îşi pierdea cumpătul fiul lui Lheanor atunci când era agitat. Bărbatul mai tânăr lăsă mânia să i se strecoare în voce.

— Tatăl meu mi-a dat două mii dintre cei mai buni oameni ai noştri ca răspuns la solicitarea Domniei Voastre pentru război, spuse Roaric. Şi câteva sute dintre ei şi-au dat viaţa pentru Domnia Voastră. Mai mult de cinci sute au murit de ciumă şi de febră sau pe câmpul de luptă, şi tot atâţia nu s-au mai ridicat din pat. În fiecare bătălie şi acum în fiecare asalt asupra zidurilor acestui castel neînsemnat, Kilkry şi Lannis au trebuit să fie în prima linie. Să-mi las chiar toţi oamenii morţi pe aceste dealuri? Când vor trece la conducere şi ceilalţi Blood?

— Văd că setea de glorie a fraţilor noştri din nord nu mai e ce era odată, zise Marele Conte cu glas calm.

Roaric dădu să răspundă. Gryvan îi taie vorba.

— Ar trebui să-ţi alegi cuvintele cu mai multă grijă atunci când i te adresezi Marelui tău Conte. E mult de când ai voştri erau primii dintre neamurile Blood. Tatăl tău mi-a jurat credinţă mie, la fel ca şi Croesan, stăpânul lui Taim, prietenul nostru de faţă. Acum sunteţi sub jurământ. Eşti tânăr şi de dragul tatălui tău voi trece cu vederea, dar greşeşti când numeşti aceasta cauza mea. Este problema tuturor neamurilor Blood şi a tuturor conţilor că unul ca Igryn oc Dargannan-Haig îşi uită atribuţiile şi trebuie îngenuncheat. Nu poate fi nicio ordine dacă cei ca el nu sunt îngrădiţi. Cred că nu-ţi doreşti să domnească haosul, nu?

Obrajii lui Roaric se colorară şi ochii săi scăpărară pentru o clipă sălbatic, dar apoi se stăpâni.

— Nu avem maşinării de asediu cu care să străpungem zidurile cetăţii, rosti el cu un glas sugrumat.

Gryvan zâmbi pe jumătate.

— Aici nu e Highfast, să ne distrugem armatele de zidurile lui. Ăsta nu speria decât bandiţii şi tâlharii. Ai scări de escaladare şi

curajul oamenilor tăi: apropie-te la o lungime de braţ de creneluri şi armata te va urma ca un şuvoi.

Se întoarse spre Taim Narran.

— Şi căpitanul nostru de Lannis-Haig îţi împărtăşeşte temerile?

Taim îşi ridică privirea. Faţa lui era brăzdată de riduri mai profunde şi avea o nuanţă mai închisă decât a lui Roaric. Părul scurt şi negru în tinereţe era acum decolorat. Nimic din expresia lui nu-i trăda gândurile, cu excepţia ochilor. O forţă măsurată, adânc înrădăcinată era în ei când întâlni privirea Marelui Conte.

— Nici eu, nici vreunul dintre oamenii mei nu ne temem să murim, spuse el. Deşi şi eu, şi ei am prefera să avem un motiv mai bun pentru a ne cufunda în Întunericul Adormit. Ei nu dispun de provizii în fort pentru a mai rezista încă o lună şi, dacă mai aşteptăm, ar putea ieşi de bunăvoie. Igryn însuşi este bătut, un fugar pe care doar munţii îl apără de capturare. Aveţi o jumătate de duzină de companii care-l vânează în munţi de la sud de aici. Îl veţi prinde într-o zi sau într-o săptămână, apoi, din nou, această cetăţuie va cădea.

Gryvan oc Haig vorbi lent şi clar:

— Poate că spui adevărul, Taim Narran. Nu-mi pasă. Înţelegeţi-mă bine: este voinţa mea ca zidurile de mai sus să fie cucerite şi ca Lannis şi Kilkry să conducă operaţiunea. Iar aici şi acum, voinţa mea face legea. Domeniul tău e castelul Anduran şi el se află foarte departe de aici. Domeniul meu începe de la Glas şi se termină pe dealurile astea. Sunt Contele Conţilor, stăpânul stăpânului tău. Fiecare dintre oamenii tăi care poate să meargă şi să ţină o sabie va fi gata în zori.

— Prea bine, domnule, spuse Taim, plecându-şi capul.

Roaric vru să vorbească din nou. Taim îi atinse braţul şi îl făcu să se întoarcă. Îi plăcea Roaric, în ciuda exceselor lui tinereşti, şi nu voia să-l vadă coborând şi mai mult în ochii Marelui Conte. Ieşiră din cort şi se duseră să-şi trezească oamenii şi să aştepte o nouă zi.

Gryvan mormăi şi se uită la Kale.

— Roaric e nesăbuit, zise el. Nu e potrivit cu poziţia înaltă a tatălui său. Prietenul nostru Taim Narran e dintr-o stofă mai bună, mi se pare.

Kale ridică din umeri.
— El nu cunoaşte altă loialitate decât cea pentru Lannis-Haig, domnule. Daţi-mi voie să tocmesc un cuţitar pentru el. S-ar face treaba fără să putem fi acuzaţi de ceva, iar pierderea lui l-ar lovi crunt pe Croesan.
— Chiar aşa, râse Gryvan. Dar laşi antipatia faţă de el să-ţi întunece judecata. Mâna mea din Umbră de la Vaymouth n-ar ierta o astfel de impulsivitate. Nu, nu trebuie să ne pripim să facem un asemenea pas. Taim îşi va conduce oamenii la tăiere mâine, deşi inima l-ar îndemna ca mai curând să-mi zboare mie capul de pe umeri. Ar trebui să fim recunoscători că vechile tradiţii încă ne leagă de Lannis şi Kilkry. Cum Croesan mi s-a supus mie, la fel va face şi Taim la rândul lui. Ar fi o dezonoare pentru el să facă altminteri.
Contele Conţilor îşi frecă mâinile.
— Frigul ăsta ar putea crăpa un pin de munte. Adu o tipsie. Şi pâine. Trebuie să fiu puternic şi viguros, ca să pot savura ceea ce va aduce dimineaţa.

IV

Orisian se trezi târziu, dintr-un vis care se risipi înainte de a-l putea înţelege. În primele clipe tulburi de veghe, persistă memoria trecătoare a feţei fratelui său. Se ridică în capul oaselor şi se uită prin cameră. O împărţise cu Fariel până când acesta murise. Pe măsură ce boala avansa prin pasajele şi camerele din castel, Fariel fusese adus să zacă aici: asudat, delirând, cufundându-se şi trezindu-se din somnul agitat. În cursul acelor săptămâni groaznice, Orisian dormise în camera Anyarei, până când şi ea căzuse bolnavă. Apoi se dusese cu Ilain în aripa servitorilor.
Câteva luni după ce fratele său fusese înfăşurat în giulgiu şi dus la Mormânt cu un vas îndoliat, Orisian refuzase să se întoarcă în acest dormitor. Când, în cele din urmă, găsi curajul de a veni înapoi, se simţi neaşteptat de liniştit. Îl visase de multe ori pe fratele lui în acest pat şi aproape de fiecare dată erau vise bune. Şi mama lui, Lairis, părea să fi lăsat ceva din prezenţa ei în cameră, deşi amintirile lui Orisian despre ea

aveau o specificitate care lipsea din cele despre Fariel. Imaginea mamei sale se transformase peste ani într-un mozaic de detalii: mirosul şi felul în care îi simţise părul pe faţa lui, strângerea caldă, fermă a mâinii ei, sunetul vocii ei când cânta. Toate acestea i se infiltraseră în vise şi fuseseră vremuri când se trezea descoperind cu mirare şi confuzie că ea nu e cu el. Erau momente în care se simţea singur, dar care îl şi linişteau în felul lor.

Tocmai se scutura de somn când Ilain se agită, aducând apă şi o cârpă. Vorbi cu greu, urându-i o dimineaţă bună. Gândurile ei despre obiceiul de a te trezi târziu erau aproape palpabile. Până să plece, Orisian îşi reproşă lenea.

Ziua trecu repede. Dimineaţa, merse cu Anyara pe drumul pietruit spre oraş. Rătăciră prin piaţă, făcându-şi loc prin mulţimea binevoitoare. Dădură peste Jienna, fiica unui comerciant care deţinea un sfert din parcelele pe care se aflau prăvăliile. Era de aceeaşi vârstă cu Orisian şi drăguţă. Ea şi Anyara se puseră vesele pe bârfit, ignorându-l pe Orisian mai mult sau mai puţin. Când prinse o pauză în conversaţia lor şi îi lăudă rochia, ea râse. Din fericire, era un râs prietenos, recunoscător.

După asta, Anyara îl bătu pe spate tachinându-l. El roşi şi o bombăni. Curând, ea obosi de joc şi se întoarse la discuţia care trena: cât de mulţi vizitatori vor veni la sărbătoare, la castel, cine va fi Regele Iernii la serbare, care dintre negustorii din piaţă vor avea cele mai mari vânzări…

Găsiră un stand unde se vindeau prăjiturele cu miere, o delicatesă care-i plăcuse dintotdeauna tatălui lor. Când erau copii, iar el se întorcea de la Drinan sau Glasbridge, de multe ori avea ascunse în bagaje astfel de pachete. Pentru Orisian, Anyara şi Fariel era un joc obişnuit să scotocească prin lucrurile lui Kennet în căutarea bunătăţilor lipicioase pe care nega că le cumpărase, până ce erau descoperite. Trecerea timpului inversase însă rolurile şi relaţiile. Acum, Orisian şi Anyara cumpărară o cutiuţă cu prăjituri pentru a i-o duce tatălui lor.

Mai târziu, Orisian plecase în căutarea lui Inurian. Îl căută fără succes prin castel. În cele din urmă, fu îndrumat spre portiţa ascunsă în spatele grajdurilor. Un pasaj se prelingea pe lângă

zidurile castelului şi dădea afară, printr-o uşă grea din drugi de oţel, pe stâncile dinspre mare ale insulei.

Era acolo un debarcader neisprăvit şi, alături de el, o bărcuţă cu pânze: era a lui Inurian, lăsată probabil acolo după cea mai recentă trecere pe malul celălalt al estuarului. Era o barcă simplă, rapidă, destul de robustă pentru scurte excursii pe vreme bună. N-ar fi rezistat totuşi într-o astfel de dană expusă vântului sau valurilor, şi Orisian presupunea că în curând va fi mutată pe cheiurile oraşului.

Se bucura întotdeauna de acele rare ocazii când Inurian îl lua cu el pe apă, să treacă razant de suprafaţa pe care o mână întinsă putea atinge brazda spumantă din valuri. Scurta călătorie de la castel la port putea fi ultima şansă de a apuca să se plimbe cu barca înainte ca iarna să-şi intre în drepturi.

Cum stătea cu spatele la cea mai mare parte a castelului, niciun semn de viaţă sau de locuire umană nu-i perturba lui Orisian vederea spre nord, până dincolo de înălţimile estuarului Glas. Nu bătea vântul aproape deloc şi marele golf era cât se poate de liniştit. Aşteptă un moment, privind formele îndepărtate de păsări albe care se urmăreau unele pe altele deasupra apei. Car Anagais, o creastă accidentată de munte, cu păduri întunecate pe vârfuri, domina malul de nord. Piscurile se succedau unul după altul într-o linie întreruptă ce se întindea în ambele părţi.

Spre nord, ştia el, tot urcau spre Glasbridge, unde se pierdeau în mai impunătoarele metereze ale Car Criagarului, iar departe spre sud mărşăluiau în jos, spre promontoriul nisipos al Dol Harigaigului, unde creasta se prăbuşea în mare, într-un talmeş-balmeş de stânci. Departe, dincolo de vederea lui Orisian, era o insulă sumbră, biciuita de ocean. Era ascunsă după vârful Dol Harigaig, ca şi cum acest ultim munte alunecase cu totul în apă şi îi rămăsese deasupra talazurilor numai vârful.

O poveste veche spunea că insula fusese corpul unui uriaş din Prima Rasă, aruncat în mare. Aceasta avea acum sens mai ales pentru oamenii din Kolglas. Zeci dintre semenii lor îşi găsiseră acolo odihna veşnică în timpul Febrei, corpurile lor fiind duse spre rugurile uriaşe de acolo de bărci cu pânze negre. Aşa fusese şi ultima călătorie a fratelui şi mamei lui Orisian,

înfăşuraţi în cearşafuri şi înghesuiţi cu alţi morţi pe puntea unei nave-dric. Până în acel an sumbru, insula se numise Il Dromnone, un nume străvechi. Acum toată lumea îi spunea Mormântul.

Orisian alunecă şi se târî de-a lungul stâncilor, până la poalele peretelui de unde îl putea vedea pe Inurian chircit la marginea apei, scormonind printre pietre cu un băţ. Tivul hainei întunecate a na'kyrimului se târşâia în mare.

Orisian strigă la el:

— Ce faci?

— Mă uit după arici-de-mare.

— De ce?

Inurian se aşeză comod pe un bolovan.

— Păi, în primul rând pentru că, dacă îi usuci şi îi pisezi, se spune că previn umezeala din piept atunci când îi fierbi în supă. Eu mă îndoiesc, dar cine ştie? În al doilea rând, pentru că deja aveam culeşi destui, moment în care Idrin a ales să-mi răstoarne borcanul. Cei mai mulţi au dispărut în crăpăturile podelei.

—A!

Inurian aruncă demoralizat băţul în apă.

— Totuşi, nu sunt nici aici, zise el.

Orisian se aşeză alături de el. Priviră spre dealuri. Inurian observă, în sfârşit, că haina lui era îmbibată de apă şi începu s-o stoarcă, bombănind.

După un minut, Orisian îşi miji ochii şi îşi lăsă capul într-o parte. Credea că nu vede bine, fiindcă era atât de slab, că ar fi putut să nu fie nimic. Un fum subţire cât un fir de păr se ridica printre copacii de pe celălalt mal.

— Vezi fumul? întrebă el, ştiind că ochii lui Inurian, pe jumătate Kyrinin, vedeau mult mai clar decât ai lui.

— Într-adevăr, zise Inurian fără să îşi ridice privirea. E acolo de ceva timp. Destul de neatent.

Pentru o clipă, Orisian fu nedumerit, apoi înţelese şi se uită la na'kyrim.

— Kyrinin? O tabără Kyrinină?

Inurian dădu din cap.

— Vulpile, atunci? insistă Orisian. Clanul Vulpea e, nu?

Tatăl Kyrinin al lui Inurian era din clanul Vulpea. În afară de asta, Orisian nu ştia aproape nimic despre partea neumană a ascendenţei lui.

Deşi nu îndrăznise să întrebe, era aproape sigur că Inurian fusese pe dealuri şi în pădurile de la Car Anagais nu doar în căutare de ciuperci sau de plante aromatice, ci şi pentru a vizita taberele Vulpii. Mare parte din dorinţa lui de a-l însoţi pe na'kyrim într-una dintre aceste călătorii era legată de dorinţa de a vedea o astfel de tabără. Orice vor fi crezând semenii săi, Orisian simţea o curiozitate mai mare decât oricare în privinţa Kyrininilor care trăiau la hotarele ţării.

— Numai Vulpile pot fi, fu de acord Inurian. Cred că au dreptate să se considere în siguranţă într-un astfel de loc inaccesibil. Dar eu consider neglijenţă un astfel de semn clar. Credeam că o duce mai bine capul.

— Pe cine? întrebă Orisian.

Inurian clipi.

— Pe cine-o fi în tabără, zise el. Pe ei.

— Sigur nu e niciun pericol pentru ei acolo? zise Orisian.

Inurian ridică din umeri.

— Unchiul tău revendică acel pământ, chiar dacă nu locuieşte nimeni acolo. Nu e cel mai bun moment pentru Kyrinini să se arate între hotarele Lannis-Haig.

— Dar dacă ei sunt Vulpi… doar Bufniţele Albe din Anlane fac probleme.

Inurian îşi privi tânărul însoţitor cu o sprânceană arcuită.

— Chiar crezi că asta e o distincţie pe care o fac toţi compatrioţii tăi, Orisian? Cred că ştii mai bine, altfel înseamnă că nu eşti atât de isteţ pe cât te credeam. Nu toată lumea gândeşte ca tine. Foarte puţini o fac, de fapt. Vulpile şi Bufniţele Albe au fost duşmani cu mult înainte să apară clanurile Blood, dar pentru prietenii voştri Huanini ei sunt toţi oamenii pădurii şi cu asta basta.

Orisian nu putea nega asta. Războiul Viciaţilor pusese o prăpastie între cele două rase. Cele trei regate ale Huaninilor – Aygll, Alsire şi Adravane – înfruntaseră împreună forţele unite ale clanurilor Kyrinine. Cu toate sălbăticiile întâmplate în secolele de atunci încoace, nimic nu egalase măcelul din acel

vast conflict. Morţii umpluseră câmpurile până când duhoarea îi sufocase chiar şi pe mâncătorii de stârvuri, iar un om putea merge o zi doar pe spatele cadavrelor. Oraşul Tane, al Kyrininilor, cel mai minunat oraş care existase vreodată, fusese distrus. Războiul se încheiase numai atunci când Anain, cea mai puternică şi mai misterioasă dintre toate rasele, ieşise din necunoscutul său adăpost, pentru a intra în posesia ruinatului Tane şi a înălţa imensul Deep Rove, ca să-l înghită pe el şi toate împrejurimile sale.

N-a existat nicio răsplată pentru regatele victorioase. Alsire a decăzut într-o dezordine tristă, până când a renăscut sub forma unui regat mai mic, Dornach, iar Adravane şi-a început îndelunga retragere în decadenţă, nebunie şi izolare. Aygll a fost sfâşiat din interior şi s-a stins în vărsarea de sânge din Anii Furtunii, iar pământurile i-au fost moştenite de acei Blood care s-au ridicat din cenuşa lui.

Toată această istorie tulbure ieşise la suprafaţă în momentul în care Orisian privise spre îndepărtatul foc de tabără al poporului pe care era posibil să nu-l cunoască niciodată.

— Nu ţi-am povestit despre mistreţul lui Naradin, nu? întrebă Orisian. Avea în el un vârf de săgeată de Bufniţă Albă, o rană recentă. Şi nu eram departe de Anduran. Rothe zicea că de ani de zile niciun Kyrinin n-a mai fost văzut atât de aproape de oraş.

— Asta chiar că e ciudat, zise Inurian.

O umbră de încruntare trecu peste trăsăturile sale blânde.

— Croesan crede ca erau doar nişte vânători tineri, care îşi etalau vitejia apropiindu-se atât de mult de ţinuturile noastre.

Inurian clătină din cap.

— Contele interpretează greşit. Nu e sezonul pentru partide de vânătoare prea îndepărtate.

— Nu, nu-mi miroase a bine. Oricare ar fi fost motivul, n-a fost vreo bravadă tinerească. Croesan ar face bine să dea mai multă atenţie unor astfel de semne.

Încruntarea na'kyrimului se accentuă. Se adânci în gânduri, privind fără să vadă către stânci sau la picioarele sale.

Orisian se uita spre malul de nord.

— N-ar trebui să meargă la adăposturile lor de iarnă? întrebă el, cu o urmă de melancolie în glas.

Ba da, zise Inurian, vibrând şi el. Sunt în mişcare. Toate a’anurile risipite prin păduri se vor strânge împreună la vo’anuri, taberele de iarnă, pentru a aştepta primăvara. Ăsta e un a’an mic. Zece sau douăzeci de persoane.

Orisian se uită la urmele subţiri de fum. Oricât de imposibil de împlinit părea, dorinţa lui de a afla ce însemna asta nu avea să dispară. Undeva acolo era o lume în care trecutul nu cântărea atât de mult, în care nu se întrezăreau ziduri întunecate, pline de amărăciune care să apese şi unde nimeni nu-şi amintea de ceea ce ar fi putut fi. Dacă acea lume nu se afla pe puntea vreunei corăbii din Tal Dyre, poate că se întrupase în viaţa rătăcitoare, legată de pădure a Kyrininilor. Chiar în timp ce el privea, focul se stinse departe, până când nu mai fu niciun indiciu că ar fi existat vreodată. Privi la Inurian.

— Inurian, tu îţi doreşti vreodată…

Inurian îl întrerupse.

— Nu e înţelept să cochetezi cu dorinţele decât dacă simţi că ţi le poţi îndeplini. Altfel nu faci decât să-ţi otrăveşti rapid inima.

Na’kyrim îi ciufuli părul lui Orisian cu o afecţiune aspră.

— Inima ta e cel mai puţin otrăvită din câte am cunoscut, Orisian. Îmi place asta.

Orisian îşi ţinu gura. Un vag sentiment de dor rămase în el.

— După sărbătoarea Naşterii iernii, trebuie să-mi duc barca la adăpost, zise Inurian. O să mă ajuţi?

Orisian zâmbi.

***

Soarele răsări în ultima zi de toamnă. Razele sale palide atinseră câmpurile înzăpezite şi vârfurile uriaşului Tan Dihrin şi apoi se întinseră peste valea râului Glas. Căzură mai întâi asupra fortificatului oraş Tanwrye, de la poalele Văii Pietrelor, care marca hotarul nordic al clanului Lannis-Haig.

În spatele zidurilor, oamenii plictisiţi îşi părăseau posturile de pază şi bolurile cu terci, iar pâinea începea să treacă dinspre oalele aburinde.

Lumina cenuşie trecu mai departe spre sud şi vest, peste trestia şi papura de pe păşunile de lângă Targlas. Vitele se treziseră din somn, iar becaţele şi fluierarii se agitau prin mlaştini.

Ajuns la Targlas, soarele lumină fuioarele de fum care se înălţau de la o sută de vetre la care negustori de vite, păstori şi vânători îşi încălzeau oasele îngheţate şi moleşite. O turmă de oi era mânată de un cioban care striga la câinii lui. Marele fluviu Glas îşi împletea drumul prin oraş şi soarele continuă până găsi Anduranul.

Oraşul era deja pe jumătate trezit. Negustorii îşi aranjaseră tarabele în piaţă şi câinii se vânau unii pe alţii pe străzile laterale. Castelul cel mare de pe Glas îşi deschisese porţile chiar la primul semn al zorilor. Torţele de pe metereze fuseseră stinse şi un stol de ciori croncăneau spre cerul luminat. Dincolo de Anduran, zorile ajunseseră la bălţile şi insulele înceţoşate de pe râul Glas, trezind smârcurile din somn. Ruinele vechiului Kan Avor ieşiră anevoios şi cu părere de rău din noapte.

Stârcii coborâră cu aripile întinse de pe aceste ziduri dărâmate, plecând la vânătoare peste apă.

Prima rază de lumină a zilei găsi oamenii deja la muncă pe Stăvilarul lui Sirian, reparând porţiuni ale marelui baraj, care era posibil să nu ţină până în sezonul viitor.

În cele din urmă, soarele ajunse la Glasbridge şi la mare. Docurile erau vii şi fremătau, cu bărcile de pescuit deschizându-şi calele şi mulţimile adunându-se să se târguiască pe cea mai bună captură. Râul Glas se vărsa în mare şi lumina se grăbi să treacă pe deasupra golfului larg, conturând crestele înspumate ale valurilor. Spre nord, se jucă pe creasta stâncoasă a Car Anagaisului şi se încreţi pe deasupra vârfurilor copacilor din întunecatele păduri de pe ţărm. Spre sud, alungă întunericul din cătunele şi gospodăriile aflate de-a lungul coastei, până când căzu în cele din urmă pe Kolglas. Ca o mare colină de granit, castelul de pe insula sa fu luminat de lumina zilei, iar lămpile care ardeau în ferestrele sale se stinseră una câte una.

Când noua zi avea să se preschimbe în noapte, iarna urma să se nască.

***

În acea dimineaţă strălucitoare, contele de Lannis-Haig Blood plecă de la castelul lui către inima Anduranului. Jumătate dintre servitori îl însoţeau. Scutierii lui Croesan mărşăluiau în capul procesiunii, purtând flamuri. Contele însuşi călărea în spatele

acestora, flancat de o duzină de arbaletieri. Călărea un magnific cal de luptă sur, împodobit cu o armură de argint şi cu panglici la căpăstru şi la şa. În spatele lui Croesan veneau Naradin – moştenitorul Blood – şi Eilan, soţia acestuia, călărind alături şi făcându-le cu mâna celor ieşiţi pe străzi.

În spatele lor urma o succesiune de suite, funcţionari şi distinşi vizitatori din Glasbridge şi Targlas. Toţi erau îmbrăcaţi extravagant, ca şi cum ar fi fost o luxuriantă procesiune proaspăt venită în oraş, cu steaguri şi stindarde fluturând în vântul proaspăt, un spectacol pe i are locuitorii din Anduran nu-l mai văzuseră de la nunta moştenitorului Blood, din urmă cu două veri.

Strada care cobora de la castel prin cartierul Meşteşugurilor şi spre piaţa mare din centrul oraşului era plină de oameni, care-l aplaudau pe contele lor. Noul palat de festivităţi era o clădire impunătoare în partea de vest a pieţei: un edificiu mare din lemn, care făcea să pară pipernicite casele grupate de fiecare parte a acesteia. Uşile sale grele erau aşezate într-un cadru sculptat, deasupra căruia se afla blazonul familiei Lannis.

În faţa clădirii fusese construit un podium din lemn. Croesan se opri şi descălecă. În timp ce scutierii săi se grăbeau să formeze şiruri pe platformă, el intră în palat doar cu Naradin şi Eilan.

În contrast cu entuziasmul de afară, camera pustie era de o măreţie liniştită. Grinzile sale de stejar, zidurile şi aerul dinăuntru păreau îmbibate cu speranţă.

Croesan se întoarse spre tânărul cuplu şi zâmbi.

— Aceasta va fi cea mai fericită sărbătoare de Naştere a iernii pe care a văzut-o Anduranul de mulţi ani, zise el.

Îşi puse mâinile în jurul umerilor lor, strângându-i lângă el.

— Să fii bunic cred că e cel mai bun lucru din lume, chicoti el.

— Chiar şi pentru un conte? întrebă Eilan.

— Mai ales pentru un conte. În acest moment, nepotul meu înseamnă pentru mine mai mult decât toate terenurile şi castelele la un loc.

— Ai grijă, zise Naradin. Poate te aude cineva.

Croesan râse şi îl eliberă pe fiul său, care se aşeză pe cel mai apropiat scaun. Eilan îl sărută pe conte pe obraz.

— Veţi fi cel mai bun bunic pe care şi l-ar dori orice băiat, zise ea.

— Mulţumesc, zise Croesan. Sper să ai dreptate.

— Sigur că are, zise Naradin.

Croesan se îndreptă spre masa cea înaltă. Se aşeză lângă scaunul imens, unde urma să stea în timpul serbărilor din timpul nopţii, şi puse mâna pe ea.

— E ciudat să simţi ca ai ajuns undeva unde ai călătorit fără să ştii. Anduranul înfloreşte, nepotul meu doarme în castel. Pot vedea viitorul prin ochii lui. El va sta în acest scaun în anii ce vor urma, înconjurat de oamenii lui şi de propriii copii. În seara asta cel puţin, îmi imaginez că eu nu mai am nimic de făcut.

— Până mâine, zise ironic Eilan.

— Până mâine, recunoscu Croesan.

Oftă, distras momentan de la plăcerea lui.

— Mama ta ar fi fost tare mândră de tine, îi spuse lui Naradin.

Moştenitorul Blood nu-şi cunoscuse mama – murise la naşterea lui –, totuşi, o expresie gravă i se întipări pe faţă.

— Şi de tine, zise el.

Croesan ridică din umeri.

— Am făcut doar ceea ce se cuvenea să fac, zise el.

Zâmbetul îi reveni pe faţă.

— Nimic din toate astea nu mi-a dat nici jumătate din bucuria de a deveni bunic. Am libertatea de a-mi imagina că nu mai am nimic de făcut, dar nu la fel se poate spune şi despre voi doi.

Eilan ridică din sprâncene.

— Vreau şi o nepoată, continuă Croesan. Şi alţii după aceea. Vreau să dau în mintea copiilor cu ei. Am nevoie de mulţi ca să mă tragă de barbă şi să-mi joace feste, profitând că nu mai văd bine şi deranjându-mă cu râsetele lor. Asta chiar că ar fi o fericire peste măsură!

Eilan râse. Naradin se prefăcu îngrozit.

— Sper că ne vei acorda un timp pentru a ne recupera după primul, murmură el.

Pentru asta primi un ghiont în coaste de la soţia lui.

— Noi!? Ce ai tu de recuperat? întrebă ea. Efortul a fost al meu, după cum îmi amintesc.

— Destul, destul, zise contele. Nu aveţi scăpare.

Se mai uită o dată înjur şi scoase un sunet profund, satisfăcut, (Ic undeva din fundul gâtului.

— Nu am încheiat de construit încă, zise el. Vă voi da vouă şi fiului vostru un cadou. O casă potrivită pentru viitorul conte, unde vă puteţi petrece verile. Nu, faceţi-i pe voie unui om bătrân. Vom construi o casă mare în Grive, destul de aproape ca să pot veni şi eu şi să stau când anii vor cântări atât de mult că voi avea nevoie de câteva zile să mă odihnesc departe de Anduran.

Vom face grădini unde copiii voştri să se poată juca, precum şi grajduri şi ţarcuri pentru caii şi câinii de vânătoare.

— E o idee bună, zise Naradin. Mulţumesc.

Eilan îl îmbrăţişă pe conte şi-l sărută din nou. Croesan zâmbi mulţumit şi îşi trecu o mână prin părul ei fin.

— Mă laşi un pic singur cu fiul meu, Eilan? Poate încerci să-i distrezi câteva minute pe oaspeţii noştri. Oricum, sunt sigur că ei îşi doresc mai degrabă compania ta decât pe-a mea.

Când soţia moştenitorului Blood părăsi sala, se auziră din nou chiote din mulţime.

— O iubesc aproape la fel de mult ca tine sau ca mine, observă Croesan.

— Nu la fel de mult ca mine, zise Naradin. Oricum, pe ei i-ar înveseli astăzi şi un măgar bine îmbrăcat. A fost un an bun. Sunt gata să sărbătorească.

Croesan dădu din cap.

— Cel mai bun an după o lungă perioadă. Deşi există o umbră de care nu pot scăpa nici chiar acum. Îmi doresc din toată inima ca Taim Narran să fi fost aici, să împărtăşească toate astea cu noi. Sărbătoarea de Naşterea iernii nu va fi cum trebuie fără omul ăla aici. N-ar fi trebuit să-l las să plece spre sud.

— Ce altceva ai fi putut face? întrebă fiul său. N-ai fi putut refuza ordinul direct al Marelui Conte într-o astfel de situaţie: am fi putut comenta la zeciuieli şi taxe şi la stabilirea războinicilor lui pe meleagurile noastre, dar o chemare la arme e altceva. Iar Taim n-ar fi fost de acord să trimiţi atât de mulţi dintre oamenii lui fără el. Doar îl ştii cum e.

— Mai bine decât se ştie el însuşi. El nu mai are inimă pentru viaţa sub sabie. Doar loialitatea lui l-a mai ţinut. Această vărsare de sânge în Dargannan-Haig va fi fost grea pentru el.

— Încă un lucru trecut pe răboj împotriva lui Gryvan oc Haig, zise Naradin.

Croesan mângâie braţul jilţului şi se uită la fiul său.

— Aşa cum ai spus. Încă unul, printre multe altele. Nu le uita. Nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri în ceea ce ar trebui să fie o zi plină de bucurie, dar ar trebui să ştii că mă tem că Gryvan încă n-a terminat cu noi. Din indiciile ambasadorului cred că Marele nostru Conte e pe cale să ceară tribut în plus, pentru a acoperi costurile legate de supunerea lui Igryn.

— Sângele războinicilor noştri nu e suficient pentru el, murmură Naradin.

— Se pare că nu. O parte din mine ar vrea să-l refuze dacă îmi cere asta, dar vreau sfatul tău. Aceste decizii nu mai sunt doar ale mele. Siguranţa neamului nostru Blood va cădea pe umerii tăi peste câţiva ani.

— Ştii ce are de gând Lheanor? întrebă Naradin. Dacă Gryvan vrea să ne oprime, la fel va vrea să facă şi cu Kilkry.

— Aşa e, încuviinţă Croesan. Nu vede nicio diferenţă între Lannis şi Kilkry şi nici n-aş vrea să vadă. Am trimis vorbă la Lheanor. Oricum, e timpul ca noi doi să ne întâlnim din nou.

Naradin clătină din cap.

— Gryvan chiar devine atât de orb încât nu vede niciun pericol in a-i conduce astfel pe Adevăraţii Blood? Nu-i mai pasă că noi stăm de pază la hotarele sale împotriva Drumului Negru?

— A, bine, nu ăsta e miezul problemei? Neamul Gyre Blood n-a mai dat niciun semn de treizeci de ani. Par mult mai interesaţi să se certe între ei decât să repornească vrajba cu noi. Dintre toţi, numai Horin-Gyre ne mai deranjează trimiţând cercetaşi şi călăreţi peste Valea Pietrelor.

Îi tot amintesc lui Behomun că încă sunt lupte acolo, dar mă tem că stăpânul său Gryvan ştie că – pentru moment, cel puţin – ameninţarea din nord nu mai e ce era odată. Astfel se simte liber sa-şi facă jocurile. La urma urmelor, cu Kilkry de partea noastră am putea reface întregul neam Blood Horin-Gyre; Haig e altceva. Dacă s-ar ajunge la război făţiş, Gryvan ar putea conta

pe Ayth şi Taral împotriva noastră. Am rezista câteva luni, în cel mai bun caz.

— Deci, zise Naradin, oricât ne-am dori să-l sfidăm pe Gryvan oc Haig, ne vom muşca limbile şi vom face ce trebuie ca să evităm o încălcare deschisă a jurământului.

— Da, oftă Croesan. I-am jurat credinţă lui Haig când am devenit conte, aşa cum, fără îndoială, va trebui să faci şi tu când timpul meu va trece şi va veni al tău. Poate Gryvan nu-şi pune mare nădejde în acest jurământ, dar eu sper s-o putem respecta, cu toate provocările lui.

Contele îşi împreună mâinile şi se scutură, ca şi cum a fi vrut să alunge gânduri nedorite.

— Hai să nu insistăm pe astfel de lucruri mai mult decât trebuie, zise el. Sărbătorile sunt pe punctul de a începe şi vreau să mă bucur de ele.

Naradin se ridică de pe scaun şi îi luă mâinile tatălui său într-ale sale.

— Într-o zi, nepotul tău te va iubi la fel de mult ca mine şi ca Eilan. Nici chiar Marele Conte nu ne poate lua asta.

Croesan îl bătu pe Naradin pe umăr.

— Adevărat, adevărat. Acum hai să mergem şi să-ţi salvăm soţia iubită din nebunia asta.

***

Rothe îl căută pe Orisian în camerele sale. În timpul sejurului lor la Anduran neglijaseră antrenamentul lor regulat, iar scutierul insista acum ca acesta să fie reluat. Astfel Orisian se trezi în curtea castelului, parând loviturile grele ale uriaşului, în timp ce-şi dădeau târcoale reciproc. Foloseau săbii de lemn pentru antrenament, dar impactul tot îi dădea înţepături în mână lui Orisian. Când era mai mic, i se păreau jenante astfel de exerciţii.

Adeseori, atrăgeau şi un mic public. El nu avusese niciodată înclinaţie pentru mânuirea sabiei, iar procesul de învăţare era lung şi uneori dureros. Măcar acum devenise suficient de bun ca evoluţia lui să nu mai provoace veselie în rândul asistenţei. Astăzi, cel puţin, toată lumea era ocupată cu pregătirile pentru sărbătoarea de Naştere a iernii şi doar rareori mai era aruncată vreo privire către cei doi parteneri nepotriviţi de antrenament.

Singura excepţie era Kylane, care se oprise să se uite în timp ce trecea pe-acolo. Prezenţa lui îi distrase atenţia lui Orisian, care primi de îndată o lovitură de toată frumuseţea peste degete. Kylane o luă din loc, chicotind înfundat şi clătinând din cap. Probabil, gândea Orisian, plângându-se de nepriceperea viitorului lui conducător.

La final, când Orisian se aşezase pe caldarâm cu respiraţia tăiată, încovoiat şi masându-şi mâna cu care ţinea sabia, Rothe mormăi aprobator:

— Până la urmă, veţi ajunge spadasin.

— Dacă nu-mi cade braţul înainte, răspunse Orisian.

Rothe îi întinse mâna. Orisian o luă şi se ridică în picioare, simţind asprimea pielii războinicului. Rothe îşi petrecuse cea mai mare a vieţii cu o sabie în mână, luptând cu Kyrininii la Anlane sau cu Drumul Negru în Valea Pietrelor, şi rămăsese cu urme de la armă. Nu se căsătorise niciodată; Kylane spunea – dar numai când nu-l auzea Rothe – că sabia lui era prea geloasă pentru a permite cuiva să stea între ei. Deşi nu era o viaţă pe care Orisian ar fi ales-o, la Rothe el nu văzuse niciodată vreo urmă de regret.

— Ce ai fi fost dacă n-ai fi fost scutier, Rothe? întrebă el, într-o doară.

Un început de zâmbet se înfiripă în barba lui Rothe şi uriaşul ridică uşor, aproape vulnerabil, din umeri.

— Mai sunt şi alte lucruri de valoare, zise el. Dar nu ştiam nimic despre niciunul. Cum aş putea să spun ce altceva aş fi putut fi decât ceea ce sunt?

***

Mai târziu în după-amiaza acelei zile, Orisian urmări de la o fereastră a donjonului o scenă ciudată.

Acrobaţii veniţi să facă spectacol la sărbătoare intraseră pe porţile castelului şi ajunseseră în curte.

Erau oameni voinici, cu muşchii accentuaţi de hainele de blană brute şi de cape. Purtau cizme de piele şi pantaloni şi fiecare ducea un mic bagaj pe umăr. Ultimii câţiva care intrară erau încărcaţi cu lădiţe, butoaie şi îmbrăcăminte şi cu două trunchiuri de copac lungi şi groase, ce păreau proaspăt tăiate.

Erau cam o duzină în cadrul companiei. Orisian nu văzuse niciodată atât de mulţi oameni liberi la un loc.

Toţi aveau părul lung, legat la spate şi colorat în nuanţe exotice de ruginiu şi auriu. În ciuda mărimii lor, aveau un mers uşor. Când Orisian se uită mai atent, îşi dădu seama că erau şi câteva femei printre ei, ceva mai scunde decât bărbaţii, dar îmbrăcate asemănător şi arătând la fel de puternice.

O găsi pe Anyara pierzând vremea la uşa de la poalele donjonului, uitându-se la nou-sosiţi cu o fascinaţie sinceră.

— Sunt foarte… mari, nu? spuse ea.

— Aşa zic şi eu. Toţi arată la fel.

— Păi, poate că sunt rude, rânji Anyara. Ştii ce se spune despre obiceiurile de împerechere ale oamenilor liberi. Totuşi, după părerea mea, arată destul de bine făcuţi.

Câţiva dintre străjerii castelului se adunară în faţa barăcilor lor. Râdeau înfundat din când în când, ceea ce indica vreo remarcă obscenă despre femeile nou-venite, însă niciunul dintre acrobaţi nu aruncă vreo privire în jur. Ei lucrau cu eficienţă în tăcere, aranjându-şi echipamentul pe pavaj şi verificându-l.

— Probabil că va fi un spectacol bun, cu atât de mulţi protagonişti, medita Orisian. Unde au de gând să-l prezinte?

— Hain spune că au de gând să dea spectacolul în sală, iar mai târziu vor să facă unele trucuri aici, în curte.

— De unde crezi că sunt de fel? Trebuie să fie din Koldihrve sau de undeva din zona de acolo, de sunt atât de mulţi. Nu crezi?

Anyara ridică din umeri.

— Sau de undeva de pe coasta Kilkry. Există încă sate de oameni liberi acolo, nu?

În timp ce priveau, Bair, grăjdarul, veni să arunce un ochi la mărfurile din curte. Atinse un colac de frânghie groasă, dar unul dintre acrobaţi ridică rapid mâna şi-l prinse de încheietură. Din cauza surprizei, Bair deschise larg ochii şi gura şi, dacă n-ar fi fost mut, cu siguranţă ar fi strigat. Omul clătină uşor din cap înainte ca Bair să apuce să gesticuleze. Băiatul se trase deoparte, continuând să urmărească totul curios dintr-unul dintre staulele de la grajduri.

Orisian îşi ridică privirea spre cer. Se mai întunecase în ultima jumătate de oră, pe măsură ce soarele cobora. Curtea castelului era învăluită în umbră. Aveau să fie aduse torţe în curând, căci în noaptea de Naşterea iernii întunericul trebuia ţinut la distanţă.

— Ar trebui să ne pregătim, îi zise el Anyarei. Nu mai e mult până începe sărbătoarea.

Ea dădu din cap, întorcându-se ca să-l urmeze în donjon şi aruncând o privire aproape melancolică peste umăr, spre grupul de acrobaţi.

În interior începuseră să se adune primii sosiţi pentru ospăţul din noapte, formând mici grupuri în sala mare. Ici-colo erau pachete de cadouri aduse pentru conte. Starea de spirit era deja jovială. Conversaţii animate umpleau sala de sunete. Etha se mişca printre mese, verificând tăvile de pâine şi sticlele cu bere şi vin care fuseseră trimise. Nu băga deloc în seamă mulţimea din jur, ci bombănea, întocmind, fără îndoială, o listă de mustrări pentru cei care aşezaseră mesele.

— Va fi o noapte lungă, spuse Orisian, amintindu-şi, cu un zâmbet uşor, cuvintele lui Kylane de la Glasbridge.

— Bineînţeles că va fi, spuse Anyara. Aşa e mereu.

Inurian îi interceptă pe drumul spre camerele lor, unde mergeau să se schimbe.

— Iată-vă, iată-vă! spuse na’kyrimul.

— Iată-ne, într-adevăr, aprobă Anyara cu gravitate.

— Tatăl vostru a cerut să vă vadă pe amândoi, spuse Inurian. El m-a trimis să vă găsesc.

— Asta înseamnă că s-a trezit? întrebă Orisian, cu un licăr de speranţă.

Poate că norii se ridicaseră, în sfârşit.

— Vino şi vezi singur, zise Inurian, făcându-le semn să-l urmeze în sus pe scări.

Îl găsiră pe Kennet în picioare, în mijlocul dormitorului său, încruntându-se concentrat în timp ce examina mantia grea de blană pe care o purta. Când cei trei intrară, ridică privirea şi chiar din prima clipă Orisian putu vedea că tatăl său îşi revenise, cel puţin parţial. Privirea lui era concentrată şi vie, cum nu mai fusese de mult.

— Mantia asta nu mai e ce era odată, zise stăpânul castelului Kolglas cu un aer posomorât.

Anyara se strecură în braţele lui şi îl îmbrăţişă în jurul pieptului. Kennet şovăi şi pentru o clipă păru nesigur de ce trebuie să facă, apoi o îmbrăţişă şi el.

— E plină piaţa de blănuri, spuse Anyara retrăgându-se. Vom cumpăra una nouă.

Kennet îi zâmbi fiicei sale şi îi luă faţa pentru o clipă în mâna aspră.

— Foarte bine, atunci. Aşa vom face.

Orisian îl privea, neputându-se abţine să nu constate cât de îmbătrânit arăta Kennet. Poate că reuşise să se smulgă din nou de sub stăpânirea umbrelor, dar preţul trebuia plătit. Cu toată lumina din ochii lui, pielea de sub ei era întunecată, pleoapele moi şi grele. Când zâmbea, aşa cum făcea acum, întorcându-se spre Orisian, expresia lui Kennet trebuia să-şi găsească drumul din adâncurile în care fusese lăsată, uitată şi nefolosită de mai multe săptămâni.

— Orisian, zise Kennet, vino încoace să te văd.

Îşi măsură fiul din priviri.

— Arăţi bine, spuse el.

— Şi tu arăţi mai bine, răspunse Orisian.

Simţi o uşurare familiară coborând în el, slăbind tensiunea. Asta simţea întotdeauna când tatăl său îşi revenea din câte una dintre stările lui întunecate: teama că într-o zi durerea paralizantă nu va mai dispărea, ci se va fixa pentru totdeauna în inima şi în oasele lui Kennet.

— Aşa e, spuse Kennet. Poate că prăjiturile cu miere pe care le-aţi cumpărat pentru mine sunt de vină, nu?

— Sau promisiunea de a mânca şi a bea în exces în seara asta, poate? sugeră Inurian.

— Ia lasă, îl certă Kennet pe na'kyrim. Doar pentru că tu nu împărtăşeşti slăbiciunile noastre umane nu e cazul să ne strici şi nouă plăcerea, vechiul meu prieten.

Îşi puse un braţ pe după umărul lui Orisian şi o trase lângă el pe Anyara în cealaltă parte.

— Îmi veţi ierta slăbiciunea din ultima vreme? îi întrebă moale.

— Nu e nimic de iertat, murmură Orisian.

— Şi nu e o slăbiciune să fii trist, adăugă Anyara empatică.

Tatăl lor îi strânse mai tare pentru o clipă şi apoi îi eliberă din îmbrăţişare.

— Fie că e sau nu slăbiciune, trebuie să ştiţi că îmi pare rău. V-aş fi scutit de ea dacă aş fi putut. Vă iubesc atât de mult şi meritaţi mai mult...

Vocea lui şovăi şi, pentru scurt timp, pe faţă îi apăru durerea. Clătină din cap brusc, aproape furios.

— Trebuie să mă odihnesc un pic înainte de sărbătoare. Doar un pic. Dar hai să facem mai întâi un plan. Odată sărbătoarea Naşterii iernii încheiată, vom face o călătorie. A trecut prea mult de când n-am mai ieşit împreună în afara acestor ziduri, noi trei.

— Unde? întrebă Anyara. Anduran?

— Nu, zise Kennet un pic prea repede. Voi avea timp suficient mai târziu să-l văd pe fratele meu. Doar noi trei.

— Să mergem la Kolkyre, spuse Orisian liniştit. În pieţe şi în port.

El unul vizitase reşedinţa conţilor Kilkry de vreo două ori şi-i plăcuse vigoarea acesteia, dar ştia că tatăl lui o iubea. Kennet spunea mereu că vânturile de acolo veneau curate de dincolo de orizontul vestic: aerul respirat acolo era nou, fără trecut.

— Da, zâmbi Kennet. Kolkyre. Un oraş pe cinste.

***

Departe, în nord, dincolo de Valea Pietrelor, un castel întins, gigantic – un labirint de ziduri, turnuri unghiulare şi piatră brută – se întinde de-a lungul golaşelor pante stâncoase ale unui munte.

Puncte de foc apar acolo unde torţele ard în noaptea iminentă, cu flăcările pâlpâind în vânt. Pete de zăpadă pot fi observate în jurul cetăţii. Aici, pe flancurile de nord ale vastului Tan Dihrin, suflarea rece a iernii s-a făcut simţită cu mai multe zile în urmă. Totuşi, conform tradiţiei vechi, aceasta era noaptea sărbătorii Naşterii iernii şi doar odată cu Luna nouă se putea spune că anotimpul îngheţat a sosit cu adevărat.

Adânc în măruntaiele castelului, într-o cameră drapată cu piei de lup şi tapiserii, se afla un pat mare. Stâlpi groşi cât coapsa unui războinic susţineau un baldachin căzut şi sub acesta stătea

ghemuit un bătrân fragil care, în timp ce visa, îşi aduna cearşafurile şi păturile pe el, ca un cocon. La picioarele patului, întins pe o blană de urs, stătea un câine: un bătrân câine de vânătoare cu o blană deasă de păr sârmos şi sur.

Uşa de la cameră se deschise uşor şi un băiat păşi pe trepte, purtând o lampă pe care o acoperea cu mâna. Câinele îşi ridică uşor capul, dar nu scoase niciun sunet. Băiatul păşi încet către pat. Bărbatul culcat acolo gemu şi se întoarse. Băiatul făcu speriat un pas înapoi şi lumina licări în mâna-i tremurândă. Un zornăit se auzea în gâtul omului adormit. El tuşi şi deschise ochii urduroşi. Maxilarul i se mişcă atunci când îşi umezi buzele crăpate.

— Iertaţi-mă, domnule, murmură băiatul. Mi-aţi spus să vă trezesc.

Omul scoase o mână subţire de sub aşternuturi şi şi-o trecu peste obrajii scofâlciţi, părând că încearcă să-şi amintească cine este.

— Tămăduitorii au interzis asta, dar nu m-au văzut venind, spuse băiatul. Nici doamna.

— Ai făcut bine, croncăni omul şi îşi lăsă mâna să cadă. Tămăduitorii sunt nişte proşti. Ei ştiu la fel de bine ca mine că toată agitaţia lor nu-mi va împiedica moartea, dacă Drumul meu a ajuns la capăt.

Auzind vocea stăpânului, câinele veni să se ghemuiască lângă degetele atârnate.

— Este sărbătoarea Naşterii iernii, domnule. Se face noapte curând.

— Ridică-mă, zise omul, şi băiatul îl aşeză în şezut, punându-i o pernă la spate. Omul era uşor, ca şi cum viaţa ar fi început deja să-l elibereze de sub greutatea ei.

— Sărbătoarea Naşterii iernii, suflă el. Acum în seara asta şi mâine se va spune tot. Sorţii vor fi de partea noastră sau a vrăjmaşilor noştri.

Urmându-şi drumul prin pasaje complicate şi pe casa scărilor, sunetul de distracţie venea dinspre o sală ceva mai îndepărtată.

— Adu-mi ceva de băut, băiete, zise bătrânul. În seara asta trebuie să închin paharul în cinstea puterii fiului şi fiicei mele, care ne poartă visele pe Drumul Negru. Nu vor avea parte de

căldură la această sărbătoare a Naşterii iernii. Numai de luptă şi sânge.

Băiatul aşeză lampa pe o masă şi se grăbi să iasă. Ochii bărbatului se închiseră şi capul îi căzu uşor în piept. Câinele îl privea relativ nemişcat şi liniştit. Contele Angain oc Horin-Gyre, muribund în vasta sa locuinţă bătută de vânturi, fortăreaţa Hakkan, avea să aţipească din nou până când se va fi întors băiatul, aducând un pahar plin.

V

Sala mare a castelului Kolglas era mai plină de viaţă şi de zgomot cum nu mai fusese de o lungă perioadă de timp. Multe torţe ardeau cu flacără mare pe pereţii de piatră, aruncând umbre ce dansau peste ghirlandele de stejar, de iederă şi de pin înşirate între ele. Un foc mare ardea în şemineu şi vasele pentru jăratic străluceau în colţurile sălii. Mesele mărginite de bănci aglomerate se întindeau pe toată lungimea acesteia. Cel mai aproape de foc se afla masa mare, unde Kennet nan Lannis-Haig stătea cu Orisian, Anyara şi Inurian. Două scaune – din dreapta şi stânga lui Kennet – erau goale. Farfurii, căni pline cu vin erau aşezate înaintea lor ca pentru nişte oaspeţi întârziaţi, doar că cei pentru care fuseseră rezervate aceste locuri n-aveau să vină să le revendice. La sărbătoarea Naşterii iernii, morţii erau tulburaţi din somnul lor veşnic şi în unele case se păstra încă vechiul obicei de a le fi păstrate locuri la festin. Dar în castelul Kolglas masa era amenajată astfel în fiecare noapte a anului. Kennet era flancat, ca de obicei, de amintirea pierderii suferite.

La restul meselor erau aşezaţi atât oameni din castel, cât şi din oraş. Oamenii de vază şi cei de rând din Kolglas se adunau laolaltă în această noapte. Sărbătoarea începuse la apus şi avea să continue toată noaptea, până la primii zori ai iernii. După mai puţin de un ceas, berea şi vinul care curgeau din belşug provocaseră deja un vacarm de strigăte şi râsete. Servitorii alergau în toate părţile, oferind băuturi şi platouri cu pâine şi carne. Oaspeţii care îşi ostoiseră complet setea loveau cu cănile în mese, obligându-i pe servitori la eforturi şi mai mari. Una dintre cele mai tinere slujnice de la bucătărie se împiedică de un

câine de vânătoare care schelălăi şi o zbughi de-acolo. Voioşia crescu, însoţită de strigătele de deznădejde atunci când urciorul cu bere se făcu ţăndări. Hohotele o stârniră pe cioara Idrin, care zbură de pe craca sa pe o grindă mare din acoperiş şi fâlfâi din aripi pe următoarea, croncănind nervos.

Kennet râse împreună cu ceilalţi, în timp ce fata, cam ameţită, se chinuia să se ridice de jos. Era îngropat în haina lui mare de blană ca un bătrân vânător cărunt prins în zăpadă. Se tot plânsese de frig încă de când intrase în sală, dar părea să se simtă destul de bine.

— Ar trebui să vorbeşti, Kennet, înainte ca mulţimea să devină prea zgomotoasă pentru a te mai asculta, spuse Inurian.

Kennet se ridică în picioare şi bătu în masă cu un pumn încleştat. Petrecăreţii făcură linişte şi îşi întoarseră cu toţii faţa spre stăpânul castelului Kolglas. El îşi drese glasul şi luă o gură de bere.

— Vă reţin de la mâncare doar pentru câteva momente, strigă el, declanşând un cor înăbuşit de aprobare. Dar sunt lucruri care trebuie rostite în această noapte.

Vocea lui căpătă un ritm nou, mai lent, şi o tăcere absolută se aşternu în sală.

— În seara asta este noaptea de sărbătoare a Naşterii iernii, spuse Kennet. Şi în această noapte nu trebuie să existe nicăieri aici întuneric. Vă rog să păstraţi aprinse focurile şi să ţineţi departe întunericul şi iarna. În lunile reci care vor veni, lăsaţi această noapte de loc şi voie bună să fie o amintire caldă în inimile voastre. Gând zeii au părăsit această lume, au luat cu ei multe dintre cele luminoase şi bune. Dar ciclul vindecător al anotimpurilor ne-a rămas şi nu este cel mai mic dintre darurile lăsate. Odihna vindecă multe boli, pentru pământul de sub picioarele noastre, ca şi pentru noi.

Vara îşi află rădăcinile şi verdele veşnic chiar şi în cea mai grea iarnă va reveni. Aşa că haideţi să plângem alunecarea anului în somn şi să sărbătorim promisiunea trezirii şi reînnoirii sale.

Îşi lăsă capul în jos, iar când îl ridică din nou vocea lui se întoarse la tonul obişnuit.

— Există mâncare şi băutură suficiente cât pentru încă pe-atâţia şi vor fi cântece, şi poveşti, şi acrobaţi, şi muzică. Dar amintiţi-vă în timp ce goliţi farfuriile şi secaţi cănile că mulţi dintre cei care ar trebui să fie aici, cu noi, în seara asta, nu sunt. Noi nu mai suntem cum erau strămoşii noştri în zilele zeilor – lumea nu mai naşte eroi acum –, dar încă suntem o rasă destoinică. Totuşi, chiar şi cei mai tari dintre noi pot regreta despărţirea de cei dragi. Unii dintre cei care nu pot lua parte la mesele noastre din seara asta se odihnesc în Întunericul Adormit, luaţi de la noi înainte de vreme, iar alţii chiar ar putea să se întoarcă. Mulţi dintre cei mai buni dintre noi sunt departe, în munţii din Dargannan, unde servesc jurământul care leagă neamul nostru Blood de neamul Blood al lui Haig. Ştiu că mulţi dintre voi ar dori să fie altfel şi îndoielile voastre sunt şi ale mele.

Cu toate acestea, onoarea noastră, a celor din neamul Lannis Blood, este apărată de vitejia lor. Fără Zei care să ne îndrume şi să vegheze asupra noastră, trebuie să găsim alte lucruri pe lume în care să ne punem bază. Onoarea nu este cea mai rea alegere. De aceea va rog să vă gândiţi şi la acei oameni de ispravă care luptă în sud, în timp ce noi sărbătorim sfârşitul de an. Să sperăm că ei vor reveni în curând, la fel ca primăvara.

Auzind asta, se stârni o bucurie mare. Zgomotul o trezi din nou pe Idrin şi, când Kennet se aşeză înapoi în scaunul său, pasărea neagră ateriză pe umărul lui Inurian. Kennet o privi pieziş.

— Nu poţi ţine pasărea aia sub control, Inurian? întrebă el prin vacarm. Scoate-o din sală sau leag-o. Trebuie s-o vedem zburând pe-aici?

— Sunt sigur că Idrin n-ar dori mai puţin ca noi, ceilalţi, să rateze divertismentul din seara asta, domnule, spuse Inurian, dând ciorii o delicatesă din farfuria sa. Şi îmbufnarea ei m-ar durea dacă i-ar fi refuzată plăcerea.

Kennet se uită cu îndoială.

— Atunci ţine-o departe de mine, dacă sentimentele ei delicate vor permite măcar atât.

Un zâmbet slab în colţul gurii contrazise asprimea cuvintelor lui Kennet. Inurian scutură din umeri pentru a o alunga pe Idrin

şi cioara zbură înapoi în tavan. Orisian îşi întoarse privirea spre uşa sălii. Aproape în aceeaşi clipă, persoana pe care o aştepta, întâmpinată cu urlete în care se amestecau urările de bun venit şi urme de groază, ridică zgomotul pe noi şi asurzitoare culmi. Regele Iernii ajunsese la sărbătoare.

Un personaj mărunţel, dansator, care trăgea după el o mantie din ace de pin şi era încoronat cu stejar şi vâsc, zburdă spre mijlocul sălii. Era Bair. Faţa lui era schimonosită într-o imitaţie de nebunie, în timp ce încerca un dans sălbatic. Fusese bine instruit de Etha şi de ceilalţi slujitori pe umerii cărora cădea în fiecare an alegerea Regelui Iernii.

Bair se repezi la una dintre mese, şterpelind resturile de mâncare de pe platourile oaspeţilor şi clătinând din mers cupele şi halbele cu bere. Tot ce reuşea să sustragă băga în gură, astfel că fălcile îi erau umflate. Victimele sale încercau să-l apuce. El îşi urma însă drumul în jurul sălii, până când, în cele din urmă, sări pe una dintre mese şi o mătură cu extravaganta lui haină de pin, care răsturnă vasele. Oaspeţii stropiţi cu mâncare şi băutură strigară protestând cu voie bună, în timp ce Bair sări pe podea, în faţa mesei celei mari, unde stăteau, printre alţii, Kennet şi Orisian.

Orisian nu se putu abţine să nu râdă văzând entuziasmul strălucind în ochii grăjdarului. Anyara îi aruncă Regelui Iernii o bucată de pâine şi era pe punctul să îi dea şi ce mai rămăsese în cupă, când Kennet se ridică şi se aplecă peste masa largă. Bair, cu ochii încă dansând veseli, păşi înainte şi îşi lăsă capul în jos, pentru ca stăpânul Kolglasului să ajungă la el mai uşor. Kennet puse o mână pe umărul băiatului şi cu cealaltă îi ridică de pe cap coroana verde, având grijă s-o desprindă uşor din părul lui lins. Apoi Bair se întoarse şi Kennet luă mantaua de ace de pin de pe el. O împături şi o puse pe masă, cu cununa de stejar şi vâsc deasupra. Bair o luă la sănătoasa. Regele Iernii nu mai exista.

Kennet îşi ridică braţele.

— Ardeţi trena Regelui Iernii! strigă.

Unul dintre scutierii care stăteau cel mai aproape de masa mare sări de la locul său. Luă mantia şi coroana, le duse

ceremonios către focul din vatră. Făcu o pauză şi privi către Kennet.

— Arde-le! se auzi din nou porunca şi toţi cei din sală o repetară.

Orisian strigă alături de ceilalţi şi aplaudă când scutierul aruncă lucrurile în foc. Mantia de pin sfârâi, scoţând fuioare de fum. Focul ardea atât de aprig, încât se domoli doar câteva clipe, apoi se înteţi şi trosni cu vigoare în timp ce mistuia veşmintele Regelui Iernii.

Jocul anual, jucat într-o formă sau alta în sălile de pe valea râului Glas şi dincolo de aceasta, încă dinainte să fi apărut neamurile Blood, se încheiase şi, treptat, oaspeţii se întoarseră la trăncăneala obişnuită pentru orice sărbătoare mare.

Tăvi cu bucate – mai multe decât putea Orisian să-şi amintească să li văzut la oricare altă sărbătoare a Naşterii iernii – veniră şi plecară, până ce le pierdu socoteala. Servitorii, cu feţe tot mai roşii şi cu ochi tot mai sălbatici, se grăbeau din bucătărie în sală şi apoi îndărăt. După aceea, când nimeni din sala mare nu va mai putea înghiţi nicio bucăţică în plus, aveau să urmeze şi festivităţile lor. Pentru moment, erau la cheremul unei hoarde tot mai exigente şi mai bete. Ochii lui Orisian se măriseră din cauza oboselii date de vin şi o căldură plăcută îi străbătea faţa, când îl auzi pe Kennet spunându-i lui Inurian:

— E timpul pentru daruri, prietene. Dacă mai aşteptăm, va fi imposibil să ne mai auzim şi gândurile.

Orisian se agită şi se ridică în scaun. Inurian se aşeză în spatele lui Kennet.

Scutierii aleseseră un mic grup de persoane din capătul îndepărtat al sălii. Erau solicitanţii ale căror nume fuseseră trase la sorţi, câştigând dreptul de a-i cere o favoare stăpânului lor, în această noapte de tradiţie adânc înrădăcinată.

Primul se apropie de masa cea mare un om mic, subţirel. Orisian îl cunoştea: era Lomas, care locuia la hotarul dintre oraş şi pădure şi păştea o mică turmă de vite pe păşunile din pădure. Lomas se plecă în faţa lui Kennet şi, cu grijă exagerată, puse pe masă un pergament legat cu şnur roşu. Hârtia era goală: era doar un simbol al petiţiei pe care dorea el s-o prezinte.

— Vrei să-ţi fac o favoare? întrebă Kennet şi Lomas confirmă, mai mult bâlbâindu-se.

— Şi, dacă ascult cazul tău, vei accepta, sub puterea jurământului făcut de tine neamului Blood, orice răspuns îţi voi da, fie în favoarea ta sau nu?

— Da, spuse văcarul şi Kennet, mulţumit, preluă pergamentul.

— Vorbeşte, atunci, îi zise lui Lomas.

Petiţia era una simplă, spre dezamăgirea publicului. Întotdeauna exista speranţa că un litigiu scandalos va însufleţi petrecerea şi va da prilej de zvonuri, pentru a le încălzi limbile în serile lungi şi întunecate ce aveau să vină. Tot ce dorea Lomas însă era să fie scutit un an de dijma datorată clanului Blood, căci mai multe dintre vitele lui muriseră de putregaiul copitei. Când îngrijitorul de animale termină, Kennet dădu din cap şi îl chemă pe Inurian.

Îl consultă pe consilierul său na'kyrim în şoaptă, prea încet pentru a se auzi până la celelalte mese. Cu toate acestea, Orisian prinse cea mai mare parte a discuţiei.

— Spune adevărul, murmură Inurian. Se teme, dar doar de ocazie şi de şansa pe care ar putea s-o piardă. Nu cred că e niciun vicleşug la mijloc.

Probabil că de multe ori de-a lungul veacurilor vreun domn binevoitor fusese păcălit să acorde un mare avantaj nemeritat. Niciunul dintre cei care veneau înaintea lui Kennet nan Lannis Haig n-ar fi încercat aşa ceva, de când sosise Inurian la Kolglas. La fiecare favoare acordată, el era lângă Kennet şi toţi petiţionarii ştiau că nu-şi pot ascunde adevăratele intenţii de na'kyrim.

— Prea bine, îi zise Kennet lui Lomas. Eşti scutit de dijmă vreme de un an. Te sfătuiesc să-ţi petreci acest timp amintindu-ţi regulile de bază ale creşterii animalelor, căci putregaiul copitei poate fi prevenit cu uşurinţă dacă le acorzi dobitoacelor grija şi atenţia cuvenite.

Lomas, ruşinat şi uşurat în egală măsură, se retrase în sală, mulţumind întruna în timp ce se depărta. Fluierături binevoitoare îl însoţiră tot drumul. Cineva îi oferi în gura mare un sfat cu privire la prevenirea putregaiului copitei la vite.

Unul câte unul, şi restul de petiţionari avansară, îşi prezentară revendicările legate cu fundă roşie lui Kennet şi îşi prezentară cererile. De fiecare dată, Inurian se apleca să-i şoptească la ureche stăpânului său. Orisian îl privea pe Inurian cu atenţie avidă, căutând, fără succes, un semn exterior al competenţelor na'kyrimului. Darurile misterioase ale celor care aveau în vene atât sânge Huanin, cât şi Kyrinin puteau fi o sursă de uimire, teamă, curiozitate sau invidie, în funcţie de firea observatorului. Orisian era fascinat. Chiar şi aşa, venite din subconştient, cunoştinţele legate de adevăr izvorau din aceeaşi sursă – Comuna – cu a puterilor cumplite deţinute în anii dinaintea şi din timpul Războiului Viciaţilor. Na'kyrimi cu capacităţi de neimaginat acum au luptat atât alături de oameni, cât şi de Kyrinini, în timpul îndelungii vărsări de sânge. În ultimele sale luni, condamnatul Tarcene, regele Aygllului, fusese posedat şi înrobit de unul dintre aceştia: Kingbinder Orlane, cel mai mare dintre toţi cumpliţii seniori na'kyrimi ai acelor vremuri. Fiica lui Tarcene, disperată, îi tăiase gâtul cu un cuţit de vânătoare.

Zilele când na'kyrimii ridicau şi doborau regi erau de mult apuse. Puţini na'kyrimi rămăseseră în lume şi niciunul cu puterea din vremurile de demult. Cu toate acestea, nici chiar trecerea secolelor nu putuse stinge amintirea a ceea ce fusese şi printre feţele atente din sala castelului Kolglas erau mai multe care trădau nelinişte. Cei înclinaţi să vadă observaseră că o umbră a trecutului întunecat zăbovea în prezicerile benigne ale lui Inurian.

Cu toate acestea, starea de spirit era prea veselă şi vinul prea din abundenţă pentru ca mulţi să zăbovească îndelung asupra unor astfel de preocupări. Unul dintre petiţionari – Amelia Tirane, care rugase cu lacrimi în ochi ca pădurile să fie scotocite după soţul ei care nu se întorsese de la o vânătoare – a atras un cor rezervat de simpatie, alţii au oferit mai multe motive de amuzament decât de tristeţe. Marien, al cincilea şi ultimul caz, o văduvă aprigă din fire şi cu limba ascuţită, i-a cerut lui Kennet să intervină într-o dispută cu vecinii ei.

Ignorând amuzamentul din sală, Kennet a ascultat-o cum descrie nopţile nedormite de ea din cauza gălăgiei din casa vecină, a zgomotelor – declara ea cu toată gravitatea vârstei

sale – pe care un bărbat şi soţia lui au dreptul să le facă, dar nu în fiecare noapte şi nu cu o astfel de stare de abandon.

Orisian n-a auzit ce sfaturi i-a dat Inurian lui Kennet. Tatăl lui i-a explicat lui Marien că, oricât de mult ar compătimi-o, nu poate interveni într-un pat matrimonial. Văduva s-a întors la locul ei rumegându-şi nemulţumirea.

Numai după ce veselia s-a potolit, Orisian, singurul dintre toţi cei prezenţi în sală, a remarcat expresia obosită şi tristă de pe faţa lui Inurian şi s-a întrebat ce anume văzuse na'kyrimul în inima lui Marien pentru a o căpăta.

Ospăţul fu reluat cât se poate de serios. Orisian bea adânc din cupa lui, care era reumplută de către una dintre fetele care serveau de îndată ce o lăsa jos. Se simţea încălzit şi fericit. Tatăl lui părea împăcat într-un fel în care nu mai fusese de săptămâni şi cel puţin în seara asta starea bună de moment părea suficientă pentru a ţine la distanţă amintirile. Orisian se gârbovi în scaunul lui, lăsându-se cuprins de un sentiment de mulţumire.

— Când mergem la Kolkyre, vom face o sabie pentru tine, Orisian. Să ştii că au acolo cei mai buni meşteşugari de arme de la nord de Vaymouth. Şi tatăl meu a făcut una pentru mine în anul când a devenit conte.

— Aş fi mândru s-o am, spuse Orisian, conştient într-un fel că vinul îi influenţase precizia din voce. Atenţie, s-ar putea să vrei să-l întrebi pe Rothe dacă o merit. Nu cred că sunt cel mai bun elev pe care l-a avut el vreodată.

Kennet îi alungă îngrijorarea cu un zâmbet strâmb.

— Dacă tu crezi că acel om ar spune vreodată ceva rău împotriva ta înseamnă că încă nu-l cunoşti destul. Oricum, mi-a spus cu luni în urmă că într-o zi o să fii un bun spadasin. Asta după ce n-o să-ţi mai faci atâtea griji că nu eşti suficient de bun.

— Am… dădu să spună Orisian.

Fu întrerupt de o vânzoleală din capătul celălalt al sălii. Intrară acrobaţii şi fură întâmpinaţi cu urale care făceau conversaţia imposibilă pentru moment.

Ca un exploziv stol de păsări mari, se răspândiră prin sală şi de îndată făcură bile şi măciuci să zboare în cascade spectaculoase.

Oaspeţii aclamau şi aplaudau în timp ce numerele de jonglerie deveneau tot mai complicate.

Tempoul crescu implacabil. Doi dintre jongleri săriră pe mese opuse şi aruncară de la unul la altul torţe aprinse, pe aproape toată lăţimea sălii.

Alţii aprinseră tăciuni din foc. Flăcările zburau prin aer.

Orisian era impresionat. Nu aşa ceva îi venea în minte până alunei când se gândea la oamenii liberi. Vânătorii singuratici şi negustorii care treceau pe moşia Lannis aveau un aspect neîngrijit şi sălbatic, ceea ce se potrivea cu imaginea comună a oamenilor liberi, lipsiţi de obligaţii faţă de un Blood învestit cu puteri. Ori de câte ori văzuse astfel de oameni, fusese frapat de sălbăticia lor, de faptul că se simţeau stânjeniţi în faţa oamenilor dintr-un oraş sau sat. Acrobaţii aceştia erau cu totul diferiţi: puternici, concentraţi asupra artei lor, emanând încredere.

Unul dintre ei ieşi în faţă. Purta în mâini sfere mici de sticlă. Când începu să le jongleze, acestea sclipiră şi fulgerară, apoi deveniră un arc strălucitor în care se reflecta focul. La început lent şi apoi mai iute, el modifica zborul globurilor, astfel că acestea îşi tăiau drumul unul altuia prin aer. Din public se auziră exclamaţii de admiraţie. Orisian aproape râdea de plăcere şi se uită înjur, la cei de lângă el. Anyara şi Kennet erau la fel de încântaţi ca el, cu ochii ţintă la sferele dansatoare, pâlpâitoare. Numai pe faţa lui Inurian era o altfel de expresie. Şi el se uita cu atenţie, dar brazdele subţiri de pe fruntea lui trădau o nedumerire.

Orisian se întoarse la spectacol, la timp cât să surprindă una dintre sfere alunecând spre lespezile de piatră, însă doar pentru a fi prinsă delicat pe vârful botinei moi a jonglerului, tocmai când începuseră să se audă gemete de dezamăgire. Acesta făcu o reverenţă, în aclamaţiile care urmară, apoi ridică braţele, cerând linişte. Când zgomotul se diminuă, el vorbi cu un accent moale, ciudat, care suna cumva ca şi cum acea voce nu ieşea din gura lui:

— Avem nevoie de mai mult spaţiu decât poate oferi această sală. Vă rugăm să vă alăturaţi nouă afară, pentru că nu este atât de frig. Noaptea e încă la început şi cele mai bune trucuri abia urmează.

Cu aceasta, se răsuci şi conduse restul trupei spre uşa principală a sălii. Pe dată, oamenii săriră în picioare să-i urmeze, răsturnând în graba lor mai multe halbe şi platouri.

Inurian se ridică mult mai lent. El era încruntat, aproape crispat, ca şi cum ar fi fost afectat de o durere de cap ascuţită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Orisian.

Na'kyrimul clipi şi zâmbi, distras de întrebare.

— Mă simt un pic… ciudat, spuse el. Nu sunt sigur: ceva… anormal. Poate că oferirea darurilor m-a afectat.

— Haide, spuse Orisian, luându-i braţul prietenului său şi simţind brusc în acel moment dimensiunea afecţiunii sale pentru na'kyrim.

— Să nu pierdem restul spectacolului.

— Nu, spuse Inurian. Să nu pierdem.

Dar era mai multă îngrijorare decât entuziasm în glasul lui.

Mulţimea se revărsă afară, în curte, respiraţiile aburinde şi vocile încântate umplând spaţiul limitat.

În vârful colţului de sud al zidurilor castelului, stăteau şi priveau doi războinici. Turnul circular unde erau ei era deschis, dar erau feriţi de briza nopţii dacă se lăsau în spatele crenelurilor şi îşi încălzeau mâinile la un mic vas cu jăratic. Flăcările nu-i ajutau să vadă in întuneric, dar la sărbătoarea Naşterii iernii era mai important să ai lumină şi căldură decât să-ţi faci prea multe griji pentru astfel de lucruri. Cu ceva timp în urmă, o servitoare le adusese de la bucătărie pâine şi felii groase de carne de vită. Tava zăcea pe pardoseala de piatră. Bărbaţii se simţeau satisfăcuţi. Erau ghiftuiţi şi nu era chiar atât de frig cum ar fi putut să fie. Când petrecerea se mutase din sala mare de jos în curte, auziseră strigătele şi uralele mulţimii. Nu le dădură prea multă atenţie. Ei erau puşi să vegheze peste ţărmurile de sud ale golfului Kolglas, deşi erau şanse mici să vadă prin întuneric, întrezărind conturul pantelor împădurite.

Scârţâitul deschiderii trapei îi făcu să-şi întoarcă ochii de la coastă. O figură apăru de sub scara întunecată. Era unul dintre artişti: o femeie încălţată cu cizme de piele şi îmbrăcată în pantaloni scurţi şi cu o jachetă din piele închisă la culoare.

— Ce cauţi aici? o întrebă unul dintre străjeri, ducând reflex mâna către suliţa rezemată de creneluri.

Nou-venita zâmbi subţire.

— Am adus spectacolul la voi, spuse ea cu o voce profundă.

Avea deja în mâini sfere de sticlă, care păreau făcute din aerul nopţii. Apoi începu să mişte sferele după un model sinuos. Oglindeau lumina galbenă a focului de mangal şi făceau arce strălucitoare. Obiecţiile gardienilor se stinseră când începură să urmărească extraordinarul dans de lumină.

Femeia jongler se mai apropie un pas de ei.

— Priviţi cu atenţie, spuse ea încet.

— Foarte iscusit, spuse unul dintre bărbaţi. Dar tot…

Ea se repezi înainte, agitându-şi braţele. Lamele mici care-i alunecară din manşetele jachetei le retezară beregăţile celor doi bărbaţi, bilele de sticlă cu care jonglase căzură la pământ şi se sfărâmară. Străjerii se prăbuşiră, cu ochii larg deschişi, în sângele care le ţâşnea din gâturi. Ea se aşeză lângă ei în genunchi şi le împinse cuţitele sub un anumit unghi, în oasele mandibulelor. Bărbaţii muriră în tăcere.

Jonglera se ridică în picioare, cu mare băgare de seamă. Se uită pe meterezele castelului după vreun semn de alertă. Nu observă nicio mişcare: Kolglasul păstra doar o strajă de formă în această noapte, iar cei care avuseseră ghinionul să fie de gardă aveau ochii îndreptaţi altundeva şi urechile pline cu zgomotul uralelor şi aplauzelor din curte. Femeia se duse la vasul cu jăratic, păşind peste băltoaca de sânge ce se întindea tot mai mult. Scoase din jachetă o pereche de mănuşi de piele şi le trase pe mâini. Fără şovăială, îşi vârî mâinile în jăratic şi ridică de acolo câţiva tăciuni încinşi. Aruncă o ultimă privire scurtă împrejur. Asigurându-se că nu fusese observată, se aplecă peste metereze şi îşi deschise pumnii. Fărâme galbene şi portocalii căzură din turn, stingându-se şi dispărând în apa şi pe stâncile de dedesubt.

Femeia trecu prin trapă, alunecă în turlă şi porni în jos pe scara în spirală care o scotea înapoi în curte.

***

La sud de Kolglas, drumul urma ţărmul stâncos. Câteva sute de metri dincolo de marginea oraşului se înghesuiau arbuşti şi copaci, năpădind poteca între ei şi mare. Întunericul era profund.

Oraşul propriu-zis era în afara razei vizuale, ascuns de un dâmb scund, existenţa lui fiind trădată doar de strălucirea pe cer a focurilor sale colorate. Exteriorul castelului era marcat de lumina revărsată de la ferestrele acestuia. Niciun alt sunet nu se auzea, în afară de lovirea domoală a valurilor de ţărm, de uşorul freamăt al ultimelor frunze de toamnă în briză şi de murmurul de sărbătoare ce plutea dinspre castel.

Un cerb mare ieşi în luminiş şi făcu câţiva paşi pe drum. Se opri şi îşi săltă coarnele grele, adulmecând aerul nopţii. Se alarmă pe dată şi privi neliniştit spre pădure. Merse o vreme pe potecă, apoi se afundă din nou printre copaci şi dispăru.

Nicio mişcare nu se simţi minute îndelungate. Apoi, de pe colţul apropiat al meterezelor castelului căzu peste apă o ploaie de luminiţe ca nişte licurici. După nu mai mult de două bătăi de inimă, se istoviră şi apoi dispărură, lăsând în urmă doar o vagă dâră în ochii celor care le priveau. Lăstărişul tremură şi ei ieşiră pe drum.

Umbre întunecate printre umbrele nopţii ieşiră tăcute în drum: războinici, bărbaţi şi femei, cu săbiile legate în spate. Unul câte unul, ajunseră la mal, intrară în apa rece câţiva paşi şi apoi o loviră cu mişcări puternice şi măsurate. În câteva momente, treizeci dintre ei trecură dinspre pădure spre mare şi se îndreptară înot către silueta castelului care se profila la orizont.

Erau, practic, invizibili în întuneric şi oricum singurii străjeri de pe ziduri care ar fi putut să-i vadă apropiindu-se zăceau morţi lângă vasul cu jar din vârful turnului de pe colţ.

Ieşiră chirciţi din apă, deplasându-se dezordonat pe stânci, pentru a se afunda în cel mai adânc întuneric, la poalele zidurilor castelului. Mergeau în şir de-a lungul peretelui, lipindu-se de piatra rece a acestuia, călcând ferm pe suprafaţa umedă, accidentată. La următorul colţ se opriră. Un singur om se târî pe burtă peste pietrele incrustate cu cochilii, pentru a arunca o privire spre poarta închisă a castelului. Valul venea rapid acum şi ici-colo drumul pietruit întrerupea apa dintre castel şi ţărm. Oraşul era inundat de lumina torţelor şi a focurilor în aer liber.

Nu mai era nimeni pe malul apei. Iscoada alunecă înapoi, pentru a se alătura însoţitorilor săi, îşi dezlegă sabia şi aşteptă în umbra vechiului castel.

***

În curtea castelului Kolglas, totul era foc şi mişcare. Publicul se îngrămădise în faţa cetăţuii şi în jurul grajdurilor, răcnind şi scandând pentru a-i încuraja pe acrobaţi să înfăptuiască isprăvi şi mai impresionante. Kennet însuşi stătea în capul scărilor ce duceau la intrarea principală a cetăţuii. Orisian se afla în faţa lui şi simţea mâinile tatălui său pe umeri. Senzaţia îi făcea plăcere.

Mulţimea vuia, tot înghesuindu-se veselă pentru un loc mai hun. De pe trepte, Orisian putea vedea bine peste capetele oamenilor spaţiul larg luminat de flăcări în care acrobaţii făceau tumbe.

Ei se rostogoleau pe caldarâm, azvârlind tăciuni aprinşi de la unul la altul. Cele două trunchiuri lungi pe care le văzuse el aduse de ei în castel fură duse în centrul curţii şi bărbaţii le ţinură în poziţie verticală în timp ce câte o femeie se căţăra repede, desculţă, pe fiecare din ele. În vârful trunchiurilor, femeile se tensionară o clipă, apoi săriră în gol în aceeaşi clipă, făcând schimb de locuri în mijlocul saltului. Trunchiurile se legănară violent când aterizară, dar se agăţară de ele cu uşurinţă, înclinându-se la auzul uralelor care se înălţară din mulţime.

Orisian îşi auzi tatăl scoţând un strigăt scurt de uimire.

— Frumos spectacol, nu? îi zbieră Kennet în ureche, strângându-l de umeri.

Orisian dădu din cap energic. Anyara, care era lângă el, îl privi şi zâmbi, iar el simţi o căldură în inimă. Era, în sfârşit, o sărbătoare a Naşterii iernii de care se putea bucura.

Torţe fură aruncate până la femeile din vârful trunchiurilor, care le aruncară de la una la alta cu o viteză nebunească. Atunci când terminară, lăsară tăciunii să cadă, pentru a fi prinşi de către oamenii de jos. Cum unii dintre cei căzuţi pe pământ se transformau într-un strălucitor val care se rostogolea, oamenii care susţineau trunchiurile le ridicară de pe pământ, susţinându-le toată greutatea cu mâinile împreunate. Cu feţele încordate de efort şi concentrare, se mutară prudent, pas cu pas, spre poartă.

— Ce fac? întrebă Inurian, venind lângă Orisian.

Idrin stătea pe umărul na'kyrimului, cu capul aplecat într-o parte, clipind către Orisian.

— Nu ştiu, spuse Orisian, cu ochii la spectacol.

— E ceva în neregulă, murmură Inurian.

Unul dintre acrobaţi ridica acum un butoi mare deasupra capului, cu faţa schimonosită din cauza efortului. Orisian îşi luă ochii de la el ca să se uite la Inurian.

— Ce? întrebă el.

— Nu ştiu… Nu mă pot concentra. E ceva cu oamenii ăştia… dar nu-mi dau seama ce.

Cioara zbură de pe umărul lui Inurian, o frântură de întuneric în urcare spre bolta neagră a nopţii.

— O, nu-ţi mai face griji, râse Anyara. Bucură-te de spectacol!

Inurian mormăi şi clătină uşor din cap. Starea de spirit a lui Orisian se schimbă. Inurian putea simţi textura gândurilor din capul unui om. În nimeni n-avea Orisian o încredere mai mare şi, dacă na'kyrimul era tulburat, probabil că exista un motiv pentru asta.

Un cor de exclamaţii îl făcu să-şi întoarcă privirea către acrobaţi. Făcu asta la timp ca să vadă cele două femei sărind de pe trunchiuri până pe meterezele de deasupra porţii. Un străjer de acolo venise până la margine să vadă ce se întâmplă. Una din femei păru sa se prăbuşească peste el şi căzură amândoi pe spate. Era o dovadă de neîndemânare nelalocul ei. Orisian se întoarse pe jumătate să îi spună ceva tatălui său.

Oamenii care ţinuseră trunchiurile le dădură drumul brusc şi acestea începură să se rostogolească, la început încet şi apoi foarte repede, către spectatorii care strigau alarmaţi şi încercau să se dea la o parte. Omul care ridicase butoiul în mijlocul curţii scoase un strigăt puternic şi-l aruncă jos. Acesta se sparse de caldarâm, împrăştiind aşchii. Dintre doagele sparte se revărsară săbii scurte.

Doi dintre acrobaţi aruncară torţele aprinse în mulţime. Toată lumea striga, dar nu mai erau strigăte de bucurie, ci ţipete de şoc.

— Ce-i asta? îl auzi Orisian pe tatăl său cu o voce nedumerită, derutată.

Trunchiurile se izbiră de pământ. O formă întunecată căzu din vârful porţii, rostogolindu-se pe caldarâm. Era străjerul. Intr-o licărire de torţe, Orisian zări unghiul nefiresc în care stătea gâtul acestuia şi ochii lui deschişi, lipsiţi de viaţă. Bărbaţii care ţinuseră trunchiurile erau acum la poartă, ridicând drugul cel mare şi trăgând de ea, ca s-o deschidă. Săbiile care fuseseră ascunse în butoi fură smulse de acrobaţi, bărbaţi şi femei deopotrivă. Ei se întoarseră împotriva celor care cu câteva momente mai devreme îi aclamaseră. Intr-o clipă, curtea se umplu de haos şi de luptă.

La sunetul scârţâit al porţii deschise, războinicii de dincolo de ziduri ieşiră din locul în care se ascundeau. Dădură năvală. În acelaşi moment, pe drumul pietruit dinspre oraş venea un călăreţ: un tânăr care galopa, biciuindu-şi calul.

— Treziţi castelul! striga el. Treziţi castelul! Oamenii pădurii atacă oraşul! Un raid al Bufniţelor Albe!

Când tovarăşii săi năvăliră prin poarta deschisă ca să se alăture luptei de dinăuntru, un bărbat se întoarse şi se lăsă pe vine în întâmpinarea călăreţului. Îşi duse mâna peste umăr şi scoase încet sabia din teacă. Mesagerul se apropie fără să încetinească, încă strigând alarma. Cu o clipă înainte de a fi călcat în picioare, războinicul se dădu la o parte şi-i tăie calului picioarele din faţă. Impactul îi zbură sabia din mâini, dar animalul necheză şi se prăbuşi, aruncându-şi călăreţul. Tânărul încercă să se ridice. În cădere, îşi rupsese braţul şi nu reuşi să-şi susţină greutatea. Războinicul scoase un cuţit din cizmă şi îi tăie omului gâtul. Ignoră tânguitul calului care se zbătea, îşi luă sabia şi trecu prin poarta castelului, ţinând lejer lama în mână.

Pretutindeni era un tumult. Oamenii care se adunaseră pentru sărbătoarea Naşterii iernii se împrăştiară, călcându-se în picioare în încercarea zadarnică de a se pune la adăpost. Acrobaţii li se alăturară războinicilor, care acum se revărsau prin poartă, şi se năpustiră asupra mulţimii panicate. Nu le dădeau prea multă atenţie locuitorilor oraşului şi slujitorilor de la castel, îndepărtându-i ca pe nişte tufişuri care ar fi blocat un drum forestier. Ţinta lor erau luptătorii de la castelul Kolglas.

Ici-colo, se ciocneau lamele în mulţime. Era o luptă inegală. Războinicii Lannis-Haig erau mai numeroşi, dar erau nepregătiţi

şi jumătate dintre ei erau cel puţin ameţiţi de băutură. Chiar şi atunci când ajungeau să-şi înfrunte inamicul era ca şi cum s-ar fi luptat cu nişte umbre. Invadatorii erau iuţi ca gândul, fiecare lovitură de sabie împotriva lor nimerind doar aerul sau fiind parată cu o respingere ce se transforma apoi într-o împunsătură mortală.

Fără să-i vină a crede, Orisian văzu cum un războinic îl spintecă pe unul dintre scutierii tatălui său. Cămaşa grea a omului fusese sfârtecată în luptă şi acum atârna zdrenţuită. Sub broboanele de apă de mare ce acopereau încă acea spinare încordată, Orisian zări o formă întunecată şi ameninţătoare ce se întindea peste omoplaţi şi coloana vertebrală. Un tatuaj înfăţişând un corb cu aripile larg întinse. Orisian înlemni, înţelegând ce înseamnă asta.

În acelaşi moment, undeva în mulţime se auzi un strigăt care dădea glas gândului lui Orisian:

— Inkallimii! Inkallimii!

Tatăl lui Orisian trecu pe lângă el, coborând scara. Avea o sabie în mână şi o furie teribilă în ochi.

— Inkallimii, îl auzi Orisian spunând, în timp ce se aruncă în luptă şi dispăru din raza lui vizuală.

Inkallimii: corbii neamurilor Blood Gyre. Erau războinicii de elită ai Drumului Negru, care serveau cultul mai degrabă decât pe orice conte şi care aveau o reputaţie de temut. Orisian se scutură ca să-şi revină din şoc. Anyara era aproape de el, strângându-i braţul cu degete de fier şi privind cu groază la masacrul din faţa lor. Un grup de bărbaţi şi femei – negustori pe care Orisian îi ştia din piaţa de la Kolglas – o luară pe scări în sus, disperaţi să ajungă la refugiul din donjon. Năvăleau, uitând de Orisian şi Anyara.

— Staţi! strigă Orisian în zadar. El şi sora lui fură împinşi şi căzură împreună de pe scări. Aterizară grămadă, greutatea Anyarei trântindu-l pe Orisian de piatra din curte.

Privirea i se tulbură şi pieptul strivit îl împiedică să respire.

Undeva, departe, el auzi o voce, poate a lui Rothe, ridicându-se peste zgomotul luptei şi al terorii.

— Lannis! Lannis! Păzeşte-ţi stăpânul!

Apoi mâini puternice îl ridicară pe Orisian. El clipi şi îl privi în faţă pe Kylane.

— Sunteţi rănit? întrebă tânărul lui scutier.

Orisian clătină din cap. Încă nu putea respira.

— Anyara, strigă Kylane. Sunteţi rănită?

— Sunt bine, spuse ea, clătinându-se pe picioare. Sunt doar vânătăi.

Aerul umplu în mare grabă plămânii lui Orisian, iar el ameţi când îl eliberă.

— Unde e tata? întrebă dintr-o răsuflare.

— Undeva în mulţime. Trebuie să vă ducem la adăpost, spuse Kylane. Sunteţi înarmat?

Orisian îi arătă mâinile goale şi Kylane îi puse un cuţit într-una din ele. Când simţi plăselele armei în palmă, îi veni în minte o altă întrebare.

— Inurian, unde e Inurian? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Kylane. Lăsaţi-l acum. Doar voi doi contaţi.

Anyara încercă să strige un avertisment, dar cumva Kylane era deja în mişcare, ca reacţie la o ameninţare mai degrabă simţită decât auzită sau văzută. El se lăsă în jos şi se răsuci, văzându-l pe războinicul Inkallim care venea spre ei, şi îl lovi cu sabia peste genunchiul drept, retezându-i ligamentul. Omul căzu pe jumătate şi Kylane îi înfipse sabia în gât. Scoase tăişul şi se uită către Orisian şi Anyara.

— Staţi aproape de mine, în spatele meu. Vă vom ascunde în donjon.

Ei aprobară din cap.

Kylane îi conduse prin faţa treptelor şi groaza care cuprinsese castelul le inundă simţurile. Curtea era plină cu cadavre. Orăşeni neînarmaţi zăceau morţi alături de războinici.

Pe pavaj curgeau pârâuri întunecate de sânge. Aproape de dependinţe, un grup de oameni Lannis era încercuit de Inkallimi. În poarta cea mare, cinci Inkallimi erau în picioare, unii privind impasibili la măcel, alţii stând cu ochii pe drum. În stânga, în capătul cel mai îndepărtat al curţii, era în desfăşurare o luptă mult mai deschisă. Cu inima grea, Orisian îi văzu pe tatăl lui, pe Rothe şi o jumătate de duzină de alţi războinici luptând cu disperare pentru a ţine la respect tot atâţia Inkallimi. Se opri

înlemnit. Unul dintre luptătorii Lannis căzuse, având genunchiul zdrobit. Kennet primi o lovitură năucitoare într-o parte a capului şi se clătină, ca şi cum ar fi băut prea mult. Instinctiv, Orisian traversă curtea, strângând mai tare mâna pe pumnal.

— Orisian, strigă disperat Kylane de la jumătatea scărilor. Staţi cu mine!

Dar era prea târziu. Mintea lui Orisian urla şi picioarele îi purtau trupul spre încăierare. Doi dintre Inkallimii care păzeau poarta – un bărbat şi o femeie – se desprinseră de camarazii lor şi alergară spre el. Orisian se opri, întorcându-se pe jumătate. Constată cu detaşare că nu mai putea ajunge nici la tatăl lui, nici la adăpostul oferit de donjon. Războinicii se apropiară de el. Strigătele de luptă se îndepărtau, şi el îşi auzea în adâncul urechilor doar bătăile inimii.

Kylane trecu în grabă pe lângă Orisian, ca să se pună între el şi năvalnicii Inkallimi. Scutierul reuşi să ridice sabia la timp pentru a bloca o primă lovitură. Impactul îi aruncă lama din mână, mult prea departe pentru a mai ajunge la ea cât să pareze loviturile femeii războinic pe flancul expus. El îşi puse braţul stâng în calea sabiei şi încasă toată puterea loviturii între încheietură şi cot. Lama aproape îi reteză braţul lui Kylane, făcând să apară o protuberanţă a osului, în timp ce mâna se rupse. El se târî la o parte. Tăie şi el, trăgând o mică brazdă roşie pe coapsa atacatoarei sale. Pe faţa ei nu se citi niciun semn că ar fi simţit lovitura. Îl urmă calmă pe Kylane, ui timp ce el se clătina pe picioare şi, ţinând sabia cu ambele mâini, îi tăie capul scutierului cu o singură lovitură.

Orisian îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos şi el ţipă, repezindu-se înainte. O auzi pe Anyara strigând ceva la el din uşa donjonului. Se aruncă asupra Inkallimei care îl ucisese pe Kylane. Femeia îl înlătură cu o lovitură de cot. Orisian se rostogoli pe pământ. Simţi o bufnitură chiar în buric şi se învârti prin aer, ridicat de jos de vigoarea loviturii de picior. Vederea i se înceţoşă.

— El e băiatul? crezu el că o aude pe femeie întrebând.

Orisian se chinui să se ridice. Înţepătura pe care o simţea în coaste îl ţintuia jos. Vederea i se limpezi şi văzu o sabie ridicându-se.

Atunci veni Rothe. Marele scutier se repezi asupra lor. Cei doi Inkallimi se îndepărtară de Orisian, trăgându-se într-o parte. Gemând în agonie, Orisian se întinse şi îşi împlântă adânc pumnalul într-un călcâi. Lama îi zbură din mână când războinicul dădu din picior, luat prin surprindere. Fu îndeajuns cât să-l dezechilibreze pe Inkallim, iar fandarea bruscă a lui Rothe îl lăsă lat. Orisian întinse braţul după sabia omului căzut, încleştându-se de aceasta cu toata puterea disperării cuiva care se agaţă de o creangă într-o inundaţie. Rothe pară o lovitură de-a femeii, aplecându-i vârful sabiei. Avea un cuţit cu lamă lungă în mâna stângă şi într-o clipită i-l înfipse de două ori până-n plăsele în stomac. Ea căzu. Chiar în timp ce Rothe se întorcea, celălalt Inkallim izbuti să scape din strânsoarea slabă a lui Orisian şi se ridică într-un genunchi. Sabia lui Rothe aproape că reteză maxilarul omului din faţa lui.

Rothe îl săltă pe Orisian în picioare. Războinica era încă în viaţă, chircindu-se şi scoţând icnete ciudate în timp ce se ţinea cu mâinile de pântece.

— Kylane… murmură Orisian.

Asta îi trimise valuri de foc în piept şi el nu putu spune mai mult.

Rothe îl ignoră.

Sprijinindu-se de scutierul său, Orisian văzu că uşa donjonului era închisă. Nici urmă de Anyara. Privi în jur. Lupta era aproape terminată. O mână de oameni Lannis rămăseseră lângă barăci, împiedicându-se de morţi în timp ce luptau cu disperare tăcută, zadarnică. La stânga, o armată de Inkallimi îi înconjurase pe Kennet şi pe cei câţiva apărători cu care mai rămăsese, printre care şi Inurian, lipit de peretele castelului. Rothe îl lăsase pe tatăl lui ca să vină la el, îşi dădu Orisian seama, fără să ştie ce să creadă despre asta.

Privi spre poarta castelului, aşteptând cu speranţe mici ca garnizoana din oraş să năvălească şi să-i salveze.

Dacă ăsta nu era un coşmar, ar cam fi fost timpul s-o facă. Siluetele erau, într-adevăr, în mişcare pe sub poartă, venind de pe drumul pietruit, dar ei nu erau oameni Lannis. Erau alţi Inkallimi, câţiva călări, şi în fruntea lor un om al cărui aspect făcea ca scena să pară şi mai ireală: un na’kyrim. Mult mai tânăr

decât Inurian, mai înalt şi mai suplu, dar, fără îndoială, copilul a două rase.

Apoi Rothe îl târî prin curte spre grajduri.

— Donjonul e închis, se răsti Rothe. Trebuie să te scoatem de aici.

— Tata… suspină Orisian.

Inkallimii veniră după ei. Rothe îl aruncă pe Orisian în grajduri.

El se întinse printre paie, răsturnând o găleată cu apă. Nările i se umplură de mirosul locului şi de cel de fum. Undeva se pornise un incendiu. Caii băteau din picioare şi sforăiau. În paie era un corp mic, cu ochii negri în ochii lui Orisian: Bair. O parte a feţei băiatului fusese tăiată, lăsând să se vadă osul. Orisian se luptă să se ridice iu picioare, sprijinindu-se de crupa unui cal care se ridică, panicat.

Privind în curte, îl văzu pe Inurian doborât, lovit pe partea laterală a capului de mânerul unei săbii. Na'kyrimul nou-sosit venea călare, strigând:

— Ţine-l în viaţă! Ăsta e al meu.

Ultimul scutier al lui Kennet păşi în faţa stăpânului său pentru a intercepta o lovitură de sabie şi muri.

Kennet, strigând fără cuvinte, cu faţa contorsionată de furie, mai tăie încă un Inkallim înainte de a fi copleşit şi ţintuit la zid. Fu ţinut cu braţele apăsate pe piatră şi i se luă sabia din mână. Lovea cu picioarele spre atacatori. Ei erau dincolo de raza lui de acţiune.

Orisian ţâşni, conştient că nu are nicio armă, dar fără să-i pese.

Drumul îi fu blocat de un cal care-i tăie calea. Rothe îl bătea zdravăn cu latul sabiei, împingându-i pe el şi pe ceilalţi cai afară din grajduri spre urmăritorii lor. Fără să se oprească, scutierul se roti apucându-l pe Orisian cu braţul liber şi ducându-l înapoi în umbră.

Peste umărul scutierului său, îl văzu pe Kennet scuipând blesteme către răpitorii săi. Apoi unul dintre Inkallimi păşi înainte şi îşi împlântă adânc cuţitul în pieptul lui Kennet. Orisian urlă. Raza vizuală îi fu micşorată de Rothe, care îl duse la poarta ascunsă în fundul grajdurilor.

El se luptă să scape din strânsoarea scutierului. Rothe rupse bara de la uşă şi îl târî pe Orisian printr-un scurt tunel spre poarta exterioară.

Ieşiră pe malul mării, unde nu erau nici fum şi nici lumină, iar aerul nopţii era înspăimântător. Orisian se împiedică de pietre, alunecă şi căzu. Se clătina pe picioare. Apoi Rothe îi fu alături din nou, orientându-l spre dig şi spre forma întunecată a bărcii lui Inurian.

— Nu! strigă Orisian. Trebuie să ne întoarcem!

Rothe îl aruncă voiniceşte în barcă şi îi azvârli şi sabia după el. Smulse funia de acostare şi, cu efort, împinse barca de la debarcader.

Orisian se ridică, clătinându-se.

— Rothe, nu! strigă el.

Simţi o bufnitură zdravănă pe partea lui. Puterea îi părăsi picioarele şi căzu. Apucă mânerul cuţitului ce se împlântase în el. Îl privi. Nu simţea nicio durere.

Pe stânci se vedeau siluete grăbite. Inkallimii se mişcau rapid, ca în plină zi.

Barca porni spre larg. Rothe sări înăuntru. Îngenunche lângă Orisian şi vâsli cu o singură vâslă. Ieşiră cu uşurinţă de sub zidurile înalte ale castelului şi ajunseră în largul golfului.

Orisian se întinse pe spate, cu senzaţia că lumea alunecă departe de el. Se uită în sus, la cerul pe care erau împrăştiate mii de steluţe reci. Apa de pe fundul bărcii îi uda ceafa. Putea simţi sângele care-i curgea peste mâna cu care-şi apăsa rana. Auzi valurile lovind prova ambarcaţiunii. Îl auzi pe Rothe gâfâind. Şi văzu chipul tatălui său.

Închise ochii.

CAPITOLUL 2

Kyrininii

Cărturarii Huanini vă vor spune că toţi Kyrininii sunt o entitate; că asemănarea lor îi uneşte şi îi pune în opoziţie cu tot ce e asemenea omenirii. Aceşti cărturari sunt orbi la ceea ce nu înţeleg. Când Zeul Plimbăreţ, Zeul care a Râs, a păşit în lume şi i-a zămislit pe Kyrinini, el n-a făcut un singur clan, ci mai multe. Huaninii şi Kyrininii au ajuns să se măcelărească unii pe alţii la mult timp după ce zeii au plecat din lumea lor; clanurile Kyrinine şi-au vărsat sângele unul altuia încă de la începutul existenţei lor.

Şi puţini şi-au scăldat suliţele mai des decât Bufniţele Albe şi Vulpile.

Un prunc din clanul Bufniţelor Albe învaţă să urască Vulpile încă de la sânul maică-sii. Copilul Vulpii ştie că Bufniţele Albe îi sunt duşmani înainte ca poată exprima asta în cuvinte. La ceasul maximei splendori a clanurilor Kyrinine, înainte de Războiul Viciaţilor şi înainte ca Tane, acel nemaipomenit oraş de vis, să cadă şi să se scufunde sub Loviturile Anainilor, Vulpile şi Bufniţele Albe nu au cunoscut pacea. Multe s-au schimbat la reaşezarea lucrurilor ce a urmat după ce seminţia lor a fost înfrântă de Huanini, dar cele două clanuri şi-au păstrat ura unul faţă de celălalt, păzind-o cu străşnicie, aşa cum îşi păzesc focurile mereu aprinse din taberele lor de iarnă. Dacă eşti Vulpe înseamnă că Bufniţele Albe îţi sunt vrăjmaşi, iar dacă eşti Bufniţă Albă înseamnă că eşti vrăjmaşul Vulpilor, de la prima până la ultima suflare. Nici piatra nu-i la fel de trainică precum vrajba dintre ei.

Din Istoriile Kyrininilor
De Adymnan din Heron

I

Armata îşi aşezase tabăra într-o vale înaltă. O mare de o mie de corturi acoperea iarba, lăsând să se vadă doar petice de stâncă ici-colo. Sute de cai de luptă erau legaţi pe panta lină a vârfurilor din jur. Soarele strălucea deasupra văii. Vulturii şi corbii pluteau în derivă în razele sale, în timp ce vegheau invazia de pe vasta întindere muntoasă.

Gryvan oc Haig stătea în faţa celui mai mare dintre corturi. Era strălucitor în hainele lui cele mai frumoase: mantia roşu-carmin a Contelui Conţilor, cu o platoşă dintr-un metal strălucitor pe sub ea, o teacă bătută cu pietre preţioase pe o parte şi lanţul de aur primit de la străbunicul lui, la gât. Mâinile i se odihneau pe mânerul sabiei. Vârful lamei împungea pământul la picioarele lui, ca şi cum voia să arate că pământul însuşi i se supunea. Kale şi alţii din Scutul Marelui Conte stăteau de ambele părţi. Sute de războinici se adunaseră în faţa lor într-un imens semicerc. Igryn oc Dargannan-Haig era îngenuncheat în faţa lui Gryvan. Contele învins fusese ţintuit de un trunchi de copac, cu încheieturile mâinilor legate de sfori groase, în locul acela pielea îi fusese smulsă. O altă sfoară îi ţinea gâtul, dar mai lejer.

Gryvan îşi privi prizonierul cu o satisfacţie făţişă.

— Unde ţi-e mândria acum, Igryn? întrebă el.

Igryn nu dădu niciun răspuns. Capul îi atârna.

— Legat fedeleş ca un hoţ oarecare, îl batjocori Gryvan. O soartă potrivită pentru un trădător, nu crezi? Pentru un câine necredincios? Pentru cineva care ştie mai puţine despre datorie decât ultimul dintre oamenii liberi?

Se auziră strigăte de aprobare şi batjocură din rândurile armatei adunate. Gryvan potoli vocile ridicând o mână şi se uită înjur la războinicii înghesuiţi înaintea lui. Îi cuprinse cu privirea şi îi lăsă să vadă în ochii lui că era unul de-al lor.

— Vedeţi cum a ajuns duşmanul vostru, strigă el. Vedeţi roadele aroganţei lui. E doborât de puterea armelor voastre!

La asta, izbucniră urale entuziaste.

— Ridică-i capul, îi zise Gryvan lui Kale.

Kale făcu un pas în faţă şi îl înşfacă pe Igryn de coama-i roşcată, trăgându-i capul pe spate pentru a-l sili să dea ochii cu Contele Conţilor. Avea barba murdară şi încâlcită din cauza sângelui închegat. O rană recentă se întindea de la tâmplă la falcă, zdrenţuită şi înroşită pe margini.

— Familia ta a venit la bunicul meu să-i cerşească ajutorul împotriva armatelor din Dornach, pe vremea când nu eraţi decât nişte piraţi şi tâlhari, spuse Gryvan. Preţul ajutorului – de a te înălţa la rangul de Conte, de a transforma măruntul fief de bandiţi într-un neam Blood – a fost angajamentul de loialitate faţă de Haig şi Vaymouth. Oameni mai buni decât tine, din neamurile Blood şi cu o istorie îndelungată, au onorat acest angajament, cu mult înainte ca al tău să fi fost chiar şi un vis. Cu toate acestea, l-ai încălcat şi l-ai aruncat ca pe un şal. Ai păstrat pentru tine dijmele care mi se cuveneau, ai oferit adăpost pentru piraţi şi mi-ai luat prizonier ambasadorul. Mai rău, aflăm acum că ţi-ai uitat şi propria demnitate, cumpărând oameni din Dornach pentru a servi în armatele tale împotriva mea. Ai ceva de spus în apărarea ta, Igryn? Nu ţi-e chiar deloc ruşine?

Contele prizonier îşi depărtă buzele într-un zâmbet crud. Avea sânge în gură.

— Nimic, spuse el.

Dacă Gryvan era dezamăgit, n-o arătă.

— Foarte bine. E drum lung înapoi spre Vaymouth.

Poate îţi va reveni graiul până ajungem acolo. Apoi putem discuta despre cine ar putea fi un înlocuitor potrivit pentru tine, în calitate de conte al acestor meleaguri nelegiuite.

Marele Conte ridică sabia şi o băgă înapoi în teaca ornamentată, întorcându-i spatele celui îngenuncheat. Kale îşi scoase mâinile din părul omului, şi capul lui Igryn căzu înainte în timp ce el se balansă pe genunchi.

Gryvan îl chemă pe Kale la el. Vorbi încet, numai pentru căpetenia scutierilor săi.

— Nu vreau să moară. Va fi mai de folos ca amintire vie pentru aceia care cârtesc împotriva mea. Gândul că Igryn va putrezi într-o temniţă ar putea să-i facă să înceteze, cel puţin pentru un timp. Dar chiar şi un prizonier poate fi incomod dacă

revendică tronul, aşa că trebuie să trăiască, însă fără a conduce. Regii ştiau cum merg aceste lucruri. Mila lor a făcut treabă bună în trecut. E timpul să reînnoim această tradiţie. Ocupă-te de asta diseară.

***

În timp ce Igryn oc Dargannan-Haig era târât departe, starea de spirit a mulţimilor dispersate dădu în clocot. Taim Narran îşi ţinea ochii în jos, în timp ce se strecura prin mulţime. Nu voia să întâlnească privirea vreunui războinic Haig aflat în jubilaţie şi să fie obligat să arate nişte sentimente pe care nu le împărtăşea. Venise să vadă umilirea contelui capturat doar pentru că trebuia să asiste la momentul pentru care atât de mulţi dintre oamenii lui muriseră. Acum nu-şi dorea decât singurătatea din cortul său. Neputând obţine asta, dacă tot trebuia să aibă companie, măcar să fie a camarazilor săi care supravieţuiseră.

Oamenii Lannis fuseseră campaţi la marginea armatei reunite, păstrându-se la o distanţă precautã de mult mai numeroasele grupuri de războinici Haig, Ayth şi Taral, care formau cea mai mare parte a forţei lui Gryvan. Trecând pe lângă un şir de căruţe mari, Taim fu întrerupt din reverie de o voce familiară, mânioasă. Îşi ridică privirea, pentru a-l vedea pe Roaric nan Kilkry-Haig certându-l pe conducătorul convoiului de căruţe. Fiul contelui Kilkry striga, cu faţa roşie de furie. Ţinta nemulţumirii lui îşi păstra calmul impasibil şi nu dădea niciun semn evident că ar fi fost intimidat de statutul lui Roaric.

Taim oftă. Reputaţia clanurilor Kilkry şi Lannis Blood părea să scadă pe zi ce trece.

Sărmanul Roaric înţelegea şi el asta, însă singura lui reacţie la nervii şi durerea pe care această informaţie le generase fusese să devină tot mai înverşunat şi mai ţâfnos. Asta nu era de bun augur pentru viitor.

— Roaric, spuse Taim liniştit, lăsând mâna pe braţul mai tânărului bărbat.

Roaric se răsuci şi fu cât pe ce să se dezlănţuie şi mai abitir. De cum îl recunoscu pe Taim, se stăpâni însă şi răsuflă lung şi adânc.

— Scuză-mă, murmură el. Am crezut că eşti unul dintre lacheii lui Gryvan.

— Vino cu mine, spuse Taim. Am vin şi carne de vită bine sărată. Eşti bine-venit să le împărţim.

Cu o privire acidă aruncată peste umăr, Roaric se lăsă luat de-acolo. Roşeaţa din obraji îi păli treptat.

— Ştiu că nu fac bine, spuse el, anticipând o mustrare din partea lui Taim. Dar ne-au tratat cu atâta dispreţ! Omul ăsta a tăiat aprovizionarea cu alimente pentru răniţii mei. El spune că toată lumea e tratată la fel, dar n-am văzut să flămânzească niciun om din clanul lui Haig.

— Îţi pot oferi eu nişte provizii, spuse Taim liniştit. Le-am strâns pentru drumul spre casă.

— N-am cerut asta, răspunse Roaric.

— Ştiu, dar e o ofertă cinstită. Lannis şi Kilkry se ajută la nevoie, îţi aminteşti?

— Mulţumesc.

Mergeau pe drum în tăcere. Un mic grup de oameni se adunase în jurul a doi bărbaţi care se rostogoleau pe iarbă, cărându-şi pumni unul altuia. Cum combatanţii se dădeau în toate părţile, Roaric şi Taim fură nevoiţi să treacă pe lângă ei. Mulţimea de spectatori aclama şi cerea un efort mai mare, poate şi un pic de sânge.

— Cel puţin s-a terminat, murmură Taim. Nu vor mai fi lupte acum că Igryn a fost prins.

— Aşa e, aprobă Roaric.

Se uită aproape speriat la Taim.

— Am pierdut mai mult de o mie dintre oamenii tatălui meu.

— Nu i-ai pierdut tu, mai degrabă ţi-au fost luaţi.

— Totuşi, mi-e ruşine. Trebuia să fi făcut mai mult. Tatăl meu va fi îngrozit să vadă cât de puţini dintre noi se întorc.

Poate dacă l-ar fi trimis pe Gerain în locul meu…

— Lheanor te-a ales pe tine să conduci, nu pe fratele tău, îl întrerupse Taim. Nu te va învinui pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat şi nici tu n-ar trebui să te învinovăţeşti. Şi, dacă moştenitorul Blood fi fost aici, în locul tău, rezultatul ar fi fost acelaşi. Ar fi avut grijă Gryvan de asta.

— O, ştiu! În sufletul meu, ştiu asta. Dar în ce stare jalnică ne găsim! Familia mea a fost de mari conţi, iar acum iată-ne la cheremul lui Gryvan oc Haig. Ne închinăm şi ne târâm, alergăm

înainte şi înapoi la comanda lui. O sută cincizeci de ani i-am condus pe Adevăraţii Blood. Când a apărut Drumul Negru, i s-au împotrivit conţii Kilkry; când Gyre a ameninţat că va dezbina totul, noi a trebuit să păstrăm toate neamurile Blood împreună. Lannis ne apără hotarele împotriva lor de mai bine de un secol, Taim. Şi îi pasă lui Gryvan de toate astea? Deloc! Haig conduce acum şi asta e tot ce contează pentru el.

— Roaric…

Taim dădu să îl liniştească.

— Ştii că e adevărat. Ayth şi Taral sunt atât de strâns legaţi de Haig, încât cu greu merită să mai fie numiţi Blood. Acum Dargannan este înfrânt, şi Gryvan e cu ochii pe noi. Se va proclama Rege într-o zi, iar, dacă nu el, atunci unul dintre fiii săi. Vei vedea.

— Nu ştiu ce se va întâmpla în viitor. Azi îmi pasă, şi asta ar trebui să-ţi pese şi ţie, să-mi duc oamenii care mi-au mai rămas pe la casele lor. Lasă-i pe Croesan şi pe Lheanor să decidă ce se întâmplă apoi. A venit iarna, Roaric! Du-ţi oamenii înapoi la căldura focului, a paturilor şi a soţiilor iubitoare. Vei avea suficient timp după aceea să fii furios.

Roaric nu părea convins pe deplin, dar tăcu supus. Taim fu tentat să-şi pună braţul în jurul umerilor lui. O fi fost el fiu de conte, dar era ceva copilăresc în furia şi mândria rănită a lui Roaric.

Odată cu căderea nopţii, valea începu să îngheţe. Aerul era tăios ca un cristal. În ciuda frigului amarnic, în mare parte din tabără era sărbătoare. Adunaţi în jurul luminii focurilor, grupuri mici de oameni uitaseră de oboseala picioarelor şi cântau, strigau şi beau pe săturate. Ici-colo printre războinici dansau femei care veniseră în urma armatei tot drumul de la Vaymouth. Câinii hoinăreau de la foc la foc şi de la grup la grup, lătrând şi fugărindu-se prin mulţimea de picioare. Deşi era devreme, deja pe pământ erau bărbaţi care se îndepărtaseră de foc şi căzuseră pradă vinului. Noaptea îngheţată putea pretinde astfel încă vreo câteva vieţi dintre cele cruţate de luptele din ultimele săptămâni.

Taim Narran îşi făcu loc prin această scenă haotică. Respinse încercările mulţimilor zgomotoase de a-l ademeni şi dădu

deoparte burdufurile cu vin care i se ofereau. Era familiarizat cu astfel de scene. Tânăr fiind, agitat şi încântat de gustul primei sale lupte, fusese la Tanwrye în zilele pline de excese care urmaseră victoriei asupra clanului Horin-Gyre Blood în Valea Pietrelor. Nu fusese cea mai impresionantă luptă: câteva mii de invadatori, lipsiţi de sprijinul altor Gyre Blood. Totuşi, fusese ameţitoare. Lannis Blood se împotriviseră duşmanilor lor vechi, schimbând lovituri cu ei şi ieşind triumfători.

Cu toate acestea, în seara asta nu era nici bucuros, nici entuziasmat. Simţea doar o vagă uşurare că era încă în viaţă şi imaginea deformată a acestei uşurări: se credea vinovat că e în viaţă când atât de mulţi dintre oamenii pe care-i adusese aici nu mai erau. Sufletul îi era la fel de istovit ca oasele.

Veni la cortul lui Gryvan oc Haig şi aşteptă până când unul dintre străjeri îi dădu permisiunea să treacă. Cum stătea acolo, foindu-se de pe un picior pe altul, în efortul de a-şi abate atenţia de la frigul pătrunzător, se simţi spionat. Kale stătea la mică distanţă de el, pe jumătate ascuns în umbra cortului, privindu-l impasibil. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Taim îşi mută primul privirea.

— Ai venit să cerşeşti resturi de la masa mare? întrebă Kale moale.

Taim se încordă. Cuvintele omului şi încărcătura lor dispreţuitoare îi aprinseră mânia în piept. Se crezuse stăpân pe sentimentele sale, dar fu surprins să le vadă strecurându-se printre gratiile cuştii.

— Ai grijă, Narran, îl auzi pe Kale spunând, ca şi cum omul ar fi putut citi în mintea lui. Se spune că eşti cel mai bun luptător cu sabia de pe valea râului Glas, dar acum joci într-un joc mai mare.

Un alt val de ură îl năpădi pe Taim şi, fără să vrea, se trezi cu degetele pe mânerul sabiei. Dar, când ridică privirea, nesigur de ce avea să se întâmple în continuare sau de ce ar fi vrut el să se întâmple, Kale plecase.

Între timp, ajuns în sfârşit înaintea Marelui Conte, Taim avu surpriza să găsească un gol mare în interiorul lui. Se aşteptase să trebuiască să se lupte să-şi stăpânească furia, să-şi înghită cuvintele pe care voia să i le spună acestui om. Cu toate

acestea, era doar obosit, ca şi cum scurta confruntare cu Kale l-ar fi stors de ultimele rezerve de pasiune, şi aşa insuficiente. Într-un fel, era recunoscător pentru asta. Îl sfătuise pe Roaric nan Kilkry-Haig să-şi ascundă furia şi ştia că şi el trebuie să urmeze acest sfat.

Gryvan oc Haig se lăfăia pe nişte perne mari, care fuseseră aşezate în faţa tronului.

Înfuleca alene dintr-un picior de oaie, cu un pocal de aur în cealaltă mână, în timp ce se uita cum dansează o fată pe jumătate dezbrăcată, care se agita şi se unduia în centrul cortului. În spatele Contelui Conţilor, flancând tronul gol, muzicienii cântau o melodie sinuoasă din liră şi fluiere. Ei purtau cămăşi vaporoase de damasc alb, în genul animatorilor care-i slujeau pe prinţii-negustori din Tal Dyre.

Zece sau cincisprezece persoane erau împrăştiate în jurul covorului pe care dansa fata: căpitani din armatele Haig Blood, funcţionari de la curtea lui Gryvan şi războinici Taral-Haig şi Ayth-Haig. Fiecare avea înainte câte un platou de argint cu carne, pâine şi fructe. Nici urmă de Roaric.

Nici Kilkry, nici Lannis Blood nu fuseseră invitaţi la această adunare.

Gryvan îşi desprinse pentru un moment privirea de la dansatoare şi flutură bucata de carne zdrenţuită în direcţia lui Taim.

— Căpitane de Lannis-Haig, strigă el, acoperind sunetul muzicii. Alătură-te nouă!

Taim clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, Domnia Voastră, zise el trăgându-se într-o parte, fiindcă dansatoarea se interpusese între el şi Contele Conţilor.

Gryvan îi făcu semn fetei.

— Gata! puse el punct. Destul!

Muzicienii tăcură de-ndată. Dansatoarea se dădu la o parte şi se ghemui. Taim merse înainte, fără să se gândească la nimic, parcă mânat de golul lăsat de ea. Covorul de sub picioarele lui avea un model bogat, cu ghirlande de flori şi frunze. Era o privelişte ciudată, nelalocul ei aici, în munţii sălbatici ai Dargannan-Haigului.

— Nu bei ceva cu noi? întrebă Marele Conte.

— Iertaţi-mă, Domnia Voastră, dar am venit doar să vă vorbesc. Nu ştiam că aveţi oaspeţi.

— Ha! râse Gryvan, lăsând jos mâncarea şi ştergându-şi degetele pe una dintre perne. Sigur că am oaspeţi! Ce altceva poţi să faci într-o astfel de noapte?

— Desigur, zise Taim. Se simţea incomod sub atât de multe priviri atente. Ştia că n-avea niciun prieten aici. Greşise venind, dar gândirea lui nu mai era chiar atât de clară după măcelul de la fortul An Caman. Companiile Lannis şi Kilkry înfrânseseră rezistenţa în cele din urmă, cu costul a peste două sute de vieţi. Ceea ce urmase – masacrul metodic al fiecărui prizonier luat – păruse la fel de inutil. Cu atât mai mult cu cât peste doar câteva zile fusese capturat Igryn.

Contele cândva puternic al clanului Dargannan Blood fusese încolţit într-o cocioabă părăsită de ciobani, cu doar o mână de războinici înfometaţi şi istoviţi rămaşi din Scutul său.

— Păi, zise Gryvan, dacă nu vrei să ni te alături, va trebui să-mi spui ce ai de spus.

— Domnule… începu Taim.

Un geamăt ascuţit îl întrerupse. În spatele cercului de căpitani şi curteni petrecăreţi, chircit pe o saltea de paie ca un copil speriat din somn, era Igryn oc Dargannan-Haig. Stătea cu spatele la Taim şi cu genunchii strânşi la piept. Chiar şi aşa, Taim îi putea vedea bandajul murdar de la cap. În timp ce el privea, umerii contelui învins se scuturară şi un fior trecu prin corpul lui mare.

Gryvan se uită la prizonierul lui.

— Ah, da, zise el uşor. Cum vezi, până şi Igryn, prietenul nostru neascultător, ni s-a alăturat în această seară.

— Nu pare să se simtă bine, murmură Taim.

Ştia ce avea în faţa ochilor. Ceea ce cu mult timp în urmă fusese numită Mila Regilor: soarta domnilor care râvniseră la tron, dar nu-l obţinuseră.

— Din păcate, aşa e, zise Gryvan. A fost despărţit de ochii lui, ca să poată reflecta mai bine la nesăbuinţa lui. Spune-mi ce vrei, Narran!

Tonul vocii Marelui Conte îi atrase atenţia lui Taim. Îşi drese glasul.

— Aş dori să-mi iau oamenii de-aici, domnule. Mâine-dimineaţă.

Gryvan ridică din sprâncene.

— Plecăm în două zile. Ştiţi asta. Chiar astăzi am trimis călăreţi la Vaymouth, să pregătească o primire triumfală pentru noi toţi.

O tăcere absolută se aşternu în încăpere. Oaspeţii Marelui Conte priveau cu atenţie concentrată. Taim simţi cum i se înfierbântă faţa.

— Oamenilor mei le e dor de casă, Domnia Voastră. Au neveste la care să se întoarcă. Şi eu la fel. A venit sărbătoarea de Naşterea iernii şi e un drum de o lună. Mai mult chiar, cu răniţii şi bolnavii pe care îi avem cu noi. Vremea în Kilkry şi Lannis se înrăutăţeşte cu fiecare zi cu care întârziem.

— Dar cum rămâne cu sărbătoarea de aici? întrebă Gryvan aparent îngrijorat. Nu merită şi oamenii tăi şansa să se odihnească şi să marcheze izbânda la care au contribuit?

Cuvintele îl înţepară pe Taim, care simţi, în sfârşit, o uşoară urmă a furiei pe care i-o trezise Kale.

— Nici ei, nici eu nu avem inimă pentru aşa ceva, zise el. Marele Conte îl privi câteva secunde. Părea pe punctul de a spune ceva. În schimb, se relaxă brusc pe pernele lui voluminoase.

— Ei, ce mai contează? Du-te, dacă trebuie. Ia-ţi oamenii. Eu nu te împiedic.

Taim îşi regăsi suflul, cu o uşurare pe care se lupta s-o ascundă.

Făcu o plecăciune în faţa Contelui Conţilor şi se retrase.

— Mulţumesc, Domnia Voastră. Vom pleca înainte de ivirea zorilor.

Se întoarse pentru a ridica clapa cortului.

— Narran, zise liniştit Marele Conte în spatele lui.

Taim se opri, pe jumătate ieşit în noapte şi simţindu-i aerul rece, şi se uită înapoi. Gryvan îl privea cu ochii mijiţi.

— Câţi oameni se vor întoarce cu tine la Anduran?

— Opt sute, dacă-i socotim şi pe cei care totuşi pot muri, zise Taim cu voce plată.

Gryvan dădu din cap gânditor, fără să-l scape pe Taim din ochi.

— Spune-i lui Croesan că am întrebat, da? fu tot ce mai zise.

II

În momentul în care chila bărcii ajunse pe pietre, se zdruncină şi se opri, Orisian nu putu să se ridice. Cămaşa i se lipise însângerată de piele. Îşi simţea capul greu, ca şi cum inima i-ar fi bătut acolo, mai degrabă decât în piept, şi nu putea respira fără ca asta să trimită ace dureroase prin tot corpul. Tuşi chinuitor şi simţi un lichid gros bolborosindu-i în interior. Îl auzi pe Rothe sărind din barcă, cizmele lui lovind plaja pietroasă.

— Trebuie să ne ţinem departe de mal, zise Rothe.

Orisian încercă să spună că nu se poate mişca. Numai un murmur vag veni de pe buzele lui. Le simţea uscate şi gata să se rupă. Îşi trecu limba peste ele, dar constată că era prea deshidratat. Apoi Rothe îl luă de talie şi îl ridică din barcă. Orisian scoase un strigăt de durere.

— Iertaţi-mă, îl auzi pe Rothe şoptind.

Orisian nu vedea nimic acum, cu excepţia unor pete neclare, care se atenuau şi se scurgeau în afara razei vederii sale, în ritmul bătăilor inimii.

— Nu mai văd, cârâi el în întuneric.

Rothe nu răspunse. Se mişcau, dar în afară de asta Orisian nu ştia nimic altceva. Coastele îi erau calde şi umede, deşi o senzaţie de amorţeală rece i se insinuase în mâini.

— Staţi cu mine, auzi pe cineva, foarte departe, spunând cu disperare. Staţi cu mine, Orisian!

Apoi fu întins pe o parte pe o suprafaţă moale, elastică. Pentru o clipă, vederea i se limpezi. Copacii se arcuiau peste el, îndoindu-se în noapte, ca şi cum ar fi vrut să-i atingă faţa cu ramurile lor. S-ar fi răsucit dacă i-ar mai fi rămas vreun strop de putere. Se auzi un sunet ciudat, aspru, care după o clipă sau două îi aminti de lătratul unei vulpi.

— O vulpe, murmură el, venindu-i să râdă.

O umbră plană deasupra lui. Era Rothe, aplecându-se deasupra lui.

— Ce e? zise omul.

Apoi Rothe sări într-o parte. Orisian auzi o răsuflare, un sunet oftat, ca şi cum vântul alerga prin iarba înaltă, şi simţi impactul a ceva greu lovind pământul. Nişte siluete săriră peste el: umbre palide care păreau ieşite din pământ. „Fantome”, crezu el.

Ultimul lucru pe care îl simţi înainte să leşine fură mai multe mâini pe el, care îl ridicau.

***

Febra lăsase unghere întunecate în mintea Anyarei. Acum, după cinci ani, amintirea halucinantelor sale vise de pe patul de suferinţă nu mai era tot atât de vie cum fusese în primele săptămâni de recuperare. Totuşi, uneori, seara târziu, încă o mai cuprindea teama bruscă de a adormi: teama că se putea să nu se mai trezească, teama că se putea pierde pentru totdeauna la acel aprig hotar în care toate visele sunt coşmaruri. Nu-şi închipuise niciodată că acest delir febril avea s-o urmărească şi când era trează. În noaptea sărbătorii de Naşterea iernii, aşa ceva plutea în aer.

Căzuse atunci când Kylane o aruncase prin uşa deschisă a donjonului. Îşi recăpătase echilibrul, la timp pentru a-l vedea interpunându-se între Orisian şi Inkallimi şi la timp să-l vadă decapitat. Un strigăt sugrumat îi murise în gât, în timp ce fusese trasă din uşă de către un negustor voinic. Acesta trântise uşa şi o blocase. Strigătele şi conflictul armat se auzeau prin uşa de lemn.

— Ascundeţi-vă! Trebuie să ne ascundem! strigase negustorul.

Un mic grup de orăşeni îngroziţi – cei suficient de norocoşi cât să ajungă la uşă – se înghesuiau la baza scărilor. Negustorul se întorsese spre ei, fluturând braţele ca şi când ar fi fost o turmă de oi.

— La etaj! strigase el.

Porniseră să escaladeze scările de piatră. Negustorul o apucase pe Anyara, trăgând-o după el.

Ea văzuse în ochii lui ceva între teroare şi furie şi îi fusese frică.

Instinctiv, se desprinsese din strânsoarea lui şi ţâşnise spre sala de petreceri.

Era goală. Când începuseră luptele, servitorii se împrăştiaseră la bucătarii sau în alte părţi care credeau ei că le oferă adăpost. Focul încă ardea. Mesele erau pline de bucate: hălci de carne pe jumătate mâncate, bucăţi de pâine împrăştiate şi ici-colo câte o halbă răsturnată în graba de a ieşi şi a vedea spectacolul.

Se oprise, reţinută de nepotrivirea dintre această scenă de sărbătoare întreruptă şi violentul tumult pe care îl auzea afară.

O bătaie în uşa donjonului o speriase. În primul moment, crezuse că e altcineva care caută refugiu şi se întorsese. Apoi auzise un glas aspru strigând cu un accent abia înţeles de ea şi un fior de teamă o furnicase pe spate.

„Uşa blocată e rezistentă, îşi spusese ea. Va ţine un timp.” Trebuia să găsească un colţ întunecat să se ascundă până când ar fi fost în siguranţă să iasă. Îşi înăbuşise mica voce interioară care se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar mai fi putut să iasă niciodată în siguranţă. Şi totuşi, nu se putea ascunde ca un copil. Nevoia de a vedea, de a şti ce se întâmplă o rodea. Tatăl ei era acolo. Şi Orisian. Printre strigăte şi sunete de săbii care se loveau una de alta.

Se uitase la ferestrele înalte ale sălii. Erau sus, dar, dacă ar fi pus o bancă dedesubt şi s-ar fi întins, ar fi putut să vadă în curte. Încruntându-se concentrată, luase cea mai apropiată bancă şi o trăsese.

Fereastra explodase atunci spre interior, ca lovită de o piatră mare. Cioburi de sticlă se răspândiseră în sală, formând un nor strălucitor ce aureola figura întunecată care zbura prin aer. Anyara sărise înapoi.

Banca îi căzuse din mâini. Inkallimul aterizase pe una dintre mesele mari, făcând ca platourile şi cupele să alunece pe pardoseală. El se ghemuise ca un animal, echilibrat pe vârfurile picioarelor, în timp ce se uita înjur. Pe antebraţele lui goale era sânge. Cioburile de sticlă îi pătrunseseră în carne. Îşi fixase ochii asupra Anyarei. Ea se încordase, gata s-o ia la fugă.

Atunci o a doua siluetă masivă trecuse într-o clipă prin fereastră şi sărise în sală.

Primul războinic ţâşnise în clipa de neatenţie a Anyarei. Ea se întorsese pe călcâie şi se îndreptase spre uşă. După câţiva paşi, primise o lovitură în spate care o aruncase înainte. Picioarele îi părăsiseră pământul şi ea zburase spre vasul cu jăratic de lângă uşă. Impactul trecuse prin ea, făcându-i umerii să vibreze. Ameţită, simţise o căldură puternică învăluind-o când vasul cu jăratic se răsturnase. Se rostogolise, împrăştiind jarul fierbinte de pe spate. Vederea îi filase, dar simţise umbra Inkallimului crescând deasupra ei. Lumina galbenă părea să provină de la flăcările reflectate în lama sabiei lui. Ea dăduse din picioare. El se trăsese înapoi, evitând-o cu uşurinţă. Înainte să se poată mişca din nou, simţise vârful sabiei apăsându-i pieptul şi o mână puternică o prinsese de păr, strecurându-se până la rădăcini. Îi ridicase capul şi apoi o pocnise o dată, fulgerător, de pardoseala de piatră. Ea simţise o explozie umedă de sânge pe partea din spate a scalpului.

— Potoleşte-te! şuierase Inkallimul.

— Dă-mi drumul! strigase ea.

Apoi fusese ridicată, cu braţele imobilizate la spate. Nările i se umpluseră cu miros de ars, de sânge, de sudoare. Cel de-al doilea Inkallim venise înaintea ei şi îi prinsese faţa între mâini. Îi întorsese capul dintr-o parte în alta, examinând-o. Mormăise şi zisese ceva ce Anyara nu înţelesese. Cel care o prinsese rămăsese impasibil la zbaterile ei. Cei doi bărbaţi schimbaseră aproape şoptit ceva mai multe cuvinte, apoi o împinseseră spre uşa donjonului. Verificaseră scările. Umbrele erau nemişcate. Al doilea războinic ridicase drugul de la uşă şi Inkallimii năvăliseră în clădire. Se repeziseră pe scări, cu chef de măcel în ochii sumbri şi cu lamele deja însângerate.

Anyara fusese aruncată afară, în curte. Se rostogolise pe scări şi se lungise pe pavaj, temându-se că, dacă o să-şi mişte corpul, nu se va mai putea ţine pe picioare. Cineva o apucase şi o obligase să stea pe picioare. Ea îşi mijise ochii din cauza strălucirii flăcărilor care cuprinseseră grajdurile. Prin toată curtea castelului erau împrăştiate corpuri. Bălţi de sânge străluceau întunecat, însufleţite de reflexia incendiilor.

Fumul făcea vălătuci între zidurile castelului. Puţinii cai fuseseră scoşi din staulele lor, iar Inkallimii se chinuiau să-i

strunească. Animalele tropăiau şi loveau cu copita, fugind de incendiu, aruncând umbre sălbatice. La poalele celui mai îndepărtat zid se formase o moviliţă de cadavre. Încovoiat în mijlocul acesteia, căzut în genunchi, era tatăl ei. Privindu-l, ei i se păruse că se scufundă, alunecând spre pământ.

— Tată! strigase ea, iar mâinile care o ţineau de braţ îşi încleştaseră strânsoarea, rănind-o.

Un grup de Inkallimi venise spre ea, blocându-i vederea. Îl târau de mâini pe Inurian. Cu ei era şi un na'kyrim slab, pe care Anyara nu-l mai văzuse până atunci.

Ea dădea din picioare şi se zbătea. Inurian îşi ridicase privirea. Sângele îi şiroia din rana de la cap şi nu se putea ţine pe picioare.

— Anyara, zisese el.

— Taci! se răstise celălalt na'kyrim.

Îi aruncaseră pe Inurian şi pe Anyara pe cai. Inkallimii ieşisem încă o dată din donjon, mişcându-se cu scop, dar fără grabă. Anyara se uitase la ferestre. Toate erau întunecate. Ea şi Inurian fuseseră legaţi şi aruncaţi pe gâtul celor doi cai, în timp ce războinicii şedeau în şei în spatele lor. O rafală de vânt adusese scântei şi fum în jurul curţii, arzându-i ochii. Calul se lăsase într-o parte şi aproape o făcuse să alunece. O mână fermă o ţinuse în loc.

În câteva momente, Inkallimii se adunaseră. Erau mai puţini decât fuseseră la începutul luptei, dar nu cu mult. Una dintre femei strigase comenzi scurte, pe care Anyara nu le putea desluşi. O jumătate de duzină de Inkallimi urcase pe alţi cai şi îi conduseseră prin poartă. Restul alergaseră în formaţie restrânsă alături de animalele care-i purtau pe Inurian şi Anyara.

Cum ajunseseră pe drumul pietruit, Anyara simţise briza mării pe faţă. Se străduise să-şi ridice capul, dar se bălăngănea în trapul calului, iar tensiunea din gâtul ei era prea mare.

Totuşi, zărise oraşul în faţă. Era luminat puternic, nu doar de torţele şi focurile în aer liber ale sărbătorii de Naşterea iernii, ci şi de incendii puternice. Casele ardeau. Dincolo de tropăitul copitelor calului pe drumul pietruit care se întrezărea, la urechile ei ajunsese şi sunetul ţipetelor şi al strigătelor.

În oraş se purta o luptă.

Pe malul mării se auzeau strigăte haotice, de oameni care plonjau, de săbii lovindu-se. Inkallimii merseseră susţinut, tropăind pe strada îngustă dinspre piaţă, lovindu-l pe orice locuitor al oraşului care le stătea în cale. Câţiva din garnizoana oraşului, atraşi de sunetul de luptă din castel şi de vaga privelişte de fum ridicată dinspre metereze, veniseră până la drumul pietruit.

Erau prea puţini şi prea nepregătiţi pentru a le ţine piept Inkallimilor. Chiar şi aşa, se gândise Anyara, grupul de călăreţi urma să intre în piaţă dintr-o clipă-n alta, urmând a fi înconjurat şi căsăpit. Dar cotiseră pe o stradă lăturalnică. Unii dintre Inkallimi se desprinseseră pentru a împiedica urmărirea şi ea auzise ţipete şi zgomot de săbii.

Se întunecase cât se depărtaseră de centrul Kolglasului, apoi trecuseră pe lângă o casă în flăcări, iar Anyara simţise valuri de căldură învăluind-o şi fumul iritându-i plămânii.

Îşi întorsese privirea. Când se uitase din nou, ajunseseră la marginea oraşului, ieşind pe drumul principal care ducea spre sud, de-a lungul coastei. Fără ca ea să fi detectat vreun semnal, banda de războinici ieşise de pe potecă şi se înfundase în pădurea întunecată.

***

Luminişurile pădurii erau deschise, curăţate de tufişuri de către orăşeni. Cum intraseră, se apropiaseră de pădurea sălbatică. Nuiele şi ramuri îi zgâriaseră obrajii Anyarei. Ea îşi lipise faţa de gâtul calului, simţindu-i muşchii masivi jucându-i ritmic sub piele. Cu o clipă înainte de a închide ochii ca să-şi alunge din minte ororile nopţii, văzuse alergând alături de ei siluete pe jumătate ascunse. Şi nu erau Inkallimi, supli şi palizi. Dar mergeau prea repede, iar pădurea era prea întunecată ca ea să poată spune ce nou coşmar se născuse, alăturându-se fugii lor.

Acea primă noapte petrecută în Pădurea Anlane păruse a dura o veşnicie. După o vreme, se opriseră şi Anyara fusese ridicată în şa. Legăturile îi provocaseră o durere usturătoare la încheieturi. Era prea întunecat ca să vadă bine. Vântul se înteţise, şuierând printre copacii desfrunziţi ai pădurii. Se uitase împrejur după Inurian şi văzuse o siluetă cocoşată aşezată în

faţa unui călăreţ aflat la câţiva paşi. Apoi Inkallimul care o prinsese îşi încolăcise braţul în jurul ei, apucând din nou hăţurile şi îmboldind calul. Simţise cum pieptul lui îi apasă umerii şi încercă să se aplece în faţă. Când bidiviul îşi intrase în ritm, ea se trăsese înapoi şi fusese nevoită să se sprijine de războinic.

Păstraseră un ritm constant, strecurându-se prin pădurea tot mai deasă. Din ce putea desluşi Anyara peste capul calului, păreau să înainteze orbeşte. Copacii se iveau din întuneric, crengile se repezeau spre ea. Din când în când, zărea cu coada ochiului oameni care alergau înainte. Unii erau Inkallimi, judecând după statură. Alţii, mai depărtaţi, erau aceleaşi siluete firave pe care le observase şi înainte, forme zvelte şi sprintene ce se furişau prin codru. Îşi dăduse seama că erau Kyrinini: oamenii pădurii din clanul Bufniţelor Albe îi călăuzeau pe Inkallimi prin Anlane. Poate că tot ei fuseseră cei care aprinseseră focurile din Kolglas, împiedicându-i pe cei din castel să primească ajutor. Acest gând îi îngheţase inima: nu era doar în mâinile duşmanilor clanului său, ci în cele ale duşmanilor rasei sale.

***

Când prima rază a zorilor pătrunsese prin acoperişul pădurii, copacii prinseseră contur în întuneric. Ieşeau din noapte şi, treptat, căpătaseră formă şi substanţă. Gândurile Anyarei hoinăreau în voie şi ea începuse să-şi revină, ca şi cum se trezea dintr-un somn de veghe. Se legăna pe cal. Ochii, spatele, gâtul, totul o durea şi se temuse că putea să cadă în orice moment. Privise înjur. Mergeau pe un drum îngust, aproape acoperit de vegetaţie. Înaintea ei, Inkallimii mergeau într-un singur şir, menţinând un ritm constant, atent. Nu era nici urmă de Kyrinini.

Îşi întinsese gâtul ca să vadă în spate şi zărise alţi cai şi călăreţi înainte ca răpitorul ei s-o plesnească peste faţă.

După vreo oră, când nuanţele cenuşii ale zorilor se transformaseră în lumina clară a zilei, neobositul ritm încetinise un pic. Drumul se lărgise. Anyara simţise adânc în interiorul ei epuizarea şi frigul. Deşi între timp se mai încălzise, răcoarea nopţii prinsese rădăcini în corpul ei şi nu o părăsea.

Un alt cal venise lângă ea, iar ea se întorsese pentru a-l vedea pe Inurian aşezat în faţa unui războinic înnegrit de funingine.

Arăta palid şi tras. Sângele făcuse cruste pe fruntea lui, iar pe obrazul stâng avea pete negre. Anyara dăduse să spună ceva, apoi îşi muşcase buza, la auzul unui al treilea cal care venea din spatele lor. Îi ajunsese şi ea îl recunoscuse pe na'kyrimul care apăruse după luptele de la castel. Era mult mai tânăr decât Inurian şi Anyarei i se păruse că pielea lui era de o mare paloare. Părul blond îi atârna lipsit de viaţă pe umeri.

Încântarea se citea pe faţa nou-venitului care se aplecase spre Inurian, ca şi cum zorii, fuga şi războinicii din jur îi produceau o bucurie sălbatică.

— Numele meu este Aeglyss, zisese el.

Inurian îşi fixase privirea pe drum înainte.

— Aşa e că nu m-ai simţit? spusese Aeglyss. Nici n-ai intrat în mintea acestor Inkallimi. Să ştii că nu eram sigur că le pot ascunde intenţia de tine. Tu, marele na'kyrim care poate citi gândurile omului. Le-am promis corbilor că o voi face, i-am lăsat să-şi joace mica şaradă, dar în inima mea nu ştiam. Dar vezi! Am fost mai puternic, nu? M-am dovedit mai înzestrat decât tine.

Inurian îl ignorase în continuare. Aeglyss păruse să se destindă puţin, lăsându-se pe spate în şa şi apucând hăţurile mai bine.

— Câţi ani ai? întrebase el o clipă mai târziu, cu voce mai calmă acum, mult mai măsurată.

— Destul de mulţi pentru a mai fi văzut de-ăştia ca tine, răspunsese Inurian.

Vocea lui era îngheţată.

— De care de-ăştia?

— Căţei care se cred lupi.

Aeglyss râsese la remarca asta. Fusese un sunet neregulat, ca şi cum cineva râdea la aflarea unui dezastru.

— Te-ar fi ucis dacă nu eram eu, micuţule. Copiii Sutei nu prea îi au la suflet pe na'kyrimi. Pe mine m-au tolerat doar pentru că ştiu că le pot fi de folos. Te-am salvat din mâinile lor şi ai face bine să nu uiţi asta. Vom avea multe de discutat mai târziu.

Se uitase în treacăt la Anyara, apoi îşi lovise calul. Acesta pornise înainte, în trap, până spre capul coloanei.

— Ce… dăduse Anyara să spună, dar o încordare bruscă a braţului paznicului ei o avertizase să-şi ţină gura.

Se uitase la Inurian şi el avusese timp să dea din cap înainte ca cei doi cai ai lor să se despartă din nou, şi el să fie dus înainte şi în afara vederii.

***

Urmaseră căi pe care Anyara de multe ori nu le putu desluşi. Cărarea se împleticea prin ceea ce păreau a fi tufişuri impenetrabile.

Merseseră repede, cu Inkallimii alergând alături şi cu caii grupaţi în mijlocul coloanei. Kyrininii reapăruseră pe la jumătatea dimineţii. Apăreau şi dispăreau, siluete care treceau fără foşnet sau zgomot de paşi printre copacii de pe fiecare parte. Triluri obsedante de păsări, despre care Anyara nu credea că sunt scoase de vreo pasăre, se auzeau des din pădure.

Se opriseră fără niciun avertisment, la începutul după-amiezii, aşa cum îşi putuse da seama Anyara după unghiul în care cădeau razele soarelui, lângă un curs de apă mărginit de sălcii şi arini. Ea şi Inurian se aşezaseră pe pietre, în timp ce paznicii lor Inkallimi băuseră din pârâu. Luptătorii acrobaţi îşi plecaseră capetele în apă şi îşi spălau vopseaua din păr. Asta o făcuse pe Anyara să se gândească, absurd, la nişte săteni care îşi spală hainele în vârtejurile unei mori. Valuri colorate în chihlimbar şi roşu se răsuceau în apă, duse la vale de curent. Apoi ei începuseră meticulos revopsirea. Războinicii scoseseră pachete cu prafuri de la cingători şi din pungi. Amestecate cu apă, acestea formau o pastă groasă, pe care şi-o întindeau prin păr. Totul dură ceva timp. Când se îndreptară, fiecare bărbat şi femeie avea şuviţele de un negru lucios. Anyara se uitase în jur. Inkallimii, îşi amintise ea că i se spusese, îşi vopseau părul negru în amintirea păsărilor care odinioară îl însoţiseră pe zeul numit Corbul: Moartea.

Câţiva Kyrinini veniseră şi se ghemuiseră cu Aeglyss şi unii dintre Inkallimi, vorbind pe un ton scăzut.

Anyara nu se putea abţine să nu-şi ţină respiraţia la apropierea lor. Mai văzuse o singură dată până atunci Kyrinini, şi aceia morţi, aduşi din pădure de către luptătorii trimişi de tatăl ei să-i găsească.

Pielea acestor fiinţe ciudate, înfricoşătoare i se părea aproape incoloră, translucidă. Trăsăturile pe care Inurian le moştenise de la strămoşii lui Kyrinini i se înfăţişau acum în cea mai pură formă a lor: degete lungi şi dibace, încheiate cu unghii albe, uniforme, ochi de un cenuşiu plat, viguros, feţe fine, cu trăsături ascuţite, părul blond, de o strălucire aproape luminoasă. Doi dintre ei purtau tatuaje despre care ea auzise din poveşti. Linii albastre subţiri se desfăşurau în spirale mari, cârlionţi şi curbe pe feţele lor, ca nişte măşti feroce. Dacă poveştile spuneau adevărul, aceste tatuaje erau însemne de onoare purtate de către cei mai sălbatici războinici Kyrinini. Abia acum, văzându-i şuşotind la doar câţiva metri distanţă, înţelesese Anyara cu adevărat cât de neomenească era această seminţie. Mai mult decât prin orice altceva, se diferenţiau prin aerul lor detaşat şi graţia autoindusă, prin modul în care se controlau şi prin limbajul nerostit al mişcărilor şi gesturilor lor.

După un minut sau două, Kyrininii se ridicaseră şi porniseră în direcţia din care veniseră, făcându-se nevăzuţi.

— Verifică dacă avem urmăritori, murmurase Inurian.

Părea mai puţin buimac şi istovit decât fusese mai devreme în acea dimineaţă.

— Nu vor găsi niciunul, continuă el, vorbind la fel de mult cu sine însuşi cât cu Anyara. Am ajuns prea departe şi rapid. Numai alţi Kyrinini ar putea ţine pasul cu noi pe-aici.

Îşi muşcase buza de jos.

— Încotro ne îndreptăm, totuşi?

Un spadasin Inkallim apăruse înaintea lor. Făcuse un gest spre Anyara cu un burduf cu apă. Ea rezistase tentaţiei de a scutura capul. Era însetată şi n-avea nimic de câştigat dacă nega asta.

Războinicul îi ţinuse punga astfel ca ea să poată lua câteva înghiţituri. I-o oferise şi lui Inurian, dar na’kyrimul o ignorase.

— Sigur nu către vreun vo’an de-al Bufniţelor Albe, nu? cugetase Inurian cu voce tare când Inkallimul se îndepărtase. Şi nu tot drumul până la Kan Dredar?

— Vom afla mai devreme decât ne-am dori, zisese Anyara, încruntată.

Inurian se uitase la ea ca şi cum numai auzul vocii ei i-ar fi amintit că e şi ea acolo.

— Adevărat, zisese el. Adevărat.

— Ştii unde suntem? îl întrebase Anyara.

Inurian se încruntase.

— Nu cu certitudine. Am fost duşi adânc în interiorul Anlaneului în tot acest timp, spre nord şi est. Am trecut noaptea drumul de la Kolglas la Drinan. Nu prea are sens, cu excepţia cazului în care au de gând să-şi petreacă iarna aici, dar eu cred că nici chiar Inkallimii, cu tot ajutorul Kyrininilor, n-ar face asta.

Anyara oftase. Văzuse ochii unuia dintre paznicii lor care se uita la ea ameninţător şi îşi coborâse privirea.

— Ar fi nebuni chiar şi să încerce asta, murmurase ea. Orice ar încerca.

— Nu nebuni, zisese Inurian. Are sens, dacă le cunoşti credinţa. N-au nimic de pierdut, la urma urmelor. Pentru ei, eşec înseamnă moarte, iar la lumea pe care o aşteaptă cu nerăbdare nu pot ajunge fără a muri mai întâi. Ei urăsc această lume.

— De ce-i ajută Bufniţele Albe?

— Asta aş fi interesat să ştiu, murmurase Inurian, dar cred ca nesuferitul nostru amic Aeglyss e parte a răspunsului.

— Inurian… zisese Anyara după un timp. Tata…

Braţele lui trăseseră de legăturile care le ţineau şi ea crezuse că el vrea să ajungă la ea. Sforile nu cedaseră.

— Îmi pare rău, Anyara. Am încercat să-l apărăm, dar erau prea mulţi.

— Orisian?

— Nu ştiu. Aş fi dat orice ca să împiedic asta, dar am fost prea lent, prea neîncrezător în propriile instincte. Darurile pe care le am n-au fost suficiente. Ştiam că e ceva în neregulă, dar… cumva, Aeglyss mi-a tocit percepţiile. Niciodată înainte nu mi-am dorit să am o mai mare putere în Comună sau una diferită, Anyara! Acum îmi doresc asta mai mult ca orice.

Îşi lăsase capul în jos. Anyara aproape vrusese să se întoarcă, atât de mare ecou îşi aflase durerea lui în ea.

— Şi doar acum câteva zile l-am avertizat pe fratele tău să fie atent ce-şi doreşte, zisese Inurian liniştit.

Rămăseseră împreună în tăcere, fiecare din ei dorind în felul lui ca lumea să fie altfel decât era.

***

În noaptea aceea dormiseră într-un luminiş îngust, unde se opriseră mult timp după apusul soarelui. Anyara şi Inurian fuseseră separaţi. Ea se chircise jos, cu capul sprijinit de un smoc de iarbă. Durerea şi disperarea se zbăteau în ea şi simţise că e aproape să izbucnească în lacrimi. Apoi se stăpânise. N-aveau s-o vadă plângând. O pătură aspră fusese aruncată peste ea, dar era insuficientă pentru a împiedica frigul de la munte. Crezuse că durerea din încheieturile şi mâinile amorţite, pământul dur şi iarba umedă, scârţâitul copacilor din jur o vor împiedica să doarmă. Însă osteneala o copleşise şi adormise în câteva minute.

Din când în când, se trezea pe jumătate şi îşi schimba poziţia, încercând să-şi uşureze unele dureri din spate sau din braţe.

Filtrate prin vălul de somnolenţă, ajungeau la ea sunete ciudate: chemarea jalnică a unei bufniţe; clămpănit de aripi deasupra copacilor şi, la un moment dat, şuşotitul unor voci, undeva aproape. Când cineva o înghiontise ca s-o trezească, înainte chiar ca zorile să risipească întunericul, pătura alunecase departe, şi ea abia se mai putea mişca, într-atât de rigid şi dureros îi era trupul. Se simţea ca şi cum ar fi închis ochii doar cu câteva momente în urmă.

În acea dimineaţă, îi puseseră pe Anyara şi Inurian să meargă pe jos o vreme. Un călăreţ – una dintre femeile Inkallim – mersese înaintea lor, trăgându-i de frânghii. Ori de câte ori încercau să vorbească unul cu altul, ea îi trăgea de legături. Anyara se simţea la fel de slabă ca în primele zile de Febră. De când îi răpiseră de la castel, nu primiseră nimic altceva decât apă, şi capul îi era uşor. Se tot dădea într-o parte, iar când şi când cădea. De fiecare dată era târâtă puţin, şi Inurian striga la femeia de pe cal să-şi strunească animalul şi să-i permită Anyarei să se pună din nou pe picioare.

Aeglyss venise şi mersese o vreme călare în spatele lor.

— Aţi dormit bine? întrebase el.

Inurian îşi îndreptase spatele şi mersese mai departe. Anyara se uitase peste umăr.

— Mi-e foame, zisese ea.

— Fără îndoială, zisese Aeglyss, dar ochii lui erau fixaţi pe Inurian.

— Te-am întrebat dacă ai dormit bine.

Inurian tot nu-l băga în seamă.

— Am nevoie de ceva de mâncare, insistase Anyara.

— Foamea ta nu e aşa de mare, zisese na'kyrimul în cele din urmă, acum cu un glas blând, lent şi profund.

În mod ciudat, vorbele lui o alinaseră cumva pe Anyara.

— Nu mai e la fel de mare cum a fost. O fată puternică aşa cum eşti tu ar putea să stea fără să mănânce încă multe ore, chiar zile. Gândeşte-te în schimb la picioare. Lasă ritmul lor să fie singurul tău gând. Picioarele tale sunt puternice. Nu da nicio atenţie foamei.

Anyara simţise cum percepţia de sine i se schimbă un pic. Aeglyss avea dreptate: ridicarea şi lăsarea picioarelor dădeau un tempo. Paşii ei deveniseră mai stabili acum. Nu se mai poticnea. Se pierduse apoi în sentimentul de mers pe jos şi începuse să audă undeva în depărtare restul celor zise, fără a le înţelege însă.

— Ar trebui să fie liniştită un timp, zisese Aeglyss. Vocea a fost întotdeauna una dintre calităţile mele deosebite. Pot fi foarte… convingător, dar ea e deosebit de maleabilă.

— E epuizată, i-o retezase Inurian. Şi slăbită de foame şi de şoc. E un truc copilăresc pe care mă îndoiesc că l-ai putea aplica pe cineva zdravăn şi sănătos.

— A, dar pot! Pot! Sunt mai puternic decât crezi. Şi cel puţin acum ai ceva de spus. Am crezut că voi continua să vorbesc singur.

— Sunt sigur că n-ai considera asta o povară prea mare.

— Haide, Inurian! Noi doi n-ar trebui să ne certăm. Suntem na'kyrimi amândoi. Rasa noastră are şi-aşa suficienţi duşmani şi fără să ne luptăm între noi.

— Nu eu am început lupta şi mai degrabă aş vrea să uit că suntem de aceeaşi rasă.

— Dar suntem, zisese Aeglyss rapid. Suntem! Te-am salvat, nu? I-am împiedicat pe corbi să te omoare? Fata au vrut s-o ia în viaţă, dar pe tine te-ar fi ucis într-o clipă dacă nu eram eu.

Na’kyrimii trebuie să se ajute între ei, căci nimeni altcineva n-o va face.

— Iartă-mă dacă nu-ţi mulţumesc că m-ai salvat de criminalii pe care i-ai adus cu tine.

Aeglyss oftase exasperat.

— Eu vreau doar să fim prieteni, Inurian, zisese el. Ai văzut ce pot face. Comuna trăieşte puternic în mine, după cum ai putut vedea. Dar sunt încă tânăr, mai am multe de învăţat. Am auzit că nimeni nu cunoaşte Comuna mai bine decât tine. Se vorbeşte despre tine la superlativ. De aceea am venit la Kolglas, să ştii! Inkallimii au venit pentru familia contelui. Eu am venit pentru tine.

Cum Inurian nu răspunsese, Aeglyss continuase, acum ceva mai insistent:

— Ai putea să mă înveţi. Şi eu ţi-aş putea împrumuta puterea mea. Câţi ai cunoscut care s-au putut opune puterilor tale aşa cum am făcut-o eu? Aş putea face în aşa fel încât să ne ridicăm amândoi. Şi am prieteni puternici. Fără mine, Bufniţele Albe n-ar fi fost de acord să ajute neamurile Blood Gyre. Nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără ajutor. Horin-Gyre este responsabilitatea mea. Când totul se va încheia, voi fi eu însumi unul dintre cei mai puternici. Ai putea fi şi tu parte din asta.

Aeglyss nu mai zisese nimic pentru câteva momente, apoi:

— Prea bine. Cu timpul îţi vei schimba modul de gândire. Fată! Anyara!

Claritatea bruscă a vocii lui o dezmeticise pe Anyara. Ea îşi ridicase capul, care i se îngreunase. Ochii ei erau limpezi, căci norii de care nu fusese conştientă până în acel moment se îndepărtaseră.

— Ţi-e foame, fată? întrebase Aeglyss.

Şi în clipa aceea foamea se întorsese, rozând mai mult decât oricând la groapa din stomacul ei şi secându-i puterea din membre. Fusese cât pe ce să-şi piardă ritmul şi să cadă. Inurian se uitase la ea, îngrijorat şi cu un fel de durere pe faţă. Ea încercase să zâmbească, dar nu putea fi sigură dacă reuşise. Riscase o scurtă privire în spate. Aeglyss plecase, ieşind din raza vizuală.

— Aproape adormisem, zisese ea.

— Nu chiar, replicase Inurian posomorât înainte ca o plesnitură peste mâinile legate să le aducă aminte că tăcerea e de aur.

***

Porniseră pe un teren şi mai accidentat. Mult timp, mici denivelări apăreau prin pădure urcând şi coborând peste acestea. Trecuseră pârâiaşe şi se strecuraseră printre bolovani mari presăraţi pe pante. Pădurea era deschisă, un amestec de mesteacăn, pin şi lichen de stejar. Anyara era sigură că încă se aflau în ţinutul neamului ei, dar nu văzuse nici ţipenie de om sau de animal. Păstorii ajungeau vara în aceste ţinuturi sălbatice, dar asta numai dacă nu găseau nicio păşune mai aproape de casă.

La un moment dat după-amiază, dăduseră peste nişte oameni de-ai neamului Lannis-Haig. Asta nu le adusese nicio bucurie. Aceştia fuseseră la pescuit pe un pârâu pe care Anyara îl putea auzi susurând peste pietre. Când ajunseseră la cursul de apă, ea văzuse că acolo fusese o tabără vânătorească. Aceasta era însă distrusă acum, corturile aruncate, focul de gătit udat. Cei trei bărbaţi care-l făcuseră acolo erau toţi morţi. Anyara se holbase la ei când trecuse pe-acolo. Unul dintre ei zăcea pe spate, cu faţa goală întoarsă, cu limba atârnându-i printre buze. Era tânăr, poate de 16 ani. De vârsta lui Orisian. Ea simţise cum i se pune un nod în gât şi se uitase în altă parte.

Nu mult timp după aceea, fuseseră puşi din nou pe cai, iar ceata mărise ritmul.

Stomacul Anyarei chiorăia de-acum cu atâta insistenţă, că devenise aproape dureros. Se străduia din răsputeri să nu cadă pradă somnului. Braţele strânse ale călăreţului Inkallim o ţineau să nu cadă. Era conştientă în somn că urcau constant o pantă.

Mai târziu, doar pe jumătate conştientă, simţise o adiere pe faţă şi mâini puternice trăgând de cal. Fusese aruncată la pământ, incapabilă să se mişte. Pleoapele ei grele ca plumbul se ridicaseră şi văzuse norii alergând pe cer. Pentru prima dată în ceea ce părea o viaţă de om, vederea nu-i mai era împiedicată de crengi. Departe, departe în sus, la o distanţă de netrecut de peticul de teren accidentat pe care se afla, un vultur plana calm peste pădure. Ea îşi fixase ochii pe el pentru un timp şi aproape

îşi putuse imagina propriile gânduri călărind aripile uriaşe departe, în linişte.

În jurul ei, Inkallimii aşezau tabăra pentru noapte. Se opriseră într-un luminiş mare, lângă o movilă. Pământul se înălţa acolo deasupra mantiei de copaci, precum o spinare de balenă ieşind din mare.

Apoi Aeglyss îngenunchease lângă ea. Se aplecase în aşa fel încât ea nu mai vedea nimic altceva decât faţa lui. Se uitase în ochii lui cenuşii şi nu văzuse nimic acolo. El o rostogolise şi îi tăiase legăturile cu un cuţit. O durere bruscă şi valuri de căldură îi pulsaseră în mâini. Pielea de pe încheieturi era luată.

— Ridică-te, zisese Aeglyss, trăgând-o în picioare.

Ea se clătinase. Un braţ apăruse în jurul taliei ei, sprijinind-o, şi îl regăsise pe Inurian alături de ea.

— Uite! zisese Aeglyss.

Ea nu înţelegea ce voia să spună şi în epuizarea ei totală rămăsese pe loc, sprijinindu-se cu tot trupul pe Inurian. Braţul lui o apucase strâns şi o ridicase. Apoi Aeglyss pusese o mână pe umărul ei şi strânsese.

— Uite! şuierase el, arătând.

Ea urmase linia braţului întins. Pădurea cădea sub ei pe o pantă lungă şi se oprea pe terenul plat de dincolo de aceasta. Privise peste bolta Anlane, la vederea căreia ameţise. Copacii se întindeau până aproape de limita a ceea ce ar fi putut vedea ea, dar departe, spre nord, se întrezărea tonul cenuşiu al terenului deschis, iar mai departe, deşi ştearsă ca o umbră, era culmea unor munţi înalţi: Car Criagar, conturaţi peste valea râului Glas.

— Ce? întrebase ea, auzind cuvântul ca şi cum ar fi fost rostit de altcineva.

Braţul lui Inurian se strânsese din nou şi ea se întrebase de ce.

— Uită-te la fum, zisese Aeglyss.

Din nou, ea se uitase. Şi remarcase cum de undeva din spaţiul dintre pădure şi munţi urcă un fum negru, murdar. Îi fusese clar că undeva pe râu ardea un foc foarte mare.

— Nu-nţeleg, murmurase ea.

— Vei înţelege, râsese Aeglyss şi plecase.

Ea se uitase în sus, la faţa lui Inurian. El privise spre nord, apoi oftase şi-şi plecase capul.

— Acum cred că ştiu unde mergem. La Anduran, Anyara. Anduranul arde.

III

Aerul se umplu cu o duhoare de fum acru. Vântul îl adunase din oraş şi îl împrăştiase în jurul castelului. Soarele era un disc palid în spatele unui văl cenuşiu. Croesan oc Lannis-Haig se uită în sus la cenuşa Anduranului urcând în spirală spre cer.

Stătea pe acoperişul donjonului principal al castelului. Undeva dedesubt, într-o sală, sfetnicii şi dregătorii lui ţineau sfat. Urcaseră cu toţii aici când simţiseră prima oară fumul. Îi alungase pe ceilalţi după câteva minute. Rămăsese doar el, ţintuit locului de imaginea oraşului său incendiat. Ici şi colo se vedeau flăcări ţâşnind printre clădiri. În mare parte însă se vedea doar fumul. Acesta se înălţa de parcă pământul însuşi ar fi răsuflat din toţi rărunchii. În mod ciudat, nu se auzea nimic în afara trosnetului îndepărtat al focurilor şi geamătului ocazional al vreunei clădiri ce se prăbuşea. Nici strigăte, nici urlete, nici tropot de picioare pe caldarâm. Acea tăcere stranie nu făcea decât să-i sporească şi mai mult amărăciunea lui Croesan. Era ca şi cum oraşul ar fi fost deja mort, iar acum asista la incinerarea leşului său.

Erau în noua sală mare de lângă piaţă când sosise mesagerul. Croesan era fericit cum nu mai fusese de mult, cu spiritul plin de lumină, de o emoţie anticipativă, mai potrivită copiilor. Sala se umpluse cu sute de oameni, toţi râdeau şi sporovăiau, aşteptând începutul marii sărbători de Naşterea iernii. Apoi venise mesagerul şi totul se transformase în praf.

Omul călărise fără pauză de la Tanwrye, aducând vorbă că o armată vine în jos, prin Valea Pietrelor, ca să reînnoiască sângerosul conflict dintre Drumul Negru şi Adevăraţii Blood. De mai bine de treizeci de ani nu se mai înfruntaseră armatele. Atunci, la vârsta de 7 ani, gustase Croesan prima sa luptă, sub zidurile de la Tanwrye, călărind cu tatăl şi fratele lui pentru a respinge forţele Horin-Gyre. Cum auzise cuvintele mesagerului

buimăcit, înconjurat de luxul sărbătorii care nu urma să mai aibă loc, Croesan se reîntorsese pentru o clipă în pielea tânărului de odinioară. Nimic nu se schimbase în toţi anii care trecuseră. Contele trebuia să mai călărească o dată la Anduran şi să înfrunte vechiul duşman al celor din neamul Blood.

La o oră de la sosirea mesagerului, două sute de oameni – jumătate din ei din garnizoana din oraş – ieşeau din Anduran pe poarta de nord şi călăreţii lui Croesan erau răspândiţi pe terenurile agricole din jurul oraşului, luându-i pe oameni cu arcanul. În câteva zile, el ar fi putut avea încă cinci sute de oameni gata să lupte pentru Tanwrye. Dar nu fusese să fie.

În puterea nopţii, unul dintre scutierii lui venise să-l caute pe conte. El era închis într-o cameră din donjon, vorbind cu Naradin şi cu căpitanii săi. Făceau planuri, care n-aveau să mai fie niciodată puse în practică.

— E un fermier afară, domnule, zisese scutierul grav. Prima dată l-am alungat, dar a venit acum înapoi cu alţii ca el, spunând aceeaşi poveste. Altfel nu am fi…

— Despre ce vorbeşti? întrebă Croesan.

Buna lui dispoziţie de mai devreme dispăruse de mult.

Un om cu părul despletit şi încâlcit şi cu o barbă sfrijită crăpă uşa, reţinut de scutieri.

— Drumul Negru, Domnia Voastră! strigase el. Vin dinspre Anlane! Sunt mii, ard fermele, ard casele.

Murmure de neîncredere se auziră în jurul mesei. Scutierii contelui îl luară pe fermier pe sus şi-l scoaseră din cameră.

— Ferma mea, de-acolo, de la marginea pădurii, nu mai e, Domnia Voastră! striga omul.

— Zici că mai sunt şi alţii care spun aceeaşi poveste? întrebase Croesan.

Şi în curând ajunseră s-o creadă toţi. Ţărani şi păstori, pădurari şi vânători soseau în Anduran, toţi fugind de devastarea caselor şi a pământurilor. În primele ceasuri ale nopţii, o oaste ieşise de la liziera pădurii şi înaintase în câmp deschis. Cumva, prin cine ştie ce mijloace de neînchipuit, duşmanul străbătuse toată pustietatea nemărginită a Anlaneului, teritoriul Kyrininilor sălbatici din clanul Bufniţelor

Albe, aducându-şi oastea până în apropierea Anduranului: tocmai se întâmplase imposibilul.

Familii întregi fugiseră în oraş, prin noapte, încărcate în căruţe sau călări pe cai sfrijiţi, părăsindu-şi casele şi căutând să se pună la adăpost. În întuneric, frica îşi găsise drumul spre inimile lor. Bogaţi şi săraci, puternici şi umili, toţi ajunseseră la concluzia că speranţa lor cea mai mare se află în fugă. În primii zori de iarnă, drumul de sud spre Glasbridge era, la rândul său, plin de un aflux constant de orăşeni. Şi în aceiaşi zori, o armată se adunase în faţa zidurilor castelului.

Croesan îşi dăduse seama atunci că oraşul era pierdut. Tanwrye fusese marele bastion al neamului său Blood împotriva Drumului Negru: tăria acestuia fusese mereu invocată pentru a bloca trecerea prin Valea Pietrelor.

Zidurile Anduranului erau prost întreţinute, jumătate din garnizoana – deja redusă de cerinţele lui Gryvan oc Haig – era pe drumul spre Tanwrye. Castelul lui Croesan putea ţine piept asaltului; Anduranul însă nu.

Tot atunci înţelese că el şi neamul lui Blood nu mai ştiau, la urma urmelor, ceea ce ştiuseră odată. Pacea sădise o scăpare fatală în amintirile lor. Ei uitaseră că împotriva neîndurătorului Drum Negru era nevoie de foc în inimă şi în sânge, pentru a face faţă celui care ardea în nordici; n-ar fi trebuit să lase niciodată garda jos. Croesan crezuse că-i conştient de pericole. Acum, respirând cenuşa Anduranului, ştiind că jumătate dintre locuitorii oraşului fugiseră îngroziţi din calea inamicului, simţea gustul costului erorii de judecată.

Contele fusese trezit din reveria lui întunecată de sunetul făcut de cineva care venea în spatele lui.

N-ar trebui să staţi atât de expus vederii inamicului, zisese Behomun Tole dar Haig. Am văzut mai devreme arbalete jos.

Croesan mormăise:

— Sunt prea ocupaţi să stingă incendiile, zisese el.

Behomun rămăsese alături de el pentru o clipă, privind peste acoperişuri, prin ceaţă.

— Îşi vor regreta faptele când vor veni ploaia şi frigul.

— Nu sunt proşti, murmurase Croesan. Au cruţat hambarele şi multe dintre case. Ştiu ce fac.

— Am venit să văd dacă vă întoarceţi la sfat. A început agitaţia acolo jos. Oamenii Domniei Voastre au nevoie de o mână fermă să-i ghideze.

— Acum sunt din nou oamenii mei, cum văd. Îi aparţin lui Gryvan când are el nevoie de ei ca să lupte în sud, dar acum sunt ai mei din nou.

Behomun ridică din umeri. De la începutul asediului, îşi pierduse o parte din aroganţă şi detaşare.

— Nu asta am vrut să spun, zise el încet.

— Poate. Dar asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Marele Conte se gândeşte doar la sud, mereu la sud. Salivează la bogăţiile Coastei Libere şi ale Tal Dyre, ca o vulpe pe păşunea mieilor. Când domnea clanul Kilkry, celelalte neamuri Blood trimiteau oameni aici, pe pământurile noastre, să ne protejeze împotriva Drumului Negru. Acum războinicii noştri sunt chemaţi în sud. Uite rezultatul: un cer plin cu fumul caselor noastre arse.

— Nu are rost să mai discutăm acum despre asta şi oricum nici nu m-ar lăsa inima s-o fac. Şi familia mea este blocată aici. Aşa a fost să fie.

— Aşa a fost să fie, repetase Croesan, distant.

— Oraşul nu putea fi apărat, zisese Behomun, ghicindu-i gândurile contelui. Am fi murit, probabil, cu toţii dacă aţi fi decis ca apărarea să se facă de pe ziduri, în loc de aici, din castel.

— Ştiu asta foarte bine. Oricum au murit prea mulţi.

— N-aţi fi putut să primiţi mai mulţi. Toate coridoarele suni pline ochi. În grajduri dorm mai mulţi oameni decât cai.

Croesan dăduse din cap. Era ciudat să-l vadă pe ambasadorul lui Gryvan atât de lipsit de controverse şi de conflicte.

— Ai fi putut să pleci, zisese el, privindu-l pe Behomun în ochi.

— Adevărat, dar eu sunt ambasadorul Contelui Conţilor aici. Ştiu şi eu ce-i datoria.

Behomun privise nostalgic spre vest.

— A fost, probabil, o alegere prostească. Acum trebuie să am încredere că pereţii Domniei Voastre îmi vor ţine soţia şi copiii în siguranţă.

— Sper că aşa va fi, zisese Croesan.

— Nu poate dura mult până la eliberare. Va veni Lheanor de la Kolkyre sau vor veni oamenii Domniei Voastre de la

Glasbridge şi Kolglas. Cei din Drumul Negru s-au supraevaluat, oricât de mult ar predica smerenia. Nu sunt mai mulţi de câteva mii în oraş. Cât timp Tanwrye rezistă, şi la fel vom face şi noi aici, ei nu vor merge mai departe spre sud.

— O, da! Vor pierde acest război. Dar neamul meu Blood a plătit deja un preţ prea mare pentru victorie.

Croesan se scuturase ca şi cum un fior îi trecuse pe spate.

— Vino, am face mai bine să mergem jos. M-am complăcut rămânând aici. Mai am şi eu datorii.

***

În timp ce se îndreptau spre nord, în sus, prin pădurea deasă, Anyara se pomeni uitându-se la spatele femeii Inkallim care mergea pe jos în faţa calului. Nu visase niciodată că va avea în faţa ochilor pe una de-a lor. Inkallimii – războinici şi acoliţi, călăi şi asasini – erau subiecte de poveşti şoptite în copilărie. Lipsa de cunoştinţe despre ei permisese o asemenea acumulare de zvonuri, că mitul devenise colosal în mintea celor care trăiau la sud de Valea Pietrelor, reprezentându-i ca încarnări sângeroase ale morţii înseşi.

Anyara se întrebă câţi oameni ucisese această femeie slabă, sârmoasă, care mergea în faţa ei. Femeile Haig Blood nu foloseau armele. Tatăl ei îi spusese odată că nevoia îi mâna şi pe cei din Drumul Negru să facă asta, nu doar pe Inkallimi: avuseseră nevoie de fiecare războinic pe care îl puteau găsi în primii lor ani de exil dincolo de Valea Pietrelor, atunci când trebuiseră să supună triburile sălbatice Tarbain şi să respingă armatele Marelui conte Kilkry, care îi urmăreau. Indiferent de motiv, Drumul Negru dăduse dovadă de cruzime faţă de adepţii săi.

Se opriră un timp şi Anyara se sprijini cu spatele de un copac. Ea şi Inurian erau ţinuţi separat.

Unul dintre Inkallimi îi aduse nişte biscuiţi uscaţi. Îi eliberă mâinile, ca să poată mânca. Când el plecă, şi le întoarse ca să-şi examineze starea încheieturilor. Dureau, dar nu cât să nu poată suporta.

Îşi puse ceafa pe trunchiul unui copac. Privind în sus, printre ramurile goale, urmărea trecerea norilor grei, cenuşii pe cer. Venea ploaia. Zilele de după sărbătoarea Naşterii iernii erau

adesea ploioase pe valea râului Glas. Fu distrasă de la gândurile ei de mişcarea unei siluete întunecate în copacul sub care stătea. Înclină capul, încercând să descopere sursa acesteia. Aproape ascunsă în coroana bogată a copacului, o pasăre neagră sărea de pe o ramură pe alta: o cioară. Se uită în altă parte, dar când şi când privirea i se întorcea într-acolo. Cioara rămânea pe creangă, plimbându-se răbdătoare înainte şi înapoi. Îşi dădu seama, cu certitudine absolută, că era Idrin, cioara lui Inurian.

Deschise gura şi o închise apoi la loc, neştiind ce să facă. Se uită după Inurian. Stătea jos la circa treizeci de paşi. O privea. Ea ridică sprâncenele la el, întrebându-se cum i-ar fi putut da vestea. Nu era sigură, dar i se păruse că văzuse pe buzele lui o uşoară urmă de zâmbet şi apoi, aşa rapidă că ar fi putut-o rata cu uşurinţă, o clipire din ochi, înainte ca el să se uite în altă parte.

Orele curgeau una după alta. Ea îşi pierduse simţul direcţiei. Nu se vedeau stelele pe timpul nopţii, iar în timpul zilei soarele era ascuns de nori. Ea tremura, suferea de durere şi dormea prost.

Din când în când, Aeglyss mergea călare alături de ei şi o privea într-o tăcere provocatoare. Ea se străduia să-l ignore şi să nu-i întâlnească ochii ciudaţi, pe jumătate umani.

În acele ore lungi, singuratice, pe spatele calului, ea se lăsa pradă gândurilor sumbre şi fanteziilor pe care nu le putea alunga. Tatăl ei râsese în noaptea aceea, în sala de ospăţ, când jongleri dădeau reprezentaţia. Fusese fericit. Îi putea vedea faţa când închidea ochii. Putea să-i vadă astfel şi faţa când era căzut, sprijinit fără vlagă de zidul castelului. Nu-i văzuse corpul lui Orisian în curte, totuşi ar li putut fi acolo.

Inurian era undeva în spatele ei pe traseu şi o cuprinse dorinţa de a fi aproape de el. Orisian fusese întotdeauna mai apropiat de na’kyrim decât ea. Cumva puterea lui Inurian, probabil singurul din toată lumea care o avea, de a putea vedea durerea şi teama din inima ei o făcuse să se ţină la o anumită distanţă de el. Cu toate acestea, el fusese întotdeauna amabil şi acum era tot ce-i mai rămăsese. Era singurul rămas dintre toţi cei care îi umpluseră viaţa.

După-amiază Anyara şi Inurian fură dezlegaţi şi lăsaţi, în sfârşit, să stea împreună, în timp ce caii era adăpaţi la izvor. Ea îşi lipi faţa de umărul lui. Nu plângea încă, dar contactul deschise o rană. Inurian îşi masa şi îşi palpa genunchiul drept. Îl lăsă apoi, punându-i braţul în jurul umerilor.

— Mai fii tare un timp, zise el.

— Da. Ştiu, ştiu...

— Atunci l-ai văzut pe Idrin.

Anyara îi zâmbi. Era mai bine să nu vorbească despre toate celelalte gânduri care-i treceau prin cap.

— Ne-a urmărit tot drumul? întrebă ea.

— O, da. A fost întotdeauna un încăpăţânat. E o trăsătură a ciorilor, în general, pe care el a rafinat-o, aducând-o în forma cea mai pură.

— Când eram mai mici, spuneam că Inkallimii se pot transforma în ciori, murmură Anyara.

— Poate fiindcă auzeaţi că li se spune corbi. O confuzie pe care copiii o fac uşor. Dar nu, Whreininii şi Saolinii au fost singurele rase cu talentul de schimbare a formei. Anainii n-au niciun fel de formă, deci nu se pun.

— Oricum, credeam că Inkallimii sunt doar o poveste, zise Anyara obosită.

— Păcat că nu sunt.

Tăcură apoi o vreme. Anyara îşi găsi alte temeri din copilărie bântuindu-i gândurile: amintirea serilor lungi pe care ea, Orisian şi Fariel şi le petreceau încercând să se sperie unul pe altul cu poveşti de groază.

— Aeglyss seamănă cu na’kyrimii de odinioară? întrebă ea. Cu cei atât de cumpliţi?

Inurian clătină încet din cap.

— Nu, nu cred. Asta a fost cu foarte mult timp în urmă, Anyara. Nu e cazul să te temi de ceva dispărut de mult. Aeglyss e puternic, cu siguranţă: Comuna clocoteşte în jurul lui. Dar nu cred că ştie cu adevărat cum s-o folosească. Am rămas atât de puţini acum, am uitat în toţi aceşti ani cea mai mare parte din ceea ce ştiau na’kyrimii. De mai bine de trei secole, dinainte de Războiul Viciaţilor, n-a mai existat niciun mare maestru al

Comunei. Oricum, probabil că poveştile despre ei au fost exagerate de frică şi de trecerea timpului.

— Păi, sper să nu mai revină la viaţă şi alte poveşti, zise Anyara.

— Şi eu sper la fel, răspunse Inurian.

Detaşarea şi seriozitatea din tonul lui o făcură să tremure. El simţi şi îi zâmbi larg.

— Nu-ţi face griji, zise el. Gata cu poveştile.

Curând după aceea, răpitorii veniră şi-i traseră din nou în picioare.

***

O ploaie liniştită căzuse în cele două ore de când Inkallimii ridicaseră tabăra. Se răspândiseră pe marginea unui câmp cu iarbă aspră, având o mică dumbravă de arini în spate. Puţinii Kyrinini – zece sau doisprezece – care rămăseseră cu grupul după ce acesta părăsise pădurile protectoare de la Anlane îşi făcuseră culcuş sub copaci. Un stol de ciori se îngrămădiseră pe ramurile de sus, aşteptând să treacă ploaia.

De îndată ce ajunseseră la popas, Inkallimii improvizaseră copertine din puieţii subţiri din dumbravă, peste care aruncaseră pelerine şi foi de cort. Se strânseseră sub ele acum, vorbind încet, curăţându-şi armele şi mestecând biscuiţi şi carne uscată. Colectau apa de ploaie în nişte vase mici şi beau din ele. Caii îi legaseră la marginea dumbrăvii.

Inurian şi Anyara fuseseră lăsaţi să stea fără protecţie pe iarba rece, cu mâinile şi picioarele legate. Cu părul şi hainele ude, priveau la cele câteva vite care păşteau apatice în mijlocul câmpului. Anduranul era la mai puţin de o oră de mers pe jos. Formele înceţoşate de ploaie ale clădirilor oraşului se zăreau spre nord. Acum nu se vedea niciun fum acolo; probabil că incendiile fuseseră stinse.

Aeglyss veni la ei şi se aşeză pe vine, ignorând ploaia. Inurian îşi coborî privirea, aţintind-o asupra pământului din faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anyara. De ce ne-am oprit?

— Trebuie să ne întâlnim cu Kanin nan Horin-Gyre. Este o onoare, zâmbi Aeglyss.

— Moştenitorul Horin-Gyre Blood? Ei au făcut asta? Bine, dar putea la fel de uşor să se întâlnească cu noi la Anduran, sub un acoperiş.

Aeglyss ridică din umeri.

— Cine ştie de ce toţi cei puternici fac ceea ce fac? A spus că vrea să se întâlnească cu noi în afara oraşului.

— Oricum ne va ucide, murmură Anyara. Probabil că nu vrea s-o facă la vedere.

— O, pe tine nu, domniţă, o asigură Aeglyss. A fost mulţumit că o parte din familia ta a rămas în viaţă. Sunt sigur că îţi poate găsi ceva de făcut. Sau sora lui. Dacă vrei să te temi de cineva, eu pe ea aş alege-o.

Se uită la Inurian, care ignora evident discuţia.

— Fireşte, cu prietenul tău de faţă poate fi o altă poveste. Moştenitorul Blood poate prefera să-l vadă mort. Exceptând cazul în care l-aş convinge eu să n-o facă, desigur.

Inurian privi în sus, cu o expresie plictisită.

— Niciunul dintre cei din neamurile Blood Gyre nu e renumit pentru clemenţa lui. Mă îndoiesc că unul ca tine l-ar putea face să se răzgândească.

— Unul ca mine? Am adus clanul Bufniţele Albe de partea neamului său Blood. Dacă Bufniţele Albe ar fi ridicat suliţele împotriva lui în loc să-i fie ghid şi să-l servească, cum şi-ar fi putut aduce armata prin Anlane? Fără mine, nu ar avea tabăra întinsă acum la porţile castelului Anduran. Vei vedea că moştenitorul Horin-Gyre Blood îşi aminteşte de prietenii lui.

— Bufniţele Albe nu-ţi vor mulţumi pentru ce-ai făcut, zise Inurian.

— Ce-ţi pasă, Vulpe? i-o tăie Aeglyss. Îmi vor mulţumi din plin când Lannis Blood va dispărea.

Inurian privi către grupul sever de războinici adunaţi sub copertine.

— Mai bine Lannis decât Inkallimi şi Blood de la Drumul Negru. Bufniţele Albe vor afla asta în curând.

El se întoarse către Aeglyss.

— Mama sau tatăl tău a fost Bufniţă Albă?

Bărbatul mai tânăr ezită, luat prin surprindere de întrebare. O clipă păru că nu va răspunde.

— Mama, zise el. Tatăl meu a fost din neamul Horin-Gyre Blood, deci ai grijă ce spui, moşule!

Inurian îl privi o clipă.

— Înseamnă că te-ai născut la scurt timp după bătălia de la Tanwrye de acum 30 de ani, zise el. Tatăl tău a fugit în Anlane după ce armata Horin-Gyre a fost învinsă? A fost capturat de Bufniţele Albe?

Lovitura veni prea repede pentru ca Inurian s-o evite. Aeglyss îl lovise tare peste obraz, trimiţându-l la pământ. Anyara se întinse spre Aeglyss, dar el o împinse deoparte. Inurian zăcu acolo pentru câteva secunde, apoi se ridică. Din colţul gurii îi curgea sânge. Fu spălat de ploaie.

Aeglyss îl împunse cu un deget în piept pe Inurian. Ochii îi erau plini de o furie rece. Anyara putea vedea un muşchi încleştat aşa de strâns în maxilarul lui, că părea un toiag de fier pus peste oase. Pe moment, ea avu senzaţia teribilă că na'kyrimul e gata să izbucnească şi să reverse un groaznic, arzător potop de mânie şi ură asupra lor.

— Mai bine nu vorbi de lucruri despre care nu ştii nimic, şuieră Aeglyss şi se ridică în picioare.

— Să aşteptăm să vedem ce vrea Kanin să facă cu tine, aruncă el peste umăr, ducându-se să se alăture din nou Inkallimilor.

Anyara se întoarse spre Inurian cu un aer îngrijorat. Inurian scuipă neelegant.

— Sunt bine, zise el. Filiaţia lui pare a fi un subiect sensibil.

Se aplecă un pic mai aproape de Anyara.

— Ai grijă cu ăsta! Indiferent ce se întâmplă cu mine, ţine-te departe de el. Poate fi mai periculos decât am crezut.

— Deja părea destul de periculos, murmură Anyara.

Inurian clătină din cap.

— Cea mai mare parte e fanfaronadă. Sub aceasta e un nod de furie şi durere. Asta îl otrăveşte. Cu toate acestea, există în el mai multă putere decât îşi dă seama. Când e furios ca acum, simt Comuna în el ca un nor de furtună. Dacă ar şti cum s-o atragă asupra lui, ar fi capabil de multe.

— În orice caz, zise Anyara cu o lejeritate forţată, nimic nu se va întâmpla cu tine.

Inurian îi zâmbi.

— Ţine minte. Stai departe de el!

O agitaţie bruscă se produse printre Inkallimi. Se ridicaseră în picioare. Privind prin ploaia cenuşie, Inurian şi Anyara putură remarca un grup de călăreţi care tocmai veneau spre ei pe câmp.

— E Kanin, zise Inurian. Vine moştenitorul Blood.

Moştenitorul contelui de Horin-Gyre Blood era un bărbat înalt, puternic, de 20 şi ceva de ani. Din cauza ploii, părul negru, greu i se mătuise. Asta îi dădea un aer ştrengăresc, mai degrabă decât murdar. Poate dacă n-ar fi ştiu cine e, Anyara l-ar fi considerat chipeş.

În schimb, ea se simţi cutremurată de ură. Dintre toate neamurile Blood de la Drumul Negru, Horin-Gyre, cu fortăreţele lor din capătul de nord al Văii Pietrelor, reprezentaseră întotdeauna cea mai mare ameninţare.

O duzină de războinici din Scutul moştenitorului Blood veniseră cu el. Zalele lor zăngăniră încet când descălecară. Îşi legară caii la marginea dumbrăvii, ignorându-i pe Kyrininii dintre copaci, iar Aeglyss merse să-l salute pe moştenitorul Blood. Kanin trecu pe lângă el fără să-l învrednicească măcar cu o privire. Aruncă priviri ascuţite către Inkallimii care ieşeau unul câte unul de sub adăposturile lor, către războinicii Kyrinin, care se ridicaseră acum în picioare printre copaci, şi, în final, către Inurian şi Anyara, legaţi pe iarba udă. Îşi dădu părul de pe faţă cu o mână înmănuşată, uitându-se cu atenţie la prizonieri.

— Cine e corcitura? întrebă Kanin.

Vocea lui era puternică, plină de autoritatea instinctivă pe care i-o conferea dreptul de întâi născut.

— Consilierul lui Kennet, zise Aeglyss cu nerăbdare. Ne-am gândit că ar putea avea o oarecare valoare.

Kanin merse spre Inurian şi Anyara. Războinici săi îl urmară. Se lăsă pe un genunchi şi îi luă în mână bărbia lui Inurian, forţându-l să se uite în ochii lui.

— Cred că am auzit de tine. Inurian, nu?

Inurian rămase tăcut. Kanin îl eliberă şi se întoarse spre Anyara.

— Nepoata contelui, presupun, zise el.

Veselia suprimată i se vedea în ochi şi în colţul gurii.
— Un trofeu drăguţ.
Anyara îl privi ameninţător.
— Dar se pare că nu şi într-o stare de spirit drăguţă, zise Kanin ridicându-se în picioare. Ai face bine să te obişnuieşti cu noile aranjamente. Această vale se va întoarce la proprietarii de drept.
— Aţi mai încercat şi înainte şi n-aţi reuşit, zise Anyara cu acreală.
Moştenitorul Blood râse. Fu un sunet bogat.
— Nu şi de data asta. De data asta trecutul va fi înmormântat.
Se întoarse spre Inkallimi.
— Kolglas? întrebă el.
Unul dintre luptători păşi în faţă, cu precizie apatică şi putere reţinută.
— Ars, zise el.
— Si Kennet şi fiul său?
— Fratele contelui e mort. Băiatul a scăpat pe apă, dar a fost rănit. A murit, probabil, până acum.
Anyarei îi scăpă un mic geamăt printre buze. Kanin o ignoră.
— Probabil, zise el, cu o nuanţă de sarcasm în ton. Deci, un copil a fost scăpat de faimoşii luptători Inkallimi. Toţi cei din neamul Lannis trebuiau să fi fost morţi sau prinşi. Asta era important.
Gura Inkallimului se strânse.
— Am răspuns la comanda lui Shraeve. Ea porunceşte aici luptătorilor Inkallimi, nu tu.
Pentru o clipă, cei doi bărbaţi se încruntară unul la celălalt. Privindu-i, Anyara înţelese mai bine ca niciodată că Inkallimii nu erau doar simpli războinici. Bărbatul acesta care se uita urât la fiul Contelui Horin-Gyre făcea asta ca un egal, trăgându-şi tăria dintr-un miez atât de dur încât anula orice urmă de respect temător.
Kanin se relaxă şi se şterse pe faţă.
— Foarte bine. O veţi găsi pe Shraeve undeva în piaţă. Să-i spuneţi ei povestea. Cel puţin îi avem pe conte şi pe odrasla lui închişi în castel.
Se scutură de frig, apoi le zâmbi Anyarei şi lui Inurian.

— Vremea voastră nu e ospitalieră. Mai bine vă găsim adăpost în oraş. V-am ales o cazare bună.

Se întoarse pe călcâie şi se urcă din nou pe cal. Se opri brusc, de parcă şi-ar fi amintit ceva nesemnificativ, care-i scăpase din minte până atunci. Privi către Aeglyss.

— Nu vreau ca Bufniţele Albe să vină mai departe, corcitură. Spune-le că, dacă sunt văzuţi mai aproape de-atât de oraş, îi vom trata ca pe duşmani.

Aeglyss clipi, tresărind de parcă el ar fi fost lovit.

— M-am gândit… începu el.

Kanin îşi ridică sprâncenele prefăcându-se surprins. O notă de dispreţ îi alunecă în voce când vorbi.

— Doar n-ai nesăbuinţa să te cerţi cu mine? întrebă el. Bufniţele Albe au obţinut ce-au vrut – distrugerea Lannis Blood – şi nu mai avem nevoie de ei.

— Tatăl Domniei Voastre a spus…

— Nu-mi forţa mâna, corcitură. Tatăl meu se află pe patul de suferinţă în Hakkan şi eu sunt aici să-i reprezint autoritatea. Acesta e teritoriu Horin-Gyre acum şi nu vreau Bufniţe rătăcind liberi pe el. Tu poţi să intri în Anduran dacă vrei, dar ei nu.

— Bufniţele Albe vor fi… dezamăgiţi, zise Aeglyss. Alţii – unii dintre conducătorii lor – nu sunt cu mult în spatele nostru. Vor dori să vă întâlnească, pentru a întări angajamentele tatălui Domniei Voastre. Aşezările din Anlane demolate, vitele şi fierul dăruite. Le-am promis asta în numele vostru, cum a dorit tatăl Domniei Voastre.

Anyara remarcă o rezonanţă ciudată, liniştitoare în vocea na’kyrimului.

Expresia lui Kanin se întunecă brusc şi făcu un pas ferm către Aeglyss.

— Dacă m-aş gândi, chiar şi pentru un moment, că ai căuta să-mi joci feste, cu vocea ta, corcitură, ţi-aş crăpa ţeasta. Ştiu destul de bine de ce trucuri eşti în stare. Poţi tulbura minţile oamenilor pădurii cu tonurile tale dulci şi, cât timp asta serveşte nevoilor mele, nu mă plâng. Dar nu face greşeala să te gândeşti că o poţi încerca şi cu mine.

Ploaia deveni mai deasă. Kanin îşi şterse picăturile de pe frunte şi scutură uşor din cap. Trimise o ocheadă către Kyrininii care îi urmăreau printre copaci.

— Când i-ai promis tatălui meu că vei aduce aceşti oameni ai pădurii de partea noastră, a făcut o înţelegere cu tine. Acum s-a încheiat. Nu mai vreau să am de-a face cu sălbaticii tăi şi cu siguranţă nu vreau să mă întâlnesc cu ei. Uită-te la ei: oamenii pădurii îmbrăcaţi în piei de animale. Dacă vor vite, să le ia pe astea.

Făcu un gest spre animalele care păşteau în apropiere.

— Dacă vor aşezări rase de pe faţa pământului, s-o facă ei înşişi, dar te avertizez că, dacă ard o singură clădire mai apropiată de o zi de mers de intrarea în Anduran, am să te ucid şi apoi îi voi vâna pe ei. Dacă sunt dezamăgiţi, aminteşte-le că în curând vom fi lorzi de Anduran. Şi suntem nişte duşmani neînduplecaţi.

Aeglyss deschise gura să vorbească, dar Kanin deja se răsucise în şa.

— Am probleme mult mai importante cu care să-mi ocup timpul. Vezi să nu se ţină după noi oamenii pădurii, îi zise el unuia dintre scutierii de pe partea sa. Şi adu fata şi pe celălalt la mine la Anduran.

Cu asta, moştenitorul Blood îşi îndemnă violent calul şi porni peste câmp. Trei dintre ai săi se duseră după el. Ceilalţi rămaseră, cu ochii la Aeglyss, care privea în jur ezitant.

Inkallimii deja îşi strângeau echipamentul.

Câţiva dintre războinicii Horin-Gyre merseră călare spre Inurian şi Anyara. Le tăiară legăturile din jurul gleznelor şi îi săltară pe cai.

— Staţi! strigă Aeglyss după ce silueta lui Kanin dispăru. Măcar daţi-mi-l pe Inurian. Voi n-aveţi nevoie de el.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie.

Pentru Anyara, ultima imagine a na'kyrimului în timp ce era cărată spre oraşul învăluit în ploaie de la distanţă a fost a unui singuratic, o figură stafidită privind după ei. Acum, că îi apărea atât de nenorocit şi neputincios, se întreba cum de o intimidase vreodată. În spatele na'kyrimului veneau de sub adăpostul de copaci Bufniţele Albe, încercuindu-l.

O singură cioară se ridică dintre cele care se adăposteau în dumbravă şi zbură alene prin ploaie. Măturând aerul cu câteva bătăi lungi de aripi, aceasta se întoarse şi se îndreptă spre Anduran.

***

Oraşul nu semăna cu cel pe care şi-l amintea Anyara. Cea mai impunătoare creaţie a neamului ei fusese lovită de o feroce furtună. Cele mai multe dintre fermele din suburbii erau intacte, deşi aveau un aer părăsit şi dădeau senzaţia de degradare incipientă. Nu se vedea nici ţipenie de om, nici lumini în ferestre, nici fum ieşind pe coşuri. Era un peisaj pustiu.

De cum intrară în Anduran, mirosul de lemn ud, ars le umplu nările. Din multe case nu mai rămăseseră decât nişte schelete eviscerate. Pe alocuri, molozul se prăbuşise peste caldarâm. Caii călcau peste corpurile care nu fuseseră ridicate încă. Un braţ carbonizat, negru se întindea spre Anyara de dincolo de prag.

Un singur cearşaf alb, pătat de fum, atârna, îmbibat cu apă, la o fereastră deschisă.

Un vultur se aşezase peste resturile unui acoperiş de lemn, privindu-i cu capul aplecat într-o parte.

Se învârteau pe străzi, tot mai aproape de piaţă şi de castelul de dincolo de aceasta.

Nu mai erau cadavre. Morţii fuseseră adunaţi de pe aceste străzi. Doar câini şi ciori care bântuiau aleile. Erau şi războinici, făcându-şi drum în grupuri mici printre ruine, ca să colecteze puţina pradă care mai rămăsese. Anyarei îi căzu privirea pe un grup, căţărându-se pe o epavă de casă ca nişte şobolani pe un hoit, care diferea de celelalte. Ei purtau blănuri şi pantaloni din piele, iar părul lor încâlcit era împletit cu chingi de piele. Se opriră un moment să privească trecerea călăreţilor, apoi se reîntoarseră la căutarea lor. Când se strigau unul pe altul, foloseau o limbă aspră care o făcu pe Anyara să se gândească la câini. Probabil că sunt Tarbaini, se gândi ea: membrii tribului sălbatic din nord care fuseseră acolo cu mult înainte ca Drumul Negru să fi sosit. În cazul în care Kanin îi adusese şi în sud, puţine de pe valea râului Glas ar fi scăpat de jaf.

Clădirile aliniate odată pe latura de sud a pieţei dispăruseră, reduse la mormane de resturi înnegrite. Unul dintre incendii de

aici trebuie să fi pornit. Mistuise din temelii casele negustorilor, magazinele, depozitele.

Dincolo de asta, piaţa în sine era aglomerată. Caii erau legaţi în rând pe-o parte, paznici morocănoşi vegheau de la adăpostul acoperişurilor dărâmate. Un convoi de catâri încărcaţi cu saci de alimente şi lăzi cu arme treceau prin extinsa deschidere. Vreo treizeci de lăncieri îl escortau. Pe partea de vest a pieţei, o fierărie era un stup de activitate, cu izbucniri de flăcări şi lovituri de ciocane.

Kanin nan Horin-Gyre ocupase cea mai mare casă rămasă în picioare din piaţă, locuinţa unui negustor de blănuri care plecase în grabă, astfel că un balot de blană de jder încă zăcea pe podea, la capătul mesei. Kanin stătea pe acesta când îi fură aduşi în faţă Anyara şi Inurian. În cameră era şi o mână de războinici aspri, unii cocoţaţi pe marginile mesei, alţii sprijinindu-se de scaunele scumpe.

Era acolo şi o femeie tânără, cu vreo cinci ani mai mare ca Anyara. Ea purta o vestă strălucitoare, lucrată delicat din lanţuri de metal. În jurul gâtului avea un lanţ gros de aur şi pe degete inele strălucitoare. Avea părul lung şi de un negru lucios, ca de fire din fibră de obsidian. Când Anyara se uită la ea, văzu doar o aroganţă rece, moartă şi dispreţ.

— Bine aţi venit! zâmbi Kanin. Am găsit un tron, după cum vedeţi.

Îşi trecu mâinile prin blana de culoare închisă de sub el.

— Îmi imaginez că valorează mai mult decât cel pe care stă Croesan la castelul lui. Dacă ar fi fost casa mea, n-as fi lăsat o astfel de pradă în urmă.

— Asta e casa ta acum, punctă femeia.

— Într-adevăr. Trebuie să fie, se uită Kanin la Anyara. Iartă-mă. N-ai fost prezentată. Aceasta este sora mea, Wain. Şi Wain, aceasta este Anyara, fiica răposatului senior de Kolglas.

Wain nan Horin-Gyre înclină capul cu un respect batjocoritor, îşi tot răsucea unul dintre inele pe deget.

— E o plăcere, zise ea.

Anyara nu dădu niciun răspuns, străduindu-se să arboreze un aer de dispreţ, în ciuda faptului că era udă până la piele şi acoperită de zgârieturi şi de murdărie.

— Nu-i lua în seamă grosolănia, surioară, zise moştenitorul Blood ridicându-se în picioare. A avut o călătorie obositoare. Nu cred că Inkallimii şi oamenii pădurii sunt genul de tovarăşi de călătorie cu care e obişnuită ea.

Asta declanşa râsete printre ceilalţi din cameră. Anyara se simţi împresurată, asaltată de o haită de lupi prea bine hrăniţi să o omoare, dar prea satisfăcuţi de suferinţa ei ca să o lase să plece. Frica şi furia rivalizau în ea pentru supremaţie. Furia câştigă.

— Eu cel puţin n-am avut de ales de am rămas în compania lor, cedă ea. Voi v-aţi ales corbii şi oamenii pădurii ca aliaţi şi la fel şi pe Tarbaini. A venit vreunul dintre ceilalţi Blood cu voi? Horin-Gyre are prieteni chiar mai puţini decât ştiam eu.

Kanin îi zâmbi. Ea îi văzu dinţii.

— Se pare că îi avem pe cei de care avem nevoie pentru a vă supune. Şi n-am văzut niciun om Haig pe zidurile castelului lui Croesan; nici călăreţi Kilkry în valea voastră. Prietenii voştri unde sunt, domniţă?

— Pe drum, rosti Anyara.

— Ca şi ai noştri, zise Wain cu un calm pe care Anyara şi l-ar fi dorit, cu certitudine, pentru ea însăşi.

— Gyre va fi aici înainte de Haig. Ne crezi proşti, jucând jocuri de copii? Vă urmărim de mult, copilă, de când Febra Inimii vă mânca oamenii, de când războinicii voştri au fost chemaţi departe de Gryvan oc Haig. Am privit şi am aşteptat momentul potrivit. Acesta e momentul potrivit.

— Cred că sunteţi nebuni! strigă Anyara. Veţi muri aici. Fie că te temi sau nu, moartea…

— Nu înaintea ta, o întrerupse Wain. Sau a tatălui tău. El se temea de moarte?

— Gata cu amabilităţile, zise Kanin.

Izbucnirea Anyarei nu-l nelinişti se deloc, deşi i se păruse că în căutătura urâtă a lui Wain se simţea veninul.

—- Nu prea le am la inimă de cele mai multe ori. Ar fi bine ca oaspeţii noştri să fie duşi la locul de dormit. Închisoarea oraşului. Sper că-l veţi găsi pe plac.

Gărzile se mişcară ca să-i ia pe cei doi prizonieri.

— Mai întâi o vorbă pentru tine, corcitură, zise Kanin, ridicând un deget dojenitor la Inurian, căruia îi remarcă prezenţa pentru prima dată. Îmi imaginez că posezi unele dintre micile trucuri ale celor de felul tău, deşi cred că Aeglyss mi-a zis odată că ai doar un talent meschin. Cu toate acestea, cred că vom lua gărzile din calea ta şi ne vom încrede în bare şi pietre pentru a te ţineţi închis. Fii sigur că şi tânăra ta însoţitoare va fi urmărită. Va muri în clipa în care va exista orice suspiciune de înşelăciune. Dacă e să se întâmple, propria ta moarte va fi neplăcută. Poţi deveni un cadou util pentru cineva într-o zi, dar nu face greşeala să te gândeşti că-ţi preţuiesc viaţa mai mult decât pe cea a unui câine.

— Nici nu mi-ar trece prin minte aşa ceva, murmură Inurian.

— Excelent. Acum, mă tem că trebuie să vă trimit pe drumul vostru. Pentru când ne vom întâlni din nou, poate ceva timp petrecut în celulele unchiului tău îţi va rotunji limba, Anyara!

Făcu o plecăciune exagerată în direcţia ei. Ea se trase un pas înapoi, intimidată de gest, şi îşi blestemă în tăcere reacţia. Remarcă grimasa dispreţuitoare din colţul gurii lui Wain nan Horin-Gyre, în timp ce era scoasă din cameră.

Închisoarea din Anduran se afla pe lunga şi larga stradă a Meşteşugarilor, care trecea prin piaţa oraşului către aripa de nord a castelului. Când ea şi Inurian erau duşi spre aceasta, prin ploaia care era de-acum tare şi destul de tăioasă pentru a-i înţepa pielea capului, Anyara păşi peste şi ocoli resturile lăsate în urmă de naufragiul oraşului. Ca şi fragmentele de case distruse şi arse, drumul era plin cu resturi pierdute de orăşenii fugari sau de soldaţii jefuitori: aici o păpuşă de paie a unui copil, colo o mănuşă desperecheată de pânză, o capă de matroană, un fular de copil. Toate se scufundaseră sau bălteau în râuleţe şi bălţi de apă murdară.

Duşmanii stăteau la pândă în multe dintre clădiri, adăpostindu-se de ploaie. Feţe sumbre, ostile îi priveau din uşi pe Anyara şi Inurian.

La un moment dat, de la etajul superior al uneia dintre case, cineva aruncase o bucată de pâine pe jumătate mâncată, care ricoşase în umărul Anyarei.

Ea mergea târându-şi picioarele.

Închisoarea arăta ca o cetate sau o cazarmă în miniatură.

Anyara şi Inurian fură conduşi prin poarta din lungul zid exterior. Înăuntru era câte un corp separat de celule pe fiecare parte. Ferestrele închise ermetic, cu gratii metalice, îi fixau pe nou-veniţi cu o privire sumbră. Camera gardienilor şi dormitoarele erau ataşate de fiecare dintre blocuri şi doar casa temnicerului-şef stătea izolată.

Un grup de războinici Horin-Gyre se adunaseră în faţa acesteia. Se uitau cum leşurile a doi tineri erau doborâte din spânzurătorile improvizate care flancau clădirea.

— Inurian, strigă ea.

El se uită la ea cu ceva care semăna a angoasă pe faţă.

— Fii tare, zise el. Încă nu s-a terminat.

Anyara reuşi să încline din cap, iar apoi cineva îi împinse capul în jos şi înainte, în timp ce o împingea să intre printr-o uşiţă şi fu înghiţită de întunericul închisorii.

Mai târziu, aruncată pe podeaua tare a unei celule înguste – uşa fusese trântită şi zăvorâtă, iar stropi de ploaie intrau prin ferestruica din zid –, cum nimeni n-o vedea acolo, ea plânse în sfârşit.

IV

Lheanor oc Kilkry-Haig se certa de ceva vreme cu ambasadorul Marelui Conte. Lagair Haldyn dar Haig nu era cel mai rău dintre ambasadorii cu care Lheanor fusese nevoit să se înţeleagă de-a lungul timpului. De când devenise contele neamului său Blood, existaseră trei titulari ai acestui post şi al doilea – Pallick – fusese de-a dreptul imposibil până la sfârşitul mandatului său. Chiar Gryvan oc Haig fusese de acord în cele din urmă că prezenţa acelui om la Kolkyre nu servea nimănui şi îl trimisese în schimb la curtea lui Igryn oc Dargannan-Haig.

Nu fusese nicio mare surpriză când, mai târziu, Lheanor auzise că Pallick fusese aruncat în închisoare de către Igryn. Uneori se întreba dacă numirea omului în postul de ambasador în ţinutul Dargannan nu fusese cumva o strategie pentru a-l provoca pe Igryn să se revolte. Gryvan oc Haig sau serviciul lui secret nu erau, cu siguranţă, mai presus de astfel de manipulări

şi, deşi puţini oameni ar putea provoca de unii singuri o revoltă prin încăpăţânarea şi aroganţa lor, Pallick putea fi, probabil, unul dintre ei.

Prin comparaţie, cusururile lui Lagair se limitau la indolenţă şi la o indiferenţă totală faţă de preocupările altora. Asta făcea ca cearta cu el să fie o sarcină ingrată. Lheanor era un om bătrân şi găsea efortul obositor. Era recunoscător că fiul său, Gerain, moştenitorul Blood, era acolo ca să împartă povara cu el.

— Eu nu vă contest dreptul de a acţiona, zise ambasadorul.

Din anumite motive, el nu se uita la conte sau la Gerain, ci în gol, la focul care ardea în şemineu.

— Am insistat doar să vă abţineţi să treceţi cu armata prin valea râului Glas până când vom avea mai întâi o idee clară legată de ceea ce se întâmplă acolo şi, doi, până când vom afla de la Vaymouth intenţia Marelui Conte.

— Avem deja călăreţi pe drum ca să afle ce se întâmplă, răspunse cu calm moştenitorul Blood. Dar, indiferent de detalii, nu puteţi nega necesitatea de a acţiona. Ai văzut mesajele pe care le-am văzut şi noi: mai mult de o sută de persoane din Kolglas şi din satele din jurul acestuia au trecut deja hotarele noastre. Îi urmează şi alţii. Kolglasul a fost atacat, castelul şi jumătate din oraş, arse şi Kennet nan Lannis-Haig ucis. Kyrininii din tribul Bufniţelor Albe jefuiesc fermele, iar Inkallimii sunt adunaţi în Anlane. Inkallimi, ambasadorule! În cazul în care corbii de la Drumul Negru se aruncă în luptă la sud de Kolglas, cum te mai poţi îndoi că ne ameninţă dezastrul?

Lagair se scărpină la rădăcina nasului, încruntându-se concentrat.

— Dacă e ceva ce-am învăţat în toţi aceşti ani, rosti ambasadorul – iar Lheanor pufni în sinea sa la auzul frazei pompoase pe care Lagair o repeta frecvent –, iată ce este: concluziile evidente nu sunt adeverite întotdeauna de evenimentele ulterioare. Gândiţi-vă o clipă. Kolglas a fost prădat, nu ocupat. Din câte ştim noi, Inkallimii nu sunt decât câteva mii, aşa că este puţin probabil să mărşăluiască spre Kolkyre pe cont propriu. Nu, mie mi se pare doar o dovadă de trufie, nimic mai mult. Câţiva Inkallimi au izbutit cumva să se furişeze în Kolglas, să-l ucidă pe fratele Contelui şi apoi să fugă

înapoi în Kan Dredar sau pe unde şi-or mai avea bârlogul. Au reuşit totodată să-i ridice la luptă pe oamenii pădurii, ceea ce este surprinzător, recunosc, dar nu tocmai dezastruos.

Gerain o ascundea bine, dar Lheanor putuse vedea că fiul lui fusese la un pas să-şi iasă din fire. Moştenitorul Blood avea în general un temperament echilibrat – cel puţin în comparaţie cu fratele său, Roaric –, dar reuşea din când în când să aibă astfel de izbucniri necontrolate. Oricum, probabil că-i ajunsese.

— Păi, vom cunoaşte în curând care e adevărul, zise Lheanor liniştit.

Ambasadorul îşi ridică privirea şi îi zâmbi distrat, fără sens contelui.

— Cele mai bune iscoade ale noastre sunt pe drum chiar acum şi vom avea rapoartele lor cam peste o zi, continuă Lheanor.

— Da, domnule, fu de acord Lagair. Adevărat. O zi sau două de răbdare nu înseamnă mare lucru.

— E o diferenţă între răbdare şi lipsă de activitate, zise Lheanor. Oricare ar fi incertitudinile, am dreptul să fac ce cred de cuviinţă pentru a-mi proteja hotarele şi pentru siguranţa Lannis Blood. Doar nu te aştepţi să stau cu mâinile-n sân în timp ce alţi Adevăraţi Blood înfruntă… Mă rog, ce-or înfrunta.

Lagair părea sceptic, dar îşi ţinu gura.

— Aştept cu nerăbdare să aflu ce crede Marele Conte despre asta – i-ai trimis deja, fără îndoială, rapoarte detaliate la Vaymouth –, dar între timp o să iau măsurile care mi se vor părea înţelepte şi prudente. Te asigur că nu voi merge atât de departe încât să-mi trimit întreaga armată în valea râului Glas, zise Lheanor cu claritate studiată. Te-ai făcut înţeles şi, prin urmare, Gryvan oc Haig va dezaproba o astfel de măsură, iar cum e, în orice caz, un act prostesc, mă bucur că pot să promit că mă voi abţine să-l înfăptuiesc.

— Da, foarte bine, zise Lagair.

Expresia lui sugera că nu punea mare preţ pe promisiunea lui Lheanor.

— Desigur, dacă după ce vom şti ce se întâmplă de fapt nu va mai părea prostesc, atunci voi desfăşura întreaga armată

oricând voi dori, zise contele Kilkry. Doar e a mea, la urma urmelor. Măcar partea din ea pe care Marele Conte mi-a lăsat-o.

***

După ce ambasadorul plecă, Lheanor luă masa doar cu fiul şi cu soţia lui, Ilessa. Erau cu toţii foarte rezervaţi şi starea lor de spirit li se transmitea servitorilor, care păşeau uşor în jurul mesei şi aveau grijă să se ţină deoparte până era nevoie de ei.

Între neamurile Blood Kilkry şi Lannis erau strânse legături de prietenie. Kennet nan Lannis-Haig fusese un oaspete frecvent şi plăcut la Kolkyre înainte de Febra Inimii. Lheanor nu apucase să îl cunoască la fel de bine ca pe Croesan, dar îl socotea un om bun şi de nădejde. Deşi pentru Lagair Haldyn şi pentru Marele Conte pe care îl servea ambasadorul asta nu însemna nimic, pentru Lheanor şi familia sa moartea lui Kennet reprezenta un motiv de mare mâhnire. Cu atât mai mult dacă aceasta fusese provocată de vrăjmaşii de la Drumul Negru.

Gerain era dezinteresat de mâncarea lui. Luase doar câteva înghiţituri rare.

— Mă laşi să mă duc? întrebă el.

Ilessa îşi ridică privirea din farfurie spre fiul ei, dar ochii acestuia îl fixau pe Lheanor. Pentru o clipă, contele păru să nu fi auzit întrebarea. Îşi tăia carnea din faţă cu fruntea încruntată.

— Câţi oameni vrei să iei? întrebă contele în cele din urmă.

— Doar două sau trei sute, răspunse Gerain imediat.

Părea nerăbdător, deşi se străduia din greu să-şi menţină nivelul tonului.

— Oamenii mei: niciunul dintre grăniceri sau dintre gărzile de la castel. Doar compania mea.

Lheanor oftă şi îi făcu semn unuia dintre servitori să ia mâncarea neterminată din faţa lui. Îşi turnă nişte vin. Vărsă un pic de el, cu mâinile tremurând uşor din cauza vârstei.

— Încă nicio veste de la Roaric, murmură el. N-am mai auzit nimic de el de… când? De două săptămâni?

— Trei, zise Ilessa liniştită.

— Nu putem să stăm şi să aşteptăm, oricât s-ar plânge ambasadorul, zise Gerain. I-ai spus şi tu, tată. Dintre toate neamurile Blood, Lannis este singurul pe care îl putem considera cu adevărat prieten.

— Crezi că eu nu ştiu asta?

Contele nu-şi putu retine iritarea din voce, dar mimica lui arătă că regretase imediat asta. Ridică pe jumătate o mână împăciuitoare.

— Ce vremuri trăim! Ambii mei fii trebuie să fie în pericol? Daţi-mi voie să mă căiesc de asta.

— Sunt fiii tatălui lor, zise Ilessa. De-asta fac ce fac. Când erai de vârsta lui Gerain, erai primul care se arunca pe cal.

Contele răspunse zâmbetului ei blând. Lheanor şi Ilessa se căsătoriseră tineri, aproape prea tineri pentru a înţelege ce fac. Dar nu regretaseră nicio clipă. Îmbătrâniseră împreună, cu o voie bună pe care orice pereche şi-ar dori-o.

— Îmi amintesc destul de bine, zise Lheanor.

Sângele i se înfierbânta adesea când era tânăr. Pe când era moştenitor Blood, era cel puţin la fel de dornic, de pasional ca Gerain. Privind acum înapoi la anii de demult, nu-şi putea aminti momentul în care prudenţa – ceva ce ar fi putea fi numit chiar aproape frică – începuse să-i erodeze vigoarea tinerească. Poate că a fost acela în care devenise conte.

— Eu nu caut ceartă, dar, dacă ne caută ea pe noi, nu ne putem opune, zise Gerain. Lasă-mă să plec. Poate Croesan n-are nevoie de ajutorul nostru. Poate că tot ce o să pot face va fi să-i transmit condoleanţe pentru moartea lui Kennet. Dar, dacă are nevoie de ajutorul nostru – de suliţele noastre –, ar fi mai mare ruşinea să aşteptăm permisiunea Gryvan oc Haig ca să i-l oferim.

— Nu vei găsi pe nimeni pe meleagurile noastre, cu excepţia ambasadorului lui Gryvan, să nu fie de acord cu asta. Dar nu schimbă faptul că el e Marele Conte. Trebuie să-l tratăm cu grijă, asta-i tot. Ne vom purta cu mănuşi cu Gryvan şi cu ambasadorul lui. Ia-ţi oamenii la Kolglas şi ai grijă. Vreau ca amândoi fiii mei să fie în viaţă, pentru a sărbători următoarea Naştere a iernii aici, cu familia voastră.

V

Orisian îşi reveni din starea de inconştienţă ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn vâscos. Era transportat prin pădure, pe un

fel de targă. Avea o idee înceţoşată despre această mişcare, dar trupul său nu răspundea în niciun fel. Privirea lui fixă era zdruncinată în ritmul celor care îl cărau. Trunchiurile cojite ale mestecenilor se perindau, unul după altul, prin faţa lui şi apoi dispăreau. Văzu un covor de iarbă aspră, muşchi verde-închis şi frunze căzute. Cu coada ochiului, prinse imaginea trecătoare a unor siluete înalte, palide, în mers. Nu se auzea niciun sunet. Era ca un vis. Simţea o durere surdă, zvâcnindu-i în coaste. Nu-şi imagina de ce e acolo, dar ajunse să-l ardă ca un junghi care apoi se retrase în acelaşi ritm. Alunecă din nou într-un somn întunecat.

Când deschise ochii mai târziu, tot nu putu alunga stupoarea de care era cuprins. Îl treziseră vocile. Vedea şi auzea fără să înţeleagă. Erau sunete asemenea conversaţiilor dintre veveriţe, croncănitului de ciori sau mişcării frunzelor în vânt. Fusese dus către nişte ciudate corturi în formă de bulb. Văzu o femeie ghemuită la uşă, cu o faţă cu trăsături delicate, impasibile, încercând să-i spună ceva ce el nu înţelegea. O piele de animal era întinsă pe un cadru de lemn. Mirosea a lemn ars. Copii se agitau înjur. Ca într-un coşmar sau o halucinaţie, o faţă mare împletită din crengi şi nuiele se holba la el. Un stâlp era înfipt în pământ, iar pe acesta erau fixate, unul deasupra celuilalt, cranii de căprioară. Îl priveau cu orbitele lor moarte, ca şi cum murise, şi el şi propriii ochi se poticneau şi se închideau sub privirea lor tristă.

Când văzu din nou, o faţă era aproape de a lui: ochii cenuşii, de culoarea prafului, priveau într-ai lui; pielea fragilă era atât de aproape, că şi-ar fi putut pune buzele pe ea. Simţi căldura respiraţiei cuiva pe obraji şi pe frunte. Era undeva în interior, sub un acoperiş curbat din piele de căprioară.

Undeva, foarte departe, crezu că aude o voce cunoscută strigându-l pe nume. Se făcu linişte şi, cum zăcea pe pământ, îşi pierdu cunoştinţa din nou.

Îşi reveni, fără să ştie la început cine e. Clipi şi se întoarse uşor spre lumina slabă.

Mişcarea fu suficientă pentru a-i provoca dureri într-o parte. Se strâmbă, întrebându-se de ce simţea aşa ceva. Durerea se diminuă şi el continuă să stea întins pentru un timp. Amintirile îi

revenirăîncet, dar păreau ireale şi el nu putea sorta adevărul de vis. Sau de coşmar.

Se uită în sus, la acoperişul ciudat al cortului: o grămadă de piei de animale pe un cadru de stâlpi.

Peste el fuseseră întinse blănuri care-i umplură nările cu miros de mosc. Încercă din nou să-şi mute capul spre lumina care se filtra undeva în stânga lui. Era pregătit pentru durere; cu toate acestea, când veni, îi tăie răsuflarea. Îşi ridică mâna ca de plumb şi o puse pe-o parte. Găsi un soi de bandaj acolo, cald şi umed pe pielea lui. Fu cuprins de un acces de tuse care îi făcu pieptul să ia foc şi îi aduse steluţe în faţa ochilor. Le privi dansând în interiorul pleoapelor, cuprins de ameţeli.

Apoi cineva din cort îi puse o palmă rece pe frunte şi ridică blănurile să se uite la coastele lui bandajate. Avea în faţă un chip din visele sale: frumos, palid, încadrat de un păr platinat, pe care se aflau ochi cenuşii care-l priveau. Mâna de pe fruntea lui se retrase şi el zări degetele fine încheiate cu unghii lungi, albe. Buzele subţiri se mişcară.

— Stai cuminte, se auzi o voce la fel de luminoasă şi de diafană în urechile lui Orisian ca o adiere de vânt de vară.

Kyrinin, îi indică o părticică din mintea sa. Gândul se îndepărtă, incapabil să găsească ceva acolo.

— Odihneşte-te, o auzi el spunând şi aşa făcu.

Fariel era acolo, între somn şi veghe. Fratele lui mort stătea în uşa cortului. Era chipeş, aproape frumos, băiat tânăr de-acum. Îşi dădu părul lung din ochi în timp ce porni înainte.

— Vino cu mine, îi zise el şi Orisian se ridică şi îl urmă pe fratele lui afară, în lumina înserării.

Pădurea era scăldată de soarele la apus, copacii aruncau umbre ascuţite pe iarbă. Fluturi migrau de la lumină la umbră şi înapoi la lumină. Fratele lui îl aştepta şi-l prinse de o mână.

— Să mergem până la mare, zise el şi Orisian aprobă din cap.

Copacii erau depărtaţi unul de altul şi mărgineau drumul în jos, spre valuri. Apa era strălucitoare. Cei doi stăteau unul lângă altul şi se uitau spre vest. Globul mare al soarelui tocmai atingea linia orizontului. Sufla o briză caldă.

— E frumos, zise Orisian şi Fariel zâmbi.

— Foarte, zise el.

— Ai fost plecat mult timp, zise Orisian.

Fratele lui luă o piatră şi o aruncă departe, departe. Îşi şterse apoi mâna pe tunică.

— Nu atât de mult şi nu atât de departe.

— Nu, niciodată n-am crezut că eşti foarte departe, zise Orisian.

Porniră de-a lungul ţărmului. Păsările de deasupra lor strigau cu voci aproape umane, un amestec de spaimă şi pierdere.

— Mi-ar plăcea să vii înapoi, zise Orisian.

— Nu pot. Îmi pare rău, zise Fariel fără să se uite la fratele lui.

— Eşti singur? Este… vocea lui Orisian se stinse.

Fariel râse uşor.

— Da, e şi ea cu mine. Şi tata.

Asta îl puse pe Orisian în impas. Se uită în ceafa lui Fariel în timp ce fratele lui mai mare mai merse câţiva paşi înainte să se oprească şi să se întoarcă. Orisian simţi greaţa ridicându-i-se din stomac. Pescăruşii zgâriau aerul cu ţipetele lor. Soarele agoniza, căpătând o nuanţă roşiatică.

Fariel arătă spre mare şi acolo, ireal de aproape, era castelul Kolglas. Era ca o coajă arsă, cu fumul înălţându-se încă de la

Terestrele sparte, cu bucăţi de zid dărâmate şi sfărâmate, cu porţile rupte în bucăţi şi ca nişte rămăşiţe care plutesc la marginea apei. În timp ce Orisian privea, un bloc mare de piatră căzu de pe creneluri, prăbuşindu-se pe stânci în mare şi aruncând stropi. El întinse braţele, ca şi cum ar fi putut atinge castelul distrus. Se simţi ameţit. Adânc în mintea sa, îşi văzu tatăl, cu sângele scurgându-i-se pe la colţul gurii, cu mânerul masivului cuţit ieşindu-i din piept. Icni.

— Ai uitat, zise Fariel.

Orisian înclină capul.

— Ce-ar trebui să fac?

— Nu ştiu să-ţi spun, răspunse fratele lui. Nimeni nu poate să-ţi mai spună asta. Va trebui să decizi singur.

Orisian îşi ridică privirea. Fariel clătina din cap cu tristeţe. Părea că se îndepărtase, undeva peste apă.

Orisian nu-i mai putea distinge trăsăturile.

— Stai, strigă Orisian, ridicându-se în picioare. Nu pleca!

Fariel zise ceva, dar acum Orisian abia îl putea auzi.

— Unde e Anyara? strigă Orisian.
Fratele lui se stinse în semicercul strălucitor al soarelui la apus.
— Nu mă lăsa, zise Orisian.
Simţi că se prăbuşeşte pe spate, căzând spre pământ. Pică pe ceva moale şi se scufundă în el.
— Nu mă lăsa, mai şopti o dată, apoi totul se întunecă.

***

Se trezi simţind pe faţă o atingere uşoară. Când reuşi să-şi limpezească privirea, o întoarse către tânăra Kyrinină care se uita la el. Mirosea a pădure, a căldură.
Fire fine din părul ei moale îi mângâiau obrazul. Îşi mişcă buzele fără zgomot.
— Fii fără grijă, zise ea cu un glas minunat, în timp ce se îndrepta. Ce-a fost mai rău a trecut.
— Mai rău, repetă el.
— Ai văzut moartea şi ai venit înapoi.
Durerea surdă din coaste pe care gândurile lui o conştientizaseră confirmă adevărul din spusele ei. Se agită, încercând să dea deoparte blănurile care îl înveleau. Ea îi puse o mână blândă, dar fermă peste a lui. Ochii ei limpezi îl fixară. Nu era nicio imperfecţiune în ei, văzu el, niciun defect în zona pură care-i înconjura pupilele mici ca un inel lustruit de silex. Ochii lui Inurian nu erau atât de perfecţi. Avea un dram de uman în ei. Multe se întoarseră la Orisian atunci, prea multe pentru a le aduna şi a le da formă. Simţi o zbatere de panică în piept, ca şi cum o pasăre adormită s-ar fi trezit.
— Rothe? Scutierul meu. A fost cu mine când… El m-a pus în barcă.
— Uriaşul. E aici. Trăieşte.
Îi examina trăsăturile feţei. El se simţi inconfortabil la atingerea privirii.
— Unde e? întrebă el.
— Aici, repetă ea.
— Vreau să-l văd.
Ea se ridică în picioare, înălţându-se deasupra lui.
— Aşteaptă. O să întreb.

Orisian îşi lunecă o mână pe pântece. Îl simţea gol, parţial de foame, parţial din cauza amintirilor amare şi violente care îi bântuiau gândurile. Unul îi atrase atenţia pe moment.

— Fariel, suflă el.

Ea se întoarse, aproape ieşită din cort. Se uită înapoi la el.

— N-am auzit, zise ea.

— L-am visat pe Fariel, murmură el.

— Fratele tău, zise ea.

Orisian vru s-o întrebe de unde ştia ea numele fratelui său, dar clapa din piele de căprioară se închisese deja la loc în spatele ei.

***

Rothe veni şi Orisian fu silit să-şi ascundă surpriza. Scutierul lui arăta diferit. Mare parte din volum îi dispăruse, faţa îi era mai slabă, ochii, înainte să se aprindă la vederea lui Orisian, erau împovăraţi. Când intrase Rothe, Orisian zărise siluetele înalte de afară. Nu-l urmaseră înăuntru. Rothe puse o mână mare pe umărul lui Orisian.

— Mă bucur să vă văd din nou, zise încet bărbatul mai vârstnic. M-am temut...

Orisian se luptă să se salte în capul oaselor, dar Rothe îl împinse înapoi.

— Rămâneţi culcat, zise el. Nu vă obosiţi.

— Sunt bine, zise Orisian.

— Poate, poate. A fost totuşi o rană adâncă şi ar fi mai bine să n-o puneţi la încercare. Cine ştie ce efecte poate avea poţiunea acestor oameni ai pădurii?

Orisian îşi puse degetele pe bandajul din jurul pieptului.

— Ei au pus cataplasma asta pe mine, zise el.

— Mai bine să nu ne întrebăm ce ar putea fi în ea, se strâmbă Rothe.

— Cât timp a trecut?

— Şapte zile, Orisian.

— Şapte zile! Am crezut că două sau trei, poate. De-abia dacă îmi mai amintesc ceva.

— Şapte. Şi ne-am mişcat în mare parte din timp. Am ajuns aici doar acum trei zile. În tot acest timp nu mi-au spus ce se

întâmplă. Nici măcar o dată nu m-au lăsat să vă văd. Şi mi-au luat şi sabia, sabia mea pe care o am de jumătate de viaţă.

Orisian observă pentru prima dată vânătăile, acum aproape dispărute, de pe obrazul şi fruntea lui Rothe şi linia roşie subţire de la baza nasului, unde rana începuse să se vindece. Putea ghici prin câte greutăţi trecuse omul, încercând să vină lângă el.

— Păi, zise el, cel puţin acum suntem din nou împreună.

— Împreună ca prizonieri într-o tabără a oamenilor pădurii. Am încercat să ajungem la Glasbridge, chiar am încercat, dar n-am îndemânarea să manevrez bărci, şi curenţii au fost prea puternici. Ne-au împins spre Car Anagais. Aceşti oameni ai pădurii ne-au prins aproape în clipa în care am pus piciorul pe pământ.

O expresie îndurerată trecu peste faţa scutierului.

— Iertaţi-mă, Orisian, că v-am dus departe împotriva voinţei Domniei Voastre. N-am avut de ales. Nu puteam să vă las să vă duceţi la tatăl Domniei Voastre.

— Eşti scutierul meu şi mi-ai salvat viaţa. Ar trebui să iert asta? Am fost… bine, las-o aşa. Acum ştii unde suntem?

— Greu de spus. N-am făcut nicio pauză în pădure, tot drumul. Aş spune că încă undeva în Car Anagais. Poate pe pantele sudice ale Car Criagarului, dar nu cred să fi acoperit atât de mult teren.

Orisian se gândi la asta câteva momente.

— Ce vom face? întrebă el.

— Aşteptaţi până vă mai vindecaţi un pic. Sper ca acestor creaturi să nu le treacă prin cap să ne ucidă înainte de a avea o şansă să scăpăm.

— Totuşi, acesta trebuie să fie clanul Vulpea, zise Orisian. Ei n-ar avea niciun motiv să ne facă rău. Nu sunt ca Bufniţele Albe…

— Gândurile unui om al pădurii nu sunt mai umane decât ochii lui. Să n-aveţi încredere în ei, Orisian! Aici trebuie să ne păzim unul pe altul.

Orisian vru să spună că va fi bine, că acesta era clanul tatălui lui Inurian, dar el ştia că pentru Rothe asta n-avea nicio importanţă. Scutierul fusese toată viaţa lui luptător în serviciul Lannis Blood şi în tot acest timp existaseră două constante care

îl conduceau: ameninţarea neamurilor Blood Gyre în nord şi Kyrininii care umpleau pădurile din jurul văii. Chiar şi Orisian, ştiind că Vulpile şi Bufniţele Albe nu erau la fel, nu putea ţine departe de mintea lui poveştile cu masacrele săvârşite de oamenii pădurii şi cu familiile arse în cocioabele din pădure.

Atunci veni fata Kyrinină. Tensiunea apăru în ochii şi braţele lui Rothe la sunetul făcut de intrarea ei, deşi el nu se întoarse.

— Destul cu vorba, zise ea. Amândoi afară.

— El ar trebui să se odihnească, zise Rothe, încă refuzând să se uite la femeie.

Spre surpriza lui Orisian, ea râse: un râs bogat, muzical, cum el nu mai auzise la nimeni, probabil, într-un fel, cu excepţia lui Inurian. Rothe era furios.

— S-a odihnit de-ajuns, zise ea. E bine acum.

Ea veni să-l ajute pe Orisian să se ridice, dar Rothe se interpuse între ei. Înfăşură un braţ puternic în jurul lui Orisian şi îl ajută să se ridice din pat. Femeia luă o pelerină groasă de blană de culoare închisă. Rothe i-o smulse şi o puse în jurul umerilor lui Orisian.

— Sunteţi suficient de puternic? întrebă el.

Orisian medită la asta. Deşi se simţea slăbit şi destul de fragil, nu simţea o durere chiar atât de mare şi trupul său părea să-i dea dreptate Kyrininei că se odihnise suficient. Muşchii lui erau atrofiaţi şi gata să se întindă.

— Da, zise el.

Încă sprijinindu-şi o mare parte din greutate pe braţul lui Rothe, Orisian o urmă pe femeie afară, în lumina zilei.

Ochii lui uitaseră să simtă şi fu nevoit să-i mijească în faţa strălucirii, dar atingerea bruscă a brizei pe faţa lui şi a aerului rece pe piele fu ca o scufundare într-un bazin rece într-o zi fierbinte. Îl trezi.

Clipi şi inhală profund, scuturând uşor din cap. Femeia se uita la el cu un zâmbet amuzat pe buze.

Lumina soarelui scăzu şi dispăru spre vest. Un câine trecu schelălăind pe margine, de la lumină la umbră şi înapoi. O mică gaşcă de copii îl fugăreau, râzând şi strigând.

Când îi zăriră pe Orisian şi Rothe în picioare în faţa cortului, se opriră şi se înghesuiră unul într-altul, zgâindu-se la ei. Ochii lui Orisian urmăriră câinele cum fugea şi dispărea printre colibe.

Era într-o mare tabără a Kyrininilor din clanul Vulpea. Corturile rotunjite făcute din piei brute şi prelucrate erau puncte în pădure, cât vedeai cu ochii printre copaci. Kyrininii se mişcau printre ele. Erau câini şi câteva capre rătăcind prin tabără în dorul lelii, după iarbă sau tufişuri. Era o zi strălucitoare de iarnă, vioaie, iar scena trezea un sentiment paşnic.

Apoi văzu obiectul care stătea nu prea departe de coliba în care se odihnise el. Era modelat din nuiele împletite şi ierburi, sprijinit pe un cadru de lemn: un ţesut complex care sugera mai degrabă decât arăta imaginea unei fete. Şi-o amintea din visele sale de om bolnav.

— Ce-i asta? întrebase el. Femeia îi urmări privirea, dar nu-i răspunse.

Începură să se adune Kyrininii. Se codeau să răspundă mai mult decât cu invitaţii mute de a se strânge într-un semicerc larg, ca să-i vadă pe Orisian şi Rothe. Mulţi dintre ei purtau suliţe. Rothe se agită neliniştit. Fata zise ceva în limba ei şi se înregistrară câteva aprobări uşoare în rândul mulţimii. Vederea copiilor către ciudaţii vizitatori ai taberei lor fu blocată de sosirea adulţilor şi ei se strecurară din nou în faţă prin pădurea de picioare.

— Ţi-e foame? întrebă fata.

Orisian dădu din cap. Mulţimea se risipi fără un sunet. În timp ce treceau printre Kyrinini, Orisian se simţi cuprins de nelinişte, de parcă aceasta ar fi sărit din corpul lui Rothe în al lui. Ochi de un cenuşiu intens se fixară asupra lui. Aceste persoane, atât de aproape că le-ar fi putut atinge, nu erau aşa cum îşi imaginase el. Când le vedea în visele sale, acestea erau delicate, aproape fragile. Cu toată graţia osaturii lor subţiri, aveau rezistenţă musculară, dar şi încredere. Chiar şi tăcerea lor era mai mult prezenţă decât absenţă. Era bucuros că braţul lui Rothe îl înconjura, ceea ce părea a fi atunci la fel de mult protecţie, cât susţinere.

Femeia îi duse dincolo de inelul de Kyrinini, la un foc mic.

O fată învârtea un iepure pe frigare.

Grăsimea cădea în flăcări, sfârâind şi pocnind. Fata sări deoparte când se apropiară ei.

— Mâncaţi, zise femeia.

Orisian se aşeză pe pământ, cu picioarele încrucişate. Mirosul de carne îi trezi o foame lacomă. Rothe ridică iepurele din foc şi-l puse pe o piatră. Ciuguliră resturi de carne din carcasă. Orisian cu greu ar fi putut mânca suficient de rapid cât să-şi satisfacă nevoia. Carnea atât de dulce cum rareori gustase, pelerina caldă de pe el şi aerul atât de curat şi de proaspăt îl făcură să simtă pentru prima oară de când se trezise că redevine el însuşi. Se opri numai când iepurele fusese redus la un morman de oase unsuroase. Încercă să-şi şteargă zeama din jurul gurii. Se lipise de el.

Se uită la femeia care stătea într-o parte.

— Cum de ştii că pe fratele meu îl chema Fariel? întrebă el.

Nicio reacţie nu apăru în expresia Kyrininei.

— Inurian vorbea despre el, zise ea, apoi se întoarse.

— Îl ştii pe Inurian? strigă el după ea.

Ea se îndreptă spre mulţimea care privea şi începu să vorbească cu unii dintre cei de acolo. Un câine slab veni şi apucă un os. Rothe îl alungă. Acesta mârâi sinistru la el, apoi se aşeză ca să aibă la îndemână şi să supravegheze cu o privire obsesivă rămăşiţele de la masă. Orisian se uită în mijlocul focului. Îl rugase de multe ori pe Inurian să-l lase să vină în călătoriile sale pe aceste dealuri. Şi acum era aici, printre persoanele pe care na'kyrimul le cunoscuse şi le vizitase. Se apropiase, printr-un coşmar, de partea secretă a vieţii lui Inurian, faţă de care el fusese întotdeauna atât de curios. Şi Inurian nu era aici cu el. Nimic nu era cum sperase el să fie.

— Ea se întoarce, murmură Rothe.

— Trebuie să te duci înapoi, zise femeia.

Rothe şi Orisian se despărţiră. Separarea forţată aduse o furie furtunoasă pe faţa lui Rothe.

— E-n regulă, îi strigă Orisian scutierului său, deşi nu era sigur de un astfel de adevăr.

Spre surpriza lui, femeia îl urmă în cort şi-l privi cum se aşază din nou pe salteaua de dormit. Ea se ghemui lângă el.

— Îl ştii bine pe Inurian? o întrebă el.

— Mâine trebuie să vorbesc cu In'hynyr, zise ea.

Orisian era nedumerit.

— Vo'an'tyrul…

Ea făcu o grimasă, aparent frustrată în căutarea de cuvinte potrivite.

— Ea e voinţa vo'anului.

— Înţeleg, zise Orisian plictisit.

— Unii vor să vă trimită la salcie.

— Ce înseamnă asta?

— Să vă ia vieţile.

— De ce? întrebă Orisian.

— Sunteţi Huanini. Poate că nu prieteni cu Vulpea. Unii spun ca n-ar trebui să fiţi aici.

— Dar am fost aduşi aici, protestă Orisian. Nu noi am ales sa venim.

— Ai fi fost mort dacă nu te aduceam. Medicamentul de care aveai nevoie era aici.

Orisian îşi presă mâinile pe ochi. Poate că Rothe avusese dreptate. Era doar pericol aici. Aceşti oameni ai pădurii erau sălbatici, la urma urmelor, cu gândirea răsucită în moduri ciudate.

— Vo'an'tyrul va trimite după tine.

Ea se ridică şi dădu a părăsi cortul.

— Stai, zise el. Vei fi acolo mâine?

Femeia clătină din cap.

— Vor vorbi limba mea? întrebă Orisian.

— In'hynyr a iernat de multe ori la Koldihrve.

Pentru o clipă, Orisian fu nedumerit, apoi înţelese. Koldihrve: aşezarea de oameni liberi la gura râului Dihrve de dincolo de Car Criagar. Avea reputaţia unui oraş sălbatic, periculos, cu atât mai mult cu cât Kyrininii din clanul Vulpea aveau o tabără de iarnă la marginea acestuia. Era singurul loc unde Orisian auzise că Huaninii şi Kyrininii încă trăiau laolaltă.

— Acolo ai învăţat-o atât de bine? întrebă el.

— Gata cu întrebările.

Se îndreptă spre uşă.

— Spune-mi cel puţin care e numele tău, zise Orisian.

— Ess'yr, zise ea.

Cu asta, ea plecă şi Orisian rămase singur. După un timp – un spaţiu mort în care gândurile goniră nestingherite şi haotice prin capul lui fără niciun motiv evident, dar pentru toate acestea, descoperi că are lacrimi în ochi.

***

Veniră după el dimineaţa devreme. Se trezise de puţin timp.

Lătratul de câini de afară îl trezise înainte de ivirea zorilor şi gândurile negre îl ţinuseră aşa, odată trezit.

Când intră Kyrininul în cort, îşi examina rana, dând la o parte pansamentul. Era de un roşu aprins, dar părea să se vindece. N-avea niciun moment pentru a înlocui cataplasma. Tăcuţii războinici Kyrinini îl conduseră afară din cort.

Cădea burniţa, mai mult ca o ceaţă grea decât ca o ploaie. Sub voalul acesteia, vo'anul era un loc tăcut, plin de forme neclare. Traversaseră o parte a taberei pe care el n-o văzuse înainte, urcând o pantă spre o livadă în care un adăpost era separat de celelalte. În faţa acestuia era un petic de pământ gol, în care erau înfipţi stâlpi înalţi. Unul avea pe el o coloană de cranii de căprioară, altele piei de castor, în jurul unui al treilea erau răsucite crengi de stejar. Îl trimiseră singur înăuntru.

Aerul din interior avea o intensitate saturată, pe bază de plante, aproape tangibilă, ca şi cum cineva ţi-ar fi apăsat peste nas şi gură o cârpă pe care a picurat parfum. El se luptă cu un val brusc de greaţă. Un foc ardea luminos în centrul cortului şi o mulţime de Kyrinini se aşezaseră în jurul lui. Când intră, toţi se întoarseră să se uite la el. Una dintre femei se ridică şi ajunse lângă el. El se feri de atingere. Ea îi puse mâna pe umăr şi-l apăsă să se aşeze. Se aşeză şi ea pe pământ. Zăduful din aer păru să se mai domolească şi capul lui încetă să se mai învârtă. Femeia îi puse un mic bol de lemn în mâini.

— Bea, zise ea.

El ridică bolul la buze şi tresări gustând lichidul fierbinte, amar, pe care îl conţinea. Nu îndrăzni să-l pună deoparte, căci n-avea nicio idee ce semnifica aici. Undeva în interiorul lui, nu atât de departe de suprafaţă cum şi-ar fi dorit, era doar un băieţel tremurând de frică şi de singurătate. Ştia că acum, probabil prima dată, sosise momentul să nu-i mai îngăduie acelui băiat

să facă parte din gândurile lui. Puse vasul pe genunchi şi se uită în jur cu ceea ce spera el că va trece drept calm.

Erau, probabil, douăzeci de Kyrinini înghesuiţi în cort, în faţa şi pe lateralele lui, în rânduri strânse. Ici-colo, putea vedea feţe de bărbaţi şi femei cu tatuaje faciale cârlionţate, despre care el bănuia ca desemnau războinicii sau căpeteniile. În Războiul Viciaţilor, auzise el, războinicii regilor tăiaseră pielea pe care erau imprimate astfel de mărci de pe feţele Kyrininilor morţi, pentru a dovedi ce duşmani periculoşi uciseseră.

În faţa lui, dincolo de flăcările strălucitoare, se afla o femeie mică, mai în vârstă decât majoritatea celorlalţi. Era înfăşurată într-o mantie dintr-o ţesătură decorată cu vârtejuri negre şi albastre. Şuviţe roşii, îndrăzneţe se vedeau prin părul ei argintiu, care îi cădea pe umeri. Avea trăsături ascuţite, dar ridurile de la colţurile ochilor şi ale gurii trădau trecerea anilor. Ochii ei goi, cenuşii se fixaseră pe Orisian.

— Eu sunt In’hynyr. Eu sunt vo’an’tyrul, rosti ea, cu o voce uşoară şi mlădioasă ce avea şi o urmă de oţel în ea.

Orisian dădu din cap. Lichidul pe care îl înghiţise lăsase în urmă o dâră care îi ardea gâtul şi pieptul.

— Vom vorbi, zise In’hynyr.

— Cum doriţi, replică Orisian slab.

Nu ştia ce altceva să spună sau dacă nu cumva nu trebuia să spună nimic.

— Există cinci vo’anuri ale clanului Vulpea în acest sezon, zise In’hynyr. Un număr bun. Acesta în care ne aflăm acum este unul bun. Pante însorite cu păduri bogate. O bună sursă de hrană. Pădurea e generoasă. Acesta e primul anotimp când avem un vo’an aici, de când îmi căram prima copilă în spate. Acum, ea are propriii copii. A fost o lungă aşteptare înainte ca Vulpea să se întoarcă. Atunci când a mai existat un vo’an în acest loc, Huaninii din vale ne-au văzut focurile şi au venit să ne caute. Noi i-am condus pe teren accidentat şi prin văi abrupte. I-am omorât pe unii dintre ei şi au plecat. Tu eşti din vale, picioare groase şi iuţi?

Eu… eu sunt din Kolglas, se bâlbâi Orisian, prins pe nepregătite de întrebarea bruscă.

Vocea lui In’hynyr era ritmică, adormitoare şi îl distrase de la înţelesul cuvintelor rostite.

De ce ai venit la acest vo’an? întrebă In’hynyr.

***

— Am fost rănit. Am fost adus aici. Ess’yr spune... răspunse Orisian.

Încercă să continue, dar In’hynyr pufni şi vorbi peste el:

— Clanul Vulpea ştia că va fi război în vale în acest anotimp. Suliţaşii noştri A’ani s-au întors astă-vară din ţinuturile inamice cu veşti despre o armată Huanină. Ei au spus că Bufniţele Albe, care sunt mâncători de hoituri, vor porni război împotriva locuitorilor văii alături de această armată. Bufniţele Albe, care n-au memorie, s-au băgat slugi la Huanini. Asta e bine. Vor suferi din cauza asta. E bine şi că e război în vale. Dacă e război în vale, vom fi lăsaţi noi în pace. Aşa că am revenit la acest vo’an după mulţi ani.

Orisian se lupta să urmărească tot ce spunea. Dacă Bufniţele Albe le-au dat ajutor Inkallimilor, se explica astfel cum ajunseseră la Kolglas. Cu ghizi Kyrinini, puteau trece neobservaţi prin Anlane. Cu toate acestea, părea o alianţă imposibilă. Bufniţele Albe nu erau prieteni cu oamenii şi neamurile Blood de la Drumul Negru cu siguranţă nu erau cu Kyrininii.

— Acesta este un vo’an bun, continuă In’hynyr. Ne întoarcem aici şi anotimpul următor dacă totul e bine. A’anul de la Yr’vyrain v-a găsit pe tine şi pe uriaş pe apă. Ess’yr a acestui a’an a vrut să te facă bine şi te-a adus aici. Aşa ţi-am salvat viaţa, pentru că ai fost la un pas de moarte. Acum eşti bine.

— E grav că tu şi uriaşul aţi venit aici. Când clanurile erau mai tinere, când oraşul strălucea ca soarele, un Huanin a venit într-un vo’an de-al Vulpii de pe un curs de apă neîngheţat, într-o vale de stejari. Se rătăcise. I s-a dat hrană şi adăpost. Dar a făcut prostia de a vorbi despre lucruri nebuneşti, ca un copil care nu ştie să fie cuminte. După un timp, i s-a spus să plece. Şi pentru că inima Huaninilor e fierbinte şi gândurile lor sunt ca focul, el s-a supărat. A luat pământ în mână şi l-a aruncat pe torkyr şi a blestemat Vulpea. Pentru aşa ceva, a fost luat şi trimis la salcie. Asta n-a vindecat rana. Mulţi dintre cei din vo’an

s-au îmbolnăvit şi au murit în vara anului viitor. Flăcările din torkyr pe care le-au dus cu ei erau întinate de furia lui.

— Vrei să mă omori din cauza a ceva ce s-a întâmplat cu sute de ani în urmă? întrebă Orisian, străduindu-se să nu trădeze în voce tensiunea care îi înnoda stomacul.

— Acel om a fost trimis la salcie acum o mie cinci sute de ani, îl corectă In'hynyr. Când cei asemenea lupilor încă făceau umbră în lume. Când Vulpea trăia mai aproape de soare, în ţinuturi mai primitoare. Dar numele lui nu e uitat. Ştiu numele persoanelor care au murit de boală, în vara care a urmat. Ele nu sunt uitate. Noi cântăm încă pentru ele. Noi nu uităm. Voi? Huaninii uită trecutul?

— Nu, nu uităm, dar… Eu nu sunt ca acel om. Greşeala lui… nebunia lui… nu este a mea. Orisian se simţi pierdut. O decizie se formula din argumente pe care el nu le înţelegea pe deplin. Se simţea neputincios. Îi trecu prin minte că Fariel ar fi ştiut ce să spună, ce să facă.

Şi Inurian ar fi ştiut. I se făcu incomod de cald. Pereţii cortului apăsau asupra lui.

— Ştim că poate fi şi bine, şi rău în Huanini, zise In'hynyr. În locul pe care îl numiţi voi Koldihrve e pace între Huanini şi Kyrinini. Poate fi bine şi la oamenii din vale. Acum două veri, un tânăr din a'anul de la Taynan a fost la vânătoare. Era cam nebun şi un mistreţ l-a rănit. Un bărbat din vale l-a găsit şi l-a îngrijit. L-a făcut bine şi tânărul s-a întors la a'anul lui. De asta ştim că sunt şi oameni buni în vale. Aveţi acest bine în voi?

— Eu aş ajuta pe cineva dacă ar fi rănit, zise Orisian. Aşa cum Ess'yr a încercat să mă ajute pe mine. Nu toţi Huaninii gândesc rău despre Kyrinini, la fel cum nu cred că toţi Kyrininii gândesc rău despre noi. Eu nu doresc răul Vulpii.

— Nu-i doreşti răul Vulpii, zise In'hynyr, ca şi cum ar fi vrut să guste singură adevărul din cuvintele lui.

Se opri şi o tăcere intensă se aşternu. Orisian îşi trecu privirea de la unul la celălalt. Ochi goi îi întâlniră pe ai lui. Nu putea fi făcută nicio legătură cu aceste fiinţe. Îl priveau cu detaşarea cu care un măcelar punea oaia sub cuţit.

— Ess'yr ne-a spus că eşti mare printre ai tăi. Că eşti unul dintre conducători, zise In'hynyr.

— Nu, zise Orisian. Nu tocmai. Unchiul meu este conte. Inurian este prietenul meu…

Din nou ea pufni. El se întrebă dacă In'hynyr era nemulţumită. Crezuse că numele lui Inurian putea cumpăra pentru el ceva prietenie aici. Nu părea să funcţioneze. Căută altceva, care i-ar fi putut servi mai bine. Se putea să nu fie adevărat că Fariel ar fi ştiut ce să spună, se gândi el. El nu vorbise cu Inurian despre Kyrinini, cum făcuse Orisian adesea, el nu s-ar fi imaginat niciodată vizitând o tabără de-a Vulpii, nici măcar n-ar fi crezut că aşa ceva e posibil. El nu vedea nicio diferenţă între Vulpe şi Bufniţele Albe.

— Familia mea nu este duşmanul Vulpii, zise el. Şi nu suntem prieteni cu Bufniţele Albe.

— Omul de la castelul din vale luptă cu Bufniţele Albe. Asta e bine. Aţi pornit război şi împotriva duşmanului din Anlane?

— Eu unul n-am luptat, dacă asta vrei să spui. Războinicii casei mele da, atunci când ne-au atacat oamenii în pădure. Rothe, omul care e cu mine, a luptat. El e un duşman al Bufniţelor Albe.

Orisian începu să se simtă rău din nou, de la căldură, de la mirosul îmbătător din interiorul cortului, de la oboseala pe care o simţea în oase.

— Totul este împotriva Vulpii, zise In'hynyr. Suntem un clan mărunt. Optzeci de a'anuri. Bufniţele Albe, care roiesc ca albinele, sunt de cinci ori pe-atât. Neamul tău umple valea ca şoarecii prin iarbă. Suntem un clan mărunt, dar le ţinem piept duşmanilor noştri. Ca să facem asta, vederea trebuie să ne fie ageră ca a vulpii, iar gândurile limpezi. Ess'yr s-a simţit datoare faţă de voi, iar noi i-am îngăduit să vă ajute. Datoria noastră este faţă de vo'an. Este vo'anul în siguranţă?

— Nu vreau decât să mă întorc la oamenii mei. Nu voi spune nimănui unde e vo'anul. Nici Rothe, dacă-i voi cere eu. Vrem doar să ne întoarcem.

Nu mai putu vorbi. În spatele privirii lui era ceva trepidant. Toi ceea ce auzise el vreodată despre Kyrinini, fiecare poveste despre măceluri i se învârtea în cap reţinându-i atenţia: copii ucişi în paturile lor, la ferme, războinici capturaţi în încăierări din pădure şi torturaţi. Cu toate acestea, el încă se agăţa de ideea

că poveştile erau doar poveşti şi că nu-l priveau pe el aici, acum. Nu putea să creadă că a scăpat de ororile de Naşterea iernii doar pentru a fi condamnat la moarte de către această bătrână micuţă, cu şuviţe roşii în părul ei argintiu.

— Bea, zise In'hynyr. Orisian se uită la ea o clipă, neînţelegând, apoi îşi aminti de micul bol de lemn care încă i se odihnea pe genunchi. Ezitant, amintindu-şi gustul înţepător al băuturii, îl ridică la buze şi sorbi. Lichidul se răcise puţin şi, deşi încă mai avea un gust aspru, nu mai ardea atât de tare. Capul i se limpezi un pic. Căldura apăsătoare părea să se ridice de pe faţa lui.

— Ce înseamnă promisiunea ta? îl întrebă In'hynyr.

Orisian făcu o pauză, căutând o formulă prin care ar fi putut să comunice cu această femeie.

— Va fi o datorie pentru mine, zise el. La fel cum tu ai o datorie faţă de vo'an, cum spui că Ess'yr a simţit o datorie faţă de mine. Promisiunea mea este o datorie faţă de mine şi faţă de tine.

— Unde vei merge?

— Să merg? Eu…

Ezită. Unde o să meargă? Tatăl lui murise şi probabil că şi Anyara şi Inurian. Şi Kolglas era departe, dacă Rothe avea dreptate în legătură cu cât de mult călătoriseră.

— Aş merge la Anduran pentru început, zise el. La unchiul meu, contele. Dacă ceea ce spui e adevărat, oamenii mei trebuie să pornească război împotriva Drumului Negru şi a Bufniţelor Albe. Trebuie să particip şi eu la asta.

Undeva în cort, ascuns în umbră, cineva începu să cânte. Era o melodie moale, cântată pe un ton atât de jos şi de profund că părea un murmur îndepărtat. Orisian nu putea fi sigur nici dacă era o singură voce sau mai multe. Nu putea auzi cuvintele, ci doar cântecul. Unul cu o sonoritate funebră.

— Nu-i voi face niciun rău Vulpii, zise el din nou. Nu sunt duşmanul vostru. Dacă va fi război, va fi împotriva altor Huanini şi împotriva Bufniţelor Albe. Nu a Vulpii.

Nu ştia ce altceva să mai spună.

O lungă perioadă de timp, nimeni nu zise nimic. Doar melodia curgea în jurul lui. Îşi plecă ochii şi se uită la vasul scobit din

poală, la lichidul din interior. Căldura îi dispăruse rapid. Câteva valuri fragile de abur i se ridicară spre faţă.

— Du-te, zise In’hynyr într-un final.

— Atunci avem voie să părăsim vo’anul? întrebă el.

— Ne vom gândi la asta, fu tot ce spuse In’hynyr.

VI

Stătea de ore bune cu picioarele încrucişate în uşa cortului. Îi dăduseră o mantie de blană de jder care mirosea atât de puternic, de parcă abia fusese jupuită de pe animale. Avea nevoie de ea, căci cu fiecare zi aerul devenea din ce în ce mai aspru.

Cu două săptămâni în urmă, o viaţă, ar fi fost un vis împlinit pentru el să se afle în mijlocul unei tabere de-a Vulpii. Chiar şi acum, în ciuda frământărilor provocate de amintirea a ceea ce-l adusese acolo, era conştient de atmosfera nepământească de pace şi calm din tabără. Kyrininii se mişcau cu precizie şi echilibru, fie că erau adulţi sau copii. Cei mai vârstnici dintre ei, stafidiţi şi chiar un pic cocoşaţi, îşi păstrau o graţie naturală pe care Orisian n-o văzuse la cei din neamul lui. Adulţii erau toleranţi cu grupurile de copii care ţâşneau încoace şi-ncolo printre corturi. Îi supravegheau, uneori alăturându-li-se la lupte şi alergări. Orisian nu auzise niciodată voci ridicate, de furie sau de enervare.

Ploile trecuseră, împreună cu norii rapizi care le purtau şi mare parte din timp cerul era luminos. Lumina soarelui arunca umbrele rigide ale copacilor desfrunziţi asupra taberei şi făcea să strălucească verde iarba, în amintirea verii. Stoluri de păsări mici rătăceau prin vo’an. Kyrininii veneau şi plecau. Vânau, adunau lemne de foc, găteau, la fel ca orice sătean. Dar în mijlocul familiarului erau momente departe de ceea ce ştia şi înţelegea el. Faţa cea mare ţesută din crengi, stând în picioare ca o santinelă care supraveghea inima vo’anului, îl descumpănea.

O dată sau de două ori, îi văzuse pe Kyrinini atingând-o cu degetele şi murmurând câteva cuvinte. Uneori, când lumina cădea într-un anumit fel, stâlpii decoraţi cu cranii de animale

aveau un aspect ameninţător. Poate cel mai enervant dintre toate, el observa cum, uneori, unul dintre cei din clanul Vulpea se holba în tăcere la el dintre corturi. Când îşi întorcea ochii într-acolo, nu descoperea nici urmă din stinghereala pe care ar fi simţit-o un om dacă ar fi fost prins. De fiecare dată, Orisian îşi muta primul privirea.

O dată sau de două ori pe zi, el şi Rothe aveau voie să-şi petreacă ceva timp împreună. Discuţia pe ton scăzut cu Rothe îl umplea de îngrijorare pe Orisian şi se referea la planuri de evadare de îndată ce amândoi ar fi fost suficient de puternici. Orisian ştia că nu puteau scăpa dacă Vulpea s-ar fi opus. Siguranţa lor se fundamenta pe raţiune şi răbdare, nu pe fugă. În adâncul inimii lui, Rothe credea probabil la fel. Poate că vorbea despre evadare numai pentru că asta credea el că avea nevoie Orisian să audă pentru a-şi menţine moralul ridicat. Dacă aşa era, atunci niciunul din ei nu era complet sincer, pentru că Orisian nu-i spusese scutierului despre întâlnirea lui cu vo’an’tyrul. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Rothe să ştie că soarta lor încă atârnă de-un fir de păr. Cel puţin nu încă.

Ess’yr îl vizita adesea, uneori aducând mâncare, alteori pentru a-i verifica rana, alteori pentru niciun motiv evident pentru el. Aştepta cu nerăbdare s-o revadă. Deşi zâmbea rar, în felul ei de-a fi exista multă bunăvoinţă. Totuşi, ea vorbea în cercuri ciudate, aşa cum făcuse şi In’hynyr, şi el simţea de fiecare dată că pierde jumătate din sensul cuvintelor rostite.

Uneori, îi răspundea la întrebări. Câte persoane erau în vo’an? întrebase el. Două sau trei sute, îi spusese ea. Şapte a’anuri, care urmau să se disperseze din nou în primăvară. Unde era restul familiei ei? Părinţii ei plecaseră la salcie. Fratele ei vâna în Car Criagar.

Apoi, când Orisian punea vreo întrebare ce depăşea limita invizibilă care le îngrădea conversaţia, ea îl ignora sau pleca. Nu voia să discute despre soarta lui şi a lui Rothe, şi nici despre Inurian. Iar când o întreba despre chipul nepământesc din vreascuri şi crenguţe, ea clătina încet din cap. Treptat, învăţă să se poarte cu băgare de seamă.

Noaptea se întindea să doarmă în mijlocul mirosurilor ciudate din cortul Kyrinin, ascultând sunetele străine ale pădurii şi

taberei. În acele ore singuratice, în strânsoarea întunericului, pierdea lupta cu imaginile şi amintirile care se ciocneau în capul lui. Erau de la castelul Kolglas, din noaptea Naşterii iernii. Dar persoana de care îi era cel mai dor, a cărei lipsă îl durea mai mult decât oricare alta era cineva pierdut cu mult timp înainte: Lairis, mama lui. Golul lăsat de ea în viaţa lui era mai cavernos ca niciodată, iar rana redeschisă. Strângea lângă el blănurile de pe pat, ca şi cum acestea ar fi fost braţele ei.

***

În dimineaţa celei de-a patra zile de când se trezise, când Ess'yr îi aduse un castron cu supă apoasă, el simţi că s-a schimbat ceva. Era o lumină în ea care nu fusese acolo înainte. O întrebă dacă In'hynyr a luat vreo decizie, dar Ess'yr se făcu că nu aude.

— S-a întors fratele meu, zise ea. O să vă cunoaşteţi.

Înaltul, zveltul vânător pe care Ess'yr îl aduse mai târziu în colibă era mult mai impunător decât oricare alt Kyrinin văzut de Orisian până atunci. În simplul act de a intra, fără un cuvânt, spaţiul devenise al lui. Părul lung, argintiu avea un luciu aproape metalic. Faţa lui întinsă era acoperită de un vârtej complex de linii albastru-închis tatuate în piele. Ochii de culoarea fumului rămâneau impasibili, dar colţul gurii sale se ridică aproape imperceptibil la vederea tânărului Huanin chircit pe salteaua de dormit.

— Fratele meu, zise Ess'yr. Varryn.

— Eu sunt Orisian, zise el, dorindu-şi să nu i se oprească inima.

Înaltul Kyrinin înclină capul şi îngustă ochii. Orisian se simţi ţintuit.

— Ulyin, zise Varryn şi ieşi în aerul dimineţii.

Ess'yr se uită după el, scărpinându-se pe obraz cu o unghie albă. Orisian îşi drese glasul.

— Ce înseamnă ulyin? întrebă el.

— Un pui de pasăre. Fără pene. Din cei care cad din cuiburi.

Se uită la el.

— Vânătoare proastă, zise ea şi se duse după fratele ei.

El îl văzu pe Varryn din nou după-amiază, când Ess'yr îl scoase din cort şi îl îndrumă către un foc unde îl aştepta un

castron cu tocană. Cum stăteau alături, mâncând în tăcere, fratele ei li se alăturase.

Orisian îl privi cu coada ochiului. Precauţia rivaliză o vreme cu curiozitatea de a vedea tatuajele dense de pe pielea Kyrininului. În cele din urmă, puse vasul jos şi se întoarse către Varryn.

—Ce…

Orisian ezită un moment.

— Ce înseamnă desenele de pe faţa ta?

Ess'yr vorbi înainte ca fratele ei să poată răspunde.

— E kin'thyn. De trei ori. Foarte puţini îl au pe al treilea. Pot să-ţi spun cum a câştigat kin'thynul. E de acord. Vrei? îi zise ea lui Orisian.

— Da, mi-ar plăcea.

— Primul Kin'thyn a fost când avea 13 veri.

Era ceva aproape reverenţios în tonul lui Ess'yr.

— Era în a'anul arcaşilor din Tyn'vyr, traversând teritoriile Bufniţelor Albe. I-au vânat pe duşmani timp de cinci zile. A săgetat unul bătrân din spatele unui copac. Al doilea, când avea 15 ani. Un a'an de arcaşi al inamicului se apropiase. L-a înjunghiat pe unul dintre ei cu un cuţit. Apoi multe veri înainte de-al treilea. Kyrkynii au chemat un a'an de arcaşi şi s-au dus peste vale, intrând adânc în teritoriile inamice. Pe un curs de apă au găsit o familie şi i-au trimis pe toţi la salcie. Varryn le-a luat foc din tabără. Au fugit de la râu, dar inamicul era asemenea lupilor în spatele lor. Mulţi au căzut. Kyrkyni şi alţi zece. Cinci au ieşit din spatele copacilor şi s-au întors. Varryn a luat focul cu el. Numai pentru aşa ceva se dă al treilea kin'thyn. Pentru focul inamicului.

În timpul poveştii, Varryn îl privise pe Orisian cu o privire fixă, lipsită de orice emoţie. Asta îl făcuse să vrea să se întoarcă. În schimb, întrebă:

— Cum de traversaţi valea în Anlane atât de uşor? Fără ca noi, cei din neamul Blood, să ştim că sunteţi acolo?

Întrebarea era direcţionată către Ess'yr, Orisian presupunând că fratele ei nu va înţelege, dar Varryn se ridică în picioare, lăsându-şi deoparte vasul, deşi era încă pe jumătate plin de tocană aburindă.

— Huaninii nu ştiu, zise el.

El plecă, oprindu-se după câţiva paşi şi întorcându-se pe jumătate.

— Ochii şi urechile sunt groase şi grele. Ca şi picioarele şi tălpile voastre.

Orisian îi privi spatele Kyrininului în timp ce acesta pleca mai departe.

— Varryn nu-i prea place pe Huanini, zise Ess'yr.

— Nu, fu Orisian de acord. Tu nu pari să simţi la fel.

— Nu-mi place rasa voastră. Dar Inurian vorbeşte bine de voi. De tine.

Orisian uită cu totul de Varryn. Prinsese crăpătura din scutul pe care Ess'yr îl menţinea împotriva întrebării pe care el îşi dorea să o pună.

— Îl cunoşti? Pe Inurian, vreau să spun. A venit să vă viziteze tabăra?

— Te-am văzut cu uriaşul şi v-am recunoscut. Te văzusem înainte, cu trei veri înainte, cu Inurian într-o barcă. Aproape de mal. Tu nu mă vedeai, dar el ştia că mă uit. A făcut un semn.

— N-am fost niciodată la Car Anagais, zise Orisian, gândindu-sc repede, întrebându-se cum s-o facă pe Ess'yr să vrea să vorbească.

— Întotdeauna am vrut să vin cu el în pădure. Ştiam că vine în tabăra voastră şi am vrut să vin cu el. M-a refuzat de fiecare dată.

Ess'yr îl privi în ochi.

— De ce ai vrut să vii la noi? Huaninii nu vin într-un vo'an.

— Ştiu că multora dintre oamenii mei nu le plac Kyrininii. Ei se tem, cred, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Eu doar… Am vrut doar să văd cum sunt taberele voastre. Să văd cum trăiţi. E greu de explicat, dar în ultimii ani am vrut de multe ori să… să fiu în altă parte decât acasă. Într-un loc diferit, nou. Şi am vrut să văd unde vine Inurian şi unde pleacă în călătoriile sale, cred.

— El e important pentru tine.

— Da. A fost foarte bun cu mine în ultimii ani.

Ess'yr îşi îndepărtă un fir de păr de pe faţă. Gestul era atât de obişnuit, atât de lipsit de importanţă, că pentru o clipă luminoasă Orisian se agăţă de el şi se eliberă de toată lumea de

dincolo de această mână sculpturală şi de languroasa ei mişcare. Ess'yr rămase tăcută timp de încă vreo câteva respiraţii. Apoi se ridică în picioare, ca şi cum ar fi ajuns la unele concluzii.

— Vino! O să-ti arăt. Poate Inurian doreşte asta.

Îl duse prin vo'an. Cum mergeau în tăcere, ea înainte şi el în urmă, Orisian se gândi că Rothe ar fi văzut aici şansa de a evada. De a o birui pe Ess'yr şi a fugi. Dar Orisian nu luă asta în considerare nicio clipă. El se îndoia că ar putea fi mai bun decât femeia Kyrinin, chiar dacă ar fi încercat, şi, oricum, Rothe ar fi rămas singur în tabără. Scutierul lui ar fi văzut asta ca moarte sigură, Orisian ştia, dar n-ar fi putut în niciun caz să-l lase în urmă pe Rothe. Şi mai era şi sentimentul că avea o datorie faţă de Ess'yr. Ar fi fost mort dacă ea nu l-ar fi găsit şi nu l-ar fi adus aici.

Ajunseră într-un loc unde terenul era drept. Pământul era mlăştinos şi acoperit de muşchi şi se lăsa sub picioarele lui Orisian. În faţă era o dumbravă deasă de sălcii. De undeva dintre copaci venea sunetul unei curgeri de apă. Ess'yr îl conduse către un popas la mică distanţă de sălcii. Câteva păsări mici, surprinse de apropierea lor, ţâşniră din tufiş. Orisian deschise gura să vorbească. Înainte de a face asta, degetul ei subţire îi atinse buzele, uşor ca aerul.

— Respiră uşor, zise ea. Vorbeşte încet. Locul tău nu e aici. Eşti urmărit.

Orisian aşteptă ca Ess'yr să-i explice.

— E o hane dyn. Un loc al morţii. Corpul intră în pământ. O creangă de salcie îi e plantată în mâini. Dacă aceasta înmugureşte, spiritul va merge la Darlankyn. Dacă nu face muguri, rămâne. Aceştia sunt kar'hane: observatorii.

Privind înainte, Orisian putea vedea că prin densitatea sălciilor cu trunchiuri şi ramuri curbate erau risipite câteva trunchiuri subţiri, fără frunze, care probabil că erau neregeneratele ramuri de înmormântare ale Kyrininilor. Vederea acestora îl făcu să-şi imagineze ochi fantomatici asupra lui. Nenumăratele ramuri vii de salcie suspinau împreună. Fiecare copac, îşi dădu el seama, marca mormântul unui Kyrinin,

rădăcinile acestuia încolăcindu-se în jurul oaselor din pământul moale.

— Trimis la salcie, zise Ess'yr încet.

Un mormânt rece în solul umed de pe malul unui curs de apă din pădure, îşi spuse Orisian. Ştia de mult că Kyrininii, ca şi oamenii lui, îşi îngropau morţii, în loc să-i ardă. Totuşi, nu-şi amintea să mai fi auzit despre copaci. Îi trecu prin cap că, atunci când călărea cu tatăl său sau cu oamenii lui Croesan, la vânătoare, era posibil să mai fi trecut prin astfel de locuri. Cine ştie peste câte sute de Kyrinini care-şi dormeau somnul de veci trecuse cu copitele calului său?

— Iar cei care nu sunt în graţii? întrebă Orisian.

În loc de răspuns la întrebarea lui, Ess'yr zise:

— Lui Inurian îi plac dyn haneurile. Le numeşte tărâmuri ale păcii. De asta ţi l-am arătat.

— Mulţumesc, îi zise Orisian lui Ess'yr.

Pe drumul către centrul vo'anului, ea îi arătă faţa făcută din ramuri. Ca întotdeauna, lui i se păru sinistră, ca şi cum o grămadă colcăitoare de şerpi fusese brusc îngheţată.

— Te întrebi ce e asta. E…

Ess'yr făcu o pauză, căutând un cuvânt sau o frază care nu-i venea uşor pe buze.

— … o capcană de morţi. E anhyne. Imaginea unui Anain.

În momentul în care ea rosti cuvintele, el le putu vedea şi se întrebă cum de nu le ghicise înainte. Anainii fuseseră diferiţi de toate celelalte rase. Mai apropiaţi de zei, aşa cum unii şi erau. Dacă ei aveau o formă, deşi mulţi au spus că n-aveau, aceasta era din lemn, crengi şi frunze revenite la viaţă. Asta, gândul necunoscut al pământului verde care curge prin pădurile şi prin locurile sălbatice ale lumii, era ceea ce Kyrininii încercaseră să reprezinte.

Tot ce ştia Orisian despre Anaini era pe jumătate legendă. Spicuiri din poveşti şi zvonuri. Nu era mai mult de o mână de poveşti de-ale oamenilor care întâlniseră unul dintre ei şi aproape toate se terminau rău. Una dintre aceste poveşti o cunoştea bine fiecare Huanin sau Kyrinin deopotrivă: la sfârşitul Războiului Viciaţilor, atunci când regii cuceriseră Tane şi zdrobiseră puterea celor mai mari clanuri Kyrinine, Anainii se

treziseră. Ridicaseră o pădure vastă – Marele Hăţiş – unde nu fusese nimic înainte, înghiţind Tane şi toate pământurile acestuia. Puseseră o sălbatică, impenetrabilă barieră între armatele umane şi Kyrininii ce se retrăgeau în est. Asta, la fel de mult ca asediul şi prăbuşirea Tane, încheiase vărsarea de sânge. Şi aici, în paşnica inimă a vo'anului, era o reprezentare a îngrozitoarei puteri, veghind asupra copiilor care se jucau şi a caprelor rătăcitore.

— Ce înseamnă aceasta? întrebă Orisian, vorbind pe ton scăzut fără să vrea.

Ess'yr se încruntă uşor. Era o expresie ciudată pe trăsăturile ei în mod normal imperturbabile, ca şi cum o pasăre trecuse pentru o clipă prin faţa soarelui şi-i aruncase o pâlpâire de umbră pe faţă.

— Dacă un corp nu ajunge la dyn hane… spiritul nu se va odihni. Anhyne veghează împotriva a aşa ceva. Îi aduce aproape pe Anaini. Ei protejează împotriva morţilor fără tihnă.

„Morţii fără tihnă în pace”, se gândi Orisian. Era un nume potrivit pentru ei. El nu credea în fantome – nu în felul la care înţelesese că se referise Ess'yr –, dar erau alte modalităţi pentru ca morţii să nu-şi găsească tihna.

— Nu ştiam că au fost şi Anaini pe-aici, zise el.

— Îţi apar în faţa ochilor în câteva locuri. În ceea ce voi numiţi Marele Hăţiş. În Anlane, unde e duşmanul. În Din Sive. Dar ochiul nu e tot. Ei umplu lumea verde. Tu nu-i vezi, dar ei sunt aici.

Apoi nu mai spuse nimic. Spusese suficient cât să-l lase pe Orisian să se lupte ore întregi cu senzaţia, şi mai acută decât simţise înainte, că e urmărit. Nu conta că Ess'yr zisese că Anain erau o proiecţie, el nu voia să stea expus privirii unor astfel de fiinţe legendare, în noaptea aceea râvni la zidurile de piatră de la Kolglas, cu soliditatea şi intimitatea lor, într-un fel în care n-o mai făcuse de ani întregi.

***

Orisian fu trezit de mâini care trăgeau blănurile de pe el şi de voci insistente care-l smulgeau din moţăială. Încă pe jumătate adormit, primul lui instinct fusese să se zbată şi să lupte împotriva trupurilor care păreau să tabere pe el. Erau prea

multe şi el abandonase orice rezistenţă. Fusese tras şi împins afară, în noaptea rece. El se uitase înjur cu privirea împăienjenită.

O mare mulţime de Kyrinini era adunată în faţa cortului său: atât de mare, încât el crezu că fiecare bărbat, femeie şi copil din vo'an trebuia să se fi strâns acolo. Stăteau în tăcere, cu ochii fixaţi pe el. Cei care îl treziseră se topiseră în mulţime, lăsându-l singur, încă un pic instabil pe picioare. Pădurea era scăldată în lumina radiantă a lunii, care arunca o strălucire eterică pe feţele incolore care îl înfruntau. El privi în sus şi văzu deasupra capului o lună mare şi complet albă agăţată pe cer.

Rothe fu împins înainte ca să i se alăture. Scutierul părea mai treaz şi mai alert decât se simţea Orisian.

— Staţi aproape de mine, mormăi el şi, cum stătea în picioare, îi luă braţul lui Orisian şi-l prinse strâns.

— Nu arătaţi că vă e frică.

Orisian se uită înjur la zidul de trupuri mişcătoare cu care se confrunta. Nu se auzea niciun sunet, în afară de huhuitul unei bufniţe undeva în pădure. Avu deodată senzaţia intensă că el şi Rothe nu aparţineau acestui loc, că au deviat cumva de la lumea de veghi şi au trecut altundeva.

Ceva se întâmpla sau era pe cale să se întâmple.

— Nu spune nimic, îi şopti lui Rothe, realizând că era mult mai probabil ca scutierul lui să facă o greşeală în acest moment, decât el însuşi.

Mulţimea se despărţi, deschizând o cale îngustă pentru a lăsa o siluetă să avanseze. De sub tivul rochiei drepte se vedeau picioarele goale. Fâşii de blană atârnau pe umerii a ceea ce trebuia să fi fost o femeie Kyrinin, dar faţa care se uita la Orisian şi Rothe era a unei vulpi mari. Cum capul se întorcea încolo şi-ncoace, el putu vedea legăturile care ţineau masca pe loc. Stătea peste fire lungi de păr cenuşiu, presărate cu dungi roşii care străluceau în lumina lunii.

Era In'hynyr, realiză Orisian. Recunoaşterea nu atenuase aspectul sălbatic al măştii, atunci când ea se întorsese să se holbeze la el. În mâna stângă, frământa o cârjă înaltă de care fusese legată o duzină de mici cranii de animale. Oasele se loveau unul de altul când ea se mişca. Se înregistră o clipă

prelungită de tensiune când vo'an'tyrul se confruntă cu cei doi oameni, apoi ea se răsuci cu totul şi îşi ridică braţele. Rămase astfel între ei şi gazdele Kyrinini pentru câteva secunde. Vocea ei, când începu să vorbească, era înăbuşită sub masca de vulpe, iar asta făcea sunetul cu atât mai straniu cu cât era scuipat prin deschizătură. Vorbea în limba Kyrinină: o rostogolire de cuvinte care suna aproape ca o incantaţie.

— Fii pregătit pentru orice, murmură Orisian.

In'hynyr vorbi, şi toţi ochii fură aţintiţi asupra ei. Îşi scutură cârja, şi micile cranii mici de pe aceasta începură să clincăne. Vocea ei creştea şi scădea în intensitate. Respiraţia ei scotea aburi care se ridicau ca şi când ar fi fost atraşi de luna jucăuşă.

Masca de vulpe se răsuci cu un strigăt şi In'hynyr aruncă un braţ spre cei doi. Rothe tresări.

Orisian nu se mişcă. Făcuse tot ce putuse pentru a se salva, atunci când vorbise cu vo'an'tyrul. Nu ştia ce ar fi putut schimba acum tot ce era să se întâmple. In'hynyr tăcu şi o şoaptă se răspândi prin mulţime. Ici-colo se înclinau capete. Mai întâi unul câte unul şi apoi în grupuri mici, mulţimea începu să se destrame şi să se disperseze. Kyrininii dispărură, cufundaţi în întuneric. In'hynyr se îndepărtă o vreme cu spatele de Orisian şi Rothe, păstrând pe faţă masca, apoi se întoarse şi plecă, singură. În decurs de câteva clipe, din toată mulţimea rămase doar Ess'yr. Stătea şi îl privea pe Orisian.

Mâna lui Rothe îi ridică braţul şi îl auzi pe uriaş expirând profund. Ess'yr veni spre ei.

— Vo'an'tyrul a vorbit, zise Ess'yr. Puteţi pleca. Mâine. O zi în plus şi veţi fi trimişi la salcie. O să vin la voi de dimineaţă.

***

În zorii zilei, o ceaţă grea se aşternuse peste tabără. Orisian ieşi din cortul lui. Dormise puţin după ce adunarea se dispersase, răsucindu-se şi învârtindu-se cea mai mare parte din ceea ce mai rămăsese din noapte, cu mintea mult prea aglomerată pentru a-i permite să se odihnească.

Rothe mergea cu paşi mari prin ceaţa de afară. Îi zâmbi lui Orisian în timp ce se apropia.

— Libertatea ne cheamă, atunci.

Orisian îi întoarse zâmbetul.

— Aşa se pare.

— N-aş fi crezut că ieşim din asta cu pieile întregi pe spinare, zise Rothe. Dar iată că am ieşit. Va fi o poveste bună de povestit.

Orisian aruncă o privire în jurul vo'anului. Văluri schimbătoare de ceaţă înăbuşeau orice sunet şi câteva siluete pe jumătate ascunse se mişcară. Un miros de fum plutea în aerul umed. Era finalul poveştii sejurului lor de aici.

Ess'yr sosi. Aducea cu ea o pereche de carcase costelive, jupuite.

— Mâncaţi repede, zise ea.

El şi Rothe priviră în tăcere cum Ess'yr pune veveriţele la proţap pe un foc mic. Cum stăteau acolo şi aşteptau, apăru Varryn.

Rămase alături de ei, sprijinindu-se pe o suliţă lungă. Rothe îl privea pe războinicul Kyrinin cu ostilitate nedisimulată.

— Acesta este Varryn, fratele lui Ess'yr, zise Orisian.

Rothe mormăi şi îşi întoarse ochii din nou la foc. Varryn nu dădu vreun semn că le-ar fi remarcat existenţa. Chiar şi atunci când Ess'yr îi spuse ceva cu voce scăzută, Orisian nu detectă nicio fracţiune de răspuns. Poate că Ess'yr văzuse ceva ce el nu văzuse, pentru că ea nu părea afectată.

— Unde vă duceţi? îl întrebă ea pe Orisian.

Se uită la Rothe, conştient că nu discutase problema cu el.

— La Anduran, zise el. Oraşul din vale.

Scutierul său aprobă din cap.

— E aproape, nu? o întrebă Orisian pe Ess'yr.

— Nu e departe, zise ea. O să vă ghidăm de la marginea pădurii. Eu şi Varryn.

— Nu-i nevoie, zise Rothe, privind-o fix pe Ess'yr.

— E mai bine, zise Varryn. Oamenii noştri sunt în pădure. Pol crede că sunteţi duşmani. Veţi sfârşi cu atâtea pene în voi de veţi părea porci-spinoşi. Vă ducem rapid şi în siguranţă.

Rothe părea că se străduieşte să rămână calm.

— Sunt sigur că ne putem descurca şi singuri, rosti el printre dinţii încleştaţi.

— Fratele meu… se joacă, zise Ess'yr. Dar are dreptate. Vă vom duce pe drumuri în aşa fel încât să nu mai puteţi găsi acest

vo'an din nou. Vă vom duce pe drumuri sigure. Vă vom purta de grijă până veţi părăsi pământurile Vulpii. De asta a spus vo'an'tyrul să vă însoţim. Aşa va fi. Şi am încheiat discuţia.

O expresie întunecată se aşternu pe faţa lui Rothe şi Orisian reflectă că o călătorie cu scutierul şi cu un mândru războinic Kyrinin în acelaşi grup n-avea să fie uşoară.

— Să ne pregătim, zise Ess'yr. Când terminaţi, veniţi la marginea vo'anului. Cea din est.

Ea şi fratele ei îi lăsară pe Orisian şi Rothe să pigulească din veveriţe. Scutierul bombăni în tonuri grave despre greşeala de a te încrede în Kyrinini.

— N-avem de-ales, murmură Orisian. Nu cred că ar arăta amabilitate la refuz. Oricum, nu va fi pentru mult timp. Ei doar încearcă să se protejeze, asigurându-se că nu putem găsi prea uşor drumul înapoi aici.

Orisian supse un os. Neobservaţi, copiii se adunaseră în jurul lor. El se uită, descoperind o duzină sau chiar mai mulţi, veniţi să arunce o ultimă privire la aceşti ciudaţi vizitatori ai lor. Rothe aruncă în foc resturile de la masa lui şi se ridică în picioare. Copiii se traseră la o parte pentru a-i deschide calea.

Cei doi porniră spre marginea taberei, cum fuseseră instruiţi. Nimeni nu-i băgă în seamă.

Trecură de două bătrâne care spărgeau nuci pe o nicovală de piatră. O fată mai tânără întindea o piele încă umedă şi însângerată a unui cerb pe un cadru de uscare. Ea nici măcar nu ridică privirea când trecură ei.

Ess'yr şi fratele ei stăteau împreună la marginea vo'anului, unde erau răspândite din loc în loc ultimele câteva corturi. Aveau în faţă nişte pacheţele, suliţe, tolbe cu săgeţi şi arcuri. Stând în picioare în faţa lor, aşteptând cu o răbdare pe care n-ai întâlni-o la un copil uman, era o tânără Kyrinin. Ea se uita la Ess'yr şi Varryn cum îşi leagă de mâini lungi benzi de piele, înnodându-le la intervale regulate. Temându-se să nu întrerupă concentrarea intensă de care era pătruns micul grup, Orisian stătea de-o parte cu Rothe. Sabia scutierului şi teaca erau pe pământ.

Fără să aştepte să fie invitat, el le luă şi începu să le examineze în cele mai mici detalii.

Fiecare nod era legat cu precizie şi umezit cu un strop de salivă înainte de a fi strâns. Nod după nod era adăugat benzilor, ca mărgelele dintr-un colier. În cele din urmă, în aproape acelaşi moment, ambii părură mulţumiţi de munca lor. Fiecare îi dădu bucata lui de piele copilei. Ea luă câte una în fiecare mână şi plecă.

Ess’yr se întoarse spre Orisian. Scoase un cuţit subţire din interiorul jachetei. Era făcut pentru aruncat, cu un mâner de lemn neted căruia îi lipsea o plăsea.

— Asta era în tine, zise ea, întinzându-i-l lui Orisian. Tu n-ai nici o armă. Ia-l!

El îl luă şi îl strecură la cingătoare. Aşa îşi reaminti de rană şi pentru un moment simţi dureri acolo, dar era mai bine să aibă acest cuţit decât niciunul.

— O armă de-a Inkallimilor, rosti Rothe aproape admirativ. Foarte rar se întâmplă să pui mâna pe un asemenea trofeu.

Fără un cuvânt, Ess’yr şi Varryn Rose îşi preluară pachetele şi armele şi porniră spre pădure.

Orisian şi Rothe se uitară unul la altul. Rothe ridică din umeri. Îi urmară pe Kyrinini departe de vo’an.

Numai după ce merseră pe jos câteva minute putu Orisian s-o întrebe pe Ess’yr ce semnificaţie au corzile înnodate din piele.

— Un nod e un gând, zise ea. Gândul la persoane, la timp, la viaţă. Aşa se face înainte de călătorie. Dacă trupurile noastre nu se mai întorc, coarda merge la dyn hane şi e îngropată. Acesta va lega spiritele noastre de salcie. Noi nu vom fi fără de tihnă.

Cei doi Kyrinini stabiliră un ritm solicitant. Pădurea era deschisă, cu întinderi mari de iarbă între pâlcuri de copaci. La fiecare câteva sute de paşi, treceau pe lângă un stejar vechi într-un loc ferit.

Adesea traseul lor îşi schimba direcţia pe sub ramurile unuia dintre stejari şi Orisian suspecta că Kyrininii mergeau printre aceşti copaci noduroşi folosindu-i ca puncte de reper pe o hartă realizată în capul lor.

— Cât de departe suntem de Anduran? îi strigă el din spate.

— Nu prea departe, îi răspunse tot Ess’yr, fără ca măcar să se întoarcă.

Ajunseră la o porţiune mult mai dificilă, unde un şir de copaci căzuse şi un desiş de puieţi apăruse în jurul trunchiurilor acestora. Varryn se îndreptă direct către tufişuri. Orisian şi Rothe considerară drumul dificil de parcurs. Ieşiră, zgâriaţi, prin altă parte, găsindu-l pe războinicul Kyrinin aşteptându-i, sprijinindu-se încă o dată în suliţă, ca şi cum stătea astfel de ore.

— Nici măcar un mistreţ înjunghiat nu face atâta zgomot, zise el.

Grav afectat de insultă, Rothe îl privi într-un mod care l-ar fi făcut pe Orisian să zâmbească dacă nu s-ar fi temut că schimbul de cuvinte dintre cei doi se putea transforma în ceva mult mai fizic. În orice caz, scutierul n-avu nicio ocazie să-i răspundă. Plasându-şi ironia, Varryn se întoarse pe călcâie şi se opri din nou.

— Un mistreţ înjunghiat… murmură Rothe. Trebuia să zică asta acest… urmărindu-i pe oamenii pădurii prin pădure ca nişte copii. Am purtat barbă înainte ca acest… acest om al pădurii să fie o umflătură în nădragii tatălui său.

— E o zi tristă, fu Orisian de acord. Totuşi, mai bine să nu ne lăsăm doborâţi.

Făcură paşi mari în urma celor doi Kyrinini, luând-o de-a lungul flancului sudic al Car Criagarului, spre Anduran.

CAPITOLUL 3

Drumul Negru

În zilele când Monach oc Kilkry era Mare Conte în Kolkyre, când neamul lui Blood domnea peste toate celelalte de aproape o sută de ani, femeia-pescar Amanath a căzut în somn în Kilvale. A stat astfel trei zile şi trei nopţi şi familia ei a crezut că îşi începuse călătoria în Întunericul Adormit. Ei au cântat cântece de pierdere şi i-au pus uleiuri pe ochi. Dar în a patra zi ea s-a trezit şi a început să vorbească. A vorbit despre Zeul cu Glugă, Ultimul Zeu, şi de cum a rămas el atunci când fraţii şi surorile lui au părăsit lumea. A vorbit despre Cartea Vieţii pe care el o studiase şi despre poveştile pe care el le citise în paginile acesteia; poveşti care spun istoria fiecărei vieţi care a fost sau va fi vreodată. Şi aceste poveşti ea le-a numit Drumul Negru, care este calea menită de la naştere până la moarte. Ea a vorbit de Kall: ziua când omenirea va fi unită de cultul Drumului; când zeii vor răspunde apelului la această unitate şi se vor întoarce pentru a nimici şi a reface lumea. Şi ea propovăduia că numai credincioşii cultului se vor renaşte în lumea nouă.

Învăţăturile femeii-pescar nu au fost pe placul mai-marilor vremii. Oamenii Marelui Conte au spânzurat-o de un mesteacăn. Toţi Conţii au simţit gustul fricii, în afară de unul: lui Avann oc Gyre-Kilkry, care domnea în Kan Avor, cuvintele lui Amanath i-au mers drept la inimă. I-a adunat la el pe toţi cei care văzuseră adevărul şi le-a oferit adăpost. Şi, când s-a pornit războiul, neamul său Blood le-a înfruntat pe celelalte în numele acelui adevăr. Avann a fost cel care, atunci când a căzut Kan Avorul, i-a condus pe cei zece mii prin Valea Pietrelor, în nord. Adevărul propovăduit de Amanath încă mai există acolo, printre neamurile Blood create de el. Flacăra încă arde şi nu se stinge.

Auzi bine! Acesta este adevărul, pentru cei care au urechi de auzit. Lasă deoparte mândria şi pune deoparte frica. Ziua morţii tale e deja scrisă în paginile Cărţii Ultimului Zeu. Nu există decât o cale predestinată. Nu există decât Drumul Negru.

dintr-un comentariu anonim după
Cartea Drumului

I

Zidurile extinse ale Vaymouthului, strălucind în ultimele raze ale soarelui, se înălţau deasupra lui Taim Narran dar Lannis-Haig şi a companiei sale.

Capitala lui Haig Blood devenise în ultimii o sută de ani ceea ce ar fi putut fi considerat cel mai mare oraş din lume. Fortificaţiile sale erau la o scară nemaivăzută de când Oraşul Strălucitor al Kyrininilor fusese pus la pământ. Poarta de sud, numită Poarta de Aur, era deschisă, uşile mari placate cu fier pivotară în spate şi fură legate la loc. O mână de gardieni erau grupaţi într-o parte, sprijinindu-se în suliţe, şi se uitau impasibili la grupul de bărbaţi care se apropia. Cerşetorii, ale căror colibe erau aliniate de-a lungul zidurilor oraşului, ajunseră lângă războinicii Lannis-Haig.

În timp ce trecea pe-acolo, Taim simţi dezgustul său obişnuit pentru oraş şi întruparea unei ambiţii de grandoare. Ar fi fost bucuros să fi trecut pe-acolo şi să se fi îndreptat spre câmpiile de coastă către teritoriile Ayth-Haig şi drumul de nord, dar unii dintre oamenii săi n-ar fi supravieţuit fără odihnă. Zece muriseră deja pe drumul înapoi de la muntele Dargannan-Haig. Obosise să ardă cadavre pe ruguri improvizate pe marginea drumului.

Trecu călare prin poarta de acces şi se cufundă în umbra zidurilor, ca înghiţit de un animal gigantic. O siluetă păşi înainte pe drum. Cu un sentiment de resemnare rece, Taim îl recunoscu pe omul care îi blocase calea: Mordyn Jerain, cancelarul Marelui Conte. Născut şi crescut în Tal Dyre, dar adoptat cu mult timp în urmă de Vaymouth, Jerain fusese alături de Gryvan oc Haig timp de aproape douăzeci de ani. Era un bărbat chipeş, cu părul castaniu, iar fiecare mişcare a lui era precisă, echilibrată şi studiată. Îşi etala puterea cu uşurinţă. Era, de asemenea, purtătorul unei reputaţii întunecate, în locurile în care relaţiile complicate de la curtea Haig nu erau privite cu ochi prea buni, cancelarul era numit Mâna din Umbră.

— Mi s-a zis că vii, rosti Mordyn când Taim îşi struni calul.

— Desigur.

Cancelarul zâmbi şi era un zâmbet strălucitor, dar şi gol.

— Am venit să te întâlnesc, zise el cu claritate. Sunt aspecte pe care trebuie să le discutăm.

— Oamenii mei au nevoie de odihnă şi îngrijire. E singurul motiv pentru care sunt aici. Am permisiunea să-mi încartiruiesc compania în interiorul zidurilor. Ne vom odihni o vreme şi apoi ne vom vedea de drum.

Ochii lui Mordyn se îngustară şi el puse graţios mâna pe căpăstrul calului lui Taim.

— Sunt cancelarul lui Haig Blood, Narran. Sunt multe probleme în vremea asta. Eu nu vin la poartă ca să le satisfac plăcerile călătorilor.

Oboseala trecu prin Taim şi odată cu ea o urmă de mânie, care era adânc îngropată. Se uită la mâna cancelarului şi la manşeta brodată a mânecii. O urmă fină de fir de aur străbătea catifeaua. Haina era cel mai probabil de contrabandă, adusă din regatul Adravane din sud, în prezent regatul Dornach, şi de acolo fie prin pieţele de la Tal Dyre, fie prin oraşele oamenilor liberi de pe Coasta Liberă, către Vaymouth. Călătoria făcuse ca preţul unei asemenea haine să fie ameţitor şi însăşi posesia sa spunea multe despre statutul lui Mordyn Jerain, mai multe decât orice titlu. Nu era un om de nimic, dar Taim lăsase mare parte din aprecierea sa pentru neamurile Blood pe grohotişurile pătate de sânge de la poalele fortului An Caman.

— Si eu nu vorbesc cu cancelarii, zise el.

Smulse hamul calului din strânsoarea lui Mordyn şi îşi îndemnă animalul să meargă înainte. Cancelarul clătină din cap ca un om care a dat peste un copil bosumflat. Ridică o mână şi gărzile se răspândiră de-a lungul porţii de acces. Dincolo de ei, în interiorul oraşului, o mică mulţime se adunase la vederea infamului ei cancelar.

— Eşti obosit şi drumul trebuie să fi fost lung şi greu pentru tine şi pentru oamenii tăi, zise Mordyn. Nerăbdarea e de înţeles. Cu toate acestea, trebuie să insist să-ţi găseşti timp să vorbeşti cu mine. Am veşti pe care ai dori să le auzi mai degrabă acum decât mai târziu şi n-o să ţi le dau în drum.

Taim coborî din şa, când calul încetini. În spatele lui, o parte dintre oamenii lui erau nerăbdători şi el le putea simţi tensiunea chiar fără să se uite în jur. Nu voia decât să găsească un pat liniştit, cald şi să doarmă fără vise. Visele sale erau necruţătoare în ultima vreme. Ar fi vrut să oprească lumea în loc, fie şi doar pentru o noapte.

În schimb, se răsuci spre cancelar.

— Prea bine, zise el.

Descălecă şi îi trecu hăţurile celui mai apropiat dintre oamenii lui. Trimise compania înainte, fără el, în timp ce el îl urmă pe jos pe Mordyn şi garda lui de onoare în Palatul Pietrei Roşii.

Palatul, una dintre cele câteva reşedinţe magnifice construite pentru familie şi pentru înalţii oficiali ai Haig Blood, nu era departe. Acesta se sprijinea pe faţa interioară a zidului oraşului şi era ridicat pe o terasă plină de viţă-de-vie şi arbuşti. În zidurile sale erau inserate medalioane de porfir roşu. Santinele cu platoşe şi gorgeturi impecabil lustruite stăteau pe treptele largi care duceau spre intrare. La coifuri purtau pene de culoarea porumbului.

Un parfum vag, bogat îi atrase atenţia lui Taim, în timp ce mergea alături de cancelar prin sălile de marmură. Sunetele oraşului se stinseseră din spatele lor, sub cupola masivului palat. Stâlpi la fel de groşi precum copacii bătrâni de sute de ani susţineau plafonul pictat. Trecură pe lângă un grătar traforat, fixat în perete, şi Taim zări feţele feminine din spatele acesteia, care îl priveau cum trece. I se păru că aude şoapte şi râsete.

Cancelarul îl conduse într-o sală de audienţe. Înăuntru se afla un birou masiv, dintr-un lemn aproape negru, decorat cu frunze de aur. Mordyn Jerain nu-l băgă în seamă şi-i făcu un semn spre doua scaune capitonate.

— Te rog să iei loc, zise cancelarul. Să trimit după ceva de mâncat sau de băut?

O servitoare aşezată între gardienii nemişcaţi care flancau uşa se uita plină de speranţă.

Taim respinse propunerea cu un scuturat din cap şi femeia plecă.

Taim se scufundă în scaun şi, pe moment, fu sedus de luxosul confort. Aproape că trebui să-şi reprime un oftat de relaxare şi

de uşurare. Sentimentul îl duse la o mie de mile de amintirea de nezdruncinat a munţilor de la Dargannan-Haig. Vocea lui Mordyn risipi senzaţia:

— Mă vei ierta, cred, pentru insistenţa mea şi pentru că am renunţat la bunele maniere, când vei auzi ce am de spus. Mi s-a spus ieri că Inkallimii au cucerit castelul Kolglas.

Mintea lui Taim se goli. Îşi fixă privirea pe nodurile şi spiralele braţului de lemn al scaunului. Începu să-l strângă cu înverşunare, brusc, cum observă el cu detaşare. Mirosul saturat din sălile prin care trecuse se întoarse. Avea o textură de cuişoare, picantă.

— Nu se ştie precis, totuşi pare sigur că acest castel a fost ars şi că atacatorii au fugit în pădure, continuă cancelarul.

— Kennet? întrebă Taim.

Voia să creadă că Mordyn îl minţea. Deşi nu-şi putea imagina niciun motiv pentru care ar fi pus la cale o astfel de înşelăciune.

— Nu ştiu. Aştept din moment în moment să vină mai mulţi mesageri. Deocamdată nu ştiu decât ce ţi-am spus.

— Nu-i posibil. Nu pot ajunge la Kolglas. Dar Tanwrye? Şi Anduran?

Pentru prima dată, o mică umbră de îndoială păru să apară în colţul ochilor lui Mordyn. Rămase doar cât durează o bătaie de inimă, apoi se stinse.

— Se vorbeşte despre Kyrinini, zise el. E... Ei bine, pare absurd, dar e posibil ca oamenii pădurii să fie şi ei implicaţi. Ştii ce confuzie domneşte în astfel de momente, aşa că n-aş avea prea mare încredere în zvonuri. Totuşi, dacă Bufniţele Albe au ajutat Drumul Negru, s-ar putea explica inexplicabilul.

Taim rămăsese fără cuvinte. Clătină din cap.

— Mă tem că aşa ceva poate să anunţe veşti şi mai rele, zise Mordyn. Pare puţin probabil ca neamurile Blood Gyre să le permită Inkallimilor să intre atât de mult dincolo de frontierele lor, în număr suficient de mare pentru a cuceri un castel, dacă asta n-ar fi parte dintr-un plan mai mare. Întreaga vale poate fi luată cu asalt. În curând, dacă nu e deja.

Taim îl privi fix pe cancelar. Mordyn era imperturbabil.

— Spun adevărul, Taim. Trebuie să-l ştii. Inkallimii nu fac gesturi gratuite.

— Ce…

Taim se luptă să se stăpânească, luptă cu un val de emoţie care ameninţa să-l orbească.

— Ce vei face?

Mordyn îşi arcui sprâncenele.

— Eu? Voi aştepta întoarcerea Marelui Conte. Am trimis mesageri în sud îndată ce am primit de veste. Sunt sigur că ai trecut pe lângă ei când ai venit încoace.

— Să aştept? i-o tăie Taim.

— Şi să ne adunăm forţele cât de repede putem. Chiar dacă ar exista acum şi aici o armată pregătită, ne-ar lua cel puţin trei săptămâni să ajungem la Anduran. Asta înseamnă luptă pe timp de iarnă, iar, dacă vrem să facem asta, va trebui s-o facem în forţă, pentru a ne asigura de o victorie rapidă.

— Lheanor nu va aştepta, zise Taim întunecat.

— Îmi închipui că contele de Kilkry-Haig va face ce îi va comanda stăpânul său.

— Nu va aştepta, repetă Taim. El e un prieten adevărat pentru neamul meu Blood.

— Taim, Taim, zise cancelarul. Prietenul cel mai de încredere al neamului tău Blood este de-acum Gryvan oc Haig. El poate aduce douăzeci, treizeci de mii de oameni pentru a-l ajuta pe Croesan. Da, va dura ceva timp, dar Gyre îşi va regreta ambiţia.

—Nu-mi pasă de Gyre, murmură Taim. Numai Lannis.. Lannis-Haig… şi contele meu.

— Desigur, zise cancelarul. Înţeleg şi te sfătuiesc să nu-ţi laşi temerile să se îndepărteze de cunoştinţele noastre. Poate că n-a fost decât un raid. Şi neamul tău Blood a mai repurtat, la urma urmelor, victorii mari asupra Drumului Negru. S-ar putea ca sprijinul Marelui Conte sau al lui Lheanor să nu fie chiar necesar.

— Poate că nu. Se putea foarte bine să nu se fi întâmplat aşa ceva dacă eu şi cei două mii de oameni ai mei nu eram chemaţi în sud.

Mordyn Jerain zâmbi îngăduitor.

— Cu toţi împărtăşim acest regret. Deşi ştii că era necesar. Sfidarea deschisă a Marelui Conte de către Igryn nu putea fi trecută cu vederea. Adevăraţii Blood nu sunt nimic dacă nu se unesc în faţa rebeliunii unuia de-al lor. Era potrivit ca fiecare

Blood să-şi asume rolul în înfrângerea lui Igryn. Nu, mai mult decât potrivit: era esenţial. Trăim vremuri periculoase. Dacă duşmanii noştri văd că suntem dezbinaţi, nu vor întârzia să acţioneze.

— Drumul Negru este duşmanul nostru cel mai mare, murmură Taim. Dintotdeauna. Neamul meu Blood n-a uitat asta. Şi nici Kilkry-Haig. Adevăraţii Blood s-ar putea descurca mai uşor împreună dacă şi alţii împărtăşesc acest punct de vedere, mai degrabă decât să-şi petreacă tot timpul visând la bogăţiile care ar putea fi ale lor dacă numai Coasta Liberă sau Tal Dyre, sau chiar Dornach le-ar cădea în mâini.

O tuse respectuoasă le atrase atenţia celor doi bărbaţi spre uşă. Femeia care stătea acolo era de o frumuseţe care, pentru o clipă, îi tăie răsuflarea lui Taim. Părul negru gros, lucios îi cădea pe umeri; ea purta o rochie de mătase care nu putea fi imaginată pe altcineva, atât de perfect i se potrivea şi o îmbrăca. Aur îi atârna la urechi, gât şi la încheieturi; o saturare de metal care ar fi putut hipnotiza un suflet mai lacom decât al lui Taim. Lui i se păru că şi mirosul bogat care domnea în palat intrase în cameră adus de ea.

O recunoscu pe dată: Tara Jerain, soţia cancelarului. O văzuse călărind alături de Mordyn în timpul ceremonialului de trecere în revistă a armatei de către Marele Conte, înainte de a porni spre sud. Odată remarcată, o astfel de prezenţă nu mai era uitată.

Taim se ridică şi înclină capul cât putu de graţios.

— Sunt onorat să vă cunosc, doamnă!

— Şi eu pe dumneata! răspunse femeia cu o voce la fel de luxuriantă ca bijuteriile sale. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut într-o zi mai fericită.

Taim fu surprins că soţia cancelarului se referea în mod direct la sursa mâhnirii sale, apoi îşi aminti zvonurile legate de această femeie. Nu erau exagerări şi toate sugerau că ea deţinea, în felul ei, o influenţă aproape la fel de mare ca a soţului său. Era o soţie demnă de Mâna din Umbră şi, presupunea Taim, probabil că ştia tot ce făcuse Mordyn legat de evenimentele din nord.

— Am rugat-o pe Tara să ni se alăture, în eventualitatea că putea face ceva pentru ca oamenii tăi să se simtă mai

confortabil aici, în oraş, zise cancelarul. Ea poate să le asigure tot ce au nevoie.

— Într-adevăr, confirmă Tara. Mâncare, băutură, grijă să aibă tămăduitori. Spune-mi ce vor oamenii tăi şi se rezolvă, căpitane Narran!

— Vom vedea şi de nevoile lor, zise Taim, incapabil să-şi stăpânească vocea.

Se simţea încolţit. Fusese respins; delicat, cu simpatie, dar destul de deliberat.

Soţia cancelarul îi făcu un semn subtil, clipind scurt, ca şi cum o briză i-ar fi atins ochii.

— Cum doreşti, zise ea.

— Cel puţin te vei odihni aici pentru un timp, sugeră Mordyn. Voi pregăti o cameră.

Taim se întoarse spre cancelar. Se controlă înainte de a-şi dezvălui pe deplin simţămintele.

— Mulţumesc, dar gusturile mele sunt simple. Mă voi odihni cu oamenii mei şi mă voi pregăti pentru călătoria spre Kolkyre. Şi spre Anduran.

— Înseamnă că nu aştepţi revenirea Marelui Conte? întrebă Tara cu vocea ei nevinovată, dar iscoditoare. Sigur e la doar două, trei zile în urma ta pe drum?

Taim îi zâmbi. Era nevoie de el, chiar dacă el simţea că tot ce conta acum îl aştepta undeva în nord.

— Trebuie să plec, doamnă, zise el. Locul meu este lângă contele meu. Şi am o soţie pe care îmi doresc mai mult decât oricând s-o revăd.

***

Anduran şi Glasbridge, cele mai mari aşezări ale neamului Blood al lui Taim, păreau sate în comparaţie cu enormitatea Vaymouthului şi a maselor sale de populaţie. Oamenii se frământau în sus şi-n jos pe străzi, înghesuiţi ca peştii într-un năvod. Taim refuzase oferta cancelarului de a primi o escortă şi un cal. Ştia destul de bine drumul spre cazarmă şi voia să se elibereze de grija lui Mordyn Jerain şi a casei lui, care-l apăsa. Acum, luptându-se să străbată prin mulţime, nu mai era la fel de sigur. Deşi mai fusese de două ori înainte în capitala neamurilor

Blood, exuberanţa brutală şi dimensiunile acesteia încă aveau asupra lui efect de dezorientare.

Taim se întrebă cum de se desfăşoară viaţa cu toată vigoarea aceasta haotică. Lumea lui se clătina, fundaţiile îi fuseseră fisurate de veştile lui Mordyn Jerain, dar pe aceste străzi era o zi ca oricare alta. Departe, la hotarul de nord al patriei lui, poate că mureau oameni; oameni pe care îi ştia bine de pe vremea când era în garnizoana de la Tanwrye. Aici, comercianţii îşi lăudau gălăgioşi marfa şi locuitorii oraşului îşi vedeau de treburile lor.

Simţi un fel de ură faţă de toţi oamenii din jurul lui.

Cazarma se afla în centrul oraşului. Fusese o plimbare lungă. După un timp, deasupra acoperişurilor îndepărtate începură să se vadă turnurile şi turlele balcoanelor Palatului Lunii, unde trăia familia lui Gryvan oc Haig şi de unde conducea acesta. După o ultimă cotitură, presiunea mulţimii scăzu, căci strada dădea într-o piaţă mare. Garnizoana oraşului era austeră şi masivă în partea din spate.

În spaţiul deschis, dădeau reprezentaţii artiştii, jonglând cu obiecte sau făcând trucuri pentru grupuri de spectatori care îi apreciau.

Unul dintre ei era un jongler cu focul a cărui piele măslinie şi unică şi pantaloni coloraţi spuneau despre el că era un nomad din Insulele Oaselor din Dornach. În publicul lui, un om mic, slab se fâţâia încolo şi-ncoace, cu zdrenţele săltând în timp ce sărea dintr-un picior în altul.

— N-au plecat, striga el către cer. Nu e adevărat. I-am văzut, încă veghează peste noi. L-am întâlnit pe Paznicul porţii pe o stradă din Drandar. Creatorul! Am mers în Pădurile învăluite şi l-am văzut acolo pe Sălbatic, ospătându-se cu cerbul pe care el îl ucisese.

„Un nebun”, se gândi Taim. Odinioară, pentru astfel de cuvinte călăul i-ar fi luat gâtul.

Monach oc Kilkry era nemilos pe vremea când femeia-pescar din Kilvale dăduse naştere Drumului Negru.

Convins că astfel de erezii n-ar fi putut aduce decât mizerie şi haos, el nici nu clipise când vrajba se transformase într-un război civil. Acum, nimeni nici măcar nu mai asculta. Nimănui

nu-i păsa de astfel de lucruri, nu aici, unde domneau normele lui Gryvan. Odinioară, stabilitatea şi ordinea erau singurele scopuri ale neamurilor Blood. Ei trebuiau, la urma urmelor, să ofere un răspuns la tumultul de după Anii Furtunoşi, când regatul Aygll se prăbuşise. Acum, i se părea lui Taim, serveau un scop diferit: acela de a susţine ambiţiile lui Haig Blood.

Taim trecu prin porţile cazărmii, ignorând privirile fixe ale paznicilor. Îşi găsi oamenii într-o sală din colţul cel mai amplu al labirintului de clădiri, curţi şi armurării. Simţi atunci cum povara poziţiei sale şi a veştilor pe care le aducea creşte atât de mult, că devine aproape de nesuportat.

Văzu epuizare în trupurile şi în ochii oamenilor lui. Erau negri de murdăria călătoriei şi hainele le erau tocite. În capătul îndepărtat al sălii, răniţii şi bolnavii zăceau pe saltele. Nu le putea oferi odihna şi confortul pe care ei toţi o meritau din plin şi trebuia să-i ridice să plece la lungul drum spre casă şi, probabil, spre o bătălie mai mare decât cea pe care o lăsaseră în urmă.

Nu era chiar atât de dificil până la urmă. Taim se mândri cu hotărârea lor obosită, dar, cu toată oboseala, el nu dormi bine în noaptea aceea.

II

Celula din Anduran a Anyarei era rece şi lipsită de confort. Nu-i dăduseră să mănânce decât un terci subţire, cu câteva bucăţi de pâine cenuşie plutind în el. Îi era adus de către gardieni, unii dintre ei femei care nu vorbeau niciodată. Ele stăteau şi o priveau mâncând. Le simţea dispreţul pentru ea şi, uneori, ceva mai puternic: aproape ură. O făceau să se înfurie. Era nepoata contelui, încarcerată în ţara ei de nişte intruşi. Ea era îndreptăţită să urască, nu temnicerii ei.

Furia ei dăduse pe dinafară o singură dată. Aruncase vasul la picioarele paznicului şi scuipase blesteme către el. El se uitase la terciul împrăştiat peste cizmele lui şi apoi o lovise cu dosul palmei. Ea ţipase şi se strânsese de nas într-o încercare zadarnică de a opri sângele care ţâşnea. El o lovise din nou, peste cap, şi o trântise la pământ. Luase vasul gol şi îl dusese

de-acolo, trântind bara pe uşa celulei în urma lui. După asta, Anyara îşi ţinuse mai bine sentimentele în frâu.

Noaptea tânjea după somn, încercând să scape în vise. Însă somnul venea greu. Stătea întinsă pe salteaua roasă pe care i-o dăduseră, ghemuită ca un vierme în măruntaiele de piatră ale vreunui mare animal ce-o înghiţise. Drumul Negru îi bântuia osteneala. Ei i se părea o credinţă dezolantă. Ideea că întreaga-ţi viaţă, cât şi moartea care-i punea capăt erau fixate încă de la naştere i se părea detestabilă, însă neputinţa sa de acum nu făcea decât să o întărească. Toată forţa acumulată în ultimii cinci ani nu mai conta deloc. Alţii îi sorociseră o moarte crudă, şi ea nu putea face nimic în această privinţă.

Ea îşi aminti cum, cu mult timp în urmă, într-o lume acum fragilă ca un vis pentru ea, stătea pe genunchii tatălui ei, în sala de la Kolglas, ascultându-i vechile poveşti de luptă. Tânăr fiind, Kennet luptase alături de tatăl şi de fratele lui împotriva războinicilor de la Drumul Negru, la Tanwrye. În vocea lui moale, cu care în acea zi şoptea în ureche poveşti, ea detectase un respect amar pentru duşmanii săi. O companie de Inkallimi stătuse deoparte şi privise cum o armată Horin-Gyre era înconjurată şi distrusă sub zidurile de la Tanwrye. Unii spuneau că asta se întâmplase, deoarece corbii voiau să reducă aroganţa neamului Blood, alţii că Marele Conte de Gyre interzisese invazia şi Horin-Gyre era astfel pedepsit pentru nesupunerea sa. Cu toate acestea, murmurase Kennet, nu existase nici urmă de teamă în rândul sacrificaţilor. Ei se luptau şi mureau, oră după oră.

Lairis îl certase pe Kennet că-i spunea astfel de poveşti unei fetiţe în toiul mesei, dar el o mustrase pe iubita lui soţie.

— Trebuie să cunoască şi ea felul de-a fi al duşmanului ei, zisese el.

Deşi cunoştinţele îi făcuseră prea puţin bine, credea Anyara, îşi cunoştea duşmanul şi ştia cât de nemiloasă şi de vie era ura acestuia.

***

Putea vedea prin fereastra mare, îngustă a celulei ei un petic de cer. Asta îi oferea puţină voioşie, urmărind norii cu gravitate sumbră. Uneori, auzea ploaia pe acoperiş şi se gândea că până

şi aceste picături ar fi fost o atingere liniştitoare pentru capul ei, dacă ar fi putut merge fie şi doar pentru câteva momente sub ele. Orele erau lungi. De-a lungul anilor, ea îşi construise o apărare puternică împotriva propriilor temeri şi a durerii, împotriva Febrei, a morţii, a suferinţei tatălui ei.

Acum această apărare era pusă la grea încercare.

Cei mai mulţi dintre gardieni aveau paşi grei, pe care îi putea recunoaşte înainte de a ajunge la uşa celulei sale. Când, după trei sau patru zile de închisoare, auzise un pas uşor apropiindu-se, starea de spirit i se îmbunătăţise la gândul unei schimbări în zdrobitoarea rutină. Însă se deprimă la loc când văzu cine intra pe uşă. Era Wain, sora moştenitorul Blood Horin-Gyre. Părul ei lung era un pic mai puţin lucios decât ultima dată când o văzuse Anyara, hainele ei un pic mai atinse de fum şi de murdărie, dar privirea ei era la fel de aspră, de dispreţuitoare.

Rânjise la vederea Anyarei, care reuşise să-şi stăpânească impulsul de a-şi netezi părul şi hainele. Trecuse timpul când putea pretinde că e altfel decât înfrigurată şi înfometată, şi ciufulită.

— Pesemne că aceste ziduri n-au văzut niciodată un astfel de oaspete distins, zisese Wain.

— Ce vrei?

— Ce limbă ascuţită! Nu prea îţi prieşte închisoarea, ha?

Wain întinse mâna şi prinse încheietura Anyarei, făcând un adevărat spectacol din examinarea palmelor şi a degetelor ei.

— Eşti o chestie fragilă, nu? căzu ea pe gânduri. Nu vei rezista o iarnă întreagă în nord. Femeile fragile fac bărbaţi molatici, s-ar părea, căci neamul tău Blood e atât de uşor de învins!

Anyara îşi smulse mâna şi o privi fix pe Wain.

— Nu suntem încă bătuţi. Croesan vă va lua capetele ţie şi lui Kanin înainte de a încheia.

Wain râse. Îşi duse degetele spre lanţul de aur de la gât.

— Preocuparea ta pentru capetele noastre e înduioşătoare, zise ea. Dar eu nu mă tem de ceea ce se va întâmpla. Zeul cu Glugă a citit povestea vieţii mele în cartea sa în ziua naşterii mele; finalul era stabilit la acel moment. Picioarele mele sunt pe Drumul Negru şi nicio dorinţă de-a ta nu le va schimba cursul. Oricum, cred că moartea ta e scrisă pentru acest timp şi acest

loc, nu a mea. Am venit să-ţi spun că am trimis săgeţi cu mesaje în castel. I-am transmis unchiului tău că te avem şi că trebuie să trateze cu noi dacă nu vrea să te vadă jupuită sub zidurile sale.

Se opri ca şi cum ar fi vrut să observe reacţia Anyarei, dar nu văzu niciuna, ceea ce o făcu să continue: Ce crezi? Cât de molatici au devenit oamenii Lannis-Haig?

— Nu sunt deloc molatici, zise Anyara, sperând să nu lase frica să i se citească în voce.

Ştia că se putea ajunge la această situaţie – de ce altceva ar fi ţinut-o în viaţă, dacă nu pentru un astfel de joc? –, dar gândul era unul pe care aproape că reuşise să-l ţină la distanţă până în prezent. Întotdeauna există speranţă, îşi zise ea prea puţin convinsă. Numai adepţii Drumului Negru cred că evenimentele pot urma un singur curs.

— Păi, s-ar putea să ai dreptate, zise Wain. Din păcate pentru tine. Cel puţin poţi fi sigură că Croesan te va urma în întuneric. Preţiosul tău conte nu va mai rezista mult în castelul lui. Acest teritoriu va fi, al nostru din nou.

— N-a fost niciodată al vostru. Vrei să spui că va fi al lui Gyre.

Din câte am auzit, familia Horin nu era decât una de criminali din Glasbridge înainte de a fugi în nord. Cel puţin Gyre descinde din adevăraţii conţi, chiar dacă a pierdut dreptul la titlu atunci când…

Wain făcu brusc un pas înainte şi Anyara se retrase, aşteptând să vină lovitura. Wain îşi flexă mâna dreaptă, poate imaginându-şi ce daune pot produce inelele grele care o împodobeau. Păru să se gândească mai bine, şi în loc de asta râse. Gânditoare, începu să răsucească pe deget unul dintre inele.

— Văd că ţi-a mai rămas un pic de spirit, zise ea. Este adevărat că Ragnor oc Gyre va domni aici, dar neamul meu Blood, fratele meu, îi va reda tronul. Dar tronul e numai mijlocul, nu scopul. Asta nu poţi să vezi tu. Vom acţiona doar pentru a răspândi lumina adevăratului cult. Dacă lumina străluceşte în fiecare inimă, atunci zeii vor reveni la noi.

— O vei face în altă parte. Nu vei putea trece mai departe de tarabele Anduranului. Şi Tanwrye nu se poate să fi căzut încă.

Anyara văzu în ochii celeilalte adevărul spuselor sale. Ea citi acolo pericol, aşa că nu forţă nota.

— Atâta încredere, zâmbi Wain. Atâta aroganţă, încât crezi că cele mai puternice ziduri pot sta în picioare chiar dacă e scris că trebuie să se năruie. Crezi că toată speranţa ta, toată lupta din această lume căzută înseamnă ceva în faţa valului destinului? Acesta e genul de mândrie la care zeii ne cer să renunţăm ca să se întoarcă. Drumul Negru există pentru a ne învăţa smerenia. Dacă strămoşii noştri ar fi fost mai smeriţi, zeii n-ar fi plecat.

Ea înainta din nou şi Anyara se trase înapoi până ajunse să se lipească de perete. Wain îi prinse braţele pe piatra rece. Anyara simţi o putere îngrozitoare în cealaltă femeie; nu doar în prinderea de fier a mâinilor ei, ci şi în liniştea de gheaţă din ochii ei. Se întrebă ce făcea Wain acolo. Nu putea fi doar dorinţa de a o speria sau de a-şi bate joc de ea. Poate că era doar curiozitatea de a vedea modul în care această fată moale de la Kolglas rezistă în captivitate sau dorinţa de a-şi testa puterea credinţei în faţa refuzului Anyarei.

— Drumul Negru va triumfa, zise sora moştenitorului Blood. Fiindcă e adevărul şi, până când zeii nu se vor întoarce, nici lumea nu se va reînnoi. Tu şi toţi cei ca tine nu vă puteţi opune şi, prin urmare, veţi cădea.

Brusc, o eliberă pe Anyara şi se întoarse la ale sale. Plecă fără vreun cuvânt. Anyara îşi masă braţele în locul de unde o cuprinsese Wain. Ştia că vor apărea vânătăi acolo. Era ultima dintre grijile ei. De la unchiul ei nu venise nicio veste care să-i distragă atenţia de la călăii Horin-Gyre. Se putea nici să nu vină, fiindcă viaţa ei nu era pusă în balanţă cu a neamului Blood însuşi.

***

Încă nu era nicio boală la castel. Cel puţin pentru asta, asediaţii puteau fi recunoscători. Dar nu prea mai era nici mâncare. Lovitura venise atât de neaşteptat, că nu mai fusese timp pentru a aduce provizii mai multe din hambarele cele mari de la Anduran. Dacă n-ar fi fost de hrănit decât populaţia obişnuită a castelului, rezervele ar fi ajuns pentru câteva săptămâni; erau de două ori mai mulţi, veniţi aici când duşmanul se apropia. În curte, în grajduri, în camerele mari din

donjon, oamenii se strânseseră împreună în jurul celor câteva bunuri pe care reuşiseră să le salveze. Mamele îşi alăptau bebeluşii pe coridoare. Raţiile de alimente erau insuficiente pentru a nu se goli depozitele. Copiii plângeau de foame, nervii erau întinşi la maximum.

Numai la sfârşit de tot, când avangarda Horin-Gyre ajunsese pe ziduri şi în oraş, îşi închisese castelul porţile. Apoi Croesan crezu că nu putea exista pe lume niciun sunet mai amar decât vocile disperate ale celor rămaşi pe dinafară.

Speranţa scăzu un pic în pieptul contelui în această ultimă zi.

Dacă ajutorul ar fi venit de la Kolglas sau de la Glasbridge, ar fi ajuns până acum şi adevărul era că el nu era sigur cât de mult ar fi putut face ei oricum. Taim Narran luase cu el, în sud, cea mai mare parte a luptătorilor. Cea mai bună şi cea mai mare parte a forţelor lăsate de Lannis-Haig erau pe hotarul de nord şi probabil că acum erau prinse în Tanwrye.

Singurele speranţe de ajutor erau la Kolkyre şi la bătrânul conte Lheanor oc Kilkry-Haig. Croesan ştia că el ar fi venit dacă ar fi putut. Kilkry şi Lannis erau strâns legate chiar din ziua când Sirian fusese făcut conte. Era doar o chestiune de timp. Armata Drumului Negru care ţinea Anduranul în gheara ei nu avea arme de asediu pentru a sparge poarta castelului sau zidurile; astfel de maşinării n-ar fi putut fi transportate prin Anlane. Dacă ajutorul venea înainte ca acestea să poată fi construite şi înainte ca proviziile castelului să fie epuizate, încă puteau fi făcute calcule, chiar cu duşmanul la poartă.

Sigiliul Lannis-Haig era atârnat la gâtul contelui. El îl ridică în mână. Reprezenta imaginea castelului Kolglas, izvorul nesecat al neamului său Blood. Se întrebă dacă fratele lui era mort, cum susţinea mesajul primit de la Kanin nan Horin-Gyre. Se putea să fie aşa. Faptul că Kennet nu ajunsese încă la Anduran putea însemna doar că îl împiedicase ceva şi era greu de imaginat că duşmanul ar fi putut s-o ia pe Anyara – aşa cum se susţinea, de asemenea, în mesajul din vârful săgeţii – altfel decât peste cadavrul tatălui ei.

În această sală îi fusese pus lui Croesan sigiliul în jurul gâtului. Tatăl său era mort de doar câteva ore, doborât de febră, la puţine luni după ce revenise neatins din bătălia de pe Valea

Pietrelor. Acum alte trei generaţii ale liniei Lannis stăteau în magnifica încăpere. Croesan privi la Naradin şi Eilan, aceasta din urmă ţinându-l în braţe pe fiul lor bebeluş. Cei doi soţi erau îmbrăcaţi în haine albe, simple, până-n pământ. Copilul era înfăşurat într-un scutec de culoare crem.

În spatele lor era adunat un grup solemn de funcţionari şi ofiţeri ai castelului. Era o adunare mai mică decât s-ar fi cuvenit. În vremuri normale, fiecare familie importantă de pe moşiile contelui ar fi fost reprezentată aici să asiste la ceea ce era pe cale să se întâmple.

Într-o parte, aproape de conte, pe un suport de stejar, se afla un bol de argint plin cu apă. Athol Kintyne, Maestrul Jurămintelor al neamului Lannis-Haig Blood, aştepta în faţa acestuia. Părul şi barba lui sure, umerii plecaţi şi pielea lui tăbăcită îi confereau o aură de înţelepciune îmbătrânită. Atribuţiile sale, împărtăşite cu zeci de Oameni ai Jurămintelor care îl ajutau, erau aşezate în centrul vieţii şi istoriei neamului Blood. Una dintre aceste îndatoriri era numirea copiilor. Aceasta avea loc, de regulă, la sfârşitul primelor trei luni de viaţă. Din motive pe care nimeni nu simţea nevoia să le numească, nepotul contelui urma să-şi primească numele înainte de a împlini chiar o lună.

— Ar trebui să începem, murmură Croesan.

Naradin şi Eilan veniră înainte. Ei se opriră lângă vasul de argint şi îşi plecară capetele în faţa Maestrului Jurămintelor.

— Cine e copilul? întrebă Athol.

Eilan fu cea care răspunse:

— E fiul lui Eilan, fiica lui Clachan şi Dimayne, şi e fiul lui Naradin, fiul lui Croesan şi Liann.

Athol dădu din cap.

— Spălaţi-l, zise el.

Naradin şi Eilan îndepărtară împreună scutecul copilului şi-l scufundară în apa din vas.

Umblau cu atenţie. El nu scoase niciun scâncet când Naradin îl ţinu şi Eilan luă apă în pumni şi i-o vărsă în cap. Naradin îl ridică din nou şi Athol îi oferi un scutec nou, imaculat din cel mai pur satin alb, în care fu înfăşat.

— Cine e copilul? întrebă din nou Maestrul Jurămintelor.

După o foarte mică ezitare, Eilan răspunse cu o voce clară şi puternică:

— Este Croesan nan Lannis-Haig.

Naradin se uită la tatăl său. Era un zâmbet trist pe faţa acestuia. Nu ştiuse despre asta. Clipi. Ochii lui căpătară o strălucire apoasă.

Athol păşi înainte şi legă o fâşie fină de pânză la încheietura mâinii copilului.

— Croesan nan Lannis-Haig, fiu al lui Naradin şi al lui Eilan, fii bine-venit printre noi! Poartă-ţi numele cu onoare!

Un val de aprobare domoală şi de felicitări veni dinspre martori, în timp ce Maestrul Jurămintelor se îndreptă şi le zâmbi mamei şi tatălui.

— Un nume bine ales, zise el.

— Aşa credem şi noi, zâmbi Eilan.

— Mai e ceva, zise Naradin.

Se întoarse către tatăl său.

— Conte, e dorinţa mea de a sta în locul fiului meu şi de a primi legămintele familiei în numele său.

Croesan ridică din sprâncene.

— E neobişnuit…

Privi la Athol.

— Dar e posibil, desigur, confirmă Maestrul Jurămintelor. E permis ca cineva să stea în locul altcuiva în anumite circumstanţe.

Se opri pentru o clipă, cu o urmă de incertitudine traversându-i faţa.

— Dacă… dacă există probabilitatea de deces înainte de împlinirea vârstei când ar putea s-o facă el însuşi.

Eilan dezmierdă faţa copilului. Se aplecase peste el ca şi cum era tot ce exista în lume.

— Fiul nostru are un nume, zise ea, fără să se uite în sus. Dar asta nu e suficient pentru nepotul unui conte în astfel de vremuri. N-ar fi potrivit să moară cu un nume, dar fără un stăpân.

Croesan oftă. Gura îi tremura, iar pentru o clipă păru că nu e în stare să vorbească.

— Prea bine, zise el gros. Nu e nevoie, fiindcă niciun rău nu i se va întâmpla copilului, dar e alegerea părinţilor. Athol, acceptă legămintele nepotului meu! Naradin îi va ţine locul.

— Aşază copilul pe podea, moştenitorule Blood, şi îngenunchează lângă el, zise Athol.

Naradin făcu ce i se spuse. Scutecul alb strălucea pe covorul grena. Contele strânse din buze şi se întoarse, luptându-se în acel moment să-şi potolească emoţiile puternice. Copilul scotea mici sunete nearticulate. Mânuţele lui zgâriau aerul ca şi cum s-ar fi străduit să înşface nişte fire de praf zburătoare pe care numai el le vedea.

Athol păşi înainte, interpunându-se între conte şi Naradin. Vorbi cu o voce profundă, impersonală:

— În numele lui Sirian şi Powll, Anvar şi Gahan şi Tavan, al conţilor care au fost, al lui Croesan oc Lannis-Haig, contele de acum, şi al conţilor care o să mai vină, vă poruncesc tuturor să auziţi toate legămintele luate. Sunt conte şi Blood, trecut şi viitor, şi această viaţă va fi una cu a mea. Vă poruncesc tuturor să fiţi atenţi la asta!

Întinse o mână deschisă către Naradin.

— Ai lama? întrebă el.

Fără cuvinte, Naradin trase dintr-o teacă de la centura sa un cuţit scurt, cu lamă plată, cu un mâner sculptat din corn de cerb. Îl puse în palma Maestrului Jurămintelor. Athol luă cuţitul şi îl examină.

— Lama e proaspăt forjată? Neatinsă de sânge? Nemarcată? întrebă el şi Naradin mărturisi că aşa era.

— Cu ce drept vei vorbi pentru cel care primeşte legămintele? întrebă Athol.

— E fiul meu, răspunse Naradin.

— Vei da sânge pentru a pecetlui acest legământ? întrebă Athol.

— Da, zise Naradin în numele copilului său.

— Prin acest jurământ viaţa ta va fi totuna cu a mea, intonă Maestrul Jurămintelor. Cuvântul contelui de Lannis-Haig este legea şi regula, cum e cuvântul tatălui pentru un copil. Viaţa ta este viaţă de Blood Lannis-Haig.

Făcu o mică tăietură în pielea braţului copilului. Se formă un şirag de mărgele de sânge. O expresie de nedumerire ofensată apăru pe faţa micului Croesan. El scoase un sunet de tuse care ameninţa să se dezvolte în hohote. Athol prinse o picătură de sânge pe vârful cuţitului legământului. Cu degetul mare, el începu să întindă lichidul pe lamă.

— Îţi pui viaţa în slujba neamului Lannis-Haig Blood? întrebă Athol şi Naradin confirmă încet.

— Te supui contelui, care este Lannis-Haig Blood?

— Da, zise Naradin.

— Nimic nu poate interveni între tine şi acest jurământ, zise Athol cu asprime. Prin acest jurământ îţi laşi deoparte toate celelalte datorii. Blood te va susţine şi te va proteja. Tu vei susţine Blood. Rosteşte-ţi legământul.

Naradin respiră profund şi zise:

— Vorbesc în numele lui Croesan nan Lannis-Haig, fiul lui Naradin şi Eilan. Prin sângele meu mă angajez să-mi dau viaţa pentru Lannis-Haig. Cuvântul contelui e legea mea şi a statului, e rădăcina şi toiagul vieţii mele. Duşmanul neamului Blood este şi duşmanul meu. Duşmanul meu este şi duşmanul neamului Blood. Până la moarte!

Athol se aplecă înainte şi puse cuţitul pătat pe pieptul gol al copilului.

— Până la moarte, zise el şi se întoarse.

Naradin îşi ridică fiul în braţe. Copilul plângea acum. Eilan veni şi îi pansă braţul rănit. Avea lacrimi pe obraji când îl sărută uşor pe frunte. Contele Croesan îşi luă nepotul. Ţinu capul copilului în mâna lui mare şi se uită în jos cu o faţă schimonosită de nefericire.

— Şşş, şşşş, şopti contele. Blood te va susţine, micule Croesan! Blood te va sprijini.

Îşi puse toată credinţa în cuvinte. Credea în ele din toată inima, dar ştia că era doar o parte din târg. Blood n-o susţinea pe fiica fratelui său, închisă undeva în acest oraş pe care Sirian îl construise. Croesan însuşi ţinuse mesajul mototolit din partea asediatorilor lui la flacăra unei lămpi şi privise viaţa Anyarei cum arde în mâna lui. N-avea de ales şi nu doar pentru că nu exista nicio alegere, ci şi pentru că închisese porţile castelului în nasul

locuitorilor oraşului său atunci când inamicul ajunsese prea aproape. Da, Blood îşi susţine oamenii. Uneori, sunt prea multe cereri ale acestora, care ar frânge şi inima cea mai puternică, iar inima lui Croesan nu fusese niciodată printre cele mai tari lucruri.

***

Anyara găsi semne zgâriate pe peretele celulei sale. Din câte îşi putea da seama, trecându-şi degetele peste ele, nu erau nimic mai mult decât o numărătoare de zile: linii ciudate, superficiale, săpate în piatră de către un ocupant anterior al închisorii.

Zilele îi treceau cu o încetineală măcinătoare, fiecare minut prelungindu-se ca pentru a-i savura neputinţa.

Chiar şi aşa, ea se surprinse dorindu-şi să încetinească şi mai mult, astfel ca momentul în care speranţa va muri să fie întârziat. În fiecare dimineaţă se trezea aşteptându-se ca ei să vină şi s-o ia ca s-o ucidă.

Sări în sus şi se apucă de gratiile de la ferestruică pentru a le testa rezistenţa şi le găsi de neclintit. Încercă să înceapă o discuţie cu unul dintre gardieni, alegând pe cineva care părea ceva mai puţin neînduplecat decât ceilalţi. El nu răspunse la abordările ei şi nu dădu niciun semn că ar fi observat-o, chiar dacă ea zâmbise cu cel mai drăguţ zâmbet al ei şi îşi pipăise pentru el tivul neregulat al fustei. Timp de o jumătate de zi simulase boala, în speranţa că ei ar putea s-o mute într-un loc mai puţin păzit. Se zvârcolise pe saltea, ţinându-se de pântece şi imitând sunetele pe care le auzise la servitoare, în Kolglas, când năşteau. Când un paznic venise şi o întrebase ce s-a întâmplat, se prefăcuse că nu poate răspunde. Femeia o prinsese de păr şi o întorsese cu faţa în sus, examinând-o câteva secunde, iar apoi pufni şi plecă. După câteva ore în care nimeni altcineva nu mai venise, renunţase să se mai prefacă.

Trecuse atât de mult timp, că începuse să creadă că totuşi n-au de gând s-o omoare. Respinse acest gând. Speranţa de care avea ea nevoie trebuia să fie una puternică, nu una bazată pe iluzia că lumea o să-şi schimbe felul de a fi şi o să devină bună şi milostivă. Trebuia să îşi poarte singură de grijă. Asta făcuse întotdeauna.

III

O familie – mama, tatăl şi doi băieţi tineri – era executată în piaţa principală a Anduranului.

Kanin nan Horin-Gyre era acolo să asiste. Ei încercaseră să ascundă alimente de unul dintre grupurile moştenitorului Blood aliate în căutarea hranei. O scândură prost aşezată la loc în podeaua casei lor trădase prezenţa câtorva pungi cu făină şi a cărnii uscate şi toţi fuseseră condamnaţi la moarte. Nimeni nu contesta faptul că şi copiii trebuie să moară alături de părinţii lor. Raţionamentul era propriu neamurilor Blood nordice: dacă o viaţă trebuie luată, ia-le tot atunci şi pe ale celor care ar putea s-o răzbune. Cu toate acestea, Kanin poruncise ca familia să aibă parte de moarte rapidă, cu gâturile tăiate cu cuţite ascuţite, în timp ce erau îngenuncheaţi şi legaţi la ochi pe pavajul pieţei. Cruzimea n-ar fi contribuit cu nimic la mesajul pe care moartea lor era menită să-l transmită.

Nu rezistenţa tăcută a acestor oameni de rând îi stricase dispoziţia moştenitorului Blood Horin-Gyre. El se aştepta la altceva; se aştepta la mai mult decât găsise, de fapt. De vină era mai degrabă simplul fapt că stătea aici, în burniţa mizerabilă, privindu-i cum mor în timp ce adevăraţii lui duşmani erau ascunşi în spatele zidurilor de nezdruncinat. Îndrăznise să-şi imagineze, în timp ce lupta cu armata lui prin pustiul aparent nesfârşit din Anlane, că soarta va fi bună cu el. Sperase că până acum capul contelui Lannis va fi fost deja înfipt în vârful porţii castelului. În schimb, se confrunta cu perspectiva unui asediu, cu timpul drept duşman la fel de mare ca războinicii de pe zidurile castelului Anduran.

Se străduia să accepte cu umilinţă împlinirea sorţii lui, cum îi cerea credinţa, dar era greu.

Acest război fusese un gest disperat de la început, iniţiat în speranţa că soarta le va răsplăti cutezanţa. Cetatea de frontieră de la Tanwrye era un obstacol prea important pentru a fi depăşit uşor, după cum Blood Horin-Gyre ştiau deja, dar când corcitura Aeglyss apăruse la fortăreaţa Horin-Gyre de la Hakkan, promiţând ajutorul Kyrininilor Bufniţe Albe, Angain, tatăl lui Kanin, profitase de prilejul oferit.

Deşi Kanin nu simţise nimic altceva decât dispreţ pentru odrasla ieşită dintr-o asemenea încrucişare obscenă – şi Aeglyss i se păruse de la început un exemplar dezagreabil, tipic pentru cei ca el –, chiar şi el fusese bucuros de posibilitatea pe care na’kyrimul i-o oferise: o întreagă armată Horin-Gyre traversând Anlaneul până în adâncul teritoriului inamic, făcând din Tanwrye ceva irelevant. Înainte de naşterea lui Kanin, atunci când Angain era el însuşi moştenitorul Blood, cei mai viteji luptători ai neamului Blood Horin-Gyre fuseseră măcelăriţi la Tanwrye de către armata Lannis-Haig. Fratele mai mic al lui Angain murise acolo în timp ce Angain se afla pe patul de suferinţă, din cauza unei răni primite la o vânătoare de urs. Aeglyss îi oferise contelui nu doar răzbunare, ci şi un fel de vindecare atunci când îi promisese că-i va deschide o cale spre inima Lannis-Haig.

În centrul pieţei, unul dintre scutierii lui Kanin citi cu voce tare sentinţa. Nu era mult public. În afară de moştenitorul Blood şi de o parte din scutul său, singurii gură-cască erau doar cele câteva grupuri de războinici încorsetaţi în hainele lor şi o mână de locuitori ai oraşului care fuseseră târâţi afară pentru a fi de faţă. Erau oameni săraci, îmbrăcaţi în zdrenţe şi îşi ţineau privirea în jos. Dădeau dovadă de totală indiferenţă faţă de ceea ce se întâmpla în faţa lor. Kanin ştia însă că ei vor răspândi veştile despre justiţia Horin-Gyre în rândul puţinei populaţii rămase în Anduran.

La început, celelalte neamuri Blood de la Drumul Negru îşi bătuseră joc de propunerea lui Angain, în primul rând pentru că găseau respingătoare ideea de alianţă cu un clan Kyrinin. Chiar şi atunci când acordul fusese încheiat, nu-i fuseseră împrumutate mai mult de o mie de săbii Gyre, şi asta numai în sprijinul atacului simulat împotriva Tanwrye.

Mai mulţi aveau să vină dacă soarta le va arăta calea, promisese Marele Conte; era evident ce probabilitate credea el că era. Veniseră şi circa o sută de luptători Inkallimi, cu Shraeve în fruntea lor, desigur. Gândul încă îi sfredelea intestinele lui Kanin. Inkallimii îi trădaseră familia atunci, la Tanwrye, urmărind de pe un dâmb cum războinicii Horin-Gyre erau copleşiţi, şi el nu avea acum încredere în ei. Shraeve totuşi era cea care sugerase că nu doar contele, ci şi toată linia Lannis-Haig ar trebui să

moară şi oferise o parte dintre luptătorii ei pentru un atac asupra Kolglas. Aeglyss îi asigurase din nou ajutorul Bufniţelor Albe pentru atac. Oricât de mult l-ar fi dispreţuit Kanin pe na'kyrim, valoarea lui era incontestabilă. Fără merindele şi călăuzele furnizate de oamenii pădurii, şi-ar fi pierdut jumătate dintre războinici în marşul prin Anlane, iar cealaltă jumătate ar fi fost, probabil, ucisă în lupte sporadice dacă Bufniţele Albe le-ar fi fost ostili.

Soarta le jucase o festă crudă în ultimele zile înainte ca armata să pornească la drum. Viaţa începuse să slăbească în Angain oc Horin-Gyre. Puterea îi dispărea şi toată voinţa lui nu era de-ajuns pentru a-l ţine pe lume. Deci, când venise timpul, Kanin şi sora lui, Wain, îngenuncheaseră la marginea patului tatălui lor, cu mirosul de boală umplându-le nările, şi promiseră să distrugă Lannis-Haigul pentru el.

Călăii legară la spate părul victimelor lor. Unul dintre băieţi – cel mai mic, judecând după mărimea lui – se lupta cu frica. Buzele îi tremurau, convulsionate de suspinele pe jumătate sugrumate care îi ieşeau din gât. Kanin văzu, dar ignoră. Gândurile sale rătăceau departe de ceea ce-i vedeau ochii.

Ajunseseră atât de aproape de succes. Atacul de pe Valea Pietrelor îi ţinuseră ocupaţi în nord pe cei mai mulţi dintre Lannis-Haigi; castelul de la Kolglas era incendiat şi fratele contelui ucis; însuşi oraşul Anduran căzuse jalnic de uşor. Totuşi, nu era de-ajuns. Castelul rezista şi contele îşi aştepta aliaţii să vină alături de el. Dacă Tanwrye ar fi fost asaltat câteva ore mai devreme sau dacă Kanin însuşi ar fi plecat cu o singură zi mai devreme din Anlane, poate că ar fi putut să ia castelul lipsit de războinicii rămaşi în Anduran. Croesan ar fi fost prins expus pe drumul dintre capitală şi Tanwrye. Asta fusese intenţia; speranţa. Astfel lucrau căile sorţii.

În piaţă, lamele tăiau carnea. Patru corpuri căzură înainte. Picioarele zvâcniră; capetele se zbătură un timp, din ce în ce mai slab. Sângele vărsat pe pământ se scurgea în modele complicate de-a lungul nenumăratelor canale din caldarâm. Kanin îşi întoarse calul şi îl înghionti să meargă spre casa negustorului pe care el şi Wain o făcuseră a lor.

Wain. Jumătatea lui; jumătatea lui mai puternică, se gândea uneori. Ştia foarte bine că majoritatea războinicilor de sub comanda lor se temeau mai mult de ea decât de el. Fervoarea cu care credea Wain în Drumul Negru şi în neamul lor Blood era un exemplu pentru ei toţi. Aceeaşi credinţă ardea şi în pieptul lui Kanin, dar în Wain era completată cu o pasiune feroce şi orbitoare.

Angain încercase adesea să-şi convingă fiul să se căsătorească. Niciuna dintre miresele oferite lui Kanin – fete răsfăţate de mari latifundiari, chiar fermecătoarea nepoată a lui Orinn oc Wyn-Gyre – nu fusese pe placul surorii lui. Kanin nu se putea imagina căsătorit până când nu găsea o femeie care s-ar fi putut măsura cu Wain şi ar fi rezistat comparaţiei.

O găsi sus, în ceea ce fusese odată un dormitor mare.

Negustorul a cărui familie trăise aici trebuie să fi fost un comerciant de succes, pentru că avea o casă mai rafinată ca oricare alta văzută de Kanin în patria sa, cu excepţia caselor contelui şi ale neamurilor lor. Panouri din lemn sculptate cu scene de vânătoare acopereau pereţii. Suporturi ornate de fier susţineau lumânări pâlpâitoare. Pe podea erau piei de lup şi de urs. Le găsiseră în pod, alături de alte duzini uitate sau abandonate de familie în fugă.

Wain era aşezată în faţa unei mese lungi, înguste. Îşi pusese un scut lustruit în faţă şi se strâmba la reflexia ei distorsionată în timp ce-şi trecea prin păr un pieptene din corn de cerb.

— Gata? întrebă ea, fără să se uite înjur.

— Gata. Mai bine i-am fi pus să lucreze pe ziduri.

— Cu patru perechi de mâini în plus nu faci oraşul mai potrivit pentru atac, zise Wain. Patru gâturi tăiate pot fi o afacere mult mai bună dacă îşi cedează alimentele.

— Aşa e.

Obosit, Kanin îşi dezbrăcă tunica de piele şi o aruncă pe podea. Cămaşa uşoară pe care o purta pe sub aceasta era udă.

— O să pun pe cineva să facă focul, zise sora lui.

El traversă camera şi-i luă pieptenele din mână.

— Mai stai puţin. Lasă-mă pe mine. O să-ţi smulgi părul înainte să-l îndrepţi.

Rămase în tăcere timp de câteva minute, pieptănându-i părul cu persistenţă şi migală. Concentrarea asupra acestei sarcini îl distrăgea de la problemele sale. Buclele ei erau frumoase, chiar dacă murdare şi încâlcite. El putea mirosi fumul şi murdăria şi sudoarea de pe ea.

— Ai muncit? întrebă el.

— Cu cei care fac maşinile. Avem aici lemn şi frânghie de-ajuns pentru a face o sută de maşinării de război. Ne lipsesc doar oamenii calificaţi. I-am pierdut în pădure pe unii dintre cei mai buni. Cu toate astea, în câteva zile le vom băga pe gât ruinele preţiosului lor oraş.

— Alte câteva zile. Şi după o săptămână le spargem zidurile sau poarta. Sau două săptămâni? Sau şase? Avem atât de mult, Wain?

Ea ridică din umeri. Privind în jos, la mâinile care i se odihneau în poală, Kanin vedea că ea se juca cu inelele. Asta îl făcu să zâmbească. Avea obiceiul ăsta de când şi-o amintea şi o putea vedea şi acum cu claritate perfectă cum, copil indisciplinat, independent, îmbrăcat în cămaşa de noapte, făcea acelaşi lucru: răsucea întruna inelul de pe deget. Se întâmpla atunci când mintea ei lucra, ca şi cum gândurile i se derulau cu atâta forţă, încât era necesar să aibă şi un ecou extern. Ea nu mai conştientiza de mult ce face şi, dacă vreodată Kanin îi atrăgea atenţia – cum, uneori, făcuse, cu un aer voit nevinovat –, ea s-ar fi holbat la el cu atâta iritare că el ar fi râs. Şi asta îi amintea de ea când era mică, de expresia ei severă ori de câte ori observa ceva care îi ofensa simţul dreptăţii.

— Mi-au spus gărzile că te-ai dus la prizoniera noastră, zise el, nerezistând tentaţiei s-o necăjească.

— Aşa e.

— Fata e mai puternică decât mă aşteptam. Nu e aşa cum par cei mai mulţi dintre ei. Îi e frică totuşi la fel ca tuturor celorlalţi. Ei trăiesc în frică.

— Si corcitura?

Reflexia lui Wain arăta lipsa ei de interes.

— Nu cred că a spus vreun cuvânt de când a fost închis. Gardienii stau departe de el. Ar trebui să-l omorâm şi gata.

Răbdarea nu făcuse niciodată parte din arsenalul lui Wain. Când erau copii, ea era întotdeauna prima care se alegea cu o muştruluială când asmuţea câinii prea curând la o vânătoare sau când se aventura pe gheaţă prea devreme, înainte ca adulţii s-o considere suficient de groasă. Kanin ştia că ei îi era greu cu toată această inactivitate. De aceea se dusese s-o momească pe fata Lannis-Haig. De aceea îi condusese din greu pe muncitorii care făceau maşinării pentru asediu.

— Nu ştii niciodată când te poţi folosi chiar şi de un şobolan, zise Kanin. Uită-te la Aeglyss. El a servit un scop. Totuşi, mai vedem. După ce vor mai fierbe un pic în castel, îi vom putea lăsa să vadă cum omorâm fata. Poate că ar trebui să omorâm şi corcitura în acelaşi timp.

Mâinile lui Wain se calmară. De regulă, asta însemna că ajunsese la unele concluzii. Kanin îi întâlni privirea în reflexie. Era încântată.

— Se apropie, zise Wain. Simt asta în oase. Drumul va coti, într-un fel sau altul. Ce crezi? Lumină sau întuneric pentru noi?

— Ori una ori alta, Wain, zise el. Una ori alta. Ajutorul ne va veni nouă din nord sau îi va veni lui Croesan din sud. Ăsta e un cal pe care nu putem să stăm decât călare. Nu-l putem duce unde vrem noi.

— Da, da.

Şi el auzi în vocea ei acea certitudine acerbă pe care o ştia atât de bine.

— Dar tot cred că se apropie ceva. Într-un fel sau altul.

Un uriaş numai muşchi apăru în uşă: Igris, căpetenia scutierilor lui Kanin. Aşteptă în tăcere, cu ochii privind rigid înainte. Kanin lăsă pieptenele.

— Ce e? întrebă el.

— Corcitura a cerut o audienţă. Noi i-am spus că nu-l primiţi.

Vocea lui era profundă şi puternică.

— Totuşi, insistă, zise Igris. Aşteaptă afară. Cere să-i fie permis să vorbească cu cealaltă corcitură, cea de la Kolglas. Gardienii l-au întors din drum când a încercat să intre în închisoare.

Kanin oftă iritat.

— Deci, te-a făcut mesagerul lui, nu?

Pentru prima dată scutierul se uită la stăpânul său. Faţa lui era impasibilă, dar în ochi era o mică pâlpâire de îndoială.

— Poate că te-a fermecat cu vocea lui? sugeră Kanin. Poate că ai ascultat un pic prea de aproape când a sugerat că ar trebui să-i faci cunoscută cererea?

— Nu, domnule. Nu cred.

— Nu crezi, nu? Tu ce crezi, Wain? Poate că ar trebui să scăpăm de Aeglyss.

Sora lui testa marginea lamei sale cu degetul mare.

— E obsedat de corcitura lui Kennet. Lasă-i să vorbească amândoi. Ce rău pot face? Asta cel puţin l-ar putea păstra pe Aeglyss liniştit pentru o vreme.

***

Pentru Inurian, Comuna era locul unde-şi găsea pacea. Sustrăgându-se de la pălăvrăgeala simţurilor sale şi eliberându-şi mintea de orice contact cu lumea din jur, se putea scufunda în straturile profunde de linişte şi întuneric. Putea ajunge până la disoluţie. Era o lipsă de simţăminte pe care numai un alt na'kyrim ar fi putut spera s-o înţeleagă, şi chiar printre aceştia prea puţini puteau atinge aşa ceva. Timpul îşi pierduse sensul aici, în locurile abisale, şi mintea putea găsi consolare. Era răgazul de care el avea nevoie în timpul încarcerării sale în Anduran.

În cea de-a cincea noapte a captivităţii sale, se întinsese pe podea. Lăsase starea de conştienţă să îl părăsească. Pusese surdină vocilor aspre din curtea de afară şi pârâurilor murmurânde de ploaie care se scurgeau pe pereţii închisorii. Respiraţia i se opri, intrând într-un ritm de transă. Îşi lăsă gândurile să alunece în spatele lui, asemenea turbulenţelor în urma unei corăbii. Mintea lui era fum, atenuată. El era mii, mii de mii. Era Huanin, Kyrinin, chiar vesel Saolin. El fugea cu vânătorii Kyrinin, simţea teama de a se îndrăgosti a fiecărei mame Huanin, bucuria abandonată a schimbării formei Saolinilor.

Chiar şi Whreininii lăsaseră urme în eternitatea Comunei. Deşi cei asemenea lupilor erau de mult plecaţi, au mers şi ei o dată în lume şi Comuna nu i-a uitat. El putea simţi cruzimea sălbatică a celor asemenea lupilor, care făcuse în cele din urmă ca Rasele

Blestemate să-i vâneze până la dispariţie, dar nu era niciun raţionament în aceste senzaţii. Comuna era toate acestea şi nu era nici bun, nici rău în ea, nici drept, nici greşit. Era doar existenţă sau amintirea existenţei.

Doar Anainii erau dincolo de el. Erau şi ei acolo, la fel ca restul – o prezenţă nemăsurată, nelimitată, în cazul lor –, dar natura lor era una diferită şi nu era ceva ce orice na'kyrim ar fi putut înţelege sau gusta.

Inurian dispărea, dispersat într-o unitate perfectă care stătea la baza gândirii şi a vieţii. Se preda pe sine însuşi Comunei cum făcuse de mai multe ori în viaţă, dar de data asta experienţa era întinată.

Ceva îi distrăsese conştiinţa, refuzând să-i permită purificatoarea dizolvare. Era ca şi cum ultimele fire fragile ale minţii sale se agăţaseră de nişte obstacole şi îl ţineau în loc. Pentru o clipă, se strădui să risipească aceste ultime elemente ale sinelui său. Concentrarea crescu puternic. Senzaţia că gândurile sale fuzionează era aproape fizică. Îl întrista că i se refuză astfel eliberarea. În timp ce urca până conştiinţă, simţi ce îl împiedicase să se apropie de evadare: o umbră turbulentă pe care singur o aşezase peste el şi mirosul ascuţit de alterare din jurul lui. Ca o picătură care cade pe suprafaţa liniştită a unei băltoace, ceva întinase perfecţiunea Comunei.

Deschise ochii şi îl găsi pe Aeglyss stând în faţa lui.

— Nu sunt sigur ce faci, dar aş vrea să învăţ şi eu, zise Aeglyss liniştit.

Un zâmbet slab îi juca pe buzele palide, subţiri.

Inurian se ridică şi îşi flexă genunchiul drept pentru a-i uşura durerile. Plimbarea lungă prin Anlane, umezeala şi frigul din celula sa nenorocită îi reaminteau de căzătura torsionată din urmă cu mult timp, de pe pantele dure ale Car Anagaisului. Îşi întoarse privirea către tăcutul lui vizitator, ascunzându-şi surpriza şi brusca presimţire de groază care o însoţea. Era clar că Aeglyss era cauza turbulenţelor din Comună; ceea ce implica faptul că acesta avea potenţialul de a înfige o aşchie de teamă în inima lui Inurian.

— Acum putem sta de vorbă? insistă Aeglyss. Nu vreau decât să învăţ de la tine. Am nevoie de ajutorul tău, de îndrumarea ta, pentru a valorifica puterea pe care ştiu că o deţin.

Făcu un mic pas spre Inurian.

— Interesele noastre sunt convergente. Aceşti oameni te-ar ucide fără să se gândească de două ori: ţi-am luat apărarea încă de când am ajuns aici.

— Asta e o minciună, zise Inurian, pe un ton calm.

— A, deci eşti interesat suficient pentru a cerceta în interiorul capului meu. Ce vezi acolo? Aş putea să te ţin departe – am făcut-o la Kolglas, dar nu e nevoie. Trebuie să ştii că nu vreau să-ţi fac niciun rău.

— N-am nevoie de Comună ca să ştiu că nu-mi eşti prieten, răspunse Inurian.

Asta era doar parţial adevărat. Nu era pregătit pentru a da nici cel mai mic indiciu despre cât de tulburător era ce simţise în Aeglyss. Tânărul purta în el un nod de sedimente de mânie şi resentimente, căruia Inurian aproape îi putuse simţi gustul.

— Foloseşte-mă, atunci, dacă prietenia mea o refuzi, zise Aeglyss repede. Am sperat la mai mult de la un alt na’kyrim, dar ar fi trebuit să ştiu mai bine. Din partea na’kyrimilor am avut parte de mai puţin bine decât din partea oricui. De ce ar fi fost acum altfel?

Inurian fu nevoit să facă un efort ca să nu tresară la durere ascuţită, bruscă, izbucnită în Aeglyss în timp ce vorbea. Asta stătea la baza tuturor celorlalte emoţii mult mai feroce care ardeau în Aeglyss. Sub amărăciune era durerea: o rană adânc înrădăcinată, profundă şi singuratică.

— Ajută-mă ca să te pot ajuta, insistă Aeglyss. Eu nu te pot forţa – ştiu că încă nu am asemenea putere –, dar, dacă mă vei ajuta să înţeleg de ce sunt în stare, vei beneficia şi tu de asta la fel de mult ca mine. Ştiu că pot face lucruri pe care nimeni nu le-a mai făcut de ani buni în Comună. Ştiu asta!

Inurian îl privi. Aproape că-i era milă de el. Aproape, dar nu îndeajuns.

— Nu, clătină el din cap. Nu te pot ajuta.

Pentru o clipă, în ochii lui Aeglyss scânteie o furie teribilă. Neputând să-i înfrunte privirea, Inurian îşi întoarse ochii de la el. Când se sili să îl privească din nou, furia dispăruse.

— Poate mai vorbim despre asta altă dată, zise Aeglyss.

Plecă, închizând şi blocând uşa după el.

***

În primele ceasuri de lumină ale zilei, Copiii Sutei ieşiră în piaţa din Anduran. Kanin era acolo, organizând un grup de războinici Horin-Gyre care urma să se îndrepte spre sud, pe vale în jos. Anduranul în sine căzuse repede, dar exista o problematică rezistenţă, care acţiona sporadic în întreaga ţară.

Supravieţuitorii micii bătălii din apropierea Targlasului, la jumătatea distanţei dintre Anduran şi Tanwrye, tocmai se împrăştiaseră: erau victorioşi şi probabil frânseseră voinţa populaţiei oraşului, dar cu preţul a treizeci de vieţi pe care Kanin nu prea şi le putea permite.

Deja într-o proastă dispoziţie, el îi urmărise pe Inkallimi ocupându-şi poziţiile de luptă. În fiecare dimineaţă făceau asta, urmându-şi elaboratele şi precisele lupte ritualice sub privirea de oţel a lui Shraeve, lidera lor.

Ea rămase atentă şi nemişcată încă de la primul sunet de ciocnire a lamelor. Era o femeie înaltă, suplă şi puternică. Părul ei lung, vopsit negru ca al tuturor Inkallimilor, era legat la spate. Două săbii erau încrucişate pe spatele ei. Kanin n-o văzuse încă trăgându-le. Ar fi fost letală, ştia: să ucidă era singurul scop al Inkallimilor. Deşi dintre cei peste o sută rămăseseră doar ceva mai mulţi de optzeci care îi însoţiseră în lungul marş prin Anlane – veniseră şi vreo duzină din Vânătoarea Inkallimă, dar interesul acestora nu era pe câmpul de luptă –, optzeci dintre cei de la Bătălie valorau cel puţin cât două sute de războinici obişnuiţi, poate chiar mai mult. Totuşi, ei executau ordinele lui Shraeve. Kanin nu le putea spune când şi unde să-şi folosească abilităţile, cum nu putea porunci norilor pe cer. Oricum, nici nu avea de gând să încerce; avea la fel de multă încredere într-unul dintre cei asemenea lupilor morţi demult, câtă avea în loialitatea corbilor pentru cauza sa.

Wain îi puse o mână pe umăr, întrerupându-i meditaţiile întunecate.

— Vino, zise ea. A sosit clipa încercării.

El se uită la ea întrebător.

— Iscoadele noastre au găsit o armată adunată între Glasbridge şi Kolglas. Vine din sudul văii.

— Atât de curând? zise Kanin. Speram… Mă rog, nu contează. Cât de mulţi?

— Trei sau patru mii, spun ei. Cu călăreţi Kilkry-Haig în frunte.

Asta era o lovitură puternică. Cu Lannis singuri, Kanin ar fi sperat să învingă, dar o armată de călăreţi întărită cu mândrii călăreţi Kilkry era un test mai dur. Urma să fie ceva complet diferit de luptele pe care le dăduse în sus şi-n jos pe vale în ultimele zile. El avea, în cel mai bun caz, un număr egal de luptători gata să se opună inamicului şi sute dintre cei care trebuiau să rămână pe poziţii în jurul castelului, pentru a-l împiedica în continuare pe Croesan să spargă asediul. Mai rău, aproape o treime din forţele sale era formată din membrii tribului Tarbain, care erau ca iarba sub coasa cavaleriei Kilkry.

Shraeve şi Inkallimii ei ar fi putut fi suficienţi pentru a face diferenţa, dar el nu voia să-i ceară ajutorul.

— Ar trebui să trimitem după Aeglyss, zise Wain.

Ea clătină uşor din cap văzând îndoiala de pe faţa lui Kanin.

— El n-a renunţat la speranţa de a ne câştiga favoarea. Ne putem folosi de asta. El poate să convingă Bufniţele Albe să mai lupte o dată. Probabil nu va funcţiona, dar nu pierdem nimic dacă încercăm. Dacă reuşeşte, ne putem dispensa de el şi de oamenii pădurii, cum am mai făcut; dacă nu reuşeşte, nu reuşeşte.

Kanin se strâmbă.

— Atât de disperaţi suntem? Vom face asta împreună, pentru tatăl nostru. Pentru Blood. Nu vreau… mizerii. Oricum, ce pot face un na’kyrim şi câţiva oameni ai pădurii împotriva unei armate?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar ce e rău în a încerca? Nici eu nu l-am plăcut mai mult ca tine, dar, dacă soarta dictează ca Aeglyss să fie o armă şi trebuie s-o folosim împotriva duşmanilor noştri, aşa vom face. Nu noi alegem.

— Presupun că oamenii pădurii sunt buni arcaşi, dacă nu altceva.

Kanin privi în spate, spre Inkallimi. Săbiile lor străluceau intermitent în lumina scăzută a dimineţii. Shraeve îl privea, observă el. Îşi ignora războinicii şi se uita direct la moştenitorul Blood.

El se întoarse.

— Foarte bine. Hai să vorbim cu Aeglyss. Dacă el poate aduce din nou Bufniţele Albe lângă cauza noastră, atunci are talente chiar mai multe decât am crezut. Dar, cum spui, nu pierdem nimic încercând.

IV

Nu erau cântece sau urale în rândurile armatei lui Kanin şi Wain de la Anduran. O linişte sinistră atârna asupra companiilor înghesuite de luptători. Era o anumită hotărâre în liniştea bărbaţilor şi a femeilor Horin-Gyre; aceea că trupele Tarbain care le umflaseră numărul erau mai curând nervoase în legătură cu această situaţie. Lupta deschisă, grupată, împotriva unui duşman puternic nu era modul în care membrii tribului ar fi ales să facă război. În inimile lor, ei erau tot jefuitori şi luptători de ambuscadă.

Deşi Kanin şi sora lui dezbătuseră aproape până în ultimul moment ce era mai înţelept să facă, rezultatul nu fusese niciodată pus serios la îndoială. Amândoi ştiau că nu se vor putea retrage spre nord. Dacă ar fi făcut-o, Croesan şi Lheanor oc Kilkry Haig doar şi-ar fi adunat forţele şi ar fi venit după ei. Rămânând în picioare şi luptând, victoria era încă posibilă dacă sorţii erau de partea lor. Şi, dacă această victorie ar fi fost obţinută, castelul Anduran ar fi putut fi foarte bine cucerit înainte ca duşmanii lor să poată primi vreun ajutor. Wain confirmă ferm instinctul lui Kanin: să dea lupta. Testând soarta şi făcând-o pe teren deschis, prea departe de oraş pentru ca Croesan să primească ajutor. Povestea cursului Drumului fusese spusă cu mult timp în urmă. Nu putu fi altfel; doar confruntată. Măcar Inkallimii mergeau cu ei, cu Shraeve în frunte. Kanin nu le ceruse să vină. Şi în acest caz, ca în toate celelalte situaţii,

Inkallimii făceau doar ce voiau. Deşi îşi vopsiseră părul înainte de marş: era la fel de negru ca smoala strălucitoare proaspătă. Asta putea însemna că urmau să lupte.

Sub un cer greu şi o ploaie moale, au trecut prin Grive. Orăşelul era liniştit. Niciun fum nu se ridica din hornuri, străzile erau goale şi ferestrele caselor se închideau rapid. Cei mai mulţi dintre locuitori fugiseră. Restul se ascundeau. Terenul era plat aici, străbătut de şanţuri înguste, presărate cu mici crânguri de salcie şi arin. Vitele abandonate rămaseră nepăsătoare când armata trecu. Kanin a trimis o mână de războinici să le ducă înapoi la Anduran. Un vârtej de ciori, ulii şi vulturi se învârteau deasupra unei carcase nevăzute. „Veţi fi îmbuibaţi în curând”, gândi Kanin.

Nu erau cu mult dincolo de Grive când reveniră iscoadele lui Kanin. Acestea raportară că inamicul era la câteva ore distanţă, se deplasa de-a lungul marginii de sud a râului Glas. Kanin găsi un loc în care orice atac asupra liniilor sale ar fi urmat să vină pe solul umed, greu, al unui câmp cu iarbă mare, şi îşi opri forţele. Şanţurile de la nord şi de la sud ar fi împiedicat orice tentativă de a-i schimba poziţia; sângeroasă şi cu vânătăi, aşa cum va fi, o confruntare faţă-n faţă, dezbrăcată de orice subtilitate sau manevră, părea să-i ofere lui cea mai bună şansă de victorie. Cei peste două sute de oameni astfel aranjaţi îi ţinu în ariergardă cu scutul său.

Inkallimii se aşezaseră în dreapta lui, în spatele liniei principale. Se ghemuiseră pe iarbă.

Kanin îi ignoră. Nu se va înjosi s-o întrebe pe Shraeve ce intenţii are.

Moştenitorul Blood nu putea ataca, nu cu atât de puţini călăreţi. Mult prea mulţi dintre caii cu care plecaseră din Hakkan muriseră sau ajunseseră mâncare pentru trupele flămânde în Anlane. Nu putea decât să aştepte şi să spere că suliţele, curajul şi terenul noroios aveau să fie de-ajuns împotriva şarjei cavaleriei inamice. Dacă Aeglyss izbutea să convingă câteva Bufniţe Albe să lupte, asta i-ar fi ajutat cât de cât, însă Kanin se resemnase deja la gândul că şi corcitura va da greş. Aeglyss era plecat de mai bine de o zi, iar timpul expirase. Nu era o surpriză prea mare: indiferent ce trucuri subtile de convingere şi

înşelăciune putea să facă na'kyrimul cu vocea lui doar pe jumătate omenească, Kanin nu crezuse cu adevărat că-i va putea convinge încă o dată pe oamenii pădurii să slujească scopurilor Drumului Negru. Însă disponibilitatea lui de a încerca era jenantă şi ridicolă. Dorinţa disperată a corciturii de a intra în graţiile sale era jalnică.

La distanţă, în dreapta lui, putea vedea o masă întunecată care se profila pe întinderea plată a malurilor apei Glasului. Nu putea fi decât Kan Avor, oraşul înecat care fusese odată reşedinţa neamului Blood Gyre şi chema acum asemenea unui iubit încarcerat în toate acele mile inima fiecărui nordic. Ar fi fost potrivit pentru a testa destinele aici, în apropierea tuturor acelor turnuri prăbuşite. Şi atât de aproape de Grive: fusese casa lui Tegric, ale cărui sute de oameni apăraseră Valea Pietrelor împotriva tuturor neamurilor Blood Kilkry în ziua când cei din Drumul Negru au izbutit să scape spre nord. Inkallimii erau cei care îşi spuneau Copiii Sutei, dar oricare alt războinic putea să se inspire din exemplul lui Tegric. Aici, astăzi, Kanin va face propriul act de vitejie.

***

Departe de Anduran, dincolo de vârfurile vertiginoase şi de gheţarii înalţi din Tan Dihrin, o ninsoare uşoară cădea pe pantele din jurul castelului Hakkan. În noaptea nu de mult încheiată, pentru prima dată în ultima săptămână, hoinarul vânt nordic încetase să mai sufle pe pământurile Horin-Gyre şi ninsoarea de dimineaţă se aşternuse pe solul îngheţat.

Acesta scârţâia sub picioarele lui Ragnor oc Gyre, Marele Conte al tuturor neamurilor Blood de la Drumul Negru. El merse cu paşi mari spre intrarea în catacombe. Pelerina sa din blană de samur atingea pământul, amestecând stratul subţire de zăpadă ca praful ridicat în piruete cu o mătură. În spatele lui veneau servitorii lui Angain oc Horin-Gyre. Ultimii scutieri ai contelui erau în mijlocul procesiunii, purtându-i trupul învăluit în giulgiu pe umerii lor. Nu se auzea niciun sunet, în afară de târşâirea picioarelor şi de clopotele care băteau la castelul de mai jos şi pe toate piscurile stâncoase din jur. Norii mici, plaţi prindeau sunetul clopotelor din vale, construind ecou din ecou până când aerul era zguduit de el.

Marele Conte deschise drumul până la gura de tunel. Se căsca asemenea gurii unei imense fiare a muntelui. În interior ardeau torţe, luminând trecerea către încăperea în care Angain urma să se alăture celor care mai călătoriseră în acest fel înainte. Ragnor nu intră. El se trase deoparte la intrarea purtătorilor de cadavru. Văduva lui Angain, Vana, îmbrăcată cu hermină, cum numai văduvele purtau, îi urmă. Ea trecu de Marele Conte fără să se uite la el. Bătrânul câine de vânătoare al soţului ei decedat – copoiul cenuşiu care îl veghease la picioarele patului în ultimele sale zile – mergea alături de ea. Avea un mers lent şi obosit.

Singura care mai intră în catacombă, mergând pe jos în spatele Vanei, era o siluetă ascunsă sub o încăpătoare mantie cenuşie.

O glugă mare îi acoperea faţa. Era Theor, Primul învăţăturii Inkalle. Haina lui nu se distingea cu nimic de cea a celui mai modest Inkallim în primii lui ani de serviciu; nimic nu spunea că el avea pe aceste meleaguri o putere la fel de mare, în felul ei, ca a Marelui Conte.

Scutul lui Angain, care se achita de ultima sa datorie, apăru primul. La scurt timp, îl urmară Vana şi Theor. Mergând prin pasaj, ei stinseră torţele aliniate pe ziduri, astfel încât, pe măsură ce ieşeau înapoi spre lumină, întunericul îşi recâştiga teritoriul şi intra în posesia contelui mort.

Ragnor înclină capul când Vana se apropie de el. Îi oferi mâna şi ea i-o luă iute. Câinele de lângă ea se uită în sus la Ragnor cu ochi leneşi.

— El aşteaptă în pace, doamnă, zise Marele Conte. Un om norocos, să lase în spate această lume amară.

Se uită la dosul mânii ei. Cu mulţi ani în urmă, înainte ca ea să se logodească, el încercase să se culce cu această femeie – era o fată magnifică, arogantă –, şi îl refuzase. Asta cerea curaj, căci temperamentul lui din acele zile era extravagant.

Acum se uita la dosul mâinii ei şi se mira cât de mică şi de bătrână era, ţinută acolo, în strânsoarea lui.

— Norocos, într-adevăr, zise ea. Îl voi vedea din nou. Aştept asta cu nerăbdare.

Vocea nu-i era atât de fragilă ca mâna. Fata de care-şi amintea Ragnor încă era acolo. Plecă să se alăture celorlalţi, care se îngrămădiră în jurul ei.

Primul învăţăturii Inkalle stătea lângă Ragnor. Priveau în timp ce mulţimea îşi împărţea dulciuri şi păhărele cu alcool de cereale. Un murmur moale de conversaţie începu să crească, o atingere de râs ici-colo. Probabil îi spuneau Vanei poveşti din prima, de-acum, viaţă a soţului ei şi o aşteptau cu nerăbdare pe-a doua. Moartea nu era o ocazie pentru prea mult doliu în ţinuturile Drumului Negru. Unul câte unul, clopotele din jurul văii tăcură.

Theor lăsă să cadă gluga pelerinei, descoperind un uimitor păr gri-argintiu. Buzele lui, într-o barbă scurtă, erau colorate în negru după ani de folosire a tulpinii-văzătorului. Pielea lui uitase tinereţea şi se lăsase pe pometi. Numai ochii păstrau aparenţa de vigoare, pentru că erau luminoşi şi s-ar fi potrivit foarte bine pe o faţă cu treizeci de ani mai tânără.

Scârţâitul unei căruţe împovărate îi atrase atenţia către drumul care mergea de-a lungul fundului văii. Doi cai biciuiţi de un grup de Tarbaini se chinuiau să care o căruţă cu platformă pe terenul accidentat. Duceau o cuşcă, în care se legăna un urs masiv, scoţând un mormăit prelung, gros, de furie suprimată.

— E pentru castelul Hakkan, fără îndoială, oftă Theor cu o uşoară scuturare a capului.

— Nu eşti de acord, zise Ragnor, uitându-se la creatura din cuşcă.

— Aceste momeli de urşi la moartea unui lord sunt o relicvă a credinţelor Tarbain înainte de a veni noi aici, atunci când ursul era simbolul căpeteniilor lor. A aprobat învăţătura Inkallă adoptarea acestuia de către un Blood de la Drum?

Căruţa se zgudui, iar una dintre roţile sale uriaşe sări într-un şanţ. Ursul urlă şi răpitorii lui Tarbaini strigară la el lovind gratiile cuştii cu suliţele lor.

Buza întunecată a Inkallimului se strâmbă de dezgust.

— Oricare i-ar fi meritele, este o tradiţie urâtă. Angain a plecat ca să aştepte renaşterea într-o lume mai luminoasă, nu către vreun munte păzit de duhurile urşilor. Avem destule

probleme cu scoaterea acestor Tarbaini din întunericul ignoranţei lor şi fără să le mai susţină şi Conţii noştri ritualurile.

Ragnor pufni.

— Acum suntem cu toţii Tarbaini, Theor.

Theor se încruntă la Marele Conte.

— Nu există niciun pic de sânge Tarbain în familia mea. Nici într-a ta.

— Dacă spui tu, Păstrătorule al învăţăturii. Deşi asta ar însemna să fim singurele două linii genealogice pure din nord. Ce mai contează? Fane şi Wyn, chiar propriul Blood numără mulţi Tarbaini printre urmaşii lor legaţi prin legământ. Şi în scutul meu sunt o mulţime în parte Tarbaini. Şi tu ştii la fel de bine ca mine că omul pe care l-am dus să se odihnească, fie el ţărână şi să nu se mai trezească – el văzuse, dar ignorase înţepătura dezgustată din expresia lui Theor –, a avut ceva mai mult de-o picătură de sălbăticie în el. Se spune că poftele bunicii lui erau destul de neobişnuite. Oricum, dacă nu am fi avut sânge sălbatic pentru a ni-l primeni pe al nostru, am fi ieşit de-acum doar nebuni şi idioţi. Când mă uit la unele dintre odraslele vasalilor mei, mă întreb dacă avem destul.

Theor se pregăti să riposteze, dar se răzgândi şi privi din nou spre urs.

— Poate că ai dreptate, zise el. Oricum, au mai rămas doar câţiva Tarbaini care nu ţi s-au supus până acum. Cei mai mulţi sunt Salvaţi.

— Într-adevăr.

Ragnor scoase o ploscă din mantia lui grea şi o desfăcu. Luă o înghiţitură lungă din conţinutul acesteia şi apoi îşi şterse buzele cu satisfacţie. Îi oferi plosca lui Theor, care o refuză.

— Tu pierzi, murmură Marele Conte. O protecţie puternică împotriva frigului, chestia asta. Mergi cu mine o bucată de drum? Oricât de dornici de distracţie sunt ceilalţi, nu vor îndrăzni să revină la castel până nu ne mişcăm noi şi nu mi-ar plăcea să-i lăsăm să îngheţe.

Merseră cot la cot, lordul neamurilor Blood Gyre şi lordul Inkallimilor, iar restul veniră în spatele lor ca o companie bine instruită de soldaţi. Scutul Marelui Conte asigura menţinerea unei distanţe respectuoase, pentru a le oferi intimitate mai-

marilor. Jos, la poalele versantului, ursul din cuşcă urma un drum paralel, îndreptându-se spre castelul unde îl aştepta sfârşitul sângeros.

— Ai stat ceva timp în catacombă cu Vana, observă Marele Conte.

— Am stat puţin de vorbă, zise Theor. Mi-a cerut părerea dacă soţul ei a fost un slujitor destul de bun al Drumului pentru a-şi câştiga renaşterea în noua lume.

— Nu pot să spun că îmi pare rău să-i văd spatele lui Angain, zise Ragnor. A fost un spirit vrednic de dispreţ.

— Era dedicat, în inima lui, Drumului Negru.

— Asta da. Ce-i al lui e-al lui.

Şi Marele Conte mai luă o înghiţitură mare din fortifiantul lichid. Zăpada i se aşezase pe păr, topindu-se şi scurgându-i-se pe frunte.

— Prost moment să moară, cu copiii săi plecaţi în această aventură nebunească din sud.

— Fac cum îi mână soarta, replică Theor. Însă da, ar fi fost mai uşor pentru noi toţi dacă ar mai fi trăit puţin sau dacă ar fi rămas măcar Kanin în Hakkan.

— Cu toate astea, ţi-ai trimis mica ta fecioară războinică acolo, cu ei, chicoti Ragnor. Ce mai femeie! Aş da o mulţime pe câteva ca ea în scutul meu.

— Shraeve este… propria stăpână, murmură Theor. Şi nu e uşor de deviat de la un parcurs, odată ce s-a decis să-l urmeze. Ea a crezut că Kolglas poate fi cucerit. Când cineva îşi doreşte atât de intens să-şi testeze soarta, e dreptul lui s-o facă. Oricum, eu nu mă amestec în ce face Bătălia Inkallă. E domeniul lui Nyve.

— Păi, a făcut un adevărat corb îndârjit din Shraeve. Totuşi, s-ar putea să-şi fi găsit naşul în persoana lui Wain. Mi-e milă de bietul Croesan. Cu Shraeve şi Wain ca duşmani şi Gryvan oc Haig ca aliat, e la fel de norocos ca un om încolţit de lupi şi care nu găseşte să încalece decât un măgar.

Îşi goli plosca şi o aruncă departe, spărgând-o de stânci. Îşi goli obrajii de aer şi îşi ridică gulerul.

— Va fi o seară rece. Norul ăsta nu va mai fi aici după ce vor apărea stelele.

Merseră o vreme în tăcere. Căruţa care transporta ursul se blocă din nou şi Ragnor se uită în jos, pe pantă, la escortele Tarbaine care se străduiau să elibereze roata blocată. Strigau blesteme în limba lor aspră. Căruţa se legăna din nou înainte şi înapoi. Coapsele cailor erau însângerate sub loviturile lor. Ragnor pufni cu dezgust.

— Niciodată n-au ştiut cum să se poarte cu caii fiinţele astea.

— Nu era niciunul aici până n-am venit noi. Spune-mi, ce crezi că se va întâmpla dacă Wain şi Kanin nu se întorc din sudul Văii?

— A, te ocupi de poveşti cu spioni? Păi, eu sunt pregătit. Ai mei spun că aceşti vulturi Gaven sunt deja cu ochii pe teritoriile Horin. Să presupunem că Lakkan a pus deoparte ca să-mi ofere producţia pe zece ani a minelor sale de argint, dacă copiii lui Angain mor. Ce ţi-a şoptit la ureche Vânătoarea Inkallă?

Păstrătorul învăţăturii ridică din umeri.

— La fel. Dar o râvneşte şi Orinn oc Wyn-Gyre şi n-ar voi s-o vadă ajunsă la Gaven-Gyre. Angain te-ar fi servit mai bine dacă ar fi avut o familie mai mare sau dacă măcar şi-ar fi păstrat în siguranţă moştenitorul.

— Copiii lui m-au dezamăgit, zâmbi Ragnor. Ochii lui Kanin se concentrează prea mult pe casă, iar Wain e la fel de amabilă cu pretendenţii cum e fiara din cuşca de-acolo. Sunt un prost exemplu, când noi ne petrecem atât de mult timp explicându-le oamenilor de rând că e de datoria lor să se înmulţească. Horin a fost întotdeauna un Blood care mai mult isca probleme decât le rezolva. Eu n-aş vărsa prea multe lacrimi dacă va dispărea, nici chiar dacă Gaven şi Wyn sar unul la gâtul celuilalt.

— Aşa cum nici Gryvan oc Haig nu varsă lacrimi pentru Lannis Blood, zise Theor accentuat. Nu crezi?

— Tatăl tău a avut întotdeauna încredere în Inkallimi. N-au existat secrete între el şi predecesorul meu, însă eu sunt nesigur în ceea ce priveşte intenţiile tale de a permite ca acest război să înceapă.

— Corbii erau acolo când eu şi Angain le-am discutat. A fost şi Nyve o dată, din câte îmi amintesc. A făcut o serie de observaţii utile în ceea ce priveşte fortificaţiile din Tanwrye.

Primul învăţăturii Inkalle arăta grav.

— Sunt sigur că Angain ţi-a cunoscut toate intenţiile. Cu toate acestea, au fost ocazii când tatăl tău a avut planuri care nu şi-au găsit drumul spre urechile conţilor mai mici. În astfel de momente, s-a orientat către Inkallimi. Aşa a făcut când Horin-Gyre Blood a trebuit pedepsit, dacă îţi aduci aminte.

— Îmi amintesc, zise încet Marele Conte. Erau o droaie şi mai gălăgioşi în acele zile. Dar, hai, dacă mă bănuieşti că am secrete faţă de tine, spune-o. Învăţătura Inkallă s-a bucurat întotdeauna de libertatea de a vorbi deschis.

Nu fac nicio acuzaţie. Sunt sigur că orice planuri sau dispozitive ai în desfăşurare, sunt destinate să promoveze cauza Drumului Negru. Pentru a consolida cultul, mai degrabă decât pentru a-l slăbi. Sau pentru a-i ajuta pe duşmanii acestuia.

Ragnor se opri. După câţiva paşi, Theor se întoarse şi privi înapoi la Marele Conte. În spatele lor, scutul lui Ragnor se oprise şi procesiunea funerară ajunsese în impas, nedumerită de întârzierea bruscă. Totuşi, nicio voce nu se ridică să întrebe sau să protesteze. Mulţimea stătea pur şi simplu în ninsoarea care cădea uşor şi aştepta. Când Ragnor vorbi, vocea lui era scăzută, asigurându-se că nimeni în afară de Theor nu-l poate auzi, dar era de o precizie rece.

— Nu e o acuzaţie, dar e poate o ameninţare? Mi-aş ucide orice om care ar sugera că vreo acţiune de-a mea ar slăbi cultul. Cu excepţia unuia dintre învăţaţii Inkallimi, care se bucură de o poziţie privilegiată în astfel de chestiuni.

Primul învăţăturii zâmbi.

— Astfel de privilegii nu se extind dincolo de cult, desigur, continuă Ragnor.

— Desigur. Dar nu mă înţelege greşit, Mare Conte. Nici n-am acuzat, nici n-am ameninţat. Singura mea dorinţă este de a vedea că între Gyre şi Inkallimi nu sunt secrete. Noi suntem rădăcinile şi crengile de la Drumul Negru, Gyre Blood şi Inkallimii. În ultimii ani, cultul a fost salvat sau reînnoit din timp în timp de noi doi, când am acţionat împreună. Orice subminează această unitate mă îngrijorează.

— Da. Păi, eşti custodele cultului şi…

Cuvintele Marelui Conte fură întrerupte de o hărmălaie bruscă de strigăte şi de lemn scârţâind. El şi Theor se întoarseră pentru

a vedea unul dintre caii de la căruţă intrând în panică. Însoţitorii acesteia porniră înainte, răsucind căruţa. Roata blocată se eliberă şi ajunse pe o stâncă pe care o răzui cu partea laterală. Ursul fu trezit de tumultul din jur şi se ridică pe jumătate pe picioarele din spate. Membrii tribului strigară furioşi.

Ragnor ştia ce se va întâmpla cu o clipă înainte să se întâmple şi murmură:

— Ce proşti!

Platforma căruţei se înclină, cuşca se deplasă şi ursul se răsturnă într-o parte. Cu o lentoare inevitabilă, însoţită de o răsunătoare, generatoare de aşchii prăbuşite, căruţa şi cuşca se răsturnară. Tarbainii strigară încă şi mai tare. Caii de la căruţă se ridicară în două picioare şi se smuciră. Mormăind, ursul imens îşi croi drum prin epavă şi se înălţă cât era de lung. Bărbaţii se risipiră. Unul fu o idee mai lent şi fiara îl puse jos din câteva lovituri. Cu o singură mişcare de labă îl lăsă lat şi fălcile sale îi înghiţiră capul. Ursul îşi zgudui prada dintr-o parte în alta şi secţionarea bruscă a gâtului Tarbainului fu auzită clar de toţi cei din cortegiu. Ceilalţi membri ai tribului care supravieţuiseră fugiră în jos pe drum, în timp ce ursul rămase câteva clipe lângă corp, apoi se întoarse, privind fix la mulţimea aflată la circa o sută de metri mai sus.

— Mda, bănuiesc că ar trebui să facem ceva, rosti Ragnor.

La o mişcare a capului său, scutierii se desprinseră de restul grupului şi îşi scoaseră arbaletele. Ursul se scutură şi făcu câţiva paşi spre ei. Se ridică din nou pe picioarele din spate şi scoase un răget.

— Magnific, murmură Marele Conte.

Unii dintre războinici îngenuncheaseră, restul se înşiruiau în spatele lor. Îşi puneau săgeţi în arbalete. Ursul se lăsă pe toate cele patru labe şi se trase pe margine, aproape de stânci. Se ridică din nou, mugind sfidător. Câinele lui Angain lătra furios, ca şi cum şi-ar fi imaginat că stăpânul lui mort era încă lângă el.

O duzină de arbalete vibrară şi zeci de săgeţi înfloriră împreună în pieptul ursului. Se legănă, căzând în faţă, pe toate labele, făcu câţiva paşi nesiguri şi apoi se prăbuşi. Coastele lui mari zvâcneau şi se auzea respiraţia nervoasă. Unul dintre

scutieri scoase sabia şi se duse cu paşi mari jos, pentru a-i da lovitura finală.

— Un animal magnific, nu crezi? îi zise Ragnor învăţatului Inkallim. Neînfricat în faţa morţii cum orice credincios adevărat speră să poată fi.

— Neînfricat sau neştiutor, zise Theor absent.

Nu pierdu nicio clipă din vedere ursul când războinicul îi înfipse sabia-n gât. O uşoară încruntare i se aşternu pe faţă.

— E ca şi cum şi n-ai aprecia vechile simboluri Tarbain, zise Ragnor. Într-o zi ca asta, aşa ceva ar putea părea semn rău pentru cei înclinaţi să-l vadă astfel: prevestind moartea unui mare senior sau vremuri schimbătoare, sau alte astfel de prostii.

Se întoarse şi se îndreptă spre castelul Hakkan, râzând înfundat.

Maestrul învăţăturii Inkalle nu-l urmă imediat. El privi cum scutierul îşi trage lama din blana groasă a hoitului, pentru a o curăţa de sânge. Când păşi pe urmele Marelui Conte, avea o expresie gânditoare. Îşi trase din nou gluga cenuşie, acoperindu-şi faţa. Zăpada devenea din ce în ce mai grea.

***

Un şir negru apăru din burniţa neguroasă. Mai mult de trei mii, estimă Kanin, în timp ce companiile se aşezară pe poziţii ca să se confrunte cu ale sale. Unii dintre ei păreau oameni obişnuiţi: agricultori, pescari şi săteni adunaţi din sudul teritoriului Lannis-Haig. Mulţi erau însă luptători. Cele două linii nu erau departe una de alta şi, în ciuda aerului de plumb, el putea auzi strigătele şi alergările încoace şi-ncolo din rândurile inamice, precum şi tropăitul cailor şi sunetul scos de hamurile lor. Văzu câteva stindarde atârnând fără vlagă. Putu identifica doar câteva dintre ele. În mijlocul unei mase de călăreţi se afla unul care purta însemnele Kilkry-Haig. Kanin strănută şi îşi scutură picăturile de ploaie din păr. Îi aruncă o privire lui Wain. Ea stătea călare pe cal în apropiere, având în preajmă jumătate de duzină de războinici din scutul ei.

— Se pare că avem şansa să ne facem un nume prin noi înşine, zise Kanin. E moştenitorul Kilkry Blood, nu?

Sora lui zâmbi.

— Ar fi o izbândă dulce.

— Cum va voi soarta, murmură Kanin. Putem spera.

Aşteptarea era un chin. Ploaia cădea liniştit, lipind hainele ude de trupuri. Kanin îşi simţi muşchii încordându-se în şa. Tarbainii din faţa lui deveniră neliniştiţi, foindu-se, mormăind şi strigând unul la altul pe limba lor barbară. Kanin merse călare de-a lungul liniei, liniştindu-i cu o privire feroce. Războinicii Horin-Gyre aflaţi printre membrii tribului erau calmi, liniştiţi. Îi văzu pe unii dintre ei şuşotind în timp ce se uitau fix înainte. Îşi descoperi buzele mişcându-se din proprie iniţiativă, şoptind cuvintele fără să le fi gândit:

— Picioarele mele sunt pe Drum. Merg fără frică. Nu cunosc mândria.

Din nou şi din nou, şi din nou, şi din nou. Zeul cu Glugă îl auzea şi-l aproba dacă cuvintele erau rostite cu credinţă adevărată. Şi, dacă credinţa va fi încă în inimă atunci când va veni clipa morţii, îi va aduna pe cei căzuţi la el pentru a se odihni până la reînnoirea lumii.

În cele din urmă, după vreo oră începură mişcările de trupe. Călăreţii începură să se adune pe flancul stâng al celeilalte armate. Cu fiecare minut, numărul lor sporea: o sută, două sute şi mai mulţi. În acelaşi timp, un şir de arcaşi ieşi în faţă, avansând până la o aruncătură de săgeată de ei înainte să îngenuncheze. Kanin simţi cum îi bate inima mai tare pe măsură ce se apropia momentul-cheie. Acum avea să îşi primească răspunsul. Orice s-ar fi întâmplat, oricum ar fi fost mai bine decât aşteptarea asta.

Săgeţi trecură peste ei fluierând. Se lăsară în jos, multe căzură scurt, altele zăngăniră în scuturile ridicate sau loviră în coapsă sau piept. Era un sunet care nu semăna cu nimic altceva această bufnitură de săgeată intrată în carne. Calul lui Kanin sări în lateral, în timp ce primele strigăte se ridicară şi începu să se simtă miros de luptă. El îi mângâie gâtul. Urmă a doua ploaie de săgeţi, apoi a treia.

— Mai multe arbalete, ca să facem faţă călăreţilor! îi strigă el lui Wain şi ea dădu din cap şi se centră pe asta. Strigă câteva comenzi către arbaletrieri care săriră de la stânga la dreapta pentru a ocupa poziţii opuse călăreţilor Kilkry. Aveau foarte puţin timp, în uriaşa zarvă şi sunetul de corn care se ridica din

spatele călăreţilor, iar aceştia veneau călare şi începuseră să avanseze de-a lungul câmpului. Veni încă o ploaie de săgeţi. Una rătăcită trecu peste linie şi lovi un războinic Tarbain din apropierea lui Kanin. În timp ce murea, el se uită la Kanin cu o expresie fixă, şocată, pe faţă.

Călăreţii veniră încet la început, ţinând strâns frâiele cailor. Apoi viteza lor crescu până când, într-o fulminantă explozie de copite şi de bulgări de pământ, trecură în galop. Şi era tot un sunet inconfundabil: visceralul, bogatul huruit care vibra în sol şi în aer al şarjei. Acesta îl atinse în profunzime pe Kanin, dându-i frisoane în capul pieptului, şi el simţi că sălbatica aşteptare a încleştării care trebuia să urmeze îl înalţă de la pământ. O salvă de săgeţi fulgeră în întâmpinarea şarjei. Caii se prăbuşiră pe arătura moale, azvârlindu-şi călăreţii sub copitele care veneau din urmă. Arbaletrierii se traseră înapoi, grăbindu-se să reîncarce, şi ieşiră în faţă lăncierii. Când veniră, impactul fu ca vuietul fără cuvinte a o mie de voci.

Şirul de lăncieri nu era îndeajuns de dens pentru a descuraja toţi caii, iar şarja mătură şi puse la pământ pedestrimea. În câteva momente, flancul drept al liniei era cuprins de haos. Caii se repezeau prin noroi şi peste cadavre, în timp ce călăreţii lor îi biciuiau. Cei din tribul Tarbain fugeau deja îngroziţi în spatele poziţiilor lui Kanin. Se formară noduri de războinici Horin-Gyre, cu cavaleria trecând ca un vârtej printre ele. Luptătorii cu sabia şi lăncierii tăiau şi înjunghiau caii, în timp ce arbaletrierii îi luau la ţintă pe călăreţi. Ţipete de animale şi de oameni se amestecau împreună într-o unică şi mare cacofonie.

Kanin privi la ce mai rămăsese din linia sa. Peste tot se agitau Tarbaini, în grupuri care îşi părăseau poziţiile, înghesuindu-se şi certându-se cu trupele Horin-Gyre. Ei erau obişnuiţi să se teamă de şarjele de cavalerie ale neamurilor Gyre-Blood însele şi, spre deosebire de războinicii în cămăşi de zale de la Drumul Negru, aveau doar scuturi mici de răchită pentru protecţia împotriva săgeţilor care încă picau în cascadă. Kanin înjură.

Wain veni în galop uşor. Faţa îi era stropită de noroi, dar în ochii ei era un fel de exaltare.

— O să ne copleşească pe flanc în curând! răcni ea ca să se audă în hărmălaie.

— Du-te acolo, strigă moştenitorul Blood, arătând în stânga lui. Lăsaţi-i pe sălbatici în locurile lor. Eu acopăr dreapta.

Kanin îşi întoarse calul. În spatele lui, Scutul său – un grup format din cei mai buni războinici Blood – aştepta în şiruri nemişcate, tăcute. Igris, căpitanul lor, cel care avea faţa cea mai împietrită dintre toţi, mângâia uşor coama calului său. Ochii lui erau fixaţi pe Kanin. Dincolo de Scut, puţina şi preţioasa cavalerie a lui Kanin se uita la el aşteptând. Ei voiau sânge şi, aşa cum se întâmpla de multe ori cu războinicii Drumului, prinşi în anticiparea feroce a luptei, conta prea puţin dacă era al inamicului lor sau al lor. Soarta cerea astăzi o oaste de morţi; cei care ar fi căzut ar fi răspuns apelului care fusese făcut încă de la naşterea lor.

— După mine, fu tot ce strigă Kanin, iar apoi tăcu, galopând în fruntea lor spre furioasa bătălie de pe flancul drept. O sălbatică libertate îl umplu în timp ce se avânta în lupta corp la corp. Aici era doar unul dintre cei mulţi şi ar fi fost un mod bun de a-şi încheia prima viaţă. Călăreţii Horin-Gyre plonjară între cei Kilkry-Haig, greutatea şarjei lor purtându-i înainte, tot înainte. Calul se ciocnea de alt cal, lama se lovea de lamă. Săgeţile arbaletrierilor şuierau prin aer. Minute lungi n-a mai fost decât sânge şi tumult, şi moarte. Apoi Kanin descoperi că nu mai era niciun inamic în faţa lui. Călăreţii Kilkry se retrăseseră spre liniile proprii. Pedestraşii se îndreptaseră spre grupurile lor, încadrându-i pe răniţi şi pe cei rămaşi fără cai. Kanin îşi opri calul şi privi în jur. Câmpul era negru de cadavre. Ici-colo, câte un cal schilodit se chinuia să se ridice din noroi. Printre cadavre se auzeau strigăte disperate de ajutor. Kanin aproape râse cu voce tare.

Făcu drumul înapoi, spre locul unde Wain era în aşteptare, cu jubilanta sa companie de cavalerie urmându-l. Mulţi dintre ei căzuseră în luptă. Supravieţuitorilor nu le păsa.

— Si acum? întrebă Wain.

— Un moment, zise Kanin. Inima îi bătea ca un ciocan şi faţa îi era îmbujorată. Se stăpâni, lăsând deoparte pofta roşie a luptei. Privi spre inamic, iar asta îl ajută să se calmeze. Mai era încă mult.

Disciplinaţii călăreţi Kilkry se regrupau, iar arcaşii îşi continuau activitatea metodică, neobosită. Companiile de lăncieri se organizau pentru a avansa spre centru.

— Atât de aproape, murmură.

Wain se uită la el întrebătoare.

— Nu putem decât să stăm şi să luptăm, zise el.

— Aceşti Tarbaini nu sunt mai utili decât o capră pentru acest tip de activitate, murmură Wain.

Se auzi din nou un cor de strigăte şi de sunete de corn. Peste câmp, rânduri-rânduri, războinicii începuseră să avanseze. Undeva, bătea o tobă.

— Atunci hai să vedem ce se alege de noi, strigă Wain şi îşi întoarse calul.

Armata de Lannis şi Kilkry veni prin iarbă. Parcursul era dificil în mijlocul câmpului şi liniile lor începură să se rupă, iar oamenii să se împiedice, supţi de pământul ud de sub picioarele lor. Cavaleria veni din nou în şarjă, spulberând pământul. Kanin îşi conduse propriii călăreţi pentru a-i întâlni. Săgeţile se îngrămădiră între liniile de închidere. Stindardul oraşului Glasbridge căzu şi fu smuls într-o secundă.

Kanin lovea cu biciul orice siluetă care-i venea la îndemână. Ar fi vrut să-l găsească pe Gerain Kilkry-Haig, moştenitorul Blood al cărui stindard îl văzuse, dar în haosul luptei n-ar fi avut nicio şansă să-l găsească.

O săgeată îl lovi în umărul cămăşii de zale. Se strecură pe sub o sabie şi lovi în coapsa expusă a duşmanului. Lama tăie prin piele şi o pată de sânge i se îmbibă pe mănuşă. Calul său se împiedică şi-l duse câţiva paşi în lateral, înainte de a-şi regăsi echilibrul.

Kanin se stabiliză şi privi în jur. Războinicii săi erau depăşiţi numeric şi, deşi le produseseră mari pagube inamicilor, era doar o chestiune de timp înainte să cedeze. Cu toate acestea, un fior mare trecu prin masa de combatanţi, ca şi cum un val ar fi venit peste ei. Se întoarse şi-i văzu pe Inkallimi croindu-şi drum în luptă, ca o furtună drapată în negru.

În mijlocul lor era Shraeve, iar săbiile ei dansau ca lumina. Ea dădu buzna alături de Tarbaini, chircindu-se şi sărind să dea un războinic Kilkry jos din şa. Omul era pe moarte – stomacul îi

fusese spintecat – înainte de a se lovi de pământ şi Shraeve plecă mai departe pentru a tăia picioarele unui al doilea cal.

Niciunul dintre cei aflaţi pe câmpul de luptă, în afară de cei care fuseseră la Kolglas în noaptea de sărbătoare a Naşterii iernii, nu-i întâlniseră niciodată în luptă pe Copiii Sutei. Îi ştiau numai după reputaţia teribilă. Acum îi văzuseră: sărind, rotindu-se, croindu-şi o potecă însângerată în luptă cu uşurinţa unei păsări care se joacă în vârtejurile furtunii.

În primele câteva minute de măcel, timp în care corbii transformară imaginaţia în realitate şi om după om căzu sub lamele lor, voinţa războinicilor Kilkry şi Lannis, care aveau parte de un adevărat şoc, se zgudui, ezită şi se frânse. Mai întâi unul, apoi o duzină, apoi o sută dintre ei se întoarseră cu spatele şi o porniră înapoi pe drumul pe care veniseră. Îşi călcau în picioare camarazii, în dorinţa lor disperată de a scăpa. Unii dintre călăreţii Horin-Gyre, încântaţi de schimbarea bruscă de situaţie, scuipară spre duşmanii lor. Şi Tarbainii se grăbeau înainte, dornici de măcel, acum că le văzuseră călcâiele vrăjmaşilor.

Inkallimii nu se opriră decât când adversarii lor fură înfrânţi. Furia lor era rece, controlată. Kanin strigă, adunându-i la el pe toţi luptătorii care îl ascultau. El ştia la fel de bine ca Shraeve şi corbii ei că lupta nu era câştigată. Poate că flancul era salvat, dar cea mai mare parte a liniei era un vârtej.

Arcaşii inamici, fără să se îngrijească unde ajungeau săgeţile lor, le aruncau în rafale de ploaie în vâltoarea bătăliei.

Centrul poziţiei Horin-Gyre se clătina. Nu se mai retrăgeau doar Tarbaini.

Tot ce mai rămăsese din Scutul lui Kanin venise la el şi el raliase încă patruzeci sau cincizeci de războinici. Se uită la ei, ridică sabia în aer şi, fără un cuvânt, lovi coapsa calului său şi porni către locul în care era cea mai cumplită luptă. Inkallimii alergară alături de el. Lumea căzu între două respiraţii. Sângele şi noroiul erau una; urletul fără formă al luptei umplu aerul, cuprinzând în sine orice alt sunet.

Grupurile se aruncară unul asupra altuia şi fură tăiate, rupte, străpunse. Cei căzuţi fură măcinaţi de pământ de picioarele celor vii.

Kanin se regăsi pentru o clipă pe un petic curat de pământ, cu niciun adversar care să-l înfrunte. O mână retezată zăcea într-o urmă adâncă de copită. Era acolo o suliţă ruptă, abandonată. Pieptul i se agită şi îl arse. Ştia că avea sânge pe faţă, fiindcă îi putea simţi gustul. N-avea nicio idee al cui era. Calul lui tremura. Apoi Wain îi apăru în faţă, strigând. El se încruntă. Îi putea vedea buzele mişcându-se, dar auzea doar strigăte de moarte şi confruntare de săbii ieşindu-i din gură.

— Uite! auzi în cele din urmă. Din pădure.

— Ce…? zise Kanin confuz.

— Kyrininii! strigă Wain. Bufniţele Albe.

Avea dreptate, constată el. Chiar şi în lumina fadă a acelei zile şi la distanţa care-i separa, el putu vedea că nu era o armată umană. Era o privelişte care l-ar fi surprins pe orice spectator. Se spunea că cele câteva clanuri mari de Kyrinini rămase în estul îndepărtat şi în sud încă mai aveau voinţa de a da bătălii în câmp deschis, dar lui Kanin îi era greu să creadă aşa ceva despre Bufniţele Albe. Faptul că o făceau în numele Drumului Negru, cu bună ştiinţă sau nu, l-ar fi umplut de un fel de extaz feroce.

Oamenii Kilkry şi Lannis priviră cu alţi ochi. Ei vedeau un inamic nou, sute de inamici puternici, atacând pe flanc şi din spate. Un fulger de incertitudine trecu printre rândurile lor. Unii încercară să se smulgă din lupta corp la corp, pentru a face faţă ameninţării. Arcaşii care se ţinuseră departe de bătălia principală se simţiră brusc expuşi şi vulnerabili şi începură să se clatine. Războinicii Horin-Gyre nu ştiau nimic, în afară de faptul că oamenii dinaintea lor ezitau. Căpătară un nou suflu de speranţă şi încurajare de a merge înainte.

Bufniţele Albe, încă departe de focul luptei, se opriseră. Sute de arcuri fură trase în tăcere. Un nor de săgeţi străbătu aerul, zburând pe o distanţă mare. Cea de-a doua cascadă de săgeţi plecă înainte ca prima să fi căzut. Fusese lansată printre ariergarda Lannis şi arcaşi.

Shraeve şi Inkallimii ei îşi croiră drum prin rândurile inamicului.

— Înainte! înainte! strigă Kanin.

Igris şarjă la rândul lui.

În câteva minute, totul deveni haos. Duşmanii cădeau pe capete: războinici de pe moşiile Kolglas, Glasbridge şi Kilkry; orăşeni şi săteni care se băteau pentru neamul Blood de care aparţineau. Trupurile lor fură îngrămădite în galerii, ca nişte grămezi de băligar care aşteaptă să fie aruncate peste pământul arat. Supravieţuitorii porniră în dezordine spre sud, cuprinşi de panică, urmăriţi de câţiva războinici Horin-Gyre călări. Gerain nan Kilkry-Haig murise, nerecunoscut, strivit de calul său uriaş care căzuse, paralizat şi eviscerat de cuţite abil mânuite.

***

Grupuri de Tarbaini se zbenguiau pe câmp, jefuindu-i pe cei căzuţi şi ucigându-i pe răniţi. Kanin privea cum propriile victime erau adunate de pe tot câmpul. Erau mulţi membri ai tribului Tarbain printre ai lui. Gemeau şi se zvârcoleau, luptându-se cu durerea. Neamul său Blood, ca toate cele de la Drumul Negru, îşi stabilise teritoriile nordice doar după lungi lupte cu aceşti sălbatici. Ei erau, din punctul de vedere al lui Kanin, puţin mai sus decât oamenii pădurii. Cei mai mulţi dintre ei erau Salvaţi acum, ochii lor se deschiseseră la adevărul Drumului Negru, chiar dacă, după cum vedea el după modul în care îi afectau rănile şi suferinţa lor, cultul era superficial înrădăcinat în ei. Oamenii lui, războinicii Horin-Gyre, suportau în tăcere. Ei îşi acceptau soarta bine şi lui Kanin îi plăcea să-i vadă.

În acceptare consta forţa; în cunoaşterea naturii lumii. Cei ale căror răni erau prea severe urmau să facă cunoştinţă, cu demnitate, cu Lama Tămăduitoare – un cuţit special conceput pentru a aluneca între coaste până în inimă, pe care fiecare tămăduitor de la Drumul Negru îl poseda – şi să plece cu bucurie spre o nouă viaţă, într-o lume reînnoită.

Kyrininii nu se mişcaseră de la sfârşitul luptei. Acum, un mic pâlc se separă de grupul principal al Bufniţelor Albe. Venea prin iarbă, alegându-şi drumul printre cadavre şi ocolindu-le: o duzină de războinici, cu feţele estompate de tatuaje ample, spiralate, mergea în formaţie degajată având în mijloc o siluetă înaltă, neînarmată. Lui Kanin îi luă câteva momente ca să-l recunoască. Wain fu cu un pas în faţa lui.

— Aeglyss, murmură ea.

Pe măsură de grupul de Kyrinini se apropia, trecea printre cete de războinici care îi fixau cu priviri ostile. Bufniţele Albe nu păreau să observe. Kanin putea vedea expresia amuzată care-i juca pe faţă lui Aeglyss. Aceasta se transformă într-un zâmbet subţire când na'kyrimul veni la el.

— Nu păreţi încântaţi să mă vedeţi, zise Aeglyss înainte să poată vorbi Kanin. Am sperat la un bun venit mai călduros.

— Sunt doar surprins, atâta tot.

Aeglyss râse scurt, ascuţit.

— Nu am niciun dubiu. Dar plăcut surprins, sper.

Kanin se încruntă. Corcitura renunţase complet la tonul linguşitor şi slugarnic din ziua precedentă. Acum, făptura duhnea de aroganţă şi de mulţumire de sine, poate chiar văzându-se ca un erou. Era la fel de imprevizibil şi de inconsecvent ca un copil.

— Ar trebui să-mi mulţumiţi, zise Aeglyss, indicând câmpul de luptă cu o mişcare a braţului. Dacă n-am fi ajuns la timp, altfel ar fi stat lucrurile.

Kanin îi urmări cu privirea gestul, surprinzând hoiturile de bărbaţi şi femei şi cai; pământ răscolit, frământat, dezbrăcat de orice urmă de verde; membrii triburilor Tarbaine fâţâindu-se încolo şi-ncoace în căutare de pradă. I se părea urât, acum că venise Aeglyss.

— Cred că da, murmură el.

— Iată că a spus-o, zise Aeglyss cu vocea încărcată de sarcasm.

Kanin se pregăti să răspundă, dar na'kyrimul îi întinsese deja o mână împăciuitoare.

— Să nu ne certăm, zise Aeglyss. Ne-am reunit la victorie. Ar fi păcat să stricăm momentul.

— Într-adevăr, zise Kanin.

— N-o să vă mai deranjez acum, accentuă Aeglyss. Dar poate vom avea mai mult timp să vorbim după ce ne întoarcem la Anduran.

Era un sunet argintiu, calmant în vocea na'kyrimului când rosti ultimele cuvinte. Kanin simţi relaxarea şi închise ochii pentru un moment. Când îi deschise din nou, Aeglyss deja se întorsese şi pornise înapoi, în fruntea escortei lui Kyrinine.

— Stai, strigă Kanin.
— Vă vom urma în oraş, moştenitorule Blood! strigă Aeglyss fără a privi înapoi. Voi veni la Domnia Voastră acolo.
— Pare să creadă că ţi-a intrat în graţii acum, zise Wain.
Tonul ei era aproape amuzat.
Kanin clătină din cap.
— E nebun, murmură el.

V

Maeştrii meşteşugari îi aduceau daruri Contelui Conţilor. În sala mare a Palatul Lunii din Vaymouth se succedau depunând comorile înaintea tronului lui Gryvan. Aşa se desfăşurau lucrurile de când Haig îi înlocuise pe Kilkry în funcţia de capi ai neamurilor Blood: Marele Conte, întors victorios din luptă, primea tributul artizanilor, în semn de recunoştinţă pentru restaurarea păcii şi a prosperităţii.
Cu o zi înainte, oamenii de rând din Vaymouth se înghesuiseră pe străzi ca să ovaţioneze înaintarea triumfală a lui Gryvan oc Haig de la Poarta de Aur la palatul său. Drumul durase două ore, într-o agitaţie jubilantă, atât de necesară unei comunităţi care întâmpina armata ce se întorcea cu căruţe de prizonieri înjugaţi. Acum, mai-marii din Vaymouth îşi prezentau şi ei omagiile.
În prezenţa întregii Curţi, fabricanţii de arme îi dădură lui Gryvan suliţe şi buzdugane suflate cu aur, armurierii o cârmă solidă de argint. Viticultorii îi puseră înainte carafe cu cele mai bune vinuri Taral-Haig şi cojocarii blana unui uriaş urs alb. Una după alta, fiecare dintre cele şaisprezece bresle îi aducea un omagiu, şi Gryvan oc Haig se arăta recunoscător pentru fiecare cadou, dând din cap graţios şi zâmbind.
Un pic în spatele tronului, Mordyn Jerain privea impasibil. În ultimele câteva zile, Mâna din Umbră îşi primise propriile daruri de la unii dintre maeştrii meşteşugari – cei care aveau cel mai mare interes legat de soarta neamului Blood Dargannan-Haig, acum lipsit de conte. Dargannan era un neam Blood tânăr, fără tradiţie şi istorie, care se putea prăbuşi la vreme de criză, iar Igryn nu avea niciun fiu; luptele făcuseră ca relaţiile sale să se

rupă imediat ce le stabilise. Odată cu fiecare cadou, era şoptită şi o sugestie legată de modul în care ar fi putut fi restaurată cel mai bine stabilitatea, care rudă a lui Igryn ar fi fost cea mai potrivită pentru a-l înlocui ca domnitor peste teritoriile Dargannan. Cu toată curtoazia şi umilinţa de care trebuia să dea dovadă, mândria maeştrilor meşteşugari creştea an de an. Mordyn simţea că se apropia vremea când avea să fie necesar să le amintească faptul că Marele Conte încă deţinea cea mai mare putere.

Pe treptele ce duceau până la podiumul tronului se afla o demonstraţie vie a puterii. Igryn, fostul conte Dargannan, era acum o simplă epavă batjocorită şi fără ochi. Părul şi barba tunse şi pieptănate, hainele noi şi orbitele goale ascunse în spatele unei benzi negre de mătase îl făceau prezentabil, cât să apară în mijlocul splendorilor Curţii. Totuşi, era lăsat să stea pe treptele de marmură rece, asemenea unui copil sau unui idiot.

Mordyn nu-şi închipuise că imaginea smerită a puternicului Igryn le-ar fi putut crea vreun disconfort maeştrilor meşteşugari. Ei presupuneau că discreţia lor, ambiţiile modeste nu meritau un astfel de răspuns violent. Gryvan ordonase orbirea pentru un alt public: pentru succesorul lui Igryn şi pentru problematicii – deşi acum asaltaţi de propriile necazuri – conţi de Lannis şi Kilkry. Instinctele Marelui Conte îl împingeau întotdeauna spre gesturi contondente. Mordyn ar fi împiedicat asta dacă ar fi fost acolo, în sălbăticia Dargannan-Haig. Renaşterea bruscă a Milei Regilor stabilise prea clar o legătură între Gryvan şi acei monarhi de mult căzuţi din Dun Aygll. Ar fi fost mai bine să-l fi ucis pe Igryn direct.

Mordyn îşi suprimă un zâmbet şi aruncă o privire înjur. Tara era acolo, în mulţimea din sală. Cancelarul savură familiarul sentiment de surpriză că putea fi iubit de o femeie de o frumuseţe uluitoare şi plină de calităţi. După atâţia ani de căsnicie, încă îi era greu să creadă că merita un asemenea noroc. Totuşi, acum se uita la discretele picături de aur care îi atârnau ei la urechi. Lammain, maestrul aurar, le depusese personal în mâinile Tarei acum doar două nopţi, exprimându-şi speranţa că ar putea fi un ornament potrivit în această zi pentru o doamnă ca ea. Mai târziu, într-una dintre camerele private din

Palatul Pietrei Roşii al lui Mordyn, în timp ce zăboveau asupra unor pahare cu vin aromat, meşterul meşteşugar se întrebase cu voce tare dacă Gann nan Dargannan-Haig, un văr de-al lui Igryn, n-ar fi putut fi instalat conte. Mordyn îl ştia pe Gann drept un lăudăros necioplit, cum ştia bine şi că de câţiva ani aurarii îl îmbogăţeau în secret pe tânăr. Probabil cu tot ce deţinea acum. Dealurile Dargannan-Haig aveau mari zăcăminte de aur şi ideea unui conte docil fără îndoială că ar fi fost pe placul aurarilor.

Mordyn avu grijă să-i transmită maestrului meşteşugar mulţumirea că cerceii atrăseseră privirile asistenţei. Gann n-avea să fie niciodată conte – iar Lammain ştia deja asta, probabil dar se putea găsi pentru el altă poziţie înaltă care să le permită aurarilor să obţină profit din investiţia lor. Cel puţin până când cancelarul ar putea stabili exact cât de adânc şi-au scufundat ghearele în bunurile Dargannan-Haig Blood.

Gryvan şi soţia lui, Abeh, erau magnifici, aşezaţi unul lângă altul pe podium. Mantia lui carmin depăşea orice altceva din sala mare şi atrăgea ea însăşi fiecare privire. Abeh, ca întotdeauna, nu avea nici intenţia, nici înclinaţia să ascundă bucuria pe care o aprindea în ea toată această ceremonie şi opulenţă. Ori de câte ori o vedea pe soţia Marelui Conte într-o astfel de stare, Mordyn era asaltat de imaginea unei scroafe tăvălindu-se extatică în noroi.

Aertan oc Taral-Haig era aproape de podium, înconjurat de o mulţime atentă, formată din urmaşii săi. Contele de Taral petrecuse aproape la fel de mult timp în Vaymouth cât în Drandar, propriul oraş. Îşi petrecuse cea mai mare parte a verii într-o aripă a Palatul Lunii, aşteptând întoarcerea lui Gryvan din campanie. Nu atât disconfortul unei veri fierbinţi în inima uscată a Taral-Haig îl tulburase pe Aertan când luxul din Vaymouth îl chema, cât interminabilele dispute neînsemnate ale micilor nobili. Măcar pentru unii nu trebuie să ne facem griji, se gândea Mordyn. Loialitatea lui Aertan nu trebuia pusă la îndoială cât timp aceasta îi aducea confort şi bunăstare. În spatele lui, ascuns după mulţime, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie în altă parte, era Roaric nan Kilkry-Haig. Chiar şi de la distanţă, Mordyn, cu experienţa lui de a citi stările unui om, putea vedea ura care sclipea în ochii tânărului. Era o ură neputincioasă, cât timp tatăl

lui, Lheanor, rămânea legat de Gryvan prin legământul său de credinţă, şi lui Mordyn îi dădea prea puţin de gândit.

O figură mai problematică stătea lângă contele de Taral: Alem T'anarch, ambasadorul regatului Dornach. Cu părul lui blond legat la spate şi cu o încheietoare făcută dintr-un diamant ostentativ la gulerul pelerinei lui negre, ambasadorul era o prezenţă exotică, vag tulburătoare. De la întoarcerea lui, Gryvan refuzase să-l întâlnească pe T'anarch, în ciuda cererilor insistente ale acestuia; fără să se lase intimidat, ambasadorul îi prezentase o cerere de despăgubiri pentru familiile celor peste două sute de locuitori din Dornach care fuseseră angajaţi ca mercenari şi care fuseseră capturaţi şi executaţi de Gryvan în timpul campaniei. Era o cerere scandaloasă şi întreaga dispută îi mirosea lui Mordyn a genul de joc ce îţi poate scăpa cu uşurinţă din mână. Războiul cu regatul era inevitabil dacă dominaţia lui Haig avea să continue să se răspândească în ţările bogate din sud, dar încă nu era momentul ca lupta să înceapă.

***

Când Mordyn se duse să vorbească cu el în acea seară, Gryvan era într-o dispoziţie bună. Mordyn îi putea mirosi vinul dulce din răsuflare. Marele Conte băuse cu fiii săi, în timp ce antrenau vulturii de vânătoare pe una dintre terasele înalte şi lungi ale grădinilor de pe flancul palatului. Mordyn avea prea puţin timp pentru Aewult, moştenitorul Blood, sau pentru Stravan, fratele mai mic al acestuia. Niciunul nu avea foamea obsedantă a tatălui lor pentru putere şi asta, din punctul de vedere al cancelarului, îi făcea moştenitori nedemni ai mantiei lui Gryvan. Sau ai serviciilor sale. Dar Contele Conţilor îi iubea foarte mult, astfel că Mordyn îşi ţinea gândurile pentru sine. Încă mai era timp; unul dintre ei putea deveni într-o zi ceea ce era necesar, pentru a menţine în mişcare lenta avalanşă a supremaţiei lui Haig.

Fraţii plecaseră să caute distracţii mai însufleţite în altă parte, în timp ce Mordyn veni călcând uşor pe iarbă să i se alăture lui Gryvan. Marele Conte era la marginea terasei, uitându-se peste oraşul său. Un grup de vânători stăteau la o distanţă respectuoasă, cu masivii vulturi maro pe braţe. Kale, scutierul lui Gryvan, era cu ei. Atât el, cât şi păsările îl priviră pe nou-

venit cum i se alătură lui Gryvan. Mordyn era în serviciul acestui om de prea mult timp ca să nu-i poată citi şi cele mai ascunse stări, fără ca vreun cuvânt să fie schimbat şi Gryvan avea prea puţine stări de spirit care să necesite descrieri subtile. Acum, cancelarul simţea că stăpânul lui era cuprins de exaltare.

Sub ei, mii de case erau înghesuite una-ntr-alta, formând şerpării de străzi înguste, de unde se ridica murmurul nenumăratelor vieţi de-acolo. Ici-colo, dispersate între Palatul Lunii şi orizontul îndepărtat al zidului oraşului, deasupra acoperişurilor se ridicau clădiri mai mari, ca nişte insule într-o mare întunecată, zbuciumată. La distanţă, Mordyn putu vedea propriul Palat al Pietrei Roşii, cu porfirul său strălucind slab în ultimele raze ale soarelui, şi el se gândi că Tara îl aşteaptă undeva, în îmbrăţişarea ei profundă pentru el, să se întoarcă la ea. Mai erau şi alte construcţii mari: Palatul moştenitorului Blood, unde Aewult găzduia delectări la care Mordyn prefera să nu participe; Palatul Alb, cu faţa de marmură, unde îşi avea casa Abeh ori de câte ori Marele Conte era plecat mult timp în afara oraşului; Casa Meşteşugarilor, a giuvaiergiilor, al cărei turn, mai înalt decât orice altceva din Vaymouth, în afară de Palatul Lunii, abia îi fusese adăugat în vara anului trecut. Acest edificiu îi atrase lui Mordyn atenţia ceva mai mult decât restul, îi stârnea amintiri neplăcute cu privire la primele sale meditaţii legate de progresul meşteşugurilor. Nu permise gândului să-i distragă atenţia. Avea alte îngrijorări să-i împărtăşească contelui său în seara aceasta.

— O adevărată privelişte, nu, Mordyn? oftă Gryvan.

— Într-adevăr, zise cancelarul încet.

— Când eram copil, erau acolo câmpuri suficient de mari pentru a alerga cu caii în interiorul zidurilor Vaymouthului. Livezi suficiente cât să-i oferi fiecărui copil câte un măr în fiecare zi în timpul sezonului. Toate au dispărut acum; au apărut casele şi atelierele de lucru, şi pieţele.

Nu era nicio nostalgie în tonul lui Gryvan. Era un fel de mirare pe care o rostea.

— Am înghiţit lumea, tu şi cu mine, zise el. Am construit un loc ce îşi are propria viaţă. Crezi că Dun Aygll a arătat vreodată astfel?

— Nu, zise Mordyn, nuanţându-şi cu atenţie vocea a reflecţie şi gândire. Nu astfel.

— Au căzut, deoarece s-au moleşit… Regii Aygll. Nu au mai făcut nimic nou vreme îndelungată. Au uitat să-şi copleşească războinicii cu onoruri tot mai mari.

Nu era cea mai corectă evaluare a prăbuşirii dinastiei Aygll, se gândi Mordyn. Ei au căzut pentru că şi-au consumat puterea pe câmpurile de luptă ale Războiului Viciaţilor, pentru că minele din Far Dyne au fost epuizate şi pentru că ultimul rege al liniei lor care meritase acest nume fusese transformat într-o marionetă de na'kyrimul Orlane. Totuşi, Marele Conte îşi putea permite aceste fantezii alimentate de alcool.

Chiar şi atunci când era beat, lua, de obicei, în seamă sfatul înţelept, nu cel oferit de vin.

— Cei mari nu trebuie să se moleşească, dacă vor să prospere, zise Gryvan. Trebuie să fie întotdeauna în mişcare. Sudul mă cheamă. Ah, e un apel tentant. În anul următor sau peste încă un an, înainte de fi prea bătrân pentru testare, trebuie să ne măsurăm cu regatul Dornach. Dacă nu pot umili acest cuib de hoţi şi de soldaţi-curve, ce moştenire să-i las fiului meu, nu?

Mordyn nu se putu abţine să se gândească la faptul că Marele Conte subestima impactul lăsat de trecerea anilor asupra sa. Omul nu se recuperase la fel de repede ca altădată după recenta campanie. Şi faţa lui avea un aspect stafidit şi era o oboseală în cearcănele de sub ochii lui care nu fusese acolo înainte să plece şi să ducă război cu Igryn oc Dargannan-Haig. O campanie împotriva Dornach ar cere un efort şi mai mare.

— Într-adevăr, spuse Mâna din Umbră. Deşi Dargannan trebuie asigurat în primul rând, pentru ca o astfel de întreprindere să reuşească.

Gryvan îşi smulse privirea de la grozava perspectivă dinaintea lui. Îşi privi cancelarul cu un zâmbet ciudat.

— Tot om practic, zise el.

— Eu îmi împărtăşesc viziunea, zise Mordyn şi se gândi: „N-aveai nici pe jumătate din asta înainte de a deschide urechile la mine”.

— Totuşi, gloria de peste doi ani se va baza pe ce facem mâine şi săptămâna viitoare, şi luna viitoare.

Gryvan îl bătu pe umăr şi râse.

— Ştiu, ştiu. Îmi aminteşti tu destul de des cât să nu uit. Şi vom alege în curând succesorul lui Igryn, deşi sunt tentat să abandonez această spiţă însetată de sânge şi să mă îndrept către altceva, un timp mai lung. Nu poate veni niciun mare rău cât timp cei o mie de oameni pe care i-am lăsat acolo rămân.

Mordyn dădu din cap şi consideră că e momentul să-i împărtăşească mica îngrijorare care îl sâcâia de câteva zile.

Atacarea sudului e de perspectivă, dar mă tem că trebuie să ne gândim la evenimentele din nord, domnule.

Marele Conte nu era atât de beat cât să nu ridice o sprânceană la asta şi să-l fixeze pe Mordyn cu o privire de oţel.

— Credeam că acolo suntem pe un teren sigur, Mordyn. Am fost de acord înainte de a merge spre sud că nimic din ce se întâmplă pe valea râului Glas nu contează prea mult pe termen lung.

— Desigur, zise Mordyn cu o uşurare pe care nu mai era sigur că o simte cu adevărat. Gyre îşi doreşte tot atât de mult să-i vadă pe Blood Horin consumându-şi forţele, cât ne dorim noi să-i vedem pe Lannis goliţi de ele. Ragnor oc Gyre nu va veni în ajutorul Horin-Gyre.

Cancelarul încă mai credea asta. Atât el, cât şi Marele Conte ştiuseră de la bun început că valea Glas ar putea fi atacată după ce vor pleca de-acolo cei mai viteji războinici ai lui Croesan, dar Mordyn era sigur că Ragnor oc Gyre nu şi-ar fi trimis toate trupele la luptă. Avea câteva iscoade preţioase infiltrate printre cei de la Drumul Negru şi ştia cam cum stau lucrurile acolo. Şi, mai important, se baza chiar pe cuvintele Contelui Gyre. Oamenii din ambele ţinuturi s-ar fi răzvrătit împotriva conducătorilor lor dacă s-ar fi aflat de mesajele dintre Gryvan şi Ragnor şi mai ales de conţinutul acestora. Nu se făcuse nicio promisiune, nu se oferise nicio garanţie, dar se ajunsese la un soi de înţelegere: Gryvan nu avea să ameninţe cetăţile Drumului Negru câtă vreme Ragnor nu-i ameninţa pe Adevăraţii Blood. Dacă vreun neam Blood mai mărunt – precum Lannis şi Horin, de exemplu – isca vreo gâlceavă, niciunul dintre Marii Conţi nu

avea să permită ca acel conflict să degenereze într-un război în toată regula şi nici nu aveau să le îngăduie oamenilor lor să ocupe noi teritorii. Conflictul scăpat din frâu nu era în interesul nimănui. Câtă vreme se respecta această înţelegere, cele mai recente tulburări nu puteau decât să rănească mândria neamului Lannis, cel mult.

Numai în ultimele zile o aşchie de îndoială îi ştirbise încrederea lui Mordyn. Nu primise nici cea mai mică veste de la Behomun Tole, din Anduran, iar ultimul mesaj de la Lagair, ambasadorul în Kolkyre, raporta zvonuri despre asedierea capitalei Lannis-Haig.

Cancelarul nu era obişnuit să fie surprins; veştile astea îl speriaseră. Era un mister cum o armată Horin-Gyre putuse tăbărî asupra Anduranului atât de repede, având în vedere puternica apărare a frontierelor de nord ale Lannis-Haigului. Posibilitatea cea mai îngrijorătoare – ca neamurile Blood de la Drumul Negru să se fi unit, la urma urmelor, în atac şi să invadeze pur şi simplu Tanwrye cu o armată imensă – era una pe care cancelarul nu i-o sugera lui Gryvan, dar care cerea unele măsuri de precauţie. Dacă era, într-adevăr, aşa, atunci Ragnor oc Gyre îşi pierduse raţiunea. El trebuia să ştie că, mai devreme sau mai târziu, neamurile Blood Haig vor distruge chiar şi cea mai mare armată pe care Drumul Negru ar menţine-o la sud de Valea Pietrelor.

— Deci, dacă nu te temi că Ragnor ne ia de proşti, care e problema? întrebă Marele Conte.

— Pot doar să admit că se pare că forţele Horin-Gyre s-au mişcat mai rapid decât mine, decât s-ar fi gândit oricare dintre noi, probabil, zise Mordyn cu toată umilinţa de care era capabil. Nu e cine ştie ce problemă. Încă avem timp suficient să ne ocupăm de ei. Nu, Kilkry-Haig mă pun pe gânduri.

Era destul adevăr în această argumentare pentru a-l convinge pe Gryvan, crezu Mordyn.

— Trebuie să fie ceva îndoieli cu privire la cât de mult îl va ţine departe de focul bătăliei pe Lheanor teama de Domnia Voastră. Nu vrem ca el să obţină de unul singur victorii glorioase. Oricum, dacă va fi atras acolo înainte de a ne aduna puterile ar putea deveni o treabă mult mai îndelungată decât e

nevoie. Rezultatul ar fi acelaşi, desigur, dar ar fi mult mai multe… pierderi.

— Pierderi, repetă Marele Conte. Şi tu urăşti pierderile, nu, Mordyn? Păi, nu rezolvi problema dacă nu dai un răspuns la ea, aşa că ia spune-mi-l!

— Îi amintim lui Lheanor că trebuie să aştepte sosirea armatelor celorlalte neamuri Blood înainte de a-şi începe campania, domnule. Şi poate trimitem câţiva oameni să-l reasigure că ne grăbim s-o facem. Câteva sute ar fi de-ajuns.

Gryvan dădu din cap.

— Destul de uşor de făcut, zise el.

— Şi, probabil, să urgentăm un pic adunarea forţei noastre principale? continuă Mordyn. Dacă Anduranul este, într-adevăr, deja asediat, există puţine posibilităţi să fie recâştigat în caz că întârziem. Cu Drumul Negru la uşa lui, Croesan va avea o pauză de gândire. Dacă nici acum nu înţelege că e interesul lui să rămână suspusul Domniei Voastre, nu va înţelege niciodată.

Gryvan se întoarse şi mai privi o dată peste Vaymouth. Noaptea venea repede şi oraşul se cufundă în umbră. Peste toată întinsa capitală a Haig Blood apărură puncte de lumină când cetăţenii aprinseră torte, lumânări şi felinare. Marele Conte căscă şi îşi frecă faţa.

— Fă-o, atunci, zise el. Îi putem folosi pe unii dintre oamenii care s-au întors de la Dargannan-Haig; încă nu s-au dispersat. Cei mari trebuie să se menţină în mişcare, dar bine ar fi dacă am avea şi un pic de timp de odihnă între triumfurile noastre.

Gryvan râse la propriile cuvinte şi Mordyn, mulţumit de munca lui de seară, i se alătură.

***

Cancelarul se întoarse călare la palatul său, flancat de gărzile grandios îmbrăcate şi precedat de o pereche de purtători de torţe care îi croiau drum prin mulţimile de pe străzi. Regiunea Vaymouth părea mai plină de viaţă în orele de întuneric decât în plină zi. În vara anului trecut, apăruse o modă a pieţelor de noapte şi, chiar dacă spre seară nu mai era aşa cald, erau câteva încă funcţionale.

Mulţimile fremătânde se despărţiră în general fără vreun semn de protest, la apropierea grupului cancelarului. Chiar şi cei

care nu-l recunoşteau puteau spune după escorta acestuia şi după cum era îmbrăcat că era un om important. Fiul negustorului de lemn reuşise să se ridice la o înălţime ameţitoare, dar Mordyn Jerain nu fusese niciodată asemenea altor fii de negustori. Ca tânăr băiat din Tal Dyre, când Vaymouth era doar numele unui alt oraş străin, nu fusese popular printre colegii săi. Îşi imagina că trebuie să fie un copil arogant: mai deştept decât majoritatea, mult mai conştient intuitiv de propriul potenţial, chiar de la acea vârstă atât de fragedă. Nu-şi putea aminti cu adevărat. De multe ori părea că altcineva îi trăise copilăria, cineva legat de omul care era acum doar mai slab din fire. Învăţase arta manipulării ca formă de apărare şi o transformase într-o a doua natură. Cu timpul, după ce părăsise insula, la vârsta de 14 ani, începuse să aibă printre ceilalţi copii mai mulţi aliaţi decât duşmani, iar cei care vorbeau împotriva lui puteau ajunge rapid să fie bătuţi.

Îi plăcea să creadă că a ştiut că, de îndată ce va vedea Vaymouthul, nu va mai reveni la Tal Dyre.

În acele zile, insula negustorilor încă rivaliza cu Vaymouthul, cel puţin în ceea ce priveşte bogăţia, dar capitala neamurilor Blood Haig era atât de vastă şi de grosolan vibrantă, că îl îmbătase pe ambiţiosul tânăr Mordyn. În timp ce tatăl lui muncea în oraş pentru a pune pe picioare o afacere, Mordyn se concentrase pe propria educaţie. Mordyn îi frânsese, probabil, inima tatălui său, abandonându-şi rădăcinile Tal Dyreene şi angajându-se la curtea lui Haig ca umil funcţionar. Probabil, dar cancelarul nu putea fi sigur, pentru că nu mai revăzuse pe nimeni din familia lui. Ei părăsiseră oraşul şi se întorseseră la Tal Dyre cu mulţi ani în urmă. Contactele lui din Tal Dyre ştiau că nu trebuie să-l deranjeze cu veşti despre ei.

***

Palatul Pietrei Roşii era plin de miros de cuişoare cu miere. Venea printre zăbrelele de deasupra vaselor cu jăratic. Era o favoare de-a iubitei lui soţii, pe care cancelarul n-o putea refuza. O briză uşoară cochetă cu draperiile de mătase care atârnau la ferestrele dormitorului. Mordyn putea auzi sunetul metalic făcut de încălţările uneia dintre gărzile sale de pe terasă. Sunetul era atât de familiar, că abia îl înregistră şi nu-l distrăgea de la

sarcina sa. Cu degete îndemânatice întindea balsam pe umerii goi ai Tarei. Senzaţia pielii ei, pliată sub atingerea lui avea asupra sa un efect aproape hipnotic. Inhală profund, savurând un amestec bogat de mirosuri: usturoi, ulei, ea.

Pentru el, nimic pe lume nu era mai perfect, de o textură mai complexă, ca un astfel de moment.

O sărută uşor pe ceafa, simţind gustul uleiului pe buze. Ea scoase un sunet apreciativ. Îi atinse pielea cu limba.

Am văzut că te uitai la mine în sala mare, de dimineaţă, şopti ea.

— Cum era să nu? întrebă el.

El îi stropi pielea cu mai mult ulei şi începu să-i maseze gâtul. Capul ei se aplecă uşor înainte şi ea îşi ridică părul din calea degetelor lui.

— Cred că ai obosit, zise ea.

— Nu încă.

— Ţi-a dat Gryvan ce-ai vrut?

— O, da. N-am cerut mare lucru. Nimic altceva decât raţiune.

— Deci, în curând va fi război în nord? Doamnele de la Curte ciripesc ca un stol de păsări. Nu au mai fost de mult atât de entuziasmate. Războiul împotriva Drumului Negru ar fi cu mult mai… tradiţional decât strivirea unui conte rebel. Nimic altceva nu le condimentează viaţa în afară de manevrele armatei şi de rapoartele victoriilor îndepărtate.

— Victoriile îndepărtate sunt cele mai bune, zise Mordyn încet.

Îşi apăsă urechea pe spatele ei, ascultându-i inima.

— Încă una sau două din astea şi vom avea cel mai iubit conte Haig Blood văzut vreodată.

El asculta. Îşi imagina că inima lui bate în acelaşi timp cu a ei.

— Da, zise ea, în timp ce se întorcea să-l ia în braţe.

— Păstraţi sângele şi lupta la distanţă sigură şi nu ne vor mai preocupa decât lucrurile bune.

VI

În Anduran, o catapultă mare era trasă prin piaţă de nişte catâri. Maşina arăta ca o creatură unghiulară de pe un alt tărâm, pătrunsă la ordin în oraş.

— Deplasează al doilea mecanism, zise Kanin.

Wain privi peste umăr. Stăteau în picioare la o fereastră mare, în casa lor rechiziţionată.

— Să sperăm că asta e făcută mai bine decât prima, zise ea.

Braţul de aruncare al celei dintâi se rupsese când fusese încordat. Omul care nu depistase defectul îşi pierduse jumătate din pielea de pe spate pentru această scăpare.

— În cât timp sunt gata? întrebă Kanin.

— Ar trebui să avem trei sau patru până dimineaţă.

O cunoştea destul de bine pentru a-i detecta detaşarea din glas.

— Insuficiente, nu crezi? accentuă el.

— Cine ştie? Am câştigat puţin timp cu victoria de la Grive, dar nu prea mult. Poate că vor ieşi din proprie iniţiativă, odată ce vom începe să aruncăm capete înăuntru. Ar putea fi deja înfometaţi sau bolnavi. Şansele noastre ar fi fost mai mari dacă era miezul verii.

— Poate, fu de acord Kanin. Acum, că euforia victoriei lor trecuse, el ştia la fel de bine ca Wain că poziţia lor era mai fragilă ca niciodată. Urmau să mai fie multe armate în marş până în vale, în curând. Trimiseră mesageri cu ordin pentru armata asediatoare de la Tanwrye să vină în sud.

Asta putea fi posibil sau nu: garnizoana Lannis de acolo ar fi ieşit din asediu la cel mai mic semn de slăbiciune.

Alţi mesageri merseseră mai departe, ajungând la Kan Dredar. Ei pledaseră în faţa lui Ragnor oc Gyre să-şi trimită propria armată puternică, acum că îndrăzneala Horin-Gyre făcuse aproape posibilă o aşa recoltă bogată.

Că Marele Conte avea să răspundă sau nu, Kanin n-avea nicio idee.

O agitaţie de afară ajunse la el prin fereastră. Jos, un grup de Tarbaini mânau un viţel. Animalul era agitat, trăgând de căpăstru în semn de protest. Membrii tribului, întărâtaţi, îl

loveau cu suliţele şi strigau unul la altul. Pete de sânge apăruseră pe pielea viţelului.

— De unde l-au luat? izbucni Kanin. Igris!

Scutierul său veni imediat şi i se alătură la fereastră.

Află de unde au adus acest animal! porunci moştenitorul Blood. Dacă l-au adus din apropierea oraşului, pune să fie biciuiţi. Ei ştiu că toate bunurile din apropierea oraşului trebuie predate şi înregistrate, nu?

— Ştiu, dar Tarbainii sunt ca nişte copii. N-au ţinere de minte.

— De ce mi-ar păsa? izbucni Kanin. Nu vreau să-mi spui că sunt copii. Vreau să-mi pui în aplicare ordinele!

Furia din vocea lui Kanin îl făcu pe scutier să îşi îndrepte spatele, cu o expresie de ascultare rigidă pe faţă. Kanin aproape că vru să spună ceva pentru a dilua asprimea cuvintelor sale. Decise să n-o facă.

Igris ieşi. Kanin îl putea auzi strigând în timp ce cobora scările. Era în natura furiei să fie transmisă mai departe şi să crească, şi avea să fie transmisă sălbaticilor din piaţă.

— În curând, aceşti Tarbaini vor fi imposibil de stăpânit, zise Wain. Zeci dintre ei s-au împrăştiat deja prin vale. Aproape toţi cei sălbatici au plecat; chiar şi unii dintre Salvaţi.

— Lasă-i să plece. Am ştiut că aşa se va întâmpla, iar asta înseamnă pentru Lannis şi Kilkry un pic mai multe motive să-şi facă griji. Deşi oraşul şi cele mai apropiate ferme trebuie să hrănească armata. Dacă Gyre ne-ar fi dat toate săbiile pe care le-am cerut, n-ar mai fi trebuit să ne bazăm pe aceşti barbari.

Jos, Igris apăru cu doi bărbaţi şi se îndreptă cu paşi mari spre Tarbaini. El începu să-i mustre, şi ei strigară la el, gesticulând cu suliţele. Viţelul, scăpat din vedere de răpitorii săi, se linişti şi îşi coborî capul să caute iarbă prin crăpăturile din caldarâm.

— Mă duc la castel, zise Wain.

Kanin dădu din cap. Nu se întoarse când ea părăsi încăperea, în schimb, se uită cum Igris îl doboară cu dosul palmei pe unul dintre membrii tribului. Viţelul rătăcea. Se iscă o încăierare.

Pe meterezele castelului Anduran se vedeau trecând siluete. De la adăpostul oferit de o casă din preajmă, Wain le putea distinge, deşi lumina era prea slabă ca să le vadă clar. Alţii erau mai bine plasaţi decât ea: câteva săgeţi de arbaletă ţâşniră

dintre ridicăturile de pământ şi scuturile de răchită aflate sub zidurile castelului. Siluetele de pe metereze dispărură. Era sigură că nu fusese nimerit nimeni. Se afla acolo de o oră, aşteptând sosirea maşinăriilor de război.

Sora moştenitorului Blood blestemă în barbă. În timp ce mergea cu paşi mari spre centrul Anduranului, ea se uită la grupurile de luptători obosiţi, despletiţi, pe lângă care trecea. Uzura asediului o umplea de frustrare. Ştia că trebuie să accepte orice ar fi decis soarta şi asta făcea; dar credinţa îi permitea – ba chiar încuraja – speranţa. Cele mai improbabile victorii puteau fi obţinute uneori, pentru că nu conta decât ceea ce Ultimul Zeu povestise şi soarta ţinea rareori seama de ceea ce părea probabil în mintea muritorilor. Fie şi numai sosirea lui Aeglyss şi a Bufniţelor lui Albe demonstrase asta.

O tuse care se lichefia a unui invalid îi întrerupse gândurile. În rândurile armatei Horin-Gyre începuseră să apară semne de boală. Răni care supurau din cauza umezelii şi a murdăriei. Febra caldă şi rece bântuia pe străzi. Cei mai slabi pieriseră înainte chiar de a ajunge în oraş; zeci muriseră pe drum, prin Anlane. Acum avea loc o nouă triere.

Prezenţa unei trupe uriaşe de războinici Kyrinini care îşi aşezase tabăra dincolo de zidurile oraşului semiabandonat nu era de ajutor pentru atmosfera din rândul asediatorilor. În ciuda participării lor la luptă, nimeni nu avea încredere în oamenii pădurii sau chiar nu înţelegea ce-i scosese din vizuinile lor din pădure, într-un număr aşa de mare. Spre iritarea ei, Wain se trezi din nou cu Aeglyss pe cap. Fratele ei refuzase să se întâlnească cu na’kyrimul şi insistase ca Bufniţele Albe să rămână departe de oraş.

Wain împărtăşea dispreţul fratelui ei pentru toţi na’kyrimii. Existenţa lor era un simptom pentru încălcarea intenţionată a ordinii lumii naturale, care îi dusese la disperare pe zei. Cu toate astea, ea nu se putea elibera de sentimentul că Aeglyss însemna ceva. Îşi dovedise valoarea mai mult de o singură dată de-acum.

Kanin n-avea decât să refuze asta, dar soarta putea folosi instrumentele cele mai ciudate la ţeserea modelului său.

Ea găsi catapulta căzută în stradă, în afara închisorii, ca un monstru de mare aruncat neajutorat pe un ţărm stâncos. Una dintre osii i se rupsese. Muncitorii încercau s-o repare şi la apropierea ei se concentrară cu îndârjire asupra sarcinii, fiecare încercând să-i întreacă pe ceilalţi cu eforturile sale. Ea privi timp de câteva minute. Conducătorul grupului continua s-o privească. Fiecare spate era tensionat, aşteptând să fie muştruluit în orice moment de ea. Nu se întâmplă aşa. Ea nu mai credea cu adevărat că armele de asediu erau cheia în această blocadă. Îi lăsă pe oameni cu munca lor şi plecă mai departe.

Merse la zidul exterior al oraşului. Urcând pe şubredele ruine de apărare, se uită peste câmpurile de dincolo. Erau acolo corturi şi focuri de Kyrinini, o tabără tăcută ca de obicei. Ea rămase şi se uită un timp. Habar n-avea ce căuta. Nu era nimic ce nu mai văzuse înainte.

Se uită în jos, la pietrele de sub picioarele ei. Fuseseră mari blocuri în construcţie, zale din armura oraşului. Acum erau erodate şi cioplite, amestecate într-un morman şi deja pornite pe drumul secular spre praf. Timpul şi soarta nu acordă nicio atenţie intenţiei muritorilor de rând.

—Wain…

Vocea moale de lângă umărul ei o sperie şi aproape că îi alunecă piciorul pe piatră. Mâna lui fu acolo într-o clipă, la cotul ei, susţinând-o. Ea îşi smulse braţul.

— Nu mă atinge, corcitură! şuieră.

— Cum doriţi, zise Aeglyss indiferent.

El aruncă o privire spre tabăra Bufniţelor Albe.

— Vă uitaţi în tabără. Ce vedeţi?

— Sălbatici.

Apropierea lui îi înfioră pielea.

— Şi ei ar spune acelaşi lucru despre Domnia Voastră. E o greşeală să vezi întotdeauna numai ceea ce e mai uşor de văzut.

Imboldul de a pleca departe de el, de ochii lui cenuşii şi de pielea lui palidă, de cadavru, era puternic. Cu toate acestea, vocea lui o reţinu.

— De ce Domnia Voastră şi fratele Domniei Voastre mă goniţi? Mâna lui era din nou pe braţul ei, dar de această dată ea nu şi-l retrase.

— Vreau doar să vă ajut să realizaţi ce vă doriţi.

— Ce crezi tu că doresc? întrebă ea sever.

— Acelaşi lucru ca tatăl şi fratele Domniei Voastre: răzbunarea înfrângerilor trecute, triumful Drumului Negru, onoarea neamului Blood. Sfârşitul acestei lumi. Kall. Dar arde mai tare în Domnia Voastră decât în ei, Wain. Pot să-l simt ca şi cum aţi avea soarele însuşi în piept.

Se îndepărtă cu grijă un pas, desfăcându-şi braţul din strânsoarea lui. Nu se temuse de nimeni în viaţa ei, dar na’kyrimul îi făcea cunoscută această emoţie. Deşi ştia că îi putea rupe gâtul sau îi putea răsuci încheietura mâinii într-o clipă, o parte din ea credea că ea era cea slabă. Şi privirea lui de neclintit, şi calmul său, vocea fermecătoare îi spuneau că el ar putea să-i dea ceea ce voia ea. E mai mult decât pare, îşi aminti ea. Îţi putea răsuci gândurile, îţi putea înceţoşa mintea cu vocea aceea.

— Staţi departe de mine, zise el. Vă e frică?

— Nu de tine, zise ea. Dar n-am încredere în vocea ta. Ce vrei?

— Vorbiţi cu Kanin. Convingeţi-l să mă repună în graţiile sale. Convingeţi-l să-mi permită să vă ajut, în orice fel pot.

Ea ezită. Nici ezitarea nu-i stătea în fire, la fel ca frica.

— Până acum am făcut ce-am promis, şopti Aeglyss. V-am supus Bufniţele Albe. Tatăl Domniei Voastre avea încredere în mine că pot să vă ajut. Învăţaţi această încredere de la el, Wain. Învăţaţi-l şi pe fratele Domniei Voastre.

O tensiune teribilă crescu în Wain, înnodându-i muşchii stomacului şi umerii, făcând să-i pulseze capul. Nu mai putea suporta.

— Prea bine, zise ea, fără să ştie exact ce spune. Voi vorbi cu fratele meu. Vino la noi mâine-dimineaţă. Vom organiza un consiliu în sala din piaţă.

Începu să coboare de pe zid.

— Stai, zise el şi ea se pomeni că se întoarce spre el. De ce mă dispreţuiţi astfel, Wain?

— Tu eşti ce eşti, iar eu sunt ce sunt, îi zise ea. Nu te dispreţuiesc, dar tu nu eşti pe Drum. Şi nu eşti de-ai mei.

Vocea lui era diferită acum. I se păru că aude nevoia din ea. Refuză să se încreadă în gând.

— Tatăl meu era, totuşi. El a avut acelaşi sânge ca al Domniei Voastre. Asta ar trebui să însemne ceva. Dar nu îndeajuns, nu? Nu pentru Domnia Voastră. Nu-nţeleg ce-am făcut pentru a avea parte de dispreţul Domniei Voastre şi al fratelui Domniei Voastre. N-am făcut decât ce-aţi dorit. Am căutat doar să fiu bine văzut de Domnia Voastră.

— Nesăbuiţii caută motive, zise încet Wain. Ce a fost şi ce va fi sunt una. Ele sunt Drumul şi se întâmplă pentru că aşa trebuie.

— O să mă vedeţi altfel dacă vă voi da ce voiţi?

El zâmbi şi era un zâmbet care o cutremură.

— Atât sunt de îngrozitor în ochii Domniei Voastre? Domnia Voastră apăreţi atât de specială într-ai mei! Nu sunteţi ca toţi ceilalţi. Nu vreau decât să aveţi încredere în mine, să mă lăsaţi să fac parte din asta, alături de Domnia Voastră.

Ea respiră uşor, cu o vibraţie în gât. El ajunse în faţa ei. Ea se simţi ca şi cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii mari şi lumea i-ar fi fugit de sub picioare. Apoi îi văzu unghiile şi se întunecă. Îşi aminti cine şi ce era el. Se întoarse şi porni să sară peste blocurile mari de piatră, până ajunse jos, în stradă.

— Vă rog… parcă îl auzi spunând, aproape neauzit.

Se forţă să nu alerge, în timp ce mergea cu paşi mari prin oraş, şi nu privi înapoi, deşi îi putea simţi ochii pe spatele ei arzând-o ca doi tăciuni.

***

Inurian nici măcar nu auzise de data asta când intrase celălalt. Îi simţi prezenţa şi fusese de-ajuns ca să-l trezească. Era ca o răsuflare pe care o simţea în ceafă; o piatră căzută în Comună. Inurian se răsuci.

Aeglyss era aşezat cu spatele la perete, cu genunchii la piept şi cu braţele încrucişate. Faţa lui era în umbră. Era o tăcere ca în inima nopţii, când toată lumea şi toţi locuitorii sunt liniştiţi. Inurian nu spuse nimic. Îşi privi vizitatorul şi aşteptă.

Aeglyss vorbi:

— N-am ştiut niciodată numele tatălui meu. L-au ucis înainte de-a mă naşte eu, de îndată ce şi-au dat seama că sunt acolo, în pântecele mamei mele. Ea nu mi-a spus niciodată ce-au făcut cu el, dar Bufniţele Albe sunt cruzi. Cu un Huanin şi un captiv ca acesta, care a îndrăznit să-şi facă iubită una de-al lor… Bine. Ar fi putut la fel de uşor să-i ia şi ei viaţa. Să termine cu mine înainte de a ajunge să respir prima dată.

Inurian nu îndrăzni să se amestece. Aproape putea vedea emoţia care se încolăcea şi se descolăcea în celălalt, ca un şarpe în foc.

— Când aveam… 6 ani? 8? Unul dintre copii – o fată –, ah, cum o chema? Nu-mi amintesc. M-a hărţuit, m-a chinuit. Kyrininii nu sunt mai blânzi decât Huaninii cu cei ca tine şi ca mine. Ziua aceea a fost prea mult. I-am spus să-şi scoată cuţitul pentru jupuire pe care-l avea la centură. Eu i-am spus… ea l-a luat în mână. A fost prima dată când am înţeles cu adevărat ceva despre Comună, am înţeles de ce le era frică de mine. M-au închis. Ar fi vrut să mă omoare atunci, cred, dar a venit mama. A tăiat o bucată din cort şi m-a scos afară. Ne-am dus în pădure, doar noi doi. Ştii ce înseamnă pentru cineva care părăseşte vo'anul să fie singur afară iarna?

Râse brusc, aspru, cu capul plecat convulsionându-se şi lovindu-se de zidul de piatră.

— Sigur că ştii ce înseamnă. Ştii exact despre ce vorbesc, nu? Oricum, a fost o iarnă rea, nu era momentul să fii singur în inima ţinutului Anlane. Totuşi, ea m-a ţinut în viaţă cumva. Era o femeie puternică. A, şi frumoasă. La fel de frumoasă ca orice Kyrinin văzut vreodată. Îmi amintesc că am mers pe jos, prin troiene mari cât mine şi printr-unele aşa de mari, că trebuia să mă care în spate. Îmi amintesc cum la un moment dat ne ascundeam cu zilele. Am părăsit teritoriile Bufniţelor Albe, am trecut într-ale Şarpelui şi apoi dincolo şi tot timpul ne-am ascuns. Îţi imaginezi? Încă mai simt frigul uneori, chiar şi atunci când arde un foc. Nu mă pot încălzi. O lungă perioadă am fost mereu în mişcare, mereu înfometaţi, mereu singuri.

Îşi frământă mâinile. Inurian le văzu crispându-se.

— La un moment dat, s-a iscat o furtună, mai rea decât toate cele de dinainte, zise Aeglyss. Într-o dimineaţă, ea a rămas

adormită. Nu s-a mai trezit oricât am scuturat-o. M-am întins lângă ea şi i-am pus braţele în jurul meu. Am ştiut… Am simţit… că, dacă aş fi aflat calea de a o folosi, Comuna ar fi ţinut-o în viaţă. Era ca şi cum aş fi văzut o lumină care dispărea de fiecare dată când încercam să ajung la ea. Pot spune că în Comună era căldură, dar n-aveam nicio idee cum s-o scot de-acolo. Nimeni nu m-a învăţat. Deci, ea a murit şi eu am aşteptat să vină sfârşitul. În schimb, au venit ei. Ea ajunsese suficient de departe, să ştii. Şi-a dat… ultima suflare după destul de mult timp. M-au găsit alături de ea şi m-au luat în mlaştini.

Aeglyss se întrerupse din nou. Se uită la Inurian pentru prima dată. Lumina lunii nu era de-ajuns pentru a-i dezvălui clar trăsăturile lui Inurian. Totuşi, pe faţa lui se vedea o paloare fantomatică, ce-l făcea să pară neprietenos.

— Acolo am auzit prima dată numele tău, zise Aeglyss. La proştii ăia care stăteau în corturi şi cabane; se spunea că ai înţeles mai multe decât majoritatea despre Comună, chiar dacă nu era puternică în tine. Atunci n-am crezut nimic. Si totuşi, în toţi anii care au urmat, m-am trezit în Hakkan vorbind despre Kolglas şi mi-am amintit de tine. Ha! Aproape suficient pentru a te face să crezi în Drumul Negru, nu?

Şi iată-ne aici! Tu şi cu mine, cunoaşterea şi puterea. Două jumătăţi a ceva care ar putea fi destul de inedit. Aşa ar trebui să fie. Trebuie să mă călăuzeşti prin adâncurile Comunei. Este acolo, în mine: această… vastitate, la care nu ştiu cum să ajung, pe care nu ştiu cum s-o folosesc. Înţelegi?

Inurian putea simţi nevoia bărbatului, dorul lui. Ceva în Aeglyss era sfâşiere sau poate fusese sfâşiat cu mult timp în urmă.

— Nu pot să te ajut, zise Inurian. Ţi-am mai spus.

— Nu poţi? strigă Aeglyss, ţâşnind în picioare.

Vocea lui biciuia. Inurian îşi simţi pielea de parcă se târau pe ea o mie de insecte imaginare. Putea şi muri acum, se gândi el. Acum, în această celulă, fără martori, putea muri cu uşurinţă.

Aeglyss se rezemă de perete. O mână îi spânzura într-o parte. Cealaltă era presată de piatră, ca un păianjen uriaş, rigid. Vorbi din nou, cu o voce egală:

— Poţi vedea ce e în interiorul cuiva.

— Ştiu, uneori… ce nu e rostit, zise Inurian cu prudenţă.

— Şi ce vezi în mine? întrebă Aeglyss.

Inurian închise ochii pentru o clipă. Era încă destul de liniştit sub privirea intensă a lui Aeglyss. Simţea pardoseala tare, rece a celulei. Se concentră pe ea, închizându-se în bezna care se străduia să pătrundă cu forţa în mintea lui.

Aeglyss râse amar.

— Ţi-e frică. Toată lumea se teme de mine. Aşa a fost întotdeauna. Bufniţele Albe au vrut să mă omoare; Dyrkyrnon m-a aruncat afară. Chiar şi ticăloşii de la Drumul Negru, după ce i-am adus la marginea măreţiei. Orice aş face pentru ei, tot nu mă vor lăsa să fiu unul de-al lor. Ştiu asta.

Cunoaşterea nu e acelaşi lucru cu credinţa inimii, reflectă Inurian. Orice ar fi spus Aeglyss, speranţa – necesitatea – de acceptare era atât de puternică în el, că îi punea minciuni în cuvinte chiar în timp ce le rostea. El încă râvnea la aprobarea conducătorilor Horin-Gyre. Dorinţa lui de a aparţine de undeva, de oriunde, era dureros de evidentă pentru Inurian.

— Teama lor e prea mare, continuă Aeglyss. Toţi se tem, iar acum ei nu ştiu nici măcar de ce se tem. Nu voi mai fi dat deoparte. Nu voi mai fi! Tu, tu dintre toţi oamenii, nu-mi vei mai întoarce spatele.

Tremura şi îşi împreună mâinile pe piept. Se clătină.

— Cine a fost cel mai mare din neamul nostru? Dorthyn, care i-a gonit pe Whreinini din sud? Minon Torţionarul? Orlane Făcătorul de Regi?

— Toţi au fost puternici în felul lor, murmură Inurian. Puterea lor a adus prea puţină fericire în lume, dar, în orice caz, îţi supraestimezi puterea dacă vrei să o compari cu a lor.

— Ai putea să mă înveţi căile lor, zise Aeglyss. Apoi, fără să i se mai adreseze lui Inurian, continuă: Să faci un rege… Se scutură. Cred… Cred că nu mai pot continua aşa. Cred că-mi voi pierde minţile. Sau poate voi muri. Mă ajuţi, Inurian?

Cum Inurian nu răspunse, Aeglyss se întoarse să plece. Inurian se săltă, sprijinindu-se într-un braţ.

— Te-aş ajuta dacă aş putea, Aeglyss, zise el.

Aeglyss se opri. Rămase acolo, cu capul plecat, cu mâinile încleştate pe umeri.

— Nu doar de dragul tău, continuă Inurian, ci pentru ceea ce ai putea face. Însă e prea târziu. Inima ta, intenţia ta sunt prea… deteriorate. Am cunoscut un pic dragostea în viaţa mea, Aeglyss. Toţi cei ca noi învaţă de ce să se teamă, ce trebuie să respingă. Îmi pare rău pentru ce ai suferit, dar nu durerea trebuie să te conducă undeva, tu trebuie să te regăseşti acolo. Nu ar fi trebuit să te aducă în starea asta.

— Ajută-mă, atunci, zise Aeglyss repede. Nu mă refuza. Te rog, tu eşti singurul care ar putea înţelege. Îţi dau tot ce vrei.

— E adevărat că asta-i tot ce ai văzut tu în Comună? Putere? Modalitatea de a-i faci pe alţii să se supună voinţei tale?

— Vorbeşti despre putere de parcă ar fi ceva rău. Văd puterea care îmi este dată mie, nu altora. Numai un nebun ar refuza un astfel de avantaj. Ce altceva ai vrea să fi văzut?

— Totul este una. Dacă foloseşti Comuna pentru a le face rău altora, îţi faci ţie rău.

— Totul este una. Totul este una! Nu, nu cred. Totul este ură, frică, durere. Dacă alţii încearcă să-mi facă rău – aşa cum vor, aşa cum au făcut mereu –, ai vrea să stau calm şi să nu protestez sub loviturile lor?

— Atunci, îmi pare rău. Eu nu te pot învăţa să vezi ceea ce vezi, nu-ţi pot vindeca rănile. N-ai ţine cont de nimic din ce te-aş învăţa de bine.

Inurian se întinse pe podea şi închise ochii. Îl putea simţi pe Aeglyss stând acolo o vreme, simţea greutatea prezenţei lui.

— Voi aştepta să te răzgândeşti, Inurian, oftă Aeglyss. Dar nu pentru mult timp. Nu pentru mult timp.

Apoi plecă.

Inurian nu adormi multă vreme. Stătea treaz, cu ochii pe pereţii celulei. Din anumite motive, din tot ce se spusese, numele rostite de Aeglyss îl bântuiau cel mai mult: Dorthyn, Minon şi Orlane Făcătorul de Regi, cei mai temuţi dintre ei toţi. Fuseseră mari puteri la vremea lor; adevăraţi formatori, care modelaseră mersul lumii.

Na’kyrimii de acum nu erau decât ecoul a ceea ce fuseseră aceştia când lumea era mai tânără şi Inurian considerase întotdeauna că era mai bine aşa. Puterea marilor na’kyrimi din vechea rasă îi înfricoşa şi-i dezgusta deopotrivă pe Huanini şi

Kyrinini, care nu puteau spera s-o înţeleagă. Mai rău, îi corupsese pe na'kyrimi înşişi, făcându-i să se îmbete de puterea lor. Mulţi deveniseră ochii furtunilor sângeroase. În rândul acestora voia să intre Aeglyss, iar Inurian aproape mirosise adevărul. Acest tânăr na'kyrim tulburat, care ardea de furie şi durere, ar arunca o umbră lungă dacă ar ajunge vreodată la puterea la care râvnea. Inurian simţea ororile de care era plină istoria cum se înghesuiau să se dezlănţuie încă o dată în lume.

El ştia cum e să fii evitat de toţi, alungat din ambele lumi din care te tragi. Toate seminţiile lumii fuseseră proscrise – toate râvnind la certitudini, pentru a le înlocui pe cele care le fuseseră luate de zei –, dar niciunul nu fusese atât de văduvit ca na'kyrimii, fără un loc al lor, fără rasă, fără copii. Totuşi, Inurian găsise în Kennet nan Lannis-Haig un om care, când privea un na'kyrim, vedea un egal în spatele ochilor gri care-i întorceau privirea. Găsise o întreagă familie pe care o putuse iubi, care o înlocuise pe cea pe care n-o va avea niciodată: pe Kennet şi Lairis, al căror devotament unul faţă de altul încălzea toate sălile reci ale Kolglasului; pe Fariel, minunatul Fariel, care îşi etalase calităţile cu o graţie neobişnuită la cineva atât de tânăr; pe Anyara, care nu putea ascunde de ochiul interior al lui Inurian lucrurile pe care le ascundea atât de bine de alţii. Şi pe Orisian. Băiatul care crescuse în umbra fratelui său, doar pentru a i se frânge inima când îi fusese luat şi când el fusese expus în lumina aspră, feroce. Îi iubea pe fiecare dintre ei, dar pe Orisian mai mult decât pe toţi.

Şi eşuase, în final. Lairis şi Fariel fuseseră duşi la Cimitir, Kennet căsăpit, mergând prea bucuros la moarte. Poate că Orisian încă trăia – el ar fi ştiut, cu siguranţă, dacă era mort –, dar, chiar dacă trăia, Inurian nu-l putea ajuta pentru moment. Mai era doar Anyara acum.

Cumva, dacă viaţa i-ar fi permis asta, trebuia să găsească o cale s-o protejeze.

Auzi fâlfâit de aripi la fereastra celulei. Se ridică şi se uită în sus. Nu putea ajunge la fereastră şi nu văzu nimic altceva decât cerul nopţii. Se auzi croncănitul moale, iritat al unei ciori.

Inurian zâmbi trist şi se culcă la loc.

***

Avu parte de un somn agitat. Dalele pe care stătea erau dure şi pătura subţire nu ţinea de frig. În cele din urmă, îl trezi ceva mai puţin imediat, mai puţin tangibil: o chemare în visele sale, ca şi cum un glas îndepărtat îl striga. Îşi presă mâinile pe ochi, rămânând în semiîntuneric.

Lumina slabă a primilor zori intră prin fereastra mare, iluminând celula. Nu se auzea niciun sunet, în afară de râcâitul ghearelor unui şobolan ascuns undeva şi răpăitul slab al ploii pe acoperiş.

El se răsuci pe-o parte şi se ridică în capul oaselor. Privind în jur, cu ochii încă înceţoşaţi de somn, nu văzu nimic la început. Apoi o mică distorsiune a aerului în cealaltă parte a celulei îi atrase atenţia.

Urmări forma ce se materializa din nimic. Era prea diluată, iar celula era prea întunecată ca să poată observa vreun detaliu, dar îşi putea da seama că avea în faţa ochilor o siluetă feminină. Ploaia se înteţise afară, răpăitul de pe acoperiş fiind tot mai puternic.

— M-am gândit că eşti moartă, zise Inurian.

— Mă îndoiesc că te-ai gândit vreun pic la mine, veni răspunsul aproape pierdut de încet, de parcă pereţii înşişi ar fi vorbit.

Inurian mormăi şi îşi frecă umerii.

— Şi nici n-am încercat să mă gândesc la tine de ceva vreme, până când am dat peste tine acum, continuă vocea feminină.

— Păi, nu-mi pare rău să te văd, Yvane.

Pentru o clipă, în celulă se auzi cel mai subţire cu putinţă fir de râs şi apoi nimic.

— Asta e chiar mai drăguţ decât m-aş fi aşteptat.

Inurian flutură nervos o mână, deşi ştia că vizitatoarea lui nu putea să-l vadă. Nu cu ochii, cel puţin.

— Nu e momentul să dezgropăm dispute vechi, zise el. Ai venit aici, fiindcă simţi ceva în Comună.

— Ştiu că nu poţi fi tu sursa. Doar dacă nu ţi-ai schimbat în bine comportamentul de când te-am văzut ultima oară.

Tonul abordării vădea mai multe indicii de confruntare.

— Yvane, Yvane, te rog! Nu mă cert cu tine.

Se făcu linişte şi apoi se auzi răspunsul plat:

— Prea bine.
— Mai e cineva aici. Pe el l-ai simţit. Numele lui este Aeglyss. E tânăr, foarte crud, dar Comuna lucrează puternic în el. Poate mai puternic decât în oricine altcineva de ani de zile.
— Da, sigur, zise Yvane.
Scepticismul din vocea ei era evident.
— Da, insistă Inurian. Ne-am certat. Furia lui tulbură Comuna. E plin de ură, de resentimente. Toate celelalte sunt aglomerate în el. Îmi cunoşti darurile şi îţi spun adevărul despre el.
— Ce face în Kolglas?
— Nu sunt în Kolglas, zise Inurian obosit. Sunt în Anduran. Drumul Negru m-a luat prizonier.
— Drumul Negru? A ocupat Anduranul?
— Aproape.
— Hm! Nu se termină niciodată, nu? Preţioşii tăi Huanini trăiesc pentru şansa de a se scălda unul în sângele altuia. Cum ai ajuns să fii tu în mijlocul a aşa ceva? Şi mizerabilul bătrân care te-a ţinut sub acoperişul lui?
— Of, Yvane, oftă Inurian. Te rog!
Îşi lăsă capul în jos, tuşind cu toată puterea. Imaginea vizitatoarei lui licări ca atinsă de o adiere, deşi aerul era liniştit.
— Deci, eşti prizonier, atunci? întrebă ea.
— Da. Yvane, dacă eu nu scap cu viaţă, Highfast ar trebui să ştie de Aeglyss. Poate chiar şi Dyrkyrnon: cred că el a locuit acolo o vreme. Spune că a fost alungat. Dacă el continuă în jos calea pe care o urmează, s-ar putea ca numai Highfast sau Dyrkyrnon să-l ţină în frâu.
Un timp, nu se auzi niciun răspuns, apoi:
— Ei tânjesc după aceste vărsări de sânge. Gyre, Haig, Lannis, toţi cei ca ei. Din leagăn visează la răzbunarea unei crime sau a unei fapte de altă natură, comisă în trecutul îndepărtat. Tatăl ucide tatăl, astfel încât copilul trebuie să ucidă copilul. Nu se termină niciodată. Lasă-i cu jocurile lor crude. Nimeni nu le va mulţumi na’kyrimilor că intervin.
— Aeglyss a intervenit deja, zise Inurian, fixând pardoseala cu privirea. Neamurile Blood Gyre ar putea crede că e marioneta lor, dar mă îndoiesc că înţeleg în ce s-au băgat.

Cum Yvane nu răspunse, Inurian privi în sus, gândindu-se o clipă că ea îl părăsise. Conturul siluetei ei era încă acolo, un fragment de nor strălucitor pălind spre interior.

— Aş… regreta dacă ai muri, zise ea încet.

— Şi eu la fel.

— Poate că ar trebui să văd cu ochii mei, zise ea.

Figura palidă începu în acel moment să se estompeze.

— Nu, şuieră Inurian, întinzând un braţ. Doar îl vei alarma.

— E periculos. Yvane!

Dar ea plecă şi el rămase din nou singur.

Stătu fără să se mişte o lungă perioadă de timp. Apoi smulse dantela de la una din cizmele sale şi o scoase. Cu ochii închişi, începu s-o înnoade. Un nod mic, strâns, după un altul, pe toată lungimea, oprindu-se la fiecare pentru a savura forma de sub degetele sale.

Afară se crăpa de ziuă.

***

Neamul Blood Horin-Gyre îşi ţinu consiliul de război în sala de ospăţ în care Croesan oc Lannis-Haig organizase sărbătoarea Naşterii Iernii. Camera cu tavan înalt era în dezordine. Mesele şi scaunele fuseseră răsturnate şi toate decoraţiunile rupte. O singură masă imensă stătea în centru, cu peste o duzină de persoane adunate în jurul ei.

Kanin nan Horin-Gyre era aşezat în jilţul mare, sculptat, care fusese al lui Croesan. Sabia o ţinea pe masă, în faţa lui. Wain era în stânga lui, Igris, scutierul său, în dreapta. Erau acolo şi Shraeve, purtând o cuirasă din piele neagră întărită, care semăna cu carapacea unui gândac războinic, şi toate căpeteniile armatei moştenitorului Blood. O singură căpetenie Tarbain, bătrână şi buimacă, într-o jachetă împodobită cu piei de urs roase de molii, ocupa un capăt al mesei. Arăta de parcă ar fi putut să adoarmă în orice moment. Na'kyrimul Aeglyss stătea un pic mai departe de ceilalţi, cu scaunul tras înapoi: el era aici doar datorită indulgenţei surorii moştenitorului Blood şi Kanin nu-i acordase un loc la masă.

— Trebuie să încercăm, spuse Wain.

În privirea ei se citeau intensitatea feroce şi certitudinea.

— N-avem timp să stăm aici şi să aşteptăm să ne fie predat castelul. Trebuie să mergem şi să-l luăm.

Nimeni nu părea înclinat să-i conteste hotărârea, deşi Kanin ştia că nu toată lumea de aici era de acord cu ea. Si el avea îndoielile lui.

— Avem vreo veste proaspătă de la iscoade în dimineaţa asta? întrebă el.

Unul dintre războinici clătină din cap.

— Sunt grupuri de fermieri şi de săteni care se învârt dincolo de Grive şi Dyke, dar deocamdată niciun semn de vreo armată. Vor petrece un timp lingându-şi rănile de la Grive.

— Asta numai până când vor apărea alte câteva mii de călăreţi Kilkry, murmură Wain. Şi atunci? Nu putem lupta împotriva lor cu Tarbaini şi cu oamenii pădurii.

Ea îi aruncă o privire furioasă căpeteniei Tarbain din capul mesei. El îi zâmbi şi nu zise nimic. Avea mulţi dinţi lipsă.

— Încă nu ştim cât timp va trece până să primim ajutor din nord, zise Kanin. Tanwrye n-a căzut şi nici n-o va face în următoarele zile, poate chiar săptămâni. Nu poate fi luat cu asalt, în afara cazului în care Ragnor oc Gyre s-ar răzgândi şi şi-ar trimite întreaga armată să acţioneze. Asediatorii s-ar putea lipsi de câteva sute de suliţaşi, dar nu mai mult, cel puţin nu pentru moment.

Se întoarse spre un om mic, subţire care stătea alături de Shraeve.

— Cannek, ce ştii despre puterea castelului?

Omul îl privi. Purta haine greu de definit din piele moale; faţa îi era simplă, fără trăsături distinctive. Dacă treceai pe lângă el pe stradă, nu-l observai pe el, ci cuţitele lungi, ascunse în pelerină, care fuseseră legate de fiecare antebraţ. El era conducătorul duzinei de Vânători Inkallimi care însoţiseră armata. Vânătoarea avea propriile metode pentru colectarea de informaţii şi, deşi Kanin nu voia să ştie care erau acestea, el era fericit să obţină orice avantaj posibil.

— Păi, nu putem fi siguri, desigur, zise Cannek, cu un zâmbet slab, dezarmant. I-am interogat pe mulţi dintre locuitorii oraşului, dar nu prea avem cu cine lucra. Oamenii obişnuiţi, ştiţi,

rareori acordă atenţie chestiunilor importante, cum ar fi produsele alimentare şi punctele forte ale garnizoanei.

Kanin dădu din cap cu toată răbdarea pe care o putuse aduna. Vânătoarea era cea mai mică dintre cele trei Inkallime, împreună constituind Copiii Sutei – atât Învăţătura, cât şi Bătălia o depăşeau ca număr şi vechime –, dar în jurul ei se ţesuseră probabil cele mai întunecate poveşti.

Orice ar fi insinuat Cannek, nu se puteau baza pe informaţii extrase de la prizonieri. Vânătoarea avea zeci, poate sute de oameni obişnuiţi în solda sa, în rândurile tuturor neamurilor Blood de la Drumul Negru şi umbla vorba că până şi în ale aşa-zişilor Adevăraţi Blood. Dacă era cineva din acea adunare care să ştie ce se afla în spatele încăpăţânatelor ziduri ale castelului Anduran, acela era Cannek.

Inkallimul îndepărtă un fir rătăcit de păr de pe dosul mâinii.

— Li se termină proviziile însă, continuă el. De asta putem fi destul de siguri. În ce priveşte cifrele exacte, nu putem decât să ne dăm cu presupusul. Nu cred că sunt prea mulţi războinici. Dar câţi oameni au apucat să intre pe poartă înainte să se închidă? Asta nu putem şti.

Kanin se încruntă, dar imediat se strădui să pară relaxat. N-ar fi fost înţelept să-şi arate nemulţumirea. Dacă s-ar fi pus rău cu Vânătoarea Inkallă, ar fi avut numai dificultăţi. Totuşi, îl suspecta pe Cannek că, dacă ar fi vrut, ar fi fost mai precis.

— Poate că ar trebui s-o executaţi pe această fată Lannis sub ziduri, aşa cum aţi ameninţat, medită Cannek.

— Asta nu rezolvă nimic, zise Kanin. E mult mai utilă în viaţă, deocamdată. Din moment ce fratele ei n-a fost capturat la Kolglas se uită la Shraeve, care-l ignora –, am putea să ne tocmim totuşi cu el, cu timpul. Ea ar putea face atunci obiectul negocierii.

Sunetul uşor al unui picior de scaun târşâit pe piatră din spatele lui îi atrase atenţia lui Kanin.

Aeglyss se aplecase în faţă în scaun, ca şi cum ar fi încercat să închidă prăpastia dintre el şi ceilalţi de faţă. El ar fi refuzat sugestia lui Wain ca corcitura să participe, dar ea îl convinsese cu atâta calm că îşi dăduse acordul. Ea insista în convingerea că acesta s-ar putea dovedi de folos în continuare şi Kanin nu avea

niciun argument mai puternic decât aversiunea faţă de el pentru a sta împotriva acestei convingeri.

— E prea puţin important dacă cincizeci sau cinci sute de săbii apără zidurile castelului, zise Wain. Suntem în mâinile destinului din ziua în care am plecat de la Hakkan. De ce ne-am abate acum? Fie că reuşim sau nu, vom fi trăit de bunăvoie şi cu curaj poveştile spuse de Zeul cu Glugă.

E întotdeauna atât de sigură, se gândi Kanin. Întotdeauna prima gata să vadă ce-i rezervă soarta. Dacă toţi ne-am putea dedica Drumului aşa cum o face Wain, armatele noastre ar fi un potop de nestăvilit, care ar mătura Kilkry, Haig, chiar regatele din sud. Dacă toţi am fi fost la fel de hotărâţi ca Wain, poate Kall ar fi venit cu ani în urmă.

— A venit cineva.

Cuvintele fură atât de neaşteptate, atât de rupte de context, că la început nimeni nu îşi dădu seama de unde veniseră. Apoi, unul câte unul, cu toţii întoarseră privirea către Aeglyss. Na'kyrimul stătea drept pe scaun, cu ochii urmărindu-i gânditor. Îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să prindă şi cea mai slabă dintre şoapte. Se uită în sus la tavan, spre cele mai îndepărtate colţuri ale sălii.

— Un oaspete nepoftit, murmură el.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Kanin.

— Sssst, zise Aeglyss.

Ochii moştenitorului Blood se măriră şi el se ridică în picioare.

— Să nu crezi… începu el, dar tăcu când na'kyrimul se strâmbă brusc şi se ridică şi el în picioare.

Un val de nelinişte trecu prin sală. Aeglyss făcu doi paşi spre uşă, cu mâna dreaptă la tâmplă.

— Pe mine mă caută… zise el.

Era clar că era abia conştient de prezenţa lui Kanin şi a celorlalţi. Se opri şi se uită brusc la podiumul de la capătul holului. Râse, deşi era un râs tensionat.

— Ce isteţ mai eşti, oricine ai fi. Ca un fum… o femeie, dacă văd eu bine.

Kanin urmă privirea na'kyrimului, dar nu văzu nimic. Podiumul era gol, doar cu praf şi cu decoraţiunile de la sărbătoarea

Naşterii Iernii căzute. Igris se ridică de pe scaunul lui şi păşi înainte. Scutierul se uită întrebător la moştenitorul Blood.

— Asta e o abilitate admirabilă, zise Aeglyss în timp ce mai făcu un pas spre podium. Mi-ar plăcea foarte mult să cunosc trucul, doamnă, dacă ne vom mai întâlni la un moment dat. Totuşi, nu acum. Nu, oricine ai fi, nu te voi lăsa să te uiţi peste umărul meu.

Mâinile i se smuciră de parcă ar fi vrut să ajungă la ceea ce credea că vede pe podium. Umerii i se întinseră şi maxilarul i se blocă de concentrare şi efort.

— Pleacă! scuipă el printre dinţii scrâşniţi. Pleacă!

— Şi-a pierdut minţile, îi şopti Igris lui Kanin la ureche. Lăsaţi-mă să-l omor.

Kanin ezită, vrând să admită cererea scutierului său, dar fiind reţinut de un fel de fascinaţie morbidă. Înainte de a putea vorbi, Aeglyss scoase un strigăt şi se prăbuşi la pământ. Zăcea nemişcat. Pe faţa lui era sânge: îşi muşcase buza de jos.

La mulţi kilometri distanţă, în mijlocul vechilor ruine ridicate pe vârfurile înzăpezite ale Car Criagarului, se auziră sunetele scoase de o femeie care plângea de durere. Dură doar o secundă sau două şi apoi muri, bătută de vântul care se intensifica în munţi.

În sala din Anduran, Kanin se uită la forma inconştientă de pe podea.

— Extraordinar! murmură Cannek.

Kanin clipi.

— Ia-l de-aici, îi zise el celui mai apropiat dintre căpitanii lui. Dă-l înapoi prietenilor lui sălbatici sau lasă-l în vreo colibă. Nu-mi pasă.

Când Aeglyss fu târât afară, Kanin se aşeză din nou pe scaunul lui.

— Cum spunea sora mea… începu el.

— Eu cred că acest castel poate fi cucerit, zise Shraeve liniştită.

Kanin se uită la ea cu mirare. Nu vorbise de când intraseră în sală. El nu se aştepta ca ea să fie prea interesată de pregătiri.

— Te poate costa cea mai mare parte a forţelor care ţi-au mai rămas, dar, dacă dai greş, nu vei mai avea nevoie de niciun fel

de forţe, spuse Inkallima. Iar dacă reuşeşti… ei bine, cine ştie ce se poate întâmpla după aceea?

— Aşa cred şi eu, zise Wain.

Kanin se uită la ea şi văzu ce îngheţată era privirea cu care o fixa pe Shraeve. Kanin ştia că cele două femei nu se plac. Prea se asemănau, poate, ca să se simtă bine una în compania celeilalte. Dar semănau ca dârzenie, ca implacabilitate. Dacă amândouă erau pentru atacarea castelului, Kanin ştia deja ce va hotărî consiliul.

VII

Să călătorească prin pădure în compania Kyrininilor era o revelaţie pentru Orisian. El fusese la vânătoare destul de des – călărind în grupurile unchiului său sau mergând mai încet, cu un şoim pe braţ – şi când era mai mic se jucase cu Fariel şi Anyara la marginea pădurii din jurul Kolglasului şi se dusese cu tatăl său să viziteze Drinan sau Stryne, adânc în pădure, dar nimic din toate acestea nu schimbase faptul că inima lui aparţinea panoramei ample a coastei şi văii râului Glas.

Asta li se întâmpla celor mai mulţi dintre oamenii Lannis Blood. Chiar dacă unii îşi păşteau vitele adânc în teritoriul Anlane în sezonul potrivit, iar oamenii pădurii îşi creşteau caii puternici pentru a transporta cherestea la ateliere din Anduran, ei nu mai aparţineau de pădure. Era un loc sălbatic ce trebuia desţelenit sau o sursă de hrană, lemn şi furaje, care puteau fi luate doar stând cu ochii-n patru.

Acum, urmându-i pe Ess’yr şi Varryn, Orisian îşi dădea seama că putea privi pădurea şi altfel. Şi nu doar din cauză că Kyrininii străbăteau încrezători şi rapid terenurile pe care nu se aflau trasee clare, ci şi pentru aspecte pe care până atunci el nici măcar nu le zărise. Când Ess’yr se oprise brusc prima dată şi îşi ridicase capul, la fel ca o ciută, înainte de merge mai departe, el fu nedumerit. După ce se întâmplă şi a doua oară, îşi dădu seama că ea auzise, mirosise sau simţise ceva care pe el îl depăşea.

Odată ce înţelese asta, începu să vadă pădurea cu alţi ochi. Păsările care treceau croncănind pe deasupra păreau că strigă

un nume pe care el nu-l înţelegea. Copacii păreau figuri umane îngheţate în toiul unor mişcări contorsionate. A doua zi de când părăsiseră vo'anul, când cei patru ajunseră la marginea unui desiş impenetrabil de spini şi puieţi, cei doi Kyrinini îngheţară, într-o linişte uimitor de adâncă. Orisian şi Rothe se opriră şi ei. Ess'yr şi Varryn se culcară la pământ şi le făcură semn oamenilor să facă la fel.

Aşteptarea păru să dureze o veşnicie. Muşchii de la picioarele lui Orisian se întinseseră şi pulsau. Voi să întrebe ce se întâmplă şi ştia că oricâtă frustrare simţea, în Rothe aceasta era înzecită. Să fie astfel la bunul plac al Kyrininilor îi înfuria scutierul.

Într-un final, de undeva din faţă, se auzi foşnet şi trosnituri ascuţite de crengi căzute, sub greutatea unor paşi. O creatură mare era în mişcare prin pădure, urcând liniştită panta, nepăsătoare faţă de orice tufiş care îi bloca drumul. Sunetele zăboviră câteva minute şi apoi se stinseră, fiindcă animalul se îndepărtase şi nu mai putea fi auzit. Chiar şi aşa, Kyrininii rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi pentru o lungă perioadă de timp.

În cele din urmă, Varryn se ridică şi, fără a privi înapoi, porni din nou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Urs. Vântul e bun cu noi, zise Ess'yr.

După asta, Orisian îşi imagină creatura undeva deasupra lor, o prezenţă întunecată, difuză, care-i privea de departe.

***

Când se opriră să se odihnească, Huaninii şi Kyrininii se ţinură departe unii de alţii, punând distanţă între ei. Rothe mirosi suspicios hrana pe care le-o oferise Ess'yr. Erau mici felii de carne uscată, atât de deshidratate şi de vechi, că erau aproape negre, şi o mână de seminţe mari, pe care Orisian nu le recunoscu. Când sparse una între dinţi, constată că are un gust accentuat de alună. Rothe roase carnea cu o grimasă circumspectă. Îşi încreţi nasul, dar smulse o fâşie de material fibros şi începu s-o mestece.

— Ce n-aş da pentru un grătar cu friptură de porc, murmură Rothe în timp ce-şi scobea cu o unghie resturile de mâncare dintre dinţi.

— Poate când ajungem la Anduran, zise Orisian.

— Asta ar fi bine, fu Rothe de acord. Şi o bancă, în loc să stăm pe iarba udă, şi un pat în care să ne culcăm la sfârşitul zilei.

— Nu ştiam că-ţi place atât de mult confortul, zise Orisian cu un zâmbet.

— E normal să-mi doresc să fiu în altă parte decât sub stele când vine iarna. Am avut destul parte de pietre în loc de perne şi de copaci în loc de acoperiş. Cu trecerea anilor dispare şi răbdarea unui om cu astfel de lucruri. Totuşi, n-ar trebui să duc dorul confortului, sărăcăcios sau altfel. Nu vom găsi ospăţ şi somn liniştit unde ne ducem.

— Nu, murmură Orisian.

Şi într-un fel, şi-ntr-altul, nu putea fi decât război acolo unde mergeau; uneori, nu se simţea pregătit pentru aşa ceva, pentru ceva căruia nu era sigur că-i va face faţă cum trebuie.

Cu toate acestea, o parte din el simţea că nu putea fi decât război după ororile de la sărbătoarea Naşterii Iernii. Orisian avea uneori o senzaţie pe care n-o mai avusese niciodată până atunci: o dorinţă de sânge, care să spele sângele. Simţi gândul ca pe o tenie în măruntaiele minţii. Aproape că-l putea vedea pe Inurian clătinând blând din cap a dezaprobare.

Rothe simţi tristeţea care îl distrăgea şi-l bătu pe umăr. Era atingerea moale a unei mâini pline de bătături, tăbăcite.

— Vom scăpa teferi din asta, Orisian. Veţi vedea. Blood e puternic. Şi eu nu vă voi părăsi, indiferent ce se va întâmpla.

— Atunci voi fi mai în siguranţă decât oricine din vale.

— Sigur. Am ucis un Inkallim. Nici chiar Taim Narran nu se poate lăuda cu aşa ceva.

Faptul că îl avea pe Rothe cu el îl îmbărbăta pe Orisian. Într-un singur fel făcuse scutierul călătoria mai puţin uşoară, şi asta era din cauza tensiunii dintre el şi Varryn.

Frustrarea lui Rothe – furia, aproape – că trebuia să-l urmeze pe Kyrinin nu fusese niciodată bine ascunsă. Era vizibilă în rigiditatea maxilarului său şi în modul în care se trăgea uneori distrat de barbă în timp ce privea înainte.

Era clar că Varryn nu avea de gând să le facă viaţa mai uşoară. El nu făcea niciun fel de concesii agilităţii reduse a oamenilor sau siguranţei acestora pe picioare pe traseele pe care le alegea el şi nu dădea explicaţii pentru nimic din ce

făcea. Chiar şi lui Orisian, al cărui instinct, chiar dacă ezitant, era să aibă încredere în cei doi Kyrinini, asta i se părea a fi o aroganţă rece a lui Varryn. Iar tatuajele lui kin'thyne, care se învârteau pe faţa lui ca un dans de licurici albaştri, nu atenuau deloc impresia. Deşi simţea o strângere de inimă la lipsa de loialitate pe care o dovedea gândind astfel, Orisian suspecta că Rothe nici măcar nu era o provocare pentru Kyrinin, cel puţin nu pe acest teritoriu.

Poate că asta era o parte din ceea ce era între cei doi bărbaţi; probabil astfel de războinici se cântăreau instinctiv, evaluându-se unul pe altul, imaginându-şi confruntări, pentru a vedea cine ar ieşi învingător.

Aroganţa lui Varryn putea fi a celui care triumfase atât în propria imaginaţie, cât şi în cea a lui Rothe.

De mai multe ori, când se rătăcise urmărind peticele de muşchi sau când rupea câte o crenguţă în drumul său, Orisian auzea un mormăit – Ulyin – dinspre Varryn. Odată, prinsese şi Rothe cuvântul.

— Ce credeţi că înseamnă „Ulyin”? îl întrebă el posomorât pe Orisian.

— Nu ştiu, minţi Orisian. Probabil, „Fii atent”.

***

Aşa cum îşi urmau drumul de-a lungul flancului muntelui, era uneori greu de crezut că erau încă pe teritoriile revendicate de către unchiul lui, Croesan. De vreo două ori, ajunseseră lângă căi proaspăt croite şi era evident că erau opera Kyrininilor. Varryn nu-i lăsa să urmeze astfel de rute.

Uneori, de asemenea, treceau pe lângă poieni pe care se vedea că păscuseră vitele sau pe care erau cicatrici lăsate de niscaiva oameni ai pădurii sau de vreo tabără de vânători. Niciunul dintre aceste semne lăsate în pădure de oamenii lui nu i se păru lui Orisian altfel decât trecător. Nu vedea nimic care să nu poată fi vindecat.

Se gândi la faţa Anainului ce veghea asupra vo'anului lui In'hynyr. Ess'yr spusese că Anainii sunt aici, chiar dacă ei nu se arătau. Orisian se surprinse uitându-se după umbrele care pâlpâiau şi la mişcarea ramurilor în vânt.

Tresări când un stol de porumbei îşi luă brusc zborul din copaci. Lătratul brusc al vulpilor în amurg îi provocă frisoane.

Neliniştea lui era accentuată de micile ritualuri urmate de Ess'yr şi Varryn. Ei nu făceau niciodată focul până nu cădea întunericul, apoi aprindeau doar unul mic, pe care îl înconjurau cu un paravan improvizat din crengi, pentru a masca lumina. Când venea momentul, în timp ce fratele ei punea cărbunii de foc din noaptea precedentă în recipientul din coajă de mesteacăn pe care îl ducea cu el, Ess'yr găsea o piatră plată. O ducea la locul noului foc şi punea resturi de mâncare pe ea. Cu o voce aproape neauzită, murmura câteva cuvinte. Când termina, Varryn îşi lăsa capul în jos peste mâncare şi şoptea aceeaşi incantaţie. Dimineaţa, lăsau alimentele acolo şi plecau mai departe.

Orisian ezită s-o întrebe pe Ess'yr ce semnifica asta. Curiozitatea lui era, probabil, slab ascunsă, fiindcă în a treia seară Ess'yr se aşeză lângă el la foc.

— Mâncarea e pentru morţii fără tihnă. Cei care merg. Niciun anhyne să ne păzească aici. Dacă unul fără tihnă vine în noapte, el va lua hrana. Ne va lăsa pe noi în pace.

— Morţi fără tihnă, repetă Orisian ca un ecou, simţind agitaţia întunericului de dincolo de lumina focului slab.

Morţi neîngropaţi.

— Vă temeţi de morţi, murmură el.

— Nu teamă. Milă. Numai de cei care n-au tihnă.

Orisian nu era sigur cum trebuie să se comporte cu Ess'yr. Simţea că acum ei îi era mai puţin uşor cu el decât atunci când erau în vo'an. Putea fi din cauza prezenţei lui Varryn sau a faptului că ea nu îi mai era tămăduitoare, ci gardă, călăuză şi escortă. Totuşi, ea nu-şi bătea joc de el ca Varryn. Ea vorbea cu el şi-i spunea lucruri, deşi nu la fel de liber ca în tabără. Mai des decât fratele ei, ea îi aştepta pe el şi pe Rothe să-i prindă din urmă atunci când întârziau.

Ajunseră la un pârâu care bolborosea printre stânci acoperite de muşchi. Exista un bazin în care se oprea apa, adunându-se înainte de a se rostogoli iute la vale. În timp ce Varryn şi Rothe se aşezară în tăcere, Ess'yr îl luă pe Orisian la marginea apei şi-l făcu să îngenuncheze alături de ea.

El o făcu prudent, încercând să-şi protejeze coastele. Rana începuse să-l doară ceva mai mult în ultima zi şi ceva.

Ea îşi trase mâneca jachetei de piele, expunându-şi pe toată lungimea antebraţul palid, sculptat. El o privi cum îşi flexează degetele lungi. Vârî mâna în apă, cu delicateţe, lăsând doar o uşoară urmă a trecerii sale pe suprafaţă. În timp ce se întindea spre marginea malului, nu se uita nici la apă, nici la braţul ei, ci la Orisian. El nu-şi putea lua privirea de la acei ochi extrem de cenuşii.

Chipul ei nu trăda nici expectativă, nici concentrare. Suprafaţa sa nu era mai încreţită decât cea a bazinului. Îşi scoase mâna din apă şi în ea era un peşte mic, scânteietor. Era un păstrăv de munte, cu puncte roşii presărate pe laturi. Orisian râse şi, pentru o clipa buzele lui Ess'yr schiţară un zâmbet, de parcă ar fi atins-o soarele.

— Tu, zise ea.

El ascultă, scufundându-şi mâna în apă. Îşi plimbă mâna de-a lungul malului, simţind pământul în timp ce peria pietricele cu degetele. Atinse ceva viu, rece şi neted. Închizând mâna cu toată grija de care era capabil, scoase un peşte. Când îl aduse aproape de suprafaţa apei, acesta se răsuci o singură dată, dispreţuitor, şi se eliberă din strânsoare, sărind cât colo şi dispărând.

Pe faţa lui se vedea dezamăgirea. Ess'yr zâmbi din nou.

Nu mai prinseră niciun peşte şi împărţiră în patru puţina carne a singurei prăzi. Chiar şi aşa, era cea mai bună masă pe care o mâncaseră de la plecarea din vo'an.

***

Buzele lui Rothe se strânseră când se uită la rana dintre coastele lui Orisian. Orisian era întins pe pământ, cu jacheta ridicată.

— Cum arată? întrebă el.

Rothe ridică din umeri evaziv.

— Contează mai mult cum se simte.

— Nu prea rău. Mă mănâncă uneori. E vindecată?

— Va fi în curând, dacă o trataţi cu blândeţe. E încă roşie.

El mirosi bandajul cu pastă pe care îl ridicase de pe rană.

— Aş vrea să ştiu ce-au pus pe el, totuşi.

— Orice ar fi pus, a funcţionat. Mă voi mulţumi cu atât.

Rothe mormăi şi se îndreptă.

Orisian îşi îmbrăcă jacheta şi se îndreptă cu atenţie, încă, abţinându-se să-şi facă muşchii să vibreze în zona coastelor.

— Sunt sigur că au ştiut ce fac, zise el. Sunt leacuri Kyrinine, are şi Inurian toate aceste medicamente. El n-a făcut nimănui, niciodată, niciun rău cu ele, nu?

— Nu, dar nici n-a vindecat tot ce a încercat, zise Rothe.

— Păi, oricum, ăsta a mers.

Rothe se încruntă la cataplasma din mâna lui. Orisian se uită către locul unde Ess'yr stătea în continuare pe pantă, cu spatele la ei. Ea spusese că ar fi bine ca pansamentul să fie schimbat, fără să mai adauge altceva. Varryn dispăruse cu puţin timp în urmă: plecase în recunoaştere sau la vânătoare. Ca de obicei, nu găsise de cuviinţă să explice ce-are de gând.

— Ar trebui să plecăm, şopti scutierul. Să-i lăsăm. Nu mai suntem prizonierii lor de-acum, orice ar crede ei.

Orisian clătină din cap, dar Rothe insistă.

— Durează prea mult. Anduranul nu poate fi departe. Dacă mergem direct în jos, într-o oră sau două vom fi cu siguranţă în vale. Orisian, aceşti oameni ai pădurii nu sunt prietenii noştri. N-avem nevoie de ei.

Orisian aruncă o privire nervoasă spre Ess'yr, temându-se c-a auzit ce-a zis Rothe. Ea nu se mişcă.

— Ne-au spus că ne duc, Rothe. Mi-ar plăcea să ajung mai repede dacă aş putea, dar vo'an'tyrul lor le-a spus să ne escorteze, ca să ne vadă afară din teritoriile lor. Nu ne vor lăsa să plecăm pe cont propriu.

— N-avem nevoie de permisiunea lor, şuieră Rothe iute. Şi ăsta nu e teritoriul lor. E al nostru; al Domniei Voastre. Acum e momentul s-o facem. Sunteţi aproape vindecat. Fratele ei nu e aici. Ea nu se poate pune singură cu noi amândoi.

Din nou, Orisian aruncă o privire îngrijorată spre Ess'yr. Capul şi umerii ei rămaseră la fel de nemişcaţi şi de relaxaţi ca întotdeauna. Totuşi, el văzu că mâna ei dreaptă se odihneşte pe o suliţă de lângă ea, de care el nu-şi amintea să fi fost acolo înainte. Simţi brusc gustul fricii şi al senzaţiei că ceva îngrozitor aştepta să se întâmple în viitorul apropiat.

— Nu, Rothe, insistă el cât putu de liniştit. Nu. Opreşte-te! Vom sta cu ei.

Simţi cuvintele nefamiliare şi dizgraţioase pe limba lui în timp ce le rostea. Ştia de ce: nu-i mai dăduse niciodată, niciun fel de poruncă lui Rothe. Nu fusese nevoie. Scutierul clipi şi pentru o clipă Orisian văzu în ochii lui instinctul de a continua cearta. Se stinse. Tensiunea dispăru de pe faţa războinicului.

— Cum porunciţi, zise Rothe, iar Orisian nu simţi în vocea lui nicio urmă de frustrare sau de dezacord.

La scurt timp după aceea, Varryn se întoarse şi se aşeză în tăcere alături de sora lui. O vijelie de ploaie trecu peste ei. Venise din nordul văii, udând pădurea şi zgâlţâind copacii timp de o jumătate de oră. Îmbibaţi de apă, Kyrininii îşi scuturară capetele ca nişte animale prinse de ploaie. Ess'yr se aplecă înainte, astfel că părul ei lung rămase atârnat ca o perdea, şi-şi trecu degetele strânse prin el. Orisian o privi cum stoarce apa cu câteva mişcări lungi ale mâinii.

***

Corpul copilului era răsucit acolo unde căzuse, cu un braţ îndoit şi prins sub corp. Rothe îşi puse mâna pe umărul băiatului mort şi îl întoarse. Membrele lui se mutară anevoios. Moartea survenise de puţin timp, căci articulaţiile lui erau anchilozate, dar încă nu înţepenite. Orisian zări chipul mutilat – pielea despicată era amestecată cu fragmente de dinte sau de os, o mulţime de sânge – înainte ca Rothe, aşezat în genunchi, să-i blocheze vederea.

Cadavrul era încălţat cu opinci de piele netăbăcită. Jambierele erau de lână nevopsită. Era îmbrăcămintea cuiva dintr-o familie săracă: păstori, poate, sau oameni ai pădurii. Băiatul stătea într-o mică văgăună. Copacii se aplecau peste el. Iarba verde era luxuriantă şi umedă de la ploaia recentă.

— Nu e mort de mult, zise scutierul.

Se ridică. „Arată obosit”, se gândi Orisian.

Nu puteau fi la mai mult de o zi de mers pe jos de Anduran, într-un cotlon de dealuri care ascundea vederii valea râului Glas. În ultimele două ore, merseseră pe jos prin zone din pădure unde se păscuse din plin în timpul verii. Cei mai mulţi dintre

copaci erau tineri şi subţiri; doar butucii mai rămăseseră dintre cei care se transformaseră în lemn de foc.

Asta era în rană, zise Rothe, arătând ce ţinea în mână. În palma lui se afla o bucată subţire de corn, cu vârf ascuţit.

— Ce este? întrebă Orisian.

— Tarbainii din nord pun aşa ceva în măciucile lor. Ei l-au ucis: Tarbainii.

Aruncă o privire spre Ess'yr şi Varryn.

— Sălbatici. Abia dacă sunt oameni.

— Tarbaini, zise Orisian liniştit. Atunci e de rău, nu?

Rothe dădu din cap. Aruncă aşchia de corn departe. Acesta dispăru în iarbă ca şi când n-ar fi existat niciodată.

— Da, zise el. Dacă Tarbainii umblă atât de departe în sud, e foarte rău. Nu puteau veni aici decât cu armata Drumului Negru. N-aş fi crezut dacă mi-ar fi spus altcineva, dar am văzut cu ochii mei.

— Ar trebui să avem grijă de cadavru, zise Orisian.

— Cei care au făcut asta nu pot fi departe. N-ar fi înţelept să zăbovim.

Orisian se uită la băiatul mort. După ce plecase, viaţa nu lăsase nicio urmă. Corpul era într-o stare proastă. Era dificil să-ţi imaginezi că fusese locuit. Din câte ştia el, toată familia lui ajunsese aşa: cu siguranţă Fariel şi Lairis şi, probabil, Kennet şi Anyara. Toţi. Vru să se uite în altă parte, dar nu-şi putea lua ochii de la peticul de pe spatele jachetei băiatului, unde unele rupturi mai vechi fuseseră reparate cu grijă.

— Câţi ani crezi că are?

— Nu sunt sigur, murmură Rothe.

— Totuşi, câţi ani crezi că are? repetă Orisian şi auzi insistenţa ciudată din vocea lui ca şi când altcineva vorbise.

— Poate 12. 13.

— Trebuie să-i găsim pe cei care au făcut asta, zise Orisian.

— Nu cred că… începu Rothe.

Orisian arătă spre buza văgăunii. Iarba era bătătorită.

— Chiar şi eu pot vedea urmele, zise el.

— Mai bine ne vedem de drum şi ajungem la Anduran, spuse Rothe.

— Nu. Băiatul n-ar fi aici pe cont propriu. Familia lui, casa lui nu poate fi departe. S-ar putea ca părinţii lui să-l caute.

— Mai degrabă sunt morţi şi ei şi Tarbainii se ospătează din inimile lor, aşteptându-ne pe noi.

Orisian se uita fix la scutierul lui. Rothe îl privi şi el. Faţa lui era relativ calmă, fermă.

— Atunci o să-i ucidem, zise Orisian. Am de gând să urmăresc traseul acestui băiat, chiar dacă e sau nu înţelept. Sunt oamenii noştri. Ar trebui să nu-i băgăm în seamă?

Rothe îşi mângâie barba.

— Voi face asta, Rothe. Sunt nepotul contelui, zise Orisian liniştit.

Niciodată până atunci nu crezuse cu adevărat că poziţia unchiului său conta pentru ceea ce era el, în inima lui; poate că, la urma urmelor, conta.

Scutierul îi susţinu o clipă privirea lui Orisian, apoi îngenunche şi începu să examineze solul.

Orisian se uită la Ess'yr. Ea şi fratele ei nu se agitau. Nu arătau niciun interes pentru ce se întâmpla.

— Vom găsi familia acestui băiat, le zise el.

Ess'yr dădu uşor din cap. El n-avea nicio idee ce însemna asta, în afară de faptul că ea îi înţelesese cuvintele.

— Au fost trei sau patru, zise Rothe. L-au alergat şi l-au ucis cu măciuci şi suliţe. E uşor de spus, Orisian, dar înţelegeţi că, dacă ne văd, trebuie să-i omorâm? Pe toţi. Dacă unul scapă, el poate reveni cu mai mulţi.

— Desigur.

Orisian auzi răceala din propria voce.

Rothe se ridică şi dădu ochii cu Ess'yr şi Varryn. De vorbit, vorbi totuşi cu Orisian.

— N-avem decât un cuţit. Cei câţiva care au făcut asta s-ar putea să nu fie singurii din jur. Am putea avea nevoie de ajutor.

Orisian se uită la Kyrinini. Ambii se uitau la el, nu la Rothe.

— Ess'yr, dacă va trebui să ne luptăm, vom avea nevoie de ajutorul vostru. Te rog!

Răspunse însă Varryn:

— Noi nu avem ceartă aici.

— Poate că n-aveţi. Vă înţeleg dacă nu veniţi cu noi. Dar, dacă Tarbainii au venit de departe, pot şi merge mai departe. Îi vor ucide pe Kyrinini la fel de bine ca pe Huanini.

— Vom veni, zise Ess'yr. Trebuie să vă ducem la marginea pădurii. Nu suntem încă acolo.

După ce porniră pe traseul făcut de băiat şi de urmăritorii lui, Rothe îi şopti lui Orisian:

— Eu sunt scutierul Domniei Voastre şi va trebui să-mi permiteţi să vă apăr. Staţi în spate dacă apar probleme. Dacă va trebui să luptaţi, nu arătaţi nicio teamă. Orice se întâmplă, nu fugiţi. Tarbainii sunt periculoşi, dar şi laşi. Sunt asemenea lupilor: întorc rapid coada dacă constată că ai dinţii mai ascuţiţi ca ei. Dacă vă confruntaţi cu vreunul, arătaţi-i dinţii. Şi să sperăm că prietenii Domniei Voastre ştiu cum să folosească aceste arcuri.

***

Băiatul nu venea de departe. Traversase un pârâiaş care curgea pe sub ramurile ample ale unui stejar uriaş care scăpase de topor din cine ştie ce motiv şi traversase o poiană care probabil că primăvara era plină de flori. Nu departe.

Se aşezară în iarba umedă înaltă, privind printre copacii rari spre bordeiul care se afla la câţiva paşi. Era genul de locuinţă în care trăiau sute de oameni simpli Lannis: pătrată, făcută din lemn şi piatră, cu un mic şopron de lemn lipit de ea. Pe pereţi, sub streaşină, atârnau capcane pentru animale. O grămadă de buşteni necrăpaţi se afla în faţa şopronului, ca şi cum în orice moment un om ar fi putut ieşi din bordei cu toporul. Putea fi un miner sau un vânător, sau chiar un apicultor, cu stupii ascunşi undeva vederii. Uşa bordeiului atârna deschisă, stâlcită, iar vocile pe care le putea auzi Orisian nu erau ale unui om al pădurii şi ale familiei lui. Erau brute, abrazive şi strigau într-o limbă pe care el n-o mai auzise până atunci. Orisian era tensionat. Îi fusese foarte clar, stând deasupra cadavrului din văgăună, că asta trebuia făcut; un scurt moment de claritate, atunci când lucrurile păreau, în sfârşit, simple.

Acum, confruntându-se cu consecinţa voinţei sale, nu mai era atât de sigur. Rothe avusese dreptate, desigur. Ar fi fost mai înţelept să-şi vadă de treabă. Dar el era nepotul contelui şi cei

care trăiau aici erau oamenii neamului său Blood. Orisian făcuse un legământ. Duşmanul neamului Blood era duşmanul său. Dacă asta însemna ceva, cu siguranţă asta era?

Apoi o siluetă ieşit din bordei. Era un bărbat, dar unul diferit de oricare altul văzut de Orisian înainte. Era înalt şi sprinten ca un câine slab. Avea părul murdar şi încâlcit în noduri şi codiţe. Zeci de aşchii de os fuseseră cusute în vesta soioasă de blană pe care o purta, ornamentată sinistru. Avea braţele goale, dar cu două brasarde din piele, una la încheietura mâinii, cealaltă imediat sub umăr. Arma mare care i se odihnea pe umăr avea un aspect respingător: un baston lung, cu un cap gros din care ieşeau cinci sau şase piroane.

Bărbatul se opri în faţa uşii. Scuipă şi se scărpină pe faţă. Se uită înjur şi, deşi privirea îi alunecă spre locul unde erau Orisian şi ceilalţi, nu-i văzu. Era relaxat, lipsit de griji.

Tarbainul intră din nou în bordei. Puternicul cor de voci fu reînnoit, în ceea ce părea a fi o dispută. Rothe se retrase din vârful movilei. Cei patru se înghesuiseră unul într-altul când se ascunseseră de cei din bordei.

— Nu pot să spun cât sunt de mulţi acolo, şopti Rothe. Totuşi, nu par să fie mai mulţi de patru-cinci.

— Nici urmă de familia băiatului, zise Orisian. Crezi că ar putea fi înăuntru?

Rothe ridică din umeri.

Dacă sunt acolo, sunt morţi sau mai rău. Aceşti Tarbaini nu iau prizonieri, Orisian. Probabil vor sta aici o vreme, vor mânca şi vor bea pe săturate şi apoi se vor duce după cu totul altceva.

— Şi ar putea face la fel şi cu familia următoare peste care se vor duce?

— Poate. Acum, că suntem aici, aş fi bucuros să-i văd morţi. Totuşi, ar fi bine să iasă. Dacă ne vom grăbi, vom ajunge şi noi hrană vulturilor, ca ei.

Varryn îi şopti ceva surorii lui. Ea dădu din cap şi el plecă, mergând aplecat pe linia crestei. Ess'yr luă o săgeată din tolba ei şi îi prinse coada între buze, netezindu-i penele. Fusese o mişcare delicată, aproape senzuală. Rothe se alarmă.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu un şuierat.

— Trebuie să fie sub cer, nu? Pentru a-i ucide? spuse Ess'yr.

Ea începu să se târască din locul de unde supravegheaseră până atunci bordeiul.

Rothe scoase sabia din teacă şi ridică din sprâncene la Orisian înainte de-a o urma.

Vocile se liniştiră. Totul în jurul bordeiului era liniştit. Un vânt uşor mângâia ramurile cele mai de sus ale copacilor. Atingea şi uşa ruptă, făcând să scârţâie singura balama rămasă. Orisian se surprinse ţinându-şi răsuflarea.

— Ce se întâmplă? întrebă din nou Rothe.

Era gata să se înfurie.

Ess'yr arătă cu degetul. Varryn era acolo, chircit lângă cel mai apropiat perete al bordeiului. Ess'yr se aşeză într-un genunchi şi puse săgeata pe coarda arcului. Rothe scoase un mic mârâit de iritare, dar se înălţă şi el pe jumătate şi ridică sabia. Cuţitul Inkallim era încă la centura lui Orisian. Îi prinse mânerul între degete. Cum stătea în genunchi, simţi junghiuri de protest în coaste şi se crispă.

Varryn se ridică şi merse înainte. Îşi ţinea suliţa lejer. Arcul era încă pe spate. Ieşi douăzeci de paşi în spaţiul din faţa bordeiului.

— Eu n-aş face asta, murmură Rothe.

Varryn le aruncă o privire rapidă, in sus. Ess'yr trase coarda arcului şi o ţinu întinsă. Varryn făcu câţiva paşi lateral şi se aşază la vedere, în uşa deschisă. Sprijini suliţa de pământ şi rămase acolo.

— Nu uitaţi, staţi în spate, şopti Rothe la urechea lui Orisian.

Din interiorul bordeiului se auzi un cor de strigăte. Varryn sprintă spre Orisian şi spre ceilalţi. Tarbainii se năpustiră după el, urlând şi aproape călcând unul peste un altul, în graba lor. Ei văzuseră un singur Kyrinin fugind şi venind după el. Erau şase. Orisian le văzut dinţii lipsă, măciucile şi suliţele agitate în aer.

Săgeata porni şi se înfipse chiar înainte ca Orisian să-şi dea seama că Ess'yr o eliberase. Îl străpunse pe Tarbainul din spate drept în piept. Se prăbuşi din picioare. Rothe sări în sus şi alergă înainte, strigând ca un nebun:

— Lannis! Lannis!

O altă săgeată vibră în aer şi întâlni un umăr. Îl făcu pe bărbat să se răsucească, dar el nu căzu. Orisian rămase pe loc şi trase

cuţitul afară. Doi dintre Tarbaini încetiniră, realizând că se confruntă cu mai mulţi duşmani. Totuşi, doi se apropiară şi mai mult, prea frenetici ca să le pese de ce se întâmplă.

La jumătatea pantei, Varryn se întoarse ca să-i întâlnească. Primul Tarbain care ajunse la el era cel pe care îl văzuseră mai devreme în faţa bordeiului. Învârtea un ciomag cu ţepi. Kyrininul alunecă sub acesta şi îşi împlântă suliţa în burta bărbatului. Îl trimise la pământ, pocnindu-l printre straturi de blănuri şi carne şi înjunghiindu-l în şale. Varryn lăsă corpul şi arma să cadă şi se confruntă cu următorul Tarbain, aplicându-i o lovitură în genunchi. Cei doi bărbaţi se rostogoliră împreună, luptându-se corp la corp.

Cel lovit de Ess’yr în umăr fugi. Ea îi înfipse altă săgeată în spate. Rothe era deasupra ultimilor doi. Purta în spate toată greutatea sarcinii sale. Celălalt îngheţă, la limita dintre curaj şi fugă. Apoi Ess’yr îl reperă, dar îi plesni coarda arcului. Săgeata căzu la pământ. Tarbainul o privi. Se uită direct la ea pentru o fracţiune de secundă şi alese. Porni în sus spre ea şi spre Orisian, cu suliţa ridicată. Ess’yr lăsă jos arcul şi se aplecă să-şi ridice suliţa. Tarbainul se apropia.

Orisian făcu un pas înapoi. Membrul tribului n-avea ochi pentru el; părea că e invizibil.

Ess’yr îl întâlni pe Tarbain cu o fandare care îl făcu să devieze mir-o parte şi să alunece. Rapid ca o lovitură a unui şoim, capul suliţei ei se răsuci şi îl lovi în şale. El grohăi, dar era puternic şi lovitura abia dacă-l zguduise. Simulă că o atacă pe Ess’yr şi ea se trase îndărăt. Tarbainul scotea un sunet ciudat, jumătate mârâit, jumătate geamăt. În păr avea curele de piele şi vârtejuri; se zgâlţâiau când mişca uşor capul încolo şi-ncoace. Orisian se repezi la el.

Veni din spate şi dintr-o parte, aproape nevăzut. Reacţia Tarbainului întârzie. Suliţa lui mătură în jur pe o suprafaţă plană. Orisian se strecură şi îl lovi în talie, făcându-l să se clatine. Nu căzu şi, cumva, Orisian nu reuşi să-şi aşeze cuţitul într-o poziţie corectă pentru a-l înjunghia. Apoi se auzi o bufnitură solidă şi un strigăt ascuţit când suliţa lui Ess’yr se înfipse adânc în coapsa membrului tribului.

Orisian nu mai văzuse atâta sânge curgând decât când fusese tăiat grumazul vreunei oi. Tarbainul încercă să se întoarcă şi se poticni. Orisian se aruncă asupra lui şi îşi înfipse cuţitul în pieptul bărbatului cu fiecare fărâmă de putere pe care o mai avea. Impactul îi făcu mâna să alunece de pe mâner. Avea sânge peste tot, pe degete, pe cuţit şi pe haine. Lama rămase însă unde o împlântase. Era un vuiet sau poate un strigăt în capul lui Orisian, care îi tulbura orice gând, purtând-l departe de el însuşi, pe coama unui val de furie şi de durere. Cuprinse cuţitul şi-l trase din carnea bărbatului, înjunghiindu-l din nou şi din nou.

Tarbainul nu se mişcă. Încă scotea sunete ciudate, dar erau moi şi şterse de-acum. Toată iarba din jur era de un roşu-închis, lichid. Ess'yr alergă spre cabană. Orisian nu voia să rămână singur cu un muribund şi se duse după ea.

Rothe îl ucisese pe bărbatul cu care se luptase. Varryn reuşise să-l înjunghie pe ultimul şi se aşezase pe pieptul lui. Când se apropiară ei, scoase o săgeată din tolba lui şi i-o înfipse în gât membrului tribului. Primul pe care Ess'yr îl străpunsese cu săgeata se târâse pe mâini şi genunchi înapoi în bordei. Vorbea foarte repede, în limba lui de neînţeles. Chiar dacă toate cuvintele lui erau lipsite de sens, curentul de teroare care-l străbătea era cât se poate de clar. Rothe păşi spre el şi îşi ridică sabia deasupra cefei lui. Orisian se uită în altă parte.

Îi găsiră în bordei pe tatăl, mama şi pe două surori ale băiatului. Erau toţi morţi.

***

După un timp, Orisian se aşeză pe iarba puţină de lângă bordei. Stătea cu spatele la acesta şi se uita spre pădure. Privind într-acolo, totul părea normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Copacii erau aşa cum fuseseră întotdeauna. Lichenii de pe trunchiurile lor nu se schimbaseră.

Ţinea cuţitul în mâini. Rothe i-l recuperase şi îl spălase într-o găleată de apă pe care o găsise în bordei. Orisian se curăţă cum putu mai bine. Deşi se îndoia că petele vor mai ieşi vreodată din jacheta lui.

Scutierul lui veni şi i se aşeză alături.

— Nu e ca la antrenament, nu? zise Orisian.

— Nu. V-aţi descurcat bine, totuşi. Nu aţi arătat frică, aţi rămas în viaţă; nu poţi cere mai mult.

Ess’yr era la mică distanţă, testându-şi coarda de rezervă pe care o montase la arc. Orisian gesticulă spre ea.

— Ea chiar l-a ucis. Atât de mult sânge curgea din locul unde l-a înjunghiat, că în cel mai scurt timp a sângerat până la moarte.

Chiar în timp ce spunea asta, se minuna. Fie că era adevărat sau nu, asta nu-l scăpa de golul din stomac.

— Probabil. Totuşi, aţi vrut să vă asiguraţi că nu se mai ridică. Asta e important, Orisian. Dacă laşi treaba doar pe jumătate făcută, într-o zi vei ajunge tu în locul lui pe moarte.

— M-am gândit că m-aş putea simţi mai bine, zise Orisian.

— Mai bine?

— M-am gândit că aş putea echilibra balanţa un pic. Pentru sărbătoarea Naşterii Iernii. Pentru tatăl meu.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu.

— E un început. Doar un început. Aceşti bărbaţi pe care i-am ucis erau duşmanii neamului nostru Blood.

Orisian nu mai era sigur că, oricât ar ucide, ar putea echilibra balanţa cu sărbătoarea Naşterii Iernii. Simţea că ceea ce tocmai se întâmplase n-avea nimic de-a face cu Kolglasul. Şi nici dacă s-ar fi întâmplat de o mie de ori nu i-ar fi dat lui Orisian şansa dorită de a-i spune tatălui său că, în ciuda a tot, îl iubise.

Ess’yr slobozi o săgeată într-un trunchi de mesteacăn. Aceasta se înfipse în lemn şi vibră acolo.

— Totuşi, ştie cum să utilizeze un arc, nu? zise Orisian.

— Ştie. Fără îndoială.

Îi lăsară pe Tarbaini devoratorilor de stârvuri. Ei îl luară pe băiat şi îl aşezară într-un mormânt superficial, alături de restul familiei sale, în faţa casei lor. Era o soluţie nepotrivită pentru a le marca sfârşitul, împotriva tradiţiilor Blood, dar nu se punea problema de a face un rug. Cine ştie cine ar fi putut vedea fumul. Mâncară bine şi luară cu ei alimente câte puteau căra cu uşurinţă. Asta îl făcu pe Orisian să nu se simtă bine.

— Ar fi hrană pentru şobolani dacă le-am lăsa, zise Rothe. Am făcut tot ce-am putut pentru ei. Nu ne-ar purta pică.

Merseră în tăcere, până după-amiaza. Când se arătară primele semne ale serii, ajunseră la marginea pădurii, unde valea râului Glas li se întindea înainte: câteva pante împădurite şi apoi câmpiile plate ale văii. Era un mare teren plan, ca o pătură făcută din petice verzi. Peste el erau împrăştiate fermele şi câteva vite putea fi văzute ici-colo, dar era o privelişte lipsită de viaţă. Nu se vedea nimeni şi nu ieşea fum de la niciuna dintre clădiri. Orisian avu un sentiment trecător de reţinere. Acum pădurea îl făcea să se simtă în siguranţă şi protejat, în comparaţie cu acel teren deschis, expus.

Anduranul se afla în centrul văii, aşezat într-o meandră a râului Glas, ceva mai la est de locul în care erau ei. Râul încă mai sclipea puţin, deşi soarele aproape că asfinţise. Castelul se înălţa chiar pe mal. Oraşul pe care îl străjuia se întindea la sud, o pată întunecată pe fundalul văii. Orisian nu simţi uşurarea la care se aşteptase.

Rothe stătea în picioare alături de el.

— Ce crezi? întrebă Orisian.

Rothe se încruntă, concentrându-se, în timp ce mijea ochii cercetând peisajul.

— O tabără, zise Ess’yr. Acolo.

Rothe şi Orisian se uitară. Orisian crezu că vede ce-i arătase ea: o formă indistinctă, o umbră palidă în jurul unui punct mai întunecat din centru, nu departe de Anduran. Putea fi o tabără de corturi care radiau de la o fermă mare. Desigur, orice ar fi fost nu fusese acolo când el şi Rothe plecaseră din Anduran în zilele din urmă.

— Acolo ce-o mai fi? murmură Rothe.

— Duşmanul, zise Ess’yr.

— Bufniţe Albe, zise fratele ei şi de data asta era o emoţie clară în glasul lui.

Rostise cuvintele de parcă acestea ar fi avut un gust scârbos.

Rothe aproape râse.

— Bufniţe Albe? Atâtea sute, într-o astfel de tabără şi în mijlocul văii, chiar lângă Anduran? Eşti nebun.

— Nu, zise tot Ess’yr.

— Imposibil, insistă Rothe. Cu Inkallimi la Kolglas şi Tarbaini aici e şi-aşa destul de ciudat, dar Bufniţe Albe la Anduran?

Orisian se încruntă.
— Părea imposibil pentru Inkallimi să ajungă la Kolglas, dar au făcut-o. Bufniţele Albe i-au ajutat. Şi In'hynyr a spus asta, la vo'an.
Varryn se ghemui. Nu mai era atent la discuţie. Se uita fix în tabăra din vale.
Orisian se întoarse către Ess'yr.
— Eşti sigură?
— Da, zise ea.
Rothe pufni exasperat. Orisian îl ignoră.
— Cât de mulţi? o întrebă el pe Ess'yr.
— Mulţi.
— Păi, n-o să mă întorc acum. Vom merge cu grijă şi vedem noi ce găsim.
— Aşteptaţi întunericul, zise Ess'yr. Mergem şi noi. Trebuie să ştim ce face inamicul. Acolo unde voi sunteţi orbi putem vedea noi.

VIII

Braţul catapultei se avântă înainte şi un arc de foc se bolti peste zidul castelului Anduran.
Butoiul de ulei şi păcură ardea prin aer. Trosnetul impactului său undeva în cetate fu auzit de către asediatori. Asta dezlănţui bucuria războinicilor ascunşi printre maşinăriile de asediu din faţa castelului. Strigau, îndemnând la o nouă încărcare a braţului de aruncare. Cele trei catapulte, câte erau în total, erau active de ceva timp. Mirosul de fum se răspândise pretutindeni. O vreme, apărătorii castelului trăseseră săgeţi în direcţia celor care manevrau maşinăria, dar distanţa era prea mare pentru a avea precizie şi mai erau acolo, permanent de pază, şi purtători de scut. Acum, butoaiele arzânde, pietrele, cele câteva capete retezate nu mai primiseră răspuns, în timp ce ziua se cufunda în amurg.

***

Pe străzile şi în casele care erau în faţa castelului era o uşoară forfotă.

Mici grupuri de războinici, cu picioarele înfăşurate în cârpe, se mişcau pe alei, adunându-se în casele şi tavernele abandonate. Căpitanii lor reduceau la tăcere cu priviri ucigaşe orice murmur de conversaţie. Nu aveau torţe şi întunericul profund ascundea piedici şi căderi şi blesteme înfundate.

Paharele cu alcool de cereale treceau de la unul la altul, doar câte o înghiţitură pentru fiecare. Unii dintre războinici dormiseră, alţii nu. Unii murmurau în umbră:

— Picioarele mele sunt pe Drum. Picioarele mele sunt pe Drumul Negru.

Iar catapultele îşi menţineau în noapte ritmul sacadat şi aruncau cu panglici aurii de foc pe cerul negru.

***

În ultimele câteva ore dinainte de ivirea zorilor, temperatura scăzu. Primii zori ai zilei aduseră un frig aprig. Norii se îngrămădeau în jurul vârfurilor Car Criagar din nord. Bărbaţii din vârful crenelurilor tremurau şi priveau peste oraş cum iese din întuneric. Catapultele erau nemişcate şi niciun semn de mişcare nu se vedea în jurul lor. Ici-colo, în Anduran lumina licărea ciudat.

Undeva, un lemn slăbit de foc crăpă cu un sunet răsunător.

Era o scenă liniştită, până te uitai mai de-aproape. Printre baricadele şi micile terasamente adunate sub ziduri, numeroşii membri ai tribului Tarbain se înghesuiau mai mult ca până atunci. Se îmbulzeau unii într-alţii, apăsându-se şi luptându-se pentru o cât de mică protecţie. Câteva săgeţi zburară de pe ziduri, până când comenzi grăbite fură strigate pentru a-i salva. Siluete se mişcau printre casele care străjuiau castelul; nu multe, dar se mişcau în grabă şi cu scop. Santinelele se uitară mai atent şi văzură suliţe şi arme de mână. Văzură mai multe siluete la adăpostul streşinilor. Drumul Negru îşi adunase întreaga putere.

Vestea străbătu castelul cu viteza focului sălbatic.

— Au luat zidurile cu asalt! ţipă cineva.

— Vor forţa poarta! ziseră alţii.

Cele mai multe dintre strigăte erau doar:

— La arme, la arme!

Războinici şi fermieri, scutieri şi orăşeni luau orice armă aveau la îndemână şi urcau pe ziduri. Erau înfometaţi şi înfriguraţi. Erau obosiţi, căci bombardamentul îi împiedicase mult timp să doarmă. Dar merseră pe ziduri şi îşi promiseră unii altora că azi vor îneca în sânge Drumul Negru.

Croesan şi Naradin, contele şi moştenitorul Blood, stăteau împreună deasupra porţii. Nu riscară mai mult de o scurtă privire peste sumbra scenă.

— Şi-au pierdut răbdarea, murmură Naradin. Păcat!

Croesan mormăi. Purta cămaşă de zale lustruită, iar un scut de argint strălucitor îi atârna pe braţ.

— Nu o să le vină uşor cu noi, zise contele.

Naradin se uită în jur şi în spate, în curtea castelului. Cele mai multe dintre anexele din lemn ale donjonului – grajdurile, forja, magazia cu fân – erau năruite, arse în timpul bombardamentului incendiar din timpul nopţii. Un foc nou fusese aprins chiar acum: un rug pe care fuseseră îngrămădite hoituri de oameni şi de cai, împreună cu capetele aruncate de catapulte în castel. Donjonul în sine era intact, deşi purta cicatricile mai multor impacturi. La unul dintre etajele superioare se declanşă un foc în noapte, dar fu repede stins. Naradin aruncă o privire de-a lungul zidurilor care flancau porţile. Mai mult de jumătate dintre cei care se adunaseră acum pentru a le apăra nu erau războinici de meserie. Erau locuitori ai oraşului prinşi aici şi care n-aveau de-ales, ci trebuiau să pună mâna pe arme: temători, epuizaţi.

— Dacă am mai fi avut doar vreo două sute de lăncieri instruiţi, eram inexpugnabili, reflectă moştenitorul Blood.

— Ei bine, nu-i avem, zise Croesan ferm. Aşa că ne încredem în curajul celor pe care îi avem.

Dacă nu reuşim, ne vor răzbuna alţii: Lheanor, Kennet dacă trăieşte. Taim Narran. Dar să încercăm să ne asigurăm mai întâi că răzbunarea lor nu va fi necesară. Neamul nostru Blood încă are viaţă în el.

Naradin dădu din cap.

— Du-te în donjon, zise Croesan. Stai acolo cu scutul tău şi cu cei pe care-i mai găseşti acolo. Pune-i pe Eilan şi pe copil în siguranţă. Lasă pe mine curtea şi zidurile. Ne vom întâlni din nou când totul se va încheia.

Naradin îşi îmbrăţişă tatăl. Rămaseră astfel pentru câteva momente, agăţându-se de ceva, apoi se despărţiră şi porniră pe drumuri separate.

***

Traseră încet înapoi braţele catapultelor. Coşurile fură umplute cu pietre şi moloz. Kanin nan Horin-Gyre stătea în gura unui pasaj, cu vedere către poarta castelului Anduran, dar ferit de săgeţi de către streaşină. Un bărbat stătea în picioare lângă cea mai apropiata catapultă, la douăzeci de paşi, privindu-l cu atenţie pe moştenitorul Blood. Kanin dădu din cap şi cele trei maşinării prinseră încă o dată viaţă, cu un zgomot asurzitor.

Kanin se întoarse către silueta subţire, ştirbă, de lângă el.

— Du-te, atunci, îi zise el căpeteniei Tarbaine.

Ochii bărbatului erau ostili, buza strâmbă, de parcă se pregătea să răspundă furios. Dar îşi lăsă în jos capul cărunt şi făcu un singur pas mare afară, în aer liber. Respiră adânc, nervos, depărtând braţele şi urlând cu toată puterea pe care bătrânii lui plămâni o puteau aduna. Era un strigăt fără cuvinte, fără formă.

Sute de războinici Tarbaini ascunşi printre maşinăriile de asediu se ridicară deodată, urlând la rândul lor, savurând eliberarea bruscă de energie. Într-o colcăială clocotitoare, purtând scări uriaşe ce se clătinau ca nişte crengi pe un pârâu rapid, se revărsară spre zidurile castelului. Mulţi căzură, călcaţi în picioare sau îmbrânciţi de camarazii lor. De pe metereze începură să cadă săgeţi şi bolovani. Pietrele masive azvârlite de catapulte se izbiră de ziduri, prăbuşindu-se peste ei. Şi totuşi, scările ajunseră la castel şi fură ridicate.

În timp ce Tarbainii se căţărau ca nişte furnici pe un bolovan mare, un alt grup de peste treizeci de bărbaţi – cei mai puternici dintre propriii războinici ai lui Kanin – dădură buzna prin mulţime şi spre poartă. Împingeau un berbece masiv, pe roţi, confecţionat dintr-un singur stejar drept şi căptuşit cu fier. Înainte de a ajunge să împingă cu el în poarta mare de lemn, o cascadă de pietre şi săgeţi pusese la pământ o duzină dintre ei. Alţii fugiseră din urmă să le ia locul.

Pe metereze se împărţeau deja lovituri şi se vărsa sânge. Tarbainii cădeau ţipând de pe scări, strivindu-i pe ai lor de jos.

Unii se răsturnară de pe creneluri. Împotriva lor, femei, bătrâni şi băieţi luptau alături de războinicii castelului, ciopârţind şi balansând bastoane şi ciomege, topoare şi cuţite de bucătărie. Ucideau şi erau ucişi.

Contele Croesan năvăli de-a lungul zidului, cu tot Scutul după el. Ei trecură în prim-plan şi îşi răsuciră săbiile cu lamă lungă. Tarbainii n-aveau nicio protecţie, cu excepţia tunicilor de jder şi a blănii de râs.

Numărul morţilor creştea. Răniţii gemeau, se zvârcoleau şi erau călcaţi în picioare. Croesan veni în capul scării şi strigă furios in timp ce-l tăia pe cel care o urca. Scutierii săi împinseră cu prăjinile scara departe de perete, iar aceasta se răsturnă. Jos, berbecele izbea în poartă.

Contele îşi şterse picăturile de sânge de pe pleoape. Privi în stânga şi-n dreapta. Încă erau lupte, dar apărătorii castelului deţineau controlul. Nicăieri Tarbainii nu câştigaseră vreun cap de pod. Un bolovan mare lovi crenelurile din apropiere, se roti şi căzu în curte.

Croesan se uită la asediatorii lui şi văzu că n-aveau pic de răgaz. O serie de războinici Horin-Gyre se aliniară în partea deschisă, cu suliţele în faţă şi cu săbiile şi topoarele în spate. O salvă discontinuă de săgeţi se abătu asupra unei porţiuni din zidurile castelului care nu fusese încă asaltată. O fisură în lemnul porţii castelului anunţă că aceasta e gata să cedeze. Armata de la Drumul Negru roia la baza zidurilor; mai multe scări fură aşezate pe acestea. O mulţime de săgeţi de arbaletă îi şuierară pe deasupra capului când Croesan se întoarse cu spatele. Unul dintre scutieri căzu lângă conte, cu coiful găurit de o săgeată.

Când poarta principala fu dărâmată, războinicii Horin-Gyre pătrunseră prin breşa formată, împingând în spate lemnul spart şi revărsându-se prin acel pasaj. Drumul le era blocat de poarta interioară şi acolo, în întuneric, sub marea masă a porţii, muriră cu zecile în timp ce proiectilele erau aruncate prin găuri şi nişe. Berbecele trecu, măcinând morţi şi răniţi sub roţile sale.

Puterea Tarbainilor de pe ziduri era epuizată. Ei mureau sau cădeau de sus. Totuşi, îşi împliniseră rostul. Războinicii în cămăşi de zale de la Drumul Negru, care mişunaseră până acum

pe lângă ziduri ca să le ia locul, găsiră mai puţini apărători, şi aceia obosiţi. Croesan îşi alinie în curte Scutul şi pe toţi luptătorii pe care îi putuse aduna, pentru a apăra poarta interioară. Când îşi ridică ochii spre ziduri, înţelese care avea să fie deznodământul acelei zile. Drumul Negru plătea un preţ greu pentru castelul Anduran, dar urma să îl ocupe. Erau prea mulţi. Oricât de mult curaj şi hotărâre ardeau în inimile Lannis, nu era suficient pentru a compensa numărul inamicilor. Poarta interioară se zgudui, transformată în aşchii şi praf de berbecele care o mai lovi o dată.

— Lannis! strigă Contele.

Ţinea sabia şi scutul deasupra capului.

— Lannis! strigă el şi oamenii din jurul lui îi preluară strigătul.

Apoi poarta interioară cedă. Croesan înaintă ca să întâlnească Drumul Negru.

În umbra porţii, în jurul berbecului abandonat, în pasaj, lupta se transformă în haos. Suliţele se loviră de scuturi, fură parate, rupte, înfipte în carne. Urmă lupta corp la corp. Fură scoase cuţitele, care înjunghiară şi tăiară în îmbulzeală, cu furie, picioare şi trupuri. Atacatorii erau împinşi înainte de cei care veneau în spatele lor şi lupta începu să se fragmenteze, pe măsură ce apărătorii Lannis-Haig erau copleşiţi. Grupuri încurcate de combatanţi se revărsară în curte.

Naradin, moştenitorul Blood, se repezi din donjon cu douăzeci de oameni. Tăiară o fâşie prin rândurile inamicului şi îşi croiră drum până aproape de conte. Un vârf de suliţă îi făcuse lui Croesan o rană sângerândă pe obraz. El o împinsese la o parte, răpunând-o pe femeia care făcuse asta. Naradin, dezechilibrat, primi o sălbatică lovitură de topor în scut şi braţul i se rupse în spatele acestuia, dar îi tăie din încheietură mâna agresorului şi aceasta, cu tot cu topor, se rostogoli jos. Atacul Horin-Gyre şovăi şi fu respins. Pavajul era alunecos de sânge; morţii formau grămezi asemenea frunzelor suflate de vânt. Luptătorii îşi pierdură siguranţa pe picioare şi fură ţintuiţi jos şi ucişi. Războinicii Lannis-Haig presau.

— La mine! La mine! striga Croesan în inima luptei. Îşi îngropă sabia adânc în partea laterală a unui duşman. Lama îi pătrunse printre coaste şi, când bărbatul căzu, pentru moment contele nu

putu să se elibereze de el. El blestemă şi îl cără cu el, dar în acest moment o sabie coborî asupra umărului său, rupându-i oasele şi pătrunzând cu zigzagurile marginii sale metalice în carnea lui. Croesan căzut în genunchi şi îşi luă mâna de pe sabie ca să se mobilizeze. Scutierii lui veniră lângă el, păzindu-l cât putură mai bine.

Naradin încercă să-l ridice cu singurul lui braţ bun. O săgeată căzu de pe creneluri şi-l lovi pe fiul contelui în gât. El duse mâna la gât. Se clătină şi apoi se prăbuşi.

Ceilalţi îl ajutară pe Croesan să se ridice în picioare. Nu-şi putuse elibera sabia şi smulse alta din mâinile unuia dintre ajutoarele lui, lăsând să cadă scutul de pe braţul lui infirm. Îşi căută fiul, dar nu reuşi să-l vadă.

Veneau atacatori noi. Printre ei se aflau Inkallimii şi Wain, şi Kanin, şi Scutul lui. Curtea se umplu din nou de conflictul zbuciumat. Un inel de scutieri se adună în jurul lui Croesan. Marea de invadatori se izbea de ei. Una câte una, gărzile lui fură tăiate şi Croesan, conte de Lannis-Haig, fu înconjurat de o duzină de pedestraşi Horin-Gyre Blood. Îl doborâră cu mai multe lovituri.

Armata de la Drumul Negru trecu prin castelul Anduran ca o hoardă de câini sălbatici. În casa scărilor şi în pasaje silenţioase se dădură lupte disperate. În bucătării şi pe holuri, bărbaţi, femei şi copii fură răpuşi de sabie. Uşa către donjonul principal fu deschisă cu violenţă. Sus, în donjon, cuceritorii îi vânau pe cei care se ascundeau prin colţuri. În final, Wain nan Horin-Gyre, care conducea un grup de războinici, sparse o uşiţă de la capul scării în spirală a donjonului.

Găsiră o cameră doar cu pereţi şi pardoseală de piatră. Într-un scaun de lemn simplu, alături de un pat, stătea Eilan nan Lannis-Haig, legănându-l în braţe pe Croesan, fiul ei, şi uitându-se la cei care dăduseră năvală peste ei. Când ei se opriră, ea puse copilul pe pat. O făcu uşor, fără grabă.

— Tu eşti soţia moştenitorului Blood? întrebă Wain.

Eilan nu răspunse. Wain îşi ridică sabia deja pătată de sânge şi înaintă în cameră. Eilan ridică o sabie scurtă, care se odihnea pe scaun şi aşteptă s-o întâlnească.

După aceea Wain nan Horin-Gyre îşi curăţă lama pe aşternuturile albe.

***

Moştenitorul Blood stătea în mijlocul curţii castelului Anduran. Se temea că mâinile i-ar putea tremura, atât de puternice erau emoţiile. Luptele se încheiaseră de aproape o oră, dar sabia îi rămăsese scoasă din teacă şi scutul pe braţ. Sudoarea continua să-i curgă pe spate. Trebui să clipească pentru a-şi curăţa ochii de lacrimi, de sânge sau de orice altceva îi estompa vederea. Avea ascuns în centură un mic flacon de sticlă. Conţinea praf: praf de la castelul Anduran, adunat şi sigilat pentru a-i fi trimis în nord drept cadou tatălui său.

Wain i se alătură.

Kanin întinse o mână, cu palma în jos, către ea.

— Uite. E liniştită, nu? Eu nu pot spune. Simţi şi tu la fel?

Wain îi zâmbi. El aproape voi să se agaţe de ea, pentru a-i lua greutatea din picioare şi a se sprijini pe umeri puternici. Toată tensiunea, speranţa feroce din ultimele săptămâni îl străbătură ca un mare val la reflux. Îi luase puterea, lăsându-i un fel de epuizare entuziasmată. Leşurile erau risipite pe pământ. Blocaseră poarta castelului. Din lemnul carbonizat încă ieşea fum. Apărătorii castelului fuseseră mai slabi decât se aşteptau, dar costul pentru armata lui Kanin fusese mare. Cel puţin o treime din armata lui zăcea moartă în jurul lui. Era un fel de glorie în asta.

— E mai mult decât am fi putut spera, zise Wain. Soarta are un scop grozav în vedere, să ne acorde astfel de victorii.

Kanin dădu din cap. Gândurile sale fuseseră astăzi mai puţin la Drumul Negru, cât la tatăl lui. Angain visa la această zi de ani de zile. Kanin şi Wain îi împliniseră visurile. Pentru moment, orice s-ar mai fi întâmplat nu mai conta.

— În seara asta putem sărbători în sălile duşmanilor noştri, zise Wain.

— Da. Şi trimite mesageri în nord. Tatăl nostru se va bucura. Ragnor oc Gyre va vedea că se poate. Acum trebuie să ne trimită ajutor, nu poate refuza şansa de a deţine ceea ce am luat noi pentru el.

— Poate. Ar trebui să trimitem la Tanwrye capetele lui Croesan şi al fiului său. Să vadă garnizoana că i-a fost înfrânt contele. Asta le va tăia un pic din speranţă. Şi l-am ucis în donjon pe ambasadorul lui Gryvan; se ascundea cu familia lui în bucătării. Şi capul lui ar fi un cadou bun.

— Îl pun pe Igris să se ocupe de asta.

Kanin îşi puse în sfârşit sabia în teacă. Lăsă scutul jos, sprijinindu-l de picioare. Îşi strânse degetele pe mânerul sabiei.

— S-o aducem aici în seara asta, pentru sărbătoare, pe fata din Kolglas, Anyara. Îi va face bine să vadă ruina neamului ei Blood.

El privi la donjon.

— Ar trebui să luăm pentru noi unele camere de-acolo, zise el. Apoi, aproape ca o concluzie: Să-l aducem şi pe na'kyrimul lui Kennet aici, în seara asta. Aeglyss pare a fi îndrăgostit nebuneşte de el. Cred că e un motiv suficient pentru a termina cu el.

***

Lunga cacofonie a căderii castelului ajunse până în celula sumbră a Anyarei. Ea nu-i ştia semnificaţia exactă, dar sunetul o înfricoşa. Sări jos şi se aşeză cu spatele apăsat puternic de peretele închisorii. Îşi acoperi urechile. Odată sunetul blocat, imaginaţia mai rău umplu golul lăsat. Ea oftă şi îşi retrase mâinile. Strigătele acopereau de-acum briza, voci ale durerii şi morţii. Dură o lungă perioadă, dar, în cele din urmă, zgomotul se stinse şi lăsă loc unei linişti care, în felul ei, era mai sumbră. Bătălia se încheiase, ştiu ea.

***

Cei care veniră la Anyara câteva ore mai târziu nu erau războinici obişnuiţi. Erau de-o mare aroganţă înnăscută, iar tunicile lor grele din piele erau cusute cu un lanţ delicat care părea mai potrivit pentru ceremonie decât pentru luptă. Scuturile lor rotunde erau legate pe spate. O parte din garda de onoare a moştenitorului Blood Horin-Gyre, poate, sau Scutul său, îmbrăcat pentru spectacol.

O ridicară din celulă, ducând-o de-a lungul pasajului şi în curtea închisorii. Era aproape întuneric. Ea avu doar un moment pentru a savura senzaţia de cer liber deasupra capului înainte

de a fi împinsă mai departe. Curtea era plină de lume care se grăbea încolo şi-ncoace. Printre aceştia, Anyara crezu că zăreşte prizonieri; feţele speriate din mijlocul mulţimilor de războinici de la Drumul Negru. Celulele erau pline. Atunci îl văzu pe Inurian, care era adus spre ea. El se strâmbă.

— N-avem cele mai bune gazde pe care le-am cunoscut vreodată, zise el.

Bărbaţii îi împinseră între ei şi Anyara n-avu nicio şansă să-i răspundă înainte de a fi scoşi în grabă din închisoare şi duşi pe străzile din Anduran. Se întoarseră îndată spre castel. Inima Anyarei tremură la sunetul de petrecere care îi asaltă urechile. Ultima ei fărâmă de speranţă se topi. Un grup de războinici gălăgioşi din cauza entuziasmului trecură în grabă. Unul trăgea după el o bucată lungă de material, o perdea fină smulsă de la locul ei. Un lanţ ornamental, emblema oficială a unor castele, spânzura la gâtul altuia. Gardienii care îi escortau pe Anyara şi Inurian îi dădură la o parte ca să-i lase pe petrecăreţi să treacă.

O altă explozie de strigăte veni de undeva de departe şi Anyara văzu nişte bărbaţi trăgând în jos pe stradă o servitoare care se tânguia. Privi în altă parte. Unul dintre cei din escortă o împinse şi îşi reluară marşul pe strada Meşteşugarilor. Casele cândva elegante se aliniau acum devastate şi murdare ca un şir de bocitoare sărmane. Anyara simţi cum frica începe să crească în ea. Curând, aveau să ajungă pe terenul deschis din faţa castelului, iar ea n-avea nici cea mai mică dorinţă să vadă ce-i aşteaptă acolo.

Mai mulţi războinici se revărsară în jos pe stradă, ţinând în mâini făclii şi zbenguindu-se nebuneşte. Erau diferiţi de cei văzuţi mai devreme: Tarbaini, care arătau ca ieşiţi din peşteri sau din colibe de nuiele. Unii dintre ei erau goi până-n talie, cu torsurile brăzdate de cenuşă şi murdărie. Membrii tribului strigară la războinicii Horin-Gyre în timp ce treceau, dar nu primiră niciun răspuns. Erau beţi, ameţiţi de o combinaţie de tărie, pradă şi evitare a morţii.

Din neatenţie, Anyara întâlni privirea înceţoşată a unuia dintre Tarbaini. Îşi coborâse ochii, dar prea târziu. Simţi o gheară care o prinse de braţ, târând-o într-o parte. Războinicii Horin-Gyre se

întoarseră spre Tarbaini. Unul îl lovi cu latul sabiei pe cel care o luase pe Anyara.

Între cele două grupuri se declanşă conflictul. Se ciocniră unul cu altul, iar membrii tribului trecură de la entuziasmul răguşit la revoltă. Un războinic păşi în faţa Anyarei pentru a o proteja în continuare de atac. Erau oameni ce se rostogoleau pe jos încleştaţi în luptă. Alţii se grăbiră să-i despartă. Anyara aproape se răsturnă.

Unii dintre Tarbaini scoseseră de-acum măciuci sau cuţite; se auzi un strigăt ascuţit când unul dintre ei lovi.

Războinicii Horin-Gyre rupseră rândurile şi începu o sălbatică luptă corp la corp.

Anyara se întoarse, privind spre Inurian. Na'kyrimul stătea la câţiva paşi de un războinic femeie a cărei atenţie era fixată pe lupta camarazilor ei. Chiar când Anyara se întorsese să se uite, Inurian scotea un cuţit din teaca de la brâul femeii. Atenţia Anyarei o alertă pe războinică, aceasta se întoarse, înhăţându-l pe Inurian. Na'kyrimul fu mai rapid. O înjunghie în gât, iar ea căzu, trăgându-i cuţitul din mână.

Anyara sări peste femeia căzută. Inurian o trase prin uşa unei case arse.

— Fugi, spuse el, apoi săriră peste lemnele înnegrite din hol şi se împiedicară trecând de scările distruse.

În spatele lor se auziră strigate de alarmă. Inurian împinse o uşă care spânzura într-o parte şi apoi ajunseră într-un gang întunecat, îngust. Inurian o prinse de încheietura mâinii, iar ea nu putu decât să-l urmeze spre dreapta şi să se grăbească să avanseze puţin de-a lungul aleii pietruite, înainte de a trece prin altă uşă. Auzeau vocile imediat în spatele lor. Trecând printr-o fereastră deschisă, ajunseră într-un alt pasaj.

O duhoare scârboasă le spunea că undeva în apropiere era un abator abandonat. Trecură nişte umbre mici, şobolani care se împrăştiau.

Inurian îşi puse mâna peste gura Anyarei şi o trase în jos, în întunericul din locul unde se întâlneau colţul pereţilor şi solul. Ea se simţi inconfortabil, dar el îi şopti la ureche:

— Linişte!

Ea îi putea auzi respiraţia adâncă, uniformă. Sunetul urmăritorilor crescu mai tare. Picioarele duduiau ca nişte ciocănele pe alee; se murmurau blesteme şi porunci. Unii dintre urmăritori alergau. Alţii se apropiau cu zgomot moale de paşi şi se auzea zgomotul înfiorător făcut de uşile care erau date de perete pentru ca ei să poată privi în interiorul clădirilor aliniate în pasaj.

Ea îşi închise strâns ochii, ca şi cum în felul acesta i-ar fi făcut să dispară pe cei care îi căutau.

În spatele ei, Inurian era la fel de liniştit ca un cadavru. Cineva din apropiere strigă ceva. Apoi ei se îndepărtară, vocile se reduseră, paşii dispărură în noapte. Inurian expiră şi Anyara deschise ochii. Inurian se ghemui, aruncând o privire în susul şi-n josul gangului.

— Repede, şopti el. O vreme vor crede că suntem în faţa lor. Trebuie să încercăm să ieşim din oraş. Nu ştiu dacă e şi Vânătoarea Inkallimă aici, dar, dacă e, nu vom putea să ne ascundem de ei sau de câinii lor. Trebuie să trecem dincolo de ziduri.

Fugiră mâncând pământul de-a lungul străzilor lăturalnice ale Anduranului, repezindu-se din uşă în uşă şi din umbră în umbră, căutând mereu cel mai adânc întuneric. Găsiră adăpost în colţurile şi crăpăturile ruinelor clădirilor arse pe care le escaladară. De două ori trecură prin apropiere grupuri de războinici şi de fiecare dată ei se făcuseră cât de mici putuseră, ţinându-şi respiraţia în timp ce treceau urmăritorii lor.

Minutele se lungeau pe măsură ce ei se apropiau de marginea de vest a Anduranului. La un moment dat, când aproape ajunseseră, auziră lătrat de câini şi se uitară unul la altul. Putea să nu însemne nimic, dar amândoi avură acelaşi gând în minte: Vânătoarea era cel puţin la fel de temută ca Bătălia Inkallă. Asasini şi torţionari, vânători şi copoi, Inkallimii care serveau în cadrul acesteia erau cunoscuţi ca o elită a elitei. Odată luată în vizor de Vânătoarea Inkallă, o viaţă nu mai avea o valoare mai mare decât promisiunea unui Whreinin.

— Trebuie să trecem râul, zise Inurian. Dacă ajungem în pădure, vom găsi urme de-ale Kyrininilor pe care le ştiu. Am putea să ne pierdem urma pentru un timp.

Anyara dădu tăcută din cap. Ea cunoştea Anduranul bine, dar pe întuneric, cu inamicul pe urmele lor şi cu un oraş atât de desfigurat de foc şi de luptă, nu prea avea idee unde se află. Inurian părea sigur de traseul lui, totuşi. Ea îl urmă fără ezitare, încrezându-se în instinctele lui.

Ajunseră într-un loc unde zidul oraşului era dărâmat pe jumătate. Pentru câteva secunde încordate, se ghemuiră pe pragul unei uşi, ciulindu-şi urechile şi scrutând cu privirea după urmăritori. Din spate nu se auzea decât un murmur îndepărtat de voci. Se căţărară pe o grămadă de moloz, agăţându-se de iedera crescută pe fortificaţiile oraşului, reuşind să treacă prin spărtură şi lăsându-se să cadă în şanţul de lângă zid. Anyarei aproape că-i veni să râdă, îmbătată de gândul libertăţii. Inurian se ridică în picioare imediat, scrutând cu privirea prin noapte.

— Stai aproape, îi zise el şi se opri înainte ca ea să poată răspunde, sărind peste şanţ şi ajungând în câmpurile de dincolo.

Lumina lunii era mai puternică aici, fără clădiri care să arunce umbre. Făceau asta doar tufişurile şi copacii, hambarele şi fermele îndepărtate, în forme sinistre, cumva ameninţătoare. Trecură de-a lungul unui canal de scurgere. Când ieşiră în sfârşit din acesta, picioarele Anyarei erau amorţite până la os. Fusta răvăşită i se lipise de piele. Fu cât pe ce să întrebe dacă ar putea să se odihnească o clipă, când Inurian se chirci şi-i făcu semn să-i urmeze exemplul.

— Vezi? întrebă el, arătând spre câmpiile întinse.

La început, Anyara nu înţelese ce voia să spună, apoi zări în întuneric licăririle focurilor.

— Focuri Kyrinine, aş spune, murmură Inurian. O ceată de războinici Bufniţe Albe, una mare. Se întoarse spre Anyara şi îi şopti cu o intensitate de oţel:

— Lumea s-a întors cu susul în jos dacă sunt aici în număr atât de mare. Aeglyss are de dat socoteală pentru multe. El ar putea fi o ameninţare la fel de mare ca Drumul Negru, Anyara: cu atât mai mult cu cât e instabil, imprevizibil. Aminteşte-ţi asta.

— Aşa o să fac, şopti ea, luată prin surprindere.

— Şi încă ceva, zise Inurian.

Îi aşeză ceva în mână.

— E ceva prostesc, dar ţi-aş fi recunoscător. Ia asta.

Ea închise degetele peste dantela cu noduri.

— Dacă se întâmplă ceva cu mine şi ai ocazia după aceea, îngropă asta undeva în pământ umed şi plantează o salcie peste ea, zise na'kyrimul. Poţi face asta?

Anyara dădu din cap. Ar fi vrut să-l întrebe ce însemna asta, dar nu părea o întrebare potrivită.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Trecem râul. Cred că… O, aş vrea să fiu sigur. Nu pot fi sigur. Ar putea fi cineva dincolo de râu care ne poate ajuta. Mi se pare că o simt… parcă.

Era o melancolie, aproape o durere în vocea na'kyrimului.

— Nu sunt sigur. Dar trebuie să mergem repede, oricum. Dacă vor trimite Bufniţele Albe pe urmele noastre, va trebui să punem o distanţă serioasă între noi şi ei pentru a avea vreo speranţă să scăpăm.

— Atunci, cel mai bine ar fi să continuăm să ne mişcăm, zise Anyara cu o hotărâre pe care n-o simţea.

Inurian o strânse de umăr.

— Aşa ar trebui, zise el. Stai aproape şi nu scoate niciun sunet.

Acel Inurian care o conducea peste terenurile agricole era unul pe care Anyara nu-l ştia. Probabil că latura lui Kyrinină fusese ascunsă în toţi acei ani petrecuţi la castelul Kolglas. Paşii lui erau atenţi, dar rapizi, mişcările sale tăcute. El găsea şanţuri şi garduri vii ascunse, chiar mici ondulaţii ale pământului aparent plat pe care Anyara nu le vedea. Când se oprea, devenind atât de liniştit încât se confunda cu nuanţele gri şi negre ale nopţii, ea putea crede că e singură acolo. Se luptă să-şi calmeze bătăile inimii şi vocea din capul ci, care îi cerea să fugă sălbatic, uitând de orice. Nu putea decât să-l urmărească pe Inurian şi să-i urmeze exemplul.

Undeva, în întuneric, se auzi un lătrat ascuţit. Anyara ştia că era doar o vulpe, dar în acea noapte sunetul o făcu să îngheţe. Solul noroios i se lipi de picioare când ocoliră un mic pâlc de copaci şi se împiedică, iar mâinile i se cufundară adânc în pământul ud. În timp ce se lupta să se ridice în picioare, câţiva porumbei zburară de pe ramurile de deasupra. Inurian o prinse de braţ.

— Trebuie să mergem către râu, şuieră el, iar graba lui o sugrumă.

— De ce? fu ea uimită. Din cauza păsărilor?

Dar deja el se răsucise şi înainta impetuos în întuneric. Ea fugi după el, iar gândul că s-ar putea pierde de el o umplu de groază.

Fu un sprint disperat şi înfricoşător. Fiecare movilă şi fiecare gaură în pământ, fiecare şanţ nevăzut şi fiecare nod de arbuşti sau de spini se transformau într-o capcană. Anyara îşi pierduse orice simţ al direcţiei şi al distanţei. Fugea înainte, cu suflarea din ce în ce mai întretăiată şi cu inima bătând să-i sară din piept.

Se aventurară printr-o tufă de urzici. Iarba era mai înaltă acum şi li se agăţa de glezne. Graţie indiciului inconştient dat de vreun sunet sau miros, Anyara îşi dădu seama că au ajuns la Glas înainte ca acesta să fie vizibil.

Malul era împânzit de mici arbuşti şi franjurat de o fâşie îngustă de stuf şi papură înaltă.

Dincolo de acestea, apa se mişca vâscoasă în lumina lunii. Se opriră şi se uitară înapoi, ascultând pentru o clipă. Noaptea era tăcută.

— Înotăm, zise Inurian cu sufletul la gură.

Anyara se întoarse şi privi cu ceva emoţii râul negru, tăcut. Dar nu era timp de îndoieli. Inurian deja o trăgea în apă.

— Înoată la vale, în sensul curentului, zise el şi se îndepărtă de mal.

Ea îl urmă. Îmbrăţişarea rece a râului îi apăsa pieptul, făcând-o să-şi simtă pielea întărită. Curentul o trăgea.

Inurian părea să se îndepărteze de ea şi fu nevoită să se lupte din nou cu un val de panică. Se concentră asupra mişcărilor, străduindu-se să păstreze un ritm care să echilibreze greutatea hainelor ei şi curentul nemilos al râului.

Într-un final, din întuneric apăru mai mult stuf, şi o mână palidă se întinse spre ea. Inurian o scoase din apă şi ea alunecă şi se târî prin noroi, până pe iarbă. Se întinse acolo, gâfâind.

— Nu e timp de odihnă, o zori Inurian, trăgând-o în picioare.

Ea riscă o privire înapoi, dar nu văzu nimic.

— Trebuie să ne grăbim, insistă Inurian. Trebuie să alergăm.

— Vin? întrebă Anyara în timp ce se repezi după el, departe de malul râului.

— Cred că e aici. Cred că o pot găsi.

Nu făcură mai mult de cincizeci de paşi. Anyara căzu. Inurian o ajută să se ridice. Nu auzi dinspre Inurian decât un zgomot surd şi un mic sunet, apoi na'kyrimul căzu în genunchi, mâna lui îi alunecă de pe umăr şi se prelinse de-a lungul braţului ei.

— Îmi pare rău, murmură el în timp ce se ducea.

Ea îl înhăţă, încercând să-l ţină în sus, şi se uită în jur. Tot nu văzu nimic. Bâjbâind să-l prindă de tunică, Anyara simţi săgeata înfiptă adânc în spatele lui Inurian. Ar fi vrut să plângă de frustrare. Era prea greu pentru ca ea să-l poată ridica.

— Ridică-te! îi strigă ea. Ridică-te, Inurian! Trebuie să mergem mai departe.

Auzi ceva: părea că cineva intră în apă.

El se ridică, sprijinindu-se pe ea. Capul îi atârna. Ea reuşi să-l mişte înainte şi începură să avanseze anevoios peste câmp. Ea n-avea nicio idee încotro se îndreptau, dar ştia că trebuie să se mişte. Dacă nu se mişcau, erau morţi. Nimic altceva nu mai conta.

— E aproape, zise Inurian slab şi şopti un nume pe care Anyara nu-l prinse.

— Continuă să te mişti, îl rugă ea. Devenea din ce în ce mai greu. Nu era sigură cât o să-l mai poată susţine.

Suci gâtul să se uite înapoi şi îi văzu. Veneau: Kyrininii veneau prin noapte. Mai făcu un pas. „Nu te opri”, îşi spuse ea în gând.

Aproape strigă atunci când, fără un sunet, două forme apărură la câţiva paşi în faţa ei: un bărbat şi o femeie. Kyrinini, nu oameni. Bufniţe Albe, care îi depăşiseră cumva şi îi aşteptau aici, crezu ea. O mulţime de impresii îi spuneau totuşi că greşea undeva. Croiala şi forma hainele lor era diferită de ce văzuse la Bufniţele Albe în Anlane; ochii lor, când ridicară arcurile cu săgeţi deja amplasate în corzi, nu erau fixaţi pe Anyara şi Inurian, ci pe urmăritorii acestora.

— Jos, zise femeia.

Anyara se lăsă în jos, trăgându-l pe Inurian cu ea, în timp ce săgeţi începură să şuiere din ambele direcţii. Cei doi Kyrinini

săriră înainte, ieşind în întâmpinarea urmăritorilor. Ea auzi pe cineva apropiindu-se.

— Anyara? spunea cineva.

Ei nu-i veni să creadă de cine îi amintea vocea. Ridică privirea.

Un bărbat uriaş venea grăbit cu sabia goală în mână, iar în urma lui venea o siluetă mai mică. Strigă într-un amestec puternic de eliberare şi uşurare şi se ridică să-l îmbrăţişeze pe Orisian.

IX

Mâinile lui Kanin nan Horin-Gyre, care de curând tremuraseră de uimirea victoriei obţinute, se zguduiau acum cu furie. Se strădui să le stăpânească. În acest moment, ar fi trebuit să fie în sala castelului Anduran: cu toţii ar fi trebuit să fie acolo, bucurându-se de distrugerea duşmanilor cultului său, marcând ziua în care Drumul Negru era, în sfârşit, restaurat pe teritoriile care fuseseră odată ale lui Avann oc Gyre. Sărbătorirea în sălile Anduranului ar fi însemnat realizarea speranţelor lui Tegric şi ale sutei acestuia, de când se jertfiseră, în marşul spre exil; speranţelor a generaţii de credincioşi; mai presus de toate, speranţelor tatălui lui Kanin.

Pe bazele acestei zile, noi şi mari speranţe ar fi putut fi clădite. Poate nu era sfârşitul călătoriei lor spre Kall, dar făcuseră un pas mare pe drumul care ducea la stăpânirea cultului şi la distrugerea lumii.

În loc de asta... În loc de asta, Kanin stătea şi se uita fix la războinica agitată din faţa lui. Era una dintre cei mai buni din scutul său şi fusese însărcinată cu aducerea Anyarei şi a na’kyrimului de la închisoare la castel. Nu era departe: doar la câteva minute distanţă.

— I-aţi oprit pe Tarbaini? întrebă Kanin.

Cuvintele îşi croiră cu greu drum prin rigiditatea maxilarului său.

— Am ucis doi. Îi avem pe ceilalţi.

Vorbise liniştită, cu ochii în pământ.

— Le vreau capetele în ţepe deasupra închisorii, până în zori, şuieră Kanin. Dar alţii să aibă grijă de asta. Tu… tu nu mai faci parte din scutul meu, din armata mea. Vei merge înapoi la Hakkan şi vei îngenunchea în faţa mamei mele şi-i vei spune că ţi-am poruncit să-i fii cameristă şi spălătoreasă.

Femeia nu avu nevoie să i se spună să plece. Ieşi în tăcere din cameră.

Kanin se trânti într-un scaun. Această cameră, una mică în inima donjonului castelului Anduran, mai avea foarte puţină mobilă în ea. În mare parte, aceasta fusese aruncată. Rămăseseră numai un scaun şi o masă. Moştenitorul Blood lovi cu pumnul în masă. Era prea puţin pentru a-i risipi furia. Agitat, sări din nou în picioare. Îi promisese tatălui său că va distruge Lannis Bloodul sau va muri încercând s-o facă. Acum, o fată şi imbecilitatea propriilor oameni făcuseră din asta o minciună.

— Unde e Cannek? îl întrebă el pe Igris, care stătea discret într-un colt.

Femeia care îi greşise lui Kanin atât de grav era responsabilitatea lui şi Igris ştia asta la fel de bine precum Kanin.

Vânătorul Inkallim intră chiar când numele lui era rostit. Dacă Igris se simţea eliberat fiindcă avea posibilitatea să rămână tăcut, n-o arătă.

— Aţi vrut să mă vedeţi? zise Cannek.

El se uită repede în jurul camerei şi, văzând că e doar un scaun şi că moştenitorul Blood se plimbă în sus şi-n jos, rămase unde era.

— Fiecare urmăritor pe care îl ai, fiecare câine trebuie să fie pe traseu. Găseşte-mi-i!

— Da. E ca şi rezolvată, moştenitorule Blood. Nu vor ajunge departe: o fată şi un na’kyrim nu prea au cum să scape de Vânătoare.

— Shraeve mi-a spus la Kolglas că nimeni nu scapă de Bătălie, dar unul a făcut-o. Se spune că băiatul a fost rănit mortal, dar nu-mi poate arăta nimeni cadavrul, nu? Vezi ca Vânătoarea să facă treabă mai bună, Cannek. Vreau să văd cadavrul fetei aceleia.

Inkallimul nu fu mişcat de acreala din vocea lui Kanin. El zâmbi: un gest slab, echilibrat.

— Dacă soarta ne surâde, murmură. Aţi fi poate interesat să ştiţi că au pornit şi alţii deja în urmărire. Oamenii pădurii şi-au părăsit tabăra: zeci dintre ei au trecut râul. De ce-or fi atât de agitaţi, nu ştiu. Ei sunt buni urmăritori, totuşi. Ne pot ajuta.

Kanin încetă să se mai plimbe şi se uită la Inkallim.

— Oamenii pădurii! scuipă. Nu vreau să am nimic de-a face cu ei. Asta n-are legătură cu ei.

Cannek îşi deschise braţele într-un gest de neputinţă. Cuţitele care se întindeau de-a lungul antebraţelor sale făcură un unghi.

— Nu sunt sigur că puteţi preveni aşa ceva. Doar dacă doriţi să faceţi asta prin forţă. Aşa cum am spus, ei sunt deja în mişcare. Şi… Ei bine, nu-mi place să aduc veşti neplăcute, dar na'kyrimul Domniei Voastre, cel care s-a dat în spectacol în sală, e cu ei.

— Aeglyss nu-i al meu, i-o tăie Kanin. Credeam că zace pe patul de suferinţă.

— O fi zăcut, fu de acord Cannek. Cred că oamenii pădurii aveau grijă de el. Oricum, pare că s-a recuperat. Cel puţin atât cât să poată merge cu ei în urmărire.

Kanin lovi scaunul şi-l trimise cu un şut prin cameră. Cannek n urmări traiectoria cu o expresie neutră.

— Îl vrea pe celălalt na'kyrim, zise Kanin. Eu vreau fata. Dacă Aeglyss îţi stă în cale, omoară-l şi pe el.

***

Orisian se rezemă de trunchiul unui stejar mare. Se lupta cu senzaţia de greaţă. Rana din coaste pulsa şi se temea că se rupsese din nou carnea acolo. Durerea şi ameţeala obositoare pe care le simţea îi provocau valuri de greaţă. Niciodată în viaţa lui nu alergase atât de mult şi atât de repede.

Fuga lor de la râu fusese istovitoare. Varryn stabilise un ritm sever. Pe faţa lui nu se vedea, dar Orisian ştia că Kyrininul era frustrat de lentoarea lor. Nu era nimic de făcut în legătură cu asta. Chiar şi în cele mai bune momente, niciun om nu se putea compara la vederea de noapte cu un Kyrinin şi nici la viteza cu care se mişca prin întuneric. Iar acum Orisian era stingherit de rana nevindecată complet din coaste, Anyara era deja obosită

şi, mai presus de toate, mai era şi faptul că Rothe îl căra pe Inurian în braţe.

Lupta de la râu se încheiase repede. Ess'yr şi Varryn, cu Rothe în spatele lor, ţâşniseră în întuneric.

Orisian o ţinuse pe Anyara. Chiar când văzuse silueta lui Inurian căzută la picioarele lui, ajunseră la el sunetele neclare de luptă. Erau impacturi violente, strigăte înăbuşite şi mormăieli, apoi o tăcere înfricoşătoare, de plumb. Rothe reapăru primul. Se mişca încolo şi-ncoace cu sabia nepătată de sânge pregătită.

— Nu i-am găsit, murmură el. E prea întuneric pentru mine.

Ess'yr şi fratele ei se întoarseră. Şuşotiră unul cu altul, apoi

Ess'yr dădu scurt din cap.

— Spre pădure, zise ea.

Era distrasă într-un fel în care Orisian n-o mai văzuse înainte, ca şi cum gândurile ei erau în altă parte.

— Unul a scăpat. Mulţi suliţaşi vor veni în curând.

— Noi trebuie să ajungem la Anduran… începu Rothe să spună.

— Veţi muri, zise Varryn.

— N-a mai rămas nimic din Anduran, zise Anyara şi cu asta încheie discuţia.

Rothe păşi înainte să-l care pe Inurian, căci era evident că el nu putea sta, ce să mai vorbim să alerge. Ess'yr rupse coada săgeţii din spatele na'kyrimului. Inurian gemu. Orisian simţi un gol groaznic în stomac la auzul sunetului.

— N-ar trebui să scoatem săgeata din el? întrebă Anyara.

— Nu acum, zise Varryn înainte ca Orisian să poată răspunde.

Şi cu asta încheie, cufundându-se în noapte.

Orisian se ţinu cât putu mai aproape de Anyara. Dorea să vorbească neapărat cu sora lui, s-o întrebe ce s-a mai întâmplat din acea noapte teribilă de la Kolglas, dar nu era niciun moment de respirat. Putea doar să stea lângă ea, asigurându-se că ea ştie că el e acolo.

Acum, între primii copaci din pădure, gâfâind şi cu dureri, îi venea greu şi să stea pe picioare.

Varryn şi Ess'yr stăteau împreună, privind în urma lor. Anyara se aruncă jos, la rădăcina celui mai apropiat copac, sprijinindu-şi

capul de coaja acestuia, inspirând şi expirând gâfâit. Rothe îl lăsă pe Inurian jos, pe iarbă, şi se aşeză lângă na'kyrim. Trupul uriaş al scutierului era cocoşat şi micşorat, cu braţele atârnând moi. Orisian se poticni şi îngenunche lângă el.

— Eşti bine? reuşi el să întrebe.

Rothe dădu din cap. Chiar şi pe întuneric, Orisian îi putea vedea umerii împovăraţi, în timp ce uriaşul se lupta să-şi recapete respiraţia.

— Inurian? întrebă Orisian.

— Trăieşte încă, zise Rothe. Dar e grav rănit. Îmi pare rău.

Un zgomot brusc de aripi şi o formă ţopăind spre el îl făcură pe Orisian să strige. O umbră neagră planase printre copaci şi se prăvălise zgomotos spre sol. Şi Rothe porni într-acolo, dar apoi se auzi un croncănit ascuţit şi scutierul râse cu durere.

— E blestemata aia de cioară, murmură el.

Veni şi Anyara.

— Idrin. E Idrin! Ne-a urmat tot drumul.

Şi apoi, în timp ce primele pete de lumină apărură pe cer, ea le spuse ce s-a întâmplat.

Rothe, Orisian şi cei doi Kyrinini veniră şi se ghemuiră acolo pentru a asculta, fără să spună un cuvânt, în timp ce ea vorbea despre Inkallimi şi Bufniţele Albe, despre na'kyrimul Aeglyss şi Kanin, moştenitorul Blood. Când ea termină, Orisian îşi spuse şi el povestea.

Tăcură o vreme. Ess'yr se lăsă în jos lângă Inurian. Îi puse o mână pe obraz. Cu toţii puteau vedea că faţa na'kyrimului era tras. I şi golită de culoare. Avea o respiraţie gâjâită.

Ess'yr îl atinse cu nemaipomenită tandreţe pe faţă, cu o expresie ciudat de liniştită întipărită pe chip. Din anumite motive, pe care Orisian nu le putu identifica, scena aceea – femeia Kyrinin şi na'kyrimul suferind, copacii desfrunziţi care-i înconjurau şi cioara neagră ca miezul nopţii care stătea aproape de stăpânul ei, toate luminate de lumina slabă a dimineţii triste – îi produse o durere acută în inimă. Se întoarse.

Varryn se ridică şi el. Aproape ascunsă în spatele ţesăturii dese de tatuaje, faţa Kyrininului avea un aspect grav în timp ce îşi privea sora.

— Trebuie să ne mişcăm, zise el. Ne pierdem timpul.

— Poate că nu ne urmăresc, zise Orisian, poftind fie şi câteva clipe în plus de odihnă.

Îi răspunse Ess'yr, deşi fără să-şi ridice ochii de pe faţa palidă a lui Inurian.

— Am ucis trei, zise ea. Vor veni.

— Mergem în sus, zise Varryn. Apoi urmăm soarele. Înapoi la vo'an.

— Stai, îl întrerupse Orisian.

Simţi cum o creştere bruscă a furiei îi colorează obrajii. Era obosit şi cel puţin în acest moment nu voia să îi poruncească Varryn.

— Trebuie să ne gândim. Rothe, noi trebuie să mergem acum la Glasbridge, nu?

— N-avem unde în altă parte dacă Anduranul e luat.

— Am putea încerca să ieşim pe drum, să-l urmăm.

— Am putea, dar nu încă. Mai bine rămânem sub copaci până ne îndepărtam de sud. Dacă ne apropiem destul de Stăvilarul lui Sirian, am putea face asta, să ieşim în drum acolo. N-au luat Stăvilarul încă? o privi el întrebător pe Anyara.

Ea ridică din umeri.

— Bine, zise Orisian.

El evită privirea lui Varryn acum, de teamă că, dacă ar întâlni ochii Kyrininului, s-ar putea să şovăie.

— Aşa vom face. Rămânem împreună până atunci. Şi Inurian? Putem să-i scoatem săgeata?

— Las-o, zise Ess'yr şi vocea ei, deşi calmă, era fermă. Moare dacă o mişcăm.

Asta îi secătui lui Orisian orice urmă de încredere în sine. Se uită la Ess'yr şi văzu cum îşi pune mâna pe pieptul lui Inurian, ca o mamă pe copilul ei bolnav.

— Rothe, îl poţi căra mai departe? întrebă el liniştit şi scutierul dădu din cap.

***

Varryn şi Ess'yr erau în faţă, ca de obicei. Uneori, fugeau, alteori, mergeau doar cu paşi mari. Mare parte din timp, mergeau în susul dealului. Orisian observă asta şi ştiu că se adăuga la distanţa până la Stăvilarul lui Sirian, dar nu zise nimic. Avea nevoie de toată energia pentru a se menţine în mişcare. În

orice caz, vedea că puneau tot mai mult distanţă între ei şi orice urmăritori. Putea să nu fie nicio diferenţă – scutierii tatălui său obişnuiau să spună că o Bufniţă Albă putea lua şi urma unei frunze zburate de vânt –, dar orice şansă era mai bună decât niciuna.

Picioarele lui Orisian nu mai aveau vlagă în ele şi el văzu că Anyara trecuse într-un loc unde ar fi avut de ce să se ţină dacă ar fi căzut. Respiraţia lui Rothe era tot mai sacadată, ca şi cum fiecare pas îl golea de aer. Dar mergeau, în ciuda a toate.

Uneori, după prânz, începeau să o taie mai direct peste faţa versanţilor. Era mai puţin chinuitor pentru muşchi, dar epuizarea era atât de mare, că fiecare pas îi trăda.

Iarba alunecoasă, rădăcinile nevăzute şi unghiul de înclinare al solului păcăleau ochiul obosit, trădau picioarele grele. Orisian şi Anyara aproape căzură de câteva ori, după ce alunecaseră. Chiar şi Rothe, împovărat cu forma insensibilă a lui Inurian, se clătinase mai mult decât o dată, şovăielnic ca un om beat, dar păstrându-şi întotdeauna echilibrul.

În cele din urmă, când Orisian, Anyara şi Rothe încetiniseră atât de mult că nu se mai înainta decât foarte greu, cei doi Kyrinini făcură un popas la baza unui copac înclinat. Cei trei oameni se prăbuşiră şi se întinseră. Orisian nu era sigur că va mai fi vreodată în stare să se ridice. Cum se uita în sus, o văzu pe Idrin zburând în raza lui de vizibilitate şi aşezându-se pe o ramură care atârna deasupra. Marea pasăre neagră îşi înclină capul, uitându-se în jos la jalnicele siluete care zăceau pe pământ, sub ea. Orisian închise ochii.

— O oră. Nu mai mult, îl auzi spunând pe Varryn.

Nu somnul veni peste Orisian atunci, ci un fel de uluire. Mintea lui se înnegură şi el crezu că pluteşte pe un râu care îl leagănă uşor încoace şi-ncolo. Timpul se oprise în loc. O auzi pe Idrin croncănind şi în starea lui de aşa-zis vis sunetul se transformă în chemarea de la distanţă a unui om. Crezu că-şi aude tatăl, undeva departe.

Îl treziră gemetele lui Inurian. Privi înjur. Anyara era întinsă pe iarbă, într-un somn adânc. Chiar Rothe cedase, pieptul lui ca un butoi ridicându-se şi lăsându-se în tempoul unic al somnului.

Inurian nu se mişcase de unde fusese lăsat. Printre buze îi ieşeau sunete vagi, incoerente. Vederea lui Ess’yr îi atrase atenţia lui Orisian şi i-o reţinu.

Stătea tot lângă Inurian. Îi privea faţa de sus şi-i mângâia fruntea. Îi şoptea ceva. Cum privea Orisian, ea îşi ridică ochii şi îi întâlni pe-ai lui. Fluxul murmurului ei nu se opri. Nu era nicio învinovăţire sau acuzaţie în privirea ei, dar Orisian simţit brusc cum roşeşte de jenă, aproape de ruşine. Închise ochii din nou. Între Inurian şi Ess’yr era ceva care cerea intimitate.

Când Orisian se trezi, ameţit şi îngheţat, fu confuz un moment, întrebându-se de ce îl întâmpina cerul întunecat, şi nu piatra de la Kolglas, şi de ce simţea pământul tare sub el, şi nu patul lui. Cu durere, se ridică şi-şi aminti.

Anyara, Rothe şi Ess’yr erau treji, stând lângă Inurian. Sus, Idrin sălta din creangă-n creangă. Aproape înainte ca Orisian să-i observe absenţa, Varryn apăru de sus, din pădure. El îi făcu cel mai uşor semn din cap cu putinţă surorii lui, care se mlădie în picioare şi îşi ridică arcul.

— Ne întoarcem, le zise Varryn celorlalţi. Inamicii sunt jos şi în l. Iţă. Suntem prea lenţi.

— Ne întoarcem? se minună Anyara neîncrezătoare.

Varryn o ignoră.

— Mergem mai sus.

Rothe gemu.

— Asta e o nebunie, zise el. Nu putem urca întruna. Trebuie să existe o cale spre Glasbridge.

Pentru prima dată în viaţa lui, Orisian auzi asperităţi în vocea scutierului său. Nu putea decât ghici cât trebuie să-l fi costat pe om transportarea deja îndelungată a lui Inurian.

Era un moment ascuţit, încordat, în care războinicii Kyrinin şi Huanin se uitară unul la altul, niciunul nefiind dispus să coboare privirea. Acesta fu întrerupt de un cârâit brusc al lui Idrin, cioara coborând de pe craca ei şi aterizând pe iarbă, lângă stăpânul său. Inurian se agită, iar un murmur îi apăru pe buze. Ess’yr ajunse prima la el şi Orisian se uită îngrijorat peste umărul ei, în timp ce ea îi lua pulsul na’kyrimului la încheietura maxilarului. Ochii lui delicaţi se deschiseră. Aruncă o privire ca şi cum nu ştia

unde e. Apoi aceasta trecu de la Ess'yr la Orisian şi un zâmbet slab îi apăru pe buzele lipsite de culoare.

— Mi-e frig, şopti Inurian.

— N-avem blănuri, zise Ess'yr, luându-şi mâna de pe gâtul lui.

— Vi se iartă, murmură Inurian.

Idrin sări şi ciuguli mâneca tunicii lui Inurian.

— Ah, zise Inurian. Tot vagaboandă eşti.

Netezi penele lucioase de pe spatele ciorii.

— Du-te acasă, prietene. Înapoi la fraţii tăi, Idrin.

Pasărea mare şi neagră îl privi întrebător pe na'kyrim, înclinându-şi capul într-o parte şi-n alta. Apoi, fără avertisment, Idrin ţâşni în aer şi, din câteva bătăi puternice de aripi, zbură printre copaci şi dispăru pe cerul cenuşiu de la miazăzi. Ess'yr şopti ceva în limba sa, iar Inurian clătină uşor din cap drept răspuns. Îşi închise ochii. Îl luă prin surprindere pe Orisian când vorbi:

— Eram sigur că încă trăieşti, Orisian. Mă bucur să am dreptate încă o dată.

— Tu ai întotdeauna dreptate, zise Orisian, temându-se că vocea lui s-ar putea sparge.

Asta aduse înapoi zâmbetul pe faţa na'kyrimului, dar el tot nu deschise ochii.

— Anyara e aici? întrebă el.

— Sunt, răspunse ea.

— Bine.

Orisian văzu că Ess'yr îşi pune mâna peste a lui Inurian. Nu o strângea, doar îşi odihnea pielea pe a lui. Era imposibil de spus dacă el simţea atingerea.

— Spuneţi-mi unde suntem, zise Inurian.

Orisian se aştepta ca unul dintre Kyrinini să răspundă, dar Ess'yr abia părea să respire şi Varryn se păstra la o anumită distanţă. Privea spre pădurea tăcută. Nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit pe Inurian.

— Suntem pe marginea de sud a Car Criagarului, zise Orisian. E şi Rothe aici. El te-a cărat.

— Mulţumeşte-i din partea mea, şopti Inurian.

Orisian se uită la scutierul lui şi uriaşul înclină capul a confirmare.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Inurian.
Orisian ezită să răspundă. Nici Varryn, nici Ess'yr nu dădeau vreun semn că ar vrea să răspundă la întrebările lui Inurian.
— Mergem în jos, spre Glasbridge. Bufniţele Albe ne urmăresc, dar acum Varryn spune că ei...
Inurian îşi ridică încet capul de pe pământ. Ochii îi sclipiră din nou.
— Varryn? zise el.
— Da, zise Orisian. Fratele lui Ess'yr.
El văzu că Inurian nu mai asculta. Na'kyrimul se uita în jur, iar privirea i se opri pe falnicul războinic Kyrinin care stătea în picioare, cu spatele la ei. Era clar că ştia cine e Varryn, dar expresia lui era imposibil de citit. Cu o crispare, Inurian îşi lăsă capul la loc.
— Sunteţi pe mâini bune, murmură el, deşi vocea lui era ternă şi plată.
— El spune că Bufniţele Albe sunt în faţa noastră acum. Vrea să urcăm departe de vale, continuă Orisian.
El crezu la început că Inurian nu-l auzise sau căzuse din nou în stare de inconştienţă. O clipă mai târziu, acei ochi cenuşii îi întâlniră pe-ai lui. Era o încărcătură de sensuri în privirea din care Orisian nu putea înţelege destul, dar asta dură mai puţin de o secundă, şi Ess'yr îi vorbi lui Inurian. El îi spuse ceva în limba Vulpii. Ess'yr se încordă la auzul vorbelor sale. Mâna îi tresări când o puse pe-a lui Inurian. Varryn se întoarse cu faţa la el. Orisian îşi dădu seama că au fost luate unele decizii; indiferent ce vorbe spusese Inurian, acestea le schimbaseră viitorul Kyrininilor.
— Urmaţi-i, îi zise Inurian lui Orisian. Ei ştiu unde să meargă.
Într-un minut, se puseră din nou în mişcare.

***

Urcară şi mai sus, iar aerul devenea din ce în ce mai rece cu fiecare oră care trecea. Nu mai alergau; puterea lui Rothe ajunsese la capăt. Măcar de data asta, Kyrininul nu arătase niciun semn de grabă, astfel că viteza nu mai conta.
Ajunseră la un râu, mult mai mare decât oricare dintre cursurile de apă pe lângă care trecuseră, şi o luară în sus pe firul lui. Orisian începu să aibă o sâcâitoare senzaţie de

familiaritate. Pentru prima dată de când începuseră fuga, simţea că ştie unde se află.

— Acesta trebuie să fie Râul Zăpezii, zise Anyara.

Avea dreptate. În aceste părţi nu mai era niciun alt curs de apă de această dimensiune care să curgă de pe Car Criagar.

— Probabil, fu el de acord. Totuşi, nu-mi dau seama de ce îl urmăm.

Discuţia lor îl trezi pe Rothe din transa în care îl trimisese epuizarea. El săltă capul şi se uită înjur fără a se opri din mers.

— Este Zăpada, zise el. Nu putem ajunge decât într-o capcană dacă vom continua să mergem.

Orisian realiză pe dată ce vrea să spună. El nu văzuse niciodată cu propriii ochi, dar vânătorii unchiului său vorbeau despre canionul prin care trecea cursul superior al Zăpezii. La capul acestuia, cotea brusc într-o parte şi se îngusta, terminându-se într-o cascadă înaltă, de unde Zăpada se prăvălea de pe piscuri. Vânătorii numeau asta Pasul Pietrei şi spuneau că e blestemat. Puţini se duceau în acele locuri. Când ajungeai acolo, n-aveai unde să te mai duci, ci trebuia să te întorci tot pe unde ai venit. De fiecare parte a sa se înălţau creste stâncoase, între care erai prins ca într-o capcană.

— Ess'yr, strigă Orisian. Pe aici nu există niciun fel pe drum. Nu vom putea trece de cascadă.

Ea îl ignoră.

Inurian murmură ceva. Rothe încetini şi se uită la na'kyrimul pe care-l căra de parcă ar fi fost surprins că era încă în viaţă.

— Aveţi încredere în ea, spunea Inurian.

***

Când se opriră, stâncile se înălţau deasupra lor. Râul Zăpezii curgea înconjurat de un făgaş uriaş de piatră. Se odihniră lângă el şi băură. Sunetul Săriturii lui Sarn venea de undeva din faţă, un şuierat continuu de apă căzând în cascadă. Era ascuns după cotitură, în defileu.

— Acum ce mai e? întrebă Rothe.

Orisian se holba la pâlcul dens de sălcii care se afla între ei şi cascadă. Copacii se înghesuiau pe fundul defileului. Nu se vedea niciun drum pe-acolo. El ştia unde se aflau.

— Noi mergem înainte, îi zise Ess'yr lui Rothe. Ei nu ne vor urmări.

— N-ai unde să te duci, murmură Rothe. E un loc blestemat. Sara n-a avut noroc aici. Nimeni n-a avut. De ce nu ne-ar urmări şi să ne prindă la cascadă?

Ess'yr îi întoarse spatele.

— E un dyn hane, explică Orisian. Un cimitir. Probabil că e unul vechi, abandonat. Kyrininii morţi sunt în copaci.

Scutierul părea neîncrezător.

— Şi aşa ceva va ţine Bufniţele Albe departe de noi? Bine, dar ce ne facem odată ajunşi la cascadă? Zburăm? Ei nu vor trebui decât să aştepte. Nu e nicio cale de ieşire de aici, Orisian.

— Ba este, zise Varryn.

Orisian simţi brusc premoniţia a ceva îngrozitor. Vocea Kyrininului avea în ea un zvon de moarte. Decizia fusese luată cu ceva timp în urmă. Aceasta era esenţa sa.

Inurian era întins pe pământ. Se ridică într-un cot şi-i făcu semn lui Orisian.

— Ascultă la mine, Orisian. În munţii de deasupra noastră e un oraş în ruine. Ştii asta?

— Criagar Vyne? Am auzit de el.

— Ess'yr vă poate arăta drumul. E cineva acolo: Yvane, o femeie na'kyrim. Ea vă poate oferi adăpost. Nu cred că Bufniţele Albe vor merge atât de departe în teritoriile Vulpii. Poate că nici Drumul Negru.

Îşi duse mâna la gură pentru a înăbuşi o tuse chinuitoare. Când o coborî din nou, avea pete de sânge pe palmă.

— Dar noi trebuie să ajungem la Glasbridge sau la Kolglas. Trebuie să…

Orisian tăcu când Inurian îl strânse puternic de braţ.

— Nu, Orisian, zise na'kyrimul cu asprime. Gândeşte-te. Bufniţelor Albe nu le va lua mai mult de câteva ore pentru a vă prinde. Acum nu mai eşti în vale. Eşti în pădure şi acesta este teritoriu Kyrinin.

Ochii cenuşii ai lui Inurian îi fixară pe cei ai lui Orisian. Ardeau cu o intensitate pe care Orisian n-o mai văzuse niciodată.

— Anduranul s-a dus, probabil că şi Tanwrye. Glasbridge urmează. Du-o pe Anyara în siguranţă, Orisian. Yvane vă poate duce la Koldihrve, cu o barcă. Pe amândoi.

Orisian descoperi că are lacrimi în ochi. Abia dacă mai asculta ce-i spunea Inurian.

— Vei veni cu noi, zise el sfidător, deşi nu-şi putuse stăpâni tremurul din voce.

Inurian închise ochii.

— Nu, zise el.

Puterea îl părăsi. Îi căzu mâna de pe braţul lui Orisian.

— Ba da! strigă Orisian, îmbrăţişându-l pe Inurian.

Ceilalţi se întoarseră la izbucnirea bruscă. Ess'yr veni lângă el. Inurian îi şopti ceva în limba Vulpii. Ea se lăsă în jos şi îi luă mâinile lui Orisian de pe na'kyrim.

— El nu poate veni, zise ea pe un ton uniform.

Orisian o împinse departe.

— Ba vine cu noi! strigă el.

Se uită de la unul la celălalt.

— Vine cu noi, insistă încă o dată.

Anyara plângea fără zgomot, lacrimile lăsând dâre prin praful de pe obrajii ei. Ess'yr şi Varryn nu ziseră nimic. Ochii lor îi întâlniră pe ai lui cu o privire fermă. Numai Rothe se uita în altă parte. Scutierul înclină capul.

— Rothe, zise Orisian. Tu l-ai cărat până aici.

Rothe îşi drese glasul şi se mişcă tulburat, ca şi când s-ar fi scuturat de gânduri.

— El rămâne, zise Varryn. Nu-l putem transporta. Urcarea…

— Urcarea? strigă Orisian, împins de dorinţa profundă de a-şi vărsa mânia pe Ess'yr. De ce am venit aici dacă ai ştiut că nu-l putem lua cu noi? Ar fi trebuit să mergem pe alt drum.

Pe faţa delicată, de obicei impasibilă, a femeii Kyrinin se vedea durerea mai mult decât s-ar fi aşteptat el. Profunzimea acesteia îl făcu să se calmeze. Ea nu zise nimic.

— El ştia, zise Varryn. A fost ideea lui. Nu exista altă cale.

Orisian îşi lăsă capul în jos. Era în el o neputinţă pe care o mai simţise o singură dată înainte, cu cinci ani în urmă, când privise corabia îndoliată navigând de la Kolglas la Cimitir, având la bord corpurile înfăşurate în cearşafuri albe.

— Trebuia să-mi fi spus, zise el cu o voce spartă.

În acel moment, simţi o atingere pe mână. Degetele lungi ale lui Inurian îi mângâiau pielea.

— Stai liniştit, Orisian, murmură na'kyrimul.

Pleoapele îi vibrau.

— Stai liniştit, repetă el. Fii tare. Eu mă voi odihni aici o vreme. Tu trebuie să mergi mai departe.

— Eu nu te las aici, gemu Orisian.

— Ba da, pentru că te rog eu. Mereu ai avut încredere în mine şi trebuie să ai încredere în mine şi acum. Aeglyss vine după mine. Pot să-l aud, în capul meu. Acesta este motivul pentru care am venit cu voi atât de departe, să-l atrag în acest loc, de unde nu se poate merge mai departe. Kyrininii lui nu vor merge de bunăvoie dincolo de dyn hane şi nici Aeglyss, dacă mă va avea pe mine. Dar voi trebuie să mergeţi mai departe. Ar putea să vină alţii: Horin-Gyre sau mai rău.

Asta doar îi va întârzia. Nu puteţi zăbovi.

Orisian clătină din cap.

— Unde-i Ess'yr? întrebă Inurian, iar ea veni în faţă şi îngenunche.

Orisian nu vedea nimic din ceea ce se petrecea între ei. Şuşoteau în fluida limbă a Vulpii, dar mintea lui era oricum amorţită şi nu-şi putea rupe privirea de la eleganta mână a lui Inurian care era aşezată încă lângă a lui. Simţi din tonul lui Inurian că el îi pusese o întrebare lui Ess'yr. Ea nu răspunse pe dată. Varryn făcu câţiva paşi rapizi şi spuse repede ceva. Era furios. Ess'yr îi răspunse şi fratele ei se întoarse şi porni cu paşi mari spre dyn hane. Inurian zâmbi. Ess'yr se aplecă şi-l sărută pe buze.

— Pleacă, şopti Inurian.

După o clipă, Orisian îşi dădu seama că ordinul îi era adresat lui. Clătină din cap din nou.

— Ia-l, Rothe, zise Inurian.

Ess'yr se ridică şi plecă. Umerii îi erau rigizi ca şi cum numai puterea lor ar fi ajutat-o să ascundă ceva în ea.

Rothe îi apucă braţul lui Orisian.

— Veniţi, zise el.

Anyara îngenunche şi-l îmbrăţişă pe na'kyrim.

— La revedere! şopti ea, ridicându-se şi plecând după Kyrinini.

— Orisian… zise Rothe, dar Orisian îşi smulse braţul şi îl îmbrăţişă pe Inurian, cum făcuse şi sora lui. Încercă să-i înconjoare tot trupul şi să-l strângă la piept. Putea simţi cum coşul pieptului lui Inurian se ridica şi se lăsa, îi auzea respiraţia tremurătoare.

— Du-te, îi zise Inurian la ureche. El se apropie. Du-te, Orisian. Nu te voi uita!

— Ne vom revedea, zise Orisian şi îl lăsă pe Rothe să-l tragă în picioare şi să-l ia de-acolo.

X

Respiraţia pădurii era moale, egală. Crengile se mişcau la cea mai slabă briză. O bufniţă care se adăpostise pe trunchiul unui stejar clipi şi privi în jos, în timp ce paşi sprinteni treceau pe dedesubt.

Pe un dâmb stâncos, un urs negru care amuşina după insecte în crăpăturile de sub stratul de frunze uscate şi paie îşi săltă capul şi îl clătină, mirosind un parfum din aer. Pufni iritat, escaladând stâncile şi păşind mai departe. Siluete în mişcare trecură peste movilă, venind dinspre pădure şi dispărând tot acolo, în doar câteva momente. Şoarecii se făcuseră mici în mijlocul gazonului elastic atunci când paşii în trecere le zgâlţâiseră domeniul. O singură frunză moartă, unul dintre ultimele vestigii ale toamnei, căzu în spirală şi desenă în aer mai multe figuri înainte de-a coborî.

***

Inurian stătea lângă râu. Dyn hane era în spatele lui. Sunetul cascadei îi umplea urechile.

Soarele de iarnă trecuse de stânci şi lumina cele mai înalte piscuri. Abia se mai vedea. Era foarte frumos, gândi el. Aceasta fusese întotdeauna perioada sa favorită din an.

O faţă plutea înaintea ochiului său lăuntric, cea a lui Ess’yr. Ducea cu ea prea mai multă durere, după părerea lui.

O dădu deoparte şi se uită spre pădurea liniştită din aval. Aştepta. Pentru cât timp, n-ar fi putut spune. „Gât de ciudat e să

ajungi la un astfel de final, se gândi el. N-am terminat cu viaţa. Se putea termina într-adevăr totul atât de uşor? Sigur că se putea”, îşi spuse. Fusese o cale ţesută cu o mie de mici întâmplări, intersecţia a nenumărate alte vieţi: un na’kyrim rătăcitor se întâmplase să dea peste un om bun într-un castel de la mare; un altul era consumat de mânie şi amărăciune; o femeie febrilă, cu mult timp în urmă, aruncase seminţele unui cult, iar cuvintele ei deformate ajunseseră ca peste toţi aceşti ani să asmută conte contra conte; o săgeată în întuneric. O singură săgeată.

Zări forme mişcându-se printre copaci. Nu se auzea niciun sunet care să le vestească venirea. Ştia ce erau. Ieşiră pe rând, apoi în ceată. Un arc larg de Kyrinini se afla în faţa lui. Şi totuşi, singurul sunet care se auzea era cel făcut de apa învolburată.

Inurian se legănă un pic. Fu o zbatere teribilă să se ridice în picioare. Deşi durerea dispăruse de-acum, lui i se păru că efortul rupsese ceva adânc în interiorul lui. Avu sentimentul că gândurile sale încearcă să se ridice şi sunt purtate de vânt în sus. Trebui să se lupte să le ţină la el. Aruncă o privire în sus. Cerul era un câmp de un albastru pur. Lumina părea să aibă o asemenea claritate, că el ar fi putut vedea până la capătul lumii dacă pereţii de stâncă n-ar fi înconjurat atât de îndeaproape acest loc. Pentru un moment, se înălţă, plutind spre întinderea albastră. Se reţinu şi îşi îndreptă privirea înapoi la luminiş.

Aeglyss era acolo acum, călare pe un cal murg. Trecu de şirul de Kyrinini şi se uită la Inurian. Calul respira greu şi se răsucea pe loc, frământând pământul moale, umed.

Aeglyss îi trecu frâul unuia dintre Kyrinini şi coborî din şa. Bătu calul pe gât, în timp ce păşea înainte. Veni lângă Inurian.

— Arăţi slăbit, zise el, înclinând capul un pic într-o parte.

— Sunt obosit, fu de acord Inurian.

În mintea lui cuvintele erau clare, dar sunau grele şi bălmăjite în aerul friguros.

Aeglyss îşi scoase mănuşile de călărie, pliindu-le la centură, şi îşi flexă degetele. Calul din spatele lui încă se frământa, scuturând din cap.

— Eşti pe moarte? întrebă el.

Inurian închise ochii pentru o clipă.

— Da, zise el.
— Vino înapoi cu mine. Bufniţele Albe au vindecători buni. Poate te putem ţine în viaţă.
Inurian clătină din cap cu grijă, de teama ameţelii.
— Nu, zise el.
— Dar e o nebunie! zise Aeglyss. De ce să mori fără rost? Vino înapoi cu mine. Învaţă-mă ce ştii. Stai cu mine.
Inurian era tăcut. Simţea o gaură în stomac ce-i avansa spre piept. Picioarele, pe care nu cu mult timp înainte le simţise atât de grele, nu mai aveau acum greutate. Îşi putea auzi bătăile slabe ale inimii.
— Nu mă părăsi. Am nevoie de tine, zise Aeglyss încet. Te rog!
Îl implora, aproape dărâmat de durere.
Lui Inurian îi fu milă de celălalt bărbat în acel moment.
— Nu pot să stau, zise Inurian.
Se lupta să se concentreze la faţa dinaintea lui. O reţea fină de firişoare roşii îi împăienjenea ochii lui Aeglyss. Pielea îi era lividă, ca de cadavru. Furia îi strâmba buza de jos. Mai erau şi alte semne, mai profunde, pe care numai Inurian le simţea.
— Ai mers prea departe, nu? zise el. Ai încercat ceva ce te-a depăşit.
Aeglyss flutură o mână în semn că a încheiat discuţia, deşi Inurian simţise şi iritarea din acel gest.
— O femeie, iscodind, trăgând cu urechea. Am alungat-o.
Se uită peste umărul lui Inurian.
— Inteligent să pui un dyn hane pe traseu. A cui a fost ideea asta? Bufniţele Albe sunt însetate de sângele Vulpii, dar asta le va ţine deoparte. Deocamdată. Nu contează, desigur. Eu pentru tine am venit.
— Chiar dacă eu sunt pe moarte, boala ta e mai gravă, Aeglyss, zise Inurian. Asta te va distruge. Trebuie să ştii asta.
Tuşi şi simţi lichidul sărat din fundul gurii. Îi ardea gâtul.
— Te rog, şopti Aeglyss din nou şi de această dată vocea lui era o mângâiere.
Inurian simţi cum celălalt îşi aşază degetele întunecate asupra gândurilor sale. Era dornic să facă ce-i cerea Aeglyss: să se

elibereze de suferinţa lui, să se agaţe de preţioasa viaţă. „Aşa se întâmplă”, se gândi el. Clătină din cap.

— N-ai forţa să mă supui voinţei tale. N-ai talentul, cu siguranţă.

Pentru momente lungi, Aeglyss rămase acolo, la fel de imobil ca şi Kyrininii care se uitau la el. Inurian clipi. O pânză i se puse pe ochi, însângerându-i marginile vederii ca o ceaţă şi nu mai văzu mare lucru în afară de faţa lui Aeglyss. Crezu că vede multe acolo: furie veche şi foame, dar şi ceva în ochi şi cutele frunţii, care trădau nedumerire şi durere, asemenea celor ale unui copil care nu înţelege de ce a fost pedepsit.

— Ultima şansă, zise Aeglyss. Te iert pentru toate insultele dacă te întorci cu mine. Învaţă-mă!

—Nu.

Aeglyss se întoarse pe călcâie şi plecă. Inurian simţi un ciudat val de eliberare.

— Aeglyss, aşteaptă, zise el.

Aeglyss se uită înapoi.

— Mai devreme sau mai târziu te vor ucide, zise Inurian. Bufniţele Albe sau Drumul Negru, sau neamurile Blood Haig. Crezi că poţi să le joci jocurile, să fii de-al lor. Dar nu poţi, Aeglyss. Ei nu te vor iubi, fiindcă încerci să fii unul dintre ei.

Aeglyss înhăţă o suliţă din mâna celui mai apropiat dintre Bufniţele Albe. Dinţii i se dezgoliră într-o grimasă de furie. Merse cu paşi mari până la Inurian şi împlântă suliţa în el, străpungându-l până la mâner.

— Gata cu joaca, micuţule, şuieră Aeglyss.

Inurian căzu. Aeglyss îl ridică.

— Ai zis odată că sunt un câine care se crede lup. Spune-mi acum, Inurian. Cum sunt acum? Câine sau lup?

— Ai o inimă de câine.

— Foarte bine. Dar bate mai tare decât a ta.

— Eu am ales, murmură Inurian şi simţi cum îl părăsesc şi ultimele puteri.

Fusese mai simplu decât se aşteptase să-i dea drumul.

Aeglyss îl scuipă în obraz şi lăsă suliţa jos. Inurian căzu într-o parte. Aeglyss păşi înapoi.

— Îmi pare rău, murmură Inurian.

— Terminaţi cu el, zise Aeglyss în limba Bufniţelor Albe.

Comuna se simţea în cuvinte, punea în ele un miez de comandă şi insistenţă care nu puteau fi negate. Kyrininii porniră hotărâţi înainte. Se înghesuiră în jurul lui Inurian şi el se stinse sub o ploaie frenetică de înjunghieri cu suliţa şi şuturi.

Aeglyss stătu şi privi un timp, apoi se întoarse la calul lui. Scoase un strigăt ascuţit, cu un soi de durere sau furie, în timp ce se aruncă în şa.

Îndepărtându-se călare, Aeglyss se aplecă pe coama calului. Nu privi înapoi. Kyrininii veniră în spatele lui şi în curând fură înghiţiţi de pădure. Cadavrul însângerat al na'kyrimului de la castelul Kolglas zăcea singur pe iarba umedă, în aşteptarea păsărilor necrofage. Se auzea sunetul cascadei.

CAPITOLUL 4

Car Criagar

Din înălţimile uriaşe ale Tan Dihrinului – Munţii Lumii – se revarsă lanţuri de vârfuri mai mici, ca nişte braţe care îmbrăţişează pământul. Dintre acestea, cel mai lung este Car Criagarul. Mai puţin semeţ decât Car Dine-ul din nordul său, totuşi sălbatic şi destul de colţuros, Car Criagarul este un mare zid de vârfuri muntoase întinse între văile râurilor Dihrve şi Glas. Pantele sale mai mici sunt îmbrăcate de pădure, iar mărăcinişurile bătute de vânt şi terenurile stâncoase îi decorează vârfurile. Zăpada rezistă toată vara prin povârnişuri şi pe pantele care nu văd soarele. Când se schimbă anotimpul şi nopţile se lungesc, Tan Dihrinul îşi trimite suflarea în jos de pe acoperişul lumii şi Car Criagarul se pierde sub zăpezi şi viscole. Totuşi, în inima acestuia – un loc distrugător de suflet, fără dragoste de viaţă – se află ruine de oraşe şi vechi cetăţi. Se spune că în aceste locuri a sălăşluit un neam care a trăit şi a domnit cu mult înainte ca zeii să fi plecat din această lume.

Trebuie să fi fost un popor puternic, cu mai multă voinţă şi putinţă decât avem noi astăzi, de a construit atât de grandios în astfel de locuri. Cei care vizitează acum ruinele – Kyrininii sau oamenii liberi, sau vânătorii de pe valea râului Glas – sunt asemenea necrofagilor, vagabonzilor. Ei n-au încredere în aceste locuri părăsite şi spun poveşti cu fantome şi cu fiare care le bântuie. Totuşi, poate că neliniştea lor are rădăcini mai adânci. Poate că ei nu-şi doresc să li se aducă aminte cât de înapoiaţi sunt faţă de aceşti strămoşi care trăiseră în lumina zeilor.

din Şederea lui Hallantyr

I

Dun Aygllul era un oraş al amintirilor de piatră şi marmură. Aşezat la marginea pajiştilor înalte şi a mărăcinişurilor din nordul teritoriilor Ayth-Haig, a fost sediul regilor începând cu Aygll din Abban şi încheind cu Lerr, regele-copil ucis la In'Vay. Palatele încă se văd în oraş – supravieţuitoare ale focului şi ruinei care au contribuit la căderea regatului şi ale Anilor Furtunoşi care au urmat –, dar acestea s-au degradat odată cu declinul bogăţiei şi puterii conţilor Ayth care conduc acum. Memorabila splendoare a acelor reşedinţe regale, implicit în ceea ce priveşte arhitectura ruinată şi mozaicurile şi frescele care pot fi zărite printre buruienile care cresc înalte, bântuie oraşul şi-i conferă un aer de neglijenţă şi degradare. Haite de câini sălbatici cutreieră curţile şi grădinile în care şi-au petrecut zilele regii care au domnit de la Valea Lacrimilor la Golful de Aur. Cerşetorii şi hoţii, săracii şi disperaţii sunt singurii care mai găsesc acum adăpost sub acoperişurile care au răsunat cu mult timp în urmă de pompa ceremoniilor.

Un singur palat a rămas intact: o reşedinţă lungă, mai puţin fortificată de la marginea nordică a oraşului, în care trăia într-o izolare udată cu alcool Ranal oc Ayth-Haig. Numele propriu-zis al acestuia era Bann Ilin, dar mulţi îl numeau Palatul Beţivanului. Ayth Blood decăzuse mult faţă de zilele sale de influenţă şi grandoare. O succesiune de conducători destrăbălaţi şi risipitori îl aduseseră în starea actuală de ascultare linguşitoare faţă de conţii Haig. Chiar şi autoritatea lui Ranal asupra teritoriilor sale era slabă. Fie că era vorba despre lorzii din Asger Tan şi Ist Norr de pe coasta îndepărtată, despre aşezări de bandiţi şi despre tabere de căutători de aur de pe dealurile dezgolite ale Far Dyne-ului sau de companii de soldaţi Haig care patrulau pe drumurile importante de pe teritoriul său, erau mulţi pe domeniul lui a căror loialitate faţă de el era doar o vorbă.

Taim Narran dar Lannis-Haig intră călare în acest oraş ofilit în capul unei coloane de oameni epuizaţi. Compania lui este mai puţin numeroasă ca la început. Cei mai slăbiţi din trupă fuseseră lăsaţi în Vaymouth, sub supravegherea atentă a unuia dintre puţinii negustori din oraş ale cărui rădăcini se aflau în valea

râului Glas. Nu mai muriseră pe drumul vestic care ducea de-a lungul coastei Nar Vay şi în sus, prin Dramain până la Dun Aygll, dar călătoria îşi spusese cuvântul. Aproape toată hrana se terminase şi trăiseră cu ceea ce putuseră cumpăra sau lua la schimb de-a lungul drumului de la fermieri şi negustori. Taim era bucuros să lase în urmă teritoriile Haig, şi chiar Dun Aygll, cu aspectul lui sumbru, rece; era o privelişte plăcută. Neamul Blood Ayth-Haig era doar puţin mai prietenos cu ai lui chiar decât Haig însuşi, dar sosirea lor aici însemna că se apropiau de regiunile mai primitoare: încă vreo câteva zile şi urma să ajungă la Kilvale, pe graniţa de sud a Kilkry-Haig. Acolo, ei puteau fi, în sfârşit, siguri că vor găsi aliaţi adevăraţi. Totuşi, înainte de toate era odihna. În cele trei sau mai multe secole de existenţă, în Dun Aygll se ţinuse în fiecare an un mare târg. Grajdurile şi şoproanele stăteau goale mare parte din timp şi ofereau acum un cămin temporar pentru războinici şi animale deopotrivă, odată ce Taim căzuse de acord asupra preţului cu dregătorul pieţei, un mic funcţionar al Breslei Fierarilor. Doar două dintre meserii – fierarii şi lânarii – îşi mai aveau bresle organizate la Dun Aygll, restul migrând de-a lungul anilor mai întâi la Kolkyre – când Kilkry stăpânea peste neamurile Blood –, apoi la Vaymouth, atunci când Haig preluase conducerea. Meşteşugarii se orientau mereu după putere, asemenea vulturilor care îşi aruncau umbrele asupra unei armate în retragere. Cele două bresle care rămăseseră în Dun Aygll erau, cel puţin în aceeaşi măsură precum contele, conducătoarele oraşului. Cu Breasla Lânarilor luă legătura Taim după ce oamenii săi se aranjaseră. Tatăl lui fusese membru al acesteia, şi asta, credea el, ar fi trebuit să fie suficient pentru ca Breasla Lânarilor să-i ofere informaţiile mult râvnite.

Clădirea era una mare, amplasată în dosul străzii din spatele intrării cu coloane. O cerşetoare cu faţa schilodită de boala Putregaiul Regelui – pe care unii o considerau un blestem rămas de la ultimul monarh Aygll, care a şi murit din cauza ei – întinse o mână rugătoare spre Taim de la locul ei de pe trepte.

Taim se uită la faţada clădirii. Probabil că fusese cândva strălucitoare, cu un curcubeu de culori pe plăcile minuţios lucrate de mozaic cu model curbat şi care se întindeau printre

lucrările în piatră. Nuanţele acestora ofereau acum doar un indiciu al fostei lor glorii. Chipurile cioplite se uitau în jos la el, în timp ce trecea printre coloane şi prin uşa deschisă. Era acolo un culoar scurt, apoi o poartă de fier forjat îi blocă drumul. Dincolo de aceasta, putu vedea o grădină care se întindea în jurul unei fântâni prăbuşite.

Un paznic suspicios îi dădu drumul înăuntru şi îi zise să aştepte până e chemat cineva. Şi funcţionarul care veni fu mai mult decât neprimitor. Se duse să găsească un ofiţer superior cu care să vorbească Taim, numai după ce dădu un adevărat spectacol cu reticenţa lui.

Taim se aşeză pe o bancă spartă de piatră pe lângă fântână, holbându-se la firul subţire de apă care curgea din gura unui peşte contorsionat. Talentul zidarului care sculptase fântâna fusese copleşit de timp. Peştele era ciobit şi exfoliat. Privind în jur, Taim putea vedea că grădinile încă erau bine îngrijite, dar iarna le văduvise de frumuseţe. Pământul gol, tulpinile brune, grămezile de frunze căzute şi o întindere de arbuşti veşnic verzi era tot ce se putea vedea. Grădinile umpleau centrul unui patrulater mare, în jurul căruia era o pasarelă cu portic. Nu se vedea niciun semn de viaţă. Locul avea un aer somnolent.

În final, îl trimiseră pe secretarul Breslei să vorbească cu el. Era un bărbat din Drandar, corpolent, cu faţa rotundă, care părea să dea dovadă de bunăvoinţă reală pentru Lannis-Haig. Spuse că a vizitat de mai multe ori Anduranul.

— Contele tău, toţi conţii voştri au fost prieteni buni cu Breasla noastră din valea râului Glas.

— Comerţul cu lână face parte din viaţa neamului meu Blood. Aşa a fost mereu.

— Sunt vremuri grele pentru noi toţi, murmură secretarul. Niciun bine nu poate veni dintr-o asemenea tulburare.

— Ştii cumva ce s-a întâmplat? N-am auzit prea multe pe drumul de la Vaymouth.

Secretarul se foi incomodat. Îşi încreţi buzele şi şterse praful de pe bancă.

— Nu se obişnuieşte ca veştile colectate prin canalele Breslei să fie împărtăşite cu uşurinţă, zise el, dar continuă grăbit când văzu dezamăgirea de pe faţa lui Taim: Dar tatăl tău a fost, aşa

cum spui, membru şi ai putea obţine, fără îndoială, aceleaşi informaţii în altă parte. Nu ştim nimic care să nu fie cunoscut în afara acestor ziduri, cred.

— Aş fi recunoscător pentru orice veşti, zise Taim.

— Desigur, desigur. Înţeleg. Cu regret, nu pot să-ţi spun nimic care să-ţi alunge grijile. Ultimele veşti pe care le avem sunt despre o bătălie, undeva între Anduran şi Glasbridge. Gerain nan Kilkry-Haig şi mulţi alţii au căzut acolo. Drumul Negru a fost victorios. Anduranul este asediat.

Umerii lui Taim căzură uşor.

— Moartea lui Gerain e o veste proastă. A fost un om bun, iar pierderea lui are să-i rupă inima tatălui său. Cum se poate ca toate acestea să se fi întâmplat atât de repede? Anduranul asediat?

Secretarul ridică din umeri nervos.

— E dificil, de fapt, să cerni ştirea de zvon. Multe poveşti senzaţionale vin din ţinuturile tale. Povesti cu oameni sălbatici de dincolo de Tan Dihrin care au drept hrană carne de om, poveşti despre o armată Kyrinină care jefuieşte valea. Mi s-a spus, deşi cred că se exagerează, că oamenii pădurii şi Inkallimii au atacat împreună Kolglasul. Un grup de Bufniţe Albe a atacat oraşul, în timp ce corbii au intrat în castel.

Taim Narran se uită trist la mâini. Ar trebui să fie acolo, alături de Croesan.

— Îmi pare rău, zise secretarul. Ştii cum astfel de vremuri aduc frică şi închipuiri. Poate că lucrurile nu sunt chiar atât de grave cum par.

— Şi dacă sunt doar pe jumătate adevărate…

Taim nu-şi încheie gândul. Până la urmă, nu era mare lucru de spus. Breslaşul îşi drese glasul. Se apropie un pic de Taim.

— A fost trimisă vorbă de la Vaymouth să vină în ajutor noi armate. Se vor aduna aici şi în Drandar. Cei mai puternici vor triumfa în final, iar aceştia sunt Haig, nu Gyre.

— Căminul meu va fi pustiit până atunci. Dacă Marele Conte ar fi stat de la început alături de neamul meu Blood şi de Kilkry-Haig – în loc să se îngrijească doar să-şi întindă umbra în sud, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Îşi regretă cuvintele de îndată ce-i ieşiră pe gură. Breslele aveau aici puteri mai mari decât în ţinuturile sale, ţesute în pânza domniei şi-a influenţei. Deşi Lânarii nu erau cunoscuţi ca mari prieteni de-ai Haig Blood, era imprudent să-l vorbeşti de rău pe Contele Conţilor, fiindcă nu ştiai când şi cine putea repeta cuvintele.

Secretarul se uită la Taim cu o expresie indescifrabilă pe faţă.

— E adevărat că Marele Conte a pus să fie orbit Igryn? întrebă el încet.

— Adevărat. Mila Regilor.

Secretarul dădu din cap încet. După ce medită câteva momente, respiră adânc.

— Gryvan oc Haig nu se aliază cu nimeni în afară de Mâna din Umbră. Dar o astfel de prietenie nu reprezintă mai nimic în vremuri ca acestea. Armatele au fost convocate, dar nu există mari companii pe drum. De ce crezi? Am auzit ce spunea un om – un căpitan de arcaşi Haig – pe care l-a luat gura pe dinainte într-o tavernă din apropiere de aici. Zicea că nu va fi nicio mişcare spre nord până când neamul tău Blood nu va fi distrus. Nu va mai fi nici urmă de conţi Lannis în valea râului Glas, zicea el. Secretarul se scutură şi se uită în jur. Doar un zvon, sunt sigur, dar nu unul pe care să-l auzi în asemenea împrejurări.

— Nu, murmură Taim.

— Eu trebuie să mă întorc la treaba mea. Am o întâlnire cu proprietarul azilului nostru de binefacere. Activitatea Breslei nu se opreşte niciodată.

— Nu, zise Taim din nou. Mulţumesc. Îţi sunt recunoscător.

Taim merse înapoi pe străzile din Dun Aygll, pierdut în gânduri.

Când plecase spre sud cu luni în urmă, îi promisese soţiei sale că se va întoarce la ea. Acum asta făcea, dar poate prea târziu pentru ea, pentru toţi. Se temea că îşi va duce oamenii să moară pe câmpurile din valea râului Glas. Măcar era un loc mai potrivit pentru a găsi Întunericul Adormit decât munţii de la Dargannan-Haig, unde îşi lăsaseră atât de mulţi dintre camarazi, iar neamurile Blood de la Drumul Negru erau un duşman care merita sacrificiul. Dar, dacă era adevăr ce-i spusese secretarul Breslei – şi era, îi spunea instinctul lui Taim –, trebuia să existe

cumva o răfuială şi cu Haig Blood. Taim avu sentimentul clar că orice s-ar fi întâmplat în săptămânile şi lunile care vor urma, el n-avea să mai cunoască niciodată liniştea sau odihna. Timpul care îi mai fusese lăsat urma să fie sângeros.

II

Dyn hane-ul îi înghiţi. Sufocată de sălcii, lumina zilei fusese înlocuită de întuneric şi umbră. Orisian se lupta cu uluirea care îl cuprinsese. Vru să strige, să-i oprească şi să-i facă să se întoarcă. Nu era corect. Nu aşa trebuia să fie. Dar Rothe era imediat în spatele lui şi nu se putu opri. Şi, până la urmă, aşa fusese.

Ramurile subţiri îi atingeau faţa. Copacii erau apropiaţi. Nu era nicio potecă prin acest loc al morţii. Orisian simţi ceva pe obraz şi îndepărtă ceea ce luase drept o insectă, dar era, de fapt, doar o lacrimă.

Ieşiră brusc dintre copaci. În faţa lor se ridica o stâncă. În apropiere, Săritura lui Sarn cădea de la înălţime într-un bazin ca un putinei, aruncând o perdea de stropi. Orisian se uită în sus şi simţi pe piele atingerea rece a o mie de picături de apă.

— Ar trebui să ne întoarcem, şopti el.

Numai Rothe îl auzi în zgomotul făcut de căderea de apă.

— Era o rană gravă, Orisian. Nu se mai putea face nimic. Poate că îl vor îngriji ei.

Orisian se holbă la stâncă. Era un zid de piatră fisurată şi spartă. Muşchi şi ferigi creşteau cufundate în respiraţia saturată a cascadei. În altă parte, stânca era goală. La poalele ei se îngrămădeau bolovani.

Ess'yr începu să urce, urmând o crevasă care mergea în unghi înclinat pe lângă cascadă. Varryn o urmă, făcându-le semn oamenilor să vină după ei.

Orisian şi Anyara ezitară, dar Rothe zise încet:

— Trebuie să mergem. Nu ne putem întoarce acum. N-avem ce face în cazul de faţă decât să ne încredem în ei.

În clipa în care piciorul îi părăsi pământul, Orisian se simţi iremediabil singur. Era la fel de mic precum un gândac de pe peretele unui turn. Mintea lui se umplu de textura pietrei de sub

degetele sale şi de vâjâitul Săriturii lui Sarn. Nici nu mai conta dacă ar fi căzut; lumea deja se retrăsese din el. Nu erau acolo decât suprafeţe – a pielii subţiri pe cea a rocii de care se agăţa, cea a acoperişului transparent al cerului de deasupra – şi nimic dincolo de ele, doar un gol. El îi putu auzi vocea nedesluşită în minte. Poate că era tunetul cascadei, poate nu.

Crevasa se termină. El privi în sus şi îi văzu pe Varryn şi pe Ess'yr căţărându-se deasupra lui. Îi urmă, pentru simplul motiv că trupul lui încă se putea mişca. Kyrininii ajunseră la o margine subţire, periculoasă, o fractură pe faţa stâncii. Cum Orisian se târî şi el pe ea, se strânseră într-o parte, mergând tot mai aproape de masa de apă care se prăbuşea. Ceaţa cascadei îi învălui şi îi făcu să nu se mai vadă. El se ridică să se ducă după ei şi pentru prima dată se uită peste umăr. Văzu acoperişurile dyn hane-ului blestemat care se întindea jos, în defileu. Cascada arunca pe deasupra copacilor nori de vapori, care străluceau în soarele tomnatic. Corpul lui ezită pe măsură ce spaţiul din spatele lui se îngusta. Se strecură pe urmele Kyrininilor.

Ess'yr şi Varryn intrară într-o fisură îngustă, verticală, din stâncă, jumătate din înălţimea unui bărbat. Râul Zăpezii se prăbuşea prin aer la o lungime de braţ de ei.

— Vino, îl chemă o voce din interior şi Orisian se subţie şi trecu prin faţa stâncii.

Kyrininii aşteptau în interior. În lumina chioară, Orisian descoperi o încăpere îngustă, apăsătoare. Sus, în munte, se auzi fuga unor paşi. O respiraţie răuvoitoare părea să coboare din strâmtoarea scării. Îi atingea faţa cu degete reci şi îi trimitea ramificaţii umede în plămâni. Mirosul stătut, vechi de o sută de ani, îl apăsa.

Intrară Anyara şi Rothe. Varryn îi conduse până la scări. Îi urmă Ess'yr şi apoi Orisian. El descoperi ce înseamnă cu adevărat întunericul. Merseră pe un singur rând. Orisian mergea într-un ritm amorţit, oboseala din picioare sporindu-i fără să-l tulbure. Simţea că piatra de sub picioarele sale era tocită. Trecerea secolelor ştersese paşii. Îi auzea pe ceilalţi înaintea şi în spatele lui. În tunelul lipsit de lumină, negru ca o esenţă a nopţii, văzu modele de turbulenţe care i se zvârcoleau în interiorul ochilor. Nu le putea prinde, pentru că se stingeau când

încerca să-şi focalizeze privirea asupra lor. Şi, în starea lui ciudată, de pierdere a minţii, se întrebă dacă nu cumva într-una dintre aceste imagini fugare vedea Întunericul Adormit. Poate că asta avea să găsească dincolo de peretele prin care trecea. Paşii i se poticniră. Aproape călcă greşit şi se opri.

— Orisian, strigă Rothe în spatele lui. Nu vă opriţi, nu vă opriţi!

Mai făcu un pas în întuneric şi formele dispărură.

— Nu te opri! îi strigă Ess'yr în spate, de mai sus.

„Nu te opri”, gândi Orisian şi îşi reveni cu o rapiditate ameţitoare. Simţi o agitaţie în piept, o înflorire bruscă a fricii. Ajunse afară şi şterse în trecere peretele. Se mai linişti când îşi dădu seama că lumea era încă acolo, chiar dacă el era orb. Începu să urce din nou. Minutele treceau. Picioarele lui Orisian erau ca nişte vreascuri fragile, o masă dureroasă. Se gândi la tatăl său, la frate, la mamă, fără să-şi amintească de la un moment la altul la ce se gândise. De la o vreme, îl simţi pe Inurian mergând alături de el. Senzaţia dispăru. Inurian era în spatele lui, ştia el. Cu toţii erau, în afară de Anyara şi Rothe. Se detaşă de tot ce cunoscuse, ca o barcă îndepărtată de mal şi călărind curentul într-o mare neţărmurită.

Veni un moment când ştiu sigur şi cu limpezime că nu mai putea merge mai departe. Trebui să se oprească, să-şi lase picioarele epuizate şi plămânii să se potolească. Apoi, fără niciun avertisment, se termină. Nu mai erau paşi de făcut şi el se poticni într-un pasaj plat. Ess'yr şi fratele ei stăteau împreună în picioare, aşteptându-i pe Orisian şi pe ceilalţi. El nu-i vedea. Înainte, se zărea o fantă de lumină albă, care strălucea în ochii lui ca o lamă de foc alb. Lipsit de ritmul mecanic ce-l susţinuse, căzu lângă perete, alunecând pe pardoseala rece. Anyara veni şi se aşeză alături de el. Rothe rămase în picioare, dar îşi prinse coapsele şi se aplecă în faţă, opintindu-se din piept.

Ess'yr se uită în jos, către groapa neagră din care urcaseră.

— Ei nu ne urmăresc, zise ea.

— Credeam că asta era şi ideea, făcu Rothe uimit.

Varryn se mişcă. Silueta lui se văzu o clipă în deschizătură, apoi păşi în exterior.

— Ieşiţi afară! strigă el.

Ess'yr fu prima. Cu ultimele urme de putere, se ridică şi Orisian şi el, Anyara şi Rothe îi urmară pe Kyrinini afară. Lumina zilei era aspră. Vântul trecu brusc, rece peste feţele lor. Priviră în tăcere peisajul din faţa lor. Ieşiseră la suprafaţă într-o aglomerare de bolovani care ascundeau intrarea în scară. O vale dezolantă se vedea în faţa lor, apărând treptat dintre crestele de piatră din inima lanţului muntos. Nu se vedea niciun copac, căci terenul ridicat stătea pavăză în faţa culmilor semeţe ale Car Criagar. Piscurile erau pierdute în nori. Cursul îngust, rapid al Râului Zăpezii îşi croia drum la vale printre bolovani şi smocuri de iarbă ascuţită, grăbindu-se către cascada care cădea undeva, dincolo de vederea lor.

— Ce loc, murmură Anyara.

Vântul era tăios şi aducea cu el o senzaţie de iarnă, dar îi umplu pieptul lui Orisian şi îl spălă de aerul stătut mort, de pe scara de pe care venise. Capul i se învârti, iar pielea îl furnică de parcă sângele lui abia reîncepuse să curgă.

Varryn privi în jur.

— Odihniţi-vă, zise el, arătând spre o mică pantă din apropiere. Pentru scurt timp.

Se aşezară pe pământ. Orisian trase de iarba aspră. Varryn îi şopti ceva lui Ess'yr, cu gura aproape de urechea ei. Ea îl lăsă şi merse încet spre râu. Îngenunche lângă apă o lungă perioadă de timp.

Orisian nu-şi putea lua ochii de la ea. Ea îşi scoase cureaua care-i ţinea hainele şi îşi trase tunica peste cap. Spatele ei gol era alb şi fără cusur, dezvăluind sub piele fiecare mişcare suplă a muşchilor şi oaselor. Ridică apă în căuşul palmelor şi şi-o vărsă pe faţă şi pe cap. Îşi cufundă spatele şi îşi strânse părul.

El o văzu pe Ess'yr aplecându-se şi înmuindu-şi faţa, apoi tot capul în râu. Zări curba palidă a pieptului ei mic frecându-se de suprafaţa apei. Când ea se îndreptă din nou, o făcu violent, scuturându-şi capul şi împrăştiind o ploaie de picături. Îşi ţinea mâinile pe faţă. Totul exprima mâhnire.

— A fost iubita lui, o auzi pe Anyara spunând lângă el.

— Am văzut şi eu, i-o reteză el. Nu sunt prost.

Imediat îşi puse braţul în jurul surorii sale, ruşinat de vehemenţa lui.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

Când Ess’yr veni înapoi de la râu, avea pleoapele roşii, dar era de un calm straniu.

— Trebuie să ne mişcăm, zise ea.

— Eu nu pot, zise Anyara.

— Nu contează, şopti Ess’yr.

Se aplecă să-şi ia micul bagaj, arcul şi suliţa şi o porni spre nord, în pustie.

Orisian rămase pe loc. Varryn îşi urmă sora. Orisian îl privi câteva clipe.

— Anyara, Rothe, zise el. Ascultaţi-mă. Orice s-ar întâmpla de-acum înainte, nimeni nu rămâne în urmă.

Se uită pe rând la fiecare dintre ei.

— Aţi înţeles? Am pierdut destul. E lupta noastră, nu a lor, făcu el semn spre Varryn. Noi trebuie să facem alegerile. Şi nu voi mai lăsa pe nimeni altcineva în urmă.

Mai întâi Anyara, apoi Rothe dădură din cap. Orisian văzu o urmă de surpriză în ochii surorii sale. „Nu sunt chiar fratele pe care îl ştia ea, se gândi el. Nu sunt chiar persoana pe care o cunosc eu.”

— Să mergem, atunci, zise el.

— Mai întâi umpleţi-vă ploştile, zise Rothe.

Apa Zăpezii era rece ca gheaţa.

***

Urcară constant, târşâindu-şi paşii peste smocuri de iarbă şi buruieni. Urmau râul cât de aproape puteau. Uneori, pe distanţe scurte, erau forţaţi să-şi schimbe drumul, ocolind peticele de teren mlăştinos, dar de fiecare dată reveneau în grabă pe malul apei. Plouă un pic. Temperatura scăzu rapid şi picăturile de ploaie se transformară în lapoviţă. Pe haine le apărură pete albe, dar se topiră cât ai clipi din ochi. Laturile văii erau abrupte şi de-abia acoperite cu gazon şi iarbă, abundând în bolovani şi straturi de rocă. Soarele era ascuns în spatele unui cer plat, cenuşiu, care amortiza sunetul şi lumina. Chiar şi puţina vegetaţie de-acolo preluase nuanţele discrete ale stâncilor şi norilor.

Fiecare dintre ei era pierdut în propriile gânduri. Picioarele lui Orisian făceau paşii din reflex. Se simţi pe el însuşi înghesuit

într-un colţ al minţii lui, dorind să uite pentru un timp tot ce se întâmplase. Acesta era un loc pe care-l ştia, cel în care se refugiase când Febra Inimii îi dăduse viaţa peste cap, dar nu-i era mai uşor doar pentru că mai fusese acolo înainte. Îşi spuse din nou şi din nou că era posibil ca Inurian să nu fie mort. Îşi ridică scurt ochii din pământ. Ess'yr, un pic în faţa lui, tremura în timp ce mergea. Probabil că îi era extrem de frig, după baia ciudată, ritualică, în râu, se gândi el. Ştia mai bine decât să sugereze să se oprească.

Ajunseră la o mare întindere de muşchi şi de papură – izvorul Zăpezii – de unde nu puteau merge mai departe fără a urca pe un teren mai înalt, mai expus. Aşa cum mergeau în sus, vântul le strepezea dinţii şi lapoviţa cădea aproape orizontal asupra pantei. Fură nevoiţi să se aplece pentru a se ţine pe picioare. Aflorimentele de roci mari de pe deal semănau cu nişte capete de creaturi gigantice, încremenite în momentul ruperii lor de pământ.

Când, în sfârşit, ajunseră pe creastă, îi întâmpină o pală de vânt. Orisian ridică un braţ pentru a-şi proteja ochii. Ceea ce văzu fu aproape la fel de tulburător ca loviturile vântului: adevăratul Car Criagar. În măsura în care se vedea prin lapoviţă şi prin stolul de nori joşi, erau acolo pante goale şi vârfuri înghesuite unul într-altul, care ajungeau până la cer. Cele mai înalte erau aproape albe de zăpadă şi gheaţă. Varryn porni în acea direcţie, spre inima stearpă a Car Criagarului.

***

Se păstrară cât mai mult posibil pe partea adăpostită a crestei, dar, cu cât urcau mai sus, cu atât devenea tot mai dificil să-şi facă drum printre rocile provenite din erupţii, distruse de frig, şi de mai multe ori trebuiră să treacă pe faţa expusă. Acolo, vântul îi zgâlţâia şi alunecară şi se împiedicară, zdrelindu-şi mâinile de pietrele ascuţite. Terenul plonjă brusc în pante mari cu grohotiş. Norii se revărsau pe vârfurile următoare, fierbând în vastele spaţii ale cerului. Ei n-aveau nici hainele, nici forţa necesară pentru o astfel de luptă cu stihiile, însă Varryn îi conducea fără scrupule în sus şi înainte.

În final, creasta se extinse şi se deschise spre umărul unui munte. Pe pământ, într-o mare curbă frântă, erau numai

făgaşuri şi bolovani de granit. Pe pante se aşternuseră dungi de zăpadă şi vântul le împrăştia de pe fiecare deluşor. Făcură o scurtă pauză, apoi Varryn se întoarse cu spatele la furtună şi porni să înconjoare flancul muntelui.

Lumina începu să se estompeze. Varryn se opri lângă un bolovan masiv, care zăcea pe munte ca jucăria aruncată de copilul unui uriaş. O fisură pe diagonală despicase piatra, ruptura făcând să se desprindă cele două treimi inferioare ale corpului său. Kyrininul făcu semn spre aceasta fără niciun cuvânt.

— Doar nu vrei să spui că ne petrecem noaptea aici? zise Rothe. Frigul ne va ucide.

— Vântul ucide în primul rând, răspunse Ess’yr pentru fratele ei. Acesta este adăpost. Stăm aproape, împărţim căldura.

— Fără foc? întrebă Anyara.

Singurul răspuns al lui Varryn fu să scoată tubul de coaja în care ţinea jarul. Nu găsi decât cenuşă rece.

— Oricum cred că n-avem nimic de ars, murmură Anyara.

Se înghesuiră în culcuşul lor dur. Deşi fisura era mai profundă şi mai largă decât părea din afară, tot era un spaţiu opresiv. Nu era loc să se întindă şi nu putură decât să se lipească de piatră. Greutatea stâncii de deasupra şi din jurul lor îl umplu pe Orisian de gândul sumbru că va fi strivit în somn, dar apoi găsi un moment de somn chiar şi într-un astfel de loc, în care odihna părea imposibilă. Trupurile tovarăşilor săi blocau cea mai mare parte din lumină. Când Varryn, ultimul dintre ei, li se alătură, Anyara murmură:

— E un coşmar.

Fu cea mai lungă noapte din viaţa lui Orisian. Cei cinci stăteau prinşi în centrul greu al pietrei, cu trupurile zguduite de fiorii ocazionali ai atingerii nopţii, în orele sale cele mai reci.

Dar Ess’yr avea dreptate. Căldura pe care o împărţeau nu-i lăsa expuşi frigului fatal. În timpul orelor lungi, simţise trupul ei lipit de-al lui, pe umărul lui, de-a lungul coapsei ei întinse alături de a lui.

De vreo două ori el crezu că simte căldura respiraţiei ei tăcute pe obraz şi, deşi nu putea vedea nimic, îşi imagină faţa ei acolo,

atât de aproape, încât o înclinare a capului ar fi fost suficientă pentru a o atinge.

Păru să treacă o veşnicie până ce o lumină difuză străpunse norii. Clătinându-se afară, în aer liber, Orisian gemu de durere din cauza rigidităţii articulaţiilor sale. Vântul se oprise. Valurile fără formă de nori plaţi, cenuşii, se ascunseseră acum după culmile înalte, dar el le putea simţi masa brutală ascunsă în spatele vălului, îşi scoase picioarele şi le frecă cu mâinile amorţite, rebegit ca un moş. Ceilalţi arătau la fel de epuizaţi şi de ponosiţi ca el, cu excepţia lui Varryn: el părea alert şi odihnit ca şi cum ar fi dormit cât se poate de confortabil.

— Cât mai e? întrebă Orisian.

— Ore, zise Varryn.

Vremea fu un pic mai blândă cu ei în ziua a doua. Nu adia niciun vânt, în schimb, trebuiră să se lupte cu valurile reci de nori care pluteau în derivă de-a lungul pantelor. În astfel de momente, nu vedeau în faţă la mai mult de douăzeci sau treizeci de paşi.

Închişi într-o lume îngustă, cu vederea şi auzul înăbuşite, ameninţarea peisajului ascuns se simţea mai iminentă decât înainte. Puţini dintre cei din neamul Blood al lui Orisian veniseră aici. Numai un temerar ar fi încercat să urce atât de sus pe Car Criagar la acest moment din an. Marele lanţ muntos avea o reputaţie sinistră prin locuitorii săi – Kyrininii care îi colindau pădurile, urşii mari care stăteau la pândă în colţurile sale cele mai sălbatice –, precum şi în sine. Şi mai erau şi ruinele: resturi ale oraşelor construite pe vremea când zeii încă vegheau peste lume. Existau poveşti cu aventurieri care veniseră să caute relicve din acele zile îndepărtate şi îşi găsiseră doar moartea, într-un fel sau altul. Uneori, îi ucisese muntele, alteori, gropile sau pereţii dezagregaţi ai ruinelor, iar alteori fiarele sălbatice.

Orisian nu putea spune cât de mult călătoriseră în acea zi. După-amiază, vremea le deveni potrivnică. Vântul se întoarse şi ceea ce începu ca o ninsoare uşoară căpătă forţă până ajunse o furtună în toată regula, gata să-i înghită. Se duseră către o ridicătură şi făcură o pauză pe creastă. Vântul îi zgâria prin haine şi le tăia respiraţia. Zăpada zbura spre ei. Orisian îşi lăsă capul în jos şi se crispă.

— Acolo, ţipă Ess'yr peste suflul vântului.

Sub ei, pe un vast teren plat, era un oraş. Un gigantic colţ de stâncă se ridica într-o parte, cel mai înalt ajungând să se piardă în furtună şi avea la poalele sale o întinsă reţea de ziduri dărâmate, de străzi şi case mărunţite: Criagar Vyne. În starea sa de degradare şi părăsire, în posesia totală a munţilor şi a cerului turbulent, arăta ca şi cum piatra pământului s-ar fi rupt haotic de-a lungul suprafeţei sale, pentru a exprima amintirea a ceea ce fusese odată în acest loc. Era o privelişte atât de stearpă, că Orisian simţi o vagă groază de a intra în el.

— Cine ar putea trăi într-un astfel de loc? strigă Rothe.

— Huaninii, odinioară, răspunse Ess'yr. O femeie na'kyrim, acum.

Varryn deja cobora spre ruine cu paşi mari. Ess'yr îl urmă. Anyara se uită neliniştită la Orisian.

— Am venit atât de departe, zise Orisian, protejându-şi ochii cu mâna de muşcătura zăpezii. Măcar vom fi la adăpost.

***

Highfast: ghemuit în vârful unui masiv pisc de piatră, apărat atât de abruptele stânci de dedesubt, cât şi de către propriile ziduri groase, a fost cel mai de necucerit dintre toate edificiile pe care neamul Blood Kilkry le-a moştenit de la regatul Aygll. Arhitectul Marain l-a construit şi numai acest fapt a făcut ca numele său să fie mai memorabil decât al monarhului care i-a poruncit. Scopul său, nevoia care a făcut să moară mai mult de o sută de muncitori pe piscurile şi căile înguste ale Munţilor Karkyre în deceniul în care s-a construit, a fost apărarea unui vechi drum. De atunci, istoria şi-a schimbat cursul. Drumul nu a mai fost folosit în timpul Anilor Furtunoşi care au urmat căderii regatului. Highfast a devenit o cetate uitată, cufundată adânc în singurătatea feroce a munţilor. Sub zidurile sale a fost de multe ori vărsare de sânge în viaţa sa lungă, lentă, dar era un loc de pace pentru cei care îl locuiau acum.

Vârful stâncos pe care era cocoţat Highfast nu era doar o temelie pentru ziduri şi turnuri. Armatele de lucrători ale lui Marain au săpat în oasele muntelui, înşirând o droaie de camere şi tuneluri prin piatră. În locurile unde stâncile erau abrupte şi invulnerabile la asalt, aceste tuneluri rupseseră pielea muntelui.

Ferestrele şi platformele se deschideau către vertiginoasa vedere peste defileu. Lăsau să pătrundă un pic de lumină, dar şi vânturile neîncetate care suflau printre vârfurile munţilor. Uneori, reţeaua de tuneluri reverbera sub aerul grăbit, ca şi cum ar fi fost plămânii unui uriaş.

Acel sunet, aproape imperceptibil chiar şi urechilor de na’kyrim, i-a oferit, de obicei, confort Alesei Cerys. Ea trăia între zidurile Highfast de cincizeci de ani şi îi cunoscuse toate stările. Permanenţa şi familiaritatea lui o ancorau de el. Ea se simţea în siguranţă în propriul corp.

Acum stătea pe un balcon mare, uitându-se la cavernoasa Sală a Scribilor. Sub lumina ce se revărsa prin marile şi îngustele ferestre, o duzină de na’kyrimi, aplecaţi peste manuscrise şi cărţi, transcriau, copiau, conservau. Nu se auzea niciun sunet, în afară de hodorogitul vântului pe stâncă, freamătul de pene şi suspinul ocazional al unei fragile pagini întoarse. Amestecul perfect de linişte şi sârguinţă era o scenă care, în anii de demult, i-ar fi alungat orice nelinişte lui Cerys.

Astăzi, gândurile îi erau uşor neliniştite. Şi nu era singura. O văzuse şi pe feţele altora, a celor în care curgea cel mai puternic Comuna. Incertitudinea îndurerată pe care o simţea în suflet era reflectată în ochii lor. Sămânţa acelei incertitudini fusese semănată ieri: ajunsese la ea, destul de brusc şi de sigur, că unul dintre ei – unul dintre veghetori – nu mai era prezent în Comună, ci era numai amintit acolo. Şi, deşi nu putea fi încă sigură, ea crezu că ştie cine e.

Netezi penele ciorii negre, mari, cocoţate pe balustrada balconului.

— Poţi să-mi spui că nu e adevărat, draga mea? îi şopti ea păsării.

Aceasta îşi aţinti ochii ca mărgelele asupra ei şi ea zâmbi.

— Nu, nu-mi vei fi de ajutor, pene vechi.

Mesagerul, un na’kyrim înalt şi subţire, care-şi freca mâinile de parcă încerca să scape de vreo pată ce nu se lua, o găsise acolo, pierdută în gânduri, deasupra scribilor ce trudeau.

— Aleaso, şopti el, temându-se să nu cumva să perturbe concentrarea celor care trudeau mai jos. Vorbeşte Visătorul.

De treizeci de ani, Tyn Kilvale, Visătorul, zăcea într-o cameră din înaltul Marelui Donjon de la Highfast.

Tineri na'kyrimi se duceau la el, spălându-i rănile, întorcându-l şi-l curăţându-l. Adesea, aceasta era prima sarcină încredinţată celor noi care ajungeau la Highfast. Aşa învăţau răbdarea şi pasivitatea. Şi veneraţia cuvenită Comunei, căci somnul lui Tyn îl purta departe de lume, în oceanul infinit al acelui spaţiu de neînţeles. Visătorul visa, dar nu aşa cum o făceau alţii.

Mai erau şi alţii care se îngrijeau de el. Datoria lor era mult mai neobişnuită. Unul după altul, vegheau asupra somnului na'kyrimului, aşteptând. Într-un somn şi mai profund, Tyn călătorea pe căi necunoscute celor care sălăşluiesc în lumea tangibilă şi uneori ceea ce găsea el acolo apărea, pe jumătate format, pe buzele lui crăpate, exfoliate. Acestea erau cuvintele pe care cei de lângă el le aşteptau, care erau pescuite din cele mai adânci şi mai îndepărtate locuri ale Comunei; comoara nelumească aruncată pe plaja din dormitorul lui.

Pe măsură ce anii treceau, el vorbea tot mai puţin şi mai rar. Rareori se mai ridica acum Visătorul destul de aproape de starea de veghe pentru a se mai consemna vreo frântură.

Pentru Cerys nu era o surpriză prea mare că acesta era unul dintre acele momente rare. Inurian îşi petrecuse multe ore la patul Visătorului în anii tinereţii sale. Ea îl urmă pe mesager până la scările sinuoase din faţa camerei lui Tyn, cu teama răscolindu-i stomacul. Dacă i se confirmau temerile, asta avea să-i provoace o mare durere.

Spre uşurarea ei, Cerys îl găsi pe Tyn dormind mai profund ca niciodată. Slujitorii lui îi păstraseră un aspect cât putuseră de sănătos. Cine dădea ochii cu el pentru prima dată şi nu-i cunoştea trecutul sau viitorul îşi putea imagina că era un bătrân care adormise cu doar câteva momente mai înainte. Pentru cei care ştiau mai bine erau semne care trădau ruperea lui îndelungată, lentă de starea de veghe. Pielea lui devenise un fin voal de culoarea fildeşului. Se întindea slabă peste oasele feţei lui. Părul argintiu şi rar atârna pe pernă asemenea unei pânze rupte de păianjen mort. Ondulaţiile patului sugerau acolo prezenţa unei forme vlăguite.

Nu vârsta preschimbase astfel trupul visătorului. El trăise 70 de ani; nu foarte mult pentru un na’kyrim. Comuna îl trăgea tot mai departe de găoacea trupului şi zi de zi acesta se descuama ca pielea veche a unui şarpe. La câteva luni, Amonyn venea şi îşi punea mâinile pe pieptul lui Tyn, în efortul de a opri degradarea lentă a cărnii acestuia. De fiecare dată, şedinţele îl lăsau pe vindecător secătuit şi rareori aveau mare efect. Numai în Dyrkyrnon sau undeva în inima întunecată a Adravane mai puteau fi na’kyrimi care ar fi putut depăşi competenţele tămăduitoare ale lui Amonyn, dar ce îl consuma pe Tyn era dincolo de puterea lui de a stăvili. Celei mai importante părţi din Tyn încetaseră să-i mai pese de lumea în care trupul său dormea şi fără existenţa interesului din partea lui nici chiar Amonyn nu putea face mare lucru.

Un scrib şedea pe o parte a patului. Bărbatul frunzărea prin documente. Se ridică atunci când intră Aleasa.

Arăta ca şi cum şi-ar fi dorit să fie altcineva în locul lui.

— Aleaso, şopti el. Cred că am prins totul, dar a vorbit doar pe scurt… şi foarte repede.

— Despre ce a vorbit? întrebă Cerys.

Ea se aplecă asupra fragilei siluete de pe pat. Sub pleoapele aproape translucide, ochii lui Tyn se mişcau încolo şi-ncoace, asemenea unor gândaci care se luptă sub o pânză de mătase. „Oare ce vede acolo? îşi spuse în sinea ei. Şi-o fi mai amintind că noi, ceilalţi, încă suntem aici, în acest loc?”

— M-mai mult confuz, Aleaso, zise scribul. Poate înţelegi tu mai clar ca mine…

Îi întinse foile de pergament. Cerys le luă, fără a le examina.

— Esenţa? insistă ea, cu blândeţe.

— L-a menţionat pe Inurian, cred. Poate… Cred că, probabil, moarte, Aleaso. Moartea lui. Dar şi altceva, pe altcineva. Un bărbat, deşi Visătorul a vorbit ca şi cum ar fi o fiară: o fiară cu sufletul negru, rătăcită în Comună.

Cerys dădu din cap. Era aşa cum anticipase ea. Înţelesul cuvintelor lui Tyn era rareori evident – cum ar fi putut fi altfel, din moment ce călătoreau atât de departe şi printr-un teritoriu ciudat!? –, dar acest mesaj era suficient de clar şi se potrivea cu ceea ce Comuna şoptise în mintea ei. Deci, Inurian se dusese.

Nu era singura din Highfast care avea să-i simtă pierderea în mod acut. Dar ce era cu cealaltă parte? Ce era cu celălalt bărbat? Cerys simţi profund, instinctiv că schimbarea plutea în aer. Un na'kyrim veghetor rareori ignora astfel de instincte, iar acum acestea îi şopteau că, dacă venea schimbarea, n-avea să fie una blândă.

Cu fruntea încreţită de griji, ea plecă să-l găsească pe Olyn. Îngrijitorul ciorilor era cel cu care Aleasa se consulta întotdeauna legal de profunzimile Comunei, de când plecase Inurian de la Highfast.

***

Când Orisian şi ceilalţi se mai apropiară, deveniră vizibile mai multe detalii din aglomeraţia de ruine. Cele mai multe dintre ele nu erau mai înalte de un stat de bărbat. Piaţa oraşului nu era decât un talmeş-balmeş de pietre şi roci, în crăpăturile cărora se aduna zăpada, dar ici-colo apăreau din moloz siluete de ziduri, uşi şi camere. Se apropiară de primul perete dărâmat şi trecură printr-o breşă către străzile moarte de dincolo. De îndată, forţa vântului scăzu un pic. Orisian îşi umflă obrajii şi-şi frecă faţa. Nu-şi simţea deloc pielea. Rothe puse mâna pe un bloc masiv de piatră. Pe suprafaţa de culoare închisă, veche a acestuia se formase o crustă stratificată de licheni.

— Pesemne că au fost clădiri grozave odată, zise el, întorcându-se şi aruncându-i o privire lui Orisian.

Îşi continuară drumul printre osemintele oraşului, cu precauţie, de parcă ar fi călcat pe oasele vechilor locuitori. Ess'yr şi Varryn erau tensionaţi, mişcându-se asemenea unor căprioare care simt, dar nu-l văd pe vânător. Instinctiv, se ghemuiseră cu toţii un pic, pentru a-şi menţine capetele sub linia orizontului. Vântul urla deasupra lor. Lumina zilei avea să dispară curând şi gândul că noaptea avea să-şi arunce mantia asupra acestor ruine era tulburător.

Un spaţiu se deschise în faţa lor, unde zăpada se îngrămădise în galerii. Se opriră în prag.

Privind de aproape, Orisian se simţi un pic mai confortabil văzând că nu e singurul neliniştit. Până şi Ess'yr şi Varryn erau agitaţi aici, departe de pădurile lor protectoare. Cei doi şuşotiră unul cu altul în propoziţii ciuntite.

— Am putea rătăci pe-aici ore întregi, zise Rothe. Ar trebui să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea.

— De acord, zise Varryn.

Găsiră un loc în colţul a ceea ce fusese cândva o casă mică, unde nu ajungeau vântul şi zăpada. Împărţiră între ei câteva felii de carne uscată şi luară câteva înghiţituri de apă din ploştile aproape goale. Se înghesuiră unul într-altul, cu excepţia lui Varryn. El rămase în picioare, cu spatele la perete.

— Stau eu de veghe în prima parte a nopţii, îi spuse Rothe.

La început, Kyrininul nu păru să fi auzit, dar apoi dădu încet din cap.

Orisian, lipit de sora lui, simţi cum aceasta îl ia de mână. Nu ştia dacă pentru confortul lui sau al ei, dar o ţinu strâns. Foamea îi rodea stomacul. Când închise ochii, somnul îi apăru ca o speranţă îndepărtată.

Pe neaşteptate, imaginea lui Ess’yr, cu spatele alb, gol, îi veni în minte. Se nelinişti. Fu urmată de imaginea lui Inurian, singur în luminişul unde îl lăsaseră. Orisian îşi văzuse mama murind. Îi văzuse buzele deschise şi respiraţia ieşindu-i din piept pentru ultima dată şi ochii pierzându-şi într-o singură clipă luciul nedefinit de viaţă. Îşi imagină cum lumina părăsise ochii cenuşii, de ardezie ai lui Inurian. Inconştient, înăspri strânsoarea mâinii surorii sale.

— Dormi, şopti Anyara.

Ar fi vrut să poată.

În întunericul din acea noapte vântul gemu neîncetat peste oraşul scheletic şi prin acesta. După un timp, ninsoarea încetă. Temperatura scăzu din ce în ce mai mult. Orisian îl auzi pe Varryn ridicându-se şi înlocuindu-l pe Rothe în postul de veghe. Cei doi nu-şi spuseră nimic unul altuia.

***

Zorii apăruţi în mijlocul ceţii şi al norilor erau muţi. Lumina lor era apoasă şi lipsită de viaţă.

Deşi nu mai bătea vântul, cerul era un ocean de cenuşiu, contopindu-se cu vârfurile şi pantele prăfuite cu zăpadă. Stâncile dinspre vest se înălţau deasupra oraşului, veghind asupra cadavrului său cum trebuie s-o fi făcut şi când acesta era în viaţă. Cei cinci puteau fi singuri în toată lumea.

Anyara îşi flexă mâinile şi picioarele.
— Nu cred că o să mă mai încălzesc vreodată, zise ea.
Ess'yr întinse un pumn mic de alune. Pe când ceilalţi le sparseră pe pietre, Varryn adună nişte zăpadă şi şi-o aruncă pe faţă, apăsând-o pe ochi. Se aşezară într-un cerc mic, mâncând în tăcere.
— Şi-acum ce facem? întrebă Anyara în cele din urmă.
— Aşa cum a zis Inurian. O căutăm pe femeia na'kyrim, zise Orisian.
— Dacă e aici, zise Rothe dezolat.
— E aici, zise Varryn.
— Dar cuvântul unui muribund...
Rothe se opri şi se uită la Orisian.
— Iertaţi-mă, zise el.
Orisian zâmbi slab.
— Inurian era sigur că o s-o găsim aici.
— Vom căuta semne. Vor fi urme, zise Ess'yr.
— De ce n-o strigăm pur şi simplu? Ne va auzi de la câteva mile aici, sugeră Anyara.
— Şi la fel şi alţii, zise Varryn cu un uşor dispreţ în glas.
Kyrininul îşi îndreptă atenţia spre una dintre legăturile cizmelor lui de piele, care se dezlegase.
Ess'yr deschise desaga de la centură şi scoase câteva rămăşiţe dintr-un fel de mâncare. Le trecu câte una lui Orisian, Anyara şi Rothe şi puse restul la loc în pungă.
— Mestecaţi, nu înghiţiţi, zise ea. E rădăcină de huuryn.
Rothe privi neatrăgătoarea bucată de rădăcină uscată din palma lui. Anyara deja o băgase în gură şi mesteca viguros, şi după numai un moment de ezitare o urmă şi Orisian. Scutierul făcu şi el la fel, fără nicio tragere de inimă. Un gust amar îi inundă gura lui Orisian imediat ce o îmbucă. Îi amintea de băutura pe care o primise în cortul lui In'hynyr, dar nu putea fi sigur dacă era vorba despre acelaşi lucru. La început, nu simţi niciun efect, apoi o senzaţie ciudată, neclară i se dezvoltă în spatele ochilor. Frigul păru să se diminueze un pic pe la mâini, braţe şi picioare, iar oboseala i se toci.
Împinse rădăcina într-o parte a gurii şi o ţinu acolo, între maxilar şi buze. Sucurile ei ascuţite îi trimiseră fiori prin gingii.

Se mişcară atenţi printre ruine. Cei doi Kyrinini îşi ţineau ochii în pământ şi se aplecau din când în când, examinând unele fragmente de zăpadă, rocă sau pământ. De fiecare dată încheiau rapid. În lumina plată, cu soarele invizibil în spatele valurilor de nori, Orisian îşi pierdu orice reper, cu excepţia falnicelor stânci abrupte care se înălţau deasupra oraşului. Zăpada purtată de vânt cădea din înălţimi. Odată, Orisian zări o pereche de păsări negre mari trecând prin faţa stâncilor. Le pierdu pe fundalul rocilor întunecate. Nu se vedea niciun alt semn de viaţă.

Pe măsură ce timpul trecea şi ochiul se obişnuia cu formele de piatră, începu să se dezvăluie o parte a oraşului care fusese odată aici. Ei descoperiră ceea ce trebuie să fi fost o brutărie. Zidurile acesteia erau aproape distruse, dar încă exista acolo un cuptor crăpat şi spart. Ei văzură o porţiune de drum, câteva dale perfecte de pavaj care arătau atât de noi, de parcă nu simţiseră niciodată urma vreunui picior. În altă zonă, clădirile se reduceau la un talmeş-balmeş de cărămizi şi pietre, mare parte înnegrite de un foc vechi. Varryn cântări un mic fragment de os îngropat în crăpătura dintre două stânci.

— Craniu, zise el. Huanin.

Acoperiră aproape jumătate din oraş fără să găsească nimic care să sugereze că nu erau singuri. Efectele revigorante ale huurynului se stinseră după câteva ore şi frigul puse din nou stăpânire pe corpurile lor. Forţa le secă; ochii şi spiritele se moleşiră. Chiar şi Ess’yr şi Varryn deveniră din ce în ce mai abătuţi şi mai lenţi. Găsiră un loc de odihnă. Câteva înghiţituri de biscuiţi fu tot ce mâncară, iar Ess’yr nu le mai oferi huuryn. Lui Orisian îi era îngrozitor de sete şi bău dintr-o ploscă până când Ess’yr i-o trase uşor departe de la gură.

— Încet. Şi puţin, zise ea.

— Scuze, murmură Orisian, deşi nu existase nicio mustrare în tonul ei.

Rothe îşi masă gamba stângă, frământând carnea cu degetele lui mari.

— Cât o mai ţinem aşa? întrebă el fără să se adreseze cuiva anume. Am putea răscoli locul toată viaţa fără să găsim nimic.

Ar trebui să aprindem focuri şi să strigăm din toţi rărunchii, cum a zis Anyara, pentru a o aduce pe femeie la noi.

Varryn, care se aşezase un pic mai departe de ceilalţi, scoase un sunet moale şi îşi trecu o mână prin păr, dar nu zise nimic.

— Varryn spune adevărul, zise Ess'yr. Duşmanul ar putea fi încă pe urmele noastre. Şi, dacă am face zgomot, probabil că această femeie ar dispărea. Vulpea spune că e nebună. Ea nu vrea musafiri.

— Nici nu mai contează dacă fuge să se ascundă, zise Rothe. Oricum, în ritmul ăsta vom îngheţa cu toţii înainte de-a o găsi.

— Băiatul şi fata nu mor aici. Am jurat.

— Aţi jurat? i-o tăie Rothe cu scepticism. Aţi jurat? Viaţa mea este în slujba lui Orisian. Nici el, nici Anyara n-au nevoie de protecţia oamenilor pădurii să…

— Destul, destul, zise Orisian deschizându-şi braţele. Sunt sigur că Ess'yr n-a intenţionat să te insulte, Rothe. Şi, Ess'yr, nu ştiu ce credeţi că aveţi…

Observă că niciunul dintre Kyrinini nu-i dădea nicio atenţie. Ca unul, capetele lor se ridicară şi feţele lor deveniră măştile imobile ale concentrării.

— Ce este? întrebă Anyara, dar Varryn o reduse la tăcere cu o privire feroce.

Sub reţeaua fină de tatuaje era o expresie sumbră, intensă. Ess'yr puse o mână pe braţul fratelui ei.

— Sunet, şopti ea.

Rothe se ghemui, apucând mânerul sabiei. Orisian scotoci greu după lama de la centură, cu degete amorţite şi stângace.

— Unde? şuieră Rothe.

— Vine, fu răspunsul şuierat al lui Ess'yr.

Anyara se foi pe loc. Varryn se întoarse pe jumătate şi îi trimise cu degetele un mesaj concis surorii lui. Ess'yr mormăi o confirmare şi luă o suliţă. Varryn începu să se ridice. De îndată ce ajunse în picioare, se chirci din nou, şuierând printre dinţi.

O siluetă apăru din spatele rămăşiţelor peretelui. Era o femeie, acoperită cu o pelerină de piei, cu toată faţa ascunsă de o glugă de blană. Ea se opri şi-şi aruncă ochii spre ei.

— Sunteţi zgomotoşi, zise ea.

Vocea era dură şi aspră, ca şi cum îngheţurile de munte intraseră în ea şi o spărseseră aşa cum făcuseră cu pietrele din acest oraş pierdut. Totuşi, de îndată ce o auzi vorbind, Orisian detectă urme din cadenţa tonului lui Inurian. „Femeie na’kyrim”, se gândi el.

Ess’yr zise, cu precauţie, ceva în limba ei. Femeia îi răspunse concis.

— Yvane, zise Ess’yr şi vocea ei, de obicei plată, oferi un indiciu de uşurare.

— Zgomotoşi şi proşti, să campaţi aici pe vremea asta, zise Yvane, abandonând limba Kyrinină cu multă uşurinţă.

— Inurian ne-a zis să venim aici, spuse Orisian. A zis c-o să ne ajuţi.

Bătrâna na’kyrim îl fixă cu o privire care-l făcu să se teamă pentru o clipă că făcuse o greşeală teribilă venind aici. Apoi se întoarse pe călcâie şi merse cu paşi mari mai departe.

— Hai, atunci, i-o tăie ea, plecând. Pot să vă dau mâncare şi foc. Dar să nu consideraţi că e altceva decât o ofertă de adăpost de scurtă durată pentru cineva aflat la ananghie.

III

Nyve, Primul Bătăliei Inkalle, avea doar o ureche. Unde ar fi trebuit să fie cealaltă se întindea o cicatrice cu un orificiu în centru, fiecare Inkallim ştia povestea. Când Nyve era tânăr, proaspăt admis în cele mai de jos funcţii din cadrul Bătăliei, fusese unul dintre cei cinci însărcinaţi cu paza unui grup al Învăţăturii Inkallime, care mergea pe jos de la Kan Dredar la Effen, un oraş îndepărtat din teritoriile Wyn-Gyre. Adânc în ţinuturile de est ale Effenului, au dat peste un grup numeros de vânători Tarbain: Tarbaini sălbatici, dintr-un trib pe-atunci nesubjugat de neamurile Blood Gyre, neîntors la dreapta-credinţă. Neştiind, probabil, cu ce fel de războinici se confruntă, Tarbainii au atacat. Aveau cu ei mai mulţi câini de vânătoare şi din cauza unuia dintre aceştia îşi pierduse Nyve urechea, înainte de a-i rupe spinarea. Doar Nyve şi doi din Învăţaţii Inkallimi au supravieţuit, înghesuiţi între cadavrele a mai bine de douăzeci de Tarbaini.

Ei au mers spre Effen, iar acolo Nyve a adunat cincizeci de bărbaţi din oraş. Era tânăr, dar era unul dintre Copiii Sutei şi ochii îi ardeau; nimeni n-a îndrăznit să-l refuze. El i-a adus la scena de luptă şi a luat urmele vânătorilor Tarbain până la sălaşul lor. În a doua seară, au găsit un sat. L-au ars şi Nyve însuşi a decapitat căpetenia trimiţând craniul încoronat la Effen. Apoi s-a întors singur la Kan Dredar.

Nyve avea acum 55 de ani şi umbla încovoiat. Degetele îi deveniseră, odată cu vârsta, noduroase, cu articulaţii tumefiate şi înţepenite. Erau câţiva ani de când nu mai ţinuse o sabie, dar, cu toate astea, nimeni nu încercase să-l detroneze din poziţia de Prim. Mintea adăpostită în acest trup nevolnic nu era şovăielnică. Theor, Primul Învăţăturii, îl plăcea pe Nyve. Avea încredere în el. Ei crescuseră împreună în rândurile Inkallelor respective şi fuseseră instalaţi ca Primi la doar câteva luni distanţă.

Împărţeau un bol cu lapte fermentat în camerele lui Nyve. Era narqan, o băutură Tarbain adoptată cu mult timp în urmă de către unele dintre neamurile Blood de nord; era băutura tradiţională a Bătăliei Inkalle de sute de ani. Primul Bătăliei trebuia să ţină cupa între degetele-i infirme. O aşeză cu precizie şi apoi îşi linse buzele în timp ce-l urmărea pe Theor golindu-şi cupa.

— E bine făcut, zise Nyve când Theor luă ultima înghiţitură. Ai băut ca unul din Bătălie. Mai bine ca înainte, cel puţin.

Theor făcu o grimasă prietenoasă. Nu-i prea plăcea narqanul, dar fusese invitat aici şi era dispus să respecte obiceiurile gazdei sale.

— E bine să te înveţi şi cu ce nu-ţi place, chicoti Nyve.

— Sunt recunoscător, ca întotdeauna, pentru şansa de a mă perfecţiona. Ce-ţi fac articulaţiile?

Nyve îşi privi mâinile ca şi cum ar fi fost ale altcuiva.

— Nu sunt în cea mai bună formă la acest moment al anului. Cred că umezeala şi frigul intră în ele, deşi nimeni nu pare să mă creadă; de parcă nu eu sunt cel mai în măsură să judec asta. Cine poate să spună mai bine decât mine ce-mi fac oasele?

Un slujitor veni să ia de pe masă vasele goale. Nyve îl privi îndepărtându-se.

— E văr de-al doilea cu Lakkan oc Gaven-Gyre. Sau de-al treilea, parcă? Îl cheamă Calum. Cred că există o anumită asemănare de familie, nu-i aşa?

— Ambiţia otrăvitoare şi aroganţa nu sunt de multe ori vizibile cu ochiul liber. Ei cred întotdeauna că le face bine să aibă pe cineva infiltrat, zâmbi Theor. Le place să creadă că există anumite legături pe care nici noi nu le putem tăia.

— Într-adevăr. Cred că părinţii lui au rămas şocaţi când le-a zis că vrea să intre în formare. Lakkan a insistat să-l lase să-şi urmeze visul, pentru că voia ochi şi urechi aici, desigur, mai degrabă decât fiindcă îi pasă de dorinţele băiatului. Pare promiţător. S-ar putea chiar să trăiască să se alăture Bătăliei.

— Sunt sigur că l-ai ţinut aproape.

— Desigur. Nu l-aş lăsa pe Lakkan să-şi facă griji. Şi eu dorm un pic mai uşor dacă ştiu pe unde este. Pentru orice eventualitate, mă-nţelegi.

De afară se auzi crescând zgomot de ciocnire de arme: candidaţii se antrenau în curte. Nyve îşi lăsă capul în jos ca să asculte, mulţumirea trecându-i pe faţă ca urma unei amintiri.

— A venit vreo veste din sud? întrebă Theor.

— Nimic nou de la victoria de la Grive. Mă gândeam că au ajuns la un deznodământ până acum. Cartea a fost mult mai blândă cu Kanin decât m-aş fi gândit.

— Credinţa lui îi dă putere.

— Asta şi Bufniţele Albe. Cu tot ajutorul lui Shraeve, toţi ar fi probabil morţi dacă corcitura n-ar fi venit cu sute de oameni ai pădurii în spate. Te face să te întrebi dacă n-ar fi trebuit să-i aruncăm o privire mai atentă na'kyrimului când a fost în Hakkan, în timp ce toate astea erau planificate.

Theor dădu din cap. Şi el fusese de aceeaşi părere când auzise ultimele rapoarte de pe valea râului Glas.

— Am crezut că am văzut tot ce era de văzut. Vânătoarea l-a urmărit îndeaproape. Vorbea în somn şi de unul singur; concluzia lor a fost că nu e mare lucru de capul lui, doar amărăciunea şi dorinţele unui copil. Dacă a putut să-şi aducă Bufniţele Albe la cheremul lui şi să le cheme la apel, poate că l-au subestimat, totuşi.

— Se poate. Soarta pare să-i surâdă aventurii lui Kanin în numeroase feluri. Cred că Shraeve începe să creadă că se pot obţine multe.

— Da. Aşa am înţeles şi din ultimul ei mesaj.

Theor îşi lăsase tonul vocii să transmită înţelesul.

— Te îndoieşti de judecata ei? întrebă Nyve.

— Dar tu?

Primul Bătăliei zâmbi. Dinţii lui erau îngălbeniţi şi stricaţi.

— Poate că ar trebui să mai trimit după narqan, bătrâne prieten, dacă vrei să vorbim despre afacerile Bătăliei.

Theor ridică mâinile, prefăcându-se îngrozit.

— Nu e nevoie de ameninţări, zise el.

— Shraeve ne-a slujit bine de când a venit la noi, zise Nyve. Aş fi avut nevoie de mult mai multă putere decât a rămas în trupul ăsta bătrân ca s-o mai opresc după ce a auzit planul Horin-Gyre. N-a ales niciodată calea cea mai simplă, dar şi-a dovedit curajul. Drumul ei este pavat cu efort şi conflicte. Aşa să fie.

— Aşa să fie, repetă Theor cu o înclinare de cap.

Ştia că Nyve s-ar fi putut opune cu un singur cuvânt, moale, ideii lui Shraeve de a merge în sud şi a lua Kolglasul. Dar au existat motive bune pentru a-i da frâu liber: trecuseră mulţi ani de când Bătălia Inkallă îşi pusese la încercare vechii duşmani de dincolo de Valea Pietrelor şi Nyve îşi dorise o pereche de ochi loiali care să-i raporteze despre evenimente şi despre ciudata alianţă încheiată de Horin-Gyre cu Bufniţele Albe.

— Cu toate astea, oftă Nyve, chiar dacă până acum norocul i-a clipocit la glezne lui Kanin, va avea nevoie de-un adevărat potop ca să forţeze şi mai mult înaintarea.

— Şi Marele Conte crede asta, cu siguranţă. Am vorbit cu el la înmormântarea lui Angain. N-a fost mai deschis ca de obicei, dar a fost destul cât să spună că nu se va da peste cap să sară în sprijinul unui Horin-Gyre.

Nyve îşi scărpină cicatricea de pe partea laterală a capului.

— Încă mă mănâncă, murmură el. Ai crede că până acum…

Îşi lăsă în derivă gândul neexprimat şi îl privi pe Theor aşteptând. Amândoi ştiau, ca vechi colegi, că venise timpul pentru discuţia crucială.

— Mă preocupă, zise Theor aproape la întâmplare, că toate eforturile noastre blânde de a reafirma legăturile dintre Gyre Blood şi Inkallimi nu au dat roade în ultimii câţiva ani.

Un zgomot la uşă trădă revenirea lui Calum, slujitorul, care purta o tavă cu mâncare.

— Nu acum, zise Nyve fără să se uite în jur.

Cum se văzură din nou singuri, îşi strânse buzele.

— Să înţeleg că tu simţi că sunt necesare eforturi mai puţin blânde? întrebă el moale.

Theor ridică uşor din umeri.

— Poate că devin eu suspicios şi descurajat acum, spre sfârşitul vieţii. Sau prea îndrăgostit de trecut; când domnea tatăl lui Ragnor, nu cuteza să hotărască nici măcar în ce culoare să-şi vopsească dormitoarele fără să ne consulte.

— Asta e adevărat. Într-adevăr, era obositor, dar era mai bine pentru toată lumea.

— Desigur, zise Theor, vorbind un pic mai ferm acum. Cultul are nevoie de o mână zdravănă care să-l sprijine, un pilon puternic pentru a susţine acoperişul sub care toţi trebuie să se adăpostească. E nevoie de Gyre Blood. Poate că Ragnor uită, aşa cum tatăl lui n-a făcut niciodată, că şi Gyre Blood are nevoie de cult.

— Te îndoieşti de fervoarea lui, zise Nyve.

— Mă tem de posibilitatea ca… să-i fie distrasă atenţia. Oricât de mult ar fi urât tatăl său Horin-Gyre, ar fi fost mult mai mult interesat de realizările lui Kanin decât pare să fie Ragnor. El e mult mai preocupat să jongleze cu loialitatea celorlalte neamuri Blood şi să-şi asigurare puterea proprie şi controlul. Nu e prima dată când se întâmplă. E în firea conducătorilor să considere domnia drept ţel în sine; uită-te la Gryvan oc Haig. Dar pentru noi trebuie să fie diferit. Marele Conte de Gyre nu poate exista doar pentru a fi pur şi simplu Marele Conte de Gyre. El trebuie să fie atât războinic, cât şi străjer al Drumului Negru, mai presus de toate.

— Încă este aprig, chiar şi spre sfârşitul vieţii, zâmbi Nyve.

— Eu sunt Maestrul Învăţăturii. Nu pot fi altfel.

Nyve dădu din cap.

— Detectez o propunere care se profilează la orizont, zise el.

— Inactivitatea lui Ragnor mă nedumereşte. Rău. Toate semnele arată că el e mai preocupat să vadă neamul Blood Horin-Gyre stingându-se decât de întoarcerea propriul neam Blood la locul său de drept, în Kan Avor. Imaginează-ţi: pentru prima dată în mai mult de o sută de ani o armată de-a Drumului Negru câştigă la sud de Valea Pietrelor şi Marele Conte de Gyre e cât se poate de indiferent. Nu contează cât de sceptic a fost la început; succesele lui Kanin ar trebui cel puţin să-i stârnească interesul lui Ragnor.

— Ciudate vremuri, sunt de acord.

— Prea ciudate pentru a fi aşa cum par. Mi-aş dori să ştiu ce e în mintea marelui nostru conte şi să descopăr poate o crăpătură în armura lui de reticenţă. N-a fost singurul cu care am vorbit când Angain a fost depus în catacombe. Când eram singuri, în picioare lângă cadavrul soţului ei, Vana mi-a zis că are un prizonier: unul dintre mesagerii Marelui Conte, prins când încerca să traverseze teritoriile Horin-Gyre.

Nyve ridică din sprâncenele cărunte. Chiar dacă îl cunoştea de mult pe Theor, era evident că Păstrătorul Învăţăturii încă îl putea surprinde.

— Neamul Blood Horin-Gyre îi sechestrează pe mesagerii Marelui Conte?

— Numai pe acesta. I-a făcut suspicioşi. Unde se ducea el? se întrebă ei. Şi eu. Ce nevoie are Ragnor să trimită veşti dincolo de hotarele Drumului Negru? Bărbatul n-a vrut să spună şi mesajul pe care îl purta era încifrat, aşa că supuşii Vanei nu l-au putut citi.

— Este mai mult decât ciudat şi periculos ca unul dintre neamurile Blood să încarcereze curieri Gyre, zise Primul Bătăliei. Şi pentru noi să ştim de aşa ceva şi să nu-i spunem lui Ragnor. Fiindcă presupun că asta vei propune.

— Suntem Inkallimi. Cultul e mereu pe primul loc. Înainte de orice alte consideraţii. Când cultul e ameninţat, trebuie să ştim. Vana are aceleaşi preocupări, dar nu poate ajunge la adevăr. Ea s-a oferit să ne dea nouă mesagerul şi mesajul. Vânătorilor.

— Ai vorbit cu Avenn despre asta? întrebă Nyve.

Părea neîncrezător. Niciunul dintre ei nu simţea nevoia să spună că, indiferent care ar fi fost misiunea lui, mesagerul nu ar supravieţui atenţiei Vânătorii Inkalle.

Theor clătină din cap.

— Nu voi face aşa ceva fără acordul tău. Ştii asta.

— Am nevoie de ceva mai mult narqan, zise Nyve.

Începu să bată în masă.

— Unde e băiatul ăla când am nevoie de el?

Se uită gânditor la Theor.

Dă-mi voie să mă gândesc la asta, zise el.

— Oricât doreşti, răspunse Theor.

Lui Nyve îi reveni zâmbetul. În afara cicatricii lui urâte, arăta ca un bătrân jovial care ducea o viaţă de huzur.

— E mult de când n-au mai fost astfel de evenimente înlănţuite. Aproape că e suficient ca să facă un om să se simtă tânăr din nou.

Theor plecă pe o uşă laterală discretă, ascunsă vederii celor de pe terenurile de formare şi din fierării. El urmă o pasarelă din spatele clădirilor Bătăliei şi trecu printr-o poartă din zidul exterior.

Purtătorii lui de litieră îl aşteptau acolo; cât timp iarna era aspră, drumul peste deal, spre chiliile învăţăturii, rămânea înnoroit şi nepotrivit pentru picioarele Primului.

Puţina zăpadă care căzuse peste noapte aproape dispăruse, dar în aerul greu se simţea că avea să mai vină alta. În timp ce era zguduit în timpul drumului, Theor putea vedea Kan Dredarul peste copacii de pe pantele mici. Oraşul lui Ragnor oc Gyre era o întinndere maronie cu negru, pe teren plat, un talmeş-balmeş aproape fără formă de barăci din lemn aşezate în jurul a câteva clădiri de piatră: cazarma străjerilor oraşului, hala pieţei, cetatea Marelui Conte. Scena era una paşnică. Oraşele arată întotdeauna mai bine privite de la distanţă, ştia Theor din experienţă; la o privire mai atentă, începeai să descoperi murdăria şi lăcomia. Vulturii şi uliii patrulau în oraş, ca întotdeauna. Theor remarcă modul în care păsările îşi împărţiseră Kan Dredarul între ele, fiecare desenând deasupra străzilor sale cercuri domoale.

O formă palidă pe traseu îi atrase privirea. Era un pacheţel înfăşurat într-o pânză. Theor văzu o bucăţică de piele cenuşie, pătată; un copil, atunci. Când se năştea un copil slab sau schilod, unele familii îl puneau, ca pe acesta, în pădure sau pe dealuri, pentru a-i testa soarta. Era o practică pe care marii conţi de Gyre o scoseseră în afara legii cu mult timp în urmă – fiecare potenţial războinic era prea preţios pentru a fi riscat, atunci când doar zece mii făcuseră călătoria în nord –, dar pentru unii dintre oamenii de rând era o reflectare încăpăţânată a credinţei lor. Cel mai probabil, mama se va întoarce într-o zi sau două şi, dacă în Cartea Ultimului Zeu era trecut că va fi cruţat, copilul era luat înapoi în familie şi îngrijit cât mai bine cu putinţă.

Deşi Drumul acestui copil ajunsese la capăt.

Theor continuă să meargă în litiera lui. Trebuia să aibă grijă în timp ce verifica îndoielile sale cu privire la Ragnor oc Gyre.

Mai presus de toate, trebuie să-i ia cu el pe Nyve şi Avenn. Învăţătura era mai veche şi superioară Bătăliei şi Vânătorii, dar asta nu însemna că ei ar fi urmat-o orbeşte; unitatea printre Inkallimi conta dacă Gyre Blood îşi pierdea din forţa voinţei. În astfel de momente – şi au existat vreo două într-un secol şi jumătate de exil al Drumului Negru dincolo de Tan Dihrin – Inkallimii au fost cei care au trebuit să ţină lucrurile împreună.

Acoperiseră două treimi din drumul spre sălile învăţăturii, când escorta sa încetini. Se auzi zgomot de paşi alergând prin noroi în spatele lor.

— Ce e? întrebă Theor cu un aer dezinteresat.

— Se apropie un băiat, zise unul dintre purtătorii săi de litieră. Un candidat de-al Bătăliei, după cum arată.

Theor aşteptă, strângându-şi mâinile la subsuori din pricina frigului.

Îl recunoscu imediat pe purtătorul de mesaj: era vărul lui Lakkan oc Gaven-Gyre, Calum.

Atunci mesajul era direct din odăile lui Nyve. Băiatul avea respiraţia tăiată, obrajii îi luceau şi hainele îi erau stropite cu noroi. Entuziasmul lui era evident.

— Primule, zise el. Primule, m-a trimis stăpânul Nyve. Mi-a poruncit să vă prind pe drum, dacă pot.

— Atunci ai triumfat, tinere.

— Zice că Domnia Voastră ar trebui să fiţi cel care duce veştile la Învăţătură.

— Aşa zice?

— O pasăre-mesager a venit imediat după ce aţi plecat. Anduranul a căzut, Primule. Oraşul şi castelul sunt în mâinile Horin-Gyre.

Theor îşi suprimă cu grijă orice semn de surpriză.

— Şi stăpânul Nyve zice că ar trebui să vă spun…

Calum se încruntă, încercând a-şi găsi cuvintele.

— Ar trebui să vă spun că acum se va gândi la probleme mult mai rapid.

Păru mulţumit că şi-a amintit cu exactitate fraza.

— E o zi mare, nu, Primule? Cartea Ultimului Zeu ne zâmbeşte

— Într-adevăr, replică Theor. Spune-i stăpânului tău că îi împărtăşesc bucuria. Vezi de fă drumul înapoi chiar mai rapid decât pe cel încoace.

Calum făcu o mică temenea şi plecă înapoi. Theor se uită dup. l el. Il văzu pe băiat alunecând şi căzând. Noroiul zăbovi leneş în aer, Calum sări în sus, văzându-şi de drum, şi îşi scutură noroiul din păr în timp ce se îndepărta. O luă din loc şi Theor, nedumerit de ştirile neaşteptate. Evenimentele se derulaseră mai repede şi mai dramatic decât îşi imaginase el. Nyve avea dreptate: ar trebui luată o decizie în curând. Şi va trebui să-şi amintească să-l complimenteze pe Nyve pentru încă ascuţitul simţ al umorului. Era o plăcere să trimiţi în grabă, prin pădure, pe cineva din elita Gaven-Gyre, pentru a oferi veşti despre gloria Horin-Gyre. Lakkan şi-ar scuipa fierea în caseta cu bijuterii, dacă ar şti.

***

Amurgul cădea pe valea râului Glas, luminând pământul în nuanţe de cenuşiu şi albastru. În donjonul castelului Anduran, Kanin nan Horin-Gyre privea sfârşitul zilei. Sub el se afla oraşul şi, dincolo de acesta, drumul spre sud îşi tăia calea peste terenurile agricole. Bufniţele Albe aprinseseră focurile şi vetrele cu sclipiri portocalii de pe câmp îi atraseră privirea. Prezenţa în continuare a Kyrininilor pe terenurile care acum aparţineau neamurilor Blood Gyre era o dezamăgire amară pentru Kanin,

dar nu putea alunga singur atâţia războinici, cât timp ei rămăseseră, dispuşi să lupte pentru interesele Drumului Negru.

De la întoarcerea sa de la cascada de pe Râul Zăpezii, Aeglyss stătuse ascuns în tabăra Bufniţelor Albe. Una dintre santinelele lui Kanin, care văzuse trupa corciturii revenind pe podul de peste Glas, raportase că Aeglyss se clătina pe cal de parcă ar fi fost rănit, deşi nu se vedea nicio urmă de sânge.

Din gură îi ieşeau sunete ciudate, ca ale cuiva în delir moarte-somn, şi capul îi spânzura înainte, astfel că faţa îi era ascunsă vederii.

Kanin trimisese soli în tabără de îndată ce auzise de sosirea lui Aeglyss. Cu toţii se întorseseră cu mâna goală, respinşi de Bufniţele Albe. Singura veste pe care o aduseseră venise de la unul dintre luptătorii Kyrinini, care abia dacă le vorbea limba. El le spusese, iar ei îi spuseseră lui Kanin, că na'kyrimul din Kolglas era mort, dar alţii – trei Huanini şi două Vulpi – trecuseră în sus, în munţii înalţi. Vestea îi provocase lui Kanin o criză de furie şi frustrare. Nu-i păsa dacă o corcitură trăia sau murea; că fata Lannis, probabil ultima din neamul ei, îi scăpase din mână era altceva. Angajamentul făcut tatălui său – de a se întoarce doar după ce toată familia pe care o ura va fi fost aruncată în întuneric – era un jurământ dat unui om pe care Kanin nu se aştepta să-l mai vadă de această parte a Kallului. Fusese un jurământ de onoare, acceptat indiferent de ce ar fi spus soarta Drumului Negru despre cel care făcea o astfel de promisiune îndrăzneaţă. Şi acum fata dispăruse. Aeglyss fusese interesat de la bun început doar de celălalt na'kyrim şi lăsase fata să-i scape prin degete – şi, astfel, scăpase şi printre cele ale lui Kanin.

Instinctul îl făcu pe moştenitorul Blood să se întoarcă de la fereastră. Shraeve stătea în picioare în uşă. Igris era în spatele ei, aşteptând un semn de la stăpânul lui. Kanin îl concedie pe scutier cu o mişcare a capului. Arătă fără cuvinte spre unul dintre scaunele de la o masă lungă, dar Shraeve ignoră oferta.

— Sora ta mi-a zis că eşti aici, zise femeia Inkallim.

— Admiram noile noastre domenii, zise Kanin cu un sforăit ciudat. Se aşeză într-un scaun. Tatăl lui îi spusese întotdeauna că, dacă te aşezi pe când celălalt stă în picioare, te pui într-o

poziţie dominantă. Kanin nu-şi făcea iluzii că cineva ca Shraeve ar fi fost în încurcătură.

Ea aruncă o privire prin cameră. Dreptunghiuri mari, galbene se vedeau pe pereţi în locurile în care fuseseră atârnate lucruri peste piatră şi ea zăbovi o clipă asupra lor.

— Tapiseriile erau inadecvate, murmură Kanin. A trebuit să le ardem.

Femeia Inkallim se apropie de el şi se opri unde stătuse el cu câteva momente înainte, privind cum se întunecă. Săbiile încrucişate de pe spatele ei făceau ca silueta să arate puternică.

— O veritabilă armată, după standardele Kyrinine, murmură ea. Am numărat suliţele…

— Trei sute şi ceva, o întrerupse Kanin. La fel am făcut şi eu. Şi ce? O armată în viziunea lor e doar un pic mai mult decât un grup de raid de-al nostru.

— Sau de-al lui Kilkry. Sau de-al lui Haig, zise ea, întorcându-se să se uite la el.

Kanin ridică dintr-o sprânceană. Starea lui era deja proastă înainte ca Shraeve să-i tulbure reveria.

— Te temi de puterea duşmanilor noştri? întrebă el.

Speranţa lui abjectă că o va ofensa fu înşelată.

— Numai copiii şi necredincioşii se tem. Nu e nicio teamă în a adormi…

— … când ştii că te vei trezi din nou. Ştiu, Shraeve.

— Ai numărat suliţele Bufniţelor Albe, zise ea. Te-ai interesat şi de însoţitorii fetei lui Lannis?

Pe Kanin întrebarea îl prinse cu garda jos. Era evident ce venise să-l întrebe şi era cu totul neaşteptat pentru el.

— Au scăpat cinci, urcând în munţi, continuă Shraeve. Fata şi alţi doi oameni şi doi Kyrinini. O combinaţie ciudată, nu crezi?

Kanin ridică din umeri, iritat.

— Sunt vremuri ciudate. Am alte aspecte, mai presante, în minte. Deşi aş fi curios să ştiu cum ai obţinut informaţiile. Eu le-am aflat doar ieri. Ai urechi bune sau mai mulţi ochi.

Shraeve se răsuci înapoi la fereastră şi vorbi în aerul serii:

— Oamenii pădurii sunt buni urmăritori; aproape la fel de buni ca Vânătorii. Cannek l-a întrebat pe unul dintre ei despre traseu.

Kanin mormăi.

— Şi cel întrebat a supravieţuit experienţei? Dacă Vânătoarea îi va întoarce pe oamenii pădurii împotriva noastră, aş vrea să ştiu din timp.

Shraeve ignoră întrebarea.

— Doi Kyrinini: un bărbat şi o femeie, bărbatul mai înalt şi mai solid decât cei de felul lui. Trei oameni. Unul, desigur, fata pe care o vrei. Un altul – un bărbat foarte greu, foarte puternic. Un războinic, probabil. Dar al treilea e un bărbat mult mai mic. Tânăr, ieşit de curând din copilărie şi care atârnă într-o parte când fuge.

Kanin înţelese cu o clipă înainte ca ea să fi rostit cuvintele:

— Fiul lui Kennet a evadat din Kolglas cu un cuţit de-al nostru în coaste şi a fost cărat de un scutier.

— Înţeleg, zise Kanin printre dinţi.

Simţea furia crescând din nou în el, năvălind chiar dacă el se străduia s-o reţină. Se întreba dacă Shraeve vedea cum i se încinsese faţa.

— Atunci e timpul să vorbesc cu na’kyrimul, indiferent dacă vrea sau nu vizitatori.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise femeia Inkallim liniştită. Mâine-dimineaţă?

***

Kanin plecase călare de la castel, cu Igris de-o parte şi cu Shraeve de cealaltă şi cu zece din scutieri în spate. Câinii muşcau din copitele cailor. Haitele de corcituri abandonate, pe jumătate sălbatice, care populau acum oraşul deveniseră iritante pentru ocupanţii acestuia. Hoinăreau prin zonele pustii şi arse, cu fiecare noapte care trecea apropiindu-se cu mai multă neruşinare de războinicii care supravegheau focurile, furau alimente preţioase şi răniseră un bolnav, în somn. Kanin dăduse ordin ca animalele să fie ucise, dar interzisese escortei lui să execute comanda acum. Nu voia să-i fie distrasă atenţia în această dimineaţă.

Trecură pe lângă închisoare. Deasupra porţii atârna o jumătate de duzină de capete. Păsările îşi făceau de lucru cu ele. Erau Tarbainii beţi a căror intervenţie înlesnise evadarea fetei Lannis-Haig. Cei mai mulţi dintre membrii tribului pe care îi adusese în sud se împrăştiaseră acum în întreaga vale şi lui nu-i

păsa ce ravagii făceau cât timp nu se intersectau cu grupurile lui de căutători de hrană şi de iscoade. În Anduran, normele erau diferite şi de la evadarea Anyarei cei câţiva Tarbaini rămaşi în oraş învăţaseră că indisciplina nu va mai fi tolerată.

***

Mica trupă de călăreţi traversă piaţa mare. Fierăria care supravieţuise acolo era centrul unei agitaţii nemaipomenite. Caii se adunaseră în grupuri în faţa acesteia. Fuseseră aduse din toată ţara toate animalele potrivite pentru război şi multe dintre ele aveau nevoie de potcoave noi. Erau acolo şi unii cai de tracţiune uriaşi de-ai neamului Lannis. Nu erau buni pentru călărit sau pentru luptă – nu tolerau călăreţul –, dar erau buni să muncească mai mult decât oricare alţii la tractarea materialului pentru lucrările de reparaţii la zidurile oraşului.

Ei merseră înainte, traversând o porţiune a oraşului care fusese distrusă de foc. Kanin zări un şobolan sărind printre lemnele înnegrite. Orice s-ar mai fi întâmplat de-acum înainte, neamul Blood Lannis-Haig fusese umilit, se gândi el cu o mică satisfacţie. Şobolanii treceau peste cadavrul mândriei lor. Totuşi, asta nu era suficient. Îi promisese tatălui său şi sieşi mai mult.

La marginea oraşului, un grup dezordonat de muncitori – locuitori ai oraşului recrutaţi în slujba cuceritorilor lor – lucrau pe un tronson de zid, supravegheaţi de paznici Horin-Gyre. În tot perimetrul Anduranului, grupuri similare trudeau să repare neglijenţa din ultimii ani. Asta putea să facă diferenţa, dacă s-ar fi trezit asediat aici de neamurile Blood Haig; ar putea câştiga chiar şi timp suficient ca să-i vină ajutoare. În orele de la căderea castelului, el trimisese veşti în nord, la Hakkan. Ştia că şi Shraeve trimisese atât păsări, cât şi călăreţi cu aceeaşi veste la sediul Inkallimilor din Kan Dredar. Într-un fel sau altul, Ragnor oc Gyre avea să afle că neamul Blood Horin-Gyre reuşise imposibilul. Ar fi trebuit să fie de-ajuns să-l mişte pe Marele Conte din trândăvia sa.

Cum străbătea călare şantierul, câteva feţe tuciurii se ridicară spre el. Ştiau, probabil, cine e. Lui i se păru că prinde o scânteie de ură, de aroganţă neînfrântă pe unele dintre acele feţe ursuze.

Perversitatea sfidării lor tăcute de acum, după ce arătaseră un apetit atât de redus pentru apărarea propriului oraş, îl deranjă pe Kanin. Dacă n-ar fi avut altă treabă, s-ar fi oprit şi ar fi dispus pedepsirea celor care se uitau la el atât de direct. Apoi unul dintre gardieni lătră o comandă şi lucrătorii se întoarseră la munca lor.

Ieşiră în câmp. Cu cât se apropiau de desfăşurarea de corturi din piele de căprioară ridicate de Bufniţele Albe, cu atât Kanin observa că erau mai mult de trei sute de astfel de războinici, câţi raportaseră iscoadele sale. Era un gând neplăcut că Aeglyss adunase atât de mulţi.

Ochii cenuşii îi urmăriră tot drumul spre centrul taberei. Acolo, în curtea unei ferme mari, îl găsiră pe Aeglyss. Parţial fortificată în stilul ales de unele familii de fermieri bogaţi din Anduran, clădirea era nucleul în jurul căruia se dispusese comunitatea kyrinină. Animalele fugiseră sau fuseseră adunate de grupurile de căutători ale lui Kanin. Totuşi, cel puţin unul trebuie să mai fi rămas, căci îl găsiră pe Aeglyss aşezat alături de un grup de Kyrinini in jurul unei carcase eviscerate şi jupuite de vacă, aşezată pe un cadru de lemn. Oriîncotro se uita Kanin, câte un Kyrinin şedea în tăcere, pe când ceilalţi îi înţepau faţa cu spini lungi, fini cu vopsea. Pe pielea a zeci de feţe, dungile albastru-închis erau în curs de realizare, printre broboane mici de sânge. Când se apropiară, Aeglyss se ridică, în picioare.

— Ce fac? întrebă Kanin, privind în jur plin de dezgust.

Aeglyss îi urmări privirea.

— Kin’thyn. Nu mai pot da înapoi acum.

Un zâmbet lipsit de veselie se ivi în colţul buzelor lui Aeglyss.

— Desigur că nu înţelegeţi. Ei bine, moştenitorule Blood, cu asta ne-am ales în această deplasare. Va fi război cu Vulpea, cum n-a mai fost de generaţii.

Kanin se holbă la na’kyrim cu neîncredere.

— Război cu Vulpea? strigă el.

Aeglyss păru a nu băga în seamă starea de spirit a moştenitorului Blood.

— Sunteţi martor la făurirea unei istorii cumplite. Aceşti războinici au fost onoraţi fără a-şi fi câştigat încă onoarea. Niciunul dintre cei pe care îi vedeţi însemnaţi nu se poate

întoarce de pe teritoriile Vulpii fără a vărsa sângele duşmanului. Atât de mulţi nu s-au dus la război încă dinainte de apariţia neamurilor Blood şi fiecare dintre ei trebuie să omoare. Am declanşat o furtună.

Kanin se răsuci rigid din şa. Fu nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi debloca degetele de pe frâie şi a face un pas spre Aeglyss. Ceva în modul lui de a se mişca fu de-ajuns pentru a trimite cel puţin o umbră de îndoială pe fruntea na’kyrimului.

— Trei Bufniţe Albe au fost ucise la râu de Vulpe, zise Aeglyss. Trebuie să fie o plată pentru asta. Eu i-am… convins că trebuie să profite de moment, acum, când atât de multe suliţe sunt adunate laolaltă, pentru a da Vulpii o lovitură pe care n-o va uita niciodată.

— Şi crezi că îmi pasă de toate astea? şuieră Kanin.

— Păi… Bufniţele Albe n-ar fi fost aici într-un număr aşa de mare dacă n-aţi fi cucerit Anduranul. Ei…

Kanin mai făcu un pas mare în faţă. Aeglyss tăcu. Moştenitorul Blood deveni conştient de faptul că în jurul lor se făcuse linişte; capetele Kyrininilor se întoarseră cu privirile pe ei.

— Fiinţele astea ale tale ar trebui să fie în drum spre sud, zise el. Trebuia să fie în Anlane, apărându-ne împotriva oricui ne-ar fi atacat din flanc, nu dispărute în Car Criagar pentru a regla conturi vechi cu Vulpea.

— Nu se cuvine ca un vlăstar al neamurilor Blood Gyre să desconsidere plata poliţelor vechi, murmură Aeglyss, dar incertitudinea din vocea lui discredita cuvintele ascuţite.

Fără a-şi lua ochii de la na’kyrim, Kanin făcut un gest larg cu braţul. Drept răspuns, auzi caii deplasându-se. Scutierii lui se răspândiră, făcând un arc în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat la cascadă? întrebă el.

Aeglyss se uită imediat în altă parte, cu o scurtă săgetare a ochilor în pământ şi înapoi. Era de-ajuns pentru a-l convinge pe Kanin că urma să spună o minciună sau, în cel mai bun caz, doar o jumătate de adevăr.

— Inurian a murit. Ceilalţi, nu ştiu. L-am găsit pe Inurian singur. Ceilalţi au urcat în munţi.

— Care ceilalţi? presă Kanin.

Mai făcu un pas spre corcitură. Unii dintre cei mai apropiaţi dintre Bufniţele Albe stăteau în picioare. Păreau observatori relaxaţi, detaşaţi, dar Kanin nu putea fi sigur.

Aeglyss se îndepărtă uşor de moştenitorul Blood. Aproape se sprijinea de carcasa de vacă.

— Ai încetat urmărirea de îndată ce ai găsit corcitura? zise Kanin. Băiatul era acolo? Fiul lui Kennet de la Kolglas?

Aeglyss îşi dădu mâinile-n lături.

— Nu ştiu.

Vocea lui îl prinse pe Kanin pentru un moment. În acea fracţiune de secundă, în interiorul capului moştenitorului Blood se stinseră toate focurile care ardeau acolo; o şoaptă de răcire.

— Au fost şi alţii, dar nu pot spune dacă băiatul a fost printre ei. Eu m-aş fi dus dacă aş fi putut, dar Bufniţele Albe nu.

Şi Kanin nu se putea mişca. Mintea lui plutea în derivă, învârtindu-se în cercuri inactive. Uitase toată furia din el şi nu-şi spunea în gând decât: Da. Desigur.

— Mă îndoiesc că Bufniţele Albe s-ar fi întors dacă tu ai fi dorit altceva, veni vocea lui Shraeve, ascuţită, precisă şi rece.

Trecu prin Kanin, perforând norii care-l înconjurau. El îl lovi pe Aeglyss cu dosul mâinii peste faţă şi toată furia lui renăscu în lovitură. Na’kyrimul se duse peste cadavrul măcelărit de vacă şi apoi se prăvăli într-o parte. Căzuse rău şi se rostogolise pe spate. Ridică mâinile pe jumătate pentru a preveni alte lovituri. Avea sânge pe buze.

Kanin pipăi după sabie.

— Domnule, zise Igris încet, dar insistent.

Kanin se uită şi văzu mulţimea de Bufniţe Albe din jurul lor. Kyrininii înaintau în tăcere. Jumătate dintre ei purtau pe feţe tatuaje proaspăt inscripţionate, sânge şi vopsea amestecate pe pielea lor palidă.

— Nu cred că-i cazul să-i pui la încercare pe oamenii pădurii, sugeră Shraeve. Nu ştim cum îl privesc.

Femeia Inkallim rămase liniştită pe calul ei, cu mâinile odihnindu-se uşor pe gâtul animalului. Îi zâmbi lui Kanin uşor, crispat.

Moştenitorul Blood lăsă sabia, cu un blestem. Se îndreptă de spate şi strigă în curte:

— Am terminat cu asta. Nu mai am nicio legătură cu el acum şi nici cu toate promisiunile pe care vi le-a făcut. Dacă le-a făcut în numele meu, a minţit.

La picioarele lui, Aeglyss gemea, cuvintele deformate zbătându-i-se în gura însângerată.

— E un câine, strigă Kanin. Mai puţin decât un câine. Aţi înţeles? Cine vorbeşte limba mea aici? Cine vorbeşte pentru voi?

Kyrininii nu se amestecară. Ochii lor cenuşii erau fixaţi pe Kanin, dar niciunul nu răspunse. Nu era nicio pâlpâire de înţelegere sau de interes, doar acei ochi pasivi, inumani.

— Câini! strigă Kanin şi sări în şa.

***

Reveniră la Anduran în tăcere. Cerul greu atârna până aproape de pământ. Kanin simţea starea de spirit întunecată care se stabilise printre războinicii care-l însoţeau. Regretă că-şi pierduse cumpătul cum o făcuse, mai ales cu unul ca Aeglyss. Dar pierderea Anyarei, iar acum părea că şi a fratelui ei îl afectase. Şi corcitura îndrăznise să se joace cu gândurile lui… ceea ce era intolerabil.

În cele din urmă, în ciuda propriei voinţe, îi zise lui Shraeve:

— Trebuia să scap de el de mult.

— Poate, zise ea.

Indiferenţa ei aparentă reaprinse pe loc tăciunii furiei lui.

— Nu s-ar fi ajuns aici dacă voi, corbii, v-aţi fi făcut treaba aşa cum trebuie, la Kolglas în primul rând.

— Nici dacă grozavii tăi războinici ar fi reuşit să însoţească fără incidente o tânără de la închisoare la castel.

Kanin dădu să riposteze, dar se abţinu. Oricât de mult l-ar fi răcorit, nu ar fi obţinut mare lucru dintr-un schimb de jigniri cu Shraeve. Era el fiu de conte, dar nici chiar asta nu-l punea dincolo de raza de acţiune a unei lame Inkallime. Ei uciseseră destui dintre cei puternici de-a lungul anilor.

De fiecare dată în numele cultului, desigur.

***

Kanin îl găsi pe Cannek în grajdurile de la castelul Anduran. Vânătoarea Inkallimă considerase oportun să-şi instaleze câinii acolo. Cannek şi doi dintre camarazii săi se ghemuiseră între paie, hrănind cu carne uriaşele fiare. Kanin se văzu silit să-şi

suprime circumspecţia instinctivă faţă de aceste creaturi. Câinii Vânătorii erau aproape la fel de nemilos instruiţi ca însăşi Inkallimii să urmărească şi să ucidă persoane. Kanin însuşi văzuse o duzină de Vânători şi haita lor de câini făcând un raid într-un sat Tarbain din ţinuturile familiei sale, ca să-i pedepsească pe hoţii de vite. Fusese un spectacol care l-ar fi impresionat chiar şi pe cel mai călit războinic.

Cannek ridică privirea la moştenitorul Blood care se apropia. Scărpină gâtul gros al celui mai apropiat câine, vârându-şi degetele sub zgardă. Animalul îl fixă pe Kanin cu ochi lipsiţi de suflet şi în gâtul lui se auzi un huruit scăzut.

— Vrea să spună că n-aveţi intenţii rele, zise Inkallimul.

— Vreau să ştiu unde s-a dus fata Lannis, zise Kanin.

Cannek se ridică în picioare. Genunchii îi trosniră pe rând când făcu asta. Îşi scutură de paie pantalonii din piele.

— N-am auzit nimic. Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Doi dintre cei mai buni de-ai noştri sunt pe traseu. Ei nu vor renunţa atât de uşor ca Bufniţele Albe.

Kanin mormăi.

— Am început să nu mai am încredere în promisiunile altora cu privire la Lannis-Haig Blood, zise el ţeapăn.

— Într-adevăr. Tratativele Domniei Voastre în tabăra Kyrinină n-au mers bine?

— Sunt sigur că Shraeve îţi va oferi detalii dacă i le vei cere. Încotro duce traseul de la cascada de pe Râul Zăpezii?

Cannek ridică din umeri. El chiar făcuse această simplă mişcare care părea considerabilă şi precisă.

— În sus şi în Car Criagar. Asta e tot ce ştiu, moştenitorule Blood, şi e mai mult decât am nevoie. Aşa cum v-am spus, cei mai buni dintre noi merg după miros. Ei nu se întorc până când prada nu e moartă.

Doi dintre câini începură brusc să se muşte, declanşând o salvă de schelălăieli. Fălcile lor lucrau cu clămpănit de dinţi. Kanin nu se putu abţine să nu se tragă o jumătate de pas la o parte.

— Vă mai pot fi de ajutor cu ceva, moştenitorule Blood? întrebă Cannek.

Kanin se îndepărtă cu un scuturat mut din cap. Luase o decizie şi nu exista niciun motiv să-i întârzie consecinţele. Era obosit, după atâtea zile de somn puţin şi tensiune constantă, dar el ştia că nu se putea aştepta la odihnă. Dacă urmaşii lui Kennet ajungeau la Koldihrve – şi, cu siguranţă, asta voiau să facă, cu Vânătoarea Inkallimă în spatele lor şi cu Bufniţele Albe intenţionând să inunde pădurile de pe Car Criagar cu lupte –, acel oraş era cheia. Kanin nu ştia nimic despre loc, exceptând unde se află – gura Văii Lacrimilor – şi faptul că era sălaşul oamenilor liberi şi al oamenilor pădurii. Dar era pe mal şi, prin urmare, ar fi avut nevoie de bărci. Era singurul mod posibil pe care-l vedea el în care şobolanii Lannis-Haig ar fi putut scăpa din această capcană. Kanin avea de gând să ajungă acolo înaintea lor.

Ştia că e o decizie pripită, dar simţea că e corectă, cum fuseseră puţine dintre deciziile sale în ultimele zile. În ciuda tuturor triumfurilor de când mărşăluiseră spre sud, în ciuda victoriilor de la Kolglas, Grive şi Anduran, simţea că evenimentele se îndepărtau de el în spirală. Aeglyss şi Bufniţele lui Albe îi ieşiseră, cu siguranţă, de sub control, dacă fuseseră vreodată astfel; Inkallimii păreau mai mult nişte spectatori amuzaţi; şi tot ce el şi Wain câştigaseră încă nu putea fi păstrat dacă neamurile Blood de la Drumul Negru nu le veneau în ajutor.

Singurul aspect clar şi sigur pe care îl vedea în faţa lui, singurul de care el ar fi putut răspunde direct era că existau treburi neterminate cu familia lui Croesan oc Lannis-Haig. Dacă el ar fi pus capăt liniei Lannis, nimic din ce ar fi urmat nu i-ar fi putut lua asta. Şi ar fi reuşit unde Inkallimii dăduseră greş. Ei, în vanitatea lor, lăsaseră un biet tinerel să le scape printre degete la Kolglas. Dacă ar fi îndreptat el această greşeală, ar fi fost o mică răzbunare pentru trădarea lor faţă de Horin-Gyre Blood în lupta din Valea Pietrelor în toţi aceşti ani din urmă.

Wain veni în timp ce el stătea cu căpitanii săi, făcând aranjamentele finale pentru livrările de care compania sa avea nevoie. Ceva de pe faţa ei îl făcu să-i concedieze pe ceilalţi înainte chiar ca ea să vorbească.

Se aşeză pe un scaun lângă el.

— Au venit mesagerii, zise ea, privind în jos, la suprafaţa mesei. Tanwrye încă rezistă, dar teritoriul între aici şi acolo este supus. Ei ne pot ajuta cu o parte din forţele lor: o sută de cai vor fi aici într-o zi, de două ori mai multe suliţe în alte două sau trei zile. Majoritatea ale noastre, câteva ale Gyre.

— Astea sunt veşti bune…

— Mesagerii au mai adus şi alte veşti, i-o tăie ea. Tatăl nostru… a murit în prima zi de iarnă.

Kanin lăsă capul în jos. Ştia că acest moment trebuia să vină – îşi luase deja adio –, dar tot fu prins uşor nepregătit, aşa cum era în natura unor astfel de lucruri. Urma acum o lungă perioadă înainte să-şi vadă tatăl din nou. Lumea însăşi va trebui să moară şi să renască înainte ca asta să se întâmple.

Şi ce-ar fi greşit să vezi un semn în asta? Vieţile bărbaţilor şi femeilor nu sunt nimic în marea mişcare a sorţii, cu toate că în interacţiunea lor pot fi modelul, înţelesul. Nimic nu e întâmplător. Vestea despre moartea tatălui său venea în ajunul unei călătorii făcute pentru a termina ceea ce fusese început în numele lui.

Ar fi putut fi o semnificaţie în asta.

Wain se uită la el.

— Eşti conte acum, şopti ea. Nu te duce în Car Criagar. Locul tău este aici.

— Nu, Wain. Vrei să mă faci mincinos al tatălui nostru? Când îl voi întâlni din nou în lumea reînnoită, nu vreau ca primul lucru pe care i-l spun la început de a doua viaţă să fie că n-am reuşit să ţin promisiunea noastră faţă de el. Fără moartea lor, tot ceea ce avem acum ne va fi luat din nou. Alţii ar putea uita, dar, cât timp chiar şi unul din linia lor rămâne, el nu se va opri în încercarea de a recupera acest teren. Conte este Blood. Ştii asta.

— Tu ar trebui să fii proclamat conte, zise ea. Noi trebuie să…

— Când mă întorc. Nu până atunci.

În sfârşit, era mai ferm.

— Nu voi sta mult timp departe. Şi tu ştii la fel de bine ca mine că nu sunt chiar dorit aici. Armata poţi s-o conduci şi tu la fel de bine ca mine. Eu şi cei cincizeci de războinici ai mei n-am face nicio diferenţă în vreo confruntare care ar avea loc în lipsa

mea: am ştiut întotdeauna că toate acestea nu înseamnă nimic dacă celelalte neamuri Blood nu mărşăluiesc în final în ajutorul nostru, spuse el. Dacă nu ne îndreptăm spre nimic, atunci aşa să fie, dar nu voi merge acolo fără ca măcar să fi încercat să termin cu Lannis-Haig.

Luă de pe masă flaconul fragil cu praf de la Anduran şi i-l dădu ei.

— Aveam de gând să trimit asta tatălui nostru. Trimite-i-l în loc lui Ragnor oc Gyre. Spune-i că Horin-Gyre Blood a luat valea râului Glas pentru el şi că-i aşteaptă întoarcerea ca să revendice ce-i al lui.

Ea zâmbi slab şi el o sărută uşor pe frunte.

IV

— Atunci Inurian e mort, zise Yvane după ce i se spusese tot ce s-a întâmplat.

— Nu suntem siguri, zise Orisian.

— Cred că ştii şi tu al fel de bine ca mine, zise femeia na'kyrim. Iar eu ştiu.

Se uita în foc, răscolindu-l cu un băţ. Tăciunii dansară sărind.

Camera se afla la capătul unui scurt pasaj; era caldă şi comodă. Fără să-i călăuzească Yvane, ei n-ar fi găsit-o. Ea îi duse la baza stâncilor care se ridicau deasupra ruinelor, îi conduse căţărându-se pe o masă de bolovani mari până pe o platformă aflată adânc în umbra stâncii şi în deschiderea îngustă a tunelului care-i adusese aici.

Femeia na'kyrim prepară o infuzie de plante în timp ce ei îi spuneau poveştile lor. O trecură de la unul la altul şi fiecare luă câteva înghiţituri revigorante. Focul trosnea între ei şi intrare. Siluete naive erau pictate pe pereţi. Forme abstracte de animale şi persoane erau realizate pe piatră, prinzând viaţă în pâlpâirile focului. Vântul gemea în gura peşterii.

Când crezu că poate face asta fără să fie văzut, Orisian o examină pe gazda lor. Yvane avea aceleaşi trăsături parţial Kyrinine pe care el ajunsese să le recunoască în Inurian, deşi ochii ei nu erau la fel de umani ca ai lui. Mâinile şi degetele păreau la fel de subţiri şi de lungi ca ale lui Ess'yr. Cu bătături

ici-colo, amprenta anilor grei petrecuţi printre stâncile de la Car Criagar. Acest timp îşi lăsase amprenta şi pe faţa ei. Pielea ei era atinsă de vreme, cu o textură mai înăsprită decât s-ar fi aşteptat el la o femeie na'kyrim. Părul ei scurt avea o strălucire de Kyrinin, dar era de un maro-roşcat: o nuanţă care ar fi putut veni numai de la strămoşii ei Huanini. Dacă ar fi fost umană, Orisian ar fi spus că e în al cincilea deceniu de viaţă; fiindcă era na'kyrim, ştia că trebuie să fie mai în vârstă.

— Staţi pe partea stâncoasă a focului, zise ea. Fumul e tras afară prin pasaj. Şi cel mai bine e să ţii flăcările între tine şi orice vizitatori.

— Ce fel de vizitatori? întrebă Rothe.

— Huanini, Kyrinini, animale. Urşi, fulgeră ea spre scutier un zâmbet dur, care abia i se formă pe buze, că dispăru. Iarna vin urşii la prădat pe-aici, iar vara oamenii voştri din vale. Vânători de comori şi băieţi care se cred bărbaţi doar fiindcă le-a crescut ceva păr pe picioare. Ei se sperie mult mai uşor ca animalele.

— Nu toţi ne speriem aşa uşor, murmură Rothe.

Yvane nu dădu niciun semn că a auzit, continuând să studieze focul.

— Inurian a zis că ne vei ajuta să plecăm în siguranţă de aici, zise Anyara.

Femeia na'kyrim scoase un râs moale.

— Voi, Huaninii, sunteţi atât de grăbiţi, zise ea.

Flutură băţul care mocnea către Ess'yr şi Varryn.

— Vezi, prietenii voştri Kyrinini sunt vizitatorii perfecţi. Ei sunt liniştiţi şi tăcuţi, amână discuţia până când gazda şi vizitatorii se cântăresc reciproc.

— N-am vrut să te ofensez, zise Anyara, amestecând căinţă şi iritare în tonul ei.

Yvane ridică din umeri.

— N-a luat-o nimeni aşa, zise ea. Şi unii Kyrinini sunt oaspeţi incomozi. Pentru nişte copii ai Zeului care a Râs, pot fi destul de ursuzi.

Nicio pâlpâire de răspuns nu străbătu feţele lui Ess'yr şi Varryn.

— Îmi imaginez că prietenii voştri Vulpi nu se simt prea confortabil aici, medită Yvane. Ei spun poveşti prosteşti despre mine în taberele lor. Că vorbesc cu morţii şi altele asemenea.

Orisian nu putea spune dacă erau sau nu bine-veniţi aici. Toate cuvintele erau rostite de Yvane pe un ton lejer, dar era ceva tăios în ele.

— Aici locuieşti? În peştera asta, vreau să spun, întrebă el.

Yvane aruncă o privire înjur de parcă ar fi examinat împrejurimile pentru prima dată.

— N-am mai folosit acest loc de ceva timp. Oricum vă îndreptaţi încoace, aşa că l-aţi fi găsit şi singuri.

— Erai cu ochii pe noi, zise Orisian.

— Mai mult sau mai puţin, zise Yvane. Când am simţit că Inurian a murit, am bănuit eu că tihna mea nu va dura mult. Intuiţia, dacă vreţi; Comuna, dacă preferaţi. Recunosc că sunteţi un grup puţin mai neobişnuit decât mă aşteptam. Nu vezi prea des Lannis-Haig şi Vulpi călătorind împreună. Aş zice chiar că mai degrabă ai parte de acalmie la Capul Naufragiului, de fapt.

Se cufundă în tăcere, iar după câteva momente liniştea se stabili atât de deplin în grup, încât le venea greu s-o mai rupă. Orisian găsi tăcerea mai puţin incomodă decât dialogul dinainte. Focul şuieră şi fâsâi. Vântul dudui.

Capul lui Orisian se clătină. Devenea prea dificil să rămână treaz. Tresări, privind înjur cu ochii deschişi pe jumătate. Anyara căzuse pe umărul lui Rothe şi adormise. Ess’yr şi Varryn aţipiseră acolo unde stăteau, cu spatele lipit de zidul de piatră. Numai Rothe rămase cu încăpăţânare în alertă, cu ochii epuizaţi fixaţi pe femeia na’kyrim care, ignorând sarcastic privirea lui, se întindea lângă foc. Orisian nu mai văzu nimic, dar se întrebă, în timp ce mintea îi plutea, cât de mult va sta de veghe Rothe.

***

Când Orisian se trezi, focul era aproape stins. Un fir de lumină a zilei ajunse din lumea de-afară. El îşi umezi buzele. Se uscaseră şi crăpaseră peste noapte. Pe podea, la dreapta sa, erau două forme întunecate ondulate: Rothe şi Anyara. Se uită după Kyrinini, dar nu văzu niciun semn.

Şi Yvane plecase de la locul ei de lângă foc. În acele prime momente de veghe, fu frământat de gândul că lipsea ceva. De

cum se ridică în picioare, îşi dădu seama că vocea monotonă, constantă a vântului tăcuse. Mergând, un pic stângaci, fiindcă amorţeala îi cuprinsese picioarele de sub el, ieşi în aer liber.

Chiar şi fără pic de vânt, aerul rece îi aduse lacrimi în ochii somnoroşi. Era dimineaţa devreme şi el fu uimit că dormise atât de profund pentru atât de mult timp. Oraşul ruinat se întindea în faţa lui ca o puternică reţea de rocă aruncată în zăpada încă albă care căzuse peste noapte.

El tresări când Ess'yr apăru sub marginea platformei, sărind printre bolovani. Îi întinse mâna şi o trase în sus. Se simţea uşoară cu mâna moale în mâna lui.

— Ai dormit bine? întrebă ea şi el dădu din cap.

— Unde e Yvane? zise el.

Ess'yr adulmecă.

— A plecat la prima rază de lumină, zise ea.

— Şi Varryn?

— Vânătoare. Sunt urme de iepure în zăpadă.

— Atunci presupun că îi vom aştepta pe el şi pe Yvane să se întoarcă, zise Orisian.

Şi au aşteptat. Rothe şi Anyara se treziră îngheţaţi, morocănoşi şi înfometaţi. Era nişte lemn uscat sub nişte saci într-un colţ al camerei şi Rothe reuşi să reaprindă focul. Se strânseră în jurul acestuia.

Ess'yr n-avea stare. Se tot ridica şi ieşea afară pentru câteva momente. Când venea înapoi, mai degrabă decât să stea lângă foc, îi dădea târcoale, examinând picturile naive de pe pereţi. Când Orisian o întrebă care-i problema, ea murmură ceva ce el nu înţelese. Această mică peşteră era cât se poate de departe de pădure şi de cerul deschis atât de dragi Kyrininilor, presupuse el.

După vreo două ore, Varryn reapăru, ţinând într-o mână un iepure alb. Se strâmbă când aruncă jos însângerata captură. Se uită în jur, apoi se întoarse şi ieşi din nou.

— Nu e suficient curent pentru a trage fumul, zise Rothe.

Acum, că-i atrăsese atenţia, pe Orisian începu să-l ardă ochii şi să lăcrimeze. După câteva momente, el se duse afară pe stâncile largi şi se aşeză cu picioarele încrucişate, ghemuindu-se pentru a încerca să păstreze ceva căldură în corp. Nu era nici

urmă de Varryn. Rothe îl urmă afară şi se aşeză alături de el. Era clar că uriaşul voia să-i spună ceva, dar nu îndrăznea să deschidă el discuţia.

— Mă întreb unde a plecat Yvane, zise Orisian.

— Nu e bine să te amesteci prea adânc în ceea ce fac cei de felul ei, zise Rothe. Asta e mai mult om al pădurii decât umană.

— Ne e prietenă, cred, zise Orisian blând. Inurian aşa credea.

— Veţi merge la Koldihrve, atunci? întrebă Rothe.

— Asta a zis Inurian că trebuie să facem.

— Ştiu că l-aţi iubit, Orisian, şi e normal să puneţi preţ pe cuvintele lui, dar sunteţi sigur? Nu e vorba că eu n-am încredere în el sau că mă îndoiesc de înţelepciunea lui. Ştiu că el a înţeles lucruri pe care oameni ca noi doi nu le înţeleg.

Bătrânul războinic îl privi în ochi şi Orisian văzu acolo destul de clar dragoste şi grijă. Văzu şi că în barba omului apăruseră fire sure care nu fuseseră acolo cu câteva săptămâni în urmă.

— Orisian… începu Rothe, apoi trebui să se oprească pentru a-şi drege vocea. Orisian, e posibil să fiţi conte acum. Cred că e foarte probabil.

Acesta era un gând pe care Orisian îl ignorase cu statornicie, de când Anyara îi zisese ce s-a întâmplat la Anduran. Ştia că se putea ajunge şi aici, dar sperase că nu atât de curând.

— Sper că nu, murmură el, lăsând ochii în jos. Îi veni în minte Fariel. Fratele lui ar fi fost un conte bun. Dar nu; îşi scoase din minte acest gând. Nu-i folosea la nimic acum. N-avea rost să-şi imagineze o lume care nu mai putea exista niciodată.

— Desigur, desigur, zise Rothe în grabă. Poate că Croesan sau Naradin, sau chiar copilul încă mai trăiesc. Dar poate că nu.

— Ştiu asta la fel de bine ca şi tine, Rothe.

— Da. Iertaţi-mă, zise scutierul.

Orisian puse o mână pe braţul lui Rothe.

— Pur şi simplu nu-mi doresc să fiu conte.

— E normal. Prost e cine crede că e mai uşor să faci cuiva un jurământ decât să primeşti tu unul.

Poate, se gândi Orisian. Dar a cui a fost cu adevărat treaba mai grea: a lui Kylane, care a făcut un jurământ care l-a costat viaţa, sau a mea, care am fost obiectul acestuia?

Îi zâmbi scutierului.

— Înainte ca toate astea să se întâmple, îmi trecuse prin gând că eşti aproape să pui deoparte sabia. Greşeam?

Rothe îl privi stingherit, ca un bărbat în toată firea căruia i se aminteşte vreo trăsnaie făcută în copilărie.

— Am avut acest gând, zise el. Sau jumătate de gând. Poate o fermă, precum cea la care am crescut; undeva unde să mă odihnesc, să-mi petrec în linişte ultimii ani.

Vocea lui plină de forţă deveni rigidă la menţionarea liniştii:

— Gândul a dispărut acum, Orisian. Să nu vă îndoiţi niciodată de asta. N-aş pleca de lângă Domnia Voastră acum nici dacă m-aţi alunga cu pietre. Nu cât timp aş mai putea să ridic o sabie.

Orisian zâmbi.

— O, ştiu asta destul de bine, Rothe.

Nu mai spuseră nimic o vreme. Mirosul de carne gătită se prelinse afară şi le făcu poftă.

— Spune-mi ce crezi tu că ar trebui să fac, zise în cele din urmă Orisian.

— Vă voi urma oriunde veţi merge, dar, dacă ar fi să aleg, eu aş spune că trebuie să mergem la Glasbridge. Dacă sunteţi contele lor, oamenii trebuie să se adune în jurul Domniei Voastre. Sunteţi conducătorul lor şi trebuie să fiţi printre ei. Iar dacă Anyara are dreptate că Horin-Gyre se află în fruntea vrăjmaşilor noştri, ei acolo vor merge. Rădăcinile lor acolo sunt; trebuie că vor încerca să lupte pentru asta.

Orisian îşi lăsă capul în jos. Ştia că Rothe l-ar urma, într-adevăr, oriunde s-ar duce şi şi-ar da viaţa pentru orice cauză ar alege Orisian. Cum Kylane făcuse deja. Cum – ce gând înfricoşător – mult mai mulţi ar face de bunăvoie dacă el ar fi acum cu adevărat conte Blood.

— Şi mie îmi spune inima la fel, zise el încet. Dar Inurian părea atât de sigur că asta e singura noastră şansă. Nu cred că Ess'yr şi Varryn ar fi fost de acord să urmeze acest drum, dacă…

Un sunet brusc îl distrase. Apăru Yvane, purtând un pachet mare de blănuri legat cu sfoară. Orisian şi Rothe se ridicară. Pe faţa femeii na'kyrim era o umbră care îl intimidă chiar şi pe Rothe înainte ca ea să zică ceva.

— Am simţit fum, zise ea tăios.

— Am aprins un foc, zise Orisian.

El şi Rothe făcură un pas înapoi când ea aruncă blănurile la pământ şi veni călcând apăsat spre ei.

— N-aveţi pic de imaginaţie? întrebă ea. Nu vă trece prim minte că lemnul de foc poate fi un pic mai greu de obţinut pe-aici decât în castelele voastre confortabile?

Arătă cu o rotire extravagantă de braţ întreaga panoramă înzăpezită, stâncoasă din faţa lor.

— Vedeţi voi vreun copac? întrebă ea.

Orisian se uită înjur. La fel şi Rothe. Yvane scoase un geamăt de profundă exasperare şi dădu buzna în pasaj. Rothe şi Orisian se uitară unul la altul, cu sprâncenele ridicate. Auziră cum femeia na'kyrim le salută iritată pe Ess'yr şi Anyara.

— Nu merită s-o vezi supărată pe tine, oftă Rothe, pufnind.

Orisian dădu din cap gânditor, dar atenţia lui deja era în altă parte. Privi la grămada de blănuri abandonată într-o parte de Yvane. Îşi frecă energic braţele împotriva frigului.

— Crezi că blănurile astea sunt pentru noi? întrebă el.

— Îndrăznesc să sper că da, zise Rothe. Dar să aşteptăm până ne spune ea.

***

Imediat ce Yvane se calmă un pic, recunoscu, cu toată graţia şi umorul unui catâr înţepat de albine, că blănurile erau pentru vizitatorii ei. Orisian şi ceilalţi le puseră pe ei. Cum stătea şi se uita la iepurele care se frigea pe foc, Orisian începu să simtă, pentru prima dată de câteva zile, o oarecare căldură reală în piele. Yvane fu de acord, fără tragere de inimă, ca focul să rămână aprins, de vreme ce animalul era deja pus la proţap atunci când se întorsese ea. Ei mâncară cu entuziasm, fără a ţine seama de grăsimea care le aluneca pe bărbie şi de fumul care le înţepa ochii. Ess'yr sparse un os de la picior în două şi supse măduva. Ulterior, Ess'yr plecă să-şi caute fratele. Orisian nu-şi putea imagina că era îngrijorată pentru el; bănuia că avea de-a face mai mult cu dorinţa de a fi din nou sub cerul liber. Rothe insistă să stea de pază afară şi plecă lăsându-i pe Orisian şi Anyara singuri cu femeia na'kyrim. Scutierul ajunsese la concluzia evidentă că, oricât de abrazivă ar fi fost Yvane, ea nu era o ameninţare gravă la siguranţa celor pe care-i păzea.

Orisian ezită la început, temându-se de ascuţimea limbii lui Yvane, dacă ar fi fost încă într-o dispoziţie proastă, dar se îndoia că era momentul să fie prea atent cu temperamentul ei.

— Inurian ne-a zis că o să ne ajuţi. Voia ca noi să mergem la Koldihrve, spunea că tu ne-ai putea duce acolo, zise el încet.

Yvane îşi şterse buzele cu mâneca de la jachetă, la început părând să nu fi auzit. Apoi, proptindu-se cu spatele de peretele încăperii, îşi întinse picioarele şi îl fixă atentă cu privirea.

— Şi de ce vrei să mergi la Koldihrve? întrebă ea. Ştii că acolo nu sunt prea mulţi prieteni de-ai neamului tău Blood.

— Pentru a găsi o barcă. Oricum, asta a fost ideea lui Inurian…

Se opri.

— Dar nu şi a ta, după cum se pare, murmură Yvane.

Orisian ridică uşor, incert, din umeri. Simţea că era aproape să-i devină neloial lui Inurian, punându-i la îndoială instrucţiunile.

— Nu sunt… sigur, zise el. La început, am crezut că ne-am putea îndrepta direct spre Glasbridge sau către Stăvilarul lui Sirian, în vale. Dar Inurian şi Ess’yr, şi Varryn păreau siguri că nu vom ajunge acolo.

Yvane zgândări cu un băţ focul pâlpâind, aducând jarul înapoi la viaţa lui strălucitoare.

— Nici eu nu cred că ajungeţi. Dacă şi o Vulpe cu trei kin’thyn simte că e mai înţelept să fugă încoace, şansele sunt destul de mari să mori dacă n-o urmezi. Nu sunt mulţi ca ei printre Vulpi, să ştiţi, purtători de triple modele vreau să spun. Desigur, Vulpea n-a fost niciodată un clan mare…

— Păi, nu putem sta aici, o întrerupse Anyara.

Femeia na’kyrim o fixă cu o privire ageră, arcuindu-şi una din sprâncene într-un gest de evidentă neplăcere.

— Vreau să spun, insistă Anyara, că, dacă nu ne putem întoarce la Glasbridge pe uscat, mie mi se pare că n-avem de-ales decât să forţăm spre Koldihrve şi să încercăm să găsim o barcă.

— Ce minte ascuţită ca un ac, murmură Yvane pentru sine şi îşi întoarse atenţia către foc.

Anyara se uită urât la gazda lor. Orisian şi-ar fi dorit s-o vadă că-şi ţine gura.

— Inurian a mai încercat să mă implice o dată, zise Yvane în mod neaşteptat.

Părea că vorbeşte singură.

— Voia să… fac ceva cu acest Aeglyss. Poate de-asta v-a trimis aici. La urma urmelor, n-aţi avea nevoie de ajutorul meu pentru a ajunge la Koldihrve, când aveţi două Vulpi să vă poarte de grijă.

— Aeglyss!? exclamă Anyara surprinsă. Ai vorbit cu Inurian despre el?

Yvane dădu din cap.

— În timp ce era în Anduran. I-am aruncat o privire lui Aeglyss. N-a fost cea mai bună idee; dacă ar avea abilitatea de a-şi ţine sub control puterea lui brut… oricum, încă nu pot scăpa de durerea de cap.

— Păi, Aeglyss ne urmăreşte. Sau el e unul dintre ei, cel puţin, zise Orisian. Chiar dacă el nu l-a ucis pe Inurian cu propriile mâini, parţial a fost vina lui.

Yvane scoase un mormăit evaziv.

— Inurian nu mi-a zis că va trebui să am grijă de copiii nimănui. Voia doar să-i anunţ pe cei din Highfast, asta-i tot. Să li-l dau pe Aeglyss în grijă.

— Credeam că Highfast e o cetate, zise Anyara.

— Este, răspunse Yvane. S-a spus întotdeauna că n-a fost niciodată cucerită în luptă şi îmi imaginez că e adevărat. Kyrininii au asediat-o în timpul Războiului Viciaţilor şi ai voştri în Anii Furtunoşi şi apoi, din nou, în războaiele cu Drumul Negru. A trecut destul de bine peste toate. Deşi s-au întâmplat cu ea mai multe de-atât; războinicii rămaşi acolo sunt mai mult de ochii lumii. Primul conte Kilkry le-a dat adăpost unor na'kyrimi care erau în căutarea unei ascunzători şi ei încă se ascund acolo. Ei sau succesorii lor, cel puţin. Nu e vreun secret, dar probabil că sunt acolo mai multe neştiute decât ştiute.

Oftă puternic.

— Sunt acolo unele persoane de calitate, dar nu atâtea răspunsuri câte le place lor să creadă. Au ajuns la fel de prăfuiţi precum cărţile pe care le păzesc şi jumătate din pălăvrăgeala lor

n-are mai mult sens decât croncănitul ciorilor lor. Trebuie să ai un anumit temperament ca să te închizi cu atât de multe cuvinte şi să înveţi atât de mult. Nici Inurian, nici eu n-am avut destul entuziasm pentru aşa ceva. Păcat, într-un fel. Pentru cei care se pot stabili acolo este foarte… liniştitor.

— Şi Inurian credea că ei trebuie să se ocupe de Aeglyss? întrebă Orisian.

— Inurian a avut întotdeauna tendinţa să vadă partea bună din fiecare: bănuiesc că el a crezut că cei de la Highfast vor ajuta cumva la oprirea răului făcut de Aeglyss doar pentru că el e na'kyrim ca ei. El credea în mod evident că acest Aeglyss este sau ar putea fi un tânăr remarcabil, dotat cu talente excepţionale.

Anyara mormăi un comentariu la asta, dar o făcu suficient de încet pentru a nu-i atrage atenţia lui Yvane.

— Dacă Inurian are dreptate, continuă Yvane, atunci poate că numai na'kyrimii din Highfast sunt în stare să-i stea împotrivă.

Ochii ei deveniră sticloşi, vocea îi pluti în derivă, urmându-i gândurile într-o altă direcţie.

— Sau Dyrkyrnon… El zicea că e posibil să fi trăit acolo, nu?

Ea lăsă capul în jos.

— Dyrkynon? întrebă Orisian.

Yvane ridică privirea, părând surprinsă de faptul că nu era singură.

— Dyrkyrnon, îl corectă ea. Da. O altă ascunzătoare pentru cei de felul meu. Nu e de acelaşi tip ca Highfast, totuşi. Sunt na'kyrimi şi na'kyrimi. Cei de la Dyrkyrnon pot fi mai neprietenoşi decât un urs cu un ghimpe în picior când îi loveşte proasta dispoziţie.

Se lăsă un moment de linişte. Faţa Anyarei îi trăda nerăbdarea.

— Şi dacă ne indici doar direcţia corectă… începu ea, fiind imediat întreruptă de Yvane, care îşi drese vocea.

— Scuze, zise femeia na'kyrim. Umezeala şi frigul de aici îmi apasă greu pe piept uneori. Mai ales când mă gândesc.

Căzură într-o tăcere tensionată. Orisian şi Anyara se uitară neliniştiţi unul la altul.

— Mai avea cioara? Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Yvane.

— Idrin, zise Orisian. A alungat-o. I-a zis să se ducă acasă, cred.

Yvane dădu din cap ca şi cum Orisian îi confirma ceva ce deja ştia.

— Atunci ei ştiu de-acum, la Highfast, că el e mort.

Se adânci în gânduri pentru momente lungi şi nici Orisian, nici Anyara nu îndrăzniră s-o deranjeze.

Privirea lui Orisian rătăci în derivă pe suprafaţa neregulată a pereţilor. Se uită la siluetele pictate acolo: animale şi personaje schiţate în linii simple, mari. Era muncă brută, dar potrivită pentru acest loc luminat de foc. Puteau proveni dintr-o lume veche, neformată.

— Ştii ceva despre Pelerinii Cerului? îl întrebă Yvane.

— N-am auzit niciodată despre ei, zise Orisian.

— A, eşti cel mai bun exemplu de cap pătrat din rasa ta. Ştii, cel puţin, că se spune că una dintre crimele Primelor Rase împotriva zeilor era că voiau să fure focul de pe acoperişul lumii? Ei bine, în primii ani ai Regatelor, unii au crezut că, prin repetarea în penitenţă a acelei călătorii, i-ar putea convinge pe zei să se întoarcă. Ei sunt Pelerinii Cerului. Zeci dintre ei au mărşăluit pe aici în drumul lor spre Tan Dihrin. Credinţa nu a prins; deloc surprinzător dat fiind că majoritatea adepţilor au avut parte de morţi vrednice de milă.

— Şi ei au făcut aceste desene în drumul lor, zise Orisian.

— Cred că da. Eu nu le văd sensul, dar sensul nu era cea mai proeminentă calitate a Pelerinilor Cerului.

— N-ar trebui să vorbeşti atât de urât despre morţi, murmură Anyara. Sunt sigură că au făcut doar ceea ce au crezut că e bine.

Spre surpriza lui Orisian, asta o făcu pe Yvane să ezite.

— Poate că da, zise ea. Văd că te-ai molipsit de la Inurian. El mă certa de multe ori că nu prea am răbdătore cu defectele Huaninilor. Şi Kyrininilor. Îmi spunea că ar trebui să aştept până scap eu de orice defect înainte de a le căuta pe-ale altora.

Zâmbi distantă, parcă îmbunată de amintiri.

Atunci Rothe dădu buzna în încăpere. Aducea cu el fulgi de zăpadă şi frigul lumii de afară, care Orisian aproape uitase că există. Scutierul avea o expresie gravă.

— Veniţi, zise el. Cred că am văzut pe cineva. Nişte ochi tineri ar putea fi mai buni decât ai mei.

Orisian şi Anyara îl urmară. Yvane nu se mişcă de la locul ei de lângă foc, zgândărind în tăcere cenuşa focului care începuse să se stingă. Fiecare pas prin pasajul scurt aducea mai aproape sunetul vântului. Când ajunseră pe podiumul de pe stânca de afară, găsiră un cer acoperit cu nori cenuşii, plaţi şi fără formă, aerul plin cu zăpadă spulberată de vânt. Negura se lăsase peste crestele de sud şi vest.

Orisian ridică o mână pentru a-şi proteja faţa.

— Unde i-ai văzut? îl întrebă el pe Rothe.

Scutierul făcu un gest către locul de unde fugiseră ei dinspre Săritura lui Sarn.

— Acolo, în zare, strigă el. Mi s-a părut că văd pe cineva urcând pe creastă şi venind chiar pe unde am venit noi.

Orisian şi Anyara priviră într-acolo, către dinţii printre care respira biciuitor Car Criagarul. Era un efort zadarnic: norii înghiţiseră peisajul.

— N-are rost, zise Rothe.

Orisian clătină din cap a aprobare.

În timp ce se retrăgeau în spatele stâncii, el se uită la Rothe.

— I-ai văzut pe Ess'yr şi Varryn? întrebă el.

Rothe clătină doar din cap.

***

Aşteptarea era grea pentru Orisian. Într-un fel sau altul, el le datora, probabil, viaţa lui Ess'yr şi fratelui ei. Dar nu numai din recunoştinţă îşi dorea el întoarcerea în siguranţă, în special a lui Ess'yr: ştia, cu acuitatea unuia învăţat deja cu pierderile, că, dacă ar fi pierdut-o acum, l-ar fi costat o parte preţioasă din puterea care-i mai rămăsese. Anyara şi Rothe se cufundaseră în propriile tăceri, fiecare din ei uitându-se lung la tăciunii din foc gata să se stingă. Yvane părea să fi aţipit acolo unde stătea.

Ess'yr şi Varryn intrară aproape nepăsători, cu urme de zăpadă pe umeri şi în păr. Un val de uşurare îl ridică pe Orisian în picioare.

— Am crezut că aţi păţit ceva, zise el. Rothe a văzut pe cineva pe creasta de dincolo de ruine.

Varryn se uită la scutier în timp ce-şi lăsa jos suliţa şi arcul. Se ghemui în tăcere şi începu să-şi aranjeze săgeţile în tolbă, netezindu-le cozile şi testându-le vârfurile.

— Huanini, zise Ess'yr scuturându-şi zăpada topită de pe frunte.

— I-aţi văzut? întrebă Rothe.

Ess'yr înclină aproape imperceptibil din cap.

— Văzut, la distanţă. Poate doar doi. Ei au câini.

— Câini, zise Orisian ca un ecou. Vânători, atunci?

Anyara se foi neliniştită lângă vatră.

— Poate, murmură ea. Dar poate nu doar vânători, ci Vânătoarea. Inurian era îngrijorat din cauza lor când am evadat de la Anduran. Poate că nu doar Bătălia Inkallimă a venit în sud cu Horin-Gyre.

Rothe gemu. Orisian ştia că propria faţă probabil că dezvăluise alarma pe care cuvintele Anyarei o declanşaseră.

— Chiar ar veni Vânătoarea după noi? Adică să ne urmărească până aici?

— Uitaţi, îl întrerupse Rothe, că e posibil să fiţi contele neamului nostru Blood. Şi numai asta şi e suficient ca Vânătoarea Inkallă să ne urmărească până la capătul lumii, dacă le-a intrat în cap s-o facă. Chiar dacă nu ştiu că vă urmăresc pe Domnia Voastră, ştiu că Anyara e aici. Poate că ei cred că ea e ultima din familia unchiului său în viaţă. Amintiţi-vă, Orisian, poporul nostru s-ar putea să se fi înmuiat de-a lungul anilor; neamurile Blood Gyre, nu. Ei vor duce asta până la capăt, indiferent care ar fi capătul.

— Păi, oricine ar fi, nu se va simţi prea bine acolo, la cum se aude vântul, zise Yvane.

Orisian se uită la femeia na'kyrim. Arăta perfect trează şi relaxată.

— Oricine ar fi, nu putem sta degeaba, zise Orisian liniştit. De îndată ce vremea se îmbunătăţeşte, va trebui să o luăm din loc. Indiferent dacă vii sau nu cu noi.

Yvane îşi întoarse privirea pentru câteva momente, apoi ridică din umeri.

— Am găsit puţină mâncare, zise Ess'yr.

Desfăcu o pungă de piele pentru a descoperi o mână de fructe uscate de pădure şi un mănunchi de verdeaţă deloc apetisantă. Le puse pe o piatră şi cei trei oameni le priviră încruntaţi. Stomacul Anyarei ghiorăi. Yvane scoase nişte alune de pădure şi ciuperci uscate din buzunarul ei şi le adăugă aranjamentului sărăcăcios. Nu erau multe; doar cât să le amorţească foamea. Tot timpul cât mâncară, sunetul viforului de afară crescu.

Apoi Varryn se ridică şi-şi adună din nou armele.

— Cineva trebuie să vegheze, zise el categoric, dispărând din cercul de lumină al focului.

V

Gryvan oc Haig avu un acces de furie cum nu se mai văzuse de multe luni în Palatul Lunii.

Pornise furtunos pe coridoarele de piatră, azvârlind ocări către fiecare servitor suficient de ghinionist cât să-i iasă în cale. Kale mergea cu paşi mari după marele lui conte şi în spatele lui venea cancelarul Mordyn Jerain şi Aewult, fiul lui Gryvan. Mordyn observă, cât timp merse alături de el moştenitorul Blood, că exista un fel de satisfacţie pe faţa lui Aewult. Tânărul se bucura de astfel de momente, atunci când izbucneau pasiuni şi Gryvan arăta că îi putea face în continuare pe ceilalţi să se teamă de el. Când avea să vină ziua ca Aewult să-i ia locul tatălui său, puţină lume avea să-l iubească măcar cât pe Gryvan, reflectă Mordyn. Dar mulţi vor ajunge să se teamă de el.

Marele Conte dădu de perete uşile camerelor sale private şi intră. Cei dinăuntru, speriaţi că îl deranjează pe Gryvan la întâlnirea sa iminentă cu ambasadorul din Dornach, fugiră urmăriţi de o ploaie de înjurături. Gryvan trânti uşile în spatele lor.

— Explică-mi atunci ce se întâmplă! strigă Contele Conţilor, cu faţa roşie. Explică-mi, cancelarule!

Mordyn se mobiliză şi îşi împietri trăsăturile într-o expresie calmă, deschisă. Îl cunoştea pe Gryvan de suficient de mult timp pentru a fi sigur că această furtună se va stinge la fel de rapid

cum apăruse. Kale, imun ca de obicei la emoţiile negative din jurul lui, se duse spre fereastră pentru a se asigura că nimeni nu dă târcoale pe sub balcoane.

— Care ar fi prima întrebare pe care vreţi să mi-o adresaţi, domnule? întrebă Mordyn.

El spera şi se aştepta ca Gryvan să fie mai îngrijorat din cauza veştilor pe care Mordyn însuşi i le dăduse decât de cele pe care un mesager de-al ambasadorului la Kolkyre i le livrase, din păcate, aproape în acelaşi moment.

La primele, cancelarul avea răspuns; cu celelalte era mai problematic.

— Aurarii, aurarii, mârâi Gryvan.

Se lăsă să cadă cu putere într-un scaun încăpător. Aewult se aşeză la o măsuţă. Slujitorii lui Gryvan puseseră acolo nişte mâncare pentru el. Moştenitorul Blood inspectă alene un bol cu mere şi struguri.

— Prea bine, murmură Mordyn. Îşi încrucişă cu grijă mâinile pe burtă, în cea mai pasivă postură pe care o putea afişa.

— M-am preocupat de această chestiune de ceva vreme şi suntem, prin urmare, în situaţia de a putea răspunde evenimentelor recente. Cum v-am spus înainte să vină mesajul lui Lagair Haldyn, Gann nan Dargannan-Haig şi-a ucis fratele vitreg. A făcut-o într-o ambuscadă. Toate aceste conflicte între membrii familiei Dargannan Blood ne servesc nouă, pentru că îi slăbesc, dar a trecut, probabil, vremea când puteam să stăm deoparte şi să-i urmărim măcelărindu-se unul pe altul. Pare din ce în ce mai posibil ca Gann să se ridice în vârf, dacă e lăsat să facă ce vrea.

— Da, da, zise Gryvan.

Fierbinţeala mâniei sale pălise deja oarecum. Fruntea îi rămăsese încreţită, dar mâna îi era îndeajuns de sigură cât să-şi toarne singur vin dintr-o carafă de lângă el.

— Dar acum îmi spui că Aurarii îl au la mână pe Gann. Se pare că ştii asta de ceva timp, dar n-ai considerat oportun să-mi împărtăşeşti şi mie informaţiile.

— Gann e un laş, zise Aewult în trecere, muşcând dintr-un măr. În timpul rebeliunii lui Igryn, Gann s-a ascuns departe, pe una dintre insule.

— E nedemn să fie conte, fu Mordyn de acord. Chiar dacă n-ar fi omul uneia dintre Bresle.

— Dar e, îl întrerupse Gryvan. Asta mă îngrijorează. Nu-mi pasă cine conduce Dargannan Blood, cât timp îşi ştie locul. Mie îmi pasă că Aurarii cred că au dreptul să încerce să pună ei înşişi conte.

— Într-adevăr, zise cancelarul. Breslele au avut întotdeauna interes în treburile conţilor şi nu s-au ferit să dea bani în sprijinul intereselor lor. Acum au mers şi mai departe. Conform informaţiilor mele sigure, anumiţi aurari nu numai că l-au îmbogăţit pe Gann însuşi, dar i-au dat şi zestre surorii sale la căsătorie, făcându-i cadou una dintre casele lor pentru copilul său mic şi mituindu-i – îmi pare rău să spun – pe colectorii noştri fiscali pentru a trece cu vederea anumite relaţii private pe care Gann le-a avut cu negustori Tal Dyreeni. Eu cred – nu cu siguranţă, dar probabil – că au plătit şi pentru angajarea bandiţilor de pe Coasta Liberă pe care Gann i-a adus să-i ucidă fratele vitreg. Gann le e atât de dator, că e puţin probabil că va mai fi vreodată altceva decât lacheul lor.

Gryvan luă o înghiţitură zgomotoasă de vin, apoi lăsă cupa pe masă atât de pripit, că aceasta se vărsă.

Îşi scutură mâna şi împrăştie picăturile roşii.

— Le-am îmbogăţit pe toate, toate Breslele. De când Haig le-a preluat de la Kilkry, n-a existat niciodată atâta bogăţie şi au acumulat mai mult decât li s-ar fi cuvenit.

— Sunt nerecunoscători, fu de acord moştenitorul Blood.

Mordyn evită în mod deliberat să se uite la el. Aewult mirosea perspectiva vărsării de sânge şi a intrigilor, iar asta îl întărâta întotdeauna. Cel puţin Gryvan era capabil să se abţină; pentru Aewult, exercitarea sângeroasă a puterii părea de prea multe ori un scop în sine.

— Dacă ar fi vorba doar despre nerecunoştinţă, ar mai fi cum ar mai fi, bombăni Marele Conte. Însă acum chiar au sărit calul. Trebuie să avem un Blood Dargannan sigur, supus şi obedient. Nu putem obţine nimic din ceea ce ne dorim – Coasta Liberă, Tal Dyre, Dornach – fără să ne asigurăm întâi de poziţia Dargannanului. Indiferent cine va fi noul Conte, acesta va răspunde în faţa mea, nu a Aurarilor.

— Am o sugestie, zise Mordyn.

Marele Conte dădu din cap scurt. Acum era suficient de calm ca să asculte.

— Echilibrul e important în acest caz. Nu e nevoie să forţăm o confruntare cu Aurarii. E mai avantajos pentru noi să rămânem în termeni buni cu ei şi cu toate Breslele, dar e nevoie să-şi înveţe limitele puterii în acest joc. Eu pot, prin urmare, să le elimin piesa de pe tablă. Dacă facem în aşa fel încât să nu se simtă că e mâna noastră, ei ne vor suspecta implicarea, dar nu vor fi siguri. Planul meu duce aproape întotdeauna la cel mai bun rezultat. Incertitudinea constrânge acţiunile fără a provoca ostilitate.

Îl auzi pe Aewult sforăind depreciativ. Îl ignoră; acum şi, cu puţin noroc, şi în anii care vor veni, Gryvan va lua deciziile. Marele Conte se uită la fiul său.

— Du-te şi găseşte-l pe Alem T'anarch, zise el cu asprime. Spune-i că audienţa lui va fi oarecum întârziată. Şi spune-i că această întârziere nu reflectă în niciun fel vreo lipsă de respect pentru slăvitul regat Dornach.

— Nu va crede asta, zise Aewult.

— Normal că nu, i-o tăie Gryvan. Acum, du-te.

Moştenitorul Blood se îndepărtă, aruncând mărul pe jumătate mâncat înapoi în vas în timp ce pleca. Rată şi acesta sări, murdărind podeaua.

— Prea bine, zise Gryvan. Foloseşte orice e nevoie pentru a face asta. Scapă-ne de Gann şi voi avea încredere în judecata ta că Aurarii vor înţelege mesajul.

— Vă asigur că o vor face, zise Mordyn cu o uşoară plecăciune.

— Şi Lannis-Haig? întrebă Gryvan.

Acesta era al doilea motiv de iritare care îl condusese pe Marele Conte la criza de furie. Pentru Mordyn Jerain era o sursă de uimire şi de îngrijorare mult mai mare decât intrigile meschine ale Aurarilor. El clătină din cap, gest fin calculat pentru a transmite atât regretul, cât şi o uşoară incertitudine. N-ar fi fost înţelept să apară din cale afară de încrezător în acest domeniu, ştia el.

— E remarcabil faptul că Anduranul a căzut atât de repede, domnule. Dacă rapoartele lui Lagair Haldyn sunt adevărate, desigur. Pare puţin probabil ca el să se poată înşela în legătură cu ceva atât de… substanţial.

— Remarcabil. Crezi că este remarcabil?

Încă se mai simţea primejdia în vocea lui Gryvan. Furia nu se disipase în întregime.

— Eu cred că e chiar mai mult decât remarcabil. N-aş fi acceptat corespondenţa cu Ragnor oc Gyre în toate aceste luni dacă aş fi ştiut că vrea să ne invadeze teritoriile. Oricât de greu ar fi cu Lannis-Haig valea râului Glas este încă parte din domeniul meu. Aceasta nu va trece la neamurile Blood Gyre.

— Nu, zise Mordyn categoric. Oricât de neclar ar fi fost cursul evenimentelor din nord, de atâta lucru era şi el sigur. Să fiu sincer, Mare Conte, nu ştiu dacă Ragnor ne-a tras pe sfoară sau dacă Horin-Gyre a fost doar extrem de norocos. În orice caz, indiferent de mesajele schimbate până acum de Ragnor cu noi, a venit, cu siguranţă, momentul de a acţiona ferm. Drumul Negru trebuie împins înapoi dincolo de Valea Pietrelor, înainte de a pune mâna ferm pe valea râului Glas.

— Desigur. Armatele noastre sunt adunate. Îl voi trimite pe Aewult în capul lor.

Mordyn îşi înăbuşi o tresărire de nelinişte. El n-ar fi recomandat trimiterea în nord a moştenitorului Blood în capul unei armate; niciunul dintre celelalte neamuri Blood nu-l îndrăgeau nespus pe Aewult nan Haig, dar Kilkry şi Lannis îl plăceau cel mai puţin dintre toate. Totuşi, nu era momentul să-l provoace pe Marele Conte. Cancelarul ştia că întinsese coarda aşteptând atât de mult să-l informeze pe Gryvan despre maşinaţiunile Aurarilor şi neprezicând căderea neamului Blood Lannis-Haig.

Făcu un pas înapoi, fixându-şi ochii pe gresia din camera Marelui Conte. Îşi amintea când fuseseră puse aceste plăci, cu vreo doisprezece ani în urmă. Gryvan adusese cei mai buni muncitori de la Taral-Haig, cumpărase cele mai scumpe plăci pe care le aveau de vânzare olarii din Vaymouth. Un cioban ar fi avut nevoie de trei vieţi ca să câştige cât costa acest etaj.

— Mă voi duce să văd ce fac cu Gann nan Dargannan-Haig în această seară, dacă nu mai aveţi nevoie de mine, murmură Mordyn.

— Du-te, încuviinţă Gryvan. Măcar el e o muscă pe care o putem strivi cu uşurinţă.

***

Puţini erau cei din Vaymouth pentru care Mâna din Umbră s-ar fi aventurat pe străzile oraşului pe timp de noapte. În mod normal, n-ar fi fost nevoie: veneau ei la el, într-un palat sau în altul. Dar cu Torquentine lucrurile stăteau diferit. Pentru el, cancelarul neamurilor Blood Haig şi-a fi pus pe el mantia grea cu glugă şi ar fi făcut el însuşi o escapadă. Nimic din ce dorea să-i spună lui Torquentine nu putea fi încredinţat unui intermediar şi Torquentine n-ar fi putut veni la el.

Drumul cancelarului trecea pe străzi rău famate, spre inima Gropii Cenuşii, probabil cel mai puţin plăcut dintre toate cartierele Vaymouthului. Rămase vigilent şi împrumută mersul legănat al cuiva bătrân şi bolnav, pentru a nu le atrage atenţia pungaşilor oraşului. Aproape în afara vederii, doi oameni de încredere – propriii mercenari, nu gardienii care-i erau atribuiţi unui cancelar – îl urmau. Aceştia ar fi intervenit dacă apăreau probleme, dar, chiar şi aşa, exista un anumit risc în a merge pe jos pe aceste străzi după lăsarea întunericului. El o făcuse doar de câteva ori.

Ajunse la o intersecţie îngustă şi se opri. Făcu un semn cu mâna şi escorta lui se cufundă în umbră. Cancelarul traversă strada. Clădirea pentru care făcuse drumul era complet anonimă: o casă prost construită înghesuită pe o stradă lungă cu altele asemenea. Cu toate acestea, când bătu în uşă, Mordyn îi simţi sub degete tăria şi soliditatea. Un bordei oarecare n-ar avea o uşă grea din lemn de stejar, ranforsată cu fier pe spate şi blocată cu un drug gros.

Torquentine îşi preţuia intimitatea.

Mordyn ştia, aşa cum aştepta cu răbdare să i se răspundă din interior, că fusese văzut; santinelele ascunse îl urmăriseră din momentul în care se apropiase la o sută de paşi de acest loc. Se îndoia că ştiau cine e, dar precis nu-l credeau doar un alt cerşetor decrepit. Conta prea puţin că n-aveau încredere în

deghizarea lui. Mulţi dintre cei care veneau să-l vadă pe Torquentine preferau să-şi ascundă feţele.

Deschise uşa o femeie cu aspect buimac. Faţa ei palidă, bolnăvicioasă, fusese desfigurată de semnele Putregaiului Regelui.

O parte din nas îi fusese mâncată şi pete violacee îi stricaseră obrazul. Mordyn crezuse întotdeauna că Torquentine trăda o notă de eleganţă angajând un astfel de portar. Superstiţia sau dezgustul pur la vederea ei putea fi suficient pentru a-i respinge pe unii musafiri nepoftiţi.

— E acasă stăpânul tău, Magrayn? întrebă cancelarul.

Era mai mult un ritual decât o întrebare reală: stăpânul lui Magrayn nu părăsea niciodată acest loc.

Femeia se trase la o parte şi îi făcu semn să intre. El ştia regulile şi nu se duse mai departe de un pas dincolo de prag, în timp ce ea închidea uşa după el. Oricum, ar fi urmat să treacă prin încă o uşă blocată şi numai Magrayn îi putea da permisiunea să înainteze.

— Arată-ţi faţa, zise ea.

Vocea îi era îngălată, spartă. Avea Putregai în gât.

Cancelarul îşi dădu pe spate gluga şi o privi în ochi.

— Faţa se potriveşte cu vocea, nădăjduiesc, zâmbi el.

Magrayn mormăi şi bătu de trei ori în uşa interioară.

— Deschide! strigă ea şi Mordyn primi permisiunea de a intra în vizuina lui Torquentine.

Bărbaţi cu faţa dură îl percheziţionară şi-i luară cuţitul, apoi fu dus jos, în beciuri.

Omul pe care venise Mordyn să-l vadă putea fi considerat de unii o monstruozitate, dar pentru Mâna din Umbră o astfel de viziune ar fi însemnat o distragere a atenţiei. Torquentine era mai presus şi dincolo de orice altceva util.

În rândul neamurilor Blood Haig erau mai multe reţele de putere şi Torquentine se afla în centrul aceluia care evita lumina zilei şi ochii curioşi. Un cuvânt şoptit într-o tavernă de pe cheiul din Kolkyre sau murmurat cu voce epuizată de poftă într-o ureche de târfă din Dun Aygll îşi putea găsi calea până la Torquentine. O parte considerabilă din câştigurile ilicite ale contrabandiştilor, hoţilor, cămătarilor şi asasinilor de pe

teritoriile Haig curgeau prin canale clandestine în buzunarul lui. El era păianjenul din centrul vastei, aproape invizibilei pânze. Dar, dacă era un păianjen, atunci era unul îngrăşat cu carnea prăzii lui.

Cancelarul intră singur în camera în care Torquentine era aşezat pe un morman mare de perne.

Omul era gigantic. Hainele voluminoase ascundeau un organism care cântărea probabil mai mult decât trei bărbaţi obişnuiţi la un loc. Pielea feţei lui se încovoia şi se plia în jos. Nu mai avea un ochi, o cicatrice zdrenţuită traversându-i orbita goală de la tâmplă către nas. Ochiul bun, cu care se uita la cancelar, strălucea inteligent. Mordyn se gândise de multe ori că dimensiunea lui Torquentine servea cel puţin unui scop. Era prea uşor să judeci un om după circumferinţa lui, presupunând că o astfel de umflare putea fi doar a cuiva slab de minte sau neputincios, sau prost. Să pleci de la astfel de ipoteze ar fi fost o eroare gravă în ceea ce priveşte pe cineva ca Torquentine. După cunoştinţele cancelarului, puţini erau atât de periculoşi ca el în Vaymouth.

— Cancelarule, zise Torquentine răguşit. O plăcere neaşteptată. A trecut ceva timp de când Mâna din Umbră nu m-a mai onorat cu prezenţa.

— Mai mult de-un an, fu de acord Mordyn, în timp ce se aşeza pe o imaculată canapea tapiţată, singura piesă de mobilier din cameră.

Mici boluri cu ierburi aromatice şi petale se odihneau alături de el. Mirosul lor era amestecat cu aroma de fum scos de fitilul lămpilor cu petrol. Sub toate, Mordyn putea prinde un iz din aerul urât mirositor pe care erau destinate a-l masca. Cancelarul privi zeflemitor la materialul care acoperea canapeaua.

— Ai tapiţerie nouă, remarcă el.

— Într-adevăr, zise gazda cu iritare. Mă plictisisem de vechiul model. Şi se rosese din cauza dosurilor atâtor persoane venite să-mi ceară favoruri.

— Persoanele care cereau favoruri se aciuaseră prin temple; am scăpat de ei cu mult timp în urmă, zise Mordyn.

— Petiţionari, dacă preferi, zâmbi Torquentine. Dar oamenii trebuie să găsească pe cineva căruia să i se închine odată ce

zeii i-au abandonat. E în natura noastră să facem temple în cele mai ciudate locuri, chiar dacă nu sunt zei care să le locuiască.

— Simplu muritor cum eşti, nu se poate spune totuşi că oamenii n-au în faţa cui se închina, constată Mordyn. Cu toate astea, îndrăznesc să sper că pentru mine ai mai multă afecţiune decât pentru un simplu petiţionar la un altar.

— Ah, afecţiune. Cum nu reuşeşte un om să se dispenseze de preţioasele lui stocuri din această marfa prea liberă. În orice caz, ce nevoie ai avea de umila mea afecţiune, onorate cancelar? Ai dragostea celui mare şi nobil pentru a-ţi încălzi inima gata să se răcească. Oricum ar fi, că-ţi place sau nu, cu aurul tău am plătit pentru tapiţeria cea nouă a canapelei mele. Poţi s-o iei ca impoliteţe, dacă vrei.

— Nu pot zăbovi prea mult, zise Mordyn. Un singur aspect aş vrea să discutăm.

Torquentine ridică un braţ cu grăsime, exagerând primejdia.

— Atâta concizie şi eu n-am avut încă şansa să-ţi ofer ceva răcoritor.

Mordyn îşi suprimă un zâmbet. Lui Torquentine îi plăcea sunetul propriei voci şi lăsa astfel impresia de bufon.

— Am o mică sarcină pentru tine, Torquentine. Nu prea greu pentru cineva cu capacităţile tale.

— Sunt înţepenit de curiozitate, zise Torquentine cu un ton de dezinteres studiat.

— Gann nan Dargannan-Haig. Vărul lui Igryn. Îl cunoşti?

— O, da. Da. Un vas gol, ca marea parte a celor din familia lui. Un şoarece împovărat cu ambiţie de şobolan; mare iubitor de băutură şi de târfe şi bolnav de variolă, în plus. Crede că are şanse să ajungă conte. Şi lipsit de bunul-simţ de a se recunoaşte drept instrument al Aurarilor, desigur. Dar tu deja ştii toate astea, cancelarule.

— Într-adevăr, dădu Mordyn din cap. L-ai rezumat. Ei bine, deşi lipsit de valoare în timpul vieţii sale, am hotărât că ar trebui să-i acord şansa de a se răscumpăra printr-o moarte utilă. Nu te învăţ eu să-ţi faci treaba, dar m-am gândit, poate o încăierare în tavernă? Sau epuizare după consum excesiv de plăceri într-un bordel?

Ochiul lui Torquentine se miji uşor. Fu un gest mic, dar care îi atrase satisfacţia lui Mordyn pentru faptul că îşi surprinsese gazda. O singură dată înainte îi mai ceruse lui Torquentine moartea cuiva şi atunci pe a unei umile matroane de bordel care încercase să-l şantajeze pe unul dintre grefierii lui Mordyn. Gann nan Dargannan-Haig era un alt gen de victimă.

Radierea unuia care era atât membru al unei familii domnitoare – chiar dacă dezonorată –, cât şi omul uneia dintre cele mai puternice Bresle era o mişcare îndrăzneaţă, dar cancelarul credea că merită riscul. Chiar dacă vor considera pierderea doar un mare ghinion, aceasta ar fi un pas înapoi pentru Aurari; câteva cuvinte la locurile potrivite le vor confirma suspiciunile, dar nu vor putea dovedi că în spatele faptei se află mâna Palatului Lunii. Dacă Lammain, capul Breslei, are pe jumătate simţul cu care îl credita Mordyn, el va recunoaşte în asta avertismentul.

— Nu prea greu, spui, medită Torquentine. Totuşi, ceri mult, cancelarule.

Mordyn nu zise nimic. Torquentine n-ar fi refuzat acest comision.

Beneficiile patronajului cancelarului erau mari şi raza de acţiune a lui Torquentine era suficient de lungă şi de discretă pentru a îndeplini fapta fără niciun risc pentru sine însuşi.

— Prea bine, zise Torquentine. Mă ocup eu de nefericitul Gann. Lumea va suferi din greu pentru pierderea lui. Imaginează-ţi: în acest moment se află, foarte probabil, îndestulat în braţele unei femei, doar cu vise de plăcere şi uşurinţă, şi aici noi stăm şi decidem să le punem capăt.

Vocea bărbatului păli şi singurul lui ochi tremură şi se închise pe jumătate. După o clipă, oftă şi îşi veni în fire.

— Astea sunt capriciile sorţii, suflă el. Totuşi, pot să îndrăznesc să sper la o favoare în schimb? Cererea pe care mi-ai făcut-o nu e nesemnificativă, aşa că poate ceva în plus faţă de plata obişnuită?

Cancelarul ridică din sprâncene zeflemitor. Regulile după care el şi Torquentine jucau erau bine stabilite. Prefera să evite orice abatere de la acestea.

— Gann nu e un arici de pe stradă, la urma urmelor, zâmbi Torquentine. Ca să-i sufli în lumânare e nevoie de grijă, de planificare. Va fi un efort complicat.

— Ce vrei, Torquentine? întrebă Mordyn, pe un ton care trăda iritare.

Uriaşul de pe perne îşi ridică sprâncenele, la rândul său. Astfel, cicatricea de pe faţă i se întinse alarmant.

— Păi, chiar n-aş putea spune. Poate am putea întârzia soluţionarea acestei întrebări până în momentul în care răspunsul va fi mult mai evident. Îmi imaginez că nu după mult timp o soluţie va apărea de la sine. Aşa se întâmplă de obicei.

— Vrei să mă scoţi dator, Torquentine, zise cancelarul pe ton egal.

— O, haide, să nu vorbim despre datorii. Noi doi facem o afacere. Doar că jumătatea ta rămâne, pentru moment, un pic… slab definită.

— Bine, zise Mordyn şi se ridică în picioare.

Îi displăcea profund ideea de a face promisiuni deschise celor ca Torquentine, dar acum nu era timp pentru fleacuri. El era Mâna din Umbră, la urma urmelor, şi promisiunile erau ceva uşor de încălcat.

— Trebuie să mă întorc. Soţia mea m-o fi aşteptând.

— A, divina Tara. E atât de faimoasă pentru perfecţiunea ei! Nu-ţi poţi imagina cât mă doare că trebuie să mă bazez doar pe zvonurile despre frumuseţea ei şi să n-o văd niciodată cu ochii mei.

Torquentine oftă şi îşi aruncă ochiul încruntat pe pereţii camerei, în timp ce-şi mângâia pântecul oceanic.

— Când te gândeşti că am fost închis în această pivniţă atât de mult timp. Şi totul din iubire necontrolată pentru mâncare.

Auzind cum unul ca Torquentine vorbeşte despre iubita lui soţie, lui Mordyn îi trecu pe şira spinării un uşor fior de repulsie, în timp ce se pregătea să plece. În uşă îl reţinu un gând.

— Ai vreo veste despre Lannis-Haig?

— Lannis-Haig, Lannis-Haig. Barbari, ştii. Nicio apreciere pentru lucrurile cele mai bune din viaţă. Dar ce veste aştepţi?

— Orice ţi-a ajuns la urechile alea imense, murmură Mordyn.

De obicei nu întreba despre astfel de chestiuni în asemenea locuri şi deja regreta pe jumătate întrebarea. Expertiza lui Torquentine se afla în zvonuri de pe pieţe şi despre faptele hoţilor şi tâlharilor. Mordyn avea alte mijloace să urmărească desfăşurarea evenimentelor grandioase, deşi acestea nu-l serviseră cum şi-ar fi dorit. Se săturase să fie surprins de ştirile de pe valea râului Glas.

— Ei, am puţine de oferit dintre cele care îmi imaginez că n-au ajuns deja la urechile tale încăpătoare, zise Torquentine. Şi pe jumătate de spectaculoase, desigur. Drumul Negru a câştigat din nou în vale; numai până când stimatul nostru Mare Conte o să binevoiască să-şi încordeze muşchii, după cum ar spune toţi oamenii de rând cu gândire dreaptă.

Lheanor se ascunde în turnuleţul lui din Kolkyre, jelindu-şi fiul mort. Croesan a murit şi el, spun unii, sau, după alţii, a fost capturat.

— Iar restul familiei lui Croesan? Morţi?

Torquentine ridică din umeri. Fu un gest vizibil, care-i trimise valuri prin fălci.

— Tot ce se poate. Deci, ce am auzit? Kennet, senilul de la Kolglas: i-au găsit corpul după ce oamenii pădurii şi corbii au încheiat cu castelul lui, dar nu şi pe ale copiilor lui. Am uitat numele lor.

— Orisian şi Anyara, zise Mordyn absent.

— Aşa. Nici urmă de ei, deşi, din câte am auzit, jumătate dintre cadavre au fost bine prăjite, deci cine poate fi sigur?

După ce cancelarul plecă, Torquentine rămase calm şi liniştit pentru câteva minute, cu broboane de sudoare sclipindu-i în sprâncene. În cele din urmă, el trase de un cordon de mătase care atârna din tavan. Un clopot sună în clădirea de mai sus. Acesta o aduse pe Magrayn jos, la postul ei. El îi făcu semn să se apropie şi, când ea îi ajunse la îndemână, puse o mână pe chipul ei devastat de boală.

— Magrayn dulce, zâmbi el, în timp ce un deget gras se apropie periculos de rana care-i erodase mare parte din nas.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Şopteşte la nişte urechi pentru mine, iubito, zise Torquentine. Pregăteşte nişte momeală. Vreau să ştiu ce s-a

întâmplat cu fiecare membru al liniei Lannis-Haig. Cancelarul pare interesat de acest subiect şi unde conduce curiozitatea unui cancelar poate fi găsit adesea un profit.

***

Pe drumul de întoarcere, pe poteci şi alei umbrite, cu paznicii săi pe urme, cancelarul era preocupat.

Un instinct din adâncul rărunchilor, născut în lungii ani de citire a semnelor, îi şoptea că se adună furtunile. Evenimentele luaseră o întorsătură haotică, imprevizibilă. Unele vremuri puteau fi creuzete de şanse, şi astfel bine-venite, dar rareori erau uşoare pentru nervii cuiva. Lannis-Haig n-avea cum să se fi prăbuşit atât de repede. Şi copiii lui Kennet nan Lannis-Haig: ce se întâmplase cu ei, dacă nu erau morţi cu tatăl lor, la Kolglas? S-ar putea complica lucrurile, dacă va exista vreun prăpădit de orfan care să se zbată în încercarea de a salva ceva din rămăşiţele Lannis Blood. Era exact genul de situaţie de care şi-ar bate joc Aewult, aşezându-se în capul preţioasei lui armate.

VI

Dimineaţa în Car Criagar era strălucitoare, proaspătă şi clară, atât de îndrăzneaţă de parcă nicio altă zi de-acolo nu începuse vreodată diferit. Toată noaptea vânturile se dezlănţuiseră în jurul vârfurilor de munte, zăpada şi lapoviţa biciuind stâncile. Furtuna se oprise înainte de ivirea zorilor, calmată de soarele care se apropia.

Stând pe platforma largă de la intrarea în refugiul lui Yvane, Orisian privi la ruinele mucegăite care formau peisajul din faţa lui. În zile ca aceasta, culcuşit în măreţia munţilor, dispus sub un cer larg, albastru, oraşul trebuie să fi fost o privelişte glorioasă atunci când trăia. Oricine ar fi fost locuitorii săi, probabil că erau cuceriţi de minunata conspiraţie dintre cer şi stâncile care îi înconjurau.

Rothe stătea aplecat lângă Orisian, încercând să-şi ascută sabia cu o gresie pe care i-o găsise Yvane. Eforturile lui erau punctate cu ocazionale, aproape mute blesteme care aveau legătură cu nepotrivirea micii pietre. Varryn şi Ess'yr erau mai jos, inspectând cu prudenţă cele mai apropiate ruine. Nu fusese

niciun semn sau sunet de-al intruşilor în lungile ore petrecute în peşteră, dar niciunul dintre Kyrinini nu părea liniştit. În ciuda reticenţei şi reţinerii lor, Orisian îi suspectă că ar fi fost la fel de bucuroşi ca oricine să părăsească acest loc. Singura întrebare rămăsese dacă Yvane avea să-i însoţească. Femeia na'kyrim plecase cu ceva timp în urmă, promiţând că va reveni cu provizii pentru călătoria lor.

Anyara veni să stea alături de Orisian.

— Ciudat loc, zise ea.

— Aşa e, fu el de acord. E uimitor. Mi-ar plăcea ca Inurian să fi fost aici să-l vadă. Sunt sigur că ne-ar fi putut povesti mai multe despre el.

— Da, zise Anyara moale. Ea se uită în jos la mâinile vag strânse în faţă. Mi-e tare dor de el. Ştiu că n-am petrecut la fel de mult timp cu el ca tine, dar, după sărbătoarea Naşterii Iernii… a făcut totul ca să-mi poarte de grijă.

— Aşa a făcut mereu, zise Orisian. Tu, tata, eu; a avut grijă de noi în moduri diferite. Crezi că ştii cât de important este cineva pentru tine, dar nu ştii cu adevărat până nu pleacă.

Clătină din cap neconsolat.

— Am crezut că-l cunosc bine, ştii. Dar cu Ess'yr, Highfast, Yvane… simt că ştiu mai puţine despre el acum decât ştiam acum o lună.

— Ştii ce contează: că ţinea la tine. Că ţinea la noi toţi.

Orisian îngustă ochii, uitându-se în depărtare.

— Mi-a zis să nu-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea, dar cum aş putea să n-o fac? Aş schimba totul dacă aş putea. Totul, până la… Vreau să-l văd pe tata din nou. Să-l văd aşa cum era când trăiau cu toţii. Chiar este rău să-mi doresc aşa ceva?

Anyara îi puse un braţ după umeri. Durerea era un teritoriu periculos de împărtăşit pentru ei doi.

Orisian mereu se temea că, dacă el sau Anyara l-ar fi lăsat pe celălalt să vadă o fracţiune prea mult din durerile lor, nu vor mai fi capabili să reţină restul.

— Mi-e frică, Orisian.

Nu-şi amintea ca ea să mai fi spus asta înainte. Febra o dusese pe marginea Întunericului Adormit; odată fusese cât pe ce să se înece în portul Kolglas; cu şi mai mult timp în urmă

Orisian îşi amintea cum o văzuse căzând dintr-un copac din afara oraşului, lovind şi zdrobind crengile de jos în timpul căderii. Cu toate acestea, ea nu vorbise niciodată de frică. El învăţase devreme că toamna copacii îşi pierd frunzele şi că frica nu se atinge de Anyara. Acum acele informaţii păreau, la fel ca multe alte lucruri, gânduri evident puerile, bune de dat deoparte.

— Frică de ce? întrebă el.

Anyara aproape râse.

— Alege tu, zise ea. Apoi continuă: De moarte. De a nu rămâne singură. Tu, eu, Rothe… acum ne avem doar unul pe altul.

— Şi nu ne vom pierde. Oricum, încă mai pot fi şi alţii. Trebuie să ne păstrăm această speranţă.

— Vorbeşti ca un conte adevărat, zise Anyara.

El se uită la ea brusc şi-i văzu zâmbetul trist de pe faţă.

— Păi, eşti, nu? Trebuie să fii.

— O, Anyara, sper că nu.

El îşi strânse din nou în braţe, tare, dintr-odată, sora mai mare.

— Dacă e să fii, vei fi unul bun, zise ea, eliberându-se din îmbrăţişarea lui.

El se uită la ea.

— Bun sau rău, va trebui să încerc, nu? Toate dorinţele mele sunt doar dorinţe. Eu n-am ales nimic din toate astea – niciunul dintre noi n-a făcut-o –, şi totuşi iată-ne aici. Dacă nu mai e nimeni altcineva, va trebui să încerc.

Ea îi luă mâna într-a ei şi rămaseră împreună aşa pentru un timp, fratele şi soră, unul lângă altul, privind peste pustiul unde ruinele stăteau tăcute sub soarele de iarnă.

Când Yvane se întoarse, aduse pacheţele din piele de căprioară cu alimente, toiege şi fâşii de blană de legat în jurul cizmelor.

— Mai bine decât nimic, zise ea aruncând totul într-o grămadă la picioarele ei.

— Vii cu noi? o întrebă Orisian.

— Da, da. Măcar o bucată de drum. Poate tot drumul până la Koldihrve.

— Mă bucur.
Femeia na'kyrim râse uşor şi îi aruncă o privire ascuţită.
— N-ar trebui zise ea. E semn rău, dacă ştii să-l citeşti.
El aşteptă răbdător ca ea să-i explice.
— Nu ştiu ce-au găsit Vulpile astea, zise Yvane cu un gest vag în direcţia lui Ess'yr şi Varryn, care încă mai căutau printre dărâmăturile de mai jos, dar eu am văzut destul ca să ştiu că aş face bine să-mi petrec un pic de timp departe de aici. În zăpada proaspătă sunt urme de câini – şi din cei mari – şi de bărbaţi. Categoric a dat cineva târcoale azi-noapte. Şi, ca să facă asta în ciuda furtunii, trebuie să se priceapă nemaipomenit la meseria lor.
Orisian se uită neliniştit peste oraşul distrus. Nimic nu se mişcase. Zidurile sparte şi ruinele de piatră zăceau tăcute sub mantia lor de zăpadă.
— Dacă rămân eu în spate, oricine ar fi se poate lua după urmele voastre sau nu. Şi, chiar dacă o fac, probabil că mai întâi vor scormoni după mine într-una dintre ascunzătorile mele, înainte de a pleca. Oricât de mult îmi place singurătatea mea, nu sunt proastă, îmi voi încerca norocul cu voi.
Orisian dădu din cap.
— Desigur, adăugă Yvane brusc, dacă nu veţi considera oportun să vă întoarceţi, tot nepoftiţi, mă voi bucura apoi de frumoasa mea viaţă liniştită.
— Oaspeţii nepoftiţi care au venit la casa mea m-au costat mai mult decât te-am costat noi pe tine, i-o tăie Orisian şi sări de pe platformă.
Zăpada proaspătă scârţâi sub picioarele lui în timp ce se ducea să i se alăture lui Ess'yr. Fata Kyrinin stătea ghemuită lângă un morman de pietre de construcţie, lăsând degetele ei delicate să treacă aproape la întâmplare peste întreaga lor suprafaţă presărată cu găuri şi licheni. Orisian stătea în spatele ei şi prinse un moment de strălucire a soarelui de iarnă în părul ei.
— Câine, murmură ea.
Întoarse capul şi se uită la el cu ochii aceia cenuşii. Îi arătă un deget pe care el putu vedea doar un fir scurt, gros, de păr.

— Yvane spune că au fost în ruine în timpul nopţii. Ea vine cu noi.

— Cel mai bine dacă mergem acum, zise Ess'yr.

Se ridică în picioare cu o mişcare fluidă.

— Nu ne putem ascunde de ei, deci cel mai bine e în aer liber. Aşa, îi vedem venind.

***

O urmară pe Yvane spre nord, de-a lungul bazei stâncilor. Toţi erau tensionaţi, prudenţi. Chiar şi Yvane părea neliniştită printre ruine. Pentru prima dată în viaţa lui, Orisian îşi dori să fi avut o sabie la şold sau orice armă mai bună decât cuţitaşul pe care îl purta la centură.

Ieşiră din Criagar Vyne, unde nimic nu perturba liniştea, în afară de croncănitul corbilor de pe înălţimile stâncoase de deasupra lor. De data aceasta, cu blănurile date de Yvane şi cu bastoanele ei, în care să se sprijine, erau mai bine echipaţi să înfrunte ţinuturile sumbre de dincolo. Era de-ajuns să-i facă să se simtă aproape confortabil chiar şi atunci când ieşeau de la adăpostul stâncilor şi vântul creştea.

În zile ca aceasta – luminoase şi lungi –, se zărea mult din munte. Orisian îşi imagina că Car Criagarul adormise, odihnindu-se într-un moment de acalmie, înainte ca următoarea furtună să lovească dinspre Tan Dihrin.

Vârfuri mari îl înconjurau, împânzite de culmi şi de turnuri de piatră. Liniştea era atât de profundă, încât puteau crede că erau singurele făpturi care călcaseră pe acest drum în ultimii nenumăraţi ani.

Odată ruinele lăsate bine în spatele lor, cel puţin Kyrininii se relaxară. Pantele deschise ofereau puţine şanse de ambuscadă. Chiar şi aşa, Varryn se uita din când în când înapoi pe drumul pe care mergeau.

Se odihniră o vreme la începutul după-amiezii, făcând schimb în linişte de alimente şi apă. Soarele era aproape fierbinte pe feţele lor, dar nu dură. Fuioare subţiri de nori apărură în întinderea albastră a cerului şi, în timp ce căutau un loc potrivit de dormit, Car Criagarul se cufundă din nou în lumina cenuşie, aproape râvnită. Măcar nu era ploaie sau zăpadă şi, în timp ce Yvane îi conducea cu un semn spre deal, ei puteau spera la o

noapte mai confortabilă decât unele dintre cele pe care le cunoscuseră recent.

Yvane ştia ce face alegând acea văgăună pentru noapte: întinzând mâna într-o crăpătură de sub un bolovan găurit, scoase de-acolo un sac cu surcele şi lemn de foc.

— Mai bine fără foc, zise Varryn.

Yvane goli sacul şi începu sortarea lemnului.

— Voi puteţi să staţi fără foc, dacă vreţi, zise ea, dar mie nu-mi place frigul. Dacă cineva ne urmăreşte, va şti destul de bine unde suntem, cu sau fără foc.

Nu se mai spuseră multe după aceea. Toţi erau preocupaţi de propriile gânduri, în timp ce se uitau la foc şi noaptea închidea lumea din jurul lor într-un săculeţ de lumină.

Se aşezaseră să doarmă, când sunetul veni surprinzător ca spargerea unui geam în întuneric: un urlet scurt. Câteva momente mai târziu, un al doilea îi răspunse. Păreau departe, dar era greu de spus.

— S-ar putea să ne bucurăm că avem foc, dacă se ajunge la asta, fu tot ce spuse Yvane, în timp ce sunetul se stinse departe şi o tăcere deprimantă se aşternu.

Ultima imagine pe care Orisian o văzu înainte de a cădea într-un somn neliniştit fu Varryn stând drept şi în alertă, scăldat în lumina focului, cu faţa întoarsă în noapte şi cu mâinile pe arc şi pe suliţă.

***

Dimineaţă, Varryn era încă aşezat unde îl văzuse Orisian ultima dată, de parcă nu trecuse mai mult de-o clipă. Vremea se schimbase. Yvane schimbă câteva cuvinte cu Varryn în limba Vulpii, dar nu le spuse nimic celorlalţi. În alte vremuri, Orisian ar fi vrut să ştie ce au discutat; acum nu părea să aibă rost. Nu era, la urma urmelor, nimic de făcut în afară de a merge mai departe, chiar dacă un grup de douăzeci de Inkallimi erau pe urmele lor.

Drumul lor mergea acum în jos şi dincolo de cele mai înalte culmi, dar Car Criagarul n-avea să-i lase să plece fără un ultim memento al adevăratei sale naturi. Norii joşi, un vânt tare şi ninsoarea umedă îi însoţeau. Cu cât avansau spre nord şi cu cât se îndepărtau de inima lanţului muntos, cu atât deveneau

pantele mai puţin distincte. Stâncile dramatice şi grohotişurile de pe înălţimi erau înlocuite cu câmpuri mari, fără formă, de zăpadă.

Orisian se trezi mergând cu paşi mari lângă Yvane.

— Cât mai e până la Koldihrve? o întrebă el.

Lupta cu zăpada adâncă era istovitoare şi el rămăsese fără respiraţie, iar tăcerea implacabilă a munţilor începu să-l apese.

— Nu mult, zise femeia na'kyrim.

— Asta e un răspuns de Kyrinin, observă Orisian.

— Totuşi, unde vrei să mergi? Nu la Koldihrve. Vreau să spun, după aceea. Ce-ai de gând să faci?

— La Glasbridge sau la Kolglas, dacă putem găsi la Koldihrve barca de care avem nevoie. Trebuie să lupt cu Drumul Negru; trebuie să-mi restaurez neamul Blood. M-am săturat să tot fug şi să mă ascund, zise Orisian. Şi să-i pierd pe cei dragi, se gândi el.

— Ai grijă să nu îmbraci răzbunarea în haine mai bune decât merită. Nu poţi lua înapoi întotdeauna ce ai pierdut. Eu n-aş încerca, dacă aş fi în locul tău; dezamăgirea poate avea efecte ciudate asupra cuiva.

— Tu nu înţelegi. Drumul Negru mi-a distrus casa, familia. Ne-a luat pământurile. Sunt obligat prin jurământ să-mi apăr neamul Blood de duşmani.

— Cine crezi că e cu ochii pe tine? zise Yvane iritată. Acum nu mai sunt nici zei, dacă au fost vreodată, aşa că ei n-o să te judece. Morţii? Mai bine lasă asta Kyrininilor. Ce vei face când îi vei fi omorât pe toţi cei care i-au ucis pe morţii tăi? Stai şi-i aştepţi pe copiii victimelor tale să vină cu un cuţit în mână la patul tău într-o noapte? Sânge pentru sânge, viaţă pentru viaţă în toate generaţiile. Ăsta e genul de viitor pe care îl planifici pentru tine şi pentru neamul tău. gândeşte-te cu cât mai fericită ar fi lumea dacă pentru ceea ce fac ar cere cu toţii aprobare de la copiii lor în loc să ceară de la strămoşi.

— Ce-ai vrea să fac? ceru Orisian. Să fug? Să mă ascund undeva într-o peşteră?

El lăsă furia să i se audă în voce.

— Într-adevăr, oftă Yvane. Chiar nu-mi pasă. Toţi conţii şi lorzii au crezut întotdeauna că ei sunt cei care fac lucrurile să se întâmple, că ei iau deciziile. De obicei, planurile lor dădeau greş.

Viaţa are propriile modele, şansele sale şi norocul: acestea îi însoţesc pe marii domni la fel ca şi pe oamenii de rând. Orice planuri ai probabil ţi se vor răsuci şi răsturna din mâini. Doar să fii sigur de ceea ce faci. M-am săturat de mult de cei care-şi petrec tot timpul săpând după ura veche şi lustruind-o, ca s-o reutilizeze. Trecutul e ca un vierme în inima prezentului; îl murdăreşte.

Orisian privi în jos, la picioarele care măturau prin zăpadă pentru încă vreo câţiva paşi.

— Nu răzbunare vreau, zise el.

Gustase un pic de răzbunare când sângele Tarbainului îi stropise mâinile. Asta nu-i alinase durerea şi nici nu-l adusese înapoi pe niciunul dintre cei care muriseră. Asta nu salvase nici familia tăietorului de lemne.

— Vreau… să se termine. Vreau să văd schimbat viitorul, nu trecutul. Dacă poţi să-mi spui cum pot să opresc ceea ce se întâmplă…

Dacă poţi să-mi spui cum să opresc asta fără a ridica sabia împotriva Drumului Negru, voi asculta. Dar eu nu cred că poţi.

Si eu ştiu la fel de bine ca tine că nimic nu va învia morţii, dar asta nu înseamnă că nu-ţi doreşti să nu fi murit. Cum aş putea să nu-mi doresc asta când e vorba despre oameni pe care i-am iubit?

Yvane zâmbi cu tristeţe.

— Nu ai putea. Nimeni n-ar putea să-ţi ceară asta. Îşi ridică privirea spre cerul nepăsător. Trebuie să ne iertăm pe noi înşine pentru momentele în care i-am dezamăgit pe cei morţi. Şi să-i iertăm pe ei pentru poverile pe care le lasă pe umerii noştri; momentele în care ne-au dezamăgit ei. Şi mai ales pentru că au murit.

Orisian simţi că i se strânge gâtul şi trebui să închidă ochii pentru o clipă.

Merseră cu paşi mari fără a vorbi.

***

Părea că merg de câteva ore, când Rothe se opri. Orisian urmări privirea scutierului său şi văzu de ce. Deasupra şi în spatele lor, vântul viscolea zăpada în perdele răsucite care dansau de-a lungul unei creste joase pe care trecuseră cu mai

puţin de o oră în urmă. Prin aceste voaluri, putea fi văzută o siluetă vagă. Apărea şi dispărea din vedere, în funcţie de norul şi de zăpada din jur. Orisian îşi miji ochii. Putea fi un afloriment de piatră, dar nu… se mişcă uşor, separându-se. Acolo sus, pe creastă, stătea un bărbat înalt, cu un câine mare lângă el.

— E Vânătoarea, murmură Rothe. Mai mult ca sigur.

Yvane grăbi şi mai mult pasul prin zăpada până la gleznă.

— Continuaţi să mergeţi, strigă ea peste umăr. Nu mai e mult până la şirul de copaci. N-are niciun rost să încercăm să ne ascundem aici.

Ei veniră în spatele ei, tăind în diagonală panta. Rothe scoase sabia. Nori joşi veniră de peste deal, cufundându-i într-o ceaţă umedă. Erau singuri din nou, luptându-se să treacă de câmpul de zăpadă în mijlocul unui cer cenuşiu. Era mai rău, într-un fel, să ştie ce era în spatele lor, dar să nu aibă posibilitatea de a-şi vedea vânătorii. Îşi regăsiră un pic ritmul. Privirile înapoi erau mai frecvente, mai stăruitoare, dar nu le spuneau nimic.

— Aveţi grijă, aveţi grijă, murmură Rothe, la fel de mult pentru sine cât pentru oricine altcineva. Ceaţa îi amortiza glasul.

— Mai repede! strigă Yvane şi întinse pasul.

Zăpada le îngreuna mersul, agăţându-se de picioarele lor, ca şi rum n-ar fi vrut să-i lase să-i părăsească domeniul. Orisian se întrebă cât de mult vor putea s-o ţină aşa. Ar fi vrut să fugă, dar ştia că asta nu i-ar fi adus decât epuizare. Fără să se gândească, scoase cuţitul din teacă.

— Ne-au ajuns! ţipă Ess’yr.

Ea şi Varryn se întoarseră în acelaşi moment, trăgând afară şi ridicând suliţele.

— Norul se subţiază, zise Rothe şi în acelaşi moment fiara fu acolo.

Orisian avu doar o jumătate de secundă să-şi dea seama ce văzuse: un câine mare, masiv şi sălbatic ca un porc mistreţ.

Acesta erupse într-o rafală de zăpadă din ceaţa care-l ascunsese. Ess’yr era cel mai aproape şi se repezi direct la ea. Ea se lăsă un pic din şolduri, cu coapsele încordate. Varryn nu făcu nicio mişcare pentru a-şi ajuta sora: el fixa cu privirea panta, în direcţia din care apăruse câinele.

Câinele se năpusti. Ess'yr se balansă într-o parte şi împunse către el cu coada suliţei. Animalul făcu o brazdă mare prin zăpadă, alunecând în jos pe pantă.

— La o parte! îi strigă Orisian Anyarei.

Rothe făcu un salt mare înainte, împingând-o pe Anyara cu umărul lui şi aruncând-o departe de câinele care se rostogolise la picioarele ei. Fusese foarte agil, foarte rapid, pentru mărimea lui, se gândi Orisian. Rothe lovi cu sabia. Câinele se feri de lamă, mobilizându-se şi sărind pe Rothe cât ai clipi din ochi.

Varryn strigă ceva în limba Vulpii. Orisian se uită la el, la timp pentru a-l vedea pe Kyrinin înclinând uşor capul, pentru a evita o săgeată de arbaletă, care fulgeră din vaporii de ceaţă şi la fel de rapid dispăru înapoi în ei. Varryn lăsă jos suliţa şi se răsuci după arcul de pe umăr.

Rothe ţipă de furie sau de durere. Era trântit la pământ, cu maxilarul câinelui ţinându-l strâns de încheietura braţului. Scăpase sabia, în frenezia agitaţiei. Striga şi Anyara, în timp ce lovea câinele cu toiagul. Se auziră sunetele loviturii lemnului pe os, semn că ea îşi nimerise ţinta de mai multe ori, dar fiara ignora loviturile care pentru el erau ca nişte înţepături de ţânţar pentru un taur. Orisian se aruncă în spatele câinelui. Simţi puterea imensă a gâtului lui, când acesta îşi scutură capul înainte şi înapoi, mirosindu-i blana groasă, ca de mosc. Îl înjunghie în piept din nou şi din nou, până când acesta se lăsă moale.

Se uită cu un fel de surprindere amorţită şi îl văzu, chiar cu o clipă înaintea Kyrininilor, pe Vânătorul Inkallim venind. Bărbatul părea să se fi materializat din nori, dar făcuse asta cu viteză maximă, alergând cu picioare uşoare prin zăpadă direct către Ess'yr şi fluturând un băţ cu lame la ambele capete.

Un avertisment se formă pe buzele lui Orisian, dar gânditul şi vocea nu puteau spera să ţină pasul cu un conflict între Kyrinini şi Vânătoarea Inkallimă. Chiar luată prin surprindere, Ess'yr găsi timp să ridice suliţa. Fără a încetini, Inkallimul viră lateral.

Vârful suliţei se îndreptă spre coastele lui, trecu prin vesta din piele de căprioară şi o spintecă. El sări, rotindu-se, şi băţul său descrise un arc mare, prea rapid ca ochii să-l urmărească.

Ess’yr fu mai rapidă decât orice om. Totuşi, asta nu se dovedi suficient; primi o lovitură sub stern, care o aruncă prin aer ca pe o păpuşă de copil, căzând cu o bufnitură în zăpadă câţiva metri mai departe. Rămase nemişcată.

Rothe se ridică în picioare, răsturnându-i într-o parte atât pe Orisian, cât şi cadavrul câinelui. Scutierul îşi strânse mâna peste încheietura plină de sânge şi făcu un pas şovăielnic spre Inkallim.

Varryn şuieră: un sunet inuman, ascuţit. Inkallimul răsuci capul. Varryn stătea nemişcat. Era perfect echilibrat în poziţia liniştită căutată de un vânător: fără să respire, cu picioarele ferm plantate în pământ, cu coarda arcului întinsă, cu penele săgeţii periindu-i faţa. Inkallimul porni să se mişte. Săgeata fu lansată. Într-o clipă, traversă spaţiul dintre Kyrinin şi om şi îl plesni pe Inkallim în obraz. În momentul în care coarda arcului plesni în mâna lui, Varryn se grăbi spre Ess’yr.

— Sabia mea! strigă Rothe.

N-o văd, o auzi Orisian pe Anyara strigând.

Vânătorul Inkallim, nesigur, se întoarse spre scutier. Săgeata lui Varryn stătea înfiptă rigid în faţa lui, înrădăcinată într-un cuib de sânge şi oase. Un zâmbet nebun, disperat traversă faţa bărbatului. Sângele i se împrăştie pe buze. Orisian azvârli cuţitul: chiar dacă nu se pricepea la asta, cuţitul era făcut pentru aruncare şi îşi găsi locul în pieptul Inkallimului.

Rothe întinse mâna zdravănă spre Anyara.

— Toiagul Domniei Voastre, zise el.

Ea i-l trecu în tăcere. Inkallimul dădu să-şi ridice propria armă, dar toată forţa şi graţia îi dispăruseră. Se legăna pe picioare. Îl privi fără vlagă pe Rothe, care veni şi-l lovi în tâmplă. Inkallimul căzu. Picioarele i se înmuiară şi căzu cu faţa în jos în zăpadă.

— Lasă-l, lasă-l! strigă Yvane.

Ea se îndrepta deja direct spre pantă.

— Nu e singur.

Varryn îşi puse arcul surorii lui peste umăr, alături de al lui, şi o ridică pe Ess’yr. Braţele şi picioarele ei atârnau fără vlagă. Cărând-o atât pe ea, cât şi suliţa lui, Varryn începu să alerge după Yvane.

Rothe începu să scurme cu stângăcie în zăpadă. Sângele care-i curgea din răni lăsa puncte roşii pe alb.
— Unde mi-e sabia? ţipă el, cu o nuanţă de durere în glas.
— Las-o! strigă Orisian, trăgând de braţul scutierului.
Rothe se opuse o clipă.
— Rothe! Fă cum îţi zic. Las-o!
Chiar şi în urechile lui Orisian, vocea lui avea ton poruncitor.
Yvane ţipă peste umăr:
— Trebuie să mergem!
Făceau sărituri mari prin zăpadă. Rothe rămase la urmă, chiar dacă acum nu mai avea decât un cuţit cu care să-i apere pe Orisian şi Anyara.
Fuga lor era sălbatică, necontrolată, dar atacul de care se temeau nu veni. Scăpară din îmbrăţişarea norului în timp ce se grăbeau spre un şir întunecat de copaci din depărtare. Zăpada se subţiase pe terenul mai puţin accidentat.
Deşi cu greu îşi putea ridica ochii de la următorul său pas, Orisian era conştient de existenţa unei perspective largi în faţa lor. Ieşiră pe flancul nordic al Car Criagarului şi aveau înainte, la picioarele lor, valea râului Dihrve. Dincolo de această deschidere, ca o magnifică reflectare a munţilor din spatele lor, se ridicau înălţimile imense ale Car Dineului.
În sfârşit, ajunşi la primii copaci sfrijiţi, Yvane le permise să facă o pauză. Chiar şi Varryn rămăsese fără suflu când îngenunche şi o puse jos pe Ess'yr. Un aspect preocupat apăru printre tatuajele feroce de pe faţa lui când se aplecă peste sora lui şi îi ascultă respiraţia, îşi plimbă degetele delicat pe coastele ei, ca să simtă leziunile. Apoi se aşeză şi-şi perie uşor firele de păr de pe frunte.
— Cum e? palpită Orisian.
— Ruptă, zise Varryn.
Arătă spre propria cutie toracică.
— Aici.
— Rădăcina de lamman ar fi bună, zise Yvane distrasă.
Se uită înapoi spre pantă, cu ochii mijiţi.
— Dar n-avem timp să căutăm acum.
Rothe stătea alături de ea, supraveghind pantele cele mai mari, la fel ca ea. Valurile îndepărtate ale norului, care încă

învăluiau munţii, formau un perete alb, impenetrabil. Nu se vedea niciun semn de mişcare.

— Poate că vor renunţa la urmărire acum, că i-am însângerat, zise el.

— Poate, murmură Yvane. Laşi un na'kyrim să-ţi îngrijească încheietura?

Rothe încuviinţă. El se întoarse şi îl privi pe Varryn, în timp ce Yvane începu să scotocească după bandaje pe sub mantia ei.

— Ai ţintit bine, zise el.

— Ţintit Kyrinin, fu răspunsul brusc al lui Varryn, dar după o clipă el păru să-şi reconsidere concizia şi se uită la scutier.

— Nu atât de bine. Ochisem ochii.

— Bună încercare totuşi răspunse Rothe. Săgeata aia ne-a scutit de o mulţime de probleme.

Varryn ridică din umeri; nu mai era un gest la fel de rece cum fusese odată între cei doi.

Se odihniră numai vreo două minute şi reluară coborârea mult mai precaut.

Ess'yr se trezi, făcând grimase de durere, mai albă la faţă de cum fusese vreodată. Varryn o susţinu când se poticni prin pădure.

Aceste păduri erau diferite de cele din valea râului Glas. Dominau pinii. Cea mai mare parte a acestora erau mici, loviţi de frig şi de vânt, dar pe alocuri se aglomerau atât de mult, că împreună aruncau o umbră neagră.

Pământul era acoperit cu un covor de ace maronii şi de iarbă sârmoasă. Ici-colo, rădăcinile copacilor fuseseră nevoite să crească la suprafaţă, din cauza rocilor ascunse sau a feţelor pietrelor. Locul îţi crea o senzaţie stranie, potrivită pentru vechile poveşti despre sălbaticii Kyrinini, vigilenţii Anaini sau chiar cruzii Whreinini.

Trecură într-o teritoriu străbătut numai de oamenii liberi, unde legămintele de sânge sau preocupările lui Lannis şi Horin nu însemnau nimic. Acum, mai mult decât oricând, se gândi Orisian, erau în mâinile tovarăşilor lor neumani. Erau pe teritoriul lor.

***

Când se lăsă amurgul, făcură tabără între copaci. Varryn aprinse un foc la baza unei stânci înclinate şi, după ce Ess’yr se aşeză lângă flăcări, dispăru în pădure, fără vreun cuvânt. Orisian ghici că plecase să caute rădăcina de care avea nevoie pentru a uşura durerile surorii lui.

La câţiva metri de locul lor de odihnă, era un muşuroi mare de furnici, pe o grămadă de ace de pin care ieşea din pământ. Yvane se ghemui lângă el, sondând cu o crenguţă subţire. Lui Orisian imaginea îi era ciudat de familiară. Trecu ceva timp înainte să-şi amintească de ce: ultima dată când fusese singur cu Inurian, na’kyrimul căutase cu un băţ lung arici-de-mare, lângă castelul Kolglas.

— Ce faci? o întrebă el, ca şi pe Inurian atunci.

— Îmi distrage atenţia de la problemele noastre. Furnicile sunt bune de mâncat dacă ţi-e suficient de foame.

Ea zâmbi la grimasa lui involuntară.

— Deşi cred că încă nu ţi-e chiar atât de foame.

Lăsă deoparte crenguţa şi se ridică un pic rigid în picioare.

— N-am mai tras atâta de picioarele mele de multă vreme, murmură ea.

Era o notă de iritare în vocea ei. Îi displăceau propriile slăbiciuni.

— Ale mele sunt obişnuite cu fuga, zise el.

— Păi, s-ar putea să fi scăpat de probleme acum, zise Yvane îndreptându-se spre foc. Să sperăm că putem merge restul drumului spre Koldihrve.

Rothe stătea pe o piatră, cu cuţitul scos din teacă odihnindu-i-se pe coapsă, şi se uita în foc. Orisian simţi un junghi de simpatie pentru scutierul lui. Era un chin pentru Rothe să fie fără sabia lui; se vedea incapabil să-l protejeze corespunzător pe Orisian. Şi Orisian îşi lăsase în urmă propriul cuţit cu lamă Inkallimă în pieptul urmăritorului lor, reflectă el cu un aer posomorât.

Anyara deja moţăia, sprijinită de un trunchi de copac, învelită cu jacheta ei din petice de blană, ca o pătură. Capul îl căzuse în piept şi din când în când scotea câte un murmur moale.

— Toţi avem nevoie de odihnă, zise Yvane încet.

Orisian se întinse aproape de foc. Ştia că ar fi trebuit să se teamă de ceea ce ar fi putut veni peste noapte. Se pare însă că era prea obosit să-i mai fie frică, din moment ce alunecă în cel mai scurt timp în somn, cu trosnituri moi de flăcări în urechi.

În scurt timp, reveni în stare de veghe, trezit în tăria nopţii de un sunet. Focul încă ardea şi el nu vedea nimic dincolo de strălucirea acestuia. De undeva din întuneric veneau voci mute. Teama somnoroasă tocmai începea să-i crească în piept, când le recunoscu: Rothe şi Varryn, afundaţi în conversaţie. Cu câteva momente înainte de a adormi din nou, Orisian catalogă asta drept o mică minune.

***

Îi trezi ploaia. Era o dimineaţă mizerabilă. Focul se stinse rapid. Varryn lovi cu piciorul şi răspândi jarul. Ploaia crescu în intensitate pe măsură ce ei coborau prin pădure, totuşi era mai bună decât zăpada şi vântul muşcător. Descoperiră un pârâu printre stânci şi băură din el.

Ess'yr nu se putu apleca pentru a bea şi Varryn îi ridică apa la buze în palmele făcute căuş. Orisian îşi putea imagina foarte bine durerea pe care o simţea ea cu fiecare pas. Rana din coastele lui încă îl mai deranja din când în când, nu chiar o durere, ci mai mult o sensibilitate acută. Văzând-o pe Ess'yr cum se luptă cu propria rană, îşi aminti cât de graţioasă era înainte. Rămăsese aproape interzis observându-i echilibrul şi precizia; acum, că fusese privată de ele, absenţa acestora era evidentă, ca o pasăre care nu putea zbura.

Ploaia se mai domoli spre prânz şi mersul fu mai uşor pe măsură ce panta deveni mai lină. În sfârşit, veni şi momentul când înclinarea dispăru cu totul şi pentru prima dată după ceea ce părea o veşnicie nu mai aveau decât teren plat sub picioare şi înaintea ochilor. Anyara scoase din inimă un oftat de uşurare şi nici chiar Rothe nu-şi putu reprima un uşor zâmbet.

— Bine aţi venit în valea râului Dihrve, zise Yvane. Unii o numesc Valea Plângerii, dar putem spera să avem parte de o şedere mai fericită, totuşi.

Varryn schimbă câteva cuvinte cu Ess'yr. Păreau să se pună de acord în legătură cu ceva.

— Există vo'anuri, zise Ess'yr. Una sau două ore. Ne putem odihni acolo.

Nimeni nu se opuse, deşi Orisian surprinse o expresie uimită, poate chiar şocată, pe faţa Anyarei. Uitase uşor că ea nu fusese unde fusese el.

— Va fi bine, îi zise el şi încercă să pună încredere în zâmbetul lui.

Sălcii bătrâne acopereau solul umed. Copacii erau prea de aceeaşi vârstă şi prea apropiaţi pentru a fi un dyn hane, dar tot simţeai locul bântuit, sălbatic ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie, în care Orisian şi ceilalţi erau intruşi. Pretutindeni zăceau trunchiurile căzute, fiind lent absorbite în pământ de pături de muşchi şi ciuperci.

Se opriră într-un luminiş şi se aşezară pe un deluşor care era cât de cât uscat.

— Suntem aproape, zise Ess'yr.

Cuvintele ei erau sufocate, fiecare dintre ele costând-o ceva durere. Il făcu pe Orisian să tresară empatic.

— Vom merge înainte, vom cere să vă lase pe voi să veniţi. Aşteptaţi aici.

— Asigură-te, zise Orisian încet. Fără discuţii despre trimisul la salcie de data asta.

— Nu, fu de acord Ess'yr.

— Lasă-ne măcar o suliţă, îi zise Rothe lui Varryn. N-avem alte arme în afară de cuţitul meu şi de toiege.

Cuvintele părură să treacă direct peste Kyrinin. El şi Ess'yr dispărură spre nord, lăsându-i pe ceilalţi să stea şi să privească norii care pluteau deasupra capetelor lor. Mici păsări cafenii ţopăiau în jur, prin tufişuri.

— Suntem siguri că nu riscăm nimic? întrebă Anyara.

— Nu în întregime, răspunse Rothe înainte ca Orisian să-şi poată trage răsuflarea.

— Nu ne-ar fi adus aici dacă nu eram în siguranţă, zise Orisian.

— Asta e destul de adevărat, zise Yvane liniştită. Ei cred ca am scăpat de vânători, cel puţin pentru moment, altfel nu ne-ar fi părăsit. Ess'yr cu siguranţă n-ar face nimic riscant pentru voi. Ea se uită de la Orisian la Anyara.

— Ai înţeles ce e cu ra’tynul? Angajamentul pe care şi l-a luat ea?

Orisian se încruntă, neînţelegând. Cuvântul ra’tyn îi era vag familiar, dar la început nu putu spune unde l-a mai auzit. Apoi îşi aminti că îl rostise Inurian când se opriseră la cascada lui Sarn. Era o parte din ceea ce-i zisese lui Ess’yr; şi Ess’yr zisese ceva în momentele dinainte ca Yvane să-i găsească la Criagar Vyne despre un anume legământ pe care îl făcuseră. Uitase.

— Mda, mă gândeam eu, medită Yvane. Ea una n-o să-ţi spună, asta e sigur. I-am auzit vorbind mult mai precis, cred, despre asta atunci, între ruine. În orice caz, puteţi să vă odihniţi liniştiţi, că ea nu vă va pune în pericol.

— Dar ei nu pot să garanteze pentru oamenii pădurii din această tabără, murmură Rothe.

— Lucrurile merg un pic diferit în valea râului Dihrve, zise Yvane. Huaninii şi Kyrininii împart mare parte a teritoriului de aici. E un fel de pace dură, dar tot pace e, aşa că vă dau un sfat; două, de fapt. Nu vorbiţi prea liber aici de „oamenii pădurii”. Altfel eşti considerat inamic şi, cum am spus, lucrurile merg un pic diferit aici. În al doilea rând, niciun Kyrinin nu se desparte de bunăvoie de suliţă sau de arc, cât timp e în afara taberei. Ca să i-o ceară un Huanin… Varryn poartă kin’thynul complet şi nu l-a primit, fiindcă e timid când vine vorba de vărsare de sânge. Cred că te place, altfel ţi-ar fi dat-o cu vârful înainte.

Rothe căzu într-o tăcere încruntată după aceea. Altădată scutierul ar fi avut ceva de spus despre mândria Kyrininului, se gândi Orisian.

Timpul trecu. Mâncară şi băură. Orisian şi Anyara aţipiră. Se auzi un foşnet printre copaci, la vest de ei, la care Rothe sări în picioare, cu pumnalul în mână. Tăcură cu toţii câteva momente, ascultând cu atenţie după orice alt sunet. Apoi se auzi un lătrat ascuţit, grohăit şi zgomotul făcut de nişte animale în afara pădurii.

— Cerbi de mlaştină, zise Yvane.

Varryn se întoarse singur. Nu fusese plecat mai mult de câteva ore.

— Veniţi, fu tot ce zise el.

Era un vo'an foarte diferit de cel pe care Orisian îl văzuse înainte. Ieşind din pădurea deasă, ajunseră pe marginea unui lac franjurat, cu întinderi mari de stuf şi papură. Tabăra de iarnă se întindea peste mlaştină şi apă pe platforme construite de mâna cuiva şi pe debarcadere din lemn. Erau mai multe colibe din piei de animale întinse pe cadre din lemn, mai multe structuri permanente decât corturile rotunjite pe care el le văzuse în tabăra lui In'hynyr. La marginea platformei erau legate plute de buşteni care susţineau şi mai multe adăposturi. Venea un miros puternic dinspre grajduri, unde grătare cu peşte erau atârnate la afumat. Locul întreg sugera stabilitate, faptul că era aici de mulţi ani; erau, probabil, de două ori mai mulţi Kyrinini aici decât în vo'anul de pe flancul sudic al Car Criagarului. Câţiva copii se opriră din ce făceau pentru a urmări din priviri ciudatul grup pe care Varryn îl conducea spre una dintre platforme, dar mare parte dintre adulţi îi ignorau.

Varryn îi duse la o colibă de peste apă.

— Dormiţi aici, zise el. Eu vorbesc cu vo'an'tyrul.

— Unde e Ess'yr? întrebă Orisian. E bine?

Varryn dădu din cap.

— Ea se va odihni. Odihniţi-vă şi voi.

— Şi mâine?

— Mâine e mâine, zise Varryn cu o ridicare din umeri aproape imperceptibilă. Nicio problemă nu vine aici.

VII

Drumul Negru ocupase vechiul han de la Stăvilarul lui Sirian. Oamenii de la han fuseseră omorâţi sau fugiseră, la fel ca toţi sătenii. Inkallimii lui Shraeve puseseră un paznic la depozitele de bere şi vin, dar o parte din stocurile de alimente fusese împărţită. În sala caldă, aglomerată, unde călătorii obosiţi se odihniseră şi îşi ostoiseră setea, se certau acum războinicii pentru spaţiu, într-un vacarm constant de vorbe răstite şi strigăte. Starea de spirit era bună, chiar fără încurajarea băuturii; aproape toţi fuseseră prezenţi la căderea castelului Anduran şi victoria continua să-i îmbete.

Înaintarea lor pe vale nu cunoscuse opoziţie până ajunseseră la Digul lui Sirian. Doar în afara satului întâlniseră o forţă pestriţă de două sute de oameni Lannis – războinici şi oameni de rând, amestecaţi – şi o biruiră doar cu puterea armelor lor. Oamenii pădurii se topiseră, plecaţi la propriul război, împotriva Vulpii; aproape toţi Tarbainii se împrăştiaseră să jefuiască gospodării şi cătune; nimeni nu-l mai văzuse pe na'kyrimul Aeglyss de când Kanin se confruntase cu el în tabăra Bufniţelor Albe din afara Anduranului. Era o luptă mai pură acum, Blood contra Blood, şi o gustau mai mult.

În ciuda înghesuielii din cameră, în jurul unei mese exista spaţiu destul: la masa cea mai bună, aproape de foc. Wain, Shraeve şi Cannek stăteau acolo, mâncând în tăcere. În zilele de când Kanin plecase spre Car Criagar, Wain şi Shraeve ajunseseră în centrul întregii atenţii, concentrarea puterii armatei, izvorul credinţei acesteia. Astfel, toată lumea păstra o distanţă respectuoasă de sora noului conte Horin-Gyre şi de căpetenia Bătăliei. Cannek de la Vânătoare trecea aproape neobservat, ceea ce îşi şi dorea.

Shraeve mânca din pâinea şi carnea din faţa ei metodic, fără entuziasm. Unul dintre Inkallimii ei veni şi puse pe masă o carafa cu vin.

— M-am gândit că putem să ne permitem să sărbătorim un pic, zise Shraeve ca răspuns la atitudinea întrebătoare a lui Wain. Merită şi ei.

Inkallimi ieşeau din bucătării, distribuind carafe la fel în toată încăperea. Ei erau întâmpinaţi cu răcnete şi urale care ar fi putut zgudui căpriorii acoperişului. Cannek se crispă la erupţia de bucurie.

— Parcă ne înţeleseserăm să-l ţinem sub cheie, zise Wain.

Shraeve zâmbi rece.

— N-ar fi fost suficient pentru a evita orice probleme, iar ei au luptat destul de greu ca să merite asta, nu?

Wain privi în jur, observând că niciunul dintre Inkallimi nu împărţea recompensa oferită de căpetenia lor. Shraeve era mult mai directă de când plecase Kanin. Înainte, ea se mulţumise să-şi exercite puterea absolută asupra Inkallimilor ei; acum găsise mici tertipuri pentru a-şi lărgi şi mai mult reţeaua, de parcă ar fi

vrut să-i pună la încercare răbdarea lui Wain. Situaţia se putea agrava, dar în seara asta nu era momentul.

Cannek îşi împinse farfuria deoparte, lăsând neconsumate jumătate dintre alimente. Goli un pahar cu vin şi se ridică.

— Vă las, doamnelor, cu amabilităţile Domniilor Voastre, zâmbi el. Eu am de lucru în seara asta. Vom arunca o privire pe drumul spre Glasbridge.

— Am o duzină de iscoade care spionează deja drumul, murmură Wain.

Cannek ridică din umeri.

— Nouă, celor de la Vânătoare, ne place să ne simţim utili, zise el uşor. N-ai vrea să ne vezi vagabondând pe-aici, nu?

În timp ce colegul ei Inkallim plecă, Shraeve lăsă jos un copan de pui cu care se chinuia. Apăsă o cârpă pe buze, lăsând pe material mici pete de grăsime.

— E mai bine să laşi Vânătoarea să facă asta cu propriile dispozitive, murmură ea. Oricât de bune sunt iscoadele tale, ale lui Cannek sunt mai bune. Dacă există un singur şoarece într-un câmp de ovăz, Vânătoarea îl găseşte.

— Cu toate astea, ei nu-mi pot spune ce s-a întâmplat cu Aeglyss, nu? Sau nici nu-mi vor spune?

Shraeve ridică dezinteresată din umeri. Nu se uita la Wain; privirea ei plutea peste mulţimea care umpluse hanul. Feţele deveniseră roşii acum că vinul şi berea curgeau, iar vocile se ridicară mai tare.

— Ne-a scăpat tuturor, zise femeia Inkallim. Oamenii pădurii sunt destul de vicleni pentru a testa chiar şi aptitudinile Vânătorii. Oricum, contează? Fratele tău i-a dat clar de înţeles că nu-i mai e de niciun folos nici el, nici Bufniţele Albe.

— Contează prea puţin, răspunse Wain.

Fu atentă să păstreze un ton plat, care să nu dezvăluie nimic. Într-adevăr, îi fusese greu de când na’kyrimul dispăruse şi cu el alianţa – deşi iluzorie – pe care el o încheiase în numele Horin-Gyre cu Bufniţele Albe. Tatăl ei nu văzuse niciodată în Aeglyss mai mult decât o cheie care putea descuia uşa Lannis Haig şi care putea fi eliminată odată utilitatea ei epuizată. Acum, că intervenise însă ruperea relaţiilor, Wain suspecta că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi ucis. Aşa, rătăcea pe undeva în jur, în afara

vederii lor şi în afara puterii lor. Totuşi, el se dovedise util, se dovedise, de asemenea, imprevizibil, poate chiar periculos.

— Nu regret decât că nu ştim unde este, zise ea. Şi ce face. N-aş vrea să dea din nou totul peste cap în mod neaşteptat, amestecându-se.

Shraeve zâmbi deodată, sumbru.

— În Drumul Negru, nimic nu e greşit sau corect, e numai desfăşurarea inevitabilei sorti. Ştii la fel de bine ca mine.

Apoi ea nu mai zise nimic.

La scurt timp după aceea, Wain se duse în camera ei. Seara îi lăsase un gust acru, tulburător în gânduri. Dar n-o preocupa excesiv. Drumul Negru fusese întotdeauna propriul drum; distrugea mereu aşteptările celor care umblau pe el. Învăţarea şi acceptarea erau la rădăcina cultului. Dar... având în vedere succesul lor uimitor din ultimele câteva săptămâni, era ciudat că în mintea ei nu era un pic de loc pentru bucurie, pentru exaltare. Prea erau multe micile umbre pentru a permite asta: Kanin îşi urma soarta lui proprie, personală, în Car Criagar; Aeglyss şi Bufniţele Albe scăpaseră din hăţuri; Inkallimii priveau totul cu ochii lor reci. Wain nu mai era sigură că acesta era acelaşi război cu cel pe care îl pornise tatăl ei mort.

***

Adânc în inima pădurii pe care Huaninii o numesc Anlane, dar ei o ştiu ca Văile Antyryn Hyr (Acoperite de Mii de Copaci), micul grup de Kyrinini Bufniţe Albe se opri într-o poiană. Mergeau pe jos de două zile şi două nopţi, urmând una dintre Primele Căi făcute în zorii celor cinci rase de către Zeul care a Râs. De când plecaseră din oraş spre vale nu se opriseră: fără somn, mâncând în mers, fără nicio slăbire a ritmului, fără scrupule, spre sud, prin pădurile care fuseseră casa lor.

Doar una dintre necredincioşii Huanini reuşise să-i urmărească de la plecarea lor din vale. O uciseseră, pe ea şi pe copoiul ei, de-a doua zi. Nu era potrivit ca un Huanin să-i urmeze unde mergeau.

O dezbrăcaseră şi o lăsaseră pe teren deschis, unde necrofagii ar fi găsit-o repede.

În tot acest timp, na'kyrimul rămăsese legat. Stătea cu braţele legate la spate şi cu căluş, pentru că ei ştiau că are o

voce înşelătoare. Minciunile pe care le spunea aveau puterea să smintească mintea ascultătorului; promisiunile pe care le făcea puteau stârni dorinţa în inimă, dar nu aveau mai multă substanţă ca roua care strălucea pe o pânză de păianjen. Faptul că îl luaseră cu ei pe acest drum era răspunsul la promisiunile încălcate, la speranţele neîmplinite, în timp ce fraţii şi surorile lor vânau inamicul în munţii de dincolo de vale. Fiecare dintre ei ar fi preferat să fie printre cei care participă la războiul cu Vulpea, fiindcă ştiau că va fi un război cum nu mai fusese altul. Urâţii Huanini ocupaseră valea de sute de ani, punând o barieră între Vulpe şi Bufniţele Albe, astfel că doar mici grupuri mai făcuseră raiduri; acum, cu lupta dintre triburile Huanine, poarta fusese deschisă.

Huaninii de la Drumul Negru se puteau dovedi la fel de mincinoşi, la fel de nedemni de încredere ca toţi ceilalţi de felul lor, dar ei cel puţin le permiseseră sutelor de Bufniţe Albe să pătrundă în întreaga vale şi pe teritorii inamice. O baie de suliţe avea să rupă inimile Vulpii.

Totuşi, toate promisiunile de prietenie, de alianţă şi de avantaje pe care le făcuse acest na'kyrim Bufniţelor Albe cu multe luni în urmă se topiseră ca zăpada în sezonul de înmugurire. Aceşti războinici văzuseră cu ochii lor cum seniorul Huanin îl lovise pe na'kyrim, îl blestemase şi-i retrăsese atribuţiile şi încrederea. Unde erau vitele şi fierul pe care le promisese? De ce încă erau acolo sate de Huanini şi colibe în picioare pe terenul gol în care fuseseră săpate flancurile de nord ale Antyryn Hyr? De ce seniorii Huanini se întorseseră împotriva Bufniţelor Albe, după tot ajutorul primit de la acestea? La toate acestea trebuia să existe un răspuns. Na'kyrimul era copilul unei mame Bufniţă Albă. Ei încheiaseră un acord sincer cu el şi îl ţinuseră ca şi cum ar fi fost făcut cu unul de-al lor. El trebuia să răspundă de eşecul acestor înţelegeri.

Acum erau la o zi de destinaţie. Prima Cale pe care o urmaseră mergea dreaptă şi adevărată – şi invizibilă pentru ochii tuturor, în afară de cei ai Kyrininilor – spre o vale cu copaci, de-a lungul unui teren umed, jos, de sub bolta acestora şi în adevărata inimă a clanului lor, cel mai vechi şi mai mare vo'an al Bufniţelor Albe. Tabăra era la mică adâncime, pe panta de

sud a văii cu stejari şi frasini. În fiecare iarnă, de mai multe generaţii, se adunau acolo cu sutele pentru a petrece lunile reci. Corturile lor erau împrăştiate pe laturile văii, pe jumătate ascunse de copacii venerabili care le protejau şi le păzeau.

Vocea Bufniţelor Albe fusese, ca întotdeauna, printre primii care ajunseseră la acest loc de iernare. Cortul mare, cu cupolă din mai multe straturi de piele de căprioară, care era coliba de iarnă a Vocii, era aşezat şi amenajat în centrul comunităţii care creştea cu fiecare zi şi cu fiecare săptămână. Ea dormea acolo şi mânca acolo, şi lua hotărâri. Ea asculta cântecele care erau cântate pe terenul gol dinaintea colibei sale şi-i privea pe kakyrini prelucrând oase şi ţesând anhyne din alun şi salcie. Când visa, înaintaşii ei îi şopteau în minte, căci ei ştiau unde s-o găsească. Uneori, plină de înţelepciunea lor, se îmbrăca în pelerina cu pene albe, îşi punea masca şi umbla printre ai ei ca şi când ar fi fost altcineva. La sfârşitul iernii, când înmugurea frasinul negru, era aleasă o nouă Voce pentru clan, dar nimic nu se schimba. Anul următor, Vocea, fie ea veche sau nouă, venea din nou în vale, în acelaşi cort, pe aceeaşi bucată de pământ.

Şi Vocii hotărâseră ei să i-l dea pe na’kyrim. Cu ea vorbise el când venise în numele Huaninilor de la Drumul Negru, ei îi făcuse false promisiuni. Ea trebuia să-l judece.

***

Wain deschise fereastra şi se aplecă în afară, în zorii plictisitori, reci. Aerul proaspăt pătrunse în atmosfera închisă a camerei şi îi dădu fiori. Dormise prost, deranjată la fel de mult de propriile gânduri şi de zgomotul în creştere de la hanul de jos.

Alţi numeroşi războinici erau în curte, curăţându-şi armele, îngrijind de caii lor, păzind cazanele cu supă de carne aburindă, moţăind. Unii stăteau în grupuri liniştite, cu braţele şi picioarele îndoite, ca să se apere de frig.

Câţiva purtau scurte sau mantouri jefuite de la Anduran. Asta îi făcea să arate ca o colecţie de zdrenţe.

Shraeve şi o mână de corbi veniră cu paşi mari spre adunare. Din locul înalt în care se afla, Wain putea vedea ocheadele neprietenoase, privirile tăioase care o urmăreau pe femeia Inkallim.

Conversaţiile fuseseră întrerupte când se apropiară ei, fiind reluate după ce trecură.

Shraeve se uită în sus şi dădu din cap la Wain. „Sunt sora contelui, şi totuşi Copiii Sutei se cred egalii mei; sau mai buni ca mine, se gândi Wain.” Se retrase de la fereastră. Un vas cu apă rece ca gheaţa se afla pe masă, la picioarele patului. Îşi vârî faţa în el. Alungă astfel şi ultimele rămăşiţe de somn.

Shraeve o aştepta jos, alimentând cu buşteni focul care arsese toată noaptea. Wain se uită după căpitanii ei, dar văzu doar doi, care se rupseră în tăcere de la locurile lor, din faţa castroanelor cu terci de ovăz.

— Cannek a trimis vorbă înainte de ivirea zorilor, zise Shraeve.

Lovi cu gheata focul, trimiţând scântei în sus, pe horn şi pe dale.

— Aşa? zise Wain, căutând nervoasă ceva de mâncare.

Negăsind nimic, le porunci războinicilor Horin-Gyre care stăteau jos:

— Aduceţi-mi nişte pâine.

Unul dintre bărbaţi se ridică şi dispăru în direcţia bucătăriilor.

— Aşa, zise Shraeve. O altă companie s-a adunat în afara Glasbridge. Ce-a mai rămas din puterea de luptă a Lannis-Haig şi jumătate dintre bărbaţii valizi din oraş, de pe canal. Probabil suficienţi pentru a ne testa.

Wain îi aruncă o privire iritată căpitanului care apăruse din bucătărie cu un platou cu pâine şi brânză. I-l smulse din mâini.

— Unde sunt iscoadele mele? îl întrebă ea pe bărbatul speriat. De ce n-am primit niciun raport? Du-te şi găseşte pe cineva care poate să-mi spună unde sunt.

Războinicul plecă fără ezitare, lăsându-şi tovarăşul un pic mai aplecat peste castronul cu terci de ovăz şi sperând să evite mânia surorii contelui.

— Îţi vor spune ce mi-a spus mie Cannek, zise Shraeve.

— Si de ce nu mi-a zis mie direct? întrebă Wain.

— Am venit să-ţi zic eu. Ce contează cine aduce mesajul?

Wain se aşeză şi începu să rupă din pâine. Nu-i plăcea pâinea de pe valea râului Glas; nu era ca aceea bogată, groasă, făcută la nord de Valea Pietrelor. Shraeve se aşeză în faţa ei fără a mai

aştepta vreo invitaţie. Săbiile înfrăţite legate în spatele ei apărură în raza vederii lui Wain ca nişte pumni ridicaţi.

— Foarte bine, zise Wain. Cât de mulţi?

— Nu ştim sigur, dar Cannek crede că sunt o mie de luptători Lannis şi cel puţin la fel de mulţi orăşeni. Şi câteva sute de luptători Kilkry-Haig: supravieţuitorii de la Grive şi câţiva nou-sosiţi derutaţi.

Wain începu să răsucească banda groasă de aur de pe degetul al doilea al mâinii stângi. Se încruntă concentrată, uitând de mâncare.

— Mai puţini decât am întâlnit la Grive, medită ea. Dar şi noi suntem mult mai puţini acum.

Ea avea la îndemână probabil o mie de războinici la Stăvilarul lui Sirian gata să cucerească teritoriul. Încă vreo trei sute erau la Anduran şi trebuia să rămână acolo pentru a păzi oraşul şi castelul. Mai mult de o mie asediau încă Tanwrye, împreună cu câteva sute ale altor neamuri Blood de la Drumul Negru. Ei nu-i puteau veni în ajutor până când încăpăţânaţii apărători ai oraşul nu erau înfrânţi. Deci, pentru a se confrunta cu orice ameninţare, ar fi putut veni de pe drumul dinspre Glasbridge, avea cel mult o mie de săbii şi circa cincizeci de luptători din Bătălia Inkallimă a lui Shraeve, care rămăseseră în viaţă şi erau capabili să mânuiască o armă. Dacă Ragnor oc Gyre ar fi răspuns la apelurile lor de ajutor, dacă ar fi trimis măcar o părticică din forţele lui din sud… Dar Drumul Negru nu îşi rezolva treburile cu dacă.

— Putem lupta aici, la fel de bine ca oriunde în altă parte, zise ea. Dacă ne refugiem în interiorul Anduranului, nu vom face decât să întârziem un pic treburile, până când vor strânge forţe suficiente pentru a ne zdrobi acolo.

— Într-adevăr, fu Shraeve de acord.

Ea se aplecă înainte, coborându-şi vocea:

— Poate că putem spera totuşi la mai mult decât să le ţinem piept. Oare inima ta nu tânjeşte după Glasbridge? E ultimul mare oraş al Lannis-Haig. Dacă l-am cuceri, i-am trimite înapoi pe drumul spre Kolglas; am deţine întreaga vale, de la Valea Pietrelor la mare.

— Normal că-mi tânjeşte. A fost căminul strămoşilor mei.

Shraeve se cufundă în scaunul ei.

— Dorinţa îţi va fi satisfăcută, chiar cu jertfa a câteva vieţi.

Wain oftă.

— Spune-mi la ce te gândeşti, Shraeve. Stomacul meu e prea gol pentru a ne învârti în cerc.

***

Inkallimii conduseră cei patru cai mari spre han. Animalele erau masive, dar murdare şi îndobitocite de loviturile corbilor. Wain nu privi animalele, ci pe războinicii ei, care stăteau în tăcere urmărind această stranie procesiune. Ori de câte ori corbii găseau cai din aceştia de muncă – la fermele de dincolo de Digul lui Sirian, fără îndoială –, ştiau cum să facă spectacol cu ei. Îi mânau direct prin sat, prin mijlocul armatei Drumului Negru şi toţi ochii curioşi le urmăreau înaintarea. Lanţuri luate de la fierăria de han erau târâte în spatele cailor, tăind brazde în noroiul drumului.

Mulţimea îi urma pe Inkallimi şi caii lor până la marginea satului. Inkallimii continuau să meargă prin mlaştinile de la baza Stăvilarului însuşi. Shraeve stătea lângă Wain.

— Oamenii noştri îşi vor aminti de asta până în ultima lor zi, murmură Shraeve.

Wain nu răspunse. Ştia că ceea ce voia Shraeve era ca toţi aceşti războinici din public să-şi amintească faptul că Inkallimii făcuseră asta. Ceea ce era pe cale să se întâmple era un simbol bogat şi hrănitor pentru credincioşi, o altă poveste de adăugat la legendele Copiilor Sutei.

Dincolo de câmpurile ude, unde ecluzele şi ţevile primeau apă din barajul imens şi din renăscutul Glas de mai jos, unii dintre Inkallimi se întoarseră. Doar şase rămăseseră cu caii agitaţi, despletiţi. Unul dintre ei se urcă în vârful barajului şi rămase acolo câteva clipe, căutând nordul. Briza îi răscoli părul negru. Wain îşi putea imagina ce vedea el de-acolo: o mare întindere de apă liniştită şi, probabil, departe, la orizont, în această zi înnorată, resturile rămase din Kan Avor, stând mândre în lac. Satisfăcut, se întoarse la cai şi marea misiune începu.

Inkallimii îndepărtară pământul şi gazonul de pe faţa barajului; legară lanţurile de trunchiurile mari care trecuseră prin acesta; biciuiră caii până când îşi puseră toată uriaşa forţă

în efortul de a trage afară structura. Pe măsură ce timpul trecea, mulţi dintre observatori se îndepărtară. Caii lucrau, iar Inkallimii nu se întrerupeau nicio clipă. Lemne şi pietre fură împrăştiate la baza barajului. Apa se prelingea printre ele până ajunse la genunchii corbilor. Trecu o oră, apoi încă una.

La început, sunetul fu moale. Un huruit viu, şuierat, clocotitor, întins pe durata a lungi secunde. Lui Wain i se păru că seamănă cu sunetul şi senzaţia de avalanşă la apus pe pantele îndepărtate de la munte. Pietricele şi smocuri de pământ se scuturară şi căzură din peretele înclinat al barajului. Asemenea sângelui care ţâşneşte dintr-o multitudine de răni mici, apa curgea prin dig. Cei patru cai mari începură să necheze de frică. Se luptau cu lanţurile de care erau legaţi; unul se eliberă şi ţâşni cu putere peste mlaştini.

Cei şase Inkallim rămaseră, uitându-se fix la Stăvilarul lui Sirian.

Unul se întoarse spre Wain, Shraeve şi cei circa douăzeci de privitori rămaşi şi ridică braţul, salutând tăcut.

Şi atunci toate gândurile, toate simţurile se cufundară sub un vuiet mare, când structura Stăvilarului lui Sirian începu să se rupă. Crăpătura în baraj era profundă şi joasă şi pornea de la baza sa, aruncând pietre în aer şi eliberând jeturi şi cascade de apă. Tălăzuirea norilor de ceaţă crescu şi se auzi un tunet când centrul Stăvilarului se dezintegră şi râul, eliberat pentru prima dată în mai mult de un secol, izbucni într-o revărsare deplină, tumultuoasă, spre Glasbridge şi mare, luând cu el într-o clipă Inkallimii şi caii.

CAPITOLUL 5

Valea Plângerii

Puţine poveşti mai sunt spuse acum din vremea de dinainte ca Huaninii şi Kyrininii, Whreininii şi Saolinii să umble în lume; din timpul când doar O Rasă era pe faţa pământului, înainte de apleca la război cu zeii şi a fi distrusă. O poveste amintită în unele locuri este cea care spune cum a ajuns valea râului Dihrve să fie numită Valea Plângerii.

Harigaig păstra o mare cireadă de vite la gura râului Dihrve. Într-o zi, o fiică de-a sa avea grijă de vitele care păşteau pe malul apei. S-a culcat ea, să se odihnească, sub privirea Soarelui, şi glasul apei a tras-o la somn. Atunci Dunkane, un duşman din nord de-al lui Harigaig s-a ridicat din râu. Venise de-a lungul albiei, de la izvoare, din munţii înalţi, şi a ajuns astfel în secret în inima teritoriilor Harigaig. A lui era vocea adormitoare a râului.

Dunkane a furat vitele şi le-a condus departe, în nord. Când Harigaig a descoperit furtul, şi-a luat buzduganul şi toiagul şi l-a urmărit pe hoţ. Dunkane şi-a şters urmele, dar Harigaig ştia multe cuvinte fermecate, de când era copil şi mergea cu Vânătoarea Sălbatică. A vorbit cu pietrele şi cu copacii, şi cu apa, iar aceştia i-au spus încotro a luat-o inamicul lui. Astfel, Harigaig şi-a găsit vitele într-o vale din Tan Dihrin şi pe Dunkane ospătându-se acolo din ele. Cei doi s-au confruntat şi s-au transformat în uriaşi ale căror picioare sfărâmau stâncile şi despicau bolovanii. O zi şi-o noapte s-au luptat, înainte şi-napoi peste munţi, până când, în zorii celei de-a doua zile Harigaig i-a zdrobit capul lui Dunkane cu buzduganul şi l-a omorât. Şi-a eliberat vitele şi a pornit din nou spre sud, dar căpătase răni grave şi în timpul drumului viaţa începu să i se scurgă din trup.

Atunci, familia sa – soţia şi cele trei fiice care într-o bună zi aveau să devină miresele Paznicului Porţii – a plecat după el şi l-a adus pe sus în sud, prin munţi şi prin văi. Şi cum mergeau, plângeau, fiindcă vedeau că abia se mai ţinea viaţa în el. Când

ajunseră la mare, Harigaig era deja mort. Ele i-au dus trupul la un promontoriu şi l-au aruncat în valuri, iar el s-a transformat în stană de piatră şi a devenit insula numită Il Dromnone, ceea ce, într-o limbă de mult uitată de toţi, în afară de câţiva povestitori, înseamnă Insula Doliului. Iar lacrimile vărsate pe drum de soţia şi fiicele lui Harigaig fuseseră atât de abundente, că valea pe care le-au vărsat s-a umplut de ele, formându-se lacuri şi bazine mari care încă se află acolo. Astfel şi-a găsit valea râului Dihrve adevăratul nume.

după transcrierea Primul basm
de Quenquane cel Simplu

I

În inima Kolkyre, în vârful unei movile înconjurate de un zid crenelat, se ridica Turnul Tronurilor. Un sumbru vârf cenuşiu de piatră, acesta domina oraşul ce îl înconjura. De două sute cincizeci de ani, aici era sediul conţilor Kilkry şi din camerele şi sălile de consiliu pe care le aveau ei domniseră peste toate neamurile Blood o mare parte din această perioadă. O mai mare putere se afla acum în Vaymouth, dar oraşul îşi păstrase numele şi conţii încă locuiau aici. Turnul Tronurilor exista de mult când Grey Kulkain, care avea să devină primul conte Kilkry, îl făcuse reşedinţă şi fortăreaţă în mijlocul haosului din Anii Furtunoşi. Era cu puţin înainte să se nască regatul Aygll; înainte chiar ca ultimii Whreinin, cei asemenea lupilor, să fie ucişi şi zeii să plece. Sub străzile pline de viaţă ale Kolkyre se află un loc mai vechi, care ici-colo iese la suprafaţă, sub forma unui perete sau a unui segment de drum abandonat, ciudat pavat.

Turnul Tronurilor era singura dintre toate lucrările constructorilor acestui prim oraş care supravieţuise intactă. Unii erau de părere că perfecţiunea sa sumbră purta marca unor făuritori neumani şi îl numiseră, pe şuşotite, Turnul Primei Rase. Alţii credeau că fusese reşedinţa unui rege nenumit de-al oamenilor, care trăise mult înaintea liniei Aygll şi ale cărui domnie şi împărăţie fuseseră uitate.

Alţii încă mai şopteau despre un senior na'kyrim uitat, care îl ridicase doar cu puterea Comunei.

De la o mică fereastră cu zăbrele de la înălţimea flancului turnului de vest, Taim Narran privea peste oraş până la marea înspumată de dincolo. Vântul stârnea valuri în Golful lui Anaron, aruncându-le asupra docurilor şi cheiurilor din Kolkyre. Pescăruşii, curbe cenuşii cu alb deasupra apei întunecate, erau bătuţi de vânt. Ei erau departe, mult sub locul său înalt de observaţie. E o pace ciudată să fii la această distanţă, reflectă Taim, care era departe de fluxul evenimentelor. Fusese de mai multe ori înainte la Kolkyre şi până acum agitaţia şi vigoarea acestuia – cumva mai umane şi mai familiare decât haosul de la Vaymouth – fuseseră o plăcere. De data aceasta, cea mai mare dorinţă era să fie liniştit şi singur, şi rupt de toate. Respiră adânc, savurând mirosul mării, care plutea în aer.

O tuse groasă îl îndemnă să se întoarcă de la marea scenă. Lheanor, bătrânul conte Kilkry, stătea şi-l privea. Părul lung şi sur îi încadra faţa contelui. Îşi tampona buzele cu o cârpă.

— Iartă-mă, zise Lheanor. N-am vrut să-ţi tulbur reveria. E mult de urcat până aici şi bătrânul meu trup protestează.

Taim zâmbi şi clătină din cap. Făcu semn spre fereastră.

— Frumoasă privelişte!

— Da. Tatăl meu îşi petrecea multe ore aici. Îl făcea să devină ursuz; prea mult timp pentru amintiri, cred. Îi reamintea ce pierduserăm.

— Da, oftă Taim. Trecutul probabil că a fost greu aici.

— E undeva mai uşor? murmură Lheanor.

— Nu zilele astea.

— Poţi spune multe despre cineva în funcţie de ce simte când se uită de la o înălţime mare, zise Contele. Ce simţi?

— Nimic bun. Nu astăzi. Este totuşi o vedere frumoasă.

Se aşeză pe un scăunel lângă Lheanor. O vreme nu vorbiră. Taim închise ochii şi se odihni. De mult nu se mai odihnise.

— Îmi pare rău că reîntâlnirea noastră nu s-a întâmplat în vremuri mai bune, îl auzi pe Lheanor spunând şi se uită la bătrân.

— A fost un spectacol destul de trist să te văd trecând spre sud la solicitarea lui Gryvan. Am crezut că întoarcerea ta şi a lui Roaric va fi un prilej de bucurie.

— Şi eu la fel, zise Taim. Totuşi, Roaric nu poate fi cu mult în urma mea. Or fi vremurile întunecate, dar cel puţin va fi acasă.

—Va reveni într-o casă mai săracă decât cea din care a plecat. Atunci avea şi un frate înainte de a pleca spre sud.

Taim îi evită privirea. Suferinţa lui Lheanor era prea dureros de privit. Se scurgea în voce, sub cuvinte.

— Şi la tine acasă ce e, Taim? Eu şi neamul meu Blood i-am înşelat aşteptările stăpânului tău şi pe-ale tale.

— Nu, protestă Taim. Domniile Voastre sunteţi singurii prieteni adevăraţi pe care-i avem. Eşecul nu e al Domniei Voastre. Vina se află în altă parte.

Fruntea lui Lheanor se încreţi.

— Vina, da, ar trebui găsiţi vinovaţi. Pentru această plagă a înfrângerii. Dar, dacă dai vina pe cineva nu înseamnă că învii morţii. Anduranul e pierdut, jumătate din Kolglas ars, Glasbridge ameninţat. Inamicii sunt pe zidurile de la Tanwrye de săptămâni de-acum; chiar dacă apărătorii lor încă rezistă, sunt departe de posibilitatea noastră de a-i ajuta. Cum probabil că sunt şi contele tău, şi toată familia lui.

Taim îşi încreţi buzele şi îşi lăsă capul în jos.

— Ştiu. Am venit prea târziu.

— Prostii, murmură Lheanor. Tu şi oamenii tăi v-aţi epuizat venind aici acum. Şi oricum, dacă aţi fi ajuns mai devreme, n-aţi fi făcut decât să vă alăturaţi celor care au hrănit ciorile. Iartă-mă. Vorbesc prostii. Ştiu că familia ta încă e undeva în vale.

— Nu trebuie să vă cereţi iertare de la mine, răspunse Taim. Fiul Domniei Voastre şi-a dat viaţa la Grive. Aţi plătit deja un preţ teribil pentru prietenia cu neamul meu Blood. Dar… Când am plecat spre sud, Jaen, soţia mea, s-a dus să stea cu familia fiicei noastre. În Glasbridge.

Contele oftă.

— N-am ştiut. O, mai bine n-aş mai fi trăit să văd vremuri ca astea!

E atâta deznădejde în spatele acestor ochi obosiţi, se gândi Taim. Aşa vom ajunge toţi acum? Goliţi; văduviţi.

— Am încercat să păstrez speranţa că unul dintre ei poate încă mai trăieşte, zise Lheanor. Măcar Naradin, dacă nu Croesan. Chiar pruncul, poate. Dar inima îmi spune că e o speranţă prostească. Câinii de la Drumul Negru şi-au făcut bine treaba. Ştiu că ţineai la Croesan ca la ochii din cap.

— Mai mult. El a fost un om mai bun decât mine.

— Unul dintre cei mai buni. Îmi va fi dor de el. De multe ori am stat aici de vorbă împreună.

— Despre ce?

— Despre ce vorbesc mereu oamenii bătrâni? Despre familiile noastre. Recoltele noastre, câinii noştri de vânătoare, despre preţul la blănuri şi la lână. El nu era chiar atât de bătrân ca mine, aşa că, atunci când vorbeam despre junghiuri şi dureri, el doar asculta. Si ştia s-o facă.

Lheanor zâmbi cu un zâmbet strâmb.

— Dar am vorbit şi despre probleme mai grele. Am crezut că vom lupta împotriva mândriei lui Gryvan şi a Mâinii din Umbră; că zeciuielile şi ambiţiile lor erau, probabil, ameninţări mai mari decât un război în nord, cel puţin în următorii câţiva ani. Am sperat să murim în paturile noastre.

— Ambiţiile Marelui Conte pot fi cel mai mare pericol, până la urmă, zise Taim. Am auzit zvonuri pe drum.

Contele de Kilkry nu dădu niciun semn că ar fi surprins de o astfel de sugestie. Îşi privi mâinile din poală. Timpul le făcuse pielea să pălească şi să slăbească şi le umpluse de pete. Lheanor le trecu gânditor una peste alta.

— E periculos să te încrezi prea mult în zvonuri, zise fără să-şi ridice privirea. Dar tot aş crede mai mult în ele decât în Haig Blood, în aceste ultime câteva zile, Lagair, ambasadorul lui Gryvan aici, pare să stea lipit de umărul meu. Cuvintele lui de condoleanţe şi de îngrijorare sunt la fel de goale ca un stejar mort. Ajutorul care trebuia să vină din sud a tot fost amânat; nici chiar acum aici nu sunt mai mulţi de o sută sau două. Se spune că o mare companie s-a adunat, în sfârşit, în Vaymouth, dar unde erau când fiul meu se confrunta cu Drumul Negru? Ar fi trebuit să trimit toate săbiile de sub comanda mea cu Gerain. Poate că acum ar trebui să mă duc chiar eu în fruntea lor.

Abia acum ridică privirea şi întâlni ochii sumbri ai lui Taim.

— Stăpânul meu din Vaymouth îmi interzice, însă. Îmi interzice să răzbun moartea fiului meu. Am poruncă să aştept armatele lui. Şi mă tem, Taim. Un conte n-ar trebui să recunoască asta, dar eu recunosc. Cumva, duşmanii noştri i-au adus pe oamenii pădurii de partea lor şi, dacă mă duc la Anduran, cum îmi cere inima, ce se va întâmpla cu satele mele, cu poporul de la frontierele mele? Cum de s-a întâmplat, Taim, ca Drumul Negru şi oamenii pădurii să se alieze împotriva noastră? N-am crezut că voi vedea aşa ceva întâmplându-se vreodată.

— Nici eu, zise Taim. Dar nu m-am gândit niciodată nici că voi vedea orice din ce s-a întâmplat. Scutură din cap o singură dată, hotărât, ca şi când ar fi fost surprins de ceea ce îşi amintea.

— Am crezut că lupta de la Dargannan va fi ultima pentru mine. Am crezut că mă voi duce acasă şi nu-mi voi mai părăsi soţia niciodată.

Uşa îngustă scârţâi deschizându-se şi Ilessa, soţia lui Lheanor, intră ducând o tavă cu prăjiturele. I-o întinse lui Taim. Războinicul se uită la ea cu un zâmbet slab. Îşi ducea anii cu eleganţă, posedând acel gen total diferit de frumuseţe pe care unele femei îl capătă cu vârsta.

— Nu sunt obişnuit să mă servească o soţie de conte, spuse el luând una dintre prăjituri.

Ea zâmbi. În ochii ei era compasiune şi o blândeţe minunate pe faţa ei trecută. Taim îi ştia pe Lheanor şi Ilessa de ani buni şi ştia că sentimentele lor pentru el şi pentru Croesan şi ceilalţi erau reale şi profunde; suficient de puternice pentru a-şi lăsa deoparte propriile necazuri.

— Nici eu nu sunt obişnuită să fac pe hangiţa, zise Ilessa. Dar m-am gândit că e mai bine să vă deranjez eu decât altcineva. Sunteţi căutaţi. Ambasadorul Marelui Conte a întrebat de tine. Pare că are multe de vorbit cu tine.

Taim făcu o grimasă.

— Lagair poate să aştepte. Nu mai am forţa să înfrunt vreo trompetă de-a lui Gryvan în clipa asta. S-ar putea să zic ceva care mai bine ar rămâne nespus.

— I-am spus că nu ştiu unde eşti, zise Ilessa.

Lăsă tava jos şi îşi netezi partea din faţă a rochiei.

— Chiar aşa, abia dacă ştiu eu unde sunt, murmură Taim.

— Cât timp mai stai cu noi? Am fost şi ţi-am vizitat oamenii în această dimineaţă. Sunt obosiţi.

O parte din Taim ar fi vrut bucuroasă să rămână aici, în această cameră mare, având drept companie doar cerul şi vântul, şi pescăruşii, săptămâni întregi. Această parte din el fusese de mult subjugată totuşi de sentimentul de datorie al războinicului.

— Numai o zi sau două, doamnă, zise cu un zâmbet, aproape scuzându-se. Ştiţi că trebuie să merg mai departe, la Glasbridge. Orice s-ar întâmpla cu mine şi cu oamenii mei, nu ne putem odihni. Nu încă.

II

Anyara scoase capul din colibă şi descoperi un grup care aştepta. Un grup de copii Kyrinini se uitau la ea. Păreau palizi şi inofensivi. Unul sau doi dintre cei mai mici se ascunseseră în spatele camarazilor lor mai mari, scoţându-şi capetele ciufulite printre aceştia. Când Anyara ieşi din locuinţa de lemn şi îşi întinse membrele după somn, copiii se îndepărtară câţiva metri, înainte de a se regrupa. Dincolo de ei, o femeie vâslea într-o bărcuţă din piei de animale întinse. Anyara o privi cum înaintează cu greu de-a lungul marginii de stuf. Un stol de păsări mici izbucniră din stuf şi se îndepărtară, agitându-se şi ciripind. Lacul era o oglindă calmă. Urme de ceaţă pluteau deasupra apei, ascunzând ţărmurile îndepărtate, şi întreaga scenă era straniu de frumoasă şi de liniştită.

Anyara nu ştia la ce să se aştepte de la un vo’an. Nici acum, după un somn de noapte neliniştit, nu era sigură. Ca toată lumea, auzise şi ea poveşti despre modul în care uriaşele focuri Kyrinine ardeau zi şi noapte sau despre cum copiii lor nu se jucau niciodată, ci doar exersau arta uciderii cu arcul şi suliţa. Sau despre cum bătrânele lor mâncau morţi. Era tentată să rămână în coliba care li se dăduse şi să se ţină departe de atracţiile nefamiliare şi de sunetele şi mirosurile de afară. Aceştia erau, la urma urmelor, Kyrinini şi ai ei uciseseră mai mulţi dintre ei de-a lungul timpului. Dar în ea era adânc

înrădăcinată convingerea că frica – cum ar fi cea de durere fizică sau psihică – trebuie să fie stăpânită, ca nu cumva să-ţi devină stăpân. Nu voia ca Orisian şi mai ales Yvane să creadă că era tulburată de acest loc. Deci, o porni pe jos prin vo'an şi se forţă să ţină capul sus şi să se uite înjur. Cârdul de copii o urmă în tăcere, cu atenţie.

Văzu o femeie tânără, probabil de vârsta ei, deşi era greu de spus, scoţând cu îndemânare maţele unui peşte cu un cuţit de os. Doi bărbaţi, desculţi şi sprijinindu-se în suliţe, o urmăriră trecând din spatele turbulenţelor albastre ale tatuajelor lor. Ea auzi undeva voci cântând ritmat şi undeva mai departe cunoscuta răpăială a unei tobe. Simţi miros de fum de la micile focuri, de carne gătită şi mirosul bogat al pieilor întinse pe atât de multe colibe.

Puţină lume îi dădu mai multă atenţie decât grupul de copii curioşi.

Nu se simţea în pericol, dar nici prea confortabil sau complet în siguranţă. Nu putea citi acest loc cum ar fi făcut cu unul de care aparţinea prin naştere, cum citise Kolglasul, Anduranul sau chiar Kolkyreul, pe care le vizitase doar de câteva ori.

Kyrininii ştiau că nu se simţea în largul ei. Nu ziseseră nimic atunci când fusese destul de aproape pentru a-i auzi, ignorând că ea era interesată de ce spuneau. Simţea lipsa lor de interes faţă de ea la fel de deliberată şi conştientă ca o uitătură ascuţită.

Cu o oarecare uşurare, ajunse la marginea aşezării, în locul unde platforma întâlnea malul.

Păşi pe pământ şi merse un pic de-a lungul malului apei. Copiii n-o urmară. Stuful înalt se înghesuia aproape de suprafaţă şi când ea luă o curbă uşoară pe mal, vo'anul îi dispăru din vedere. Dacă n-ar fi văzut urmele de fum pe fundalul cerului palid, ar fi putut crede că e complet singură într-un pustiu. Găsi un loc unde stuful se rărea şi se aşeză pe o stâncă acolo, admirând suprafaţa fără cusur a lacului.

Cum privea, ceaţa subţire a dimineţii se risipi şi ea zări piscurile falnice ale Car Dine, la nord. Avea senzaţia că se află pe un tărâm suspendat între două lumi. Dincolo de Car Criagar, de unde venea ea, era lumea reală, cu oraşe şi pieţe, şi oameni.

În direcţia opusă, dincolo de Car Dine, era cu totul altceva: temutul Mare Urs Kyrinin; Din Sive, cea mai bătrână pădure din lume, plină de umbre, şi apoi Tan Dihrin, care atingea plafonul cerului. Între acest lac liniştit şi Capul Naufragiului, care era la nenumărate zile de drum, la nord, era posibil să nu existe niciun singur sat uman şi nicio fermă. Se simţi cumplit de mică şi de fragilă, cu pământul şi cerul teribil de nesfârşite.

Simţise ceva asemănător cu cinci ani în urmă, când ieşise din ghearele Febrei într-o lume fără mama şi fratele ei mai mare. Se simţise incredibil de vulnerabilă luni de-a rândul, între tortura somnului Febrei şi un viitor pe care abia îl recunoştea. Îşi însuşise acest sentiment, într-un final, împreună cu durerea care ar fi putut s-o lase infirmă. Acum forţa îi era testată din nou. Avea nevoie să se ţină tare şi nu doar pentru ea. Nu era prima dată când nu era doar pentru ea. Chiar şi atunci, scăpată de Febră, o parte din ea era pentru Orisian.

Se ridică repede în picioare. Dintr-un impuls, luă o pietricică şi o aruncă peste apă. Urmări câteva secunde cum se răspândesc valurile după ce aceasta căzu, apoi se îndreptă spre vo’an.

***

Îi găsi pe Orisian şi Rothe stând pe marginea platformei, în afara colibei, cu picioarele goale atârnând deasupra apei. Vederea era atât de nelalocul ei – posibilul conte al unuia dintre Adevăraţii Blood stătea cu scutierul lui în mijlocul unei tabere Kyrinine de parcă ar fi stat pe marginea portului din Kolglas –, că Anyara aproape râse.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nimic, zise Orisian. Varryn a venit să ne verifice, dar a plecat înapoi la Ess’yr, oriunde ar fi ea.

Aşteptăm veşti.

Anyara se lăsă în jos, aşezându-se alături de ei.

— Unde e Yvane?

— A plecat, mormăi Rothe. Pe cont propriu. N-a zis unde.

Orisian piguli o aşchie din scândura groasă.

— Se întoarce în curând, sunt sigur, zise el.

— Avem mare încredere în ea, la cât de puţin o cunoaştem, zise Anyara.

— Aşa e, conveni Rothe. Şi la fel şi în Kyrinini.

În urechile ascuţite ale Anyarei, asta sună ca o plângere născută mai mult din obişnuinţă decât din convingere. Şi el nu-i numise oamenii pădurii.

Orisian nu era tulburat.

— Păi, Inurian ne-a trimis la ea. Întotdeauna am avut încredere în ceea ce mi-a zis el; nu voi înceta acum.

Se uită la sora lui.

— În orice caz, ce alternativă avem? Avem nevoie de ajutor. Dacă am fi fost singuri, am fi fost morţi toţi trei până acum.

Rămaseră tăcuţi. Anyara avea încredere în judecata fratelui ei; de cele mai multe ori. Crescând printre bărbaţi, în mijlocul războinicilor, o fată putea învăţa foarte multe dacă avea ochi să vadă, şi Anyara avea. Se întrebă dacă Orisian era conştient de modul în care se uită uneori la Ess'yr. Poate că el nici nu ştia că ochii lui o urmăresc cu o atenţie aparte, pe care Anyara o recunoscuse instantaneu. În ultimii doi sau trei ani, văzuse bărbaţi uitându-se la ea în acest fel. Deşi nu era o privire pe care s-o mai fi văzut până atunci la fratele ei. Interesul lui pentru Jienna, fiica comerciantului din Kolglas, fusese stânjenitor de vizibil, dar era genul de fascinaţie nefocalizată, intimidată. În modul în care se uita la Ess'yr nu mai era aproape nimic copilăresc. O îngrijora. Orice astfel de combinaţie era de neconceput pentru cea mai mare parte din rasa ei, dar nu atât faptul că Ess'yr nu era umană o deranja cel mai mult pe Anyara. Mai degrabă o nelinişteau sentimentele lui Orisian. Ess'yr era prea greu de atins, prea departe de ceea ce ştia el, pentru a fi obiectul sigur al afecţiunii fratelui ei mai mic. Şi fusese iubita lui Inurian. Acesta era un râu cu curenţi periculoşi, se gândi Anyara: unul în care Orisian ar trebui să aibă isteţimea să nu înoate. Putea vedea semnele unei schimbări în fratele ei. El era întotdeauna un gânditor, întotdeauna capabil să vadă sau să-şi imagineze ceea ce ea nu putea. Dar ea fusese cea puternică, cel puţin aparent, din momentul în care mama şi fratele lor muriseră. Înainte de asta, Fariel strălucea cel mai puternic în aşa ceva. Acum evenimentele cereau ceva nou de la Orisian şi, ca răspuns la chemare, el începea probabil să descopere în sine părţi mult timp umbrite. Ar putea fi un bun conte, dacă ar trăi suficient.

Chiar şi aşa, Anyara încă vedea în el băieţelul pe care îl urmărea în sus şi-n jos pe scările de la Kolglas, iar ea nu era deloc sigură că acel băieţel ar putea-o integra pe Ess'yr în haosul ce pusese stăpânire pe viaţa lui.

***

Cam peste o oră veni Varryn după ei. Fără cuvinte, le făcu semn să-l urmeze în inima vo'anului. Acolo, într-un spaţiu deschis înconjurat de stâlpi împodobiţi cu cranii, Ess'yr stătea în genunchi. Într-o parte era o faţă mare, bizar ţesută din ramuri de salcie.

— E o capcană de suflete, murmură Orisian când o văzu pe Anyara uitându-se la ea. Ei cred că îi protejează de morţi. Se presupune că e un Anain.

Asta o descumpăni pe Anyara. Faptul că Kyrininii invocau nişte creaturi sinistre precum Anainii era un indiciu pentru prăpastia care se afla între ea şi ei.

— Staţi aici, îi instrui Varryn.

Fără nicio explicaţie, se duse şi îngenunche alături de sora lui. Luă un vas din piele de căprioară care conţinea un lichid închis la culoare, vâscos. Ess'yr închise ochii. Faţa ei era liniştită, aproape ca şi cum ar fi dormit. Varryn scufundă în lichid vârful unui ac lung, subţire. Roti instrumentul în jurul vasului, înmuindu-l.

Anyara se încruntă, bulversată.

— Kin'thyn, zise Orisian. Ea a ucis primul ei duşman.

Anyara se strâmbă când Varryn aşeză jos vasul şi se mută mai aproape de sora lui, cu acul colorant pregătit.

— O tatuează? zise ea, aproape neîncrezătoare.

Nu se văzu mai mult decât un tic nervos pe faţa lui Ess'yr când pielea obrazului îi fu străpunsă. Varryn înţepa în linii ondulate, lăsând în urmă mărgele de sânge şi de vopsea. Încet, modelul prinse formă. Era ceva fascinant de oribil în acest proces. Asemenea cicatrici pe o femeie n-ar fi fost niciodată permise printre neamurile Blood Haig, chiar dacă aici erau adoptate ca un semn de respect. Anyara se întrebă ce simţea Orisian văzând distrusă pielea perfectă a lui Ess'yr. Când îl privi, expresia lui era atât de absorbită, că ea nu fu sigură că el se gândea la asta ca la o pocire.

Dură aproape o oră. Varryn nu se poticni nicio clipă; Ess'yr nu deschise ochii niciodată şi nu scoase niciun sunet. Sângele curgea şi kin'thynul îşi urma drumul repezit şi răsucit pe pielea ei. Kyrininii care treceau se mai opreau uneori pentru a privi, dar rareori zăboveau prea mult. Deşi copiii erau mai interesaţi, numărul lor se diminua pe măsură ce minutele treceau. În cele din urmă, Varryn se retrase şi aşeză deoparte acul şi vasul. Luă o cârpă şi tamponă cu grijă faţa lui Ess'yr.

Ochii lui Ess'yr tremurară deschizându-se. Înclină simplu capul spre fratele ei şi se ridică în picioare. Se uită spre locul unde stăteau Orisian, Anyara şi Rothe.

— Îţi mulţumesc, zise ea.

— Pentru ce? o întrebă Orisian.

— Pentru că m-ai ajutat să ajung la kin'thyn.

Sângele curgea încă din nenumăratele mici răni de pe faţa ei. Arăta de parcă ar fi fost rănită într-o luptă teribilă. Anyara fu cât pe ce să se uite în altă parte. În schimb, se întoarse spre Ess'yr şi merse cu paşi mari, cu Varryn pe urmele ei. Orisian îi urmări cu privirea.

— Norocoşilor! zise Yvane în spatele lor, un pic mai tare decât era necesar.

Toţi trei tresăriră.

— De când eşti acolo? întrebă Anyara, iar Yvane zâmbi cu o satisfacţie prost ascunsă.

— O, nu de mult. Norocoşilor, aşa cum am spus. Rareori în zilele noastre Huaninilor li se permite să asiste la kin'thyn. Trebuie să spun că e o onoare.

Anyara îşi dădu seama că mâna ei caută în buzunar după ceva. Pipăi pentru câteva momente şi apoi, scuturată de un fior brusc de vinovăţie, realiză ce era. Retrase cu atenţie scurta sfoară înnodată şi o ţinu în palmă.

Orisian nu observă, dar Yvane da.

— Cum ai dat peste asta? întrebă femeia na'kyrim.

Orisian privi la ceea ce arăta Anyara.

— Am uitat, zise ea. Inurian mi-a dat-o după ce am ieşit din Anduran. A zis…

— … a zis că ar trebui îngropată, termină Orisian pentru ea.

— Îmi pare rău, zise Anyara şi repetă: Am uitat.

Orisian clătină uşor din cap şi apucă sfoara între două degete. Era un fel de goliciune pe faţa lui când răsuci în mână unul dintre noduri.

— Asta e ceea ce… ceea ce fac Kyrininii atunci când se tem că trupul lor nu va fi înmormântat în mod corespunzător, zise el.

O ridică şi întâlni ochii Anyarei.

— E viaţa lui. Fiecare nod e o bucată din viaţa lui.

— De unde ştii tu asta? întrebă Anyara liniştită.

— Ess'yr şi fratele ei şi le-au făcut înainte de a pleca din tabăra lor.

— Ar trebui s-o îngropăm, atunci?

Orisian nu răspunse imediat. Ţinea sfoara ca şi cum ar fi fost o bijuterie delicată. Ea nu putea spune de ce, dar expresia lui o făcu pe Anyara să se gândească la tatăl lor.

— Ar trebui să i-o dăm lui Ess'yr, zise Orisian liniştit. Cred că e pentru ea. Ea va şti ce să facă cu ea.

— El s-a gândit la tine când a făcut unele dintre noduri, îi zise Yvane.

Măcar de data asta tonul ei era blând, atent.

— Aceste noduri pot fi evenimente sau sentimente. Sau persoane. V-a pus şi pe voi în unele dintre ele, sunt sigură.

— Poate. Mi-aş dori să ştiu ce reprezintă toate; la ce s-a gândit atunci când le-a făcut.

Apucă sfoara de un capăt, lăsând-o să atârne lejer.

— Chiar dacă ar fi trăit, nu ţi-ar fi spus ce reprezintă nodurile, zise Yvane. Este ceva personal, o conversaţie cu moartea.

— I-o voi duce lui Ess'yr, zise Orisian.

— Nu.

Vocea lui Yvane era încă măsurată, dar fermă acum.

— I-a dat-o Anyarei. Asta e important în mersul lucrurilor. Ea trebuie să i-o dea lui Ess'yr pentru înmormântare, dacă ea crede că asta e cel mai bine să facă.

Orisian ţinu sfoara înnodată şi Anyara o luă. O încolăci cu grijă în mână.

— Vrei să-mi arăţi unde e Ess'yr? o întrebă ea pe Yvane şi femeia na'kyrim dădu din cap.

Merseră în tăcere prin vo’an. Nu era departe. Varryn stătea în faţa unei mici colibe. Le privi apropiindu-se, fără să se dea la o parte din faţa intrării.

— Fii politicoasă, murmură Yvane, ascunzându-şi mişcarea buzelor în spatele unui scărpinat al nasului.

— Varryn, Ess’yr e aici? întrebă Anyara.

— Se odihneşte, zise războinicul.

— Putem să vorbim cu ea? Am ceva să-i dau.

— Nu acum. Se odihneşte.

— E important, zise Anyara. Cred că ar vrea să mă vadă.

Varryn nu se clinti. Îi amintea Anyarei de scutierul contelui în timpul unor ceremoniale, rigid din cauza importanţei rolului său. Ea n-ar fi vrut să-i arate sfoara – credea că Inurian ar fi vrut să i-o dea doar lui Ess’yr –, dar părea singura cale prin care îl putea convinge s-o lase să treacă. Deschise degetele, expunând-o în palmă.

— E a lui Inurian, zise ea. Ar trebui să ajungă la Ess’yr.

Şi atunci ea văzu o reacţie, extrem de efemeră, pe faţa lui Varryn. Fusese atât de scurtă, iar trăsăturile lui atât de subtil inumane, încât ea nu era sigură de natura acesteia. Poate iritare, poate durere. El se holbă la sfoară vreo câteva clipe, apoi se uită în altă parte. Când ea îşi trase suflarea ca să-l întrebe din nou, el se dădu la o parte. O uşoară lovitură în spate cu toiagul a lui Yvane îi sugeră să nu mai aştepte altă invitaţie. Ea se strecură în interiorul colibei.

Înăuntru era întuneric. Blănuri închise la culoare şi piei de animale acopereau podeaua. Pene cenuşii spânzurau de scheletul de lemn al colibei. Ess’yr era culcată. Anyara se ghemui lângă ea. Deşi lumina slabă ascundea pagubele făcute feţei fetei Kyrinin, urmele spiralate lăsate de ac erau vizibile, ca şi reacţia furioasă a pielii ei. Ochii cenuşii ai lui Ess’yr o priviră de pe faţa rănită.

Anyara îi oferi sfoara.

— E a lui Inurian, zise ea. Orisian crede… Eu cred că trebuia să vin la tine. Pentru ca tu s-o… îngropi.

Ess’yr se ridică cu grijă, protejându-şi coastele rănite. Luă sfoara. Abia dacă se uită la ea, dar o închise în pumn.

— Mulţumesc, zise ea atât de încet, că Anyara aproape n-o auzi.

Simţi că ar mai fi fost de spus ceva. Anyara nu văzu nicio emoţie pe faţa lui Ess’yr, dar încheietura îi era albă, iar unghiile palide se înfipseseră în palmă. Timp de câteva bătăi de inimă, Anyara ezită şi îşi dori ca această femeie să-i fie mai puţin străină; ar fi dorit să împărtăşească împreună ceva mai mult decât pierderea. Se ridică şi se întoarse să plece. Când ajunse la clapeta uşii, îi veni un gând:

— Ar putea să vină şi Orisian cu tine? Când o îngropi, vreau să spun. Inurian a însemnat mult şi pentru el. I-ar face bine.

Ess’yr o privi. Ochii de Kyrinin şi Huanin se întâlniră, iar o pâlpâire de înţelegere licări în acea privire. Durǎ numai o fracţiune de moment.

— Nu, zise Ess’yr. Nu e pentru Huanin de văzut. Nu e… permis.

Anyara dădu din cap şi ieşi la lumina zilei.

— Îmi pare rău, i se păru ei că o aude pe Ess’yr spunând în spatele ei.

***

— Îţi mulţumesc că ai întrebat, fu tot ce zise Orisian când ea îi spuse.

Nu părea surprins sau rănit de refuzul lui Ess’yr. Poate că ştia la ce să se aştepte, după ce apucase să-i cunoască pe Kyrinini mai bine decât ea.

Yvane rămăsese cu ei. Se aşezase în afara colibei, cu picioarele încrucişate, întărindu-şi cusăturile jachetei cu ac şi aţă împrumutate de la gazdele lor. Era absorbită de sarcină şi arăta un interes scăzut pentru ce făceau Anyara şi ceilalţi. Orisian era preocupat şi Anyara consideră că cel mai bine e să-l lase cu gândurile lui. Ea aţipi în colibă. Când se trezi, simţindu-se mai bine decât se simţise de zile întregi, Orisian şi Rothe se antrenau cu beţele pe platforma exterioară. Copiii Kyrinini se adunaseră din nou pentru a asista la acest spectacol ciudat.

Yvane privea şi ea, cu expresia uşor batjocoritoare care credea Anyara că apare un pic prea des pe faţa femeii na’kyrim.

Orisian se străduia din greu. Sudoarea îi scălda fruntea. Anyara ştia ce efort depunea fratele ei pentru a face aşa ceva.

Acum în activitatea lui exista o concentrare care nu fusese acolo înainte de sărbătoarea Naşterii Iernii.

Lupta simulată se încheie şi Rothe îşi bătu adversarul pe umăr.

— Bine, zise scutierul. Mai bine, cel puţin. Ce vă fac coastele?

— Nu prea mi-am dat seama.

— Eu da, totuşi. V-aţi ferit un pic partea aceea. Vă dezechilibrează. Dar trece.

— Şi braţul tău? întrebă Orisian, făcând semn către bandajele din jurul încheieturii lui Rothe.

— Doare. Dar nu mă stinghereşte.

— Ai putea să mă înveţi? întrebă Anyara.

Se aştepta ca Rothe să respingă ideea. Războinicii de Lannis-Haig nu le învăţau pe femei să lupte, chiar dacă – sau mai ales dacă – era vorba despre sora contelui. În schimb, scutierul zâmbi, aproape trist.

— Poate. E totuşi greu pentru o doamnă să lupte.

— Am avut de-a face cu vreo doi care au vrut să mă omoare în aceste ultime câteva săptămâni. N-aş vrea să le fie uşor, dacă e să mă întâlnesc din nou cu ei.

Rothe dădu din cap.

— Un cuţit ar fi mai bun pentru Domnia Voastră decât o sabie. Sau o lamă scurtă Dornach, poate. Poate după ce plecăm de-aici, dacă tot mai vreţi.

Anyara observă că scutierul se uitase la Orisian la aceste ultime cuvinte. Vrea aprobarea lui, se gândi ea. A fratelui meu, contele. Era o idee cu care avea să se obişnuiască doar cu timpul.

— Toate săbiile sunt foarte bune, dar nu sunt soluţia la orice problemă, zise Yvane.

Ea reîncepu să coasă, forţând acul de os să treacă prin pielea de animal.

— Nu la toate, dar la unele, răspunse Rothe.

— Lamele erau puţin folosite împotriva unor na'kyrimi care au trăit cu mult timp în urmă.

— O săgeată bine ţintită întotdeauna îşi are rostul, murmură Rothe.

Yvane pufni.

— Lui Wolfsbane Dorthyn i-a sucit gâtul la loc ultimul Whreinin din tribul Redjaw. A pus mâna pe rană şi a presat-o până s-a închis şi l-a făcut întreg din nou. Apoi l-a despicat pe cel asemenea lupilor de la burtă la gât. Nu e doar o poveste. E adevărat. La ce-ţi mai foloseşte săgeata atunci?

— Şi când am fost în Highfast, am citit odată o poveste de-a lui Minon Torţionarul. Dacă e adevărată – iar eu nu pretind că e el era un nimeni până când unii i-au rupt oasele şi i-au luat cuţitele. Durerea lui cea mare i-a deblocat cele mai adânci puţuri ale puterii. La ce e bună o lamă dacă îţi transformă inamicul în ceva rău?

Rothe o fulgeră pe femeia na'kyrim cu o privire întunecată şi dispăru în colibă.

— Nu face faţă unui argument corect, observă Yvane.

— Doar nu crezi că Aeglyss e precum Dorthyn sau Minon, nu? întrebă Anyara. Nu l-am văzut făcând nimic… puternic.

— Nu, admise Yvane fără să-şi ia ochii de la munca ei. N-ar trebui să cred că e ca ei. Dar ai face bine să nu uiţi că nu e nici ca tine. Inurian a văzut în el suficient pentru a-mi face griji. Cred că voi, Huaninii, aţi uitat cum era să ai un na'kyrim cu adevărat mare printre voi. Singura putere pe care o recunoaşteţi acum e cea care trăieşte în săbii şi în conţi, şi în banii bogătaşilor. Chiar aţi uitat ce era lumea cu adevărat înainte de Războiul Viciaţilor?

— Ştiu că pe-atunci na'kyrimii erau foarte puternici, dacă asta vrei să spui, răspunse Anyara brusc.

—Jumătate dintre seniorii Regatului Aygll erau na'kyrimi odinioară. O, e mult de-atunci, de când Regatul era încă tânăr şi existau sute şi sute ca mine, dar e totuşi adevărat. Armatele mărşăluiau în spatele căpitanilor na'kyrimi. Ei puteau mânui Comuna în orice scop; modelau lumea după propriul plac.

— Dar nu şi acum, zise Orisian încet. Yvane îşi ridică privirea, dar Orisian se uita la lac.

— Nu, înţelese femeia na'kyrim. Acum nu. Suntem puţini şi secretele din acele zile s-au pierdut.

O femeie Kyrinin le aduse mâncare. Ea aşeză jos vasele cu tocană de peşte şi plecă fără vreun cuvânt.

Copiii o luară din loc, mult mai puţin interesaţi de cum mănâncă vizitatorii lor decât erau de jocul cu beţe.

Cum venise amurgul, se retraseră în interiorul colibei. Orisian deveni din ce în ce mai agitat.

— Nu mai putem întârzia aici, îi spuse lui Yvane. Trebuie să plecăm mai departe.

— Mâine, conveni Yvane.

— Ess'yr vine cu noi? întrebă Anyara.

Vedea pe faţa lui Orisian că el nu lua în considerare alternativa.

Era evident că Yvane o lua, totuşi.

— Nu sunt sigură. Probabil. Cred că se simte obligată să te vadă în siguranţă la Koldihrve, cel puţin. Varryn, nu ştiu. El n-ar fi ajuns atât de departe dacă Ess'yr nu i-ar fi făcut promisiunea lui Inurian.

— Ra'tynul? zise Orisian şi Yvane dădu din cap.

— Ess'yr i-a promis lui Inurian că vă va duce pe tine şi pe sora ta în siguranţă. El i-a cerut să promită, şi aşa a făcut, ştiind că era pe moarte; asta e o problemă serioasă, în modul de gândire Kyrinin. Ess'yr e legată cu asta, Varryn, nu; el e destul de dezamăgit că ea şi-a dat cuvântul, cred. Dar probabil că va dori să rămână cu sora lui.

Orisian arăta îngrijorat. Anyara se întrebă cum avea să se simtă la final, când, inevitabil, se va despărţi de Ess'yr. Poate că se întreba şi el.

— Va trebui să vorbim cu ei mâine-dimineaţă, zise el. Să le spunem că noi plecăm. Treaba lor ce fac.

***

În dimineaţa următoare, mâncarea îi aştepta în faţa colibei. În afară de Ess'yr şi Varryn, nimeni nu le vorbise în tot acest timp de când erau aici, realiză Anyara. Coliba era asigurată, mâncarea apărea şi resturile erau luate, dar niciun cuvânt – cu greu vreo privire – nu le era acordat. Copiii fuseseră singurii care le recunoscuseră deschis prezenţa în vo'an.

De îndată ce terminară de mâncat, Yvane se ridică în picioare.

— Mă duc să văd dacă pot găsi ceva de mâncare pentru călătorie. Şi s-o caut pe Ess'yr.

— Vin şi eu, zise Orisian.

Rothe nu-l lăsă pe Orisian să meargă fără el şi Anyara nu voi să stea cu mâinile în sân. Merseră toţi.

Vo’anul era liniştit. Era o dimineaţă plictisitoare, cu o senzaţie de letargie în aer, ca şi cum valea era în aşteptarea unei schimbări a vremii înainte să se trezească la viaţă. Făcură drumul spre centrul taberei şi ajunseră în locul unde stâlpii de care erau spânzurate cranii stăteau lângă capcana de suflete. Erau câţiva Kyrinini în jur, dar niciunul nu ridică privirea de la treburile lui când Anyara şi ceilalţi ajunseră aproape.

Calmul fu spart de o rafală de activitate. Printre colibe venea Varryn. Alţi războinici Kyrinini mergeau cu paşi mari în spatele lui, iar alături îi era Ess’yr, şchiopătând incomod. Anyara prinse sclipirea de empatie care îi traversă vizibil trăsăturile lui Orisian.

— Oho, nu prea arată a grup vesel, şopti Yvane.

Varryn veni spre ei.

— Noi plecăm acum, zise el.

Ess’yr se opri ceva mai mult, cu o expresie indescifrabilă.

— Încă suntem vânaţi, zise ea. Un alt om, cu un câine.

Arătă înapoi, spre înălţimea Car Criagarului.

— Să-i vânăm atunci, zise Rothe cu înverşunare. Probabil că sunt o sută de războinici în tabără. Putem…

Ess’yr doar scutură din cap şi îşi urmă fratele.

Anyara se uită la grupul de Kyrinini care acum îi înfruntau în tăcere. Ea simţi, pentru prima dată, o senzaţie de ameninţare.

— Să mergem, atunci, zise Yvane şi se întoarse pe drumul pe care veniseră.

Anyara şi Orisian se grăbiră să-o prindă din urmă, Rothe mai zăbovi un moment, ca să se asigure că Vulpea nu vine după ei.

— N-are sens să le ceri să facă altceva decât au în minte, zise Yvane. Nu vor să se implice în disputele Huaninilor. Probabil, ne învinuiesc şi că le-am adus străini la uşă. Una peste alta, mi se pare că am abuzat de ospitalitatea lor.

III

Lui Orisian Valea Plângerii i se păru un loc foarte diferit de propria patrie. Valea era presărată cu gospodării şubrede. Erau mai mici şi mai grosolane decât cele construite în valea râului Glas şi se aflau pe terenuri neîngrijite. Solul era greu şi umed;

existau multe mlaştini mici şi tufe de papură. Vitele care păşteau în luncă păreau apatice şi ursuze.

Când şi când, coborând spre mare, treceau printre ruinele abandonate ale fermelor. Majoritatea erau mai mult moloz, dar uneori treceau pe lângă câte o casă cu scheletul întreg, pe care crescuseră muşchi şi plante căţărătoare. „Aici au fost cândva mulţi oameni, se gândi Orisian. Mult mai mulţi.”

Ocazional, zăreau câte un păstor singuratic, care-şi mâna vitele lovindu-le cu o nuia peste spate. La un moment dat, le tăie calea un vânător care conducea un ponei ce purta cadavrul spintecat al unui cerb. Se apropiase la circa o sută de paşi în faţă şi se oprise să privească pentru un moment în direcţia lor.

Era o figură stranie, corpolentă, care aproape se pierdea sub blănurile pe care le purta. Rothe ridică o mână în semn de salut, dar bărbatul nu răspunse şi îşi continuă drumul spre o baracă îndepărtată de pe râu.

Făcură tabără într-o livadă cu pomişori. Varryn găsi ceva surcele şi în curând avură un foc aprins.

Ess’yr se aşeză cu grijă pe pământ. În primele câteva ore după plecarea din vo’an se mişcase bine, aproape recăpătându-şi supleţea dinainte de a fi rănită. Paşii i se scurtară şi deveniră mai rigizi pe măsură ce ziua avansa.

Yvane ieşi dintre copaci ţinând în mâinile murdare un obiect ciudat, în formă de glob. Zâmbi, la expresia de nedumerire de pe feţele lui Orisian şi Anyara.

— Baia-pământului, zise ea. N-aţi mai văzut până acum?

Orisian şi Anyara clătinară din cap, dar mormăi încet Rothe.

— Ciuperci de sub pământ. Erau mult mai căutate când eram eu copil, în Targlas, zise el. Tata mă lua cu el să căutăm. În zilele noastre, nu cred că le mai vânează cineva, totuşi.

— Ei bine, sunt încă mâncare bună în părţile astea, zise Yvane. Vulpea le consideră o delicatesă. Ar trebui să vă consideraţi norocoşi că sunteţi serviţi cu aşa ceva.

Ea şi Varryn tăiară ciupercile în fâşii subţiri, întorcând-o pe fiecare scurt prin foc înainte de-a o da mai departe. Gustul era bun, cu un iz cărnos pe lângă cel de pământ.

***

Coborând spre Koldihrve, Orisian o întrebă pe Yvane despre fermele ruinate presărate în peisaj.

— Era mai multă populaţie aici odată şi un trai mai bun pentru aceste domenii, zise ea.

— Asta aş fi ghicit şi eu, zise Orisian sarcastic.

Femeia na'kyrim îl fulgeră cu o privire ciudată.

— Începi să-ţi pierzi un pic din marea ta blândeţe? întrebă ea. Nu-i rău, cât timp nu te laşi dus de val. Deci, acesta a fost teritoriu Aygll înainte de Războiul Viciaţilor. S-a sălbăticit în Anii Furtunoşi, după ce a căzut regatul, şi nu şi-a mai revenit de atunci.

Se întâlniră cu o duzină de Kyrinini care se îndreptau probabil spre vo'anul de pe malul lacului. Varryn schimbă câteva cuvinte moi cu ei. După direcţia privirilor lor, se părea că Ess'yr făcea obiectul discuţiei. Unul dintre călători scoase un pacheţel din interiorul tunicii şi un mănunchi de nuiele. Varryn le acceptă cu un semn din cap şi ceilalţi Kyrinini îşi văzură de drum.

Când se odihniră un timp, la începutul după-amiezii, Varryn încălzi puţină apă la un foc mic. Luă nuielele şi le tocă. Un miros ascuţit, aproape usturător, se ridică din oală. Ess'yr bău un pic din infuzie şi după aceea paloarea din obrajii îi dispăru, şi ea merse cu un pas mai sigur.

În seara aceea, când se culcară la mică distanţă de drum, Orisian veni şi se aşeză lângă ea. Nimeni altcineva nu părea să le acorde atenţie. Vorbi cu ea în linişte:

— Ce-ţi fac coastele?

Ea făcu un gest de desconsiderare cu mâna.

— Nimic, zise ea. Eu încă trăiesc.

Tatuajele ei erau încă livide, încă nu i se fixaseră în piele. Erau mult mai puţin dense decât cele de pe faţa fratelui ei. O spirală pivota în jurul pometţilor; la colţurile ochilor erau frunze de vopsea. Era aproape frumos. Numai primul kin'thyn, presupuse Orisian. Mai mult va veni dacă ea va ucide din nou.

— Inurian părea să aibă întotdeauna un remediu pentru orice bolnav, zise Orisian. Aceleaşi medicamente pe care le utilizaţi şi voi, cred. Le-a învăţat de la voi? De la Vulpe, vreau să spun?

Ess'yr doar dădu din cap la asta. Ea se uita acum la el cu ochii aceia liniştiţi, puternici.

— Ai trimis-o pe sora ta la mine, zise ea. Bine ai făcut.

Orisian ştiu ce vrea să spună: sfoara vieţii lui Inurian.

— Simţi mai bine decât majoritatea celor de felul tău, zise ea şi pe buzele delicate îi apăru cel mai mic, mai blând zâmbet.

Orisian simţi un suflu de căldură care îi încinse fata. Pentru prima dată în mai multe zile, o întrezărea pe acea Ess'yr pe care o văzuse înainte de a ajunge la Anduran: cea care se uita la el ca şi cum el era Orisian, nu doar un Huanin. Mâna ei mai avea puţin şi o atingea pe-a lui, degetele ei apăsau uşor pe muşchiul elastic.

— Ai îngropat-o într-un dyn hane? întrebă Orisian.

Fu doar o pauză scurtă. Oricine ar fi privit-o mai puţin atent decât Orisian ar fi pierdut strângerea fugară din colţul ochilor ei. Vru s-o atingă în acel moment, pentru a o alina, dar n-o făcu.

— Nu, zise ea. El era na'kyrim. Doar jumătate din el era din adevăratul popor. Dar am găsit un loc. Am tăiat un băţ de salcie. Acesta va face frunze când iarna se va încheia.

— Ai făcut… De când îl cunoşti? o întrebă Orisian.

Ea se gândi o clipă şi el se temu că n-are de gând să răspundă; adesea, când nu voia să răspundă la o întrebare, ea se făcea că nu aude. O făcu, totuşi.

— Cu cinci veri în urmă. A vizitat a'anul meu. L-am văzut, dar n-am vorbit cu el până vara viitoare. El a venit înapoi.

—Şi…

Orisian îşi suprimă nevoia de a tuşi.

— L-ai iubit atunci?

— Destul de mult, zise Ess'yr de parcă el ar fi întrebat-o dacă îi place tabăra lor.

Orisian nu putea spune dacă întrebarea lui a jignit-o.

— A fost foarte bun cu mine, zise el. Întotdeauna. M-aş fi simţit foarte singur dacă n-ar fi fost acolo… după Febră. Era mereu acolo, ca să vorbesc cu el despre orice. O să-mi fie dor de el.

Şi, spre surprinderea lui, ea zâmbi din nou, iar liniile de pe faţă i se flexară graţios.

— Te-a iubit, zise ea.

Vocea ei era atât de blândă, atât de atentă la sentimentele lui, că îi dădu curajul de a mai face un pas.

— Ce ţi-a spus la cascadă? Când s-a înfuriat Varryn. Am auzit „ra'tyn“ şi părea important. Avea ceva de-a face cu mine?

Ea coborî privirea şi el ştiu că mersese prea departe. Ea nu dădu niciun semn de mânie şi nu se sfii de el, dar el simţi distanţa care se căscase dintr-odată între ei. Ea nu mai era Ess'yr pe care o cunoştea el un pic; devenise fata Kyrinin pe care abia dacă o ştia.

— Despre asta nu se vorbeşte, zise ea şi îi întoarse spatele cu o rigiditate uşoară în mişcare, singurul indiciu al suferinţei sale fizice. El ştiu că s-a încheiat conversaţia.

Mai rămase acolo un timp, luptându-se cu frustrarea. Ea îl făcuse să se simtă ca un copil. Ştia că nu avusese această intenţie, dar tot îl afecta profund. Propriile deficienţe îl deranjau mai mult, totuşi. Ar fi fost nevoie de vreo cheie, vreo întorsătură de frază sau vreun mod de-a fi. Nu prea putea scăpa de lipsuri. Şi totuşi, dacă îl întrebai, n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să explice exact de ce era important pentru el; de ce vrusese atât de mult să reducă această distanţă între el şi Ess'yr.

***

Dimineaţa, când se treziră, o găsiră pe Yvane încă în patul ei, respirând superficial şi cu vibraţii. Rothe, care fusese ultimul de veghe, spunea că era aşa de mai bine de o jumătate de oră. Nu se trezi nici chiar când Orisian o scutură de umăr. Petrecură minute lungi de indecizie.

— Ar trebui să aducem nişte apă de la izvor… zise Rothe, când Yvane se întoarse în cele din urmă, se ridică şi se uită la ei.

— La ce vă uitaţi? întrebă ea, un pic ameţită.

Ei îşi făcură de lucru cu strângerea taberei lor simple şi cu împărţirea a câte ceva de mâncare.

Numai după ce se puseră în mişcare, urmându-şi drumul de-a lungul unei întinderi îmbibate cu apă, unde papura stufoasă copleşise cărarea, îşi făcu Orisian curaj s-o întrebe pe Yvane ce se întâmplase.

— Am vizitat Koldihrve, aşa cum l-am vizitat pe Inurian la Anduran, zise ea. Aşa e cel mai bine, pentru a fi siguri că suntem bine-veniţi. Locul ne oferă prea puţin confort, dar măcar Hammarn ne va da un acoperiş deasupra capetelor. Cred că l-am speriat de moarte. E mult de când nu m-a mai văzut aşa;

cred că uitase. Mintea lui are mai multe găuri în ea decât o plasă ruptă.

Era clar că văzuse sau simţise urme de îndoială la Orisian, fiindcă îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Hammarn e doar un na'kyrim bătrân, buimac. Poate că e un pic… neobişnuit, dar are o inimă bună. Mi-e prieten şi va fi încântat să aibă atât de mulţi oaspeţi. Nu poţi spune asta despre prea mulţi în Koldihrve.

Orisian nu savura perspectiva de a ajunge într-un oraş de oameni liberi. Presupunea că nu vor avea parte de o primire călduroasă acolo. Drept contraargument avea faptul că erau pe cale să vadă un loc unde Huaninii şi Kyrininii trăiau în pace unii lângă alţii. El ştia că în niciun alt loc nu se întâmpla aşa ceva în aceste zile. Nu se mai gândise la asta înainte, dar era evident că aveau să fie şi na'kyrimi aici şi această informaţie îi mări un pic pulsul. Inurian şi Yvane erau singurii na'kyrimi pe care el îi cunoscuse vreodată. Văzuse altul – doar pentru o clipă – la Kolglas, în noaptea de sărbătoare a Naşterii Iernii: Aeglyss.

— Yvane, întrebă el. Ştii cumva… Inurian era din Koldihrve? Ştiu că tatăl lui era din clanul Vulpea, dar n-am ştiut niciodată unde a crescut.

— Nu, zise Yvane încet. Inurian s-a născut într-un a'an de vară în Car Anagais. Mama lui…

Se opri şi se uită la el.

— Mai bine să lăsăm asta, zise ea. Nu e cea mai fericită poveste. Nu crezi că, dacă ar fi vrut s-o ştii, ţi-ar fi spus-o chiar el?

Orisian se uită la pământul noroios de sub picioarele lui.

— Poate, spuse el. Poate că ar fi vrut să-mi spună mai multe într-o bună zi. Voia să mă ia cu el în pădure, cred. Poate chiar vara viitoare.

—- Poate că ar fi făcut-o, zise Yvane. Nu cred că ar fi luat vreun alt Huanin, dar pe tine… da, poate.

Ea tăcu atunci şi merseră mai departe. Fulgi de zăpadă începură să cadă din norii plaţi, nesfârşiţi. Un cârd de raţe în zbor le vâjâiră pe deasupra capetelor, asemenea unor săgeţi grase scăpate din arbaletă. Sus, în pădurile de pe marginea Car Criagarului, un cerb strigă. Era un sunet trist. Unele poveşti

spun că toate creaturile din lume au plâns când au plecat zeii, în afară de Huanini şi Kyrinini, care au fost cauza plecării.

Altceva murise de data asta, se gândi Orisian. Fie noaptea asta o amintire caldă; fie o sămânţă de viaţă. Acestea erau cuvintele rostite de tatăl său în ajun de sărbătoarea Naşterii Iernii, aşa cum făcea în fiecare an de când îşi amintea Orisian. Dar de data asta amintirile de la această sărbătoare a Naşterii Iernii nu aveau pic de căldură. Nicio sămânţă – cel puţin nu una cu ceva bun în ea – nu fusese plantată la castelul Kolglas. Când primăvara avea să vină, urma să găsească o lume de nerecunoscut.

***

Ajunseră la un hambar abandonat şi acolo se odihniră un pic. Ninsoarea se transformase în lapoviţă. Acoperişul clădirii era scheletic, cu grinzile putrede expuse asemenea coastelor dintr-o carcasă pe jumătate putrezită depusă pe mal de apele potopului.

Yvane moţăia, înfofolită în mantia ei. Rothe împărţi cu Anyara ceva de mâncare. Cei doi Kyrinini şuşoteau împreună, în timp ce Varryn aplica balsam pe tatuajele încă nevindecate de pe faţa surorii lui. Orisian n-avea stare şi rătăci în jurul hambarului. Nu era niciun semn de foc sau de furtună, sau de alte evenimente neprevăzute. La fel ca toate celelalte gospodării abandonate pe lângă care trecuseră in drumul lor spre vale, şi aceasta fusese distrusă tot de paragină, nu de vreo catastrofă apărută brusc.

Se căţără într-o nişă din perete. Pietrele erau acoperite de o carapace gri-verde de licheni.

Degetele lui Orisian alunecară pe ei, descoperindu-le minuţioasa textură complicată. O rafală de vânt îi aruncă în faţă un val de lapoviţă, iar el se strâmbă, întorcând capul.

— Staţi la adăpost, zise Rothe. Nu se ştie cine e cu ochii pe noi.

Orisian se dădu înapoi din deschizătură. Ceva îl făcu să se mai uite o dată afară. Văzu un grup de siluete în picioare, la circa douăzeci de paşi distanţă: războinici Kyrinini, care se uitau în tăcere la el. Feţele lor erau pline de tatuajele kin’thyn. Pentru câteva secunde, şi el, şi ei rămaseră nemişcaţi, în bătaia

lapoviţei. Apoi veni Varryn, fără zgomot, şi trecu pe lângă el. Orisian privi cum Varryn discută cu nou-veniţii.

— Ce se întâmplă? întrebă Rothe din spatele lui Orisian.

În replică, el nu putu decât să ridice din umeri.

După câteva minute, trupa de războinici dispăru în tufişurile dimprejur şi Varryn veni înapoi cu paşi mari. Mersul lui era hotărât, aproape pripit.

— Ce veşti? întrebă Orisian, dar Kyrininul îl ignoră şi se duse să vorbească cu Ess'yr. Limba era de neînţeles, dar de data asta expresiile de pe feţele lor erau aproape elocvente. Ochii lor aveau o anumită intensitate, când fratele şi sora vorbeau. Era ceva grăbit în tonul lor. Şi Yvane se arătă interesată, şi în timp ce ea asculta discuţia Orisian o văzu cum începe să se încrunte.

Varryn şi Ess'yr ajunseră la o concluzie şi începură să se pregătească rapid de plecare.

— Nu mai aşteptăm să se îmbunătăţească vremea? întrebă Anyara, pe un ton nevinovat şi întrebător.

— Nu, zise Ess'yr. Mergem rapid acum.

— Ce s-a întâmplat? zise Orisian.

— Inamicul se apropie.

Yvane avu grijă să se grăbească să ţină pasul cu cei doi Kyrinini, care se îndepărtau în ritm grăbit de hambar.

— Inkallimi? întrebă Orisian, dar Yvane clătină din cap.

— Se pare că e război în munţi. Nu doar un raid: sute de Bufniţe Albe au venit în nord când au auzit de asta. N-am mai auzit ca atât de mulţi să vină pe teritoriile Vulpii. Nu aşa îşi poartă Kyrininii bătăliile, cel puţin nu aceşti Kyrinini. Ei preferă să stea ascunşi în grupuri mici.

— Vin acum, pe drumul ăsta?

— Probabil. Lângă Koldihrve e cel mai mare vo'an al Vulpii. Bufniţele Albe îl vor vrea dacă se gândesc la sânge şi trebuie să aibă o sete puternică de aşa ceva pentru ca atât de mulţi să vină atât de departe. Mie nu-mi miroase a bine. Ca nimic altceva. Dacă nu ajungeţi repede pe o barcă spre sud, s-ar putea să nu mai plecaţi nicăieri.

O scenă ciudată îi întâmpină când ocoliră un pâlc de arini negri şi ajunseră în cele din urmă să vadă marea. Două aşezări foarte diferite flancau gura largă a râului Dihrve. Pe malul nordic

al acestuia se amestecau haotic case şi barăci, adăpostind în spate un şanţ nou şi digul: oraşul oamenilor liberi Koldihrve. La sud de râu era un vo'an, o întindere de corturi şi cabane cu mult mai mari decât s-ar fi aşteptat Orisian. Un drum lung, de lemn, era ridicat pe stâlpii care legau cele două aşezări de peste râu. Părea a fi o viziune din trecutul îndepărtat, din timpul dinainte de Războiul Viciaţilor, când cele două rase aveau mai multe în comun decât neîncrederea şi amărăciunea.

Şi dincolo de acoperişurile şubrede ale Koldihrve era o privelişte mai primitoare şi totuşi mai neaşteptată: de pilonii înalţi era ancorată în estuar o corabie.

***

Cerys, Aleasa de la Highfast, îşi trecu un deget peste tivul hainei ei simple, cafenii. Era rupt. Trebuia să-l repare din nou, cum mai făcuse de multe ori înainte. Puţini dintre na'kyrimii din Highfast ar fi invidiat rochia cea nouă a Alesei lor, dar Cerys prefera să dea un exemplu. Contele de Kilkry-Haig încă trimitea cu generozitate bani, dar era de aşteptat, ca de obicei, ca de la Kennet nan Haig Lannis al lui Inurian să vină cadouri mai puţine şi vreo două de la Seniorii-hotarelor de la frontiera nordică a Taral-Haigului. Oricum, totul se ducea pe alimente şi pe materialele necesare pentru sarcinile importante de scriere a cronicii şi de copiere.

Prea puţin mai rămânea pentru un lux cum ar fi hainele noi. Când Kilkry era mai mare printre toate neamurile Blood, lucrurile erau mai simple. Acum, Lheanor oc Kilkry-Haig trebuia să trimită o zeciuială în continuă creştere în sud, la Vaymouth; el avea prea puţin disponibil pentru lucrările secrete de la Highfast.

Aleasa lăsă să-i cadă tivul dintre degete. Rămase nemişcată, lăsând meditaţiile să-i distragă atenţia de la cerinţele prezentului. Uşor, ajunse în Comună, permiţând fluxului acesteia să i se scurgă în simţuri. Ea simţi prezenţa celor pe care îi căuta: Conclavul era adunat în camera alăturată propriilor camere, aici, în donjonul castelului.

Nu savura perspectiva acestei reuniuni. Îngrijorarea se răspândise prin Highfast şi îi făcuse pe toţi să fie nervoşi şi puşi pe ceartă.

Prea multe zvonuri circulaseră în ultimele zile; poate cel puţin li s-ar putea pune capăt prin această adunare.

Ea îşi puse lanţul de pe birou în jurul gâtului. Era foarte simplu făcut – nimic altceva decât verigi neînfrumuseţate de fier –, fiind conceput drept simbol de servitute, mai degrabă decât de elevaţie. Alegerea drept cap al Conclavului îl ridica pe candidat deasupra celorlalţi numai pentru ca povara conservării Highfast şi a înţelepciunii acumulate să apese mult mai greu pe umerii săi. Greutatea lanţului o obosea pe Cerys, care nu-l purta decât la ocazii oficiale, cum era aceasta.

Conversaţiile şoptite încetară când intră în camera de întâlnire. Toţi ochii se întoarseră spre ea. Zâmbi mai sigură de sine decât se simţea. Mai erau de faţă cinci na’kyrimi. Pe mulţi dintre ei îi putea considera prieteni, dar asta nu atenua deloc tensiunea care umplea camera. Cerys se aşeză pe scaunul din capul mesei şi îşi turnă un pahar de apă. Un platou cu pâine cu crustă groasă îi fu înmânat şi ea rupse o bucată şi o înghiţi. Un mic ritual vechi de două secole şi jumătate, din primele zile ale Conclavului de la Highfast: foamea şi setea trebuiau potolite, ca nu cumva chinurile lor să le distragă atenţia de la deliberările care urmau. Cerys nu prea avusese apetit în aceste zile, dar tradiţiile trebuiau respectate.

— A luat toată lumea mâncare şi băutură? întrebă ea şi, când toţi confirmară dând din cap sau murmurând, ea zise: Să începem, atunci.

Se întoarse către un bătrân firav aşezat lângă ea. Părul lui lung era alb ca norii, iar ochii lui aproape în întregime înceţoşaţi. Pielea feţei părea străbătută de o mie de linii fine. Olyn trecuse de 100 de ani – vârstnic chiar şi după standardele longevivilor na’kyrimi – şi Cerys ezitase dacă să-i dea sau nu veştile rele. Însă, chiar dacă trupul îi era nevolnic, mintea şi voinţa lui erau la fel de puternice ca întotdeauna. Fusese dorinţa lui să repete pentru Conclav ceea ce îi şoptise la ureche Alesei cu două zile în urmă.

— Olyn are ştiri pe care am considerat că ar trebui să le auziţi, zise Cerys. Te rog, Olyn!

Olyn se îndreptă în scaun şi îşi trecu rapid limba peste buze, pentru a le umezi.

— Ciorile au fost neliniştite în ultima vreme, spuse cu o voce ezitantă, care nu se potrivea cu claritatea gândurilor sale. Am petrecut mult timp la culcuşul lor, pentru a le calma. Am dormit acolo în unele nopţi, când erau deosebit de agitate. Acum patru nopţi am fost trezit de o mare zarvă. Când am căutat cauza, am descoperit că una dintre ciorile plecate de mult se întorsese. Idrin. Tovarăşa lui Inurian.

Niciun sunet nu se auzea mai tare în cameră decât respiraţiile, dar Cerys simţi umbra de regret. Cu toţii înţeleseseră de ce se întorsese cioara. Era stinsă, irevocabil, orice speranţă, cât de slabă, că Inurian ar putea fi încă în viaţă.

— E o mare pierdere pentru noi, murmură Alian, o femeie frumoasă, fragilă.

Îşi aplecase capul în timp ce vorbea. E prea tânără ca să-l fi văzut prea mult când Inurian locuia aici, dar simte că viaţa ei e redusă prin moartea lui, se gândi Cerys. Toată lumea simte asta. Şi pe bună dreptate.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, dar nu există nicio îndoială că Inurian s-a dus, zise Cerys. Am încercat să iau legătura cu el – ştiu că şi alţii au făcut la fel – şi nu există niciun semn. Este, cum a spus şi Alian, o mare pierdere. El a ales să părăsească acest loc, dar şi-a lăsat amprenta asupra lui, la fel cum acesta a făcut-o asupra sa.

Ea se uită către paznicul ciorilor.

— Totuşi, Olyn are mai multe de spus din ce am dorit să împărtăşească cu voi.

— Lăsăm în urmă certitudinea, croncăni bătrânul orb. Eu cred că… am prins momentul morţii lui Inurian. A fost o clipă, cu câteva zile în urmă – eram scufundat în Comună –, când cred că i-am simţit moartea. A încetat să mai fie o prezenţă în Comună, a devenit o parte din memoria acesteia.

— Trebuie să fi fost dureros, zise un bărbat înalt, al cărui păr deschis la culoare era legat la spate cu un şiret.

— A fost, Mon Dyvain. A fost. Dar a fost acolo mai mult de atât: o altă prezenţă, slabă şi obscură. Nu cred că Inurian era singur când a murit. Unul dintre noi era acolo. Un na’kyrim.

Avură nevoie de câteva clipe să înţeleagă. Eshenna rupse tăcerea contemplativă. Ea era cea mai tânără din Conclav şi

ajunsese la acest rang după numai patru ani la Highfast. Viteza ei de gândire şi talentul în utilizarea Comunei contaseră foarte mult în ascensiunea ei rapidă, dar la fel şi originea: Eshenna venise la Highfast de la Dyrkyrnon. Acest sanctuar na'kyrim aflat adânc în mlaştinile Kyrininilor Bâtlani era o lume diferită de atmosfera austeră şi disciplinată de la Highfast. Numai ascunsa Curte Interioară a Regatului Adravane deţinea o concentraţie mai mare de na'kyrimi talentaţi decât Dyrkyrnon.

Eshenna era cea care, dintre toţi membrii consiliului, îi dădea lui Cerys cel mai mare motiv de îngrijorare. Femeia avea în ea un foc pe care Highfast încă nu i-l focalizase pe deplin spre propriile scopuri. Ea era la fel de pasionată de studiile şi cercetările sale ca toţi ceilalţi, dar lumea de afară încă o chema mai puternic decât s-ar fi cuvenit pentru cineva din Conclav.

— Iartă-mi lentoarea, Aleaso, dar ar trebui să ne fie clar despre ce vorbim, zise Eshenna. Să înţelegem că Inurian a fost ucis de către unul de-ai noştri?

Cerys oftă.

— Cum a spus Olyn, am lăsat în urmă certitudinea. Dar pare… posibil.

— Greu de crezut, zise Eshenna. De mult un na'kyrim n-a mai ucis un na'kyrim.

— S-a întâmplat în Koldihrve, cu ani în urmă, zise Olyn. Înainte de asta, din câte ştiu eu s-a mai întâmplat cu peste două secole în urmă, la începutul Anilor Furtunoşi. Hyrungyr a ucis cel puţin doi na'kyrimi în numele lui Amgadan Rotarul, care deţinea castelul de la Asger Tan. Desigur, nu era ceva neobişnuit înainte, în timpul celor Trei Regate şi al Războiului Viciaţilor.

Mon Dyvain bătea distras în lemnul vechi al mesei.

— Atunci istoria veche revine la viaţă, murmură el.

— Cred că da, conveni Cerys. Unii dintre voi ştiţi deja, dar alţii poate nu: când Visătorul a vorbit despre moartea lui Inurian, s-a referit, de asemenea, şi la altcineva. La un bărbat, a cărui prezenţă în Comuna Tyn pare s-o găsească… tulburătoare.

— Atunci probabil că e adevărat, zise Eshenna dintr-odată. Desigur, e clar că acest bărbat – acest na'kyrim – despre care a vorbit Visătorul e răspunzător de moartea lui Inurian.

Cerys o privi pe tânără în tăcere. Nu mai erau multe de spus.

— Ce e de făcut atunci? întrebă Eshenna.

— Nu mai e nimic de făcut decât să privim şi să învăţăm, şi să încercăm să înţelegem, aşa cum datoria noastră de aici ne-o cere, zise Alian.

Era bine ascunsă şi, probabil, alţii n-o observaseră, dar Cerys prinse mica contracţie de pe faţa Eshennei când tânăra na'kyrim ascunse o opinie instinctivă, separată.

— Cel mai probabil ai dreptate, Alian, dar sunt nişte complicaţii aici, zise Mon Dyvain. Ştim că Anduranul a căzut în faţa forţelor de la Drumul Negru. Ştim că Inurian – pacea fie cu el – e mort. Cele două n-au cum să n-aibă nicio legătură.

Se uită în jur, la ceilalţi membri ai Conclavului.

— Păi, cam aşa trebuie să fie, nu? Există un na'kyrim, un ucigaş, în serviciul Drumului Negru.

— Aşa trebuie să fie, conveni Eshenna.

Cu coada ochiului, Cerys îl vedea pe Olyn dând din cap posomorât.

— Dar de ce ar servi un na'kyrim Drumul Negru? continuă Mon Dyvain. Ei nu sunt renumiţi pentru afecţiunea lor faţă de noi.

— Cine este? întrebă Alian liniştită.

Cerys ridică o mână împăciuitoare.

— Haideţi să nu ne grăbim prea mult cu presupunerile, zise ea. Vă împărtăşesc instinctele în această privinţă, dar adevărata înţelegere poate fi împiedicată de judecata grăbită.

Mon Dyvain înclină capul, acceptând mustrarea moale.

Privirea Alesei zăbovi asupra unuia dintre cei care stăteau în jurul mesei: Amonyn. Bărbatul musculos şi elegant nu zisese nimic până atunci. Acesta era felul lui. El asculta şi se gândea şi nu era niciodată altfel decât calm. El era, de asemenea, faţă de marjele fine ale unei astfel de judecăţi, probabil mai puternic îmbibat cu Comuna decât oricine altcineva din Highfast. Cerys îl văzuse oprind plânsul unui copil cu o singură atingere liniştitoare şi aducând înapoi din pragul morţii un războinic Kilkry-Haig strivit de pietrele căzute de pe unul dintre traseele montane. Ea îl iubise o lungă perioadă de timp, în felul îndepărtat, vag definit care le e la îndemână na'kyrimilor lipsiţi

pentru totdeauna de copii, şi ei îşi găsiseră ocazional alinarea unul în braţele altuia.

Fu stârnit de privirea ei întrebătoare.

— A vorbit Visătorul din nou? întrebă el.

— Şopteşte şi bolboroseşte. Odihna lui pare în mod sigur deranjată, dar cărturarii au prins puţin din ce a spus. Nimic important.

Amonyn îi acordă un zâmbet mai degrabă trist.

— Atunci eu cred că nu putem face prea multe. Cel mai bine e să ne ţinem de singurătatea şi tăcerea noastră. Cu o singură excepţie: poate că Lheanor oc Kilkry-Haig ar trebui să afle de suspiciunile noastre.

Cerys zâmbi. Ea şi Amonyn gândeau la fel.

— Cu acordul Conclavului, am avea un mesaj gata să-i fie dus contelui, zise ea. Îi spunem că noi credem că un na’kyrim necunoscut ar putea fi în valea râului Glas şi că e posibil – doar posibil – ca el sau ea să fie în serviciul Drumului Negru. Îi datorăm lui Kilkry Blood atât de mult pentru menţinerea siguranţei Highfast în toţi aceşti ani! La ce o să-l ajute avertizarea pe Lheanor, nu ştiu.

— Si asta e tot ce facem? întrebă Eshenna.

— Asta va decide Conclavul, dar aş propune ca de acum să-l urmărim mai îndeaproape pe Visător şi să-i studiem mai atent cuvintele; să rămânem în alertă faţă de orice perturbare din Comună.

Astfel, în conformitate cu scopul pentru care Highfast le-a fost dat iniţial na’kyrimilor de către Kulkain oc Kilkry, aşteptăm şi observăm, şi învăţăm.

Aleasa văzu îndoiala din ochii Eshennei. Nu un dezacord direct, dar cel puţin o îndoială. Se întoarse la dreapta ei.

— Alian? întrebă ea.

— Aşteaptă şi priveşte, zise Alian fără ezitare.

— Aşteaptă şi priveşte, conveniră Dyvain şi Olyn, şi Amonyn.

Şi, după numai o extrem de mică pauză, Eshenna.

***

După ce Conclavul se dispersă, Cerys se retrase din nou în camerele ei austere. Era obosită.

Cu atenţie, îşi scoase lanţul din jurul gâtului şi îl puse în caseta de stejar. Ea era a noua persoană care deţinea funcţia de Ales în Highfast; se întreba adesea dacă toţi vrednicii săi predecesori se simţiseră tot atât de incapabili pentru această sarcină cum se simţea ea uneori.

Reveria Alesei fu deranjată de un uşor ciocănit în uşă. Îl aştepta pe jumătate.

— Intră, Eshenna, strigă ea.

Cea mai tânără membră a Conclavului intră cu un aer adecvat de umilinţă.

— Iartă-mă că te deranjez, Aleaso, zise ea.

Cerys îi respinse scuzele cu o mişcare de mână şi-i făcu semn Eshennei să ia loc.

— Nu e niciun deranj, Eshenna. Să fiu singură cu gândurile mele nu mai e atât de odihnitor ca odinioară. Mă tem că asta e valabil pentru mulţi dintre noi în acest moment.

Eshenna îşi netezi rochia simplă pe genunchi. Tulburarea ei era la fel de vizibilă precum cicatricea de pe pielea palidă a feţei sale.

— Despre ce-ai vrea să vorbeşti cu mine? întrebă Cerys.

— Despre nimic, cred, din ce nu ştii deja, Aleaso. Nu vreau să pun la îndoială deciziile Conclavului, dar…

— Dar te mânii la gândul inacţiunii. Al răbdării, termină Cerys pentru ea.

— Aşa cum am spus, nimic din ce nu ştii deja.

— Ştiu şi că ai intenţii bune şi că îndoielile tale sunt cinstite. Dar ce-ai fi vrut să facem, mai exact?

— Nu sunt sigură, Aleaso. Totuşi, inima îmi spune că putem face mai mult decât să stăm, pur şi simplu, şi să aşteptăm. Ştiu că Inurian a plecat înainte să vin eu aici, dar de când am venit n-am auzit nimic rău despre el. Nu merită moartea lui ceva mai mult decât răspunsul ăsta? N-ar putea unul dintre noi să meargă în nord şi să încerce să descopere ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Unul dintre noi, cum ai fi tu? întrebă Cerys cu sprâncenele arcuite.

Eshenna îi întâlni privirea fără nicio urmă de jenă.

— Nu mă pot ascunde destul de bine pentru a trece neobservată de către un alt na'kyrim, când nu sunt aşteptată sau căutată. Nu mi-ar fi teamă să fac încercarea, Aleaso.

— Nu, sunt sigură că nu. Când Grey Kulkain i-a poruncit lui Lorryn să vină la Highfast şi să înfiinţeze biblioteca şi un loc de studiu, a spus că îşi doreşte să adune şi să conserve cunoştinţele, înţelegerea, memoria. El a văzut cum de fiecare dată tumultul mătura întreaga lume – sfârşitul Whreininilor, căderea Regatelor –, cum mare parte din ceea ce era dispăruse înainte de a i se purta de grijă şi se pierduse. El şi Lorryn sperau că acest loc va fi un depozit şi un refugiu pentru cunoştinţe, astfel încât orice s-ar fi întâmplat cu popoarele lumii să nu fie totul uitat. Ei erau oameni mari şi asta era o speranţă frumoasă. Pe mine încă mă susţine şi pe noi toţi cei de aici. Şi pe tine, cred, nu?

— Desigur, Aleaso.

— Deci, ne ascundem în spatele acestor ziduri groase, zise Cerys. Ne ferim de privirile Huaninilor în ţinuturile cărora locuim. Iartă-mă dacă întrebarea sună prostesc, Eshenna, dar de ce?

Nu fu decât o umbră de ezitare înainte ca Eshenna să răspundă moale:

— Pentru că se tem şi n-au încredere în na'kyrimi, Aleaso. Fiindcă nu toţi împărtăşesc toleranţa pe care ne-a arătat-o contele de Kilkry.

— Într-adevăr. Highfast nu e doar un loc de învăţare. Este şi un refugiu pentru cei ca noi. Un refugiu din faţa… asprimii cu care atât Huaninii, cât şi Kyrininii au obiceiul să ne trateze. La fel cum e şi Dyrkyrnon. Puţine locuri mai sunt unde cei ca mine şi ca tine pot trăi în pace. Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că înţeleg de ce stau lucrurile astfel? Că uneori pot să simpatizez cu cei care au nevoie de atât de puţină încurajare pentru a se întoarce împotriva na'kyrimilor din mijlocul lor?

Ea văzu şi simţi surpriza pe care declaraţia ei o provocase.

— Cumplite lucruri au păţit mulţi, mulţi na'kyrimi după Războiul Viciaţilor, în Anii Furtunoşi şi de atunci încoace. Ştii la fel de bine ca mine, Eshenna. Ştii, dar poate nu bagi în seamă atât de mult faptul că lucruri groaznice au fost făcute şi de na'kyrimi înainte de asta. Orlane, luând sub stăpânire mintea

unui rege şi făcându-l să-şi trădeze propriul popor. Cu mult înainte de el, a fost Minon Torţionarul; Dorthyn, care şi-a pus toată voinţa şi puterea în slujba distrugerii totale a celor asemenea lupilor, o întreagă rasă. Mulţi dintre ei, Eshenna. Mulţi ale căror daruri au devenit arme îngrozitoare. Huaninii şi-l amintesc cel mai clar pe Orlane şi îi blestemă numele, dar el n-a fost singurul şi nici măcar cel mai rău.

— Nu prea înţeleg, Aleaso, murmură Eshenna.

— Dacă există cu adevărat un na'kyrim acolo, printre cei care au masacrat Lannis-Haigul, servind Drumului Negru, nu e momentul acum să riscăm tradiţia discreţiei Highfast. Războinicii Kilkry de pe creneluri jură să păstreze secretul, dar n-ai cum să ţii tăcute atât de multe limbi. Deja sunt mult mai mulţi decât îţi poţi imagina cei care ştiu că suntem aici şi ce anume facem. Dacă se află că un na'kyrim este complicele Drumului Negru, cine poate garanta că furia care va urma, şi va urma, nu se va întoarce împotriva noastră? Ar fi mai bine să nu-şi amintească lumea de existenţa noastră.

— Cu toate astea, zise Eshenna, dacă e adevărat că unul dintre na'kyrimi repetă greşelile din trecut, nu e treaba noastră, chiar mai mult decât a neamurilor Blood, să ne opunem şi să reparăm greşeala?

Cerys râse scurt.

— Eşti agilă, Eshenna. Dar nu suficient de agilă ca să mă convingi. Secole de înţelepciune sunt înregistrate aici, în cărţile noastre şi în manuscrise, şi în sulurile de pergament. Nu le-aş risca de dragul de a corecta greşeala altuia. Nu înainte de a găsi o modalitate mai bună decât ce facem în prezent.

— Scuză-mi încăpăţânarea, Aleaso. Totuşi, aş fi crezut că moartea unuia de-ai noştri cere mai mult decât un răspuns.

— Eshenna, zise Cerys egal, am plâns pentru Inurian. Dar aici avem de-a face cu manuscrise. Cu studiu şi memorie. Nu cu judecăţi; nu cu execuţii. Sfatul meu şi al Conclavului e să ai răbdare. Vom aştepta şi vom vedea. Dacă vom constata că e mai drept şi mai bine pentru noi să facem ceva mai mult, fără îndoială că vom face. Nu te pot ţine aici dacă inima îţi spune să pleci. Highfast nu e închisoare. Dar trebuie să te rog ca, atâta

timp cât vei dori să rămâi aici, să ai încredere în înţelepciunea Conclavului şi să-i respecţi deciziile.

Eshenna îşi lăsă capul în jos.

— Desigur, Aleaso, zise ea, ridicându-se să plece.

Uşa aproape se închisese în urma ei, când Cerys spuse:

— Aş regreta, Eshenna, dacă ai alege să părăseşti Highfast. Uneori, avem nevoie şi de… alte puncte de vedere, pentru a ne dospi tradiţiile.

— Mulţumesc, Aleaso, o auzi ea pe Eshenna spunând şi apoi auzi sunetul uşii închizându-se.

Cerys oftă şi-şi trecu degetele prin păr. Cât de dulci ar fi câteva zile de pace şi câteva nopţi de somn fără vise! Ştia că era puţin probabil să şi le permită. Totuşi, mici răgazuri mai puteau fi găsite. Deschise un scrin şi scoase lumânările parfumate pe care le ardea rareori şi doar în nopţile foarte speciale. Amonyn urma să vină la ea în acea seară. Nu vorbiseră despre asta, dar ea ştia că avea să vină. În seara asta îşi vor oferi unul altuia ce alinare puteau împotriva zarvei din lumea de afară.

IV

Între zidurile Palatului Lunii al lui Gryvan oc Haig erau depozitate bogăţii mai presus de visurile oricui, în afară de ale celor mai avare dintre suflete. Erau pietre preţioase din Adâncurile Karkyre şi din Dealurile îndepărtatului Dyne, lingouri de argint solid Kilkry-Haig, baloturi peste baloturi din cele mai bune blănuri pe care pădurile nordice le puteau oferi şi flacoane cu coloranţi de Nar Vay, mai valoroase ca aurul. Şi mai erau acolo şi comori de departe: cele mai delicate şi mai detaliate monede de aramă de la Tal Dyre, mătăsuri şi catifele de contrabandă din sudul îndepărtat, perle de mărimea ouălor de pasăre din scoicile de pe domeniile regatului Dornach. Era suficient ca cineva să fie cuprins de stupoarea uimirii şi dorinţei. În timp ce Mordyn Jerain îşi vedea de treabă, catalogând prada jefuită din oraşele Dargannan-Haig, el nu vedea acolo pietre preţioase sau bijuterii, sau monede de aur. Vedea putere şi influenţă asupra voinţei celorlalţi.

Mordyn îşi păstra tezaurele închise în spatele uşilor grele şi a zidurilor groase din Palatul Pietrei Roşii şi armata personală sechestrată în barăcile acestuia. Cancelarul îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că mulţi dintre cei din Vaymouth gândeau la fel: deciziile lor, în orice situaţie, erau influenţate de întrebarea simplă legată de ce era cel mai profitabil pentru ei. Nu era el cel care să deplângă astfel de slăbiciuni. Toată lumea trebuia să-şi preţuiască acţiunile; unii aleseseră s-o facă în bani, iar asta îi dăduse Mâinii din Umbră mijloacele de a-i influenţa.

Mordyn plecă şi îşi lăsă oamenii la treabă. Urcă prin complicatele scări şi pasaje ale palatului. Chiar ca tânăr proaspăt ajuns pe corabia tatălui său, de la Tal Dyre, era evident pentru el că familia de Haig stătea pe pragul unei puteri enorme. Acum, în ciuda tuturor incertitudinilor, el putea mirosi noi posibilităţi. Dargannan-Haig Blood, un copil neascultător încă de când fusese creat de către bunicul lui Gryvan, era la pământ şi în curând urma să fie îmblânzit. Lannis, cel mai mic dintre toate neamurile Blood, dar, cu toate acestea, un lung prilej de iritare, fusese alungat. Chiar şi Lheanor oc Kilkry-Haig fusese slăbit şi silit acum, la ceas de război, să-şi amintească al cui supus e. Nu mai rămăsese decât să meargă împotriva nebunilor de la Drumul Negru şi apoi Gryvan putea, în sfârşit, să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra capturilor din sud: oraşele oamenilor liberi din Golful Aurului, Tal Dyre şi însuşi regatul Dornach. Marele Conte încă putea să formeze în timpul vieţii lui, cu posibilităţile pe care le avea, cel mai mare regat din lume văzut vreodată, iar Mordyn ar fi fost acolo, lângă el, ca întotdeauna.

Îl găsi pe Gryvan oc Haig pe una dintre terasele camerelor de pe latura de sud a palatului. Marele Conte citea pe hârtii de un anumit fel, asistat de un cârd de scribi în aşteptare. O pasăre ciripea într-o cuşcă înaltă, făcută din fire fine de metal preţios. O carafă cu vin părea uitată pe o masă, lângă Marele Conte.

Mordyn îşi drese glasul de la o distanţă respectuoasă. Gryvan îşi ridică privirea, lăsând zâmbind documentul deoparte şi îşi concedie însoţitorii. Cancelarul făcu o plecăciune.

— Ce bine că ai venit, Mordyn, zise Marele Conte. Aveam de gând să trimit după tine.

Cancelarul dădu să răspundă, dar fu distras de o mişcare de la una dintre ferestrele mari, deschise, care dădeau pe terasă. Simţi un junghi de iritare când îşi dădu seama că era Kale, scutierul contelui, care era ascuns acolo nevăzut. Era ca un câine bătrân, care nu voia să fie despărţit nici măcar o secundă de stăpânul lui. Mordyn se detaşă de asta şi îi zâmbi lui Gryvan.

— Sunt la dispoziţia Domniei Voastre, zise el. Contabilizarea câştigurilor recente este aproape gata şi nu mai necesită atenţia mea.

— Prada asta e cea mai mică dintre câştigurile mele, spuse Gryvan. Ideea că Igryn e încuiat în siguranţă, în temniţă, mi se pare mai dulce decât orice grămadă de pietre preţioase. Dar nu asta vreau de la tine în această după-amiază. Ce veşti avem din nord?

— Nimic nou. Cea mai mare parte din vale rămâne în mâinile Drumului Negru. Lheanor a reuşit, se pare, să se abţină şi aşteaptă răbdător armatele noastre. Dacă ceea ce ne spune Lagair este adevărat, contele pare să-şi mai fi pierdut din încăpăţânare de la moartea fiului său.

— Încă mai susţii că Horin-Gyre Blood a ocupat de unul singur teritoriul?

— Împreună cu Kyrininii Bufniţe Albe. Nu există niciun raport despre vreo altă forţă, în afară de o mână de Inkallimi. Şi corbii sunt acolo cel mai probabil mai mult pentru a fi cu ochii pe Horin-Gyre decât pentru altceva.

— Foarte bine. Aewult pleacă spre Kolkyre mâine, cu zece mii de oameni. Cât timp se va confrunta doar cu Horin-Gyre, cred că putem fi siguri de un rezultat rapid.

— Aşa cred şi eu, murmură Mordyn.

Îndoielile lui cu privire la moştenitorul Blood nu erau legate de priceperea acestuia pe câmpul de luptă, ci de cum va gestiona consecinţele şi relaţia cu Lheanor oc Kilkry-Haig.

— Dar de Croesan şi odraslele lui ce se mai aude?

Mordyn îşi plasă, studiat, o expresie de tulburare pe faţă.

— Nicio vorbă. Toate semnele sugerează că nimeni din familia lui Croesan n-a supravieţuit. Totuşi, încă nu putem fi siguri de asta.

Spre deosebire de cancelarul lui, Marele Conte nu putu să nu păstreze un zâmbet pe buze. Pasărea cânta în colivia sa, melodia revărsându-se printre gratiile de aur.

— Suntem norocoşi, nu? zise Gryvan. Dargannan şi Lannis au căzut într-un singur sezon. Trebuie să ne gândim un pic la viitorul văii râului Glas, odată ce actuala situaţie e rezolvată. Poate nici nu mai avem nevoie de conţi în Anduran, mai ales acum, când se pare că nu există nimeni care să revendice funcţia.

Cancelarul aprobă din cap cu graţie, ascunzându-şi neliniştea. Cu greu ar fi putut face altfel, din moment ce el însuşi plantase, cu mult timp în urmă, în mintea lui Gryvan ideea că un Blood putea fi şi desfiinţat, la fel de bine cum fusese înfiinţat. Regatele Aygll, din vremurile de demult, avuseseră propriii Străjeri, care erau reprezentanţii autorităţii monarhului în părţile cele mai îndepărtate ale Regatului. De ce n-ar fi putut un Mare Conte să-şi folosească ambasadorii în acelaşi mod? Dar asta mai târziu, după ce Oraşele Libere din Golful Aurului şi Tal Dyre ar fi fost adăugate la domeniile Gryvan. Taral şi Ayth puteau fi supuse şi servile, dar, până când Dargannan, Lannis şi Kilkry nu erau în siguranţă şi stabilizate în timp, n-ar fi fost potrivit să dărâmi edificiul neamurilor Blood.

— Şi poate nici de conţi în Dargannan, cugetă Marele Conte.

— Trebuie să fim atenţi să nu exagerăm, zise Mordyn.

— O, sigur, fu de acord Gryvan cu o mişcare nonşalantă a mâinii, ca şi cum precauţia cancelarului era o muscă ce trebuia alungată. Nu încă, ştiu. Nu încă. Dar trebuie să gândim întotdeauna în perspectivă, nu? Tu mi-ai zis mereu că gloriile noastre viitoare depind de acţiunile noastre de azi, de mâine.

— E adevărat.

— E important că evenimentele de la Kolkyre şi de pe valea râului Glas merg bine. Că oricum se vor desfăşura lucrurile după ce alungăm Drumul Negru, asta e în favoarea noastră.

Mordyn aştepta cu răbdare ce avea să urmeze. Era evident că Marele Conte, în felul lui stângaci, pregătea terenul pentru o sugestie – un ordin, cel mai probabil – care Mâinii din Umbră n-avea să-i placă.

— Mă gândesc aşa, zise Gryvan, aplecându-se înainte cu un aer aproape conspirativ. Tu ar trebui să mergi cu Aewult la Kolkyre. Vei fi valoros pentru el. Un îndrumător.

Cineva mai puţin disciplinat decât cancelarul poate că ar fi lăsat un pic să i se vadă deznădejdea. Moştenitorul Blood era ultima persoană în compania căreia şi-ar fi dorit să-şi petreacă mai mult timp. Şi ar fi fost obositor să stea pe lângă el şi să încerce să-i tempereze deciziile proaste. Mintea cancelarului cernu într-o clipă opţiunile. Erau doar două şi toate instinctele îi spuneau că prima – să încerce să schimbe decizia Marelui Conte – n-avea să funcţioneze.

Deci, medită el cu inima grea, trebuia să fie a doua.

— Prea bine, zise el. Îi voi oferi moştenitorului Blood orice ajutor voi putea.

— Bine.

Contele Conţilor părea cu adevărat mulţumit, poate chiar plăcut surprins, de încuviinţarea lui Mordyn.

— Ştiu, Mordyn, că ai disputele tale cu Aewult. Nu te condamn. Poate fi impulsiv, lipsit de griji. Un pic dur, poate. Dar el va fi conte după mine, la fel de sigur cum după împerechere urmează fătatul. Mai are multe de învăţat şi nu mă pot gândi la vreun dascăl mai bun ca tine.

— Am nevoie de un pic de timp să-mi pun lucrurile în ordine, zise Mâna din Umbră, cu o foarte mică plecăciune. Şi să-mi împac soţia. Tara nu va fi încântată, iar nemulţumirea ei poate fi înfricoşătoare.

Ea n-avea să-l însoţească; era prea ataşată de confort pentru a-l da pe iarna de la Kolkyre, chiar dacă absenţele lui o făceau să sufere mai mult cu fiecare an ce trecea. Si el suferea. Când era tânăr, lua în derâdere probabilitatea ca o căsătorie să fie condusă, cel puţin parţial, de interesul comun, dar practic pe neobservate, legăturile crescuseră puternic între ei doi. Ea fusese aproape de moarte când pierduse, pentru a doua oară, un copil aproape de termen. Teama pe care o simţise atunci, când zărise viitorul fără ea, fusese suficientă pentru a-i scoate din minte dorinţa de a avea un fiu. Nu voia să rişte din nou s-o piardă pe cea care era cea mai preţioasă pentru el.

Marele Conte perie cu un deget barele coliviei păsării. Prizoniera sări un pic mai aproape pe stinghie şi se aplecă în faţă, deschizându-şi pe jumătate aripile. Când constată că nu primeşte nimic de mâncare, începu să cânte din nou.

— Proaste, păsările astea, murmură Gryvan, apoi zâmbi şi ridică din umeri.

— Soţia mea le place. Ce să-i fac? Toţi suntem robii celor pe care-i iubim.

***

În ajunul plecării sale, un tânăr servitor veni să-l caute pe Mordyn. Era în camera sa de lectură, studiind rapoartele de la iscoadele sale de la curtea lui Ranal oc Ayth-Haig din Dun Aygll.

— Ce-i? întrebă Mordyn nervos.

— A venit o mesageră, domnule, zise tânărul cu o plecăciune. Nu este una oficială: n-a mai văzut-o nimeni până acum. Insistă că vrea să vorbească doar cu Domnia Voastră şi că nu va pleca. Am dus-o în camera de gardă. E cam… necurată.

— N-am chef de mesaje. Trimite-o de-aici.

— Da, domnule. Ea zice… ea zice că o să vreţi s-o ascultaţi. Zise că a adus veştile solicitate.

Mordyn îşi lăsă capul să spânzure în timp ce se gândi un moment.

— Ai spus necurată. Cum aşa?

— Cu Putregaiul Regelui, domnule. Scârboasă…

— Foarte bine. A fost percheziţionată?

— Străjerii spun că nu e înarmată, domnule.

Mordyn se duse în camera de gardă mai mult din curiozitate decât de altceva.

Probabil că era un mesaj important, dacă Torquentine îşi trimisese preţiosul uşier în persoană.

Când ajunse în camera de gardă, îi trimise pe toţi de-acolo şi se aşeză singur în faţa lui Magrayn.

— N-am crezut să ajung să te primesc în casa mea, uşier, zise el.

Ea îşi purta gluga trasă pe ochi, păstrându-şi în umbră o mare parte din chip. „Cât trebuie să mai fi blestemat gardienii când îi dăduseră gluga pe spate”, se gândi Mordyn.

— Nu stau mult, i-o tăie ea. Cred că oamenii Domniei Voastre consideră prezenţa mea tulburătoare.

— Probabil. Atunci spune-mi mesajul de la stăpânul tău.

— Exact cuvintele lui: Am auzit că pleci spre Kolkyre, nobile cancelar! În oraşul lui Lheanor există un om despre care am auzit. Un nenorocit; mai rău, o lipitoare. Ochan pe numele lui, cămătar de fel. Şi negustor de bunuri furate, contrabandist, un escroc josnic. Ar fi spre binele neamurilor Blood şi al tuturor comercianţilor oneşti dacă ar fi adus în faţa justiţiei, dar se pare că se află sub aripa unui protector. N-ar mai fi nicio datorie între noi dacă prezenţa ta în Kolkyre ar coincide cu dispariţia acestui Ochan.

Mordyn râse.

— Deci, eu o să fiu braţul lung al răzbunării lui Torquentine pe măruntul lui rival, nu?

Magrayn rămase destul de liniştită şi destul de tăcută.

— Păi, du-te şi spune-i stăpânului tău că voi lua asta în considerare. Dar nu promit; să fie clar, Magrayn. Fără promisiuni. Şi felicită-l din partea mea pentru abilităţile de ascultător pe la uşi. La urma urmelor, n-a trecut decât o zi de când am decis să plec la Kolkyre.

După ce uşierul lui Torquentine plecă, Mordyn rămase câteva minute singur în camera de gardă, cu un zâmbet slab jucându-i pe buze. Era de admirat tupeul lui Torquentine. Era nevoie de multă încredere în sine pentru a încerca să te foloseşti astfel de cancelarul neamurilor Blood Haig. Totuşi, Mordyn se gândea la asta. Putea ii un avantaj în exercitarea autorităţii Marelui Conte în Kolkyre; doborârea unuia căruia oamenii lui Lheanor îi permiseseră să prospere ar fi fost o demonstraţie elegantă a întâietăţii Haig Blood.

V

Koldihrve – nu se putu Orisian împiedica să constate – puţea. A peşte şi a carne proaspătă, a fum şi a bazine stătute, a mizerie: mirosul îl ştia destul de bine de la Kolglas, dar aici avea o intensitate diferită. Şi era şi zgomotos. Străzile noroioase, pline de băltoace, se umplură de strigăte şi ţipete.

Urechile le fură agresate de o cântare când trecură pe lângă o tavernă pe jumătate abandonată.

Bărbaţi cu aspect sălbatic mânau catâri încărcaţi cu blănuri, carcase şi coşuri cu napi; femei bătrâne, ridate vorbeau pline de vioiciune în faţa uşilor sau la ferestre. Câini sfrijiţi se fâţâiau în sus şi-n jos, cu nasul în pământ şi privind nervos în toate părţile, ca şi cum ar fi fost alungaţi toată viaţa cu pietre. Casele erau rudimentare şi finalizate, multe dintre ele doar ceva mai răsărite decât o baracă făcută cu orice lemn îţi vine la îndemână.

Varryn şi Ess'yr se despărţiseră de ei înainte de a intra în oraş, ducându-se la vo'anul de pe partea cealaltă a râului. Ess'yr promise să se întâlnească mai târziu. Orisian băgă de seamă curiozitatea cu care locuitorii oraşului îi urmăreau trecând, chiar şi fără Kyrinini alături de ei. Mai mulţi se încruntară şi murmurară ceva în spatele mâinilor.

— Bătrânul Hammarn locuieşte pe malul apei, zise Yvane.

Ea porni pe străzile din Koldihrve ignorând total distracţiile neplăcute cu care erau asaltaţi şi privirile interogatoare, neprietenoase, care erau aruncate după ei.

Trecură pe lângă hoitul putrezit al unui câine, pe jumătate ascuns sub o podişcă de lemn. Un mic grup de copii, cu hainele zdrenţuite şi cu feţele pline de noroi, strigă după ei şi fugi cu o furtună de râsete când Rothe trimise într-acolo o privire întunecată.

Chiar şi marea, când ajunseră la ea, era o chestie cenuşie şi apăsătoare în comparaţie cu întinderea în continuă schimbare care spăla marginile patriei lui Orisian. Apa pălmuia dezolant malul noroios.

Ambarcaţiuni de mici dimensiuni atârnau în unghiuri ciudate, ici-colo, remorcate afară din apă şi legate la mal.

Koldihrve era aşezat pe cel mai lung şi şerpuitor estuar care îl proteja de furtunile oceanelor deschise, astfel încât nu era nevoie de diguri de protecţie precum la Kolglas şi Glasbridge. Era acolo doar o mână de debarcadere din lemn brut. Colibele, aliniate în partea de sus a plajei, erau chestii şubrede, jumătate dintre ele fiind făcute din lemne aduse de apă.

Mai mult decât de toate acestea, atenţia lui Orisian fu atrasă însă de corabia care se balansa uşor, ancorată la două sau trei

sute de paşi în larg. Era, fu el sigur pe dată, una pe care o mai văzuse: corabia comercială din Tal Dyreen care fusese ancorată la Glasbridge înaintea sărbătorii Naşterii Iernii. Părea complet ruptă din peisaj în această gârlă mizerabilă.

Casa bătrânului Hammarn era una dintre cele mai respectabile de pe ţărm. Un gard tencuit de nuiele o proteja de briza mării şi de stropi, iar clădirea în sine era o construcţie solidă, de lemn greu, chiar dacă erodat.

Hammarn însuşi era un bărbat nepieptănat, aproape scorojit, cu părul ciufulit de un alb strălucitor. Faţa lui arăta vârsta într-un mod care îi punea în prim-plan originea Huanină: era adânc ridată şi crăpată. Cu toţi anii săi mulţi, evidenţi, el se foia de colo-colo cu energia unui tânăr.

Îi primi în căsuţa lui cu un entuziasm vesel şi, aproape înainte ca ei să se înghesuie în singura cameră, încărcată haotic, se răsuci printre o grămadă de beţe ciudate şi lemne aduse de apă. Ieşi ţinând în braţe o bucată scurtă şi groasă de lemn şi, cu o mişcare largă a braţului, i-o aruncă Anyarei.

— Sfoară de lemn, exclamă el cu o voce spartă. Isprăvită săptămâna trecută. Una dintre cele mai bune ale mele, cred, cred.

Anyara, un pic luată prin surprindere, o răsuci încet în mâini. Orisian o privi şi putu vedea figurile delicate, sculptate în spirala din jurul axului.

— Saolin, înţelegi, zise Hammarn, în timp ce lovea uşor obiectul cu un deget strâmb. Transformarea se face în jurul lemnului. Începe cu foca, încheie cu calul.

— Eu... Eu înţeleg, zise Anyara.

— Meşteşug vechi, sfoara de lemn. Practicat mai mult de pescarii din aceste părţi pe vremea regatelor. Saolinii o temă comună, dar aceasta este o bucată de sfoară, nu o poveste de sfoară. E nevoie de mai mult lemn pentru o poveste de sfoară, dar numai dacă n-ai o atingere bună. Lucru bun ăsta, totuşi, cred. Cel mai bun vine din Kolkyre, desigur. În zilele de demult, asta este.

— Hammarn, zise Yvane încet.

Bătrânul se uită în jur ca şi cum n-ar fi fost sigur cine vorbise. Zâmbetul său dezvălui dinţi lipsă sau cu pete maronii

neregulate, aşteptându-se să fie oricare dintre ei. Arăta ca un copil care aştepta să fie felicitat.

— Stai liniştit o clipă, Hammarn, zise Yvane. Oaspeţii tăi vin de departe.

— A, zise Hammarn, intimidat. Da, da. N-am des vizitatori aici. Mult prea interesant.

Îşi târşâi picioarele şi se uită mai ezitant la Anyara.

— Nicio problemă, zise ea.

Zâmbi, întinzându-i sculptura în lemn. El o luă înapoi cu o aplecare politicoasă a capului.

Orisian privi în jur. Cabana era plină cu lemn şi cu îmbrăcăminte, cu pietre şi cu tot felul de mărunţişuri adunate de pe plajă. Un strung zăcea lângă un perete, aproape ascuns sub un morman de haine marinăreşti murdare. O plasă de pescuit ponosită, care arăta ca şi când n-ar fi fost utilizată în ultimii ani, îmbrăca alt perete. El îşi putea imagina cu greu că ar fi loc pentru ei toţi să se culce pe jos, dacă asta avea Yvane de gând.

După ce căută o grămadă, Hammarn găsi nişte pâine. Era doar un pic veche. Ei mestecară în tăcere o vreme. Hammarn nu mâncă nimic, dar privindu-i, maxilarul i se deplasa fără zgomot, imitându-i. Orisian aruncă o privire mai atentă în jur, în timp ce se străduia să rupă pâinea tare. Ascunse ici-colo, în haos, erau lucruri care îi stârneau amintiri şi îl făcea să simtă locul neaşteptat de familiar. Un sac de plasă agăţat într-un colţ, umplut cu borcane şi vase de lut, toate închise ermetic: aceleaşi plante ciudate şi pulberi pe care Inurian le colecta atât de asiduu? În spatele strungului era o grămadă de cărţi groase, legate în piele, mucegăite şi învechite, arătând de parcă nu mai fuseseră deschise de ani. Locul era aproape o versiune cariată, dezintegrată a fundului camerei de la Kolglas a lui Inurian. Poate Hammarn avusese odată aceeaşi curiozitate ascuţită pe care o posedase Inurian. Semnele unui astfel de trecut erau aici, ca şi cum Hammarn adusese cu el în ultimii ani ai vieţii sale tot bagajul unei cu totul alte persoane.

Yvane urmări traiectoria privirii lui Orisian.

— Vârsta le aduce înţelepciune unora; pentru alţii, rodeşte alte fructe, zise ea.

Cuvintele fură rostite uşor şi na'kyrimul mai în vârstă chicoti la ei.

— Bătrânul Hammarn, da. Sau Hammarn cel Liniştit.

Îi făcu cu ochiul lui Orisian.

— Liniştit, vezi, eu sunt. Pot să miros Comuna, dar n-o ating, niciodată. Cinci tăcuţi în Comună, cinci treji. În Koldihrve, vreau să spun. Şi bătrân, cu siguranţă, sunt; bătrân cu adevărat liniştit.

Ultimele cuvinte se stinseră în tăcere, gândurile lui pornind să vagabondeze.

— Am crezut că erau unsprezece aici? zise Yvane şi vocea ei îl aduse pe Hammarn înapoi.

— A, într-adevăr, zise el trist. Brenna a adormit chiar la ora Naşterii Iernii, acum doi ani. Nicio trezire dintr-un aşa somn de rău augur.

Yvane dădu din cap.

— E mult de când n-am mai fost aici. Cine e Prim Paznic, Hammarn? Ar trebui să vorbim cu el, cred. Străinii provocă întotdeauna agitaţie.

— O, tot Tomas, zise Hammarn şi dezgustul era evident în tonul lui. Josnicul Tomas, şopti conspirativ. Dar nu spune că am zis-o.

Se uită la ei cu sinceritate şi Orisian se trezi că-l aprobă din cap.

— El va şti destul de bine că sunteţi aici, medită Hammarn.

Yvane mormăi şi se uită la Orisian şi Anyara.

— În afară de cazul în care Tomas s-a schimbat cumva, ar fi probabil mai bine dacă v-aţi feri din calea lui. Koldihrve e un loc dur şi e puţin probabil să fie cineva blând, dacă ştie că îi au pe cei din familia domnitoare Lannis-Haig printre ei.

— Nu s-a schimbat niciun pic, zise Hammarn. Tot josnic. Nu-i prieten al celor din valea râului Glas, asta e sigur. Îi aruncă o privire nervoasă lui Yvane şi ezită înainte să continue: Un prost, dar nici ţie nu ţi-este prieten, doamnă dragă. Nu sunt sigur că s-ar bucura să te vadă.

Yvane se încruntă, dar, înţelegând repede, rosti:

— Încă furios? De când? De patru ani?

Hammarn ridică din umeri şi zâmbi.

— Am avut o dispută cu acest Tomas ultima dată când am fost aici, explică Yvane. Una dintre femeile-pescar născuse un copil na'kyrim şi se făcuse o grămadă de zarvă ca să se afle tatăl. El era, şi, fără îndoială, încă e beat de mireasma puterii, şi i-am spus asta. N-a primit-o cu amabilitate. Ei bine, n-ar fi nicio pagubă pentru mine dacă nu l-aş mai vedea din nou pe acest tip detestabil.

Îşi mută privirea de la Orisian la Anyara, cu un zâmbet aproape răutăcios.

— Şi, dacă ar fi să daţi peste el, puteţi pretinde că sunteţi copiii unui pădurar din Anlane sau de undeva asemenea. N-ar trebui să fie o minciună dificilă: aţi colectat suficientă mizerie şi zgârieturi pentru a trece drept cerşetori.

Anyara şi Orisian se uitară la mâini şi la haine. Era destul de adevărat, desigur. Jegul le acoperea pielea, hainele le erau murdare şi pline de rupturi. Călătoriile lor de după sărbătoarea Naşterii Iernii lăsaseră urme în afară, aşa cum făcuseră şi înăuntru.

***

Când ceru să se spele undeva, Orisian fu direcţionat spre o cadă cu apă rece de afară, de lângă peretele dinspre mare al colibei. În drum spre aceasta, remarcă pe drum doi bărbaţi voinici care se sprijineau pe beţe de luptă. Îl priviră destul de făţiş când el dispăru în spatele barăcii. Îşi trase tunica şi îşi scufundă capul în butoi. Apa îi produse un şoc revigorant şi îl făcu să simtă furnicături pe faţă. Scutură din cap, împrăştiind picăturile, în timp ce umerii şi spatele i se cutremurară. Aruncă pumni de apă pe piept şi pe gât şi se frecă de murdăria care-i intrase în piele. Privind peste gardul brut, văzu corabia Tal Dyreană legănându-se uşor, ancorată. Niciuna dintre celelalte corăbii aflate de-a lungul ţărmului nu se compara cu ea. Vreo două dintre ele puteau face faţă unei călătorii în jurul Dol Harigaig, la Kolglas sau Glasbridge, dar în acest moment al anului, când vânturile reci loveau din greu coasta, venite dinspre oceanele occidentale, niciuna nu putea fi rapidă sau cu adevărat sigură.

Corabia Tal Dyreană era cu totul altceva. Putea merge spre sud cu uşurinţă şi chiar într-acolo se şi îndrepta, probabil. Spre

nord nu era nimic, în afară de clanuri Kyrinine. Porturile mult mai îndepărtate ale neamurile Blood de la Drumul Negru erau păzite de furtună, gheaţă şi de Capul Naufragiului şi nici chiar marinarii din Tal Dyre nu îndrăzneau să urmeze acel traseu.

Cum privea într-acolo, un şoim-pescar se îndreptă ca o săgeată spre apă, între pământ şi corabie. Acesta dispăru pentru o clipă într-un nor de stropi, apoi aripile sale mari se basculară pentru a se îndrepta spre cer din nou. Bătu din aripi cu ghearele goale, scuturându-se şi răspândind o ploaie de apă de mare.

— Fără noroc, zise Hammarn în spatele lui. Biata pasăre!

Na'kyrimul îi oferi lui Orisian o cârpă să se şteargă.

— Am găsit, zise el, ca şi cum s-ar fi justificat pentru ceva.

— Nişte bărbaţi îţi supraveghează casa, zise Orisian frecându-şi părul cu cârpa.

— Da, da. Văzut. Trimişi de Tomas. Oameni din Straja lui, măciucarii lui. Ţi-am spus, nu, că el ştie că sunteţi aici.

Scoase un râs exagerat.

— Sigur nu sunt aici să se uite la mine.

Orisian îşi mângâie braţele şi pieptul uscat. Cum Hammarn nu părea excesiv de preocupat de măciucari, nu vedea niciun motiv să-şi facă el griji pentru asta. Dădu din cap în direcţia corăbiei.

— Ştii cumva unde e căpitanul?

— Căpitanul! O, da, foarte mare. Ei sunt din Tal Dyre, ştii. Umblă după blănuri, le caută prin magaziile noastre.

Aruncă o privire peste fiecare umăr şi se aplecă o idee mai aproape de Orisian.

— Eu nu prea cu ei. Cu Tal Dyreenii, vreau să spun. Ei mereu monedă, niciodată valoare. Ei nu vor sfoara mea de lemn. Nu monedă pe ea.

— Lasă, zise Orisian. Doar nu vrei să le vinzi cuiva care nu le apreciază, nu?

Hammarn zâmbi.

— Drept îi, zise na'kyrimul. Destul de drept.

— Ştii unde e căpitanul? întrebă Orisian din nou, în timp ce-şi dădea cu cârpa umedă pe spate. La bord sau pe uscat?

Hammarn ridică din umeri.

— Nu pot să ştiu. Păi, pe uscat aş spune, dacă l-am văzut aici ieri. Dar acum? Cine ştie? Berărie, pesemne.

— Atunci îl vom căuta acolo.

— Da, fu Hammarn de acord cu emfază. Nu vei… nu vei lăsa pe draga doamnă să întâlnească pe Tomas, nu?

Îngrijorarea de pe faţa bătrânului na'kyrim era acută.

— Pe Yvane? Păi, nu cred că vrea nici ea, nu? Nu pare o idee bună.

— Nu, adevărat. Ea este o doamnă bună, dar… o doamnă bună. O bună prietenă, fără îndoială, dar nu destul de blândă. Poate fi dură. Are cârcoteli pe limbă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg, zâmbi Orisian.

— Bine, bine. Nu vrem probleme. Îmi place liniştea.

îi aruncă lui Orisian o privire bruscă, curioasă.

— Nu vor fi probleme, nu?

— Sper că nu, zise Orisian.

— A. Bine. Dar am auzit chestii, ştii tu. Se vorbeşte. Vulpile nu sunt fericite deloc.

— Am auzit că sunt Bufniţe Albe în Car Criagar.

— O, da. Da, ei, dar mai rău de-atât. Cămăşi de zale şi arbalete, cai. Probabil că sunt probleme, nu? Atunci când Drumul mărşăluieşte.

Orisian simţi o răsucire în intestine şi o clipă vru să pună mâna pe na'kyrim.

— Vrei să spui Drumul Negru? întrebă el. Vrei să spui că şi ei sunt în munţi?

Hammarn dădu din cap cu un aer posomorât.

— Drumul Negru, da. Probabil că sunt probleme, nu?

***

După mai multe insistenţe, Yvane îi permise lui Hammarn s-o ia în vizită la unii dintre ceilalţi na'kyrimi din Koldihrve. Orisian merse cu Rothe şi Anyara să-l găsească pe căpitanul Tal Dyrean. Cu toţii observaseră, fără a-şi spune nimic unul altuia, îndesaţii bărbaţi înarmaţi cu beţe care îi urmăreau făţiş pe drumul spre centrul oraşului.

Aerul cald aducea mirosuri stătute din interiorul sumbru al cârciumii. Mai erau locuri ca acesta şi în cartierele sărace din

Glasbridge sau Anduran, dar nici Orisian, nici Anyara nu intraseră vreodată într-unul. Nu era de demnitatea familiei unui conte să le frecventeze. Se opriră pe trotuarul din faţă. Rothe păşi înainte fără ezitare.

— Încercaţi să nu lăsaţi pe nimeni să vi se uite în ochi, murmură el peste umăr.

— Dar nu o faceţi ostentativ.

Anyara îşi roti ochii către Orisian.

Nu erau decât câţiva clienţi şi o parte dintre aceştia erau căzuţi în amorţeală sau adormiţi cu capetele pe mese. O chelneriţă cu aspect obosit, slabă şi cu pielea gălbejită, îi urmări intrând, dar nu făcu nicio mişcare pentru a-i saluta sau a le oferi ceva. Podeaua scârţâi sub pasul lui Orisian.

Edryn Delyne era acum mai puţin opulent îmbrăcat decât atunci când Orisian îl văzuse ultima dată, în casa comandantului portului Glasbridge. Atunci, în noaptea cu parfum de pin şi vin cald dinainte de sărbătoarea Naşterii Iernii, Tal Dyreanul era o imagine a eleganţei; acum el purta haine marinăreşti de lucru. Totuşi, părul îi era curat şi luminos şi barba cât se poate de îngrijită şi de subţire tăiată.

Stătea la masă cu doi dintre membrii echipajului său, purtând de grijă unui urcior cu bere spumoasă. O pâlpâire de surpriză îi apăru doar pentru o clipă pe faţă când îl recunoscu pe Orisian.

— O întâlnire neaşteptată, zise comerciantul.

Tonurile tăiate din Tal Dyre se simţeau în vorba lui.

— Şi, dacă ochii mei citesc bine asemănarea, aceasta poate fi sora despre care am auzit? Aici era ultimul loc unde să găseşti casa Lannis-Haig.

Orisian se uită grăbit în jur, dar nimeni nu le dădea nicio atenţie. Cei doi localnici care ar fi putut să audă nu erau în stare să tragă cu urechea. Cu toate acestea, el văzu că Rothe îi supraveghea discret pe ceilalţi clienţi ai hanului.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra pentru tine numele nostru, murmură el. Nu e cunoscut aici şi cel mai bine ar fi dacă ar rămâne aşa.

Una din sprâncenele deschise la culoare ale lui Delyne se smuci a amuzament.

— Nu vă simţiţi în largul vostru printre aceşti oameni liberi, nu? Aveţi dreptate. Puţini prieteni aici pentru fugarii Lannis-Haig.

— Poate, zise Orisian. Dar noi sperăm că nu vom mai sta mult. Şi eu am fost surprins să-ţi văd corabia aici. Credeam că ai plecat de mult înapoi, în sud.

— A, ar fi trebuit, zise Delyne cu un oftat elaborat. Muzica şi briza caldă din Tal Dyre sunt gânduri dulci, dar comerţul e un stăpân neiertător. Pic de odihnă, nimic uşor pentru mine şi ai mei până când tot ce trebuie făcut e încheiat. De când ne-am întâlnit ultima oară, am acostat în Kolkyre. Şi ce am găsit în acel nobil oraş? O mare cerere de blană fină de vulpe; cojocari disperaţi de lipsa de material. Iar eu ştiam că în îngheţatul Koldihrve pot găsi blănuri la un preţ pe care nimeni nu l-ar lepăda. Aşa că am zis să fac un ultim drum aici, în chiar dinţii iernii, înainte de a o lua spre casă.

— Atunci, în curând te îndrepţi spre sud, zise Orisian, încercând să sune nepăsător.

— Înapoi la Kolkyre, aprobă Tal Dyreanul din cap. Unii spun că nu mai e ce era odată, dar eu cred că încă e un oraş frumos.

— Şi aveţi cumva loc pentru pasageri? întrebă Anyara.

Orisian se lăsă pe spate în scaun şi privi cum căpitanul din Tal Dyre îşi mută privirea directă, evaluativă către faţa Anyarei.

— Am o încărcătură de blănuri şi piei în cala mea, medită el. Prea puţin confort pentru cineva ca Domnia Voastră, doamnă.

— N-am mai avut parte de confort de la sărbătoarea Naşterii Iernii, căpitane, mai putem sta fără el încă o vreme.

Delyne zâmbi scurt. Orisian observă pentru prima dată cât de albi erau dinţii lui.

— Da, fără îndoială. Am auzit nişte mici şuşoteli înainte de a pleca din Kolkyre: vremuri grele s-au abătut peste ţinuturile Domniilor Voastre. Zile triste. Totuşi, spaţiul ocupat de Domniile Voastre este spaţiu pentru care n-am profit de bani. Oricât de drăguţă mascotă pentru o cursă aţi fi, nimic nu egalează frumuseţea monedei.

Orisian aproape se crispă, asaltat de o imagine premonitorie a Anyarei, golindu-i urciorul în cap Tal Dyreanului, dar zâmbetul ei cald abia miji.

— Înţelegem, desigur, zise ea. Trebuie să plătim pentru cazare şi masă. Aşa e corect. Vom transforma recunoştinţa noastră în monedă forte odată ajunşi în siguranţă în port.

Delyne se uită în jur, ca şi când ar fi văzut pentru prima oară zidurile înnegrite de fum şi podeaua crăpată şi ruptă.

Dădu din cap gânditor.

— Da, ăsta e un port neprimitor pentru persoane de calitate. Şi înghesuit. Vântul îmi spune că se apropie săbii şi suliţe. Un colţ într-adevăr destul de înghesuit, când nu există aici nicio corabie potrivită să tragă tare în jurul promontoriului. Nicio corabie, în afară de una, cel puţin.

Anyara îi luă mâna căpitanului de mare într-a ei, ţinând-o strâns.

— Adevărat, suntem în mâinile tale, căpitane.

Delyne se eliberă uşor.

— Păi, încotro vă îndreptaţi?

— Kolglas sau Glasbridge, zise Orisian. Contează mai mult să plecăm repede decât în ce direcţie.

Tal Dyreanul bău o înghiţitură lungă de bere şi linse spuma rămasă pe buze. Luă o faţă sumbră.

— În afara traseului meu, astea sunt. Nu pe traseul meu planificat.

— Adu urciorul cu tine, zise Orisian. Ti-l vom umple cu argint după ce ne laşi pe uscat.

După o clipă, Delyne ridică uşor din umeri.

— Sigur că o să găsesc o cuşetă pentru Lannis-Haig. Dar nu pot aştepta după Domniile Voastre, să ştiţi. Deja am stat aici cu o zi mai mult decât voiam, aşteptând bunurile promise. Ar trebui să fie aici mâine sau poate poimâine şi atunci vom porni imediat.

— Şi noi ne grăbim, zise Orisian. Aur în loc de argint în urcior dacă plecăm în seara asta.

Tal Dyreanul îi aruncă o privire plină de regret.

— Am oameni pe uscat pe care trebuie să-i iau. Şi pasajul de ieşire în larg e unul îngust aici pentru mărimea corăbiei mele. Aş prefera să n-o scot pe întuneric. Totuşi, pentru aurul ăla o voi scoate mâine, fie că am magaziile pline sau nu. Mareele vor fi prietenoase după-amiază.

Orisian simţi un val de frustrare la gândul întârzierii cu încă o noapte. Dar, dacă un Tal Dyrean zicea că se teme să navigheze prin aceste ape pe întuneric, trebuia ascultat.

— Prea bine, zise el. Trimite după noi. Vom fi la casa unui na'kyrim numit Hammarn.

— E, într-adevăr, remarcabilă compania aleasă de Lannis-Haig în aceste vremuri, zâmbi Delyne. Încă un aspect al înţelegerii: vă las pe uscat oriunde doriţi, dar numai în siguranţă totală pentru mine. Cel mai mic semn de necaz adus de briză şi nu voi risca nicicând corabia sau vreun fir de păr din capul oamenilor mei. Nici pentru o sută de căni pline cu monede. Veţi merge cu noi tot drumul până la Kolkyre, dacă aşa voi hotărî.

Acordul fu încheiat şi Edryn Delyne plecă împreună cu membrii echipajului.

— Mi-l aminteam mai favorabil de la Glasbridge, zise Orisian.

— Probabil că atunci nu avea aşa o şansă clară să facă profit, zise Anyara. Ştii ce se spune: un Tal Dyrean adulmecă aurul aşa cum un urs simte mierea. Mai bine să n-ai de-a face cu ei. În orice caz, pare de încredere, nu?

— Eu am încredere mai degrabă în altceva decât în lăcomie, oftă Orisian. Dar e o afacere destul de sigură. Tal Dyreanul n-ar mai face prea mult comerţ profitabil în Glasbridge sau Kolkyre dacă s-ar afla că ne-a abandonat aici. Fie şi numai din acest motiv, ne va fi un prieten loial.

— Se spune şi că singurele femei în siguranţă lângă un Tal Dyrean sunt cele moarte sau, uneori, doar pe moarte, observă Rothe.

Anyara ridică din umeri la asta.

— Pot să-mi port de grijă.

Orisian zâmbi la încrederea din vocea ei. Starea de spirit a Anyarei era mai bună acum, că erau gata să se pună în siguranţă. Umbra sub care trudiseră chiar s-ar fi putut ridica un pic şi pentru prima dată de săptămâni speranţa nu mai părea ceva chiar atât de nerezonabil.

***

La nu mai mult de o jumătate de zi de mers de la Koldihrve, pe coastele nordice ale Car Criagarului, un mic deal se ridica din pădurea rară. Era presărat cu câţiva copaci subţiri. Kanin îşi

stabilise tabăra pe gazonul scurt de sub aceste santinele zdrenţuite.

Mersul peste munţi fusese greu şi rapid, deşi îi afectase mai mult frigul şi zăpada decât săgeţile oamenilor pădurii. Nu fusese niciun semn dinspre Vulpi, de care Kanin se temuse că ar fi putut să le împiedice înaintarea. Asta, ştia el, era din cauza sutelor de Bufniţe Albe ce tălăzuiau prin Car Criagar.

Găsiseră cadavre în pădure – dovezi ale luptei dintre clanuri –, iar valul în creştere de sălbăticie era întotdeauna undeva înaintea companiei Horin-Gyre. Unii dintre Kyrininii morţi erau mutilaţi sau dezmembraţi. Bărbaţi, femei şi copii erau spânzuraţi în copaci sau traşi în ţeapă pe pământ. O parte din Kanin era dezgustată la gândul de a paşi pe urmele însetaţilor de sânge oameni ai pădurii. Doar o mare nevoie îl ţinea pe acest drum: până când copiii lui Kennet nan Lannis-Haig nu erau prinşi, sarcina pe care promisese s-o întreprindă nu se încheia. Măcelul pe care Bufniţele Albe îl răspândiseră prin pădure servea acelei promisiuni, accelerându-i coborârea spre Koldihrve.

Pe o înălţime fără copaci de pe Car Criagar fură loviţi de un viscol. O cădere de pietre şi zăpadă făcuse câteva victime. Nu putuse fi vorba despre odihnă pe acele pante ostile, aşa că acum, cu vârfurile în spate, el poruncise o scurtă pauză pe această colină singuratică. Nu voia să-şi mai conducă orbeşte războinicii obosiţi pe teritorii necunoscute. Trimisese înainte soli şi iscoade călare şi aştepta să vadă ce vesti aveau să aducă.

Contele – el încă nu era obişnuit să se gândească astfel la sine însuşi – stătea pe un covor maro-închis, hrănindu-se cu aceiaşi biscuiţi şi terci pe care îi mâncau şi războinicii săi, când un bărbat cu privire obosită veni la deal şi căzu în genunchi în faţa lui. Era una dintre santinelele postate pe marginea taberei. Kanin lăsă, calm, jos bolul şi îşi şterse buzele cu mâneca. Aşteptă ca omul să vorbească.

— A venit un Inkallim, stăpâne. Unul din Vânătoare. Vrea să vă vorbească.

Asta îi atrase atenţia lui Kanin.

— Atunci adu-l la mine.

Bărbatul care venea cu paşi mari din pădure era însoţit de un câine mare, cu maxilar puternic. Fiara mergea în salturi

puternice pe lângă picioarele stăpânului. Nu pun niciodată în lesă aceste creaturi, se gândi Kanin. Oricât de nemilos erau instruiţi, câinii Vânătorii aveau întotdeauna un aer sălbatic, periculos. Desigur, dacă ar fi fost puşi în lesă, lumea ar fi fost mai puţin intimidată de ei şi nu asta dorea Vânătoarea.

Inkallimul era relaxat şi natural, dar nu putea ascunde semnele unei călătorii grele. Era palid şi slab, de parcă avusese parte de prea puţină odihnă sau mâncare de mai multe zile. Oprindu-se înaintea lui Kanin cu câinele aşezat alături de el, îşi fixă ochii negri pe conte. Kanin nu se ridică de pe covorul lui şi, după un moment de pauză, Inkallimul se lăsă pe vine.

— Eşti unul de-ai lui Cannek?

— Din Vânătoare, da. Doi dintre noi am mers pe urmele fetei Lannis-Haig, de-a lungul vârfurilor de la cascada unde a fost ucisă corcitura.

— Şi?

— Sunt şase. Doi oameni ai pădurii, un na'kyrim, un războinic Lannis, fata şi un tânăr: cel mai probabil, fratele ei.

Kanin făcu o grimasă şi se frecă la ochi de frustrare.

— Deci, n-aţi reuşit să-i omorâţi, bombăni el.

— Camaradul meu a încercat, când coborau din munţi. Fără succes. Am considerat că cel mai bine e să mă ţin la distanţă, ca să nu risc să mor şi eu şi să le pierdem urma.

— Fireşte. Unde sunt acum?

— Au intrat în Koldihrve în această dimineaţă. Dacă nu v-aş fi văzut apropiindu-vă, i-aş fi urmărit şi aş fi făcut o nouă încercare în oraş.

— Igris! strigă Kanin, ridicându-se în picioare.

Castronul lui cu terci se răsturnă, iar conţinutul se vărsă pe covor. Câinele Inkallimului sări în picioare şi mârâi.

Scutierul lui Kanin veni grăbit de la postul lui din apropiere.

— Găseşte un călăreţ cu un cal rapid, zise contele repede. Sunt la Koldihrve. Vreau să trimit un mesaj oricui trece într-acolo: Drumul Negru se apropie, iar dacă copiii Lannis-Haig nu-mi sunt livraţi, voi rade oraşul de pe faţa pământului, le voi distruge rezervele şi le voi îneca toţi copiii în râu.

Igris dădu din cap şi se întoarse.

— Şi ridică tabăra, strigă Kanin după el. Toată lumea să încalece şi să fie gata cât timp solul e pe drum! Vreau să vedem Koldihrve mâine, la prima oră.

VI

Pereţii Sanctuarului Învăţăturii Inkalle de la Kan Dredar cuprindeau între ei şi o pădure. Sute de pini erau între aceştia, acoperind pământul de sub ei cu ace vechi de peste un secol. Aceştia umpleau uriaşa incintă cu mirosul sevei lor şi aerul nu putea fi perturbat decât de cele mai puternice vânturi. Rareori se auzea vreun sunet sub bolta lor verde-închis, în afară de ciripitul păsărelelor, care veneau să se adăpostească în timpul iernii, sau de dangătul unui clopot care marca desfăşurarea vreunui ritual. Oraşul din vale – întinsa cetate a Gyre Bloodului – rar îşi făcea simţită prezenţa. Chiar şi cei mai îndrăzneţi copii din Kan Dredar ştiau că nu e bine să se aventureze dincolo de zidul de granit al Sanctuarului.

Acesta era domeniul lui Theor şi fusese casa lui din fragedă pruncie. Părinţii lui erau o amintire distantă, aproape ştearsă de trecerea timpului. Avea doar cinci sau şase ani – nu mai ştia exact cât, de vreme ce nu se consemnase nicăieri – când îl dăduseră Inkallimilor pentru câţiva arginţi. Mulţi intrau astfel în rândurile Inkallelor. Theor, atunci când se gândea la părinţii săi, le era recunoscător pentru decizia luată.

Astăzi, mai multă lume ca de obicei trecea de la clădire la clădire printre copacii Sanctuarului. Aşa cum era acolo Theor, îmbrăcat în roba Învăţăturii Inkalle, erau şi războinicii Bătăliei, şi sumbrii vânători, şi urmăritori ai Vânătorii. O astfel de activitate era declanşată doar de ceremoniile formale ale anului sau, ca acum, de adunarea Primilor în Amfiteatru. Theor ştia că asta era doar un ecou palid a ceea ce se întâmpla dincolo de zidurile sale: Kan Dredar era în fierbere, lumea auzise zvonurile despre victorii mari obţinute în sud. Pe străzi şi în pieţe nu se mai discuta despre nimic altceva.

Theor mergea singur spre Amfiteatru. Când aveau loc aceste întâlniri, Primii veneau şi plecau fără slujitorii lor. Uşile de stejar de la sală stăteau deschise, aşteptându-l. Un singur slujitor

mătura gresia din încăperea mare, circulară. La sosirea lui Theor, bărbatul plecă în linişte, ferindu-şi ochii. Sala era simplă, nedecorată. O mare de lumină gălbuie cădea din lumânările aprinse pe un suport central. Trei scaune erau aranjate în jurul acestuia. Theor se aşeză şi aşteptă.

Nyve de la Bătălie fu următorul care intră. Prietenul lui Theor merse în tăcere la scaunul lui. Nu se uitară unul la altul. Avenn veni ultima. Primul Vânătorii era o femeie slabă, înaltă, cu câţiva ani mai tânără decât cei doi bărbaţi. Faţa ei, încadrată de un păr negru, drept, era marcată de cicatrici de la o boală din copilărie. Când îşi ocupă şi ea scaunul, uşile se închiseră, şi Primii rămaseră singuri în lumina lumânărilor.

— Sub ochii redeschişi ai Ultimului Zeu totul este văzut, zise Theor dintr-o răsuflare.

— Pentru că ochii lui sunt soarele şi luna, ziseră ceilalţi la unison.

— Si el îmi vede inima şi voinţa.

— Există doar Drumul Negru.

— Doar Drumul Negru.

— Doar Drumul Negru, repetară Nyve şi Avenn.

Micile ecouri din pereţii sălii de piatră goală le completau vocile.

— Zece bărbaţi au fost descoperiţi străbătând Valea Pietrelor, zise Theor. Erau Horin-Gyre. Războinici bătrâni, stabiliţi de mult la fermele din valea râului Olon; ferme pe care le-au abandonat pentru a merge la război.

— Au fost şi alţii, chiar de la garnizoana lui Ragnor de aici, zise Nyve. Trei dezertori au fost prinşi în această săptămână. Susţineau că voiau să meargă spre sud. Căderea Anduranului i-a făcut pe mulţi să viseze la patrie. Şi la Kall.

— Învăţătura trebuie să spună când vine Kall, nu oamenii de rând. Nu asta este reînnoirea promisă.

— Cum spui tu. Nimeni nu pune sub semnul întrebării întâietatea învăţăturii într-o astfel de chestiune.

Theor se întoarse spre Avenn.

— Ai răspunsurile pe care ţi le-am cerut, Primo?

— În parte, cred.

Accentul ei era precis, concis: o relicvă a educaţiei precare din munţii Fane-Gyre.

— Mesajul pe care supuşii Vanei oc Horin-Gyre l-au găsit asupra curierului Marelui Conte e scris într-un cifru pe care nu l-am mai văzut. Nu-l putem citi.

Ea văzu dezamăgirea din ochii lui Theor şi continuă înainte să aibă el şansa să vorbească:

— Dar forma şi structura cifrului ne sunt familiare. Niciunul dintre Horin-Gyre nu l-ar recunoaşte ca atare; noroc că Vana a fost de acord să-l predea Vânătorii. Mi s-a spus că cel mai probabil este o diversiune pe care Mâna din Umbră a lui Gryvan a introdus-o în Vaymouth.

— Şi mesagerul? întrebă Theor întunecat. El ce-a avut de spus?

— Ne-a zis tot ce ştia înainte de a muri. N-a fost uşor de convins, dar i-am găsit limitele. Deşi n-a trăit suficient de mult ca să-l testăm în mod repetat, suntem încrezători că ne-a zis tot ce-a ştiut. El era trimis la Dun Aygll în chip de păstor. Ştia doar că acolo trebuia să-i transmită mesajul unui proprietar de prăvălie dintr-una dintre pieţe.

— Nu e prea mult, murmură Nyve.

— E de-ajuns, zise Theor.

Avenn dădu din cap.

— Ne ocupăm de speculaţii, de posibilităţi. Dar hotărârea Vânătorii e clară: Ragnor oc Gyre corespondează cu cancelarul lui Haig. Poate cu Gryvan oc Haig însuşi.

— Gryvan şi Mâna lui din Umbră sunt unul şi acelaşi, afirmă Theor.

— Cancelarul ţine frâiele neamurilor Blood Haig în aceeaşi măsură ca Marele Conte.

— În cele mai multe cazuri, asta e adevărat, fu Primul Vânătorii de acord.

— Păi, atunci a venit timpul pentru noi să luăm unele decizii, oftă Theor. Gheaţa ni se rupe sub picioare; trebuie să ne grăbim înainte sau înapoi.

— De acord, hurui Nyve. Marele nostru conte încearcă să asmuţă neamurile Blood unul împotriva altuia. Teritoriile Horin le-au fost promise atât lui Gaven, cât şi lui Wyn, în cazul în care

Kanin dă greş, astfel că ei nu l-ar refuza dacă Ragnor le-ar cere ajutorul. Neamurile noastre Blood şi-au pierdut vigoarea; şi-au uitat moştenirea. Bogăţia şi puterea din această lume le mulţumeşte mai mult decât perspectiva celei viitoare, iar Ragnor se teme că bogăţia şi puterea sa vor fi în pericol dacă îşi încearcă forţele împotriva lui Gryvan oc Haig. Doar Horin, dintre toate, şi-a păstrat cultul în inimă, iar acum Angain e mort şi fiul său va fi abandonat.

Clătină din cap, nedumerit.

— E surprinzător faptul că contele Gyre a uitat în aşa măsură de el însuşi.

— Nu e atât de mult timp de când Inkallele l-au ajutat pe contele Gyre să-i umilească pe Horin-Gyre, sublinie Avenn moale.

— Acum sunt vremuri diferite, zise Theor, Şi tatăl lui Ragnor era un om diferit. El n-avea niciun secret faţă de noi. Nici n-avea nevoie de vreunul, căci voinţa lui curgea în albia aceluiaşi râu ca a noastră. Ce s-a făcut apoi în Valea Pietrelor a consolidat Gyre, şi în acele zile asta însemna că a întărit cultul. Loialitatea noastră e mai întâi faţă de cult, apoi faţă de Gyre Blood şi abia în al treilea rând faţă de Marele Conte – omul – însuşi. Dacă nevoile primelor două dictează acum, ultimul poate fi lăsat la o parte.

— Ştim de mult că Ragnor ne tratează cu uşurinţă, zise Nyve.

Privirea lui rătăcea pe gresie, ca a cuiva care scăpase nişte monede şi le pierduse în model.

— Era clar de mult că ar putea veni un moment ca ăsta, când trebuie să decidem dacă e cazul să punem mâna mai ferm pe braţ. Mi se pare că suntem de acord că ceva e greşit… putred… când victorii ca acelea ale lui Kanin nan Horin-Gyre nu obţin niciun răspuns de la Marele Conte?

Theor şi Avenn aprobară amândoi din cap.

Nyve îşi lăsă capul într-o parte. Totuşi, nu privi în sus.

— Vana oc Horin-Gyre nu e degeaba văduva lui Angain. Deja strânge forţe proaspete. Le poate trimite în ajutorul fiului ei, chiar dacă Ragnor îi interzice.

Vocea lui Avenn trădă o dorinţă când vorbi:

— Având în vedere încurajarea, sunt mulţi care vor mărşălui într-acolo, indiferent dacă Ragnor şi-o doreşte sau nu.

Pentru prima dată, Theor crezu că ştie ce era sortit să urmeze la această reuniune, rolul pe care urma să-l joace în desfăşurarea modelului sorţii. El nu-i punea la îndoială instinctele lui Avenn: Vânătoarea se afla întotdeauna printre capii celor mai dramatice răsuciri şi transformări ale Drumului Negru. De Nyve nu era atât de sigur. Vechiul lui prieten era mai greu de citit, nu se deda la acţiuni pripite sau abrupte.

— Câte săbii poate aduce Vana? întrebă Theor.

Nyve se uită la Avenn, recunoscând în tăcere că ea ştia mai multe ca el. Vânătoarea avea un ochi şi o ureche în fiecare colţ din fiecare Blood.

— Nu mai mult de încă o mie, zise Avenn. Sunt ultimii, cu excepţia cazului în care ar lăsa Hakkan nepăzit.

— Nu prea mulţi, zise Theor. Orice s-ar întâmpla, ar trebui cel puţin să depună eforturi pentru a păstra Horin-Gyre Blood. Trebuie protejat pentru cazul în care cultul o să iasă mai degrabă întărit decât slăbit din toate astea. El e un far la care se pot uita altele, mai ales acum, că a obţinut imposibilul.

— Este, fu Nyve de acord. Totul va depinde de poporul de rând. Pune foc suficient în pieptul poporului său şi nici chiar Marele Conte nu-l va putea ignora. Vânătoarea ce spune, Avenn?

— Putem asmuţi satele. Zeci au plecat deja peste Valea Pietrelor. Există o fervoare nemaivăzută de mulţi ani: ospăţ şi foc de tabără, şi poveşti de luptă. Luptătorii mei ar putea vorbi despre gloria pierdută în fiecare sală de întruniri, în fiecare fermă; un foc pe care conţii nu-l pot stinge.

— Chiar şi cu fiecare sabie Horin-Gyre şi cu o armată de poporani alături de ele, Kanin nu poate sta împotriva întregii forţe a lui Haig, observă Nyve.

Îşi masa metodic degetele strâmbe.

— Va fi mistuit. Aşa cum se pare că-şi doreşte Ragnor.

— Totul s-ar putea schimba dacă Bătălia ar mărşălui într-acolo, sugeră Avenn.

Nici Theor, nici Nyve nu răspunseră pe dată. Nyve nu se opri din frământarea degetelor, ca şi cum nici măcar n-ar fi auzit ce-

a zis Avenn. Theor se uită gânditor la Prima Vânătorii. Era nerăbdătoare, mereu dornică să treacă mai departe. Poate aşa era cel mai bine. Ei toţi ştiau că asta era crucial pentru decizia pe care trebuia s-o ia.

— Asta ar elimina toate reţinerile, observă Nyve în linişte.

— Poate că asta se cere, zise Theor.

Tonul lui era blând, de conversaţie. El n-avea să-şi oblige vechiul prieten la nimic. În vremuri ca acestea, unanimitatea era importantă.

— Dacă Ragnor oc Gyre a făcut înţelegeri cu contele Haig; dacă el ar vrea mai degrabă să-l vadă învins pe Horin-Gyre Blood decât să rişte un război deschis cu Haig; dacă preferă jocurile puterii lumeşti şi siguranţa caldă a scaunul lui de domnie, căutând dreapta stăpânire a cultului asupra tuturor; dacă toate astea sunt adevărate, atunci, probabil, timpul cumpătării a trecut. Războiul forjează un popor cum face un cuptor cu o sabie. Asta va restabili duritatea poporului nostru. Şi, dacă Bătălia mărşăluieşte, Ragnor nu va putea face nimic să oprească focul aprins de noi. Mii – zeci de mii de persoane – vor urma.

— Asta e adevărat, zise Nyve liniştit. E adevărat.

Tăcu.

Theor crezu că e mai bine să-l lase pe Primul Bătăliei cu gândurile lui. Se întoarse spre Avenn.

— Spune-mi, îţi aduci aminte de discuţia noastră de acum trei ani? Cred că era la nunta moştenitorului Blood Gaven-Gyre. Ai pomenit de o femeie pe care o aveai în Kolkyre. O lamă atârnată peste inima inamicului nostru, cum ai numit-o.

Ea zâmbi. Era o expresie specifică unui lup, se gândi Theor.

— Îmi amintesc bine. Sunt surprinsă că îţi aminteşti şi tu, Păstrător al înţelepciunii!

— O, mi se pare că, cu cât îmbătrânesc, îmi amintesc o mulţime de lucruri. E nedrept, dar asta e. Dacă vrem să ne abandonăm sorţii, să dăm deoparte toate reţinerile, mă întreb dacă n-a venit vremea să lăsăm acea lamă să cadă?

— Cu bucurie, dacă e dorinţa noastră comună, zise Avenn cu o privire piezişă la Nyve. Asta e o moarte care-i va umple de credinţă pe oamenii noştri. După ce va cădea acest cap, e puţin

probabil ca cineva să mai împiedice conflictul: nici noi, nici Ragnor, nici Gryvan oc Haig.

— Noi alegem cum să ne întâlnim soarta, nu cum va fi soarta, zise Theor. Dacă e scris să reuşim, aşa vom face, indiferent de pericolele sau obstacolele care pot părea să blocheze drumul. Nu fac nimic fără acordul unanim, dar eu spun că a venit timpul.

Nyve îşi lăsă mâinile ca pe o cârpă mototolită în poală.

— Bătălia va mărşălui.

„Deci, s-a stabilit, se gândi Theor. La bine şi la rău, ne punem soarta în balanţă; ne aşteaptă un viitor zbuciumat."

— Atunci suntem de acord. Bătălia mărşăluieşte, un Conte va muri, iar poporul se va ridica. Să fie cum e scris.

— Cum e scris.

— Cum e scris.

Plecară cum veniseră: unul câte unul, singur. Avenn ieşi prima, cu paşi mari, în lumina albă a zilei.

Theor şi Nyve nu vorbiră în timp ce o aşteptau să dispară din raza vizuală, dar înainte ca Primul Bătăliei s-o urmeze afară din Amfiteatru, Theor îi puse o mână pe umăr şi o lăsă acolo o vreme.

În acea noapte, Theor se retrase devreme în camerele sale private. Îşi trimise de-acolo slujitorii şi se îmbrăcă singur în hainele de noapte. Deschise cutia sculptată de lângă el şi luă o rămăşiţă de floarea-profetului. Planta îi înnegrise buzele de-a lungul anilor şi acestea îl mâncau vag şi acum, în anticipare. Se întinse şi aruncă floarea în gură. O mestecă atent cu dinţii: o zdrobea şi o storcea fără s-o scape afară. Sucurile întunecate ţâşniră şi amorţeala aceea familiară, confortabilă începu să i se răspândească pe limbă şi pe buze. Încet-încet, se răspândi prin falcă şi spre scalp şi, în cele din urmă, i se infiltră în minte. Apoi veniră viziunile. Uneori, era vorba despre sentimentul preţios al modelelor ce ieşeau din haosul de evenimente şi vieţi.

Nimănui în afară de Învăţătura Inkallimă nu-i era permis să utilizeze floarea-profetului. Lipsiţi de disciplina învăţării o viaţă întreagă a crezului Drumului, alţii ar fi putut fi induşi în eroare de călătoriile oferite de floare. Cheia era să înţeleagă că în aceste viziuni trecătoare, fără formă, nu era viitorul, ci trecutul şi prezentul. Când Theor visa visele florii-profetului, el vedea

toate miile de căi urmate pentru a se ajunge în acest prezent, vedea, în toată multitudinea lor, nenumărate poveşti – încheiate sau neîncheiate – pe care Ultimul Zeu le citise din Cartea Vieţilor. Dar el nu vedea totuşi ce avea să se întâmple cu cei care străbat acest vast, întortocheat Drum Negru.

În timp ce aştepta ca floarea-profetului să-şi facă efectul, Primul învăţăturii urmărea flacăra lumânării de lângă patul său. Simţea un vag disconfort. Următoarele săptămâni şi luni urmau să aducă un război mai mare decât oricare altul de mai bine de un secol.

Asta nu-l preocupa în sine. Kall va veni numai când toată omenirea se va alătura cultului Drumului Negru; o astfel de unitate putea fi realizată numai prin război şi cucerire. Kall în sine era inevitabil şi la fel şi o eventuală victorie, indiferent de rezultatul actualului conflict.

Rădăcinile neliniştii lui Theor erau mai degrabă un regret. El crezuse, atunci când Ragnor urcase pe tron, în Kan Dredar, că va fi un bun Mare Conte. În acei primi ani, el păruse asemenea răposatului său tată: supus, fidel cultului şi promovării supremaţiei acestuia. Cumva, Ragnor devenise între timp un conducător preocupat doar de treburile de zi cu zi ale puterii. Şi ei – toţi Inkallimii, dar mai presus de toţi, Theor însuşi – eşuaseră în responsabilităţile lor. Permiseseră putregaiului să se instaleze. Odată, acesta ar fi putut fi tăiat doar cu cuţitul pentru lemn al unui copil, acum era nevoie de o sabie. Cum de lăsase vigilenţa Învăţăturii să adoarmă? Poate el să condamne desfăşurarea extremă a evenimentelor? Până la urmă, nu conta.

Aşa era predestinat să se întâmple. Totuşi, nu strica să se asigure că nimeni nu avea nicio scuză să uite că tot cultul era lumina care conduce totul. Când Bătălia avea să mărşăluiască spre sud, ar fi fost potrivit ca o parte a Învăţăturii Inkallime s-o însoţească.

Furnicăturile date de floarea-profetului ajunseră în spatele urechilor, acţionând asupra oaselor craniului lui. Îşi puse capul pe pernă şi închise ochii. Siluete începură să se mişte pe interiorul pleoapelor sale. Se linişti singur, alungând toate gândurile din mintea lui. Aştepta să vadă ce avea să vină.

***

Taim Narran nu putea fi sigur ce fusese distrus de cealaltă parte a uşii. Judecând după sunetele care treceau prin stejarul greu, era ceva substanţial. Din respect pentru sentimentele lui Roaric nan Kilkry-Haig – şi, probabil, ca să fie cinstit, pentru a ţine emoţiile departe – aşteptă până când zgomotul se diminuă, înainte de a intra.

Singurul fiu al lui Lheanor rămas în viaţă – moştenitor Blood de-acum – stătea în mijlocul micii odăi. Fragmente de lemn erau împrăştiate în jurul lui pe pardoseala de piatră. Un picior de scaun încă îi spânzura, uitat, în mâna moale.

Roaric stătea cu capul plecat, cu ochii închişi, cu umerii căzuţi. Fiul contelui se întorsese din sud abia în această dimineaţă. Adusese cu el de pe teritoriile Dargannan-Haig chiar mai puţini oameni în viaţă decât Taim. „Să fie întâmpinat la Grive cu vestea morţii fratelui său ar fi fost prea mult chiar şi pentru cineva cu un temperament mai puţin furtunos”, se gândi Taim.

Roaric nu observă prezenţa lui Taim. Stătea tăcut, pierdut în ceaţa amorţită a durerii. Taim ezită. Nu era sigur că putea face ceva pentru tânăr; sau dacă acel ceva ar fi fost bine-venit, chiar dacă ar fi putut să-l facă. Fuseseră totuşi camarazi în războiul lui Gryvan; prieteni în mijlocul unei furtuni de ostilitate.

— Roaric, zise el încet, iar apoi, când nu primi niciun răspuns, din nou, mai tare: Roaric.

Bărbatul mai tânăr îşi ridică ochii sălbatici şi înceţoşaţi. Îndreptă o privire derutată spre Taim, întorcându-i de la fereastră.

— Îmi pare rău, murmură Taim. Ai fi meritat o întoarcere acasă mai bună ca asta. Cu toţii am fi meritat.

Roaric lăsă piciorul scaunului să-i alunece din mână. Acesta căzu cu zgomot pe podea. Se îndreptă spre fereastră, lovindu-se inconştient în mers de o parte din rămăşiţele furiei lui.

— Drumul Negru va plăti cu râuri de sânge ca răspuns la asta, zise el gros.

Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a ferestrei, uitându-se afară, peste oraşul tatălui său.

— Ar fi trebuit să fiu aici.

— Amândoi ar fi trebuit să fim aici.

— Am fost mândru când tatăl meu mi-a dat sarcina să duc armatele noastre spre sud. Mândru! Şi uită-te acum. Câteva sute de bărbaţi care au mers cu mine sunt morţi. Fratele meu e mort. Nu mai suntem decât umbrele a ceea ce am fost odată, Kilkry şi Lannis. Suntem ca nişte copii bolnăvicioşi, tăria noastră se scurge printr-o mie de mici răni.

— Încă nu s-a terminat, zise Taim.

— Nu? i-o tăie Roaric.

Plecă de la fereastră şi se uită înverşunat la Taim. Emoţia dură însă numai o clipă. De îndată ce-i văzu faţa lui Taim, mânia lui Roaric slăbi. Doar clătină din cap.

— Avem posibilitatea să răspundem la ceea ce s-a întâmplat, zise Taim egal.

— Poate, murmură moştenitorul Blood Kilkry-Haig. Poate.

— Mâine plec la Glasbridge. Am vrut să te văd, să-ţi transmit condoleanţele şi urările mele de bine înainte de a pleca.

— Îmi pare rău că vă deranjez.

Vocea moale din uşă îi luă prin surprindere pe amândoi. Ilessa, mama lui Roaric, stătea acolo. Taim văzu durerea îngrozitoare de pe faţa ei atunci când îşi privea fiul. „Se teme pentru el”, se gândi el.

— E cineva aici pe care cred că vrei să-l vezi, Taim Narran, zise Ilessa. Hai cu mine!

Taim se uită la Roaric, dar bărbatul mai tânăr se întorsese, ca şi cum s-ar fi ruşinat să întâlnească privirea mamei lui. Cu inima grea, el o urmă pe Ilessa afară şi în jos pe scara în spirală care constituia coloana vertebrală a Oraşului Tronurilor.

— Vin corăbii în port, zise Ilessa în timp ce mergeau. Fug de la Glasbridge; a căzut, Taim. E distrus.

Un geamăt scăpă pe buzele lui Taim, înainte de a-l putea înăbuşi.

— N-avem doar veşti proaste astăzi totuşi, zise Ilessa repede. Vino aici, înăuntru!

Îl conduse spre o uşă, dar nu-l urmă. El se întrebă o clipă de ce, apoi ochii îi căzură pe singura prezenţă din încăpere: o femeie plăpândă aşezată la o masă. La vederea ei, lui Taim i se tăie respiraţia şi mintea lui se curăţă de toate problemele. Îi

apărură lacrimi în ochi, în timp ce ea se ridica de la masă şi se duse să-şi îmbrăţişeze soţia.

— M-am temut pentru tine, zise el în timp ce-o strângea la piept şi îi simţea braţele în jurul taliei lui. Era lumină şi speranţă în mijlocul întregului întuneric şi el nu putea face nimic mai mult decât să se agaţe de ea.

— Şi eu pentru tine, răspunse Jaen cu o voce tremurată. Ai fost plecat prea mult de data asta.

— Da, mult prea mult.

Asta fu tot ce mai putu spune o vreme.

***

Mai târziu, ea îi povesti cum căzuse Glasbridge; era o dimineaţă liniştită, ceţoasă, când sălbaticul potop venise din nord. Râul Glas devenise un zid de apă rostogolindu-se la vale. Măturase tabăra războinicilor de dincolo de poarta de nord a oraşului, aducând cu sine o încărcătură de hoituri de bărbaţi şi de cai. Se urcaseră pe palisade şi pe poduri lovite de copaci şi bolovani şi cadavre duse de val. Apa se umflase şi spumegase până când pusese la pământ uriaşa construcţie din lemn a estacadei din Glasbridge.

Zidul din lemn de stejar care apăra coastele de nord ale oraşului fusese rupt şi cărat de ape până în mare. Inundaţiile trecuseră rapid peste centrul oraşului. Şi, în cele din urmă, aproape de prânz, podul de piatră care străjuia gura râului încă din zilele regatului Aygll cedase şi se prăbuşise cu un huruit învins în apele înspumare.

Fuseseră ore de haos, de zgomot, de teamă şi furie. În amurg, armata Drumului Negru venise în urma inundaţiilor, apoi nu mai fusese nimic altceva decât frica.

Soţia lui Taim, fiica lui şi soţul acesteia se refugiaseră spre docuri şi, în tumultul nebun din luncă, cumpăraseră un mic vas de pescuit. Acesta, având la bord mai multe familii speriate, reuşise să iasă din estuar. Privind înapoi în timp ce se îndreptau spre Kolglas, văzuseră cerul nopţii luminat de o difuză strălucire portocalie şi ştiuseră că ardea Glasbridge.

În ciuda grozăviei acestei poveşti, Taim simţi doar uşurare şi eliberare de o mare povară. Soţia şi fiica lui ajunseseră la el,

scăpate din masacrele care îi afectaseră ţara. Lipsit de speranţă, întunericul îi permisese această unică rază de lumină.

Gând se aşezară în noapte unul în braţele celuilalt, pentru prima dată după atât de mult timp, el constată că încă avea capacitatea, pentru o vreme, să creadă în sanctuar şi să-l accepte.

VII

Orisian şi Yvane stăteau pe malul din spatele colibei lui Hammarn. Femeia na’kyrim îşi scotea cu o crenguţă mizeria de sub unghii. Orisian se uita la corabia lui Edryn Delyne. Când se lăsă amurgul, la prova şi la pupa se aprinseseră torţe. Când şi când, lumina licărea, ca şi cum cineva trecea prin faţa lor. Undeva în întuneric o pasăre ţipă. Strigătul nu era unul pe care Orisian să-l fi auzit la Kolglas. Părea vocea pustiului. Ambarcaţiuni de mici dimensiuni care stăteau în noroi şi erau legate la mici debarcadere părăginite dădeau senzaţia de abandonare.

— Nici urmă de Ess’yr, zise Orisian. Sau de Varryn. Credeam că vor veni să ne găsească până acum.

— S-ar putea să aibă problemele lor, acum că Bufniţele Albe poate chiar Drumul Negru – umblă prin ţinuturile lor. Oricum, va fi suficient timp şi dimineaţă, dacă nu cumva vin până atunci. Ai spus că vasul pleacă după-amiază?

Orisian dădu din cap. Yvane săpa în unghii cu mai mare vigoare. Era evident că avea multe de spus şi nu trebui ca el să aştepte mult pentru a auzi.

— Înţelegi ceva despre importanţa pe care Kyrininii o acordă morţii şi celor morţi?

— Da, ceva-ceva.

— Ei simt ochii morţilor asupra lor. Pun mâncare pentru a ţine la distanţă morţii care nu odihnesc în pace şi au capcane de suflete pentru a le prinde pe cele de care nu pot să scape. Acest ra’tyn pe care Ess’yr şi l-a asumat e un jurământ care nu poate fi rupt, căci e dat cuiva aflat în pragul morţii. Dacă nu reuşeşte să-şi ţină promisiunea, eşecul nu-l va lăsa pe mort să se odihnească şi îl va înfuria atât de mult, că niciun fel de mâncare

sau cântare, sau sunet de tobe nu-l va ţine departe de ea. Nu contează cât de mult a iubit-o cât a trăit. E o chestiune serioasă.

— Cu care Varryn n-a fost de acord, murmură Orisian.

— Nu. Mai întâi că el nu l-a plăcut niciodată pe Inurian, presupun. Cei mai mulţi Kyrinini au despre na’kyrimi o părere doar un pic mai bună decât despre Huanini; probabil că Varryn a fost… întristat de relaţia surorii lui cu unul dintre ei.

— Cu toate acestea, a ajutat-o să-şi ţină promisiunea.

— O iubeşte. Şi ea probabil că l-a iubit pe Inurian ca să facă asta de la bun început.

Aruncă deoparte băţul şi se scărpină pe braţ.

— Deci, ai înţeles. Ess’yr va muri pentru tine, dacă va fi nevoie, din cauza acestei promisiuni. Nu pentru alt motiv. Cu asta încep şi se sfârşesc motivele pentru care ea a ajuns atât de departe cu tine, pentru care a rămas aproape.

Orisian se uită atent la femeia na’kyrim. Ea se prefăcu a nu-i observa privirea.

— Nu din alt motiv, zise el şi Yvane făcu un semn rapid, emfatic.

— Niciunul, zise ea. E de-ajuns, nu?

— E de-ajuns.

— Bine. Mâine, atunci. De dimineaţă îţi poţi lua adio.

Orisian ştia perfect că era posibil să n-o mai vadă niciodată pe Ess’yr, odată ce lăsa Koldihrve în urmă, şi s-ar fi minţit singur dacă ar fi pretins că acest gând nu conta. Prezenţa ei – oricât de distantă fusese uneori – trezise, iar acum hrănea ceva din adâncul lui.

— Nu le va fi bine, nu? Dacă Bufniţele Albe au ajuns atât de departe, şi Drumul Negru? zise el.

Yvane îşi strânse mâinile în poală.

— S-ar putea să nu. Vulpea n-a fost niciodată un clan mare. Cu mulţi luptători. S-ar putea să-i ajute locuitorii oraşului, dar nu poţi fi niciodată sigur cu cei din Koldihrve. Ei nu sunt, de obicei, genul de persoane care să rişte pentru alţii. Dar cine ştie!? Doar brutele astea de la Drumul Negru cred că viitorul e cioplit în piatră.

— E o nebunie, murmură Orisian cu amărăciune bruscă. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-am fi venit aici.

Mâna lui Yvane se smuci ca şi cum ar fi vrut să alunge gândul lui, dar rămase în poală.

— Ai grijă, zise ea. Vina e ceva periculos. Oricine ar fi greşit, nu e vina ta sau a surorii tale.

Vulpile şi Bufniţele Albe, Adevăraţii Blood şi Drumul Negru: astea sunt bătălii vechi. Începute cu mult înainte să te fi născut tu. Cel mai probabil, vor continua să facă ravagii mult timp după ce noi toţi vom fi dispărut.

Un strigăt slab de pe corabia Tal Dyreană îi atrase privirea, dar nu era nimic de văzut. Se întunecase de tot; torţele de la bordul corăbiei se vedeau mai puternic decât oricând. O clipă, el îşi dori să fie înapoi la Kolglas sau Glasbridge, dornic să aibă şansa de a face ceva mai mult decât să fugă de duşmanii lui; apoi se temu de ceea ce ar găsi acolo, de ceea ce înseamnă să fii conte la vreme de război. Ar fi putut fi Fariel; dar din cauza Febrei Inimii nu s-a putut ca Fariel s-o facă.

Asta ar fi fost mai bine pentru Blood.

Oftă. Nu voia să se gândească la asemenea lucruri.

— Vii cu noi, atunci. Pe corabie? întrebă el.

Yvane îşi încreţi nasul. Era un gest ascuţit, necaracteristic.

— Pare cel mai înţelept. Oricât mi-ar plăcea singurătatea mea, nu sunt proastă. Nici Valea Plângerii şi nici Car Criagarul nu par cele mai atrăgătoare locuri în momentul ăsta. Nu pot să spun că sunt nespus de fericită de perspectivă. N-am mai cunoscut niciun Tal Dyrean, dar, din ce am auzit, mă îndoiesc că-i voi considera o companie plăcută.

— Ce vei face după aceea?

— Voi mulţumi cerului că am terminat cu toate astea, zise ea cu o ridicare din umeri. Îl voi blestema pe Inurian că v-a trimis la mine. Poate mă duc la Highfast, unde el voia să mă duc de mult. Inurian a reuşit de multe ori să obţină ce şi-a propus, din câte îmi amintesc.

— N-ai putea totuşi doar să-i… vizitezi, cum ai făcut cu Hammarn? întrebă Orisian. Dacă tot ce voia Inurian era să le spui despre Aeglyss, despre ce se întâmplă, n-o poţi face în felul ăsta?

Yvane râse. Privi dincolo de orizont.

— Dacă m-aş duce aşa în camerele Alesei, aş fi pălmuită şi aruncată afară chiar înainte de a se deranja să afle cine sunt. N-am de gând să repet experienţa de când am încercat să trag cu urechea la Aeglyss. Viaţa privată de la Highfast e destul de bine protejată: musafirii nepoftiţi, chiar alţi na’kyrimi, n-au parte de o primire călduroasă. Sunt speriaţi, Orisian. Toţi suntem, în adâncul nostru. Ai tăi, pursânge, s-au asigurat de asta, de-a lungul secolelor.

Oricum, chiar dacă mi s-ar da şansa să mă anunţ, simpla menţionare a numelui meu… bine, hai să spunem doar că n-am plecat de-acolo în cei mai buni termeni. O, ei l-au iubit pe Inurian, desigur. Când a plecat, el au spus doar cuvinte frumoase, reticenţi la despărţire. Când am plecat eu, doar certuri şi urări de rău.

— Nu l-ai prea plăcut pe Inurian, nu?

— Ha! Câtă inocenţă tinerească! Să-ţi imaginezi asta e la fel de simplu cu a-ţi plăcea sau a-ţi displăcea; iubire sau ură. Inurian şi cu mine nu ne-am decis niciodată de care parte a liniei stăm.

Zgomotul neaşteptat venit dinspre coliba lui Hammarn îi făcu pe amândoi să se ridice brusc şi să se întoarcă. Se auziră strigăte, bătăi cu pumnul în lemn. Orisian ajunse primul, ocolind baraca pentru a ajunge în faţă. Trei bărbaţi stăteau în drum: doi dintre ei erau purtători de torţe, al treilea, un om cu faţa roşie, avea un coif de fier pe cap şi o suliţă în mână. Gu acest al treilea se confrunta Hammarn, care se lupta să blocheze uşa cu trupul lui fragil. Bătrânul na’kyrim era agitat, ţopăind de pe un picior pe altul.

— Nu aşa se tratează oaspeţii, sporovăia Hammarn. Chiar deloc. Să spargi uşi pe întuneric.

Privirea lui aruncată într-o parte, ca răspuns la apariţia lui Orisian, îl făcu pe roşcovan să se întoarcă. Pe bărbia janghinoasă avea o barbă neuniformă, rară. Privirea cu care îl fixă pe Orisian era aproape dispreţuitoare.

— Asta? întrebă el.

— Un oaspete, zise Hammarn nervos, înainte ca oricine altcineva să poată răspunde. El e Ame, îi zise el lui Orisian.

Altădată, încruntarea apăsătoare pe care o pusese în cuvinte, ca şi cum ar fi anunţat sosirea unei boli neplăcute, l-ar fi făcut pe Orisian să zâmbească, dar acum el era obosit şi avea inima grea.

— Al Doilea Străjer, spuse Ame grav.

Dacă sperase să-l impresioneze pe Orisian, avea să fie dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat? zise Rothe repede peste umărul lui Hammarn.

Apariţia abruptă şi voluminoasă din umbra colibei a scutierului îi făcu pe cei doi purtători de torţe să dea nervoşi un pas înapoi. Chiar şi Ame se uită o clipă alarmat, înainte de a-şi focaliza din nou atenţia pe Orisian. El împunse în aer cu un deget bont.

— Eşti chemat la Turn, zise el.

— La Turn?

— La curtea lui Tomas, murmură Yvane.

— El e chemat, nu şi tu, mârâi Ame la ea. Tu te vei ţine în afara vederii, dacă ştii ce-i bine pentru tine.

— Plăcerea mea, zise Yvane acid.

Rothe îl împinse deoparte pe Hammarn şi ieşi în drum. Era cu un cap mai înalt decât Ame şi se aplecă incomod de mult spre Al Doilea Străjer.

— Nu e o idee deşteaptă să arunci în jur cu ordine fără să ştii cu cine vorbeşti, zise el.

— E-n regulă, Rothe, zise Orisian repede. Nu e momentul să ne certăm. Nu acum. Noi doi vom merge cu ei.

Se temu o clipă că vor insista să vină şi Anyara – ştiau, probabil, că ea era înăuntru, din moment ce îi urmăriseră îndeaproape –, dar Ame părea mulţumit. Încerca să se întindă, pentru a reduce un pic decalajul de înălţime faţă de Rothe, observă Orisian.

***

Merseră în tăcere prin oraşul întunecat. Nu mai rămăsese nimic din zi de-acum; singura lumină era cea care se prelingea printre obloanele de la ferestre. Koldihrve era liniştit. În aer plutea un miros slab de carne gătită la foc.

Ame mergea înaintea lor, cu un indiciu dizgraţios de fudulie în mers. Locuinţa Primului Străjer era singura structură de piatră din tot oraşul: toate cele trei etaje ale turnului rotund aveau un aspect vechi, fragil. O sală de lemn şi casa fuseseră construite cam în acelaşi timp, închizând în mijlocul lor turnul de piatră, ca pe un deget bont.

Orisian şi Rothe fură lăsaţi să aştepte într-o cameră mică, plină de mucegai. Din sala alăturată se auzeau voci; Straja din Koldihrve mânca şi bea bine, după sunet. Rothe arăta ca şi cum mai avea doar o mică rezervă de răbdare.

— Voi vorbi cu acest Tomas şi apoi ne vom întoarce la ceilalţi, zise Orisian. N-ar trebui să ne ia mult timp.

Scutierul său se scărpină distras în barbă.

— Nu e drept ca oamenii liberi să tragă de noi încolo şi-ncoace, cum le place, murmură el.

— Nu trebuie decât să le facem pe plac până mâine. Nimic altceva nu mai contează, în afară de a ajunge în siguranţă pe corabia asta.

Ame se întoarse. Îşi lepădase coiful şi suliţa în schimbul unei bucăţi de pâine unse cu grăsime. Făcu un gest spre Orisian cu ea.

— Primul Străjer te primeşte.

Rothe se ridică şi el, dar Ame îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Câinele de pază poate sta aici, aş spune.

— Eu nu prea cred, zise Rothe.

— Voi vorbi eu cu el, îi zise Orisian.

Era surprins de cât de calm era. Simţea toate astea ca lipsite de importanţă, mici detalii faţă de călătoria spre corabia lui Delyne; ceva menit să creeze confuzie, pentru a le şterge urmele.

— Aşteaptă-mă aici.

Rothe arăta neîncrezător, dar se aşeză la loc pe bancă.

Camera Primului Străjer era simplă şi mobilată sărăcăcios.

Tomas însuşi era un om aspru, încruntat, care stătea jos pe scaun şi îl examina pe Orisian cu un ochi ager. O blană de lup era întinsă pe peretele din spatele lui. Tomas arătă către un scaun.

— Aud că sunt probleme în munţi, zise Tomas, în timp ce Orisian se aşeza.

Respiraţia îi era inegală, aerul bolborosind când era împins afară din plămâni.

— Bufniţele Albe şi Vulpea se încaieră ca nevăstuicile. Nu e mare surpriză, dar am auzit că de data asta e altceva. Şi oamenii, de asemenea. Vulpile poate că nu ştiu prea multe despre astfel de lucruri, dar eu sunt Primul Străjer şi ştiu câte ceva. Aşa că atunci când mi-au spus că sunt nişte Huanini acolo, cu femei mărşăluind alături de bărbaţi, m-am gândit la Drumul Negru. Ciudate vremuri, mi se pare, ca seniorii de la Kan Dredar să rătăcească în Car Criagar.

— Am fugit de ei, zise Orisian, nevoind să spună mai mult decât era nevoie. Numai norocul şi şansa ne-au adus aici. Ne-au ghidat nişte Kyrinini Vulpi. Am fi fost terminaţi fără ei.

Ultima frază o spusese ca o concluzie, în speranţa că îi va da o oarecare greutate aici, unde Huaninii şi Kyrininii trăiau cu doar un râu între ei. Primul Străjer ignoră asta.

— Ai vocea unui băiat Lannis.

— Numele meu este Orisian. Sunt de la Kolglas.

Tomas dădu din cap încet, ca şi cum ar fi ştiut deja. E o cacealma, decise Orisian; un gest fudul. Părea prea puţin probabil ca Tomas să ştie numele nepotului lui Croesan.

— Nu doar cu Kyrininii călătoriţi, continuă Primul Străjer.

— Yvane, mi-a spus Straja.

— Am întâlnit-o în munţi, zise Orisian.

— Neplăcută tovărăşie mai aveţi! Dar eu am spus mereu că cei legaţi prin legământ au judecata scurtă.

Orisian dădu să răspundă, dar Tomas îl ignoră şi continuă:

— Cine altcineva? Vulpi, na'kyrimi; ceilalţi? O fată, am auzit, şi un om suficient de mare pentru a fi pe jumătate urs.

— Sora mea, zise Orisian. Şi omul e un tăietor de lemne. Lucra pentru tatăl meu.

Cu fiecare clipă care trecea, era din ce în ce mai puţin înclinat să-i spună lui Tomas exact cine era; cea mai rea parte din ostilitatea bărbatului nu era făţişă, dar Orisian vedea mai mult decât era cazul ca să se păstreze prudent.

— A, da? Păi, dacă aşa spui tu. Noi pe-aici nu ne amestecăm în treburile altora. Nu vă va face nimeni probleme dacă nu ne daţi motive.

Tuşi şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Toţi conţii voştri, când sunt proaspeţi la domnie, trimit soli care încearcă să ne convingă să facem legământ. Noi nu-i prea băgăm în seamă şi ei nu stau mult. Unul a trimis cadouri cu ceva vreme în urmă; Tavan, dacă îmi amintesc bine. Încă am sabia pe care străunchiul meu a primit-o de la oamenii lui. Destul de drăguţă pe perete, deşi mie mi-ar fi prins mai bine o capcană de urşi, ca să fiu sincer. Omul care a adus-o a plecat cu un ţiuit în urechi. Fratele bunicului meu nu era un om care să se joace frumos cu cuvintele.

Tomas chicoti, apoi îşi drese glasul şi scuipă într-o oală de cositor de la picioarele lui. Mizeria acumulată acolo sugera că nu fusese curăţată niciodată.

— Eu cred că legămintele fac sclavi din bărbaţi, zise Tomas. Nu e loc pentru aşa ceva aici.

— S-ar putea să găseşti o utilizare pentru sabie totuşi, dacă Drumul Negru vine încoace, zise Orisian.

Tomas ridică din umeri şi bătu darabana cu degetele pe masă.

— Ne putem îndoi în vânt, zise el. Drumul Negru sau voi, pentru noi nu e mare diferenţă. Legământul şi ceea ce vine cu el iau libertatea unui om. Ce diferenţă e către cine îl faci? Sunteţi toţi la fel în adâncul sufletului. Legăminte ca ale voastre duc doar la ucidere într-un fel sau altul.

Orisian îşi muşcă buza în loc să răspundă.

— Deci, e război, nu? întrebă Tomas. Pe Glas? Trebuie să fie, dacă Drumul Negru e pe dealuri.

— Lupte, da. Nu vor dura.

— Dacă spui tu, zise Tomas, cu un zâmbet strâmb.

Îi lipseau cel puţin doi dinţi.

— Mai devreme sau mai târziu, nu veţi mai avea oameni de omorât, presupun. Nu vreau problemele voastre în Koldihrve, totuşi.

— Nu va fi nicio problemă, zise ferm Orisian. Am aranjat cu Tal Dyreenii să plecăm mâine şi nu ne vei mai vedea niciodată.

— Nu duceţi lipsă de bănuţi dacă l-aţi ispitit pe ăsta să vă ia cu el. Luaţi şi femeia na'kyrim cu voi?

Vocea lui era groasă tot timpul, iar cuvintele îi zăngăneau în gât.

— Yvane? Da, vine cu noi.

— Bine, zise Tomas. Dacă vă găsesc pe voi sau pe ea tot aici după ce corabia pleacă, o să vreau să ştiu de ce, fii atent. Am grijă de oraşul ăsta şi mă ajută o grămadă de bărbaţi. Nu vrem oameni Lannis aici deloc, cu atât mai mult dacă Drumul Negru se învârte pe-aici.

— Mâine plecăm. Nu-ţi face griji pentru asta.

Tomas dădu din cap. Fu zguduit de o tuse lichidă chiar când îi făcu semn lui Orisian să plece.

Orisian se retrase, ca şi cum sunetul în sine l-ar fi putut îmbolnăvi. De îndată ce ajunse afară, respirând aerul rece al nopţii, îşi propuse să uite conversaţia. Nu conta că Tomas părea uşor mai ameninţător – poate chiar mai periculos – decât se aştepta. În curând, în curând aveau să fie departe de acest oraş şi Orisian era încrezător că nu se va mai întoarce niciodată.

Dormiră în coliba lui Hammarn, înghesuiţi toţi pe podea, cu blănuri şi haine aruncate peste ei.

Plăcile se simţeau dure pentru spate, dar Orisian dormi bine. Chiar şi atunci când Rothe începu să sforăie – un sunet hodorogit, iritant, îndeajuns de viguros ca să trezească jumătate din oraş Orisian nu se trezi mai mult decât era necesar ca să-l bată pe scutier pe umăr. Rothe se foi cu un mormăit iritat şi sforăitul încetă.

De vreo două ori, Orisian se apropie de starea de veghe. Suspinul micilor valuri de pe plajă i se infiltră în somn, iar mai târziu răpăitul ploii pe acoperiş. Auzea scârţâitul bărcilor de lemn şi auzea respiraţia tovarăşilor săi şi, înghesuit în această colibă mică, se încălzi. Se odihni şi, chiar dacă visele sale erau tulburătoare, nu-l deranjară, iar dimineaţa acestea dispărură şi le uită.

***

În zorii abia mijiţi, Kanin putea vedea luminile din Koldihrve. Licăreau în înceţoşarea cenuşie a pământului, mării şi norilor, o grămadă neclară şi fragilă sub ploaia care începuse să cadă.

Contele Horin-Gyre se uită în sus. Un grup imens de nori negri şi groşi se adună acolo. Venea o ploaie torenţială.

O luase înaintea companiei împreună cu cinci Scutieri. Cu oraşul în faţă, îi aşteptau acum pe ceilalţi. „Ar trebui să fie aici”, se gândi Kanin, mânios. Tot mai aveau două ore până la Koldihrve. Ritmul fusese mai anevoios decât sperase, prin acest ţinut pustiu şi îmbibat de apă. Fiecare clipă de întârziere îl agasa, adâncindu-l tot mai mult într-o stare nenorocită.

Calul lui îi simţea starea de spirit şi scutura coama neliniştit. Un pârâu mocirlos era la câţiva paşi distanţă; Kanin îşi înghionti calul spre acesta şi slăbi frâiele pentru a-i permite să bea. Îl mângâie pe grumaz. Nu mai era acelaşi animal ales de el din grajduri cu nişte luni în urmă. De atunci, niciunul dintre ei nu mai putea fi la fel, după o astfel de călătorie: prin Anlane, la Anduran, peste Car Criagar. Blana sa îşi pierduse strălucirea, definirea muşchilor lui dispăruse. Şi-l aminti mişcându-şi capul şi bătând din picior în dimineaţa când ieşise pe poarta din Hakkan, cu Wain alături. Acea aroganţă fusese magnifică, dar dispăruse acum.

— Nu mai suntem ce eram, nu? îi şopti el.

Igris îşi aduse propriul cal alături de conte.

— Ceilalţi sunt aici, domnule, zise scutierul.

Kanin privi înjur. Ceilalţi patruzeci de războinici ai săi soseau, într-adevăr, unul câte unul. Veneau în şir întins, toţi căutând ceva de băut şi odihnă. Caii lor erau epuizaţi.

— Niciun semn de la solul pe care l-am trimis înainte? întrebă Kanin.

— Nu încă. Dar nu poate fi cu mai mult de o oră-două înaintea noastră.

— Foarte bine. Vom face un popas aici, dar numai cât să ne hrănim şi să ne adăpăm caii. Ne putem odihni după ce obţinem ceea ce vrem.

Igris dădu scurt din cap.

Kanin descălecă şi îşi conduse uşor calul către un petic luxuriant de iarbă. Cu o zi înainte, rămăseseră fără ovăzul pe care îl aduseseră cu ei ca hrană pentru animale, aşa cum aproape se epuizaseră şi propriile provizii.

Indiferent ce se întâmpla în ziua care începea acum, Koldihrve trebuia să le ofere tot ce era necesar pentru întoarcerea peste Car Criagar. Dar ce-aveau să găsească atunci când ar fi ajuns înapoi la Anduran? se întrebă Kanin. Îşi îngădui doar acel moment ca să se gândească la Wain. Avea s-o vadă destul de repede.

Calul muşcă din iarbă. Ploaia cădea tot mai grea; picături mari veneau asupra lor. Kanin tremura. Prefera zăpada curată şi uscată a patriei lui în loc de această iarnă jilavă.

— Stăpâne, strigă cineva. Oamenii pădurii.

Kanin se strecură în spatele calului şi urmări braţul cu care arăta războinicul.

Erau Kyrinini în mişcare, grăbindu-se prin pădure, pe câmpurile plate şi prin mlaştinile din vale. Zeci, apoi sute. Se revărsau într-un val mare prin papură şi prin tufişuri spre marele fluviu Dihrve. Spre gura acestuia şi spre Koldihrve.

— Bufniţe Albe sau Vulpi? întrebă Kanin.

Nimeni nu răspunse. De la această distanţă nu puteau să-şi dea seama.

— Oamenii pădurii! strigă Kanin, frustrat. Chiar şi acum, când crezuse că a scăpat de ei, acţiunile meschine declanşate de Aeglyss şi de sălbaticii lui îi dădeau de furcă.

— Probabil că Bufniţe Albe, sugeră Igris, scrutând cu privirea prin perdeaua de ploaie care se prăbuşea acum. Se duc spre tabăra Vulpii de la gura râului.

Kanin se aruncă în şa. Ploaia îi uda capul şi spatele. Toată lumea se grăbea, umplând aerul cu strigăte şi cu clinchet de arme. El nu-i auzea. Îşi întoarse calul în direcţia Koldihrve. Acolo era viitorul, aşteptându-l şi el nu putea face altceva decât să se îndrepte spre el. Avea sabia scoasă în mână.

— Abatorul ne cheamă, strigă el. Să mergem!

VIII

În spatele cortului unde stătea Vocea Bufniţelor Albe, într-o groapă căptuşită cu piatră, de sub un acoperiş de grinzi de stejar, care cu timpul deveniseră tari ca piatra, cu fum şi căldură, ardea torkyrul. Zi şi noapte, în ninsoare şi vânt, focul

clanului ardea cât era iarna de lungă, întreţinut de către străjeri aleşi care îl alimentau şi îl vegheau. Când venea primăvara şi Vocea descânta peste flăcări, iar lumea începea să se împrăştie, fiecare a'an lua câte un tăciune înroşit, astfel că în toate focurile din taberele de vară, răspândite în cele mai îndepărtate colţuri din Anlane, exista o parte din sufletul luminos al clanului.

La cortul Vocii îl adusese trupa de războinici pe na'kyrimul Aeglyss, legat cu chingi de piele şi purtând căluş. Îl legară de un jalon care se ridica în afara cortului Vocii şi se aşezară cu picioarele încrucişate să aştepte. Aşteptară mai multe ore. Soarele urca pe cer. Norii, veşminte împrăştiate ale Zeului Plimbăreţ, treceau pe deasupra. Na'kyrimul gemea, iar încheieturile şi colţurile gurii, unde căluşul îi tăiase pielea, îi sângerau. În cele din urmă, o copilă cu părul vopsit roşu-zmeuriu şi cu găuri făcute în obraji ieşi din cort şi îi făcu semn unuia dintre războinici să vină înăuntru. După o oră, el reapăru şi făcu încet un semn cu capul. Na'kyrimul fu dezlegat, i se scoase căluşul şi fu adus în faţa Vocii.

Era o femeie bătrână, cu pielea încreţită şi încovoiată de ani şi cu părul de culoarea lunii în apă. Mai erau şi alţii acolo – înţelepţii, căpeteniile din vara trecută al a'anurilor, cântăreţi şi corişti, şi groparii morţilor, şi kakyrini cu colierele lor de oase, dar numai Vocea vorbi cu na'kyrimul.

Vorbiră o lungă perioadă de timp bătrâna şi corcitura, despre multe. Vorbiră despre istoria clanului şi a luptelor acestuia împotriva

Huaninilor, în Războiul Viciaţilor, şi despre secolele de atunci încoace. Vorbiră de răul făcut de către cei care conduseseră oraşul din vale, despre topoarele lor şi despre focul care mistuise arborii din ţinuturile Bufniţelor Albe şi despre cirezile lor de vite care ajunseseră mai departe ca niciodată în Anlane; despre viaţa na'kyrimului, despre cum fugise de Bufniţele Albe când era copil şi cum se întorsese apoi, aducând cadouri şi promisiuni din partea oamenilor reci din nord. Prin toate acestea, hotărârea se formă, plămădită din firele trecutului care ajungeau până în prezent. Abia la sfârşit vorbiră despre alianţele create din necesitate şi despre speranţe şi aşteptări trădate.

Vocea îl întrebă, moale, de ce seniorul a cărui armată trecuse prin pădurea Bufniţelor Albe îşi părăsise prietenii şi-i uitase. De ce promisiunile de prietenie făcute de na'kyrim în numele seniorului se făcuseră praf. Na'kyrimul n-avu niciun răspuns la asta, în schimb, vorbi în felul lui rău. Vorbi, aşa cum Bufniţele Albe înţeleseseră de-acum că făcuse de atâtea ori înainte, cu o limbă care făcea adevăr din minciuni, care corupea puterea minţii şi răsucea judecăţile.

Dacă nu ar fi fost atât de mulţi dintre ei acolo, în cortul Vocii, ar fi putut fi înşelaţi, dar ei se pregătiseră pentru pericolele acestui na'kyrim. Unii strigau şi cântau, pentru a-i acoperi cuvintele otrăvite; alţii îl loveau zdravăn cu beţele.

El imploră şi pledă, dar, în final, trebuia să existe o socoteală.

Cu toată îndelungata lui absenţă, el fusese odată unul dintre ai lor, aşa că puteau face tot ce voiau cu el. Vocea îşi pronunţă hotărârea şi el fu târât din faţa ei.

***

Na'kyrimul se luptă şi strigă în timp ce-l duceau departe de vo'an şi vorbi într-un mod care ameninţa să le înceţoşeze gândurile războinicilor. Ei îl bătură cu cozile suliţelor până când se linişti şi tăcu. Apoi îl duseră mai sus de vale. Urcară şi urcară, până când întâlniră copaci care crescuseră îndoiţi de vânt şi iarba de sub picioarele lor deveni aspră şi tare. Urcară până după-amiaza, până când străpunseră acoperişul Anlane şi ieşiră în mărăcinişul care forma un hotar între pădure şi cer. Şi tot se duseră printre creste stâncoase şi râpe. După o vreme, începură să coboare din nou, spre un promontoriu de stâncă ce era mărginit îndeaproape de copaci şi ajunseră la Piatra Spartă.

Marele bolovan – de înălţimea a doi bărbaţi – stătea singur, odihnindu-se unde îl lăsase Zeul Plimbăreţ. Piatra Spartă era îmbrăcată în modele de licheni mai bătrâni decât clanul, mai bătrâni decât Kyrininii. Peste şi printre nenumărate nuanţe de verde pal şi gri erau şi pete mai întunecate. Dungi negre, care n-aveau de-acum să mai fie spălate vreodată, zgâriau uriaşa stâncă, coborând asemenea urmelor lacrimilor de la miezul nopţii în două cărări ordonate, netede, din orbitele din partea de sus a feţei sale.

Războinicii îl întinseră pe na'kyrim pe pământ şi-l despuiară de haine. În lumina aceea mută a serii, pielea lui părea fragilă, cenuşie. Se agită, însă ei îl ţinură ferm. Îi puseră un căluş făcut dintr-o piatră învelită într-o fâşie de pânză. Unul dintre ei scoase două crengi de salcie ascuţite, zdravene, de lungimea unui braţ şi grosimea degetului mare al unui bărbat. Na'kyrimul se zvârcolea. Kyrininii lucrau repede, ca nu cumva el să încerce vreun truc, folosindu-şi abilităţile secrete. Îi ridicară braţele şi le ţinură strâns, în timp ce beţele, răsucite şi întoarse ca să forţeze intrarea, îi erau înfipte în încheieturi. Na'kyrimul ţipă în căluş şi leşină.

Doi războinici se urcară pe Piatra Spartă şi, cu ajutorul funiilor împletite de iarbă legate în jurul pieptului lui, îl ridicară de-a lungul acesteia. Îl ţinură acolo până când un al treilea ajunse mai jos şi manevră beţele de salcie până reuşi să le înfigă în crăpături din stâncă. Ele alunecară, piatra primindu-le ca şi cum mai fuseseră zeci ca ele înainte, şi na'kyrimul rămase să atârne acolo, răstignit pe Piatra Spartă.

IX

Aplecându-se ca să se ferească de ploaie, Orisian şi ceilalţi traversară lunga faleză de pe malul fluviului Dihrve. Buruienile şi lipitorile acopereau picioarele pasarelei sub linia de plutire; putregaiul îşi făcea treaba cu partea de deasupra. Părea destul de sigură – Dihrve era lent, neameninţător, aici, la gura sa –, dar Orisian se întrebă cât va mai rezista.

Se treziseră sub un cer întunecat şi o ploaie mizerabilă îşi înmulţea puterile cu fiecare minut. Când Orisian zisese că are de gând să-i găsească pe Ess'yr şi Varryn, spera pe jumătate că va merge singur; dar Yvane, Anyara şi Rothe l-au însoţit toţi. Simţea că nu poate să-i refuze.

Cum făceau drumul de-a lungul ţărmului râului, el o întrebă pe Yvane dacă o vizită neanunţată ar putea fi o problemă. Femeia na'kyrim respinse ideea.

— Nu sunt chiar atât de rigizi cu astfel de lucruri aici, zise ea. N-ar fi atât de mulţi na'kyrimi în jur dacă ar fi.

— Zece a zis Hammarn, îşi aminti Orisian. Noi n-am văzut niciunul. Se ascund?

— Nu se poate să-ţi fi scăpat că toată lumea se ţine departe de toată lumea pe-aici. Acum toate sunt pe muchie de cuţit: toată lumea e nervoasă, adulmecă probleme în vânt.

Ea avu dreptate cu privire la uşurinţa de a intra în vo’an. Nimeni nu încercă să-i oprească, aşa cum veniseră pe puntea şubredă şi umblau printre corturi. Nu era, de fapt, un loc atât de deconcertant în care să intri, cum fusese Koldihrve o zi înainte. Nu era nici noroiul ce-ţi înghiţea încălţările, care îl întâmpina pe vizitatorul aşezării umane – pe poteca principală erau puse rogojini de stuf – şi nici priviri încruntate sau şoapte bombănite. Părea mai sigur decât oraşul uman, cel puţin aşa simţea Orisian. Sentimentul nu dură mult.

O mulţime era adunată în centrul vo’anului, într-un spaţiu în care pământul gol era călcat de nenumăraţi ani, căpătând consistenţă de stâncă. Cum se apropiau din spatele mulţimii, Yvane îl împunse pe Orisian cu cotul şi îi indică discret un stâlp înfipt la câţiva paşi distanţă. Era împodobit cu coarne, şiruri de dinţi filetaţi şi cranii de animale. Oasele păreau proaspete şi neroase de vreme.

— E de rău, şopti Yvane. Stâlpul războiului. Înseamnă că se aşteaptă să moară cineva.

Mulţimea de Kyrinini se agită uşor la sosirea lor. Era acolo un miros neplăcut, realiză Orisian, suficient de neplăcut ca să-i provoace greaţă. Mulţimea se răsfiră un pic în faţa lor; lăsându-i să vadă ce se afla în centrul său.

Era acolo un cadru de lemn, în genul celor folosite pentru a suspenda o carcasă în timp ce e măcelărită. De cadru era legat un Kyrinin gol, lipsit de viaţă. Capul îi spânzura înainte şi părul alb îi căzuse pe faţă ca un giulgiu. De la umăr la şold, benzi lungi şi subţiri de piele fuseseră jupuite, înfăşurate pe beţe. Pe partea jupuită rămăseseră expuse dâre livide, însângerate, de carne crudă. Fusese spintecat, astfel că măruntaiele îi alunecaseră pe pământul de sub el. Pântecele lui era un talmeş-balmeş însângerat. O duhoare de excremente sufoca aerul şi Orisian îşi simţi fierea în gură, iar stomacul i se întoarse pe dos. O auzi pe Anyara gemând scârbită, chiar când se întoarse spre

ea. Trei copii mici de-ai Vulpilor erau în picioare în apropiere. Îi priveau cu o curiozitate binevoitoare. Unul avea în mâinile mici şi delicate un arc şi o tolbă, ceva mai mult decât jucării.

Apoi veni Ess'yr pe la marginea mulţimii. Fratele ei era un pic în spate.

— Ar trebui să plecaţi, zise Ess'yr.

— Plecăm, zise Orisian. Cu corabia. Am vrut să-mi iau la revedere.

— Noi venim la tine.

— Trebuie s-o faceţi curând. Plecăm azi.

El simţi o bruscă strângere de inimă. Nu putea s-o lase în urmă fără să vorbească cu ea. Pentru el, dacă nu şi pentru ea, era o despărţire care trebuia marcată. Văzu că Varryn îl scrutează cu o privire indescifrabilă.

— Curând, zise Ess'yr şi el auzi o promisiune în glasul ei blând. Dar nu acum.

— Mai bine mergem, zise Rothe liniştit. Nu cred că e cel mai bun loc în care să fim acum.

Fără tragere de inimă, Orisian încuviinţă. Ess'yr plecase deja, iar el se temu brusc că era posibil să nu mai vadă niciodată acele trăsături frumoase. Ar fi putut să încerce s-o cheme înapoi, dar n-o făcu.

Yvane vorbise liniştită cu o femeie Vulpe, iar acum, alăturându-li-se din nou, avea o faţă îngrijorată.

— Să mergem, zise ea.

Cei patru părăsiră împreună tabăra şi trecură podul în Koldihrve. Ploaia nu încetase. Tulbura apa de la suprafaţa râului.

— Chiar sunt sălbatici, murmură Anyara.

— Sunt, fu de acord Rothe şi apoi, spre marea surprindere a lui Orisian, adăugă încet: Dar am văzut lucruri mai rele făcute de oameni.

— Au prins acea Bufniţă Albă nu departe de aici, zise Yvane, în timp ce se îndreptau spre aşezarea umană de pe malul râului. Din câte şi-au putut da seama, sunt mult mai mulţi acolo de unde vine el. Foarte aproape. Va fi o mare vărsare de sânge.

— Azi? întrebă Rothe.

— Probabil. Ei spun că sunt zeci de Bufniţe Albe. Şi prieteni de-ai tăi de la Horin-Gyre.

— Stai, stai, şuieră Orisian, încetinind brusc.

Ceilalţi se uitară întrebător la el, iar el dădu din cap în mijlocul drumului. Patru sau cinci bărbaţi stăteau în picioare la adăpost de ploaie. Erau siluete neclare, cu pelerine fără formă care ascundeau orice detaliu, dar nimic în ceea ce-i privea nu sugera bunăvoinţă. Yvane îi privi pe furiş, scuturându-şi apa de ploaie de pe frunte.

— Credeam că ai spus că nu l-ai supărat pe Tomas ieri, zise ea.

— Eu nu, murmură Orisian. Ne-am despărţit în cele mai bune condiţii cu putinţă.

Încercă să găsească un alt drum pe care s-o ia. Fiecare instinct îi spunea că asta era ceva mai mult decât simpla supraveghere sub care îi ţinuse Tomas de când ajunseseră în Koldihrve. Bărbaţii deja se puseseră în mişcare, venind spre ei. Le vedea armele: beţe şi ciomege.

— Mă ocup eu de ei, mârâi Rothe.

Aproape că se simţea încântarea în vocea lui.

— Nu, zise Orisian. Ne batem doar dacă n-avem de ales. Îi ocolim, ca să ajungem la corabie.

În interior, se născu gândul că ar fi trebuit s-o cheme pe Ess’yr înapoi, când plecase de lângă el. Dar era prea târziu pentru asta.

— Pe-aici în jos, zise el şi-i conduse pe o stradă lăturalnică.

— Yvane, poţi să găseşti drumul spre casa lui Hammarn?

— Eu aşa zic.

Se şterse de el, trecând în frunte.

Aleea se îngustă, astfel că fură siliţi să alerge în şir. Trecură prin spatele unor case mici şi al unor barăci. N-aveau uşi, iar cele câteva ferestre erau închise. Apa cădea de pe acoperişuri, făcându-i ciuciulete. Pământul era noroios şi alunecos, constant trădător şi presărat cu bucăţi de lemn, butoaie goale şi oale aruncate.

— Drept înainte e o stradă care urcă, strigă Yvane. De-acolo e uşor. O luară la fugă pe drum, împroşcând prin băltoace. Noroiul era vâscos şi lipicios. Rothe alunecă şi căzu într-un genunchi, şi Orisian îl ajută să se ridice.

— Aoleu! zise Yvane.

Tomas stătea în faţa lor, la nu mai mult de o duzină de paşi. Ame şi alţi trei bărbaţi din Straja sa erau cu el. Primul Străjer purta o haină groasă de lână şi ţinea o sabie lungă.

— Exact persoanele pe care le căutam, zise Tomas tăios.

— Văd că ţi-ai dat sabia jos de la perete, zise Orisian. De ce? Rothe păşi înainte, dar Orisian îi puse o mână pe braţ, fără a-şi lua ochii de la Tomas.

— Pentru că s-ar putea să mă fi luat de prost, de-asta, mârâi Tomas.

— Nouă nu ne place să fim luaţi de proşti de unii care se cred mai buni ca noi, adăugă Ame din spatele lui Tomas.

Stătea cu ochii pe Orisian cu un fel de râvnă răuvoitoare. Orisian era perfect conştient de faptul că nu era înarmat. Momentul se simţea pregnant încărcat de violenţă, iar ploaia care şuiera îl umplea cu o presiune care era pe cale să-şi ceară eliberarea. El şi Tomas se studiau reciproc.

—- Drumul Negru a trimis vorbă că vânează doi fugari. Un băiat şi o fată, zise Primul Străjer, mutându-şi privirea de la Orisian la Anyara şi înapoi. Care probabil călătoresc cu Kyrinini Vulpi, poate cu un războinic. Şi nu pe oricine: rudele însuşi contelui. Au trimis vorbă că dau recompensă oricui pune mâna pe ei şi că oricine îi ajută va avea parte doar de necazuri.

— Mi-ai spus că nu ne va face nimeni probleme dacă nu dăm motiv, zise Orisian.

Scuipă apa de ploaie de pe buze. Părea că însuşi aerul se transformase în apă şi că respiraţia n-avea să mai fie posibilă în curând.

— Motiv, nu? i-o tăie Tomas. Păi, am destule motive. Am un oraş de păstrat în siguranţă. Nu vrem să ne implicăm în certurile dintre seniorii Blood, dar voi ne-aţi silit s-o facem. Şi asta pentru că nu ne-aţi spus cine sunteţi cu adevărat.

— Nu dinadins, zise Orisian cât putu de calm. Lasă-ne să ne vedem de drum, şi problemele vor dispărea.

— Aşa crezi? îl luă Tomas în derâdere. N-aş prea crede.

— Nu-ţi închipui că eşti mai important decât eşti, Tomas, murmură Yvane.

Primul Străjer îi aruncă o privire atât de sălbatic dispreţuitoare, că o sperie chiar şi pe femeia na’kyrim. Orisian

gemu în sinea lui, simţind cum se îndepărtează orice şansă de a cădea la pace.

— Nu mă pune la-ncercare, o repezi Tomas pe Yvane. Veţi veni toţi la Turn şi vom vedea atunci ce e cel mai bine de făcut.

— Nu, zise Orisian puternic. Nu putem face asta.

Văzu buza lui Ame cum începe să se zbată într-un mârâit. Văzu ochii lui Tomas îngustându-se.

Atunci, undeva în furtună, spre marginea dinspre uscat a oraşului, se auzi un troncănit stăruitor. Suna de parcă mai multe vase erau lovite cu ciocanul sau ca şi cum era bătut un scut. Suna ca o alarmă.

— Tomas! Tomas!

Vocea slabă şi venind de departe aproape se pierdea în ploaia torenţială.

— Sunt aici! Călăreţi! Bufniţe Albe!

Orisian văzu şocul care trecu fulgerător pe faţa Primului Străjer. Pentru o clipă, îi păru rău pentru bărbat. Îi păru rău pentru ei toţi, că alegerea şi şansa luaseră această turnură care i-ar fi putut ucide pe toţi. Se auziră şi alte zgomote prin vuietul furtunii: tobe, strigăte de dincolo de râu.

— Astea sunt Vulpile, zise Yvane. Începe.

Orisian se uită o clipă la femeia na'kyrim.

— Atunci e timpul ca noi să mergem, zise el.

Îi aruncă o privire lui Rothe, străduindu-se să-i pună o întrebare din ochi. Crezu că vede răspunsul pe care îl aştepta. Orisian se mişcă primul, cu scutierul la un pas în spatele lui. Tomas şi toţi bărbaţii lui se uitau la Yvane, cu agresivitatea momentan înăbuşită de confuzie şi alarmă. Erau lenţi.

Orisian îl lovi pe Tomas în burtă, în interiorul arcului sabiei Primului Străjer, înainte chiar ca el să-şi dea seama ce se întâmplă.

Căzură împreună în noroi. Orisian auzi sunetul scos de Rothe, care ajunsese la Ame în aproape aceeaşi clipă, dar abia îl înregistră. Lumea lui întreagă se reducea la un vârtej de noroi şi apă şi la membrele în zbatere cu care se lupta. O parte detaşată a minţii sale zicea că avea să moară, cu siguranţă, aici, dar trupul lui era furios, frenetic de viaţă şi îl lovea cu pumnii şi îl strângea pe Tomas ca un animal sălbatic.

Primul Străjer ameninţa să se ridice la loc, dar mâna îi era prinsă sub el. Orisian se lăsă cu toată greutatea pe braţul lui Tomas cu sabia, ţintuindu-l şi vârându-i acestuia degetele încovoiate în gât. O lovitură teribilă de ciomag în coastele lui Orisian nimeri peste vechea lui rană de cuţit. Durerea îl orbi, dar chiar când fu lovit în lateral, degetele i se încleştară reflex în gâtul Primului Străjer şi auzi un strigăt sugrumat.

Apoi Orisian se eliberă. Se ridică într-un genunchi, luptând împotriva durerii, a noroiului şi a greutăţii ploii.

Capul unui băţ îi trecu prin faţă atât de aproape, că îl simţi. Anyara se aruncă asupra agresorului, strigând cu furie. Bărbatul alunecă într-o parte, răsucindu-se prea târziu pentru a para. Orisian se târî înapoi la Tomas.

Primul Străjer se zvârcolea în noroi, ţinându-se de gât. Orisian îi confiscă sabia şi, uitând tot ce-l învăţase Rothe vreodată, îl tăie sălbatic pe cel cu băţul. Lama găsi articulaţia genunchiului şi acesta se prăbuşi, luând-o şi pe Anyara cu el. Orisian se ridică în picioare, cu sabia atârnând în noroi şi apa şiroind pe el. Respira convulsiv, încercând să-l găsească pe Rothe. Întâlni ochiul mort, plin de noroi, al lui Ame. Al Doilea Străjer zăcea pe-o parte, cu gâtul rupt şi cu coifu-i ponosit căzut în drum, colectând apă de ploaie.

Rothe hohoti, urlând ca o fiară însetată de sânge. Cei doi paznici cu care se confruntase dădeau îndărăt cu spatele, uitându-se nervoşi unul la altul.

— Lannis! Lannis! strigă Rothe către ei şi către cerul cuprins de ploaie, şi ei fugiră.

Orisian ridică sabia cu ambele mâini. Ultimul dintre oamenii lui Tomas o aruncă pe Anyara de pe el; ea se întinse neputincioasă în drum, în timp ce el se ridică în picioare, sprijinindu-se tare în toiag.

— Fugi! strigă Orisian şi lovi cu sabia înainte.

Rothe venea şi el, clătinându-se ca şi cum ar fi fost beat, dar încă răcnind. Străjerul ezită o clipă, văzându-se singur, şi plecă şchiopătând.

Rothe o ajută pe Anyara să se ridice; îşi folosi doar mâna dreaptă; braţul stâng îi atârna fără vlagă într-o parte.

— Eşti rănit? întrebă Orisian.

— Îmi revin eu, mormăi Rothe. Nu cred că e rupt. Noroc că n-a avut câinele Inkallim dinţi mai lungi, că nu l-aş mai fi folosit deloc.

Dădu din cap către sabia lui Orisian şi întinse mâna bună. Fără ezitare, Orisian îi înmână sabia cu mânerul înainte. Chiar şi cu un singur braţ, Rothe o putea mânui mai bine. Scutierul zâmbi aspru când apucă arma.

— Mă simt bine să am din nou o sabie în mână, zise el. Se strâmbă uitându-se la lamă. Chiar dacă nu e îngrijită cum ar trebui.

Alarma sună din nou, mai furioasă chiar decât înainte. Suna mai aproape, dar în tot tumultul ploii era greu să fii sigur. Oricum, se întrerupse brusc. Tomas încă zăcea întins pe drum, chinuindu-se să respire. Avea dinţii rânjiţi. Ochii lui păreau că rătăcesc orbeşte. Orisian, mai calm acum, se simţi o clipă îngrozit de ce-i făcuse omului. Îl văzu pe Rothe privind-l atent pe Primul Străjer.

— Lasă-l, murmură el.

— Ar trebui să mergem, zise Yvane. Acum.

***

Ploaia cădea pe acoperişurile din jurul lor, făcând spume pe drum. Se ridicară şi alte sunete, concurând furtuna. Erau ţipete: voci panicate amortizate de sunetul ploii. Poate chiar şi sunet de luptă. Era imposibil de spus dincotro venea zgomotul, dar nu era departe.

Rothe le spuse să meargă pe mijlocul străzii, de teamă că uşile sau aleile le puteau rezerva vreo surpriză.

Fiecare muşchi din corpul lui Orisian ardea de dorinţa de a alerga, dar rana lui îl durea nespus, iar Rothe era nespus de precaut. Merseră cu prudenţă către un colţ şi o luară pe un drum care cobora spre mare.

— Am auzit cai, zise Yvane.

Orisian încercă şi el să asculte, dar nu putu desluşi prin haosul de sunete care îi asaltau urechile. Poate că erau copite îngropate în hărmălaie.

— Nu-mi dau seama, strigă Rothe.

El era în coadă, întorcându-se tot timpul încolo şi-ncoace, căutând tot timpul primejdia. Apoi…

— Aici e problema, strigă.

Se uitară toţi şi văzură doi locuitori din Koldihrve clătinându-se la o răscruce. Ploaia îi crea scenei o iluzie de distanţă, înăbuşind orice sunet. Bărbaţii se opriseră ca şi cum nu erau siguri încotro s-o apuce. Unul din ei se uită lung la Orisian şi la ceilalţi. Apoi, trei cai mari veniră prin ploaie şi noroi, cu călăreţii lor învârtind săbiile. Trecură pe lângă locuitorii Koldihrve, trântind-i jos. Caii alunecară. Copitele lor săpară făgaşuri în pământul ud. Călăreţii se aplecară şi-i tăiară pe bărbaţii căzuţi. Niciun plânset, niciun ţipăt nu ajunse la Orisian. El văzu totuşi călăreţii îndreptându-se, strunindu-şi caii şi venind. Caii îşi întinseră picioarele şi se grăbiră prin perdeaua de stropi.

— Drumul Negru! strigă Anyara.

Rothe avea acum ambele mâini pe mânerul vechii săbii. Călăreţii se lăsară asupra lui; de cealaltă parte, înconjurat de ploaia cenuşie, Orisian vedea şi mai mulţi cai apărând.

— Intraţi într-o casă, zise repede Rothe, printre dinţi.

Orisian se întoarse şi descoperi încă doi războinici galopând spre ei dinspre celălalt capăt al drumului. În frunte era o femeie cu părul sălbatic, aplecată peste gâtul calului, cu sabia într-o parte, de parcă se pregătea să ia un cap în prima şarjă.

— Sunt în spatele nostru, ţipă el.

Chiar când cuvintele îi ieşiră din gură, o siluetă slabă, cu păr deschis la culoare, sări dintre două case, înfigând o suliţă în gâtul primului cal care trecu. Animalul se răsuci în plină fugă. Se prăbuşi cu o erupţie de noroi şi apă, azvârlindu-şi călăreţul. Suliţa se frânse. Orisian o porni înainte, dar Ess’yr era înaintea lui, scoţând un cuţit de la brâu. Ea se aruncă asupra femeii, înjunghiind-o cu precizie în gât. Calul căzut se zvârcolea, incapabil să se ridice. Al doilea călăreţ veni şi se opri lângă ea. Varryn veni rapid şi silenţios de pe aceeaşi alee ca Ess’yr şi înfipse suliţa în spatele bărbatului. El îl doborî pe călăreţul de la Drumul Negru din şa şi îl aruncă jos, tras în ţeapă.

Orisian se răsuci. Ceilalţi trei călăreţi erau aproape de Rothe. Scutierul stătea cu picioarele bine fixate în pământ, cu sabia dinainte.

— Trebuie să iau o sabie, zise Orisian, ducându-se să ia una de la cei două războinici căzuţi.

Atunci Anyara îl împinse din partea cealaltă, ţipându-i direct în ureche:

— Mişcă, mişcă!

Yvane dădu buzna peste ei şi îi răsturnă. Un călăreţ de la Drumul Negru trecu vijelios, măturând cu lama şi tăind doar aer îmbibat cu apă în locul unde Anyara stătuse în picioare. Ei porniră pe brânci spre siguranţa aleii. Drumul din spatele lor se umplu brusc de cai, spărgând perdelele de ploaie.

— Rothe! ţipă Orisian.

Nu-şi vedea scutierul în tot haosul. Varryn fugi înainte, repezindu-se între doi cai cabraţi.

— Îl aduc eu, zise repede Kyrininul peste umăr, în timp ce se ducea.

Lui Orisian i se păru că-l aude pe Rothe strigând:

— Duceţi-vă pe corabie, Orisian!

Anyara îl trase pe cărarea îngustă. Yvane şi Ess'yr erau deja înainte.

— Nu las pe nimeni în urmă, îi strigă surorii lui.

— Ne vor găsi, răspunse ea, fără să se uite înjur. Nu vrei să mori aici, nu?

Auziră jelanii într-una dintre casele pe lângă care treceau grăbiţi. Se îndepărtau de mare, de siguranţa corăbiei lui Delyne, dar aleea nu oferea posibilitatea unor rute secundare. O parcurseră pe toată lungimea şi la capăt dădură într-o altă stradă.

***

O femeie ţipa în timp ce fugea pe drum. Trăgea după ea o fetiţă, târând-o prin noroi. Copilul plângea. Bătălia se revărsă pe drum, dincolo de ele: o jumătate de duzină de Străjeri din Koldihrve erau implicaţi într-o luptă sortită eşecului cu trei călăreţi Horin-Gyre. Unul dintre cai se cabră şi stârni panică. Călăreţul fu aruncat din şa. Ceilalţi doi tăbărâră pe ei cu săbiile. Orisian zări o ploaie de sânge; părea neagră de la distanţă, prin ploaie.

Ess'yr îi duse departe de luptă, ţinându-se aproape de casele de la stradă ca şi cum acestea ar fi putut oferi vreun adăpost în faţa grozăviilor ce se petreceau în Koldihrve.

— Staţi, oftă Yvane. Ea arătă la casa sărăcăcioasă de lângă ei. Mi se pare că mai are o ieşire pe partea cealaltă. Putem tăia pe-acolo drumul spre mare.

Împinse destul de uşor în uşă. Se deschise un pic şi apoi înţepeni. Orisian se forţă în ea şi aceasta se deschise cu o pocnitură. Păşiră înăuntru. Era o singură cameră: un pat cu pături uzate, o masă, un scaun şi un şemineu plin cu cenuşă. Ocupanţii ei fugiseră sau se luptau, sau muriseră undeva. Ploaia zguduia acoperişul subţire. Apa li se scurgea din păr, de pe haine.

— Nu-l putem lăsa pe Rothe, zise Orisian.

— Ştie unde ne ducem, zise Yvane. Va veni după noi.

Se lupta cu ivărul unei ferestre închise din cealaltă parte a camerei. Orisian se duse s-o ajute. Obloanele se deschiseră. Yvane se aplecă în afară. Ess'yr se uită spre uşă.

— Ti-ai lăsat propriul neam ca să vii la noi, îi zise Orisian fetei Kyrinin.

Părul îi atârna pe faţă. Apa de ploaie se scurgea pe pielea ei în râuleţe fine. Clipi, iar pe gene avea picături: mărgele argintii de ploaie.

— Trebuie să vă văd în siguranţă, zise ea.

— Trebuie să mergem, insistă Anyara.

— Bine, zise Yvane. Nu văd nicio problemă pe partea asta. Casa lui Hammarn e aproape. Haideţi după mine!

Ea se căţără de pe fereastră pe o pasarelă de lemn, care trecea prin spatele caselor.

Anyara o urmă şi apoi Ess'yr. Orisian îşi puse mâinile pe rama ferestrei pentru a se trage afară. Ridică un picior şi îl trecu peste, dar apoi se opri. O licărire palidă din şemineu îi atrase privirea: lama unui cuţit subţire agăţat de un cârlig. Se trase înapoi în interior. Traversă camera şi luă cuţitul în mână. Era un instrument simplu, dar puternic.

— Orisian.

Se întoarse şi crezu că inima i se va opri. Un bărbat zvelt, puternic stătea în uşă. Era pe jumătate aplecat în cadrul prea mic pentru el. Ţinea o sabie; sânge şi apă picurau amestecate de pe lama acesteia.

— Aşa te cheamă, nu? zise bărbatul liniştit. Pe mine Kanin oc Horin-Gyre.

Căderea ploii se reduse; vederea lui Orisian se focaliză pe bărbatul care stătea în picioare în faţa lui.

Kanin făcu un singur pas lung în cameră. Se îndreptă, ridică vârful sabiei până când ajunse la acelaşi nivel cu pieptul lui Orisian.

Orisian se trase spre fereastră. Kanin se năpusti înainte. Orisian se aruncă de la fereastră, lansându-se afară, în furtună. Părăsi pasarela şi o luă de-a buşilea pe drum. Noroiul îi umplea gura şi nasul. Se răsuci înapoi, scuipând, la timp pentru a-l vedea pe Kanin oc Horin-Gyre punând un picior pe pervazul ferestrei şi trăgându-se în deschizătură. Ess'yr stătea într-o parte şi, cum apăru contele, îşi balansă arcul ca pe un ciomag şi-i zdrobi faţa. Sângele ţâşni şi Kanin căzu înapoi în casă, cu un strigăt de durere şi de şoc. Impactul rupse spatele arcului şi Ess'yr îl aruncă, coborând în drum.

— Nu-i vreme de stat, murmură Yvane, trăgându-l pe Orisian în picioare.

Fugiră în jos pe stradă şi după un colţ ascuţit. Tăiară drumul printre case şi ieşiră la vederea mării. Orisian recunoscu unde erau. Coliba lui Hammarn era acolo, cu uşa deschisă şi cu Hammarn însuşi scrutând cu privirea, cu ochii mari şi înspăimântaţi.

— Voi sunteţi? Voi sunteţi? strigă el în timp ce ei se grăbeau.

— Da, zise Yvane. E timpul să vii cu noi, prietene.

Bătrânul na'kyrim se uită speriat.

— Mă auzi? îl întrebă Yvane. Oraşul ăsta nu mai e sigur.

Hammarn îşi înălţă capul. Strigătele şi ţipetele erau încă în creştere, prin ploaie.

— Poate, mormăi Hammarn. S-ar putea. Mai bine mă duc să-mi adun lucrurile.

Se strecură înăuntru.

— Hammarn… dădu Yvane să spună.

— Lasă-l să ia ce vrea, zise Orisian. Îl vom aştepta pe Rothe cât timp putem. Şi pe Varryn.

Yvane se uită înapoi spre drumul de unde veniseră.

— N-ar fi înţelept, zise ea.

Orisian o înfruntă, fără să ezite vreo clipă.
— Înţelept sau nu, le voi da şansa.
Se repezi spre o latură a casei, cu umerii încovoiaţi zadarnic în ploaia torenţială. Marea era un uriaş fior de valuri şi ciocniri sub asaltul ploii. Corabia lui Edryn Delyne îşi ridicase velele.
Siluete se mişcau pe punte. Orisian le făcu cu mâna şi strigă, dar nu fu niciun semn că cineva îl văzuse. Aruncă o privire de-a lungul ţărmului bântuit de furtună şi plin de noroi uscat. O barcă lungă, cu vâsle, era legată la cel mai apropiat dintre debarcaderele rudimentare. Se întoarse la ceilalţi. Se adunaseră înăuntru, chiar lângă uşă. Hammarn scotocea adânc într-o grămadă de lemne, mormăind încet.
— E acolo o barcă pe care o putem lua, le zise Orisian. Dar n-avem prea mult timp. Delyne e gata de drum.
Se uită la Ess'yr. O strălucire se răspândi în ochii ei. Luciul apei de ploaie suprapus peste tatuajele ei le estompă, făcându-le să pară deteriorate, neputincioase.
— Ce e cu vo'anul? o întrebă el.
Ea scutură foarte uşor din cap.
— Duşmanii au venit. Mulţi dintre ei.
— Îmi pare rău.
Orisian simţi o mână pe braţul lui. Anyara era lângă el. Faţa ei era tristă. El încercă să zâmbească pentru ea.
— Ştiu, zise el. Nu mai e timp. Nu putem aştepta.
Hammarn nu luă nimic, în afară de Lemnul de sfoară. Înfăşurase resturi de pânză în jurul pacheţelului cu sculpturi şi îl ţinea la piept ca pe un copil.
— L-am luat, zise el către nimeni.
Orisian îi conduse spre ţărm. Nu făcu decât câţiva paşi, când îi văzu pe Rothe şi Varryn ieşind de pe o stradă laterală şi venind în fugă spre ei. Kyrininul şchiopăta puţin. Braţul stâng al lui Rothe spânzura cu o moliciune de rău augur.
De data asta nu primise doar o simplă lovitură amorţitoare: sângele ţâşnea în ploaie.
Orisian se simţi străbătut de un val imens de uşurare.
— E rău? întrebă el în timp ce scutierul venea spre el.

— Nu atât de rău cum ar fi putut să fie, zise Rothe, cu un zâmbet strâmb. Noroc că există o mulţime de locuri prea înguste pentru cai în oraşul ăsta sumbru.

Când ajunseră pe ţărm, apa care se scurgea din oraş săpase ea însăşi canale pe plajă. Scoicile şi pietrele ieşiseră la iveală, erodate de noroiul ploii grele.

Alunecau şi se târau pe chei şi-i traversau în fugă lungimea inegală. Scândurile păreau să le fugă de sub picioare.

Două frânghii ţineau barca. Yvane se duse la una, Orisian la cealaltă. Nodul umflat se simţea mare şi solid sub degetele amorţite. Nu rezolvă nimic. El scoase cuţitul pe care îl ascunsese în centură şi începu să taie fibrele îmbibate cu apă. Aruncă o privire la corabie. Bărbaţii se adunaseră lângă balustradă şi gesticulau spre ei.

— Lăsaţi-mă pe mine să tai, zise Rothe, ridicând sabia. Lama nu e cea mai ascuţită, dar îşi va face treaba.

Orisian se trase deoparte. Prima lovitură a lui Rothe reteză parţial coarda.

— Mergem acum, zise Varryn liniştit.

Orisian se întoarse la el. Războinicul Kyrinin era impasibil, privind nu la Orisian, ci la Ess'yr. Ea nu-i răspunse imediat. Orisian căută cuvintele de care avea nevoie. De această dată, numai de această dată, el voia să-i spună ei ce trebuia.

— Kanin! ţipă Anyara. E Kanin.

Zece sau doisprezece călăreţi năvăliră de-a lungul ţărmului. Orisian îşi dădu ploaia din ochi.

Kanin se afla în frunte, mânându-şi calul cu energie sălbatică. Orisian auzi în spatele lui o altă spintecătură de sabie.

— E liberă, zise Rothe. O tai pe cealaltă.

Yvane renunţă la lupta ei inegală cu a doua frânghie. Se duse lângă Orisian. Războinicii Drumului Negru erau foarte aproape. Arteziene de noroi şi nisip izbucneau la picioarele cailor lor. Orisian le auzea tropăitul umed de copite.

— Repede, Rothe, zise el.

Îl privea pe Kanin venind. Îi vedea acum furia de pe faţă şi rana mare, sângerândă, pe care i-o făcuse Ess'yr, cu arcul ei. Orisian era ciudat de conştient de greutatea de plumb a hainelor sale înmuiate.

Strânse mânerul cuţitului. Sabia lui Rothe lovi coarda. Scutierul blestemă. Kanin trase de frâie. Calul se opri la baza debarcaderului.

Călăreţii se adunară în jurul lui. Arătau de parcă ar fi călărit direct prin cerul ploios, o expresie sălbatică a furtunii. Kanin îndreptă vârful sabiei către Orisian.

— Stai, strigă. Stai pe loc!

Războinicii descălecară. Orisian le putea vedea arbaletele pregătite.

— Rothe? întrebă Orisian fără să se uite în jur.

— Gata!

O săgeată de arbaletă plesni, sclipind întunecat în ploaie şi trecu de ei, ajungând în mare. O săgeată de răspuns sări din arcul lui Varryn. Trecu de Kanin şi se înfipse cu un zgomot surd în războinicul din spatele lui.

— Sus în barcă, zise Orisian. Toată lumea.

— Aoleu, aoleu! mormăia Hammarn iar şi iar.

El şi Yvane, apoi Anyara se urcară în barcă. O mulţime de săgeţi şuierară de-a lungul digului. Orisian se aruncă în barca cu vâsle. Rothe, acolo, alături de el, oftă când o săgeată de arbaletă îi găsi umărul. Barca se zgudui când scutierul căzu în ea. Orisian se luptă cu picioarele lui. Yvane dibui cu o vâslă; se zgâia, ca şi cum ar fi fost o surpriză, la săgeata de arbaletă înfiptă în braţul ei.

Varryn, încă în picioare cu Ess'yr la capătul debarcaderului, slobozi încă o săgeată.

— Haideţi, strigă Orisian la Kyrinini. Urcaţi!

— Trage, trage! ţipa Anyara la Hammarn în timp ce ei doi trăgeau la vâsle.

Barca se îndepărtă de debarcader. Orisian se întinse către Ess'yr.

— Nu fi proastă, strigă. Nu poţi rămâne aici!

Kanin se grăbi să coboare spre debarcader, cu războinicii în spatele lui ca un stol întunecat de ciori încovoiate sub un cer ploios. Orisian auzi strigătul nearticulat de furie al lui Kanin. Varryn şi Ess'yr se priviră în tăcere pentru o clipă şi apoi săriră de pe debarcader. Aterizară împreună la pupa bărcii cu vâsle, atât de uşor şi de precis că de-abia se simţi.

Orisian se târî peste trupul răsturnat al lui Rothe. Războinicul gemea încet. Orisian văzu cămaşa înmuiată în sânge a scutierului, dar nu-şi permise să se uite. Nu încă. Erau patru vâsle. Hammarn şi Anyara trăgeau la două, Yvane se lupta cu a treia.

— Nu! strigă Kanin, în timp ce barca se îndepărta în salturi de ţărm.

Mai multe săgeţi de arbaletă: zburau tremurând întunecat spre barcă, spintecând ploaia.

— Jos! strigă Orisian şi se cocoşă peste vâsla lui.

Două săgeţi căzură cu zgomot surd în barcă, la pupa; alta zbură peste capetele lor.

Simţi vâsla vibrând şi văzu o săgeată înfiptă în ea, lângă mâna lui.

Apoi, nimic. Războinicii de la debarcader se grăbiră să reîncarce. Kanin stătea în cel mai îndepărtat punct, cu braţele şi sabia ridicate ca şi cum ameninţa însuşi cerul gros, cenuşiu.

Valurile ridicate de furtună loveau prova bărcii cu vâsle. Apa venea peste bord şi li se aduna la picioare. Ploaia le învăluia capetele.

Sufocat, scuipând apa sărată care-i intra în gură, Orisian trăgea la vâslă cu toată forţa care-i mai rămăsese. În timp ce se îndepărtau vizibil de Koldihrve, el văzu prin ploaia bogată silueta vagă a lui Kanin, stând neputincios şi întunecat în picioare peste apă, uitându-se după ei. Privirea contelui Horin-Gyre îi urmări tot drumul.

Călăriră valurile până la corabia Tal Dyreană. Marinarii, râzând şi strigând agitaţi, le aruncară scări pe laterale. În timp ce-l legau cu corzi pe Rothe, ca să poată fi tras la bord, imensul scutier îşi pierdu cunoştinţa.

EPILOG

Am văzut cândva un fragment de manuscris, găsit în ruinele unuia dintre palatele din Dun Aygll. Acesta putea fi autentic sau nu, dar iată esenţa a ceea ce spunea: Minon, care avea să fie Torţionar şi să arunce o umbră întunecată asupra vremii lui, nu dăduse în copilărie niciun semn a ceea ce avea să devină.

El se trezise doar vag în Comună, nu avea talente să-i exploateze toată esenţa şi trăia o viaţă liniştită şi simplă în pădurile de pe dealurile din Far Dyne.

Tatăl lui era însă un bărbat cu apucături rele şi de la coliba unde locuia cu soţia lui Kyrinină şi cu fiul său na'kyrim, acesta pleca noaptea să comită crime şi furturi. Cu timpul, faptele lui aruncaseră un val de teamă asupra acestei regiuni şi un senior oarecare îşi trimisese războinicii să scape ţara de bandit. Aceştia ajunseseră pe seară la coliba tatălui lui Minon. Pe soţie o uciseseră în faţa vetrei, iar pe soţ în grajdul calului. Minon reuşise să înfigă un cuţit în inima unuia dintre atacatori înainte de a fi pus la pământ.

Atunci, furioşi că unul dintre ei fusese ucis, războinicii se hotărâseră să-i rezerve lui Minon o moarte crudă. Ei supuseseră copilul unor torturi groaznice. Dar când suferinţa lui ajunsese la extrem, în Minon se trezise o putere nebănuită. Fugind de durerea şi de oroarea simţurilor sale, el găsise cumva uşa către cele mai profunde straturi ale Comunei, care până în acel moment îi fuseseră străine, şi dincolo de aceste adâncimi descoperi curgând un râu îngrozitor, puternic. Toate cruzimile răpitorilor săi se întorseseră asupra lor înzecit, când Minon îşi smulsese legăturile şi dezvăluise o faţă cumplită.

El plecase singur de la colibă şi nu lăsase în spate decât sânge. Mersese singur în lume, şi frica şi prevestirea răului îl precedaseră ca nişte copoi fioroşi.

din Poveştile secrete ale na'kyrimilor
strânse de A'var de la Highfast

I

În portul Kolkyre erau înghesuite bărci mari şi mici. Întregul oraş, dar mai ales portul erau pline de războinici: nu doar Kilkry, ci şi rămăşiţe ale armatei Lannis-Haig şi companiile de avangardă ale Ayth, Taral şi Haig. Erau, de asemenea, sute de refugiaţi din faţa luptei din valea râului Glas. Niciodată, de când îşi amintea, actualul oraş nu fusese atât de plin de oameni.

Taim Narran îşi croi drum prin mulţimea de pe malul mării. Atât de tare era presat din toate părţile, că era în pericol să-l piardă pe Roaric nan Kilkry-Haig, care-i arăta drumul. În mijlocul tuturor zvonurilor sumbre care se roteau în jurul Kolkyre, astăzi Roaric aducea numai veşti bune. Mesajul pe care i-l dusese lui Taim în apartamentele împrumutate în Turnul Tronurilor era atât de neaşteptat, atât de vesel, că Taim îndrăzni cu greu să-i permită inimii sale obosite să-l creadă.

— Unde sunt? strigă Taim peste tot vacarmul.

— La casa comandantului portului, veni răspunsul. Au fost pe o corabie din Tal Dyre, care a venit acum o oră. Au încercat să ajungă la Kolglas, dar căpitanul a aflat de la nişte pescari ce s-a întâmplat la Glasbridge şi nu i-a mai dus prin estuar. Aşa că i-a adus aici. Au vrut să se spele şi să se primenească înainte de a se prezenta în faţa tatălui meu.

Când ajunseră la casă, Taim nu se putu stăpâni şi trecu pe lângă servitorul care păzea uşa. Aruncă o privire în jur, cu inima bubuind, în căutarea celor pe care nu mai crezuse că o să-i vadă vreodată. În sala de mese găsi un grup mai ciudat decât şi-ar fi putut imagina. Anyara, nepoata contelui său mort, era la o masă cu doi na'kyrimi: un bătrân mic, ciufulit, care părea să fi adormit unde stătea, şi, pe partea cealaltă, o femeie care se întorsese şi-l fixa cu o privire pătrunzătoare. Dincolo de ei, lângă focul care urla în şemineu, se aflau doi Kyrinini înalţi – un bărbat şi o femeie – echipaţi pentru pădure. Ei îl priviră când intră şi le întâlni ochii pietroşi. Femeia îşi lăsă la loc privirea, dar bărbatul nu, şi spiralele feroce din tatuajele de pe faţa lui îi dădură privirii o strălucire sălbatică. Taim constată că-şi pierduse vocea.

Se auziră paşi grei pe scara din spatele lui şi Taim se întoarse. Coborau două siluete. Pe Rothe Corlyn îl cunoscuse odată, totuşi

camaradul lui războinic era schimbat: mai slab, cu barba şi părul încărunţite, cu un braţ legat într-un bandaj. Scutierul cobora nesigur pe scări, sprijinindu-se pe tovarăşul său.

Tovarăşul – un tânăr cu constituţie plăpândă şi chip obosit – îi atrase atenţia lui Taim. Un tânăr ai cărui ochi îi întâlniră pe ai bătrânului războinic cu un amestec de tristeţe şi stăruinţă, în care se afla şi o scânteie de recunoaştere. Un tânăr în faţa căruia Taim nu putea decât să se lase într-un genunchi şi să-şi plece capul.

— Orisian, rosti el. Contele meu, Sabia şi viaţa mea vă aparţin.

II

Na'kyrimul stătuse pe Piatra Spartă toată noaptea. Doi războinici Bufniţe Albe stăteau pe deluşorul cu iarbă, supraveghindu-l. În timpul veghii lor nu mâncară, nu dormiră şi nici nu vorbiră, ci aşteptau pur şi simplu ca Piatra să-l termine pe bărbat. Îi priviseră şi pe alţii ajungând la acelaşi sfârşit. Rareori dura mult. Un biet corp nu putea rezista forţei acestui bolovan, acestei vechi colivii de suflete.

Aveau alături burdufurile cu apă, împreună cu hainele de blană necesare în puterea nopţii. Arcurile şi suliţele le odihneau pe umeri. Abia dacă se mişcară în toate acele ore lungi de întuneric. Bărbatul de pe Piatră se agită numai puţin în noapte, gemând în ciuda căluşului care-i rămăsese în gură.

Nori cenuşii se adunară, înăbuşind răsăritul soarelui. Vântul scăzu. Copacii se liniştiră şi o tăcere grea coborî. Sângele bărbatului se uscase în cruste, în pârâri negre, unde i se scursese din încheieturi. Capul îi spânzura înainte. Nu se mai mişcase de mai multe ore, dar Kyrininii încă îl vegheau, cu ochii agăţaţi de trupul său gol. Părea deja pe jumătate mort.

Un vultur plana pe cer. Aluneca uşor în cercuri din ce în ce mai mici. În cele din urmă, coborî spre Piatra Spartă. Unul dintre paznici întinse un picior şi luă arcul în mână. Încă nu era timpul pentru necrofagi. Pasărea bătu de câteva ori din aripile largi şi se ridică din nou în aer. Mai făcu vreo câteva cercuri şi apoi se

îndreptă spre întinderea largă a Antyryn Hyr, căutând o pradă nepăzită.

Timpul trecea. Na'kyrimul gemea, dar nu se trezea.

Ziua avansa anevoios spre noapte. Lumina cenuşie păli, până când copacii şi pietrele îşi pierdură forma şi detaliul. Undeva, departe, ţipă o bufniţă. Îi răspunse alta, şi mai îndepărtată, şi dialogul lor dură minute lungi. Norii începură să se spargă şi printre ei se ivi strălucirea stelelor. Apăru o Lună incompletă, răspândind o strălucire albă înjur.

Piatra Spartă fu scăldată într-o lumină incoloră. Paznicii Kyrinini îl văzură pe bărbatul de pe Piatră ridicând capul. Privirea lui era confuză, ca şi cum era fixată pe ceva aflat dincolo de ei.

O convulsie îi scutură pieptul şi partea de sus a corpului, trăgându-i braţele din ţăruşii în care erau fixate. Capul îi căzu din nou în faţă. Paznicii îşi desfăcură mantiile de blană, le aruncară peste umeri şi aşteptară.

În cel mai rece ceas dinainte de zori, ceas la care lumea e cel mai aproape de moarte, na'kyrimul începu să plângă. Cu vederea lor bună de noapte, Kyrininii puteau vedea lacrimile curgându-i pe faţă, tremurul febril al chipului. Saliva făcea spume în jurul pietrei înfăşurate în pânză care-i bloca gura. Bufniţele Albe se uitară unul la altul. N-avea să mai dureze mult de-acum.

Dar, când zorii aproape veniră, na'kyrimul încă trăia. Fluxul de lacrimi se opri. Îşi privi gărzile Kyrinine cu ochi sumbri şi disperaţi. Bufniţele Albe îi întoarseră privirea impasibili, neclintiţi.

Cum ziua se sfârşi, intrând din nou în noapte, na'kyrimul trăi mai mult decât oricare altă victimă a Pietrei Sparte din ultimii mulţi ani. Norii se împrăştiară pe seară şi o lumină galben-portocalie se lăsă peste uriaşul bolovan şi peste povara lui. Moartea veni aşezându-se pe iarbă şi suflă asupra na'kyrimului. Aerul îi zgudui plămânii năclăiţi, muşchii braţelor trase în ţeapă slăbiră, capul îi atârnă slab. Cei doi Kyrinini se ridicară şi păşiră înainte pentru a fi martori la sfârşit.

Dar sfârşitul care veni nu fu cel aşteptat de ei. Zgomotul din pieptul na'kyrimului se linişti. O tăcere imensă căzu şi, odată cu

aceasta, întunericul. Lacrimile începură să cadă din nou, dar de data asta erau de sânge, nu de apă. Capul sfrijit se ridică încet, ca şi cum lupta cu o greutate groaznică. Când soarele dispăru şi umbrele se strânseră înjur, na’kyrimul deschise ochii însângeraţi şi-i fixă pe Kyrinini cu o privire care nu mai trăda disperare, ci o groază teribilă, revelatoare.

***

Din balconul de pe faţa de vest a Highfast, Cerys şi Amonyn puteau vedea siluetele rigide ale vârfurilor Munţilor Karkyre, în ultimele vestigii ale asfinţitului roşu ca focul. Stăteau împreună, înfăşuraţi într-o singură pătură de lână, cu ninsoarea rotindu-se uşor în jurul lor. Căldura pe care Amonyn o extrăsese din Comună îi apăra pe amândoi împotriva stihiilor. Tremurul acestei călduri, intruziunea bruscă a frigului iernii, fu cel care o avertiză pe Cerys. În clipa următoare, simţi cum sensul lumii se îndepărtează de ea şi fără braţele puternice ale lui Amonyn, care o ţineau, ar fi căzut.

— Ah, respiră ea, aplecându-se asupra lui. Ce-a fost asta?

— Ceva… cineva… s-a schimbat, şopti el şi ea simţi în glasul lui o bruscă încordare.

Lacrimi mici îi atârnau ciorchine în colţurile ochilor.

— Atâta suferinţă. Atâta… mirare.

— Aleaso, strigă cineva dinăuntru. Aleaso, Visătorul…

Vocea bărbatului era grăbită, speriată.

—Visătorul… plânge.

***

Într-un dormitor mare din Oraşul Tronurilor, Yvane, femeia na’kyrim, se trezi din somn cu un ţipăt ascuţit. Asprele cearşafuri albe căzură de pe ea când se smuci în sus, cu faţa leoarcă de sudoare. Rămase aşa mult timp, sfâşiind cu unghiile lenjeria de pat. Respiraţia nu-i reveni şi ea icni după aer.

Uşa se deschise şi intră repede un străjer: unul dintre oamenii lui Taim, postat afară în ciuda protestelor ei. El veni la marginea patului. Ea se întoarse şi se uită la el, neînţelegând, încă pierdută în negrul coşmar.

— Am visat întunecimea, zise ea cu o voce spartă, slăbită. Un bărbat. Un bărbat înspăimântător, zdrobit, cu nimic altceva în inimă decât furie.

LISTA DE PERSONAJE

ADEVĂRAŢII BLOOD

Haig
Lannis-Haig
Kilkry-Haig
Dargannan-Haig
Ayth-Haig
Taral-Haig

HAIG BLOOD

Gryvan oc Haig - Mare conte, Contele Conţilor, în campanie pe teritoriile Dargannan-Haig
Kale - garda de corp a lui Gryvan şi căpitanul Scutului acestuia, în campanie pe teritoriile Dargannan-Haig
Aewult nan Haig - primul fiu al lui Gryvan, moştenitorul Blood
Mordyn Jerain - cancelarul lui Haig Blood,
Tal Dyreen - Mâna din umbră
Tara Jerain - soţia cancelarului
Torquentine - un om din Vaymouth
Magrayn - o femeie din Vaymouth, uşierul lui Torquentine
Behomun Tole - ambasadorul lui Gryvan la Anduran
Lagair Haldyn - ambasadorul lui Gryvan la Kolkyre

LANNIS-HAIG BLOOD

Croesan oc Lannis-Haig - conte, stăpânul castelului Anduran
Naradin nan - fiul lui Croesan, moştenitorul Blood Lannis-Haig
Eilan nan Lannis-Haig - soţia lui Naradin
Taim Narran - căpitan al castelului Anduran, în campanie cu Gryvan oc Haig pe teritoriile Dargannan-Haig

Kennet nan Lannis-Haig - fratele lui Croesan, stăpânul castelului Kolglas
Inurian - consilierul lui Kennet, un na’kyrim
Anyara nan Lannis-Haig - fiica lui Kennet
Orisian nan Lannis-Haig - fiul lui Kennet
Rothe - scutierul lui Orisian
Kylane - scutierul lui Orisian
Lairis - soţia lui Kennet (decedată)
Fariel - fiul lui Kennet (decedat)

KILKRY-HAIG BLOOD

Lheanor oc Kilkry-Haig - conte
Ilessa oc Kilkry-Haig - soţia lui Lheanor
Gerain nan Kilkry-Haig - primul fiu al lui Lheanor, moştenitorul Blood
Roaric nan Kilkry-Haig - al doilea fiu al lui Lheanor, în campanie cu Gryvan oc Haig pe teritoriile Dargannan-Haig

DARGANNAN-HAIG BLOOD

Igryn oc Dargannan-Haig - conte revoltat împotriva autorităţii lui Gryvan oc Haig

NEAMURILE BLOOD DE LA DRUMUL NEGRU

Gyre
Horin-Gyre
Gaven-Gyre
Wyn-Gyre
Fane-Gyre
şi Inkallimii

GYRE BLOOD

Ragnor oc Gyre - Mare conte, Contele Conţilor

HORIN-GYRE BLOOD

Angain oc Horin-Gyre - conte, stăpânul castelului Hakkan
Vana oc Horin-Gyre - soţia lui Angain
Kanin nan Horin-Gyre - fiul lui Angain, moştenitorul Blood, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Wain nan Horin-Gyre - fiica lui Angain, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Igris - scutierul lui Kanin, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Aeglyss - un na'kyrim în serviciul Horin-Gyre Blood, în campanie la sud de Valea Pietrelor

INKALLIMII

Theor - Primul învăţăturii Inkalle
Nyve - Primul Bătăliei Inkalle
Avenn - Prima Vânătorii Inkalle
Cannek - un Vânător Inkallim, în campanie la sud de Valea Pietrelor
Shraeve - femeie-căpitan al Bătăliei Inkalle, în campanie la sud de Valea Pietrelor

ALŢII

Huanini
Kyrinini
Na'kyrimi

Huanini

Edryn Delyne - căpitanul unei corăbii comerciale Tal Dyreene
Tomas - Primul străjer al oraşului Koldihrve

Kyrinini

Ess'yr - o fată din vo'anul lui In'hynyr
Varryn - fratele lui Ess'yr, războinic

Na’kyrimi

Yvane - o femeie na’kyrim care trăia în Car Criagar
Hammarn - un bătrân na’kyrim din Koldihrve
Cerys - o femeie na’kyrim, Aleasa de la Highfast
Tyn - na’kyrim, Visătorul de la Highfast
Eshenna - o femeie na’kyrim, originară din Dyrkyrnon